

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a central illustration of three characters in a mountainous landscape. In the foreground, a young man with green eyes and brown hair, wearing a yellow tunic and a dark red cape, looks directly at the viewer. Behind him to the left is a man with long black hair, pointed ears, and a small white horn, looking off to the side. To the right is a man with long blonde hair, looking towards the center. A white owl with red eyes flies in the upper center. A black wolf with red eyes is in the lower left. Red swirling lines are drawn over the characters. The background shows snow-capped mountains and a forest.

KELLEN GRAVES

VESSEL OF WOVEN NIGHT

ROWAN BLOOD VOLUME FOUR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

DOKUMA GECESİNİN GEMİSİ

ROWAN BLOOD VOLUME 4

KELLEN GRAVES

Telif hakkı© 2025 Kellen Graves

tarafından ISBN (ciltsiz): 979-8-9888077-

2-8

ISBN (e-Kitap): 979-8-9888077-3-5

Kapak resmi M.E. Morgan'a aittir (twitter'da

@morlevart) Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap tamamen insan yapımıdır. İç veya dış kısmın hiçbir bölümü yapay zeka tarafından oluşturulmamış veya desteklenmemiştir.

<https://www.skellygraves.com>

*Mo için,
Seni her gün ormana
kadar takip ederim.*

İÇİNDEKİLER

Önsöz Telaffuz Kılavuzu

1. Kahve
2. Boynuz
3. Çemberler
4. Etkinlik
5. Çay
6. The Crest
7. Adres
8. Tren
9. Ahır
10. Erelaine
11. Tapınak
12. Vizyon
13. Arama
14. Bahçıvan
15. Borough
16. Parti
17. The Enchantment
18. Tilkiler
19. Rota
20. Vardiya
21. Ailinne
22. Kavga
23. Hayalet
24. Kıymık
25. Binici
26. Profesör
27. Tarihçi
28. Kalıntılar
29. Beantighe

30. [Hayvan](#)
31. [The Pass](#)
32. [Sıcaklık](#)
33. [Soğuk](#)
34. [Muhafız](#)
35. [Mektup](#)
36. [Akşam Yemeği](#)
37. [Harita](#)
38. [The Passage](#)
39. [The Keep](#)
40. [Kocakarı](#)
41. [Gemi](#)
42. [The Fawn](#)
43. [Prens](#)
44. [Asi](#)
45. [Mahkeme](#)
46. [Dal](#)

[Sonsözü](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Kellen](#)

[Graves](#)

YAZARIN NOTU

BU ROMAN YENİ YETİŞKİNLER İÇİN FANTASTİK-ROMANTİK TÜRÜNDEDİR VE BU TÜRDE YAYGIN OLARAK BULUNAN MECAZLARI İÇERİR. BU MECAZLAR AŞAĞIDAKİLERİ İÇERİR ANCAK BUNLARLA SINIRLI DEĞİLDİR:

- KISA CİNSEL TACİZ SAHNELERİ
- TERÖR OLAYLARINA İLİŞKİN TRAVMA TANIMLARI
- İSTİSMAR, HAPSEDİLME TANIMLARI
- KISMI ÇIPLAKLIK HALİNDEYKEN SAVUNMASIZ, BÜYÜLÜ YOLLARLA FELÇ TANIMLARI
- ÖNCEKİ CİNSEL SALDIRIYA ATIFLAR; AÇIK EYLEMLER YOK SAYFADA AÇIKLANMIŞTIR
- ANKSIYETE, DEPRESYON, TSSB TEMALARI
- GASLIGHTING VE MANİPÜLASYON TEMALARI
- KABA DİL
- FANTEZİ TEMELLİ BAĞNAZLIK TEMALARI
- KAN, VAHŞET VE ÖLÜM TASVİRLERİ
- AŞIRI İÇKİ İÇME/SARHOŞLUK TANIMLARI
- RIZAYA DAYALI AÇIK SEKS SAHNELERİ
- KALABALIK / HALKA AÇIK ETKİNLİKLERDE (FANTEZİYE DAYALI) TERÖRİZM TANIMLARI

TELAFFUZ**REHBERİ****(KURGUSAL****&****ESİNLENİLMİŞ)**

AILİR

*(KURGUSAL) EYE-LEER AILINNE**(KURGUSAL) AYE-LIN**AODHÁN (İRLANDACA-GAELCE) EY-OHN**ASCHE (KURGUSAL) ASH**BEANTIGHE (IRISH-GAELIC) BAN-TEE**CYLVAN (KURGUSAL) SIL-VAN**ERELAINE (KURGUSAL) AIR-AH-LEN**FIACHRA (İRLANDACA-GELİZCE) FEE-**KRA FJORNAR (KURGUSAL) FYOR-**NAR GAELGE (İRLANDACA-GELİZCE)**GWEL-GAH KYTELER (İRLANDACA-**GELİZCE) KITE-LER NAOILL***(KURGUSAL) NOW-ILL***SHAMHRADHÁIN (IRISH-GAELIC) SHAM-RA-DIEN**SÍDHE (İRLANDACA-GAELCE) SHEE**SIONNACH (IRISH-GAELIC) SHUN-NAH**TUATHA DÉ DANANN (İRLANDACA-GAELCE) TOO-HA DE DAN-AN**VJALLROD (KURGUSAL) VYAL-ROD***UNVAN REFERANSİ (KURGUSAL)***HE/SHE/THEY**LORD/LADY/GENTLE**KRAL/KRALIÇE/DANAE**PRENS/PRENSES/DAURAE*

ANNESİ MORNA'NIN OĞULLARININ ONU BULUP ÖLDÜRMESINDEN KORKTUĞU İÇİN, ONU BİR DRUIDESS'E VE CUMHAL'IN EV HALKINDAN BAŞKA BİR BİLGE KADINA VERDİ VE ONU ALIP GELDİĞİNCE İYİ YETİŞTİRMELERİNİ SÖYLEDİ.

BÖYLECE ONU SLIEVE BLOOM DAĞLARI'NDAKİ VAHŞİ ORMANA GÖTÜRDÜLER VE ORADA ONU AVLANMA, BALIK TUTMA VE MIZRAK ATMA KONUSUNDA EĞİTTİLER VE O DA GÜÇLENDİ VE PERİ HALKI'NIN BİR ÇOCUĞU KADAR GÜZEL OLDU

Finn'in Yüce İşleri ve Eski İrlanda'nın Diğer Ozan Romanları
T. W. Rolleston, 1910

KAHVE

L Porselen fincanın dibinde avanta yaprakları. Bir kaşık akçaağaç şurubu. Muirín Yurdu'nun arkasından toplanmış taze hanımeli, çiçek perilerinin Saffron'un parmaklarını

Akik Ormanı'nda yiyecek arıyordu, bakımlı bir yüksek fey bahçesinde değil. Okulun bariyerini aşan vahşi şeylerin izleri, kayıp çiçekler, meyveler ve yapraklarla kanıtlanmıştı.

Taze yaban mersinlerini yumuşak ve hoş kokulu olana kadar avucunun altında hafifçe yuvarladı ve tenini kıpkırmızıya boyadı. Buğulanmış sütü fincana en son döktüğünde, dibinde altın moru bir fırtına gibi dönüyordu. Tıpkı karanlık ve bulutlu bir günde Cylvan'ın ametist gözlerinin rengi gibi.

Tüm hafıza iplerinin nasıl bir şey?

Saffron omzunun üzerinden baktı, arkasındaki tezgâhta kimsenin oturmayacağını biliyordu. Yine de Asche'nin, Cylvan'ın geceleri her zaman taktığı gibi tek omzunun üzerinden örülmüş uzun, mısır püskülü sarısı saçlarını görmeyi umuyordu; koyu renkli boynuzlarını ve altın rengi gözlerini, kabalık ettiklerini biliyorlarmış ama Alfidel'in Daurae'si olarak otorite kurmanın başka bir yolunu bilmiyorlarmış gibi o yaramaz bakışlarını görmek için. Tıpkı Danann Evi'nde ilk kez olduğu gibi.

Burnundan nefes veren Saffron çayı ağzına götürdü ve kaynar, yakıcı bir yudum aldı.

Sabahın bu erken saatinde Muirín'in mutfağında başka kimse yoktu. Güneşin doğmasına daha bir saat vardı. Beantighes öğle yemeğine kadar gelmeyecekti, çünkü Mairwen'de kalan herkes öngörülebilir bir gelecek için ana mutfaklarda görevlendirilmişti. Onlara büyü ve özgürlük teklif eden gümüş dilli adamla birlikte kaçan pek çok kişinin bir sonucuydu bu.

Saffron sadece arkasındaki daurae'nin sesini hayal etti, çünkü huzursuz bir uykudan uyandığında zihninde yankılanan son şey bu olmuştu; Asche'nin o kara kâbusun derinliklerinden gelen ve Saffron'un onları bulması için yalvaran sesleri. *Yardım et, bul beni; buradayım, uzakta değilim. Lütfen gel, lütfen benim için gel.* Artık neredeyse hiç uyumamasının bir nedeni vardı.

Saffron, Yaz Ortası Oyunları'ndan bu yana geçen bir hafta içinde Avren'in üzerine çöken sessizliği tercih etmeye başlamıştı; bu ona düşünmek için zaman veriyordu. Derslere ara verildiği ve şehirdeki tüm gürültücü yüksek feyler en önemli işlerini halletmek dışında evlerinde saklandığı için aklı hiç durmuyordu.

Muirín yatakhaneindeki mutfak Danann Evi'ndekinden farklıydı. Aynı zamanda tamamen aynıydılar. Aynı yiyecekler, otlar, baharatlar, gevşek yapraklı çaylar ve diğer günlük ihtiyaçlar kilerde ve kapıların arkasına temiz bir şekilde gizlenmiş raflarda stoklanıyordu. Buzlukta yumurta, et ve meyve gibi başka temel gıdalar da vardı, ancak soğuk bir sıcaklığı sonsuza dek korumayı amaçlayan herhangi bir büyü küllenmiş haldeyken kapıldığı için çürümeye terk edilmişti. Şeker, un, pekmez, mısır unu dolapların karanlık yerlerinde, sadece daha iyi bilenlerin bakmayı akıl edebileceği yerlerde sıralanmıştı. Ne yazık ki, *bwcalar* ve diğer vahşi yaratıklar nereye bakacaklarını biliyorlardı ve gece çalışmaları karşılığında beantighler tarafından kendilerine somun ekmek bırakılmadığı için kuru malları talan ediyorlardı. Saffron'un şansı olsaydı onlara bir şeyler pişirebilirdi - birisinin onu, yüksek fey lordu olduğu varsayılan, yatakhaneinin vahşi sakinleri için ekmek pişirirken tesadüfen görmesi çok garip olmaz mıydı?

"Tilki lorduna ekmek pişirmeyi öğret. Onu bir işe yarar hale getirin."

"Tilki lordunun bir adı var," diye mırıldandı Saffron. O zamana kadar Taran mac Delbaith'in sesini duymaya alışmıştı.

genellikle küçümseyici bir şeyler mırıldanır ya da işleri nasıl yapmayı seçtiği konusunda onu azarlardı. Eskiden bu kadar hor gördüğü birinin her zaman orada olup Saffron'un yaptığı her şeyi izlediğini ve dinlediğini bilmek onu rahatsız ederdi ama Yaz Ortası Oyunları'ndan bu yana sadece bir hafta geçmiş olmasına rağmen, Saffron bile yanında birinin olmasından bir tutam rahatlık duyabiliyordu. Her zaman orada, bir yoldaş, ruhundaki yalnız boşlukları dolduracak başka bir varlık. "Ama o zaman bile tilkilerin un eleme konusunda kötü oldukları bilinir."

Saffron bunun üzerine Taran'ın tereddüt *ettiğini hissedebiliyordu*, kafası karışmış ve sinirlenmişti, tanrılar aşkına bunun ne anlama geldiğini merak ediyordu, sonra Saffron'un anlamadığını düşünmesini istemiyormuş gibi alay etti. Saffron kendi kendine gülümsedi.

"Sana bir kase çay koymamı ister misin? Masada dilenerek sana kötü davranışlar öğretmek istemediğim yerde servis yapmam gerekecek."

"Oh, siktir git."

Kurdun, ortak bir zihnin ortak bir alanı gibi, ortak bilinçlerinin yüzeyinde tam olarak ne zaman kıpırdadığını hissetmekte giderek daha iyi oluyordu. Çoğu zaman varlığı tekrar uzaklara, hiçliğe, Saffron'un bile orada olduğunu unutabileceği etere doğru sürükleniyordu ama Saffron onu her aradığında mutlaka geliyordu. Ne zaman söyleyecek bir şeyi olsa tekrar içeri süzülmekte tereddüt etmiyordu. Saffron istese de istemese de sürekli bir yoldaşı.

Canavar, bütün gece, geceler boyu kitapları ve notları karıştırırken, herhangi bir kahinden önce bir çözüm bulmaya çalışırken en azından asgari düzeyde yardımcı olmasaydı, sürekli gözetlenme hissinden daha çok nefret ederdi. Ryder Kyteler ile ne kahinlerden önce bulmaya çalışıyordu. Taran'ın da hiçbir zaman doğru cevapları olmamıştı ama dauraları kurtarmak için sessiz, çılgınca bir arzuyu paylaşıyorlardı ve bu, ileri geri örtülü hakaretlerden daha fazlasını değiş tokuş etmek için yeterince ortak bir zemindi.

Köpeği ilgilenmediği için Saffron kalan küçük bir avuç meyveyi üzerine serpiştirdi ve haberci kızılgerdanların geçmesi için açık bırakılmış pencereye uykulu bir şekilde tünemiş olan Fiachra'ya dilini şaklattı. Baykuş esnedi, gözlerini açtı

Koyu renk gözleri ışığı rahatsız edici bir kırmızı parıltıyla yansıtıyordu. Kanatlarını açıp tezgâha doğru alçalırken, kendisinden uzaklaşan meyveleri tembelce gagalarken kesilmiş pençeleri tahtada takırdadı. Özellikle inatçı bir tanesini yakalamak için bir pençesini yere vurmaya başvurdu, tıpkı bir fareyi tuzağa düşürür gibi - sadece korkunç bir patlamayla ayağının altında ezilmesi için.

Çayını tekrar yudumlayan Saffron gözlerini kapattı. Tadın dilinin üzerinden akıp gitmesine izin verdi, akıp giderken hâlâ yanıyordu ama bu sefer sıcaktan değil. Boğazındaki çiğlikten. Ağlamayı çoktan bırakmıştı, en azından uyanıkken. Hâlâ çoğu zaman gözyaşları içinde uyanıyordu ama en azından kimsenin duyması için ağlamadığı için memnundu. Yeterince ağlamıştı. Yalnızca son bir hafta içinde Cylvan'ın kollarında ve arkadaşlarının önünde hıçkıra hıçkıra ağladığı için, yaşadığı sürece bir daha ağlayabileceğinden emin değildi.

Arkadaşlarını geri getirmek için kendine söz verdiği iki haftanın bir haftası çoktan geçmişti. Her geçen gün Ryder Kyteler'in yaptıklarının tekrarlanmasının, çözülmesinin ve geri alınmasının kimsenin tahmin edemeyeceği kadar zor olacağına dair yeni bir korkuyu beraberinde getirirken, çoktan gitmişti. Yaz Ortası Oyunları'nın ortasındaki geniş sahayı yırtarak açmış, ortadaki toprak ve çimenleri ve daha fazlasını - tribünlerdeki en az iki düzine yüksek fey katılımcısını - yutmuştu. Saffron ona itaat etmeyi reddederken, Ryder krallara, Cylvan'a, tüm Alfidel'e bir mesaj göndermekte ısrar ederken gerçeklikte o yarığı yırtmak ve Asche'yi perdenin içinden yanına aldığı anda tam da bunu başarıyla yapmak. Avren'in tüm zenginliklerini, ortaya çıkan kül rengi halden geçirirken.

En çok bundan nefret ediyordu ama açıklayamadığı bir şekilde. Kandırılmaktan nefret ediyordu. Saffron bir insanın yapabileceği ama kendisinin çözemeyeceği bir şey olduğunu düşünmekten nefret ediyordu.

Ryder Kyteler, Saffron'dan daha zeki değildi, sadece daha deneyimliydi. Hepsi bu kadardı. Büyü açısından Saffron'un başardığı şeyleri başaramamıştı - Saffron'un sahip olduğu kaynaklara erişimi yoktu, bilgi açısından - bu da Saffron'un aramaya devam etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Denemeye devam etmeliydi. Bir kez çözdüğünde, neden olduğu her şeyi düzeltebileceğinden emindi.

Günler ilerleme olmadan geçerken alabildiği tek teselli, insanlarda zamanın daha yavaş ilerlediği bilgisiydi.

Dünya. Güneş Işını'nın uzun zaman önce Morrigan'ın dışındaki Kyteler Harabeleri'nde ona söyledikleri dışında tam olarak ne kadar sürdüğünü bilmiyordu

-Alfidel için bir hafta, insan dünyasında iki günden biraz daha fazlaydı.

Yine de Saffron sadece iki günde ne kadar zarar verilebileceğini biliyordu. Kendine yaptığı her hatırlatmada hissettiği huzur her zaman kısa sürmüştü.

Kraliyet kahinleri onunla birden fazla kez konuşmuş ve gerçeği öğrenmeyi talep etmişlerdir. Ryder'ın perdeyi yırtmak için peri halkaları kullandığını söylediğinde onu yalan söylemekle suçladılar ama neden ona inanmayı reddettiklerini asla açıklamadılar. Çimlerin arasında dev bir peçe çemberi olabileceğini söylediğinde de, sanki bu sadece aşırı aktif bir hayal gücüne sahip olduğunu kanıtlayan bir şeymiş gibi onunla gerçekten alay ettiler. *"Ama az önce peri halkaları kullandığını söyledin,"* dediler, sanki onu yalanında yakalamışlar gibi. Adam şaşkınlıkla onlara baktı. Artan bir hayal kırıklığı içinde. Onların önünde ağlayabilirdi de - eğer bunun yerine ayağa fırlayıp tüm o ezici hayal kırıklığı içinde hakaretler yağdırmasaydı. Kral Tross, gerçekten tutuklanmaya değer bir şey söyleyemedi ya da yapamadan onu yakalayıp uzaklaştıran kişi oldu.

Ancak daha sonra Saffron'un peçe çemberleri hakkında bir şey bilmesinin garip olduğunu fark ettiler ve Saffron, boğazları düğümlenmiş, gözleri şişmiş ve sinirlenmiş bir halde onlara tam da o an için alıştırmaya yaptığı gerçek yalanı söylemek zorunda kaldı. *Alvénya'daki annem bana Oisín ve Niamh'ın hikâyelerini anlatırdı. Oisín, Niamh'ın çimenlere çizdiği bir çemberle insan dünyasına geçmişti.*

Tüm bu süre boyunca Taran'ın sesi aklından hiç çıkmadı. Oyunlardan sonraki gece Cylvan'ın yatak odasında yaptığı uyarı. Saffron'un kime güvendiği konusunda dikkatli olması gerektiğine dair bir uyarı, kraliyet kahinlerine bile. Aslında tereddütsüz güvenmesi gereken tek bir kişi bile yoktu, en yakınları da dahil. Belki de Saffron'un görüşme sırasında kahinleri azarlamasının tek nedeni kurdun daha sonra bildiklerini bu kadar açık açık söylediği için onu azarlamamış olmasıydı.

Daha iyisini bilmiyormuş gibi davranmak işkence gibiydi. Ryder Kyteler'in kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranmak; o adamın yaptığı şeyi neden yaptığını bilmiyormuş gibi davranmak. Kısmen de olsa

Saffron'un gözlerinin görmesi içindi, Ryder'ın planının en büyük parçası değilmiş gibi davranmak içindi, eğer zamanında akli başına gelmemiş olsaydı.

Peçe olayından önce beantigh'lerin neden işlerinden ayrıldıkları ve sonrasında nasıl daha da hızlı bir şekilde ortadan kayboldukları hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranmak. Oyunlardan bu yana geçen bir hafta içinde Mairwen'deki personel neredeyse yarı yarıya azalmıştı. Yatakhane mutfaklarının bakımını yapamayacak kadar. Öğrencilerden kendi odalarını toplamaları istendi ki bu da neredeyse kendi başına bir isyana yol açacaktı. Bu arada Saffron, huzursuzluk içinde her gün kendi yatakhanesini ve ortak alanı temizliyordu; tilki lordu reddetmeseydi Copper'ın odasını da temizleyecekti. Saffron yapamayacağını bildiği halde bunu kendi başına yapabileceği konusunda ısrar ediyordu.

Pek çok açıdan, insanların sonunda diledikleri gibi isyan ettiklerini, beantighehood'un tasmaından kaçtıklarını düşünmek heyecan vericiydi.

Diğerlerinde ise, bunu sadece Ryder Kyteler'in -ki kendisi iddia ettiği gibi biri değildi- sözüne güvenerek yapabildiklerini bilmek iç parçalayıcı derecede üzücüydü. Sadece yarı insan. Yarı-fey. Beklemedikleri halde insanları etkileyebiliyordu. Bir zamanlar Kraliçe Proserpina'ya sadık kahinlerin cadı avcısı olmayı öğrendiği, çok kuzeydeki bir yerden geliyordu. Eias Lam'ın hafıza ipliklerini nasıl manipüle edeceğini öğrendiği, Taran mac Delbaith'e Kurt Kral'ın kemiklerinin verildiği yerle aynı yer. Ryder'ın da Saffron'a yaptığı gibi, belki de Saffron'ın bildiğinden çok daha fazla kez anıları çarpıtmayı öğrenmiş olması gereken yer.

Tüm hafıza iplerinin nasıl bir şey?

Asche ona Danann Evi'nin mutfağında bu soruyu ilk yönelttiğinde Saffron kendi kendine gülümsemişti. Bilmiyordu. Asla bilebileceğini de sanmıyordu. Mairwen'in mutfağında dururken bu soruya nasıl cevap verebileceğini çok yakından düşünürse, gerçek duygularını uzakta tutan ince akıl sağlığı bariyerini gerçekten, sonunda kırabilirdi.

"Beantighe, bir kahve alabilir miyim?"

Saffron doğrudan - bir fey lordunun durması gerektiği gibi - dönüp eğilme ve ziyaretçinin istediği her şeyi teklif etme içgüdüüne karşı koydu. Sadece omzunun üzerinden, onu dürtmüş olan kişiye baktı.

Başları içeride, omuzlarına dökülen dağınık kızıl saçları, iki altın-kahverengi gözün arasından sarkan beyaz telleri fark etti.

"Günaydın Copper," dedi rahatlamış bir kıkırdamayla. "İstersen sana bir kahve yapabilirim."

"Ah, uh," diye kekeledi Copper, doğruldu ve içeriye doğru birkaç adım atarken başının arkasındaki gevşek saçları kaşıdı. " değil, Saff. Senin... ve ... Kahretsin, sana *beantighe* dedim ama öyle demek istemedim - gerçekten sadece öyle olduğunu düşünmüştüm - seni aşağılamaya falan çalışmıyordum, düşününce-"

Saffron çay için kullandığı çaydanlığı musluğun üzerine asıp düğmesini çevirerek, "Suyu zaten dolduruyorum," dedi. Sıcak su kaynatmak bile Avren'in kül rengi haliyle birlikte uygulamalı bir angarya haline gelmişti. Artık ocağın altında daha fazla çubuk beslemek zorunda kalmadan suyu her zaman kaynar tutmak için küçük bir alevi büyüleyemiyorlardı. İnsan göçü sırasında beantigh'lerini kaybeden feylerin yulaf ezmelerini pişirmek ve içeceklerini kaynatmak için nasıl ateş yakacaklarını bilip bilmediklerini merak etti.

"Emin misin?" Copper biraz daha ayaklarını sürüyerek içeri girmesine rağmen hâlâ soruyordu. Saffron'un yıkamasına izin vermediği için son seferden beri hâlâ kirli olan fırlatma antrenmanı üniformasını giymişti. Saffron günlerdir hurling antrenmanlarının iptal edildiğini bilmiyormuş gibi davranıyordu - Saffron sürekli olarak arkadaşının neden her sabah her şey normalmiş gibi sahaya gitmekte ısrar ettiğini merak ediyordu. Belki de merak etmesine hiç gerek yoktu. Copper'ın ortak alanda ayaklarını sürüyerek dolaştığını duyabildiği yatakhaneinde geçirdiği çok fazla uykusuz gece olmuştu. Sanki Saffron da aynı derecede uyanık değilmiş gibi sessiz kalmaya çalışıyordu. Tilki lordu bile uyumakta zorlanıyordu.

"Fasulyeleri çoktan öğüttüm," diye yalan söyledi Safran. "Hadi, yoksa boşa gidecek."

Hiçbir şeyi öğütmemişti ama Copper'ı odaya sokmak bile söylemeye değerdi. Tilki lord, o ve diğerleri Saffron'un geçmişteki beantighe'liğini ve gelecekteki krallığını öğrendiğinden beri onu açıkça görmezden gelmemiştir ama aynı zamanda Saffron'un bu konudaki tüm konuşma girişimlerini de geçiştirmişti. Ve bir hafta genel anlamda çok uzun bir olmasa da, Saffron'a sonsuzluk gibi gelmişti.

Özellikle de kampüste dikkatini çekecek başka bir şey yokken. Cylvan sarayda sürekli olarak oyunların siyasi sonuçlarıyla uğraşırken ve küllenmiş durumdan etkilenen feylere yardım etmekle meşgulken; yönetim tüm profesörlerinin küllenmiş durumunu idare etmenin bir yolunu bulmaya çalışırken dersler iptal edilirken; Saffron saraya refakatçisi olmadığı sürece kampüste kalmaya teşvik edilirken, yani gerçekten yapması gereken tek şey oturup okumak, not almak ve bozduğu her şeyi nasıl düzeltebileceğini takıntı haline getirmekken.

Dostça bir arkadaşlığa duyduğu çaresizliğe rağmen Saffron, Bakır'a duygularını sindirmesi için ihtiyaç duyduğu zamanı tanımanın en iyisi olduğuna karar vermişti. Ancak Sionnach'ın kendi stresinden ve Saffron'un kütüphanede birlikte sessizce otururken bile sürekli bir arkadaşına ihtiyaç duymasından dolayı gücü tükeniyordu. Cylvan prens olarak sorumluluklarıyla çok meşguldü ve Saffron'un kafasındaki daimi yoldaş bile onun *ilk* tercihi değildi. Maeve bile yatakhane müdürü olarak saçını başını yoluyor, Mairwen'in dört bir yanında koşturup diğer herkesle ilgili sorunları çözmek zorunda kalıyordu.

Copper başka bir şey söyleyecekmiş gibi bir ses çıkardı ama Saffron yine araya girdi:

"hiçbir şey hakkında konuşmak zorunda değiliz," dedi ve odadaki gariplik patlayıp sönmeden önce yoğunlaştı. Copper ona şaşkınlıkla baktı, sanki hiçbir şeyin bu kadar açık bir şekilde söylenmesine alışık değildi. "Hadi ama. İki dakika sürer. Kahve yapmakta çok iyiyimdir, biliyorsun, yardım edecek mutfak tılsımları olmadan bile. Bir keresinde beantighlerin en seçici yüksek feyler için bile nasıl kahve yaptığını öğrenmiştim."

Neyse ki Copper sonunda kıkırdadı. Mutfağa tam olarak adım attı, hatta ortadaki tezgâha yaslandı. Sanki duran taburelerden hiçbirisi onun cüssesinin altında duramayacakmış gibi; o daha çok hızlı bir kaçış için hazırlanıyordu. Her ihtimale karşı.

"Prensi de mi bu şekilde istediğinizi yapmaya zorluyorsunuz?" Diye sordu.

"Cylvan'a bir şey yaptırmanın tek yolu zorlamaktır." Saffron ona nazlı bir gülümseme fırlattı. "Bu işe başka nasıl girdim sanıyorsun?"

pozisyonu?"

Bu, ağza alınmayacak bir konuya biraz fazla yaklaşmış olabilirdi ve Saffron pişmanlık içinde dudağını ısırdı. Ama Copper sırtıttı.

"Ne yapacağının söylenmesini gizliden gizliye seviyor, değil mi?" "Sadece benim tarafımdan."

"İğrenç."

Saffron çaydanlığı ocağa koyup kaynamaya bıraktıktan sonra tezgâhın altındaki bez torbadan bir fincan bütün kahve çekirdeği çıkarıp metal bir silindire doldururken Copper'ın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Kapağını ortaya doğru kaydırarak arkasındaki Copper'a uzattı.

"Üstüne bastırın ve aynı anda çevirin. Sanki bir şeye biber sürüyormuşsun gibi. Hiç kendi yemeğinize biber sürmek zorunda kaldınız mı?"

"Bu da ne?" Copper bu soruya cevap vermek yerine sordu. "Bir fasulye öğütücü."

Copper burnunu kırıştırdı, sonra Saffron'un yalanına yakalandığını fark edince inledi. Yine de fırlatma üniformasının kollarını yukarı iterek bir gösteri yaptı, Saffron gülene kadar kol kaslarını esnetti ve sonra talimat verildiği gibi işe koyuldu.

"Senin için her şey nasıl gidiyor?" Saffron buzluktan bir sürahi krema çıkarırken sordu, krema hâlâ iyi olacak kadar soğuktu. Ardından Saffron tezgâhın üzerindeki seramik kavanozdan bir dal vanilya fasulyesi aldı. Copper ilgiyle izlerken vanilya çekirdeklerini bir bıçağın tersiyle kabuklarından sıyırdı.

"Olabildiğince iyi sanırım," diye yanıtladı Saffron, ses tonunu olabildiğince hafif tutmaya çalışarak. "Herhangi bir ders olmadan dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmak zor ve kampüsten ayrılmama izin verilmediği için yapabileceğim araştırmalar da sınırlı..." Araştırma alışkanlıklarından da bahsetmek istememişti ama çok geç olana kadar fark etmemişti. Artık tek düşündüğü buydu.

"Evet, ben de," dedi Copper. "Araştırma yapmakla ilgili değil ama... Derse gitmeyi özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Atlanacak bir ders yokken ormanda koşturmak için dersi atlamanın bir eğlencesi yok, anlıyor musun?"

"Ormanda bensiz mi dolaşıyordun tilki?" Saffron küçük bir tıslamayla sordu ve Copper ellerini kaldırdı.

"Çok yüksek sesle değil... *beantighe*." Kelimeyi test etti. Sıkışan iki elin arasından hava gibi kaçtı, ancak Saffron güldüğünde rahatladı.

"Her şeye rağmen cazibe tıslımlarımızın hâlâ çalışıyor olması iyi bir şey, değil mi? Aksi takdirde ikimizin de herkese açıklaması gereken bazı şeyler olurdu."

"Daurae Asche burada olsaydı hayatının en güzel anlarını yaşıyor olurdu," dedi Copper, sanki Saffron'un Asche hakkında bu kadar rahat konuşmaya hazır olduğundan emin değilmiş gibi bir kez daha dikkatle konuşarak. Saffron'un dauralar hakkında gelişigüzel konuşmak için ne kadar çaresiz olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, çünkü onlardan hiç bahsetmemek, sanki gerçekten sonsuza dek kaybolmuşlar gibi hissettiriyordu.

Saffron sırtarak, "Aslında onları tekrar gördüğümüzde anlatmak için bazı ilginç şeyleri yazıyordum," dedi. "Mesela bizim cazibe tıslımlarımız iyi çalışıyor ama profesörlerin tıslımlı notları tamamen boş. Ya da bazı erişim jetonlarının normal çalışmasına rağmen diğerlerinin, birinin nereye gitmeye çalıştığına bağlı olarak nasıl bozulduğu gibi. Kampüsün etrafındaki tüm tıslımlı fenerlerin de artık çalışmadığını duydum, bu yüzden her akşam onları elle yakan beantigh'ler varmış."

"Demek bu yüzden dün gece yarısı ayrıldığımda hurling sahasından gelen yol karanlıktı..." Copper bir bacağını uzatarak dizindeki kurumuş kan izini gösterdi.

Saffron onu bu kadar geç saate kadar dışarıda kaldığı için azarlamamak için kendini zor tutarken bir yandan da şöyle bir yorumda bulundu: "*Muhtemelen artık hepsini yakmak için yeterli yoktur.*"

Copper, "Kampüsün ve ormanın etrafındaki bariyer pek işe yaramıyor," diye ekledi. "Güneş battıktan sonra etrafta dolaşan daha vahşi şeyler görüyorum. Hatta dün gece, tribünlerin diğer tarafındaki yabani gülleri kemiren bir tek boynuzlu at gördüğümü sandım-"

"Bir tek boynuzlu at!" Saffron neredeyse çığlık atıyordu. "Gerçekten mi?! Oh, *lanet olsun sana, tilki!*"

"Neden yurda bu kadar geç döndüğümü sanıyorsun! Seni yakalamak için zamanında dönmeye çalışıyordum!" Copper güldü, Saffron'un ne kadar özlediğini fark etmediği gürültülü bir sestir bu, ta ki kulaklarında tekrar çınlayana kadar. "Benden çok fazla nefret etme - gerçek bir tane bile olmayabilir. Muhtemelen beni gerçekten gözüne kestirmiş bir taklitçidir. Sanırım, sanki yanına gidip onu sevmemi istiyormuş gibi rahatsız edici bir şekilde kişneyip durduğunu düşünürsek mantıklı geliyor... elimi ısırp koparabilirdi...":

"Taklitçiler kopyaladıkları şeyin kanını içmek zorunda, değil mi?" Saffron karşı çıktı. "Yaratığın kanından zenginlik içiyor ve bunu kendi üzerlerinde kullanıyorlar."

"Ben de bunu söylüyorum. Eğer ayrıldığım zaman ayrılmamış , gereken iki kişi olabilirdim."

Saffron sırttı. "Belki ikiniz kafa kafaya verip o çukur yatak odasını temizleyebilirsiniz."

"Pekala, *beantighe*, beni dinle-"

Ama Saffron güldü ve Copper sırttı.

"Kopyaladıkları şeyin kanını içmek zorunda kalan mimikler aslında senin ve tilki formun hakkında bazı sorular sormama neden oluyor, biliyorsun," diye devam etti Saffron, kahve için bir kupa kaptıktan sonra öğütülmüş çekirdekleri kaynayan su ısıtıcısında demlemek üzere aldı.

"Sizi temin ederim ki, tilki formum ormandan gelen bir aile lanetinden daha alçakça bir şey değil."

"Ailenizin eski ziyafeti yüzünden."

"Dikkatli olun, ailemin ziyafetinden bahsetmek babamın kulaklarını çınlatmak için hızlı bir yoldur. Şehre koş koş gelmesini gerçekten istemiyorum, şimdi her zamankinden daha fazla."

Saffron güldü, Copper güldü ve bir an için her şey yeniden *normal* hissettirdi. Bu *normal*, Saffron'un Mairwen'e gelmeden önce bildiği hayattan hâlâ çok farklı olsa da, Mairwen'deki *normali* sadece birkaç ay sürmüş olsa da, her zaman kaçınılmaz bir sona ulaştıkları için, kendisine tanınan o küçük huzur pencerelerinin değerini bilmeyi öğrenmeye başlamıştı. Muirín'in mutfağında arkadaşına bir fincan taze kahve doldururken yaşadığı o kısa huzur anını da hafife almıyordu.

"Benimle antrenmana gelmek ister misin?" Saffron fincanına bir kaşık krema karıştırmayı bitirdiğinde Copper devam etti. "Çırtıttığım vücut yastığını tutacak birine gerçekten ihtiyacım var. Söz veriyorum seni incitmeyeceğim. Belki o muhtemelen tek boynuzlu atı bile tekrar görürüz..." "Kulağa çok eğlenceli geliyor ama... Neden Madam Hutter'a kendini savunma derslerinde böyle bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormayı denemiyorsun? Duyduğuma göre diğer öğrenciler hala açık dersler için çabalıyormuş. yuvalar."

"Yani artık insanları zorlayamadıkları için mi?" Copper sırtıttı. "Hayır, günler önce bundan vazgeçtim. Şahsen, eğer hak ediyorlarsa, yüksek bir fey'in bir beantighe tarafından dövülmesinin çok komik olacağını düşünüyorum."

"Bu belirsiz zamanda kendi kışın için endişelenmiyor musun?" Saffron alaycı bir tavırla sordu.

"Hayır. Beantighes benimle kavga etmez."

"Senin kadar büyük biriyle başa çıkabilecek bir sürü canavar var."

"Hayır, yani, çünkü benim bir beantighe ismim var. Bilirsiniz işte. Kendilerinden biriyle kavga etmezler. Tıpkı senin de yapmadığın gibi. Bekle, 'Saffron' senin orijinal beantighe ismin miydi? Cidden mi? Cylvan senin için yeterince hızlı başka bir şey bulamadı mı?"

Saffron homurdandı. Copper'a daha her şeyi anlatamadan, yumuşak toynak sesleri mutfak girişine yaklaştı ve burada yıpranmış görünümlü bir Sionnach endişeli bir yüz ifadesiyle başını içeri soktu.

"Tanrılara şükür!" diye inlediler, kapıyı açıp aceleyle içeri girdiler. "Yatakta olmadığınızı görür görmez çok endişelendim! Erm!"

"Günaydın, Sionnach," dedi Saffron, onları davet etmek için içkisini kaldırarak. Sionnach tereddüt etti, çikolata kahvesi gözleri Copper'a kaydı, sonra biraz daha yaklaşıp tezgâhta onlara katıldı.

Sabahın bu erken bile kötü bir şey deneyebileceğini düşünmüşler gibi Copper'dan bir kol boyu uzakta durdular. Saffron onları tam olarak suçlayamazdı, özellikle de

Copper onlara birden fazla kez yukarıdan aşağıya baktı. Bir şeyler gevelemeden ve içkisini yudumlamadan önce bunu saklamaya bile çalışmadı.

"Dün gece yine geç mi kalktın?" Sionnach, kendilerine doldurduğu kahve için Saffron'a teşekkür ederek sordu.

"Copper beni bu sabahki fırlatma antrenmanını izlemeye davet etti," diye konuyu değiştirdi Saffron, değersiz araştırmasından ve bunun karşılığı olarak yaptığı uykusuzluktan bahsedilmesinden zihinsel olarak geri çekildiğini hissederek, "ama Maeve nihayet bu sabah beni saraya götürecek kadar boş vakte sahip. Copper birine ihtiyacı olduğunu söyledi, ne, olta yastığını tutması için mi? Hatta acıtmayacağına söz verdi. Onun yerine neden sen de onunla gitmiyorsun, Sionnach?"

"Hayır. sanmıyorum."

"Bunu düşünmek için kibarca bir saniye bile ayırmadın, ha?" Copper kısmen inanamayarak kıkırdadı. İki elini tezgâha koyup ayağa kalkmadan önce kahvesinin kalanını geri fırlattı. "Eğer fikrini değiştirirsen, *keçi*, tarlada kütüphanedekinden çok daha fazla ot var. Yoksa okuduğun kitapların köşelerini mi yiyorsun? Bu kadar zeki olmana şaşmamalı."

"Güle güle Copper," dedi Saffron uyarırcasına. Copper sırttı, sonra güldü ve *'sadece şaka yapıyorum'* anlamında büyük bir elini Sionnach'ın sırtına vurdu. Copper vedalaşıp dışarı çıkarken satır kaşlarını çatarak birkaç adım ilerledi. Saffron kendi kendine gülümseyerek bu kez kendisi için bir kahve daha doldurdu. Buna ihtiyacı olacağını biliyordu; Cylvan'la tekrar vakit geçirmek için günlerdir eline geçen ilk fırsatta *uyanık* ve hazır olmak istiyordu. Bir kereliğine de olsa, bir *kereliğine* de olsa, korkunun biraz daha azaldığı bir sabaha izin verilebileceğini umuyordu.

KORNA

S Morrigan'ın Büyük Kütüphanesi'nde karşılıklı otururken, Prens Cylvan Saffron'a peçenin şiddetli manipölasyonlarının neden olduğu kül rengi hallerden ilk kez bahsettiğinde, Saffron bunu şöyle hayal etmişti

çok farklı.

Çiçeklerin solduğunu hayal etti. Çimenlerin rengi soluyor, periler ışıltılarını kaybediyor, gökyüzü bile kıızıla dönüyordu. Kül rengine bürünmüş yüksek feylerin doğal güzelliğinin bir şekilde solup solmayacağını merak etti, hatta insanların ilk kez bu şekilde ortaya çıkıp çıkmadığını düşündü. Baba Yaga'nın çay fincanı çemberlerini öğrenmeden önce; Cylvan'ın o zamanlar sadece '*halk büyüü*' olarak adlandırmaya cesaret edebildiği o küçük sıfatlar.

Ancak Avren'in ağaçları, her zaman olduğu gibi yaz rüzgârında dalgalanan yapraklarıyla yemyeşil ve canlı kalmaya devam etti. Mairwen'in bahçelerindeki çiçekler, gündüz saatlerinde onları takdir etmek için daha az insan geçse bile, parlak ve hoş kokulu kalmaya devam etti. Hatta belki de bitkiler bakışlara verilen arayı takdir ediyorlardı; Saffron'un eskiz defterine karaladıklarına bakılırsa, mümkün olduğunca fazla güneş alabilmek için yapraklarını daha da açmış bile olabilirlerdi. Artık koparılıp romantik bir jest olarak birine verilmekten, sonra da solması için banklardan birine bırakılmaktan korkmuyorlardı.

Ya da daha küçümseyici bir ifadeyle, sanki o zamana kadar şehrin üzerindeki sürekli zenginlik bulutu çiçeklerinin tam olarak açılmasını engellemiş gibi. Sanki bulut ortadan kalktığında, ilk histeri geçtiğinde Saffron'un hissettiği aynı ani, beklenmedik, ezici rahatlama örtüsünü hissetmişler gibi. O bolluk bulutu gökyüzünde dağılıyor ve güneşin sadece onun için ışıldamasına izin veriyordu. Yemininden bu yana geçen onca zaman boyunca göğsüne yük olduğunu fark etmediği zenginlikten kurtulmuş bir üvez cadısının verdiği rahatlama. Sonunda tam anlamıyla nefes alma şansı bulmuştu ama yeni bir endişe nöbeti içinde aslında nasıl nefes alacağını bilmediğini fark etti.

Mairwen'den kaçan o kadar çok öğrenci vardı ki, bu Saffron'un kütüphaneyi çoğu zaman tek başına kullanabileceği anlamına geliyordu; okulun bahçesinde, okçuluk sahasında, binalar arasındaki yollarda huzur içinde dolaşabileceği anlamına geliyordu. Sionnach da çoğu zaman ona katılırdı; Saffron'un çoğu zaman odasından çıkmasının nedeni onlardı. Yemek yemeyi, yıkanmayı, arada bir güneşe çıkıp nefes almayı hatırlamasının nedeni onlardı.

Saffron derin bir nefes alıp Muirín yatakhaneinden aceleyle çıkarken, o sabah hava her zamanki gibi berrak ve tazeydi. Kampüste dolaşan diğer öğrencilerin yanından geçti; çoğu okulun geçici olarak derslere ara vermesini beklemek üzere evlerine döndüğü için geriye sadece birkaç kişi kalmıştı. Günlük rutinlerinde böylesine ani ve zararlı bir değişikliği beklemek için. Birdenbire insanlar kadar sık yıkanmak zorunda kaldılar, tılsımlı taşlar, bezler ya da avuç büyüklüğünde altın yumurtalar olmadan tenlerine parfüm sürmek için. Yüksek sesle söylenen her kelimeyi dikte edecek sihirli tüy kalemler olmadan kendi mektuplarını elle yazmak zorunda kaldılar. Kendi kahvelerini karıştırmak, kendi ayakkabılarını silmek ve odalarının kapılarını açmak için gerçek anahtarlar kullanmak zorundaydılar çünkü giriş jetonları artık her zaman çalışmıyordu. Belki de bu kadar çok kişinin izin verildiği anda kaçmasına şaşmamak gerekirdi. Bu arada Saffron kafasında, Sidhe dışında yüksek feylerin kendilerini güzelleştirmeyi içermeyen her türlü büyüü yapmayı çoktan unuttuklarına dair uzun dosyalar yazıyordu. Birden fazla kez Sionnach'a bunu bir insan ya da fey takma adıyla yayınlamanın daha skandal olup olmayacağını sordu. Sionnach bu fikir karşısında her zaman yüzünü buruştururdu.

Ayrıca Saffron'un çimenlerde sırtüstü uzanırken anlattığı şeylerden en azından birkaçını her zaman karalamışlardır.

O sabah Maeve kampüsün ahırlarında Saffron'u bekledi, Saffron'un rengiyle uyumlu simsiyah kıyafeti içinde her zamankinden daha göz korkutucu görünüyordu. Avren'deki tüm vatandaşlardan beklendiği gibi, hem oyunlardaki kayıplar hem de doğuştan gelen büyülerinin kaybı için yas tutuyorlardı. Fey leydisi atının dizginlerini çözme işinin ortasında duraklamış, bariyerlerin diğer tarafını kaplayan ağaçlara bakıyordu ve Saffron da ona yaklaşıırken durakladı. Bir küme pırıl pırıl peri, ağaçlardan birindeki bir düğümün etrafında oğul veren arılar gibi vızıldarken kendi kendine gülümsedi ve hemen anladı.

"Senden bir şey çaldılar mı?" mesafeyi kapatarak sordu. Başka biri olsa sıçrayabilirdi ama Maeve her zamanki gibi sakince döndü. Cylvan'ın ışıltılı haşerelerle karşılaştığında her zaman takındığına benzer bir yüz ifadesi takınmıştı. Hafifçe kırışmış bir burun, ağzının köşeleri hoşnutsuzluğunu gösterecek kadar aşağıya dönüktü.

"Sanırım bir tanesi eldivenimin içindeydi. Çekerken beni ısırdı."

Göstermek için elini uzatan Saffron başıyla onayladı. Pixie ısırıkları her zaman anında şişer, kırmızı deri dişlerin battığı küçük, sedefli bir noktayı çevrelerdi.

"Bu kesinlikle bir peri ısırığı. Muhtemelen sadece şaşırmıştır."

"Hemen ardından yüzüklerimden birini çalmaya çalıştı."

"Bunu onlara sen mi verdin?"

"Tabii ki hayır," diye alay ettikten sonra uzun örgüsünü bir omzunun üzerinden geçirip başını salladı. ", sokaklar çok kalabalıklaşmadan gidelim."

Saffron hevesle kabul etti ve ahırındaki koyu doru atı aramaya başladı. Boann, Mairwen'in sıradanlığından uzaklaşmak için en az Saffron kadar hevesli olan Saffron'a yaklaşıırken göğsüyle kapıyı salladı. Onu selamlamak için alnındaki beyaz yıldızın üzerinden okşadı, ardından kendisine ayrılan bölmeden hafif günlük eyeri kaptı, homurdanarak sırtına attı ve beklentiyle ayaklarını hafifçe ileri geri savururken karnının etrafındaki kemerleri sıkı.

Bir seyis aniden koşarak yanına gelip, onun yerine yapamadığı için nefes nefese özür dilediğinde, Saffron sadece gülümsedi ve zahmet etmediklerini söyledi.

"Zaten kendi tuniğimi çekmeyi öğrenmek zorunda kaldım, bunun nesi farklı?" Soğukkanlı, çekici bir fey lordu gibi konuştu. Beantighe'ler gülmeye izinleri olduğundan emin değilmiş gibi garip bir şekilde gülümsediler. Saffron sorun olmadığını yineledi ve yaptıkları diğer işe dönmeleri için başını salladı. Tanrı biliyordu ki, yardım edecek neredeyse hiç kimse kalmamışken bitirmeleri gereken binlerce iş daha vardı.

Onlar giderken Saffron, özellikle o beantighe'nin neden onlarla birlikte gitmediğini merak etmekten kendini alamadı. Ne gitmiş olmalarını diliyor ne de kaldıkları için memnun oluyordu. Sadece merak ediyordu.

Yaz Ortası Oyunları'nın üzerinden bir hafta geçmişti; Avren'in üzerine kül rengi çöktüğünden ve Alfidel'in dört bir yanından dedikodu yazarları en büyük, en patlayıcı tepkiyi uyandıracaklarını düşündükleri şeyi yayınlamak için her fırsatta şehre akın ettiğinden beri. Çoğu yüksek fey'in o zamandan beri evlerinden çıkmamayı tercih etmesine aldırmayın; Avren tarihinde belki de ilk kez, insanların sokaklarda yüksek fey'lerden daha fazla sayıda koşuşturmasına, kendi başlarına gitmekten korkan müşterilerinin ayak işlerini yapmasına aldırmayın.

Ve her sabah, gün doğmadan önce aynı saatte yüksek fey kapılarına teslim edilen aynı dedikodu broşürlerinde kayıp beantighler için yeni çağrılar vardı. Hiçbiri bunun farkına varmıyordu, belki de hizmetkârlarını kendi başlarına dışarı gönderip sokakta başkalarının yanından geçmelerini, kimsenin gözetimi olmadan sohbet edip dertleşmelerini sağlamak Ryder'ın cadılarının pelerininin altından kıpkırmızı bir kart uzatmasını kolaylaştırıyordu. Kartın ön yüzünde onları daha büyük ve daha iyi şeylere davet eden yazılar yazılıydı, dehşete düşmüş patron ailelerine kahvaltı götürmek için acele etmektense. *Bunun yerine terörü körükleyenler olmayı tercih etmezler miydi?*

Saffron'un sarayı ziyaret etmediği zamanlarda Mairwen'in kampüsünde kalmasının bir nedeni vardı. Avren sokaklarından her zaman kapüşonunu çekerek geçmesinin, yanından geçtiği insanlarla asla göz göze gelmemesinin bir nedeni vardı. Teklif edilen dedikodu broşürlerini asla kabul etmiyor, hatta ne zaman

Birisi onu Cylvan'ın arkadaşı olarak tanıdı ve krallar için yazdığı mektupları eline tutuşturmaya çalıştı.

Krallar onları okumazdı. Krallar Alfidel'deki ve ötesindeki diğerkese mektup yazmakla meşguldü. Alvenya'nın Danae'si Alfidel'in kızıl cadılarının yakında denizaşırı ölkelere yayılıp kıyılarını kasıp kavurup kavurmayacağını öğrenmek istiyordu. Alfidel'deki sidhe aileleri, Ailir ve Tross'un Yaz Ortası Oyunları'nda yaşananların bir daha asla yaşanmaması için ne yapmayı planladıklarını öğrenmek istedikçe, diğertarafa kaçmaya çalışan beantigheleri ağır şekilde cezalandıracak yeni yasalar çıkarmaları için baskı yapmıyorlardı. Tutuklamalar talep ediyor, beantighe görevlerini terk ettikleri için iyi duyurulmuş mahkeme duruşmaları talep ediyorlardı. İnsanlarını nereye giderlerse gitsinler takip etmenin daha iyi bir yolunu talep ettiler, ta ki sonunda -belki *de kaçınılmaz* olarak- Mac Delbaith ismi dedikodu broşürlerinde, zengin gümüşlerinin mucizelerini tanıtan kalın başlıkların altında görönmeye başlayana kadar. Küllü durumdan etkilenmiyorlardı ama kutsanmış yeteneklerinin kadim ayinini yapıyorlardı. Her zaman Alfidel'de resmi cadı avcısı eğitiminin yeniden başlatılmasını talep eden uzun köşe yazılarının hemen yanında basıldı. Kızıl cadıları kökünden kesmek için aresizler. Banyolarını ısıtacak ve çamaşırlarını yıkayacak birilerinin olması için evlerini tam kadro tutma konusunda umutsuzlar.

Krallar bu talepleri özellikle uzak tutmayı başardılar ama Saffron bile bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu. Gittikçe daha fazla soylu aile, saray mensubu, hatta sidge ailesi hayal kırıklığına uğramaya ve huzursuz olmaya devam edecekti.

Bu arada Ryder'ın yeni bir olay çıkarma zamanının geldiğine karar vermesi an meselesiydi. Bu da geriye kalanları daha büyük bir risk altına sokacaktı. Bu da onları daha istekli bir şekilde kollarına itecekti.

Bu sadece bir zaman meselesiydi ve Saffron'un artık hiç uyumamasının nedeni de sürekli beliren belirsizlikti.

O sabah Avren sokakları yine sessizdi, sadece arada sırada aceleyle geçen bir beantighe vardı. Saffron'a her zaman kalbini küt küt attıran küçük bakışlar atıyordu, sanki durup ona bir şey söyleyebileceklerini düşünüyordu. Hâlâ kaç kişinin onun gerçekte kim olduğunu bildiğinden, Ryder'ın cadılarına ne kadarını açıkladığından tam olarak emin değildi,

Sonra da hâlâ iltica etme konusunda kararsız olan Beantigh'lere dedikodu fısıldayabilirlerdi. Ama asla yapmadılar, özellikle de sabahın bu kadar erken saatlerinde. Patronları fey'in kahvaltısını henüz sıcakken almak için acele etmekle meşguldüler. Eve dönüş yolunda tepsileri buharda tutacak tılsımları olmadığından, neredeyse iki yöne de koşmaktan başka çareleri yoktu.

Tarla faresi gibi koşuşturan beantigh'lerin arasındaki diğer tek yaşam belirtisi, Saffron ve Maeve'in geçtiği yerlerde ara sıra atlarını süren şehirli sürücülerdi. Onlara her zaman en ufak bir selam veriyorlardı ama daha fazlasını yapmıyorlardı. Belli ki kendi sabah işlerinde acele ediyorlardı; Saffron'un daha önce hiç görmediği kadar çok atlıyı aynı anda görüyorlardı ama belki de bunun tek nedeni caddenin boş olmasıydı. Sokakta birbirlerinin yanından geçiyor, sadece ara sıra durup birkaç kısa kelime konuşuyorlardı. Bazen arkalarından bir haberci kuş geçtiğinde duraklıyorlar ve okumak için notu alıp dönüp ters yöne doğru koşuyorlardı. Saffron bunu düşünmemeye çalıştı; belki de yüksek feyler yaya olarak ağır ağır gitmekten vazgeçmiş, bunun yerine yemeklerinin sıcak teslim edilmesini sağlamak için kişisel binicilere başvurmuşlardı.

O günün dedikoduları, yolda geçtikleri her ilan panosuna çoktan asılmış, en az iki düzine farklı matbaanın bastığı çırpınan broşürlerle ağzına kadar şişmiş, bir dedikodu tellalı da günün en skandal başlıklarını duyurmuştu. O zamana kadar saray hazinesinde depolanandan daha fazla paraya sahip olmuş olabilirler, her bir basının sokakta bağırılan kişi olmak için ne kadar teklif vermeye istekli olduğuna göre.

*KRALLAR AVREN'DEKİ OLAĞANÜSTÜ HALİ KALDIRARAK UYARI
DURUMUNA GEÇİRDİ; TÜM ŞÜPHELERİN ROBIN VEYA ŞAHSİ
KUŞ TARAFINDAN SARAYA BİLDİRİLMESİNİ İSTEDİ...*

*MAC DELBAITHS, AVREN'İN KÜLÜNDEN ETKİLENENLERE
ZENGİN AİLE GÜMÜŞÜNDEN CÖMERT BİR TEKLİFTE
BULUNDU
DEVLET; Siviller İsteklerini Aile Veya Şehir Kahinleri
Aracılığıyla Yapabilir...*

YAZ ORTASI OLAYINDA KAYBOLAN HANIMIN SEVGİLİ EŞİ, İNSAN İSYANCILARINA KALPLERİNDE MERHAME BULMALARI İÇİN YALVARIYOR, AKSİ TAKDİRDE GERİDE BIRAKTIKLARI CANLARIN ACI BİR ŞEKİLDE CEZALANDIRILMALARINI BEKLEMELERİ GEREKİYOR...

PRENS CYLVAN MEVCUT TÜM BİLGİLERİ TALEP EDİYOR KAYIP BEANTİGHES HAKKINDA; Yorumlar Robin'in Saray'a Gönderdiği Haberci Aracılığıyla İletilebilir. Seelie Doğası Hakkındaki Eski Söylentiler Yeniden Gün Işığına Çıkarken Bazıları Onun Niyetini Merak Ediyor...

Saffron ellerini dizginleri üzerinde sıkı. Her seferinde olduğu gibi gözlerinin çok uzun süre kalmasına izin vermedi. Her bir kalın başlığın, tam da dedikodu broşürlerinin dikkatini çekmeyi umduğu yaya tipinin kolay kurbanıydı. İlgüdüsel olarak her bir kelimedenden nefret etse bile, hiçbir fark yaratmasa bile tam olarak ne yazıldığını bilmek zorunda hissediyordu. Cylvan ona bir anlamı olmadığını, görmezden gelmesini söylese bile, arka planda kaybolup gitmelerine izin vermesi Saffron'u sonsuz miktarda kederden kurtaracaktı. Elinden geleni yaptı ama yine de gözleri doldu.

PRENS CYLVAN KORKUDAN DAURAE ASCHE'Yİ BİR KENARA MI ATTI?

TAHTI İÇİN? Alfidel Halkının Kendisi Hakkında Ne Kadar Az Düşündüğünü ve Genç Centilmene Nasıl Hayran Olduklarını Bilen Bazıları Soruyor: Prens Cylvan Daurae'yi İnsan İsyancılara Kasıtlı Olarak mı Sattı?

O sabah, en azından, Cylvan'a yöneltilen bu kadar çok kin yoktu. Prens ona, çabaların yakında değişeceğini ve hakkında yazılan sert şeylerin yumuşayacağını söylemiş, aslında ona söz vermişti; özellikle de zamanının çoğunu halkın gözünden uzakta, sarayda saklanarak geçirdiği için, sonunda insanlar biraz daha görünür bir şekilde cazip olan başka bir şey lehine ilgilerini kaybedeceklerdi. Saffron bunun yavaş yavaş bu yöne kaydığını görmekten memnundu ama bir yandan da Cylvan'ın dedikodu kalıplarına bu kadar aşına olmasına, hatta böyle şeyleri şüpheye yer bırakmayacak şekilde vaat edebilmesine sinirleniyordu.

Maeve omzunun üzerinden ona baktı, sanki Saffron'un göğsündeki öfkenin nasıl büyüdüğünü hissedebiliyordu. Ama Saffron'un nasıl yapılacağını bildiği bir şey varsa o da keskin duyguları yüzünden uzak tutmaktı. Tüm hayatını, kanında alevler tutuşturan herhangi bir şey için hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranarak bir perdenin altında geçirmişti.

ŞEHRİN GERİ KALANINDAN FARKLI OLARAK, SARAY BİR ANLAMDA

Gerçi bu büyük koridorlarda sokaklardakinden çok daha elle tutulur bir sessizlik vardı. Kapıya yaklaştıklarında bile Saffron, kapı kulelerinin tepelerinden sarkan siyah bayraklardan çok daha fazla bir nedenden ötürü bunun üzerine baskı yaptığını hissetti; sürekli yanan çam çelenklerinin aromatik kokusu kraliyet ailesindeki bir kaybı, dumanın kayıpları eve geri getirmesi için pasif bir duayı işaret ediyordu.

Köprüden sadece ara sıra atlılar ya da muhafızlar geçiyordu, hepsi de Saffron ve Maeve'e kibarca başlarını sallayarak selam veriyordu; toynaklarını taşa vurarak hızla gelen ve aşağıdaki vadi duvarlarında yankılanan bir tanesi hariç. Onlar yanından geçip giderken Saffron neredeyse yerinden sıçrayacaktı, Maeve bile anında alarma geçerek doğruldu. Saffron normalde kalbi yeniden atmaya başladığında hiçbir şey düşünmezdi ama bu kez atlının, sokakta yanlarından defalarca geçmiş olan aynı türden biri olduğunu fark etti. Bu kadar acil olan her neyse onlar için değildi ve Saffron kendini yeniden nefes almaya zorladı. Geçidin geri kalanı sessizdi, ancak ikinci kapıya yaklaştıkları anda Saffron'un zihninin arkasında bir şey gümbürdedi. Önce koşan başka bir at olduğunu düşünerek döndü, ama sonra ses tekrar ortaya çıktı ve

sadece Taran olduğunu fark etti.

"Aklında bir şey mi var?" Saffron fısıltıyla sordu. Maeve duyup emin değilmiş gibi omzunun üzerinden zar zor baktı. Saffron bir şey söylemeyecek kadar köprünün kenarından bakmakla meşgulmüş gibi davrandı. Taran yanıt vermediği için bunun bir önemi yoktu. Saffron boş verdi, canavarı konuşmaya zorlamanın boşuna bir çaba olduğunu biliyordu-ama bir kez onlar içine geçtiler.

Köprünün karşı ucundaki arnavut kaldırımlı avluda, Safran anladı.

Yan tarafa park edilmiş, gümüş tüylü bir kurdun aile armasıyla süslenmiş, Mac Delbaith ailesinin arabası duruyordu. Saffron içgüdüsel olarak dizginlerini geri çekti, vücudunu saran ve derisini donduran bir panik dalgası, zihnindeki kurtsu varlığın ek gürlemesi ve volta atması da buna yardımcı olmadı. Taran'ın tepkisi kendi tepkisini beslemiş olsun ya da olmasın, onu daha da kötüleştirmiş ya da belki de başka türlü olabileceğinden daha sakın tutmuş olsun ya da olmasın, Mac Delbaith ailesinin herhangi bir üyesinin Cylvan'ın yakınına adım atması düşüncesi, kalbinin taş köprüdeki yarış toynaklarından daha sert çarpmasına neden oldu.

Belki de o sabah mac Delbaith gümüşü tekliflerinin devam ettiğinden bahseden manşetleri düşününce bu kadar şaşırmamalıydı ama o ana kadar bunlar sadece dedikodudan ibaretti. Lanetli nesnelerin Avren'den yavaş yavaş akan beantighes kanını durdurmak için yararlı olup olmayacağını tartışan dedikodulardan ibaretti. Elbette krallar gerçekten de bunu düşünmüyorlardı...?

" aşırı tepki verme," diye homurdandı Taran uyarırken. "Zengin gümüşler küllenmiş devletlerde, beantighelerden çok yüksek feylere sunulan yaygın bir ikramdır. Olay yaratmayın. Bu sadece seni utandırır."

Saffron'un Boann'un dizginlerini tutan elleri o kadar sıkıydı ki neredeyse taşa dönüşeceklerdi.

Ama neden buraya gelmiş olabilirler ki? Kulağa aptalca geldiğini bile bile zihninden sordu. Bir çocuğun apaçık ortada olan bir şeyi sorması gibi, çünkü gerçeği kabul etmek istemiyordu - kralların mac Delbaith'lerle iyi geçinmesinin siyasi, diplomatik faydaları vardı ve bunun tersi de geçerliydi. Bir katliamın üzerindeki akbabalar gibi, bir kuzunun üzerindeki kurtlar gibi, mac Delbaithler de muhtemelen bütün hafta boyunca dudaklarını yalamış, Avren'i ziyaret etmeden önce doğru zamanın geçmesini beklemişlerdi. Sanki harekete geçmeye karar vermeden önce, özellikle dedikodu broşürlerinde ilk organik bahsin çıkmasını bekliyorlardı. Taran bile bu olasılığı inkar edemiyormuş gibi homurdanarak karşılık verdi.

Maeve, sanki Saffron'un zihnini okuyabiliyormuş gibi, vücudunda kabaran paniği anında patlatarak, "Rüküş," diye mırıldandı. O kadar da değil

Boann'un hislerine katılmasına şaşırmişti ama yanlış kişinin duyması riskini göze alacak *kadar* katılmasına da. Saffron gülümsemesini gizlemek için mi yoksa kendi hakaretlerini dizmek için mi olduğundan emin olamadan dudağını ısırdı ve Boann'u ahıra götürmeye odaklandı, böylece içeri girebileceklerdi. Onları çalıştıran beantighe en azından kontrol edici bir gümüş takıyor gibi görünmüyordu. Saffron bunu iyiye işaret olarak kabul etmeye çalıştı.

Atları bırakan Maeve, istenmeyen, gözlemci gözlerden, özellikle de kurt kralın torunlarına ait olanlardan kaçınmak için Saffron'u bir arka merdivene kadar takip etti. Saffron Maeve'e duvarlardan birinin arkasındaki beantighe geçidini, ardından da başka bir yan koridoru göstermeyi bile tercih etti. Fey leydisi hiç itiraz etmese de sessizce ilgisini çekmiş gibi görünüyordu, gerçi dar duvarlara sürtünmesin diye kalçasındaki kılıcı sürekli ayarlamak zorunda kalıyordu. Onlar ilerledikçe Saffron bu geçitlerin Asche tarafından kendisiyle paylaşıldığını, Asche'nin sarayın her köşesini ezberlediğini ve bu sayede ilgisini çekmeyen partilerden kaçabildiğini anlatıp durdu.

Cylvan odasında ya da normalde saklanmayı sevdiği kütüphanelerden birinde değildi; yemek salonunda yemek yemiyor ya da düşüncelere daldığında kemanını çaldığı üst serada bulunmuyordu. Saffron yüksek bir balkondan dış bahçeleri bile aradı, sonra aklına gelen her özel oturma odasını; prensin kişisel çalışma odasını, sonra kralın kişisel çalışma odasını, sonra da kara kuzgunun nerede saklandığını bilip bilmediğini sormak için Kral Tross'un çalışma odasına bir göz atma riskini bile göze aldı.

Kral Tross oyunlardan sonraki ilk geceden beri kendini çalışma odasına kapatmış, sarayın hem kişisel hem de siyasi ziyaretçi akınıyla iyi geçinmek için bile nadiren dışarı çıkıyordu. Saffron kafasını odaya soktuğunda bir kez olsun rahatsız olmuş gibi görünmemiştir, en azından birkaç kez yaptığı işlerden bazılarını göstermek için onu rehin almış ya da birkaç şey denemesi için ısrar etmişti. Ancak bu sefer kral bile endişeli görünüyordu ve bu da Saffron'un artan sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

"Cylvan'ın şu anda Leydi Anysta ile birlikte aile revirinde olduğuna inanıyorum," dedi kralı , Saffron'un şüphelerini doğrulayarak, ardından

ekleyerek: "Yüzündeki ifadeyi görüyorum. Unutma, *diplomasi*, sevgili Saffron." O bile kelimeyi sıkı bir çeneyle vurgulamıştı, alaycılık da tavsiyenin samimiyeti kadar kalındı.

Saffron dudaklarını büzdü ama sarayın en yeni ziyaretçisi hakkında paylaşmak istediği kaba sözleri yuttu. İçinden bir ses Kral Tross'un o misafir hakkında dedikodu yapmayı herkesten çok seveceğini söylüyordu ama Saffron bu isteğine direndi. Aksi takdirde Tross'un nezaket mührünü kırarsa bütün gün orada kalabilirdi.

Kral'a masasının üzerine yayılmış projeyle ilgili şans dileyen Saffron, yüzünün anında kızgınlıkla buruştuğu yerden dışarı çıktı. Hemen revire gitmeye bu kadar odaklanmamış olsaydı, Maeve'e Anysta mac Delbaith'i *ne kadar* iyi tanıdığını anlatabilirdi, hem de hiç resmi olarak tanıştırılmamış olmalarına rağmen. Birbirleriyle tek bir kelime bile etmemiş olmalarına rağmen. Ama bir zamanlar Taran mac Delbaith'in hafıza ipliklerine nasıl girdiğini açıklamak için dünyada asla yeterli zaman olmayabilirdi.

ANYSTA MAC DELBAITH, SAFFRON'UN SÖYLEDİKLERİNDEN HİÇ DEĞİŞMEMİŞTİ. söz konusu anılarda hatırladı. O sabah uzun, koyu kahverengi saçları iki toka ile gözlerinden geriye doğru toplanmıştı, teni esmerdi ve gözleri kardeşininkilerle uyumlu, güzel bir ela yeşiliydi. Saffron bilmeseydi Taran'la ikiz bile sayılabilirlerdi.

Tıpkı Saffron'un ilk gördüğü gibi bir Dagdan rahibesinin kıyafetini giymişti ve bu kıyafetin ona cadı avcılarının giydiği kıyafetleri hatırlatmasından nefret ediyordu, gerçi aynı şey şehrin yas döneminde siyah giyen her yüksek fey için de söylenebilirdi. Nerede, ne yaptıkları ya da nasıl yaptıkları bir yana, Dagdan rahibesi olmanın ne anlama geldiği hakkında da hâlâ hiçbir şey bilmiyordu; bu da onun orada durduğunu düşündükçe yeni ve yanlış yönlendirilmiş kızgınlık duygusunun daha da alevlenmesine neden oluyordu. Şahsen bir fey dinine adanmış bu kıyafetleri giyiyordu. Bildiği tek şey

Dagda hem kurak insanlar hem de zengin feyler için tüm tanrıların en yücesiydi; Anysta mac Delbaith gibi birinin bu kadar yüce sayılan birinin kisvesine bürünme küstahlığını gösterdiğini düşünmek daha da sinir bozucuydu. Dagda onu neden hala öldürmemişti? Bu onları bir sürü dertten kurtarabilirdi-

"*Odaklan,*" diye mırıldandı Taran. Saffron keskin bir nefes aldı ama tuttu. Kendini bedenine geri dönmeye zorladı. Ayağının revir girişinde dikili durduğu yere geri döndü.

Yine de, tüm çabalarına rağmen, kadının görüntüsü Saffron'un kanını kaynatmaya yetmişti; ancak yatağın kenarında önünde duran Cylvan'a ne kadar yakın durduğunu fark ettiği anda öfkeli panik neredeyse kaynamaya başlamıştı. Cylvan, Saffron'un içeri girdiğini çoktan fark etmişti, Saffron ise orada durmuş gözleriyle feyli kadını yakmaya çalışıyordu. Belki de bu yüzden henüz bir selam vermemişti, sanki bir parçası Saffron'un bunu gerçekten yapabileceğini umuyordu.

Anysta'nın maharetli parmaklarının altında, prensin kırık boynuzu gümüş bir kopyasıyla değiştirilmişti; bir zamanlar sahip olduğu oymalara kadar mükemmel bir şekilde eşleşen bir protez. Saffron'un zihninin bir köşesindeki Taran bile irkildi ve Saffron'un ağzından neredeyse tedirgin bir canavarın sesi çıkacaktı.

Taran'ın varlığını zihinsel olarak geri itti. Kendi duygularını geri itti ve bu kadar duygusal olduğu için kendini azarladı. Anysta'nın bildiği kadarıyla hiç tanışmamışlardı. Teknik olarak, Alvénia'dan gelen fey Saffron, Taran mac Delbaith'le hiç tanışmamıştı bile. Zengin gümüşün ne olduğunu ya da ne işe bilmiyordu. Herhangi bir şey bilmesi, bir köpeğin burnunun dibindeki tavşan gibi Anysta mac Delbaith'in ayaklarının dibinde yatmak için tehlikeli bir entrika olurdu.

"Günaydın majesteleri," dedi Saffron asıl söylemek istediği şey yerine, Leydi Anysta ona doğru bakarken kibarca gülümseyerek. Cylvan'ın yüz ifadesi aynı anda bir sürü duygu arasında gidip geldi ama en görünür olanı, Anysta'nın Saffron'u tam olarak algılamak için döndüğü anda kendi eğlencesinin azalmasıydı. Sanki onun her hareketini okumaya, yüzündeki her seğirmeyi gözlemlemeye çalışıyormuş gibi gözleri parlayarak onu izliyordu. Koruyucu ve

bir anda sahiplenici oldu. Ne de olsa Saffron'dan hiçbir farkı yoktu.

"Siz Lord Saffron olmalısınız," dedi Anysta, Saffron'a güzel bir gülümseme gönderirken, ona doğru dönerek alçak bir selam verdi. Saffron'a Maeve'in atının üzerinde tetikteyken ya da bir eli kılıcının kabzasındayken yaptığı hareketleri hatırlatan, alıştırılmış bir zarafetle hareket ediyordu. Ayrıca Taran'ın kasıtlı olarak çekici davranırken, bir şeyler gizlerken ve bunu bilen tek kişi olduğu düşüncesiyle kendini beğenmiş bir şekilde gülümsemesini de hatırlattı ve Saffron'un tüyleri inanılmaz derecede diken diken oldu. "Ekselansları bu sabah gelebileceğinizi söyledi. İşim kısa süre içinde bitecek ve ben de yolunuzdan çekilmiş olacağım."

"Senin *'işin' mi?*" Saffron elinden geldiğince masumane bir şekilde sordu, ancak en ufak bir iğneleme titreşimi içeri girdiğinde tam sonunda başarısız oldu. Cylvan'ın çenesindeki bir kas seğirdi, sanki gülse mi yoksa uyarmak için boğazını mı temizlese bilemiyordu. "Oh! Bu sabah dedikodu sütunlarında 'mac Delbaith gümüşü' hakkında bir şeyler okuyordum - kastettiğin bu mu? Tüm broşürlerden bunun şeyden çok güzel bir oyuncak olduğunu düşünmüştüm."

Anysta, Saffron'un sondaki yorumunu görmezden gelerek, "Ailem zengin gümüş işinde çalışıyor, evet," diye rahatlıkla cevap verdi. Onun da herkes gibi Alvénya'dan gelen basit bir taşralı olduğunu varsayıyordu. Elbette daha iyisini bilemezdi. Cylvan dudaklarını yine birbirine bastırılmış, bir ara boğazındaki eğlenceyi usulca temizlemek zorunda kalmıştı. Bu sırada Anysta, Cylvan'ın kayıp boynuzunun yerine geçen başlığı işaret etti. "Kül rengi hallerin yüksek feyleri ihtiyaç içinde bıraktığı boşlukları doldurmak için doğal zenginlikle aşılınmış kutsanmış nesneler. Kuşkusuz hala Prens Cylvan'ın kayıp sîdhe yeteneğini hafifletmeye yardımcı olabilecek bir şey bulmaya çalışıyoruz, ancak bu arada onun sıkıntısını hafifletecek başka bir şey sağlamak istedik."

"Ah," diye gülümsedi Saffron, aklına gelen ilk şey *'ben ısırmadan önce ellerini onun üzerinden çek'* değildi: "Ne kadar rahatladım. Buna sevindim. Biraz dengesiz görünüyordu, değil mi?"

Cylvan ona *"Bunu unutmayacağım"* diye fısıldayan zehirli bir gülümseme attı.

"Ben buradayken sizin için kolaylaştırabileceğim herhangi bir zenginlik var mı Lord Saffron?" Anysta devam etti ve Saffron başını salladı.

"Benim için yok, her ne kadar cömertçe olsa da," diyerek kibar tonunu, midelerini bulandıran bir teklif alan herhangi bir beantighe kadar kalınlaştırdı. "Doğduğum günden beri kül rengindeyim ve dürüst olmak gerekirse aksini hiç istemedim."

Anysta'nın sırtı dönükken Cylvan küçük bir gülümsemeyi daha ısırdı. Fey leydisi müzikal bir kahkaha ile karşılık verdi. "Aksini kanıtlayacak zenginliği olmayan bir beantighe'den fazlası değilsin, değil mi?" Bunu sıradan bir şakaymış gibi söyledi ve Saffron karşılık olarak itici bir kahkaha attı.

"Bu mantığa göre Avren'de artık süpürge sıkıntısı yok gibi görünüyor. Prens Cylvan bile eline bir süpürge almalı."

"Bu kadar yeter," diye araya girdi Cylvan bıkkın bir gülümsemeyle, sanki Saffron'un kendini kontrolünün kırılma noktasına geldiğini hissediyormuş gibi.

"Fikrinizi değiştirirseniz lordum, Prens Cylvan benimle nasıl iletişime geçeceğini biliyor," dedi Anysta ve son kez eğilmeden önce omzunun üzerinden Cylvan'a bir gülümseme sundu. Saffron bir daha katıla katıla gülmeyi başardı ama kafasının içindeki kurt bile ona kendini tutması için mırıldandı.

Anysta izin istedi. Topuklarının sesi koridorda kaybolur kaybolmaz, Saffron kolunu uzatarak Cylvan'a doğru koştu, ancak Cylvan'ın kollarına atıldı ve onun yerine öpüldü.

"Pazar gününe kadar ailelerimiz arasında bir savaş başlatacaksın," diyerek Saffron'un yüzünü sıkarken Saffron kıvranarak kollarını savurdu ve gümüş boynuzu kafasından koparmaya çalıştı. Daha fazla ilerleme kaydedemedi Cylvan onu ayaklarından tutup arkasındaki yatağa fırlattı. Saffron tıslayarak gümüşü tekrar çekmeye çalışırken, Cylvan gülümseyerek onu azarladı ve şakacı bir şekilde ona *uslu durmasını* ve *kendini hatırlamasını* emretti. Sonunda Saffron'un kollarını yastıkların üzerine sabitledi ve bir öpücük daha vermek için eğildi.

"Günaydın," dedi düzgün bir şekilde, sanki baştan başlamaya çalışıyormuş gibi.

"Neden bana onun burada olacağını söylemedin?" Saffron, Cylvan'ın kavrayışının altında kıvranarak sordu, Maeve sadece onu yuvarladı

ve pencereye doğru yürüdü. "Onunla tek başına olman hoşuma gitmiyor-!"

"Bizi şaşırttı," diye cevap verdi Cylvan iç çekerek. Eğildi, bükülmüş bir dirseğinin üzerine yaslandı ve diğer eliyle Saffron'un saçlarını okşadı. Sanki Saffron'un o sabah çok fazla pomat kullandığını düşünmüş gibi perçemlerini taradı. "Ve ben kendi başımın çaresine bakabilirim, púca. Saray bahçesinde bana hiçbir şey yapmayacaktı. Mac Delbaith'ler bile *bu kadar* çaresiz değil."

"Çaresizliklerinin onları ne kadar ileri götürebileceğini gördüm," diye karşılık verdi Saffron. "Onlardan birinin kafamın içinde yaşamasıyla son buldu." Zihninin arkasındaki varlık bu söz üzerine dönüp hırladı ve Saffron, Taran'ın pençelerinin onu tekrar susturmak için keskin devedikenleriyle kaplandığını hayal etti. Hiç havasında değildi.

Cylvan, bir sincabın kış kovuğunun kapısını çalar gibi parmağını Saffron'un alnına bastırarak, "Eminim kafadaki o sefil köpek de onu gördüğünde aynı derecede hoşnutsuz olmuştur," dedi. "Bana yanıldığımı söyle."

"Yanılıyorsun."

"En sevdiğin prenze yalan mı söylüyorsun?" Cylvan dişlerini gösterip Saffron'un burnunun ucunu ısırmış gibi yapmadan önce tehditkâr bir kahkaha attı. "Bilmem gerekirdi. Hiçbir insan doğasına karşı koyamaz."

"Görünüşe göre saray bugün beklenmedik ziyaretçilerle taşıyor," diye araya giren Maeve, hem Cylvan'ın hem de Saffron'un dikkatini pencereden dışarı baktığı yere çekti. "Görünüşe göre Yüksek Muhafızlardan biri az önce arabayla geldi. Goblenler, belki?"

"Bir ne?" Saffron sordu, Cylvan hemen geri çekildi ve pencereye koşup kendi gözleriyle görmek için neredeyse ayağa fırladı. Saffron arkalarındaki yatağa oturdu, soruyu tekrarlamak üzereydi ama Cylvan geri döndü ve önce onun elini tutup ayağa kaldırdı. Başka bir şey söylemeden Saffron'u kapıya doğru yönlendirdi ve Maeve yetişmek için koşarken koridorda aceleyle ilerledi.

"Cylv-" Saffron bunu denedi ama Kral Tross aniden çıktıkları merdivenin başında belirdi ve endişeli görünüyordu.

Cylvan'ın çoktan ayağa kalkmış olduğunu görünce, "Güzel," dedi.
"Gel bakalım. Bir şey oldu."

DAİRELER

Saffron "hafıza duvar halıları "nı daha önce sadece birkaç kez duymuştu, ilk olarak da Morrigan'ın Büyük Kütüphanesi'nde geçirdikleri ilk günlerde Cylvan onlardan bahsetmişti. A

Çoktan ölmüş olmasına rağmen Kraliçe Proserpina'nın gerçek ismini kendisinin bile bilmediğini tartışırken laf arasında bir yorum yapmıştı. *"Bir gün sana duvar halılarını anlatacağım..."* diye alay etmişti, belki de bunu hiç düşünmemişti. Saffron da düşünmemişti, ta ki krallar, prens ve Maeve'in Goblenlerin Yüksek Bekçisi dediği kişi arasında geçen birkaç cümlenin ardından her şey bir anda aklına gelene kadar.

Safran değildi. izin verildiğinde ve oda nerede ve Tanışma faslının ardından tartışma devam etti ve Maeve, Saoirse'nin yanında kollarını duvara dayamış dururken, Saffron kapının diğer tarafında bir ileri bir geri yürümeye başladı. Her yanlış tarafında beklemek zorunda kalmak çok yorucuydu, Saffron'un öyle olduğu açıkça belli olan tek kişi olmasına rağmen hiçbiri aynı derecede huzursuzmuş gibi konuşmuyordu. "Ne var Yani önemli hakkında hafıza duvar halıları, Yine mi?" O sordu. "Kendilerine adanmış koca bir Yüksek Salon'a mı ihtiyaçları var? Onlar sadece bir insanın hayatından sahneleri tasvir etmek için dokunmuş kumaşlar değil mi?"

"Bir tür cenaze töreni, özellikle de fey soyluları arasında," diye düzeltti Maeve, Saoirse'ye elindeki peri ısırığını göstererek. "Sadece 'bir insanın hayatından sahnelerin' görsel tasvirlerinden çok daha fazlası... Birinin ölümünden sonra zihninin, anılarının, aile kahininin onları çözebileceği kadar sağlam kaldığı kısa zaman aralığı vardır. Merhumun yarattığı her bir anıyı alıp, onları tekrar toplamak ve 'duvar halısı' dediğimiz şeylere dokumak üzere yere seriyoruz."

Saffron volta atmayı bıraktı. Uzun bir süre ona baktı, sanki gülümsemesini ve sadece şaka yaptığını kabul etmesini bekliyormuş gibiydi; ancak Maeve soru sormak için kaşlarını kaldırdı. Bu ona Maeve'in sırf kendisiyle dalga geçmek için bir şeyler uyduracak biri olmadığını hatırlattı.

Saffron onun açıklaması hakkında ne hissedeceğini bilemiyordu. -Aynı anda hem ürkütücü hem de şiirseldi. Gerçi çoğu yüksek fey şiirini oldukça ürkütücü bulurdu, bu yüzden belki de hiç şaşırmaması gerekirdi.

"Goblen salonunun amacı ne o zaman?" diye sordu. "Hepsini depolamak için mi?"

"Avren'in Salonu, kraliyet ailesi üyeleri de dahil olmak üzere tarihteki en prestijli feylerden bazılarının duvar halılarına ev sahipliği yapıyor" dedi. "Bu yüzden birinin içeride sorun çıkarması, örneğin sıradan bir mezarlığın goblen-mezarının tahrip edilmesinden biraz daha endişe verici. *Özellikle* de bu kadar çok yeni ve kurak cadının ortaya çıktığı bir zamanda... İtiraf etmek istediğin bir şey var mı cadı?" Cadı ona keskin, eğlenceli bir gülümseme takındı ve Saffron kaskatı kesildi. Hızla başını sallayarak volta atmaya devam etti.

Saoirse, Saffron'un tedirginliğini yanlış anlamış gibi, "En önemli fey halkının gerçek hatıra ipliklerini nadiren goblen salonunda saygılarını sunmaları için saklarlar," diye ekledi. "Yani birisi sergilenen bir tanesini yok etmeyi ya da çalmayı başarsa bile, bunun sadece bir canlandırma olduğunu öğrenince büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktır."

"... Ah, çıldıracağım," diye inledi Saffron bu sözlerin ardından ve sinirleri daha da gerildi. Topuklarının üzerinde döndü ve doğruca kapıya yöneldi. Koridorda bir aşağı bir yukarı bakarken bir an Saoirse'nin gözleriyle karşılaştı, sonra Maeve'e baktı. Muhafız ona daralmış, uyarıcı bir bakış attı ama Maeve meraklı görünüyordu,

Bu da onu bir parça odun kömürü almak için çantasını karıştırmaya cesaretlendirmeye yetti.

Saoirse, Saffron'un ne yaptığını anlayınca küçük, gırtlaktan gelen bir ses çıkardı ama ne o ne de Maeve, Saffron kapıya çizilebilecek en küçük daireyi çizerken onu durdurdu. 'İçeriye *duy'* anlamına gelen işaretleri eklediğinde, içerideki konuşmanın alçak sesleri ahşabın arasından, Saffron'un kulağını dayayıp dinleyebileceği kadar yüksek bir sesle çıktı. Maeve ve Saoirse bile itiraf etmeseler de merakla biraz daha yaklaştılar.

"Bunu yapanın bir insan cadı olduğuna dair kanıtımız var mı?" Cylvan sordu ve Saffron'un kalbi küt küt atmaya başladı. *"Şehrin dört bir yanında birden fazla kurak çemberden bahsettiniz; bana Avren'de bunca zamandır fark edilmemiş düzinelerce yetenekli kurak cadı olduğunu mu söylüyorsunuz?"*

Saffron'un kulakları çınladı. Avren'in her yerinde kurak çemberler mi rapor edilmişti? Sadece goblen salonunda bile birden fazla mı? Aklına saraya giderken şehirde hızla geçtiklerini gördükleri tüm o resmi haberciler geldi ve anında paniğe kapıldı. Önce perdenin bir parçasının daha yırtılmış olmasından korktu ama bu konuda bir haber olmalıydı. Bunu duymuş olmalıydı. Aslında oyunlardan bu yana geçen bir hafta boyunca hiçbir şey duymamıştı - tek bir kapı bile çalınmamıştı.

O halde bu sadece bir numara olmalıydı. Ryder'ın cadılarından bazıları - hatta onunla ilgisi olmayan insanlar - daha iyisini bilmeyen yüksek feyleri korkutmak için bir tür oyun oynuyorlardı. Ne de olsa Ryder işlerini sessizce yapmasıyla tanınmazdı. Eğer bu işin arkasında o olsaydı, çok daha büyük bir gösteri olurdu. Saffron'a izlemesi için kişisel bir davetiye gönderirdi.

Saffron rapor edilen dairelerden birine ya da diğerine gözlerini dikebilseydi, bunların gerçekten *de bir oyun olup* olmadığından emin olabilirdi.

Yüksek Bekçi'nin sesi, *"Kimse yapabileceklerini söylemedi majesteleri,"* diye karşılık verdi. *"Bu çemberlerin hiçbirinin büyüğü bir etkisi yok gibi görünüyor."*

"Bildiğiniz kadarıyla," diye ekledi Tross, sanki çayını yudumluyormuş gibi bir sesle.

"Yüksek Goblen Salonu dışında hepsinin tam olarak nerede bulunduğunu bana tekrar söyleyin." Cylvan devam etti.

"Ulusal Kütüphane, Yüksek Hastane, şehir meydanının dışında bir ara sokakta, bildirildiğine göre bir avuç saray mensubunun evinin dışında-"

"Ve bunların kurak cadılar tarafından bırakılan işaretler olduğundan, sadece şaka yapan yüksek fey çocukları olmadığından emin misin?" Prens araya girdi ve Saffron gülümsemesini bastırdı, hatta biraz da gururla kızardı. Sanki Cylvan onun aklını okumuştı. "Siz bile işaretleri , nasıl demiştiniz? 'Standart bir kurak çember' mi? Yine de başarılı bir büyü yapmadıklarını söyleyebilir misin? Tabunun 'standart' mı yoksa 'başarılı' mı olduğunu hangi yetkiyle biliyorsunuz, Yüksek Bekçi...? Bilgimiz dışında bir kahin olarak mı eğitim görüyorsunuz? Denetlediğiniz kutsal nesnelerin hassas doğası , endişemi anlayabilirsiniz."

Saffron onu öpmek istedi. Saffron daha sonra Cylvan'a kurak büyüler hakkında bilinmesi gereken her şeyi gösterecekti, ne kadar güzel konuşuyordu. Bu sırada Yüksek Bekçi sadece boğazını temizledi. "Her birini tam olarak tanımlayamasam bile, işaretler basitçe kurak büyü çemberlerine benziyor, majesteleri. Başka kimin olabileceğinden emin değilim. Oyun oynayan genç bir fey bile bu kadar inandırıcı bir şey yaratamazdı."

"Daha iyisini bilmeyenler için her şey inandırıcı hale getirilebilir."

"Genç feyler şaka olsun diye sık sık sahte kurak daireler çiziyor mu?" Kral Tross komplocu bir merakla sordu. "Şimdiye kadar kaç kez böyle bir şey oldu ve rapor edilmedi?" Ailir bile bu sefer küçük bir nefes verdi ve Saffron yaşlı kralın dikkatini toplamak için elini Tross'un elinin üzerine koyduğunu hayal edebildi. "Sadece bu çemberlerin gerçekten endişe edilecek bir şey olup olmadığını ya da sadece son olaylar nedeniyle çok abartılan genç feylerin yaramazlıklarını daha iyi anlayabilmemiz için soruyorum. Sizi korku tacirliği yapmakla suçladığımdan değil, Yüksek Muhafız. Elbette."

"Elbette," diye cevap verdi bekçi, ama sesi düz geliyordu. "Bu sadece genç feylerin şakaları olsun ya da olmasın, majesteleri, sizi uyarmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Dediğiniz gibi, özellikle son zamanlarda yaşananlar nedeniyle, onları gerçek bir tehdit olarak görmenin daha iyi olacağını düşünüyorum"

sadece şakadan ziyade. İnsanların yaz oyunlarında yaptıkları da şimdiye kadar görülmemiş şeylerdi. Maskaralıklarının artarak devam etmesi şaşırtıcı olmamalı. Çoğu genç fey numarası orada burada rastgele çizilmiş bir çemberden ibaretken, bunları Avren'in her yerinde, hatta benim nezaret ettiğim Yüksek Salon'da bile bulmanın ne kadar endişe verici olduğunu anlıyorsunuzdur."

"Hiçbir şey alınmadığını söylemiştiniz," diye konuştu Kral Ailir. Belli ki her ihtimali düşünmek için zaman ayırmıştı - ya da belki de sadece hem Kral Tross'un hem de Cylvan'ın iddianın her yönünü ilk önce çimdikleme ve değerlendirme şansına sahip olmalarını sağlamak için. Bekçinin hayatta kalmak için yeterince doğruyu söylediğinden emin olmak için. "Sözde kurak çemberi daha birkaç saat önce bulmuşken nasıl emin olabiliyorsunuz? Eminim yüksek salonda saklanan duvar halılarının sayısı-"

"Evimizde sakladığımız duvar halılarının kaydını tutmak için kendi yöntemlerimiz var. dikkat edin, ."

"Zengin demek?" Cylvan hâlâ kibar ama bir o kadar da nazlı bir şekilde sordu, sanki baş bekçiyi terletmekten gizliden gizliye zevk alıyormuş gibiydi. Saffron'un omzunun üstündeki Saoirse bile Cylvan'ın daha iyi davranmasını diler gibi sessizce homurdandı. "Diğer yerlerden çalınan başka bir şey olup olmadığını biliyor musun? Örneğin Milli Kütüphane'nin arşivlerinde saklanan çok tehlikeli kitaplar var."

"Eminim kontrolleri elle de yapıyorsunuzdur, ne olur ne olmaz?"

Tross da Cylvan'la aynı tonda cevap verdi, sanki o bile görevliyi terletmekten zevk alıyormuş gibiydi. Saffron, iki alaycı Tuatha dé Danann'a muhatap olmayı aklının ucundan bile geçiremiyordu. "Aynı şeyin kütüphane için de söylenebileceğinden emin olmak için yüksek konseyin diğer başkanlarına danıştınız mı? Hastane için? Islahevi...?"

"Elbette, . Daha önce haberciler gönderildi ve Hatta sizi bilgilendirmek için buraya gelirken bile."

"Tüm yüksek konsey üyelerini bir toplantı için bir araya getirelim mi baba?" Cylvan devam etti. "O zamana kadar, bulunan dairelerin bu kopyaları elimizde. kraliyet kahinlerine gösterebilir ve hangilerinin gerçek hangilerinin sadece şaka olabileceğini belirlemelerini sağlayabiliriz. Lugh sadece şaka olmaları için dua eder."

"Lugh dua et, gerçekten..." Tross da aynı tonda mırıldandı.

Saffron, Cylvan'ın soğukkanlılığının sadece bir performans olduğunu biliyordu; haberler Saffron'u olduğu kadar onu da tedirgin etse bile sakın ve soğukkanlı kalmakta ustaydı. Kimsenin çatlakları görmesine izin vermemek için ömür boyu aldığı kraliyet eğitiminin sonucuydu bu. Cylvan bunu uygulamak zorunda kaldığında Saffron'un hem hayranlık duyduğu hem de küçümsediği bir beceri.

Hoşbeş birkaç dakika daha devam etti ve Saffron nihayet sohbet koyulaşp da yakında dışarı çıkacaklarını anladığında kendi kurak çevresini ormandan uzaklaştırdı. Ama geri adım atmasıyla kapının açılması arasında geçen bir iki dakikalık sessizlik, Saffron'un kalbinin hızla çarpmasıyla sonsuzluk gibi geçti ve ince ceketinin içinde kızardığını hissetmesine neden oldu. Birdenbire kendini dar hissetti, dolaştığı yer kadar geniş bir koridorda bile klostrofobikti. Düşünceler dönüyor, birbirine karışıyordu. Her biri Maeve'in parmağını kemiren peri bulutu kadar dağınık ve dehşete düşmüştü.

Oyunculardan iki gün sonra Saoirse ve güvenilir muhafızlardan oluşan küçük bir grup, Cylvan'ın emri ve Saffron'un endişeli isteğiyle Finnian Harabeleri'nde Ryder ve cadılarını aramak için gizlice gönderilmişti. İlk terk edildikleri güne kadar boş kimseden bir yaşam belirtisi olmadığını bildirmek için geri döndüler - özellikle de raporlarını sanki orada insan faaliyetlerinden şüphelenmek aptallıkmış gibi ifade ettiler. Cylvan bunu bir hakaret olarak algıladı ama Saffron farklı bir şekilde anladı: Ryder'ın ne yaptığını ve izlerini nasıl örtbas edeceğini bildiğinin bir kanıtı olarak.

Tamamen temizlenmiş olan bölgede, yakın zamandaki faaliyetlere dair tek olası işaret, havadaki kömürleşmiş odun ve taş kokusunun yanı sıra, gözcülerin on yıllar önce geçmesinden bu yana tamamen ufalanmış olan birkaç tanesiydi. Gerçi raporda bunların hiçbirinin yaşamın kesin kanıtı olmadığı belirtilmişti.

Cylvan Saoirse'ye özellikle hangi binaların yıkıldığını sorduğunda Saffron önce ana katedrali, sonra da kendisinin, Cylvan'ın, Copper'ın ve Taran'ın yıkıntılardan kaçarken geçtikleri daha küçük binayı tarif ettiğinde şaşırmamıştı. En sonda kapısı olan o mütevazı bina, bir kaplamadan geçerek Kral'ın Kalesi'ne, Kışlık Saray'a kadar uzanıyordu. Binaların arasından geçtikleri yerde

Aynı kaplama onları harabelerin dışındaki ormana geri götürdü. Avren'e geri döndüler. Ryder bunu fark ettiğinde öfkeden deliye dönmüş olmalıydı.

Terk edilmiş harabelerle ilgili haberler o zamandan beri Saffron'un zihninin bir köşesini kaşındırıyordu. Masasının başında kitaplara gömüldüğü geceler uzadıkça aklından çıkmıyordu. Uyumaya çalıştığı birkaç seferde de aklının bir köşesinde sürekli vızıldıyordu. Aklına şu soru takılıyordu: Ryder ve cadıları Finnian Harabeleri'ni çoktan terk etmişlerse, bunun yerine nereye gitmişlerdi?

Ve o sabahki raporlarla birlikte aklına yeni bir soru takıldı; Avren'de gizlenmeye devam edip etmediklerini merak ediyordu; sadece gölgelerden beantighes toplamaya devam eden birkaç kişiden daha fazlası. Şehrin etrafında bırakılan çemberlerle gerçekten de bir ilgileri olabilirdi. Ancak çemberleri kendi gözleriyle görebildiği zaman bir fikir edinebileceğinden nefret ediyordu.

Saffron ayaklarına bakarak çizmesinin burnunu sarayın cilalı zeminine sürttü. Önünde, diğer taraftan gelen sesler ve ayak sesleri kapıya yaklaşarak onu tekrar doğrulması için zorladı. Kendisine çok daha fazla ihtiyaç duyulan şimdiki zamana geri döndü.

Kapılar nihayet açıldı ve içeridekiler dışarı çıktı. Baş Gardiyan ilk geldiklerinden biraz daha az görkemli görünüyordu, kemerli cübbesi hafifçe yamuktu ve sırtının ortasındaki uzun gümüş örgü alnının üzerindeki birkaç ince saçtan kurtulmuştu. Sanki krallar ve prensle bir şey tartışmak ömürlerinden on yıl götürüyormuş gibi. Dışarı çıktıklarında Saffron ya da Saoirse ile göz göze gelme zahmetine katlanmadılar ama Maeve'e hafif bir selam verdiler.

Bu arada Cylvan hemen Saffron'u aradı ve Saffron masumca çırpınan kirpikleriyle ona gülümsedi. Kuzgununa, dışarıda beklemek zorunda kalırken kesinlikle kirli bir iş yaptığını sözsüz bir şekilde bildirdi. Cylvan daha iyi bilmeliydi

-Ve öyle olduğunu da sinsi gülümsemesiyle kanıtladı.

"Durumla ilgili bir sonraki raporunuzu sabırsızlıkla bekliyorum, Yüksek Bekçi," dedi Cylvan, tartışmanın gidişatından memnun olmadığı her halinden belli olan, dudakları büzülmüş ve solgun yaşlı fey'e dönerek. "Eminim Kral Tross konsey toplantısı için bir zaman ayarlayabilecektir."

"Belki de akşam yemeđi," dedi Tross dűşűnceli bir ŗekilde, ama bunu ne Cylvan'a ne de bekçiye yűneltti, onun yerine yorgun bir gűlűmsemeyle baűını sallayan ve uyumlu kralına bir kolunu dolayan Ailir'e kendi kirpiklerini kırpıűtırmak iűin dűndű.

"űimdi - umarım sakıncası yoktur," diye devam etti Cylvan, "űok yakıűıklı bir arkadaűıma őzel bir kahvaltı sűzű verdim. Ne yiyeceđimize karar verdin mi, űiűek?"

"űok fazla seűenek var," diye tembelce iű geűirdi Saffron, Cylvan'a yaklaűıp kollarını prensin beline doladı ve ona gűlűmsedi. "Ne dűűűnűyorsanız, majesteleri."

"O zaman bize műsaade," dedi Cylvan diđerlerine kesin bir ifadeyle ve karűılıđında kolunu Saffron'a doladı.

"Nasıl unutulirdim ki?" dedi bekűi, tam da Cylvan kolunda Saffron'la dűnerken. "Ben geldiđimde Leydi mac Delbaith avludaydı; bu sabahki olayları kısaca konuűtıktan sonra, Fjornar kahinlerine bir kuű gűndermeyi teklif etti ve hemen gelmelerini istedi. Birűođu hala eski yűntemlerle űalıűıyor, bu yűzden Goblen Salonu'ndaki veya diđerlerinden herhangi birindeki bűyűnűn amacını anlayabilecek biri varsa, eminim onlardan biri olacaktır. İhtiyaű duyulması halinde dauraların kurtarılmasına da yardımcı olabileceklerini dűűűnűyorum... Kraliyet kahinlerinin perdeyle bađlantı kurmakta zorlandıklarına dair bir ŗeyler duydum, perdenin űađrılarına yanıt vermediđine, Yaz Ortası Oyunları'nda verilen zarardan sonra onlara bile aűılmaya kapalı olduđuna dair bir ŗeyler... Alfidel'de daha iyisini bilebilecek biri varsa o da Fjornar'dan gelenlerdir, "

Cylvan'ın gűzleri Saffron'a kaydı ve kısa bir belirsizlik titreűimi gűsterdi, aynı anda Saffron'un gűzleri de Cylvan'a kaydı.

"Sanırım... bu akıllıca bir karar," diye cevap verdi Cylvan sonunda, krallar bile onun nasıl cevap vereceđini beklerken. "Ancak bu arada, bu sabahki olayları baűkalarıyla *tartıűmaktan* kaűınalım, olur mu? ŗakadan baűka bir ŗey olmayan bir ŗey yűzűnden panik űıkmasını istemeyiz. Sabah dedikodularında bunu okursam, Baű Gardiyan, bir aűıklama iűin saraya kimi űađıracađımı űok iyi bilirim."

"Elbette!" diye kekeledi bekçi, tavanda yankılanacak kadar yüksek bir sesle.

Cylvan, Saffron'a gülümsemeden önce, "Güzel," diye cevap verdi. "O zaman gidip yemeğimizin tadını çıkaralım mı?"

Saffron kirpiklerini tekrar kırıştırdı, elini ağırbaşlı bir şekilde ağzına götürdü ve gözlerinin hayranlıkla parlamasına izin vererek, *"Görüşmeniz önemli miydi, majesteleri? Bu kadar resmi giyindiğinizde çok yakışıklı oluyorsunuz," dedi* olabildiğince tatlı ve silik bir şekilde. Cylvan sanki Saffron yenecek bir şeymiş gibi şakacı bir şekilde dişlerini gösterdi ve sonunda onunla birlikte uzaklaşmak için kolunu tekrar omzuna doladı. Maeve ve Saoirse de onları takip etti.

Cylvan, sadece Saffron'un duyabileceği şekilde yakınına eğilerek, "Tüm bu süre boyunca seni düşündüm," diye fısıldadı. "Gerçi eminim sen de her kelimeye kulak misafiri olmuştundur, böylece ağzınla ilgili fanteziler kurarken kaçırdığım boşlukları doldurabilirsin."

"Saffron gülümsedi ve köşeyi döndüklerinde Cylvan'ı şakacı bir şekilde öpmek için aşağı çekti. Tüm Avren'in üzerine örtülen yıpranmış bir battaniyeden gevşek bir iplik gibi çalınan küçük bir gönülsüzlük anı. Cylvan cebinden bir kâğıt yaprağı çıkarıp Saffron'un bakması için Avren'in etrafındaki kurak dairelerin resimlerini çizene kadar, ağızlarının arasındaki o kısacık anda koparılıp saklandı. Saffron sessizce kâğıdı ondan aldığı anda, tatlılık geldiği gibi hızla kayboldu. Endişenin ağırlığı geri döndü, Saffron'un uzun zamandır omzunun üzerinde sürekli bir arkadaş olarak kabul ettiği istenmeyen bir varlık.

ETKİNLİK

W Yeni gelişmeler ve Saffron'un sessiz hayal kırıklığı karşısında Saoirse, sabah randevuları için dışarı çıkmak yerine sarayda kalmanın daha iyi olacağını düşündü.

Cylvan, özel bahçe terasında da aynı derecede gösterişli bir şeyler hazırlanmasını ve servis edilmesini istedi. Saffron şikayet edemezdi, çünkü saray mutfaklarından gelen her şey isteyebileceği kadar lezzetli ve çökmüştü - ama orada kalmak zorundaydı, özellikle de bakması için çizilmiş kurak daireler sayfasıyla, kuzgunuyla geçirdiği romantik bir sabahtan ziyade siyasi bir toplantı gibi hissetmekten kendini alamadı.

Ama bunu yüzüne yansıtmazdı. Umduğu kadar kaygısız olmasa bile Cylvan'la geçirebileceği her anın kıymetini bilecekti. Yine bir gün, yakında. Ama henüz değil.

Önündeki resimli daireler broşürüyle birlikte Saffron'un kalbi nihayet çarpmayı bıraktı.

"Bunların çoğu saçmalık," dedi ve Cylvan meraklı gözlerle bakmak için eğildiğinde özellikle birkaç tanesini işaret etti. "Bu Ulusal Hazine'de, bu Hastane'de, bu Kütüphane'de ve bu üçü de rastgele ara sokaklarda bulundu. Şuradakiler," diyerek *Konsej Ofisi*, *Gözlemevi* etiketli olanları işaret etti,

ve *High Oralcry*, "... meşru çemberler, ancak onları gerçekten okuyabildiğinizde neredeyse o kadar korkutucu değiller. Sanırım onları daha korkutucu hale getirmek için çok fazla kapak işareti kullanmışlar. Örneğin, Gözlemevi'ndeki bu sadece *'köleleştirilmiş tüm gece kuşlarını tünelerinden serbest bırak'* diyor... Bunun *hiçbir şey* ifade etmediğini söylemeyeceğim, ama kesinlikle yıkım için kurak bir büyü değil."

Parmağını diğerlerinin üzerinde gezdirdi ve özellikle bahsetmediği kalan son çemberde durakladı. Kendisinden tamamen kaçan bir amacı olan tek daire. Birbiri içinde iki daire, dış dairenin kenarına diğer kurak daireler gibi feda işaretleri çizilmişti ama bunda, stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç işaretten uzanan ek çizgiler dairenin kenarlarından geçerek karşı taraftaki eşleşen işaretlerle buluşmak için ortadan kesiliyordu. Dış kenardan biri üstte, ikisi altta olmak üzere üç nokta uzanıyor ve birbirlerine bağlanarak üçgen bir şekil oluşturunuyordu. Düşünceleri bu manzara karşısında kıvrandı ve bu şeklin ona cadı avcısının sembolünü hatırlatmasından nefret etti. Yan tarafta ek notlar vardı - böyle bir şey içeren tek daire:

"Kırmızı boya ile karıştırılmış kömür gibi görünen bir şeyle çizilmiş.

'Bulundu: porsuk dalları çemberinde kırmızı elma', çemberin merkezini belirtmek için bir ok çizilmiş.

Üvez yüksek fey için neyse, porsuk ağacı da üvez cadıları için oydu. -Böylesine tuhaf ve kurak bir çemberin ortasında onu bulmak Saffron'un zihninde cevaplardan çok sorular uyandırdı. Ama onu en çok rahatsız eden porsuk ağacının dahil edilmesi bile değildi - görünüşe göre içlerine yerleştirilmiş olan elmaydı. Prens Cylvan'ın elma alerjisi Alfidel'de bir sır değildi ve porsuk dalları, hayatlarında hiç kurak sıfatını görmemiş olanlar tarafından bile kurak büyü ve cadıları kovmak için yaygın olarak kullanılırdı.

"Bu..." diye devam etti. "Bu... ilginç."

"Ne yazıyor? Şurada." Cylvan Saffron'u doğru yöne doğru itti ve keskin tırnaklarından birini kullanarak resmin ana hatlarını çizdi.

"Kendini ilan et... ruhunu koru... rezil et," diye okudu Saffron nefesinin altından. "Bunlar uygun kurak büyü terimleri, diğerlerinin aksine ben

tarif ettim. Ama bu sıfat, şekli, ortasından ve kenarından geçen bu çizgiler, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim..."

"Daha fazla saçmalık o zaman?" Cylvan, Saffron'un bu kadar ilgisini çektiği için endişelenmeye başlamış gibi en ufak bir rahatlama titremesiyle sordu. Saffron bunu ne doğrulayabildi ne de reddedebildi, içgüdüsel olarak prensine 'evet, *belki*' dercesine temkinli bir gülümseme sundu. Eğer bu Cylvan'ın sinirlerini yatıştıracaksa, Saffron her şeyi söyleyebilirdi. İçini kemiren başka bir şey ona bunun tam olarak doğru olmadığını söylese bile.

"Oyunlarda olanlar hakkında Luvon'a haber gönderme fırsatın oldu mu?" Cylvan yeni bir güvence ile konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde sordu. Çatalını bir sap otlu ve tereyağlı marula sapladı ve çıkartmaya başladı.

"Evet-Fiachra aslında geçen gün cevabını geri getirdi," dedi Saffron. Söz konusu kuş, çam çelenkleriyle sarılı balkon trabzanına tünemiş, iğneleri gagalıyor ve sırtını her dürttüklerinde ciyaklıyordu.

"Son zamanlarda bu kadar yapışkan olmasının nedeni de bu," diye yorumladı Cylvan küçük bir gülümsemeyle. Saffron yüzünü buruşturdu, bir yandan kendi tabağındaki yumurtaları ve ballı jambonu itip kakarken bir yandan da Luvon'un mektubunun içeriğini çok belli etmeden anlatmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordu. Saray duvarlarının içinde ya da etraflarındaki ağaçların arasında kimin dinliyor olabileceğinden emin değildi.

"Dağlardaki o harabeleri nasıl bulduğumuzu hatırlamıyor-" *Anlaşma yapmaya gitmeyi ve Dönüşen bebekleri toplamayı bıraktığından beri insan dünyasına geçtiği doğal perde yırtığının izini kaybetti.* "Onları bir daha görebileceğimden emin değilim. Görünüşe göre çok uzun zaman önceydi, yolun hava koşullarına yenik düştüğünden emin." *O yoldan geçmek için bizi oraya götüremeyecek. Özür dilerim.*

Cylvan yemeğini karıştırarak başını salladı. Saffron bu sessizlikten nefret ediyordu, sadece birkaç dakika sürse bile. O sabahtan, hatta harabelerde geçirdikleri zamandan kalan kısa neşeli anlar, parmaklarının arasından yakalayabileceğinden daha hızlı kayıp gidiyordu. Özellikle de gezileri cevaplardan ziyade daha fazla soruyla sonuçlanmışken. Hâlâ bir ipucu yok. Hâlâ bir çözüm yok.

Saffron bunun Cylvan'ın omuzlarına bir yük bindirdiğini, prensinin o ana kadar Baş Gardiyan'a ve ötesine karşı gösterdiği pozitifliği bir kenara bırakın, aynı soğukkanlılık seviyesini bile korumakta zorlandığını görebiliyordu. Cylvan'ın hafifleyen ruh halinin, hayal kırıklığının ezici, sessiz boyunduruğu altında yavaşça karardığını izlemek zorunda kalmak, Saffron'u onunla birlikte boğmaya yetti.

"Bana *eski kalıntıları* nasıl bulunduğunu gösterip gösteremeyeceğini sordum, böylece bunu kendim de yapabilirdim. Sanırım bu iş için özellikle biçilmiş kaftan olabilirim, çünkü... bilirsiniz..." Saffron beceriksizce devam etti, Cylvan'ın çayını karıştırmasını izliyordu. "Luvon, Kışlık Saray'da arazinin çok değiştiğini ve diğer yerlerinden hiçbirinin artık erişilebilir olmayacağını düşündüğünü söylüyor ama bunu gerçekten bilmek imkânsız. Görünüşe göre yıllar önce bu yerleri bulmak için özel bir şey yapmamış, sadece çevreyi nasıl okuyacağını biliyormuş. Belki de sorarsak bunu tekrar yapabilir..."

"Bu anlaşılabilir bir şey," diye cevap verdi Cylvan ama dudakları niyetliymiş gibi aralanmasına rağmen başka bir şey söylemedi. Saffron oturduğu yerde kıpırdandı. Tabağındaki yarısı yenmiş bifteği karıştırmadan önce kendi çayından bir yudum aldı. Cylvan'a kendi başına bir çözüm bulmak için denediği şeylerden daha fazla bahsetmek istiyordu - kendisine yardımcı olacak bir şey görebilmek için büyüsünü yeterince artıracağını umarak yiyebildiği kadar üvez meyvesi yiyip hepsini tekrar kusmak; saraydaki beantighe yatakhanelerinin arkasındaki ormanda bir zamanlar Ryder'la birlikte perdenin arkasından harabelere geçtiği o terk edilmiş kapıyı aramak, ama nereye bakarsa baksın bir daha asla bulamamak. Sanki biri, ya Ryder'ın ya da Kralların emriyle, çoktan gidip onu yıkmış gibiydi.

Tanrı biliyordu ki Saffron'un karalama defterine karaladığı onlarca başka fikri, olası ipucu vardı ama birdenbire bunların Cylvan'ın ruh halini daha da bozacağından endişelenmeye başladı. Saffron ne zaman içten içe Cylvan'ın kendisine daha fazla güvenmesini dilesse, kendi suçluluk duygusu acımasızca üzerine çöküyordu. Herkesin düşündüğünün aksine, Cylvan'ın her zaman bu kadar üzgün görünmesi gerekmiyordu ve Saffron bunun kendi hatası olduğunu bilmekten nefret ediyordu.

"Asche... Avren'in etrafında rapor edilen garip büyü çemberlerini görmek için burada olmadıklarını öğrenince çok kızacak..." Safran teşebbüsü

belirsiz bir gülümsemeyle. Cylvan'ın gözleri ona kaydı ve Saffron'u rahatlatacak şekilde kıkırdarak sandalyesine geri oturdu.

"Oh, çok kızacaklar. İyi ki döndüklerinde bunları onlara göstereceğiz, değil mi?" Dedi, resimlerin olduğu sayfaya dokunarak.

Saffron başını salladı ve yemeğinden bir ısırık aldı. Doğal davranmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu - ta ki Cylvan başka bir soru sorana kadar.

"Ne kadar zaman geçti?" Saffron'un midesini taş gibi yapan beş kelime değil de sanki bu soru dünyanın en mütevazı şeyiymiş gibi çayını tekrar yudumlayarak sordu. Cylvan Yaz Ortası Oyunları'ndan bu yana ne kadar zaman geçtiğini sormuyordu - en azından Alfidel'in saatleri açısından.

Ellerine bakan Saffron hatırlatılmaktan nefret ediyordu. Alfidel'de bir hafta.

"İki günden biraz daha fazla," diye fısıldadı. Cylvan'ın çenesinde bir kas seğirdi, ilk başta hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı. Bir süre daha sessizlik içinde oturdular, sabah kuşlarının sesini, aşağıdaki bahçede koşuşturan hizmetçileri, birkaç blok ötedeki okyanusun sesini ve onu taşıyan yaz sonu esintisini dinlediler.

"Güneş Işını'nın kuşu başka bir şeyle döndü mü?" Prens devam etti. Saffron'un başını sallamak zorunda kalması işkence gibiydi.

"Hayır," dedi sessizce. Yama, oyunlardan sonraki gece Günişığı'nın tek mesajını iletmek için gelmişti, bir kâğıt parçasının üzerindeki üç kelimeyi: *Onları buldum. Londra'da*. Peri çalığı tekrar gitmeden önce geri bir şey gönderme şansı bile olmamıştı. Cylvan'ın farkına vardıklarında çıkardığı sesi asla unutamayacaktı, sanki bıçakla karnını deşmişlerdi.

"Cylvan nihayet tekrar konuştu, boğazını temizledikten sonra elindeki peçeteyi ağzına götürdü. Aklında bir şeyler olduğu belliydi; belki de hâlâ o sabahki haberler üzerine kafa yoruyordu, Saffron ise bunun henüz endişelenecek bir şey olmadığını düşünerek hata yapmıştı. Ama kuzgun prensin hareketlerine yeni bir huzursuzluk hissi sızmıştı ve Saffron bu değişimi anında fark etti. "Belki de Fjornar'dan yardıma gelen kahinler korkulacak bir şey olmaktan ziyade bir lütuf olacaktır. Perdeyi aşmanın bir yolunu bulabilecek biri varsa, o da onlardır."

Saffron, kraliyet kahinlerinin gece gündüz çalışmasıyla ilgili bir ilerleme kaydedilip kaydedilmediğini yüzlerce kez sormuştu ama Cylvan yaşadıkları sorunun tam olarak ne olduğunu nasıl açıklayacağını bir türlü bilemiyordu. İçinden bir ses Saffron'a onların bile tam olarak emin olmadıklarını söylüyordu. Sanki, en azından Avren'den bakıldığında, peçe, onu dokuma konusunda en deneyimli olanlar da dahil olmak üzere kimsenin çağrılarına cevap vermeyi reddediyordu.

"Annen hâlâ Avren'de mi?" Saffron konuyu daha neşeli bir hale getirmeyi umarak sordu. Henüz tam anlamıyla tanışma fırsatı bulamamıştı ama bunu yapmayı umuyordu çünkü Naoill dé Fianna Avren'e gitmek üzere Kışlık Saray'dan nadiren ayrılıyordu. Ziyaretlerinin koşullarına rağmen, Saffron nihayet müstakbel eşiyle tanışmak için sabırsızlanıyordu-

"Aslında dün gece geç saatlerde ayrıldılar," dedi Cylvan ve Saffron bir anda tekrar soldu. "Konuşmamız *pek iyi* gitmedi. Sanırım daha sonra mümkün olan en kısa sürede Kış Sarayı'na dönmek istiyorlardı. Ah, bu bana hâlâ vakit varken onların güvenli seyahatleri için dua etmem gerektiğini hatırlattı. Hava hala izin verirken Lugh'un sunağına gitmeliyim; Maeve artık sarayda değilse, Saoirse'den seninle Mairwen'e geri dönmesini isteyeceğim, púca."

"Oh, düşündüm de..." Saffron söze başladı ama Cylvan çoktan ayağa kalktığı için ağzını kapattı. *Günü seninle* geçirebileceğimi *düşünmüştüm*, demek istedi ama her kelimeyi keskin buz parçaları gibi geri yuttu. Cylvan'ı rahatsız istemiyordu, havasında olmadığı bir şey ona baskı yapmak istemiyordu. Ona yas tutması, dua etmesi, tüm bu olanlardan sonra kendini daha iyi hissetmesi için gerekenleri yapması için ihtiyaç duyduğu alanı vermek istiyordu - bürokratik sorumluluklarına takılmadığı zamanlarda yaptığı tek şey dua etmek olsa bile. Cylvan'ın Yaz Ortası Oyunları'ndan beri zamanının çoğunu sarayda geçirmesinin pek çok nedeni vardı ve Saffron'un hiç yorum yapmadığı birkaç nedenden biri de prensinin aile tanrılarına durmadan dua etmesiydi. Ne zaman fırsat bulsa. O sabah, dizlerinin üzerine çökmekten bir gün bile uzak kalsa, Cylvan'ın ertesi sabah solgun bacaklarında bu kadar çok çürük olmadan uyanabileceğini ummuştu ama Saffron bile bunu sağlayamıyor gibiydi

Cylvan'ın yaşı kral Lamhfada'dan aradığı teselli, kayıp kardeşini eterden geri getirmektir.

PERDEYİ NASIL GEÇECEĞİNİ DÜŞÜNMEDİĞİ ZAMANLARDA, SAFFRON

Diğer tarafa nasıl bir mesaj iletebileceğini düşünüyordu; ne tür bir mesaj göndereceğini düşünmediği zamanlarda, Ryder'ın kaçınılmaz olarak onun için ne zaman geri döneceğini düşünüyordu, Saffron'un Ryder'ın kurtarmakta olduğu tüm insanların iyiliğini tam olarak kazanmak için ihtiyaç duyduğuna ikna olduğu tek şey olduğunu düşünüyordu.

Saffron ancak en kısa anlarda, sabahın en erken saatlerinde, zihni artık düşünceleri taşıyamayacak kadar zayıfladığında uyumak için kendine bir şans tanıyordu ama bu nadiren aynı düşüncelere solmuş bir ağ gibi dolanmaktan başka bir şey değildi. Boğulana kadar; kendini battaniyeden kurtarana ve işine geri dönene kadar.

O gece Saffron ikinci kez çığlık sesiyle uyandı. Bu ses, büyük bir kuşun önünde diz çökmüş, kanatlarını üzerine açmış, ritmik bir *tak, tak, tak, tak, tak, tak* sesleriyle serpiştirilmiş belli belirsiz bir hayalin içinde yankılandı - zaten uykuda tam olarak kavranamayacak kadar ince olan *hisler*, gözlerini açar açmaz uçup gitti.

Yurt odasının karanlık tavanına bakarken, ter alnını ıslatıp tenini soğuturken kulakları çınladı. Yine o yardım çığlıkları kulak zarlarında yankılandı, görüntü suluboya gibi incelikli dönüşse bile. *Gelin beni bulun, kayboldum, gelin beni bulun; bu çığlıklar*, Aschewing'e çok benzeyen bu ses. Saffron'un gözlerine panik içinde, bitkin gözyaşları getirmeye yetti. Neredeyse boğazının arkasını kusmukla dolduruyordu.

Ama karanlık yatak odasında otururken, korkunç çığlıklar, rüyanın kısa görüntüleri gibi hızla uyanıklığın altında . Muirín'deki yurt odasıydı. Ona seslenen kimse yoktu. O uyurken yatağının üzerinde karanlık kanatlarını açan bir kuş da yoktu. Fiachra bile Copper'ın ceketinden ve şöminenin üzerindeki çalıntı biblolarından oluşan yuvasında kıvrılıp kalmıştı. Sadece bir varlık daha

Saffron'un yatağının ucunda, yerde oturan büyük bir canavarın karanlık gölgesi de ona katıldı.

"Kâbusların beni bile rahatsız edecek kadar gürültülü." Taran'ın sesi alçaktı, loş ışıktaki hayalet gibiydi ama Saffron'un çıldırmış sinirlerine beklenmedik bir sakinlik hissi getirdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve yüzünü ellerinin arasına alıp parmaklarını terden ıslanmış saçlarında gezdirdi. "Normalde rüyalarımı dinler misin?"

"," diye hırladı Taran. "Bu yüzden kızgıyım."

"Peki bu konuda ne yapmam gerekiyor?" Saffron battaniyeleri üzerinden atıp bacaklarını yana atmadan önce sıkıca sordu. "Kabusları uzak tutmak için herhangi bir öneriniz varsa, can kulağıyla dinliyorum. Aslında, tanıdığım olarak, ben uyurken bile benimle ilgilenmenin senin sorumluluğun olduğunu düşünüyorum. Hm?"

"Bir tanıdığın ne yapması gerektiğini bildiğini sanmıyorum." "Peki sen biliyor musun?"

Taran'ın kırmızı gözleri öfkeyle kısıldı ama hiçbir şey söylemedi. Bir Rowan cadısının aşinası olarak tam olarak ne yapması gerektiği konusunda en az Saffron kadar fikri vardı.

Masasına doğru ilerleyen Saffron derin bir iç çekerek masasına gömüldü. Bir kibrit çaktı ve bir yerdeki kandili yaktı; birkaç saat önce nafile bir uyku girişiminde söndürdüğü için camı hâlâ sıcaktı. Lambayı önündeki düzensiz kitap, parşömen, dökülmüş mürekkep, yıpranmış tüy kalem yığınlarının arasına yerleştirirken sessizce uyumaktan tamamen vazgeçmeye yemin etti. Belli ki artık onun gibi biri için uygun değildi ve denemek sadece zaman kaybıydı.

Eskiz defterini açıp perdeyi aşmak için fikirler listesine bakarken, Ostara'dan sonra Asche tarafından kendisine hediye edilen boncuklu tek boynuzlu at kitap ayracı her zaman olduğu gibi lambanın ışığını yansıttı. Saffron çenesini bir elinin arasına alıp sessizce deftere baktıktan sonra gözlerini hiç değişmeyen yazılı listeye çevirdi. Yanında, Taran'ın varlığı oyalanıyor, hatta oturup kelimeleri onunla birlikte değerlendirmek için elini uzatıyordu.

Luvon'a sor bakalım beni perdenin arkasından geçirebilecek mi?

~~Luvon'a bana eskiden nasıl geçtiğini öğretip-
öğretmeyeceğini sorun (tüm eski gözyaşlarının kapalı
olduğunu söylüyor)~~
~~Peçe ile doğrudan konuşabilecek kadar üvez meyvesi yemek
(hepsini geri kustum)~~
~~Finnian Harabelerinin kaplamasını tekrar kontrol edin (muhafızlar
binanın diğerleriyle birlikte yıkıldığını/yandığını bildirdi)~~
~~Kütüphanede peçe hakkında kitaplar bulmak (ha ha.)~~
~~Morrigan'ın Kyteler harabelerine geri dönün ve Sunbeam'in peçe
çemberinin uygulanabilir olup olmadığına bakın~~
~~Bakalım Prof Adelard herhangi bir açıklama yapmaya istekli
olacak mı (onu tehdit etmek?)~~
~~Eias Lam'ı bul? (Ryder gibi Fjornar'da oralcry öğrendi) Baba-
Yaga'ya darbeleri tekrar sor (çok tehlikeli)~~
~~Geri dönün ve kraliyet beantighe yatakhanelerinin
arkasındaki örtüdeki yırtığı kontrol edin (hiçbir yerde
bulamıyorum)~~
~~Mabon'u bekleyip Cylvan'ı briç ortağım mı yapayım?~~
~~Fiachra'yı kurban etmeye çalıştıkları yere geri dönün-
(orada hiçbir şey yok)~~
~~Fjornar? (Ryder'ın geldiği yer)~~
~~Kışlık Saray'daki Kral Kalesi~~

Burnundan nefes veren Saffron, bitmek bilmeyen hayal kırıklığıyla inleyip parmaklarını saçlarında düğümlmeden önce en alta bir fikir daha karaladı.

Ryder ve harabelerdeki diğer insanların nereye gittiğini öğrenin?

"Gerçekten tüm bu mu?" Taran sordu. "Icarus, git," diye hırladı Saffron sinirli bir şekilde.

Taran gözlerini devirdi ama itaat etti ve Saffron'un kolundaki yara izlerinde hafif bir yanma hissinden başka bir şey bırakmadan havada kayboldu. Ve bundan önceki her seferde olduğu gibi, Saffron gözlerini aşağıya, kendisine baktıkları yere dikti; göz kamaştırıcılığını takmadığı zamanlarda görünür, çirkin ve pembeydi. Parmaklarını işaretlerin üzerinde gezdirerek her birini hissetti.

Sanki onlardan bir çözüm çıkarabilirmiş gibi. Ostara'da saf büyü, saf üvez-peçe büyüğü olduğu, hiçbir şeyden şüphe etmediği ve zorlansa istediğini dişleriyle elde edebileceği o andan itibaren.

Ruhunun bir parçasının kaybolmadığına, sadece yorgun olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı. Sadece saklanmıştı. Böylesine kötücül bir şeyi çok sık serbest bırakmak güvenli değildi, zaten bu yüzden Taran'ın orman yangınına uzak tutmak için orada olması aslında iyi bir şeydi. Tek dileği, kendi iradesiyle, kendi kontrolünde büyüye nasıl geri dönebileceğini bulabilmektir. Büyüsü kontrolden çıkmış, ulaşamayacağı kadar uzamış gibi görünüyordu ve onu tekrar nasıl geri saracağını bilmiyordu. Büyüsünü bir kez daha serbest bırakmayı istemekle, Ryder'ın Saffron'a tam da bunu yaptırması halinde Yaz Ortası Oyunları'nda yaşananların çok ama çok daha kötü olacağını kendine hatırlatmak arasında sürekli gidip geliyordu.

GECE TERİNİ BİRKAÇ SANTIMLIK BANYO SUYUYLA YIKAYAN SAFRAN

Copper'in yatak odasından çıktığı gibi yurdun ortak alanına çıktı, oda arkadaşı aslında antrenman olmayan fırlatma antrenmanına koştururken iyi sabahlar ve sonra vedalar sundu.

Muirín yatakhanelerinin ortak salonunda Sionnach'ın kendisine katılmasını bekleyen Saffron, sabahın en yeni dedikodu yazılarından yarım düzinesinin çoktan iliştilmiş olduğu ilan panosunda bir an durakladı. Her biri büyük, kalın başlıklarla bir gün önce Avren'in etrafındaki insan saldırılarını haykırıyordu - böyle bir şeyin asla gizli kalmayacağını herkes gibi o da bildiği için Saffron acı acı gülümsedi - ancak broşürlerden sadece bir tanesi tüm Avren'in görebilmesi için bulunan dairelerin her birinin resmedildiği bir galeriyle basılmıştı. Kralları ve onların görünüşte 'umursamaz' tavırlarını kınayan paragraflarla çevrili; 'kızıl cadılara' kaos yerine barış lehine öne çıkmaları için yalvaran, ardından da sanki tüm Alfidel'de ironiyi görebilen tek kişi oymuş gibi en altta sıralanan yeni 'kayıp beantighe' ilanlarının resimli bir galerisi. Onu yırtıp çöpe atmamak için kendini zor tuttu-

Ayrıca bunun bir işe yaramayacağını da farkındaydı. Mairwen'in etrafına dağılmış onlarca kişi daha olacaktı, tek başlarına.

Sionnach nihayet arkadan yaklaştı, nefesi kesilmişti ve geç kaldığı için özür diliyordu. Saffron onlara endişelenmemelerini söyledi, ceketinin yakasını düzeltmek için uzandı ve tepki olarak yüzünün kıpkırmızı olmasına neden oldu. Sadece bu görüntü bile Saffron'un artan tedirginliğini yatıştırmaya yetti ve alaycı bir gülümsemeye onu tekrar dünyaya getirdi.

Dışarıda gökyüzü kalın bulutlarla kaplıydı ama yağmur henüz havayı delmemişti ve Saffron derin bir nefes . Gök gürültüsü ihtimalinden gelen vızıltılı, elektrik enerjisini sanki kanındaki sürekli yorgunluğun yerini alabilecekmiş gibi çalmaya çalıştı.

Ön kapıdan geçip avludan aşağı inmeyi zar zor başarmışlardı ki, bir profesör aniden kapıların diğer tarafında belirdi ve ellerini havaya kaldırıp bağırmaya başladı. Saffron'a durmasını, beklemesini emretti, hatta onu kapıdan geri itip Sionnach'a soktu. Metal kapıyı kulakları sağır eden bir *gürültüyle* çarparak kapattı.

"Profesör?" Saffron sordu ama Sionnach Saffron'un kolunu çekiştirdi ve profesörün omzunun üzerinden Maeve'in patikada belirlediği yeri işaret ederek ortak bir düşünceli bakışla onlara doğru hızla ilerledi. Profesör ise solgun görünüyor, elinde bir kâğıt parçası tutuyor ve hızlı hızlı konuşurken kekeliyordu. Saffron en üstte Mairwen'in resmi antetli kağıdını ve '*gece*', '*etkinlik*', '*Erelaine*' gibi kısa kelimeler dizisini gördü.

"Tüm öğrenciler ikinci bir emre kadar yatakhanelerinde kalmalıdır!" Saffron topuklarının üzerinde Maeve'i tekrar aramaya çalışırken profesör haykırdı. "Bir saat içinde ev kuşları aracılığıyla resmi bir duyuru gönderilecektir, bu nedenle lütfen şimdilik odalarınıza dönün-"

Maeve kapıya ulaştığında "Affedersiniz," dedi. Yurt müdürü rozeti ceketinin ön ve orta kısmındaydı ve profesörün dikkatini anında çekmişti. "Lord Saffron'un geçmesine izin verin lütfen. Onun sorumluluğunu ben alacağım."

"Neler oluyor?" Saffron kapıdaki bir boşluktan yalpalayarak geçerken tekrar sordu, Sionnach'ın elini sıkıca kavradığından emin olmak için

onunla birlikte geçtiler. Maeve hiçbir Şey söylemedi, sadece Saffron'un diğeri elini tuttu ve kimse onları durduramadan onu kabaca çekip götürdü. "Maeve!"

Yine de hiçbir Şey söylemedi ama Saffron'a bir kâğıt uzattı; kapıyı kilitlemeye çalışan profesörün avucunda ezdiğı kâğıdın bir kopyasıydı bu. Sionnach Saffron'un hızına yetişmek için acele etti, omzunun üzerinden okudu, ancak kelimeler sıraya girdiğinde ikisi de durdu.

BİR SONRAKİ DUYURUYA KADAR ACIL NLEM ALIN:
MAIRWEN ACADEMY VE ÇEVRESİNDEKİ TÜM AVREN
KURUMLARI DERHAL KİLİTLENECEKTİR.

ERELAINE'DEKİ MORRİGAN TAPINAĞINDA BİR GECEDE
MEYDANA GELEN OLAY: İKİNCİ PEÇE OLAYI RAPOR
EDİLDİ.

ÇAY

T doğruca saraya gittiler. Maeve, Saffron ve Boann'un yanına binmiş, Sionnach da ortak eyerlerinde Saffron'un beline arkadan yapışmıştı.

Neyse ki Avren'in sokakları hâlâ nispeten sakindi; ta ki saraya yaklaşına kadar... Saffron, Boann'un dizginlerini güçlükle geri çekerken kapıya vurmak için toplanan küçük bir kalabalığa çarptı. Bağırıyorlardı. Kralların gelip kendilerine hitap etmesini, sabahın bu erken saatinde bile gazetelerde yazılıp yayınlananlara cevap vermesini talep ediyorlardı.

Saffron onların en az yarısının ellerinde parşömen ve kalem olduğunu geç fark etti ve Boann'un toynaklarının sesiyle yola ilk dönenler de onlar oldu. Dedikodu yazarları, Saffron'u görür görmez dönüp onun adını haykırdılar. Büyüyen kaosun içinde Boann'u zar zor sakın tutmayı başardığı yere koştular.

"Lord Saffron! Haberleri gördünüz mü?"

"Oyunlar sırasında oradaydın - Erelaine'i parçalayanların aynı insan asiler olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Avren'in her yerinde bulunan kurak çemberleri duydunuz mu? Sence birbirleriyle bağlantılılar mı?"

"Bir mesaj mı göndermeye çalışıyorlar? Bunun arkasındaki insan cadılara söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

"Bırakın geçeyim!" Saffron, Boann'un dizginlerini yumruklarına dolamak zorunda kalarak at rahatsız bir şekilde yalpalamaya çalıştı.

"Prens Cylvan Erelaine'e herhangi bir yardım gönderecek mi?"

"Daurae Asche hakkında söyleyecek bir şeyiniz var mı? Bunu yapan insanlar için bir mesajınız var mı?"

"Dedim ki-!"

Giriş kapısı aniden vuruldu ve herkes dönüp bakarken açıldı. Saffron ortaya çıkan muhafızı tanımadı ama bir kolunu kaldırarak ona gelmesini işaret etti. İki kişi daha dışarı fırladı, ardından Saoirse atının sırtında, savaşa hazırlanır gibi tam plaka zırh giymiş olarak ortaya çıktı. Saffron ve Maeve'in zaten orada olduğunu görür görmez kalabalığın dağılması için bağırdı, öyle yüksek sesle bağırdı ki kendi atı bile tedirginlikle geri döndü.

Bedenler aralarından geçebilecekleri kadar ayrılmıştı ve Saffron anda topuklarını Boann'un kaburgalarına vurdu. Saffron zorla ilerlerken eller kıyafetlerini pençeliyor, Boann'a çarpıyor, hatta Sionnach'ın bacaklarını çekiştiriyordu. Krallara iletmesini istedikleri her şeyi söylemedikleri zamanlarda, aynı anda cevap isteyen yüzlerce ağlayan ses. Hem korku hem de öfke duyguları - kana susamışlık duyguları ve Erelainian tapınağında meydana geldiği anlaşılan şey için Morrígan'a tövbe etmeleri için haykırıışlar. Atın içinden geçerlerken Sionnach Saffron'un beline yapıştı, yüzü sanki koparılıp canlı canlı yenmekten korkuyormuş gibi onun sırtına bastırılmıştı.

Saoirse, Saffron yaklaştığı anda atını döndürdü ve Maeve de peşinden onu takip etti. Uzun köprüyü dörtlüala geçen Boann homurdandı ve efordan kafasını kırbaçladı ama Saffron onu öndeki Saoirse'ye ayak uydurmaya teşvik ederken asla yavaşlamadı. Tam yaklaştıklarında ikinci kapı açıldı, geçerken soluk soluğa yavaşladılar.

Tam diğer tarafta, Cylvan taş basamakların dibine henüz ulaşmıştı ki, Saffron ayağını eyerin üzerinden atar atmaz kollarını Saffron'a dolamak için acele etti. Saffron da karşılığında ona sarıldı, Cylvan'ın artan endişesini onun kollarının ne kadar sıkı

Prens'in kolları vücuduna kilitlenmişti, kalbi Saffron'un kendi göğsünde hissedebileceği kadar sert atıyordu.

"Her şey yolunda," dedi Saffron ona nefes nefese. "Güvendesin, her şey yolunda. Hepimiz buradayız."

Cylvan bir süre daha ona sarıldı ve sonunda çekip gitti. Saffron'un beline sağlam bir kol doladı ve diğerleri de peşlerinden merdivenlere doğru koşarken avluyu hızla geçtiler.

Sarayın içi, kapıların dışındaki kalabalıktan daha sakin değildi; her kökenden ve statüden hizmetkârlar ileri geri koşturuyor, birbirlerinin ayaklarına takılmadıkları zamanlarda birbirlerine emirler . Muhafızlar Cylvan, Saffron ve diğerlerini koridorlarda aceleyle dolaştırırken çoğu Saoirse'nin yolundan çekildi ama Saffron yanlarından geçen her insanı özellikle fark etmekten kendini alamadı. Hepsi de fey meslektaşlarından çok daha solgun, çok daha korkmuş ve endişeli görünüyordu.

Kral Ailir, Kral Tross'la birlikte üst kattaki kütüphanelerden birinde durmuş, birlikte yüksek pencereden dışarı bakarken bir koluyla uyumlu eşini arkasından tutuyordu. Bu noktadan vadinin üzerindeki köprü ve ilk kapıdaki giderek büyüyen kalabalık görülebiliyordu. Saffron kendi gözleriyle görmeden daha fazla insanın toplandığını biliyordu. Bu durum kralların yüzlerinde yeterince belirgindi. Gergin bir sessizlik içinde içeri girerlerken Cylvan'ın elini tutmaya devam etti.

Saoirse odaya en son girdi ve kapıyı kapatıp önünde durdu. Kral Tross'un kız kardeşi ve Cylvan'ın üvey kardeşlerinin annesi olan Leydi Éoine, kucağında bir bebekle odanın ortasındaki bir sandalyede oturuyordu. İki muhafız daha yoldan çekilmiş, ama her zaman penceredeki kralların ulaşabileceği bir yerde duruyordu. Saffron'un tanımadığı son bir yabancı da odanın arka tarafındaki kendi sandalyesinde oturuyordu; omuz hizasındaki saçları Cylvan'ınki gibi koyu ve dalgalıydı ama prene en çok benzeyen şey gözlerinin keskin kenarıydı. Yabancı ona dikkatle bakarken bir yandan da hançerin ucunu parmağıyla oynatıyordu ve Saffron gözlerini hızla kaçırdı.

"Hâlâ Erelaine'in şehir kahinlerinden daha fazla haber bekliyoruz," diyerek Kral Ailir sonunda sessizliği bozdu ve Tross pencereye bakmaya devam ederken toplanan gruba hitap etmek için döndü. Ailir onun elini hiç tutmadı

Saffron, Tross'un elinin ortağınınkinden hafifçe titrediğini fark etti. "Orada tam olarak ne olduğu hakkında daha iyi bir fikre sahip olduğumuzda, insanlara yardım gönderme konusunda nasıl ilerleyeceğimize karar verebileceğiz. Özellikle de can kaybı olursa."

Kralın ne demek istediğini Saffron'un duyması için bunu söylemesine gerek yoktu -*Yine* kaybedilen hayatlar. Kalbi küt küt atıyordu. Cylvan'ın elini o kadar sıkı tuttu ki, prensin tırnakları avucunun kenarına battı.

Ve sonra Kral Ailir Saffron'a baktı. Odanın arka tarafında oturan yabancıyla aynı soğuk yoğunlukta değildi ama yine de böyle bir bakış, herhangi bir insanı ya da fey'i taş a çevirmeye yeterdi. Saffron da bir istisna değildi, parlak altın paralar gibi parlayan bu gözlerin altında kaskatı kesilmişti.

"Saffron," dedi, dudaklarını birbirine bastırmak için bir an durakladıktan sonra yumuşak bir sesle tekrar ayırdı. "Bunu neden tekrar yaptıklarını biliyor musun?"

"Hayır!" Saffron duygularını geri çekmek için kendini zorlamadan önce haykırdı. Odadaki herkes onun ani haykırışıyla irkildi ve utanç karnına saplandı. "Yani, hayır, bilmiyorum, ben... Yol boyunca bunu düşündüm, dün Avren'de rapor edilen çemberlerle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim ama... Kim olduğunu ya da neden olduğunu söylemek zor..."

"O zaman başka biri olabilir mi? Ryder Kyteler'dan başka biri," diye sordu Ailir. Saffron bu sefer de nasıl cevap vereceğini bilemedi, dudakları kendinden emin bir cevap gelmesini istercesine aralandı. Cevap gelmeyince göğsündeki utanç daha da ağırlaştı. Tek yapabildiği belirsizlik içinde başını sallamak oldu.

"Majesteleri - sizce bunun şehrin etrafında kalan kurak çemberlerle bir bağlantısı var mı?" Herkes dönüp ona bakarken Maeve, Saffron'un fikrini tekrarlayarak sordu.

"Biz de bunu merak ediyoruz," dedi Ailir sakince, gözleri tekrar Saffron'a dönmeden önce. "Rapor edilenleri göz önünde bulundurursak, bunun bağlantılı olduğunu düşünmeliyiz."

"Fjornar'dan gelen kahinler henüz gelme fırsatı bulamadı," dedi Cylvan, neredeyse bir argüman gibi, ancak tam güveninden yoksundu. "Kuraklık girişimi hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyoruz."

ve Saffron bana Avren'in etrafındaki çemberlerin endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. İnanmak için hiçbir sebep yok-"

"Belki de," diye araya girdi Ailir, onaylarcasına ama kararlı bir sesle. Altın rengi gözleri Cylvan'a uzandı ve prens bile gözlerinin altında hafifçe . "Ama endişe verici olsun ya da olmasın, hâlâ insan büyüünden *başka* bir şeymiş gibi davranmak aptallık olur. Tıpkı Erelaine'e yapılan bu saldırının bir hafta önce Avren'in başına gelenlerle hiçbir ilgisi olmadığına inanmanın aptallık olacağı gibi."

Cylvan hafifçe sertleşti. Saffron sessizce onun elini tekrar sıktı.

"Akraba olsunlar ya da olmasınlar, hala birkaç gün olabilir Fjornaran kahinleri gelmeden önce," diye devam etti Ailir. Gözleri bir kez daha Saffron'a döndü. "Şimdilik, kesin olarak yapabileceğimiz odaklanacağız. İnsanların endişelerini hafifletmek için elimizden geleni yapmalı ve gelebilecek ek peçe olaylarını önceden tahmin etmenin bir yolu olup olmadığına bakmalıyız."

"Daha fazla..." Sionnach fısıldadı ve Saffron'un midesi bulandı.

"Şimdilik, kraliyet kahinlerimizin yarısını değerlendirmeye yardımcı olmaları için Erelaine'e göndereceğiz-" Ailir devam etti ama Cylvan onun sözünü kesti.

"Hayır!" diye bağırды ve kraldan sert bir bakış aldı. Ama Cylvan bu kez geri adım atmadı, hatta Saffron'un elini bırakarak bir adım öne çıktı. Nefes alışları hızlıydı, tam olarak ne söylemek istediği konusunda gözle görülür bir panik yaşarken sesi gerilmişti. "Eğer onları şimdi gönderirsek, Fjornar'dan gelenler gelene kadar Asche'yi kim arayacak? Hiçbirini işlerinden alıkoyamayız. Şimdi olmaz."

"Bunun yerine ne öneriyorsun Cylvan?" Ailir sordu. Sanki gerçekten de *'daha iyi* bir önerin *yoksa emrime karşı gelme'* diye ısrar *ediyormuş* gibi, imalarla dolu, sivri soruydu. Cylvan'ın ise yoktu. Ağzı açıldı, sonra kapandı ve sert bir çizgi haline geldi; Saffron prensinin yüz ifadesinin ardında büyüyen korkuyu görebiliyordu. Çaresizlik belirsizlikle karışıyor, önerecek başka bir şeyi olmadığı için utançla karışyordu.

"Ben giderim," dedi Saffron hiç düşünmeden. Cylvan'ın yükünü hafifletmek için çaresizdi. Ne kadar mümkün olursa olsun ona faydalı olmak için. "Bir kahin kadar tecrübeli değilim elbette ama kurak çemberleri okuyabilirim. Orada ne olduğunu ve Ryder'ın işin içinde olup olmadığını söyleyebilirim."

Odadaki hava bir anda gerildi. Bir adım ileride, Cylvan ona bakmak için dönmüştü. Hâlâ solgun ve endişeliydi, sinirleri gözlerinin rengini bulandırıyor. Saffron ona baktı, dudakları kısa bir tereddüt anında aralandı ve Cylvan reddetmeden önce aceleyle ısrar etti. "Eğer bu peçe olayının arkasında da Ryder Kyteler varsa, bunu kendi gözlerimle görmek istiyorum. Önce gerçekten o olup olmadığını, sonra bunu neden yaptığını ya da daha fazlasını yapmayı planlayıp planlamadığını anlayabilecek biri varsa, ben . Hâlâ Erelaine'de bile olabilir - ve eğer öyleyse, onu daha önce bile bulabilirim-"

"Ya da onu dışarı çek-!" Cylvan haykırdı. "Ya da onu daha kötü bir şeye sürükleyin-!"

"Ya da daha kötü bir şey yapmasını *engelle!*" Saffron içgüdüsel onun elini sıkarak karşılık verdi ama artık Cylvan'ın elini tutmuyordu. Sert bir fırtınada demir atmış gibi hissetmekten kendini alamıyordu. "Bunu ister daha fazla insana zarar vermek, ister yeni bir olay çıkarmak, isterse de sadece dikkatimizi çekmek için yapmış olsun - bunu sadece beni Avren'den uzaklaştırmak için yapmış olsa bile fark etmez. Ryder Kyteler benim hatam! Yaptıkları benim hatam, o benim sorunum! O aynı zamanda..." Saffron'un boğazı düğümlendi, kalbi göğsünde şişti ve neredeyse onu boğacaktı. "Ayrıca perdeyi bu şekilde manipüle edebilen tanıdığım tek kişi o."

Onu çevreleyen atmosfer daha da sıkılaşıyor nefes almasını daha da zorlaştırdı. Yine de Saffron burun deliklerini açarak ciğerlerine hava girmesini sağladı. Doğrudur, Cylvan'ın sırtını tekrar almak için elini uzattı ve Cylvan onu rahatlatmak için sözsüz bir şekilde sırtını verdi. Bir kez daha kuzgununa, gözleri parlak bir endişeyle dans eden prensine bağlandı.

"Eğer onu tekrar kaçmadan önce bulabilirsek, bu onu Asche'nin nerede olduğunu söylemeye zorlamak için en iyi şansımız bile . Hatta bizi onlara götürmesi için," diye devam etti Saffron, bu sefer daha sakindi ama sesi daha az duygu yüklü değildi. "Letty'ye, Hollow'a ve Nimue'ye de. Çünkü buradaki kahinler bir çıkış yolu bulabilseler bile, ondan sonra ne yapacaklarını bileceklerine dair hiçbir söz yok. Ryder dışında kimse kesin olarak bilmiyor. I -" Sesi çatallaştı. Odanın geri kalanı uğultulu bir bulanıklığa dönüştü ve Saffron sadece

önünde acı çeken prens. "Elimde başka bir şey yok Cylvan... Başka bir şey bulamadım..."

Sessizlik yüksek sesle çınıyor, tavandan, raflardaki kitaplardan yansıyor, yankılanıyor ve okyanusun yıpranmış kayalıklara çarpması gibi ona çarpıyordu.

"Saffron haklı."

Kral Tross hâlâ pencereden uzaklaşmamış olsa da tüm başlar döndü. Saffron camdaki yansımasını izlerken gözlerini uzak kapılarda toplanan kalabalıktan ayırmıyordu. "Bence bu işin arkasındaki adamı herkesten daha iyi tanıyan biri olarak söyleyeceklerini dinlemeliyiz."

"Saffron'u doğrudan Ryder Kyteler'in ulaşabileceği bir yere koymayacağım.

-" Cylvan söze başladı ama Kral Tross sonunda dönerek onun sözünü kesti. "Keşke aksini önerebilseydim dediğim çok şey var, Cylvan,

Sizi temin ederim," diye araya girdi. Saffron onun sesinde hiç bu kadar sert bir soğukluk duymamıştı. "Saffron'un o adamın niyetini anlamaya çalışırkenki küstahlığı hakkında da söylemek istediğim pek çok şey var ama bu noktada bunun hiçbirimize bir faydası olacağını sanmıyorum."

Saffron utançla kızarak başını öne eğdi. Tross devam etti: "Aslında, bu apaçık cehalet gösterisinden çıkabilecek tek iyi şey Ryder Kyteler'in hâlâ buna inanıyor olabileceği. Saffron'un Finnian Harabeleri'nde birlikte geçirdikleri zamanki kadar bilgisiz olduğuna inanıyor olabilir-"

"Nereden biliyorsun-" Cylvan denedi ama Tross onun sözünü kesti.

Tross, "Her konuşmanın tam olarak nasıl geçtiğini hayal etmek için günlerinin ayrıntılarını bilmeme gerek yok," diye . "Saffron'u da tanıyorum. Nasıl yetiştirildiğini, nereden geldiğini ve Mairwen'de içine itildiği ortamı biliyorum - senin de daha fazla farkında olacağını düşündüğüm şeyler, Cylvan. Dünyada bunu durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey olmasa bile, içinde bulunduğumuz durum için ikiniz de sorumluluk taşıyorsunuz."

"Ne cüretle-" Cylvan parladı.

"Cylvan," diye fısıldadı Saffron, Cylvan'ı geri çekerek. "Yapma. O haklı."

Kral Tross'un burun delikleri gözlerini kapatmadan önce alevlendi. Uzun bir nefes verdi ve bu nefes vücudunu dik tutan gerginliğin çoğunu dışarı atmış gibi görünüyordu. Sıkı duruşu gevşedi, omuzları düştü, gözlerinde yanan ateş bile gözlerini tekrar açtığında geri çekildi. Uykusuz geceler ve sadece bir kralın taşıyabileceği yorgunlukla ağırlaşan Saffron'a geri döndüler.

"Bence Kral Tross haklı," dedi Ailir, ses tonu başlangıçtaki kadar sakın kalarak. "Ben de Saffron'a katılıyorum. Bence ikinizin de Erelaine'e gidip hasarı değerlendirmeniz ve Avren'den ne tür bir yardıma ihtiyaç duyduklarını belirlemeniz akıllıca olabilir. En azından bu senin imajına iyi yansıyacaktır, Cylvan. Alfidel'in gelecekteki kralı olarak."

Cylvan sert bir şekilde, tahta gibi, başı hafifçe eğik duruyordu.

"Evet baba," dedi sonunda, ama kelimeler boştu.

Saoirse kapıdan, "Prens Cylvan ve Lord Saffron'un mümkün olan en kısa sürede ayrılmaları için hazırlıklara başlayacağım-" dedi.

"Ben de," diye araya girdi Sionnach, sesi sinirden hafifçe cızırdasa da. "Ben de onlara eşlik edeceğim."

"Ben de," diye iç geçirdi Maeve, ama bunu yaparken minderli sandalyelerden birine yığıldı. "Öyle de olabilir."

"O zaman bir araba hazırlatacağım," diye düzeltti Saoirse. "Atların yanı sıra."

Saoirse odadaki diğer iki muhafıza işaret etti, onlar da kralları selamladıktan sonra dışarı çıktılar. Uzak tarafta oturan yabancı da ayağa kalktı, hançerini kınına soktu ve Saoirse'yi takip ederek dışarı çıktı. Saffron Sionnach'a döndü ve onunla göz göze geldiğinde hemen bir adım öne çıktı.

"Yata Khaneme gidip benim için birkaç şey alır mısın?" diye sordu bitkin bir halde. "Copper'ı bulabilirsen seni içeri alır. Özellikle omuz çantama ve eskiz defterime ihtiyacım var. Masamın üzerinde olmalılar. Fiachra da, onun seyahat çantasını bulabilirsin-"

Cylvan, "Sen de onlarla gitmelisin," demeye çalıştı ama Kral Tross boğazını temizledi.

"İzin verirseniz Saffron ile yalnız konuşmak istiyorum."

Hepsi bir an için ona baktı, sonra gözleri taş gibi hareketsiz duran Saffron'a kaydı. Sionnach tekrar konuşan ilk kişi oldu ve Saffron'a her şeyi getireceklerine dair güvence verdi.

ihtiyacı olabileceğini düşündü. Maeve özür dileyerek arkasından gitti ama Cylvan kaldı. Saffron'un eli onun elinin etrafında kilitli olduğu için belki de başka seçeneği yoktu.

"Baba-" demeye çalıştı ama Tross elini kaldırdı ve Cylvan tekrar sustu.

"Sevgiline zarar vermeyeceğim, Cylvan, seni temin ederim," dedi ve sonunda yorgun bir gülümseme sundu. "Sadece siz ayrılmadan önce onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Cylvan Saffron'a baktı ama Saffron olduğu yerde donup kalmıştı. Cylvan'a dönüp bakmayı başardığında, Cylvan daha fazla tartışmaması gerektiğini bilse de, bu sözsüz bir şekilde kurtarılmak için yalvarmaktı. Saffron'un elini ağzına götürdü ve arkasından öptü.

"Öğleden önce yola çıkabilmemiz için her şeyin hazır olduğundan emin olacağım," dedi. "Acele etme, púca. Yakında tekrar görüşeceğiz."

"Pekâlâ," dedi Saffron, gergin bir törpülemekten öteye gitmeyen bir sesle. Cylvan bir saniye daha tereddüt etti, Tross'a kralın fikrini değiştirmesini umuyormuş gibi bir bakış fırlattı ama Tross elini Cylvan'ı başından savdı.

Cylvan itaat etti, kütüphane kapısını arkasından kapattı ve Saffron'u Alfidel'in Uyumlu Kralı ile yalnız bıraktı.

Saffron'un bir parçası Tross'un kendisine zarar vermek istemediğine gerçekten inanıyordu ama oda boşaldıkça bu inancı biraz sarsıldı. Özellikle de kral ilk başta başka bir şey söylemediği için. Kapının yanındaki duvara gidip sarayın göbeğinde bir yerlerde bir zili çalan küçük bir ipi çekiştirirken bile.

"Biraz çay alır mısın Saffron?" diye sordu odanın ortasındaki kanepeye dönüp oturduktan sonra. Davet edercesine minderi okşadığında Saffron'un ona katılmaktan başka çaresi yoktu, ancak bunu yaparken Ériu'ya sessizce küçük bir dua etti.

"Bu güzel bir pelerin, biliyorsun." Kral kayıtsızca konuştu ve Saffron ancak o zaman okul üniformasının üzerine hâlâ bir örtü giydiğini fark etti. Nedenini açıklayamasa da bir şey onu hemen utandırmıştı. "Ancak bunun gibi bir gezinin biraz daha... uygun bir şey gerektireceğine inanıyorum. Siz ayrılmadan önce bir şeyler hazırlayacağım. Hatta bütün bir gardırop. Sonunda, bir şans

Birini biraz renkli giydirmek. Avren'in yas döneminin sürekli siyah olması çok iç karartıcı, değil mi? Sanki tanrılar böyle bir zamanda giysilerimizin ne renk olduğunu umursuyormuş gibi..."

Saffron pelerinini çıkarıp kanepenin arkasına atmakla meşgul olduğu için bunu duymadı bile, tam o sırada ana kapı açıldı ve çay arabalı iki kadın tıkırdayarak içeri girdi.

"Bunca zamandır seninle özel bir sohbet için hiç oturmadık, değil mi?" Beantighler masayı önlerine yerleştirmeyi bitirip kendilerini dışarı atarken Tross devam etti. Kral Tross bir bacağını diğerinin üzerinden rahatça geçirerek eteğinin ince kumaşının uzun yırtmaçtan sarkmasına ve altındaki bacağının koyu tenini ortaya çıkarmasına izin verdi. Çaydanlığı alıp Saffron'a bir fincan doldurmak için uzandığında, Saffron öne atıldı ve şerefe nail olabilmek için daha hızlı hareket etti. Tanrım, Kral Tross'un ona bir fincan çay koyması için, Saffron'un gerçekten bir ölüm dileği olabilirdi.

Saffron kelimelerini dikkatle seçerek, "Başından beri bana karşı hep sıcak ve samimi davrandınız," dedi. "Özel bir sohbetimiz olmamış olsa bile, bir kez olsun lütfunuzun bana uzatılmadığını hissetmedim."

"Hmm," dedi Tross düşünceli bir gülümsemeyle, Saffron ona bir tane uzattıktan sonra fincanını yudumlarken. "Bu mükemmel tepkinin bir beantighe olmaktan mı yoksa *Efendi Luvon'un* beantighe'si olmaktan mı kaynaklandığını merak ediyorum."

Saffron kıpkırmızı kesildi, kralın gözlerinden kaçarak kendi fincanını ve tabağını aldı.

"Mükemmel bir yanıt vermeye çalışmıyordum," dedi uysalca. "Dürüst olmaya çalışıyorum. Gerçi -eğer böyle şeylere nasıl düzgün yanıt vereceğimi bana öğretecek olan Madam Catrín'di."

"Madam Catrín ve Efendi Luvon oldukça yılmaz bir çift, değil mi?"

Saffron *yılmazlığın* ne anlama geldiğini bilmiyordu ama yine de başını salladı. Kral Tross tepsideki makaron kurabiyelerden birini aldı, bir süre keyif yaptı ve Saffron'u endişeli, işkence dolu bir sessizlik içinde oturmaya bıraktı.

"Patronunla senin hakkında çok konuştum, biliyorsun," dedi, o muzip gülümsemesi yüzüne geri dönerek

Yüzünü. Saffron neredeyse yüzünü buruşturacaktı, Kral Tross ve Luvon'un şarap eşliğinde onun hakkında dedikodu yaptıklarını düşününce utançtan midesi bulandı. "Sen Cylvan'ın seçilmiş kralı olmadan çok önce bile. Kendi sevgili dostumun en sevdiği beantighe'nin benim sevgili, düşünceli oğluma kur yapacağını kim düşünebilirdi ki? Luvon'un inançsızlığından bu kadar emin olmasaydım, senin ve onun bunu bir tür darbe olarak planladığınızı düşünürdüm."

Saffron'un eli titreyerek asla böyle bir şey olmadığına dair güvence vermeye çalışırken Tross yine gülmekle yetindi.

"Biliyorum çocuğum, biraz . Luvon zaten kral olmak isteyecek bir tip değil. Senin bu pozisyonda olmandan ne kadar heyecan duyduğundan da emin değilim, gerçi senin beceriksiz olduğunu düşündüğünden değil, sanırım Cylvan'ın senin için yeterince iyi bir ortak olmadığından endişeleniyor."

Saffron sert bir nefes verdi ama sonunda kıkırdadı. "Farkındayım. Yine de bir prensin koruyucu çocuk için nasıl yeterince etkileyici olamayacağını merak ediyorum. Dönüşen bir bebek, veliaht prensle evlenmek..."

"Sanki bir efsaneden fırlamış gibi," dedi Tross. Saffron'un kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, kralın bunu gerçekten ya da Saffron'un en sevdiği kitapları bildiği için böyle söylediğinden emin değildi.

"Dürüst olmak gerekirse, ikinizin gerçekte nasıl tanıştığınıza dair uzun hikayeyi duyduğumdan beri - oğlumdan çıkarmak için iki şişe şarap içtiğim dürüst hikaye," diye devam etti kral. "Senin adil bir Uyumlu Kral olacağına inanmıştım. Özellikle de ilk tanıştığınızda yaptığınız o küçük numara. Ormandaki açıklıkta, sanırım oyuktaki perilerle birlikteydin. Cylvan'ın saçını kestirmiştin."

Saffron'un kulakları çınladı. Hâlâ oturduğundan emin değildi. Tavanda süzülüyor olmalıydı, özellikle de içinden gelen hırıltılı sesle.

"Oh," diye . "Evet, yaptım..."

"Cylvan yığınlar halinde uyuduklarını söylüyor." Tross çayını yudumlayarak devam etti, sonra Saffron cevap vermeyince kaşlarını kaldırdı. "Periler yani."

"O-oh, evet!" Saffron cevap verdi. Zihni dönmeye devam ediyordu çünkü tüm bu konuşmaların ne kadar sıradanlaştığını kavrayamıyordu

Böylesine ağır bir sabahın ardından, her şey düşünöldüğünde. Belki de Kral Tross'u bu kadar tehlikeli yapan şey tam da buydu. Saffron her an bir tuzağın ortaya çıkmasına hazırlıklı olmaya devam etti. "Erm -Kovuğun önünde nöbet tutması gerekenler hariç. Ama çoğu zaman onları diğerleriyle birlikte uyurken buluyordum."

"Tross gülümseyerek fincanının sapını tabağın üzerinde mırıldanana kadar çevirdi ve "Uyuyan perileri bulmayı başaran birini hiç duymadım. "Ambegun'da bir sömestr, yatakhanelerden birinde bir peri istilası vardı. En az üç öğrenci gözünü kaybetti, ancak daha sonra kampüsün kenarındaki bir ağaca asılı halde bulundular. Gözlerden biri başarılı bir şekilde yerine dikildi, ancak diğer ikisi kaskatı donmuştu. Eminim Kış Sarayı perilerinin ilkbahar ya da Yaz perilerinden çok daha acımasız olduğunu biliyorsunuzdur; avlarından etli parçalar çalmaya ve onları donmaları için dallara asmaya bayılırlar."

"Ah, evet," diye yüzünü buruşturdu Saffron. "Hepsinin kar gibi bembeyaz olduğı gerçek mevsimde görmenin imkânsız olduğundan bahsetmiyorum bile. Ben çocukken, küçük bir sürüsü ben uyurken sallanan dişlerimden birini bile çalmıştı. Hem de ağzımdan."

Tross kaşlarını çatmadan önce yüzünde ilgi dolu bir ifade belirdi. "İnsan çocuklarının dişlerinin dököldüğünü hep unuturum... Bazı koruyucu ailelerin onları sakladığı doğru mu? Tüm dişleri için mi? Belki de tılsımlar ya da iz sürme büyüleri için... Acaba Daurae Asche bunu hiç düşöndü mü?" diye mırıldandı ve fincanı tekrar tabağın üzerinde çevirdi. "Yüksek fey bebekleri doğuştan sahip oldukları sivri uçları yavaş yavaş törpölüyorlar."

Saffron boğuldu. "Affedersiniz?"

"Sen hiç genç bir yüksek fey'in ağzını görmedin mi?" Kral tüm beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. O sabah, sanki bilerek yapmış gibi, köpek dişleri, denese kesinlikle ama kesinlikle deriyi parçalayacak keskin altın uçlarla kaplıydı. "Her diş bir bıçak kadar keskindir. Vahşi atalarımızdan kalma. Asche'ninkilerin şeklini fark etmedin mi? Hâlâ en küçük ısırıklara sahipler."

"Bu..." Saffron neredeyse buna yalan diyecekti ama kralı böyle bir şey yapabileceğı için suçlamaktan kendini alıkoydu. Asche'nin dişlerine de hiç yakından bakmamıştı.

hafif sivri dişleri gerçekmiş gibi geldi. Luvon'un kızlarının küçük bir çocukken Saffron'un kollarında nasıl ısırik izleri bıraktığını hatırlamak da birden mantıklı gelmişti. "Prens Cylvan bir baş belası olmalı. En azından benim duyduğumdan çok daha fazla."

"Senin de bildiğin gibi *pek çok* nedenden ötürü," diye sıırttı Tross. "Ama tehditkâr doğası... seninle tanıştığından beri biraz azaldı. Elbette hiçbir zaman tamamen yok olmadı ama siz yakınlarda olduğunuzda keskin dişlerini saklamak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor. Her zaman Cylvan'ın Lord Taran'dan biraz daha fazla yaşama arzusu olan birini bulmasını ummuşumdur, en azından ona her şeyin zaman bu kadar mutsuz olmak zorunda olmadığını göstermek için." Tross özgürce düşündü, tepsiye dizilmiş parmak sandviçlerden birini alırken bir peçete açtı. "Onun atlaması için kendi engellerinizle gelmiş olabilirsiniz ama en azından bir mizah anlayışınız var."

Taran o ana kadar Saffron'un kulaklarına dikkat etmemişse bile, adının geçtiği anda kesinlikle dikkat etmişti. Saffron bilinçaltında başparmağını kolunun kolunun altındaki yara izine sürttü.

"Lord Taran'dan... hoşlanmadınız mı majesteleri?" diye sordu, bu konuyu tartışmaya, yukarıda bahsi geçen kendi engellerinden çok daha istekliydi.

"Lord Taran'a çok değer verdim," dedi Tross, ancak gülümsemesi ısrarla düzleşmişti. "Lord Taran ve Cylvan küçüklüklerinden beri yakın arkadaşlardı ama onlar büyüdükçe ve oğlumla ilgili asılsız söylentiler de onlarla birlikte büyüdükçe, Mac Delbaith Ailesi o zavallı çocuğun içine kendi tohumlarını ekmeye başladı." O kadar rahat konuşuyordu ki, Saffron neredeyse ne dediğini tam olarak anlayamayacaktı. Kral Tross için bu sözler yeni kulaklarla paylaşılacak bir dedikodudan öteye gitmiyordu; Saffron içinse Taran'ın geçmişine dair, normalde kurt lordunun mümkün olduğunca kendisinden sakladığı en ufak bir bakıştı. Tüm bunlar olurken Taran'ın kendisi Saffron'un zihninin bir köşesinde sessizliğini koruyordu ama Saffron yine de onun oyalandığını hissedebiliyordu. Belki de kralın ne açıklayacağını duymaktan çekindiği için -ya da belki de daha masumane bir şekilde, Kral Tross'un kendisi hakkında aslında başından beri ne düşündüğünü bilmek isteyen bir parçası vardı.

"Ne tür tohumlar?" Saffron sormaya cesaret etti. Çayını yudumlarken Tross'un ağızının kenarı sanki Saffron'un sormasına sevinmiş gibi kıvrıldı.

"Ona bir Gece Divanı'nı durdurabilecek tek kişinin kendisi olduğunu söyleyerek tabii ki." Tross'un parlak gözleri çay fincanının kenarından kalktı ve Saffron'a öyle ani bir bakış fırlattı ki Taran bile irkildi. "Ama oğlumu korumak için onunla yaptığın anlaşma uyarınca Danann Evi'nde onca zaman geçirdiğine göre, *senin* de onun hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum, Saffron."

Saffron dudağını ısırdı. Çayını yudumladı ve koyu renkli içeceğin yüzeyindeki yansımasının dalgalanmasını izledikten sonra dalgın bir şekilde elini tekrar yaralı ön koluna sürttü. Ruhuna bağlı kurt sanki canlanmış gibi yeniden kıpırdandı. Sanki -asla kabul etmese de- bir parçası da bunu merak ediyormuş gibi.

"Taran mac Delbaith hakkında nefret ettiğim pek çok şey var," dedi tüm dürüstlüğüyle, kafasının içindeki kurt için bunun bir şok olmayacağını biliyordu. Kral Tross neredeyse cevap verecekti ama Saffron önce devam etti. "Ama... Ama Danann Evi'nde geçirdiğim zamandan beri çok şey öğrendim. Onun hakkında, Cylvan hakkında ve kadar sert beklentilerle yetiştirilmiş bir insan olmanın ne demek olduğu hakkında. Kendiniz de söylediniz, Taran'ın telkinleri daha çocukken başladı, ki bu pek çok açıdan Cylvan'dan farklı değil. Yani... Sanırım yaptığı korkunç şeyleri neden yaptığını 'anladığımı' söyleyebilirim, ama affedecek şekilde değil. Henüz değil."

Henüz değil. Bu son cümleinin neden aklından çıktığını bilmiyordu ama bu sözler kendisiyle kral arasında kaldı.

Tross'un gözleri parlıyordu, Saffron'a bakıyordu, gözlerini kırpmadan, sanki dünyada daha fazlasını söylemesinden başka bir şey istemiyormuş gibi. Ama Saffron dedikoduya eğilimli bir kralla çok fazla şey paylaşmaması gerektiğini iyi biliyordu, özellikle de paylaşılan kendi sözleri olduğunda.

"Çok uyumlu ," diye kabul etti Tross sonunda ve Saffron'a memnun bir gülümseme verdikten sonra kat kat dizilmiş tabaklardan bir hamur işi daha alıp reçel ve bala buladı. "Senden şüphe ettiğimden değil, ilk şoku atlattıktan sonra düşününce beantighe uyumlu bir kral için mükemmel bir seçim."

Gözleri Saffron'unkilerle tekrar buluşmak için yukarı doğru kaydı. Güneşin parıltısı Saffron'a Kral Ailir'i hatırlattı; ona Asche'yi hatırlattı. Aynı anda hem kesici, hem sıcak, hem de arayıcı. Belki de Daurae doymak bilmez merakını Kral Tross'tan almıştı.

"Sana karşı dürüst olmam gerekirse, Saffron," diye devam etti kral kesin bir ifadeyle. "Bir zamanlar Lord Taran'ın oğlumu en karanlık anlarında teselli edecek kapasiteden yoksun olmasından endişelenirken... bir parçam da senin bu kavgada aynı şeyi yapamayacağından endişeleniyor." Bu sözler Saffron'un iliklerine işleyip kök salana kadar aralarında asılı kalmasına izin verdi. "Prensi, yani oğlumu ne kadar derinden önemseydiğini biliyorum. Ama sanırım bu ikinizi de ufukta bekleyen şeylere karşı körleştirmiş. Doğduğu günden beri ona musallat olan bir Gece Mahkemesi. Yolunu bulması zor bir çağ, Yaz Ortası Oyunları'nda yaşananlarla daha da tehlikeli hale geldi.

"Cylvan'ın tahta geçmesine daha çok var, Danu onu kutsasın, yine de ünü şimdiden suçu taşıyor. Alması gereken kendi kararları olacak ve bunlar çabucak gerçekleşecek -halkın iyiliği için kararlar, ancak uyumlu bir insan ortakla, yüksek fey şüphesiz *hangi* halk olduğunu merak edecektir. Kral Ailir'in Uyumlu Kralı olarak, sevdiğim kişinin kendisinden çok daha yaşlı saray mensupları arasında barışı korumak adına pençelerini defalarca geri çekmesini izlemek zorunda kaldığım için fazlasıyla aşına kadim bir hayatta kalma oyunu. İkinizin Alfidel için en iyisi olduğunu düşündüğünüz şeyde gerçekten çatışacağınız zaman geldiğinde endişeleniyorum - eğer Cylvan'a olan duygularınızın ötesini göremez ve doğru olduğuna inandığınız şeyler için ona karşı duramazsanız, gerçek uyumun yakalanması zor olacaktır.

"Cylvan'ın doğduğu günden bu yana başına gelenleri ve kaderini göz önünde bulundurursak, oğlumu herkesten daha iyi tanıdığım için size şunu söyleyebilirim ki, köşeye sıkıştığında Cylvan'ın içgüdüğü savaşmak yerine hayatta kalmak olacaktır. Özellikle de değer verdiği insanlar ve onu önemseyen insanlar -ki sayıları çok azdır- tehdit altındaysa. Önce boyun eğecek ve etik sorumluluğunu ikinci planda tutacaktır. Anladınız mı?"

Saffron ona baktı. Midesi döndü, çay, tatlı hamur işleri ve yuttuğu meyve lokmaları birbiri üzerine döküldü, ta ki sadece mide bulantısı kalana kadar.

"Şu anda sana verebileceğim tek bir tavsiye varsa o da şudur Saffron: Erelaine'e yaptığın bu yolculuğu, yaklaşmakta olan bir fırtınanın uyumlu kralı olarak kendini tam olarak neyin beklediğini görmek için bir şans olarak kullan. Bunun gerçekten hazır olduğun bir fırtına mı yoksa rüzgâr ve yağmuru dengelemenin tek yolu olarak çatışmaya hazır olduğun bir fırtına mı olduğuna karar ver.

"Prens Cylvan'a çok değer verdiğinizi biliyorum. O da sana çok değer veriyor. Ancak birbirinize duyduğunuz bu sevgi ya bir güç ya da bir lanet olacak. Kararlarınızı sadece kendiniz için değil, yanlış seçim yapmanız halinde acı çekebilecek tüm insanların iyiliği için vermeye hazır . Cylvan da buna dahil, fark etse de etmese de. Cylvan'ın hayatta kalmayı ona ihtiyacı olanların iyiliğine tercih etmesine izin vererek kararlarınızı gölgelemeniz durumunda Alfidel'in ufukta hızla beliren Gece Mahkemesi'nin altında acı çekeceği kesindir. Ama hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği şekillerde."

"I-" Saffron ne söylemek istediğini bilmeden, düşünmeden konuştu. Zihni bomboştu, göğsünde sadece kalbinin gergin hissediyordu. Gece Divanı'nda uyumlu, insan bir kral olmanın kolay olmayacağını her zaman biliyordu ama Tross'un uyarı sözleri içini buzla doldurdu. Elleri içgüdüsel olarak sıcaklık arar gibi kucağında seğirene kadar santim santim aktı. Ama Cylvan orada değildi; Cylvan hemen ulaşabileceği bir yerde değildi. Saffron'un bu uyarıyı ve her sonsuz, potansiyel sonucu içselleştirmesi gerekecekti - bunun kendisi ve sadece kendisi için olduğunu kabul ederek.

KREST

R Kral Tross'la yaptığı konuşmanın ardından, o gün ve takip eden günler için planlarındaki ani değişiklikten dolayı huzursuz olan Saffron, saray koridorlarında ilerlerken

Dikkatleri üzerine fazla çekmeden olabildiğince hızlı bir şekilde - gerçi insanların her yönden koşuşturmaya devam ettiği düşünülüğünde bu hiç de zor değildi. Muhafızlar gruplar halinde ya da tek başlarına aceleyle geçip gidiyorlardı; hizmetkârlar, insan ya da fey, kucak dolusu giysi ya da kumaş, değerli eşyalar, sanki onları saklamak için saray kasalarına götürmeleri emredilmiş gibi saklı mal sandıkları taşıyarak koşuşturuyorlardı. Saffron hasta olmayacaktı. Kendisinin hasta olmasına izin vermezdi.

Bir zamanlar Asche'nin ona gösterdiği geçitlerden birinden geçerek arka bahçelere kaçtı. Sık çiçekli salkım söğüt ağaçlarının ve söğütlerin altında kayboldu, ağlayan sarmaşıkların kubbesi içinde kendisinden çok daha yaşlı bir ağacın altında yaklaşan yağmurdan saklandı. Ağacın gövdesine yaslanarak bir elini göğsüne bastırdı ve nefesini tutmaya çalıştı. Çiçeklerin kokusunu, temiz havayı, arazinin ortasından geçen dereyi, okyanusun uzak kokusunu içine çekti. Kalbi yavaşlamıyordu; ona bir an olsun teselli vermeyi reddediyordu. Kalbinin göğüs kafesindeki çatlak yarayı delip geçeceğinden endişe ediyordu.

Biri elini söğüt dallarının arasından geçirip yanına sokulduğunda, başka biri olsa uzun ve geniş gölge karşısında irkilirdi ama Saffron anında rahat bir nefes alarak Cylvan'ın kollarına düştü ve ona sarıldı.

"Tek parça halinde kurtulmuşsun," dedi Cylvan, belli ki sadece yarı şaka yapıyordu. Saffron inledi, yüzünü Cylvan'ın göğsüne bastırdı ve onu içine çekti. O sabah parfümünü sürmemişti; uzun saç tellerini basit bir yan at kuyruğu yapmak dışında makyajını ya da saçını yapma fırsatı olmamıştı. Kıyafetleri bile sadeydi, bu ona yanlış geliyordu ama en azından Saffron'un boncukların ya da yontulmuş düğmelerin dürtmesi olmadan yüzünü göğsüne gömmesini kolaylaştırıyordu.

"İyi misin?" Saffron sonunda başını kaldırıp ona bakabilecek kadar uzaklaşarak sordu. Cylvan kendi kendine bir iç çekti.

"Tross seninle konuşurken Kral Ailir de benimle konuştu; şimdi platformda kalabalığa ne söyleyeceğimi tartışmak için ikisiyle de buluşmam gerekiyor," dedi Cylvan. "Ne sabahtı ama..." diye etti ve Saffron'un alnındaki birkaç saç telini taradı. Saffron onun dokunuşunun hafifçe titrediğini hissetti. Cylvan'ın ne düşündüğünü sormak istedi ama prens önce başını salladı ve ceketinin iç cebine uzandı.

"Bunu sana daha sonra vermek istiyordum ama şimdi tam zamanı," diyerek altın işlemeli güzel bir kumaşa sarılı hediye sundu. Saffron şaşkınlıkla ona baktı sonra dikkatlice aldı. "Onca karmaşanın arasında odamdan gizlice içine sokmak zorunda kaldım. Tanrılar babamla özel olarak konuşmadan önce biri bunu üzerimde bulsaydı, niyetim hakkında ne tür çılgın hikâyeler uyduracaklarını düşünmek bile istemiyorum."

Kumaşın düğümünü çözen Saffron, nesnenin üzerindeki örtüyü açtı ve ön kolunun yarısı kılıflı bıçak ortaya çıktığında nefesini tuttu. Siyah deri dış yüzeyi incelikle işlenmiş olan bıçağın sapı yakut ve üvez yapraklarıyla süslenmişti ve başparmağını cilalı taşların üzerinde gezdirirken Saffron'un nefesi kesildi.

"Çok güzel," dedi. Cylvan dengesiz bir şekilde gülümseyerek elini Saffron'un elinin üzerine koydu ve bıçağı deri kılıfından çıkarması için onu cesaretlendirdi.

Saffron içinde gümüş bulmayı umuyordu ama onun yerine parlayan siyah bir kılıç çıktı.

Gözleri takdirle irileşti ve daha iyi görebilmek için silahı kabzasından tutup çekti. İlk olarak, o kapalı ışıktaki bile, gökyüzüne tutulduğunda yarı opak gövdeden en ufak bir güneş ışığının nasıl geçtiğini fark etti. "*Cam obsidyen gibi,*" neredeyse sırtarak haykıracaktı ama gözüne önce başka bir şey çarptı. Bıçağın derinliklerinde, sanki keskin bir kenara cilalanmadan önce taşın içine oyulmuş gibi ince, girdaplı süslemeler görülüyordu. Başka biri için bu desenler büyüleyici bir ayrıntıdan başka bir şey olamazdı ama Saffron onları gördüğü anda anlamıştı.

"Bu-!" Boğazı düğümlendi ve bıçağı hemen göğsüne bastırdı. Sözsüz bir inançsızlıkla Cylvan'a bakarken, tam olarak anladığında kalbi çarpmaya başladı. "Bu-!"

"Kayıp boynuzum, evet," diye gülümsedi Cylvan. Bunu yaparken gümüş rengi değişimi alçak ışıktaki parlıyordu, sanki alay eder gibiydi. "Aslında Saoirse'nin fikriydi. Demirci harika bir iş çıkarmış, değil mi? 'Daha önce yaptığı hiçbir şeye benzemiyor,' dedi. İlk izlenimlerin seni yanıltmasına da izin verme - diğer fey dövülmüş çelikler kadar güçlü ve keskin olmalı."

"Bu..." Saffron kılıca bir kez daha baktı ve sonra yavaşça kınına soktu. "Tanrım, zaten yeterince ağladım, değil mi?"

Saffron kollarını bir kez daha ona doladığında Cylvan kıkırdadı.

"Çok güzel, Cylvan," dedi tekrar ayağa kalktığı anda. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en eşsiz şey. Tıpkı senin gibi."

"Bunu bolca kullan," dedi Cylvan. "Bana ihtiyacın olduğu bir an olursa ama ben orada , yine de kendini savunabilirsin ve suçu ben üstlenirim."

Saffron onu bir öpücüğün içine çekti, bir eliyle Cylvan'ın yüzünü tutarken diğer eliyle bıçağı göğsüne dayadı.

"Her şey girecek," dedi. "Bunu biliyorum. Güvenli bir yolculuk , biliyorum ama..." Gözlerini kapadı ve alınlarını birbirine bastırdı. "Teşekkür ederim. Bunu her yerde yanımda taşıyacağım."

"Güzel," diye gülümsedi Cylvan. "Benim için küçük bir güvence. Her şeye rağmen... Senin güvende kalmandan başka bir şey istemiyorum, púca."

Sesi söylenmemiş bir yoğunlukla ağırlaştı, bu sözler Saffron'un bir bıçağı neye karşı kullanabileceğinden çok daha fazlasını istiyordu. Kollarını Saffron'a doladı ve onu sıkıca çekerek burnunu Saffron'un saçlarına bastırdı ve onu içine çekti. Yağmur, söğüt ve morsalkım kokusunu fısıldadı.

Saffron başka ne söyleyeceğini bilmiyordu; başka ne yapacağını da bilmiyordu. Sadece Cylvan'a sarıldı ve bunun onu rahatlatmaya yeteceğini umdu. *Her şey yoluna girecek.*

BIRLIKTE GEÇİRDİKLERİ SÜRE KISAYDI, BİRKAÇ DAKIKADAN FAZLA DEĞİLDİ.

Cylvan, Kral Ailir ve Tross'la son bir özel görüşme yapmak ayrılmadan önce, Saffron'a nihayet ön avluya gitmesi için yeterli enerjiyi vermeye yetti.

Herkes yola çıkmadan önce yapılacak işlerle meşgulken gizlice ahıra girerek Boann'ı aramaya koyuldu ve yolda biri onu fark edip ne yaptığını sorarsa diye raftan bir fırça aldı. Saffron ahırına girdiğinde canavarın sabahki heyecandan dolayı hâlâ tedirgin olduğu belliydi ve nerede olduğunu sormak istercesine burnunu onun yanına soktu. Ama Saffron bir iniltiyle başını geriye attı, kalçalarının üzerine çöktü ve yüzünü dizlerinin üzerinde çapraz duran kollarına gömdü. Nefes almak için kendini zorladı, parmakları endişeyle karıncalanırken ellerini yumruk yaptı. Saçlarını pençeledi, kafa derisi yanana kadar köklerini çekiştirdi, sanki kahinlerin hafıza ipliklerini kopardığı gibi her endişeyi koparabilirmiş gibi. Eğer yeterince sert çekerse, kendi hafıza dokusunu çözecek ve örecekti, ama sadece kendisi için saklamak istemediği şeyleri. Başka biri onları kullanabilirdi.

Tek istediği prensiyle huzurlu, romantik bir yaz geçirmekti. Ve bu bile istemek için çok fazlaydı.

Boann'un dişleri parmaklarını saçlarında buldu, kemirdi ve Saffron'un inlemesine neden oldu. Geriye doğru düşerken iç çekerek kışının üzerine indi ve kendine tam on saniye daha üzölmek için zaman ayırdı.

Başını salladı ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. Yerdeki fırçaları topladı, ardından kraliyet atları için ayrılmış kovadan birkaç taze sebze aldı.

Tam Boann için kalın bir balkabağı dilimini avuçlarının arasına almak üzereydi ki Saoirse aniden içeri daldı. Birbirlerini ürküttüler, sonra muhafız bir kahkaha attığında Saffron'u ikinci kez ürküttüler. Onu şaşırtan sesin yüksekliği değil, sesin kendisiydi, çünkü Saoirse ilk tanıştıklarından beri hep çok sert ve soğukkanlı olmuştu.

"Majestelerinin seni canlı canlı yemesinden korktum," diyerek Saffron'u daha da şaşırttı. Muhafız Boann'a yaklaşıp onu yolculuk için kontrol ederken o da yoldan çekildi.

"Kral Tross o kadar da korkutucu değil," diye güvence verdi Saffron, her ne kadar çoğunlukla yalan olsa da, sanki Saoirse zaten bilmiyormuş gibi. "Bana Üstat Luvon'u çok hatırlatıyor, açıkçası bu da sinirlerimi kesinlikle yatıştırıyor."

Saoirse, Saffron'un Kral Tross'la geçirdiği zamanın bir noktasında, belki de yolculuğa hazırlanırken pek çok işi aceleyle yerine getirirken hareket kolaylığı için plaka zırhını çıkarmıştı. Saffron onun cüssesinin her zaman farkındaydı ama ilk kez onu daha da korkutucu gösteren gümüş kaplamalar olmadan gerçekten değerlendirme şansı bulmuştu.

Cylvan'ın boynuzlarının ucu kadar uzun boyluydu, vücudunun üst kısmı Copper'inki kadar genişti ve kalın, iri kaslara sahipti. Uzun kollarının manşetlerinin altında güneşten ısınmış safran rengi bir ten vardı, ancak yüzü ve elleri güneşten daha da bronzlaşmıştı, yanaklarında ve parmak eklemlerinin arkasında çiller vardı, ayrıca hem soluk hem de yeni yara izleri vardı. Gözlerinin altındaki ve ağzının etrafındaki ince çizgilerle Cylvan'dan daha yaşlı olduğu belliydi, ancak bu sadece uzun bir çalışma hayatından kaynaklanıyor olabilirdi. Kırılganlıklar, yüz hatlarını çaprazlama kesen hafif yara izlerine karışıyordu; en dikkat çekici olanı koyu renk kaşlarından birini kesiyor ve sağ göz kapağının şeklini bozuyordu.

O sabah, kızıl saçları bir dizi örgü ve düğümle geriye doğru toplanmıştı ve bırakıldığında sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Üst kısmına tek bir altın göz kalemi sürmüştü.

Alt kirpiklerine küçük bir vurgu eklenmiş göz kapaklarının rengi, burnundaki piercingli halkayla uyumluydu ve ışığa yakalandığında hafifçe parlıyordu. Sivri kulaklarından biri çentikliydi, ucu yoktu ve Saffron, Hollow'un kulağını kaybettiği onun da kulağını kaybedip kaybetmediğini merak etmekten kendini alamıyordu.

"Ne zamandır Cylvan'ın kişisel muhafızısın?" diye sordu, sessizlikten nefret ediyordu, önünde başka biri çalışırken orada öylece durmaktan nefret ediyordu. Saoirse ona kısa bir bakış attı ve Boann'un seyahat eyerini alıp sırtına yerleştirene kadar cevabını sakladı. Yeni eyer yeni cilalanmıştı ve her iki tarafında da kraliyet ailesinin arması vardı.

Saoirse homurdanarak, "Önce annesinin muhafızıydım," dedi ve Boann'un ortasındaki kemerleri bağlamak için bir dizinin üzerine eğilmeden önce eyeri ayarladı. Saffron yardım etmek için diz çöktü. "Prens doğduğunda, Naoill Bey benden ona göz kulak olmamı istedi. Okul için Avren'e taşınacak kadar büyüdüğünde, benim de gitmemi istediler."

"Demek onu hayatı boyunca tanıyordun," dedi Saffron gülerek. "Gerçekten de her zaman söylediği kadar sorunlu muydu?"

"Sana tam olarak ne söyledi bilmiyorum ama iki katını söyleyebilirsin." Saoirse sırttı. "O lanet gözlerini ilk açtığı andan beri o küçük fırtınanın ne kadar ele avuca sığmaz olduğunu kelimelerle ifade etmem mümkün değil. Bilirsin, çoğu sídhe fey güçlerini ergenlik çağında geliştirir, ama Prens Cylvan daha bakıcılar onu silerken bile tavanda fırtına bulutları vardı."

"Bu haksızlık, değil mi?" Saffron önce düşünmeden söyledi, sonra ekledi: "Onunla ilk tanıştığımda, herkesin kadar korkutucu olduğunu düşünmemiştim. Sadece kaba olduğunu düşünmüştüm."

Saoirse kıkırdadı. "Cylvan bana senin hiçbir şeyden korkmadığını söyledi." "Öyle mi?" Saffron yüzünü buruşturdu. "Sadece kibarlık yapıyor."

Saoirse başka bir şey söylemedi, sadece kişisel bir anısını hatırlıyormuş gibi kendi kendine gülümsedi.

Birkaç dakika boyunca sözsüz bir sessizlik içinde çalışmaya devam ettiler, Saoirse eyerin her yerinin düzgün bir şekilde sıkıldığından emin olurken Saffron Boann'a daha fazla sebze yedirdi. Sessizlik çok geçmeden bir ses tarafından kesildi.

Bekçinin adı söylendi ve ikisi de tam birisi ahıra girerken döndüler.

Saffron önce onun Cylvan olduğunu düşündü, sonra kralın kütüphanesinden gelen siyah saçlı yabancı olduğunu fark etti. Başlangıçta Saffron'a soğuk gözlerle bakan, sonra da izin verildiğinde Saoirse'yi takip ederek dışarı çıkan kişi. Boann'ın tezgâhının önünde durdular, Saffron'u bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra yüzlerinde kedi gibi bir gülümseme belirdi. Ağızlarının kıvrılması tanıdıktı, Cylvan'ın aklında yaramazlık olduğunda ağzını nasıl kaldırdığını andırıyordu. Bir kollarında kızıl-kırmızı bir pelerin vardı ve Saffron pelerini ona vermek için orada olduklarından şüpheleniyordu.

"Günaydın," diyerek içeri girdiler ve Saffron'a ilk kez küçük bir selam verdiler. "Doğru dürüst tanıştırdığımızı sanmıyorum Lord Saffron. Yolculuğunuzda size eşlik edeceğime göre bundan daha iyi bir zaman olamazdı."

"Dün gece bugün eve döneceğine karar verdiğimizizi sanıyordum?" Saoirse bir uyarı gibi mırıldandı, sanki yabancıнын sesindeki sorunun ne olduğunu çok iyi biliyordu.

"Erelaine yolda, değil mi? Ayrıca..." Yabancıнын gözleri Saffron'dan hiç ayrılmadı ve Saffron bu sefer kendi gözlerini kaçırmayı reddetti. Bunun yerine, görünüşlerini ezberledi ve tam olarak neyi yanlış hissettiğini anlamaya çalıştı. Omuz hizasında, dalgalı siyah saçlar; soluk bir ten; koyu, dumanlı pigmentlerle vurgulanmış mavi gözler; Saffron'a Luvon'un soğuk meyve bahçelerinde uzun süre çalıştıktan sonra kendi dudaklarının nasıl göründüğünü hatırlatan erik rengi dudaklar. Fey özellikle uzun boylu ya da kaslı değildi ama aynı zamanda bir şekilde sağlam görünüyordu. Saffron onlarda görüldüğünden daha fazlası olduğunu hemen anladı; yoksa yakınlıkları neden derisini endişeyle ürpertsin ki? "Ayrıca, sahip olduğun şey kulağa çok daha ilginç geliyor. Prens ve maiyetine göz kulak olmak için benim yardımına bile ihtiyacın olabilir Saoirse, sence de öyle değil mi? Bu özellikle belaya davetiye çıkarıyor gibi görünüyor. Ah, bu bana hatırlattı. Al bakalım. Yeni eşyalarınızın geri kalanı güzel yerleştirildi bile, *majesteleri*."

Katlanmış pelerini uzattılar, tıpkı Saffron'un beklediği gibi. Kabul etti, örtüyü omuzlarından tuttu ve açılmasına izin verdi.

Koyu, kan kırmızısı bir kumaştan dikilmiş olan bu pelerin Saffron'un içini ürpertti mi yoksa takdir mi uyandırdı bilemiyordu. Tross hiçbir zaman basit denebilecek bir giysi tasarlamakla tanınmamıştı *ama* Saffron için tasarlanan bu pelerin tam da öyleydi. Kırmızı, kenarlarında üvez dallarını taklit eden ince kızıl işlemeler vardı. Bunu ne zamandır saklıyordu? Belki de bu haliyle teknik olarak tamamlanmamıştı ama Saffron'un zevkine göre mükemmeldi.

"Lord Saffron, neden gidip diğerlerinin Mairwen'den dönüp dönmediğine bakmıyorsunuz?" Saoirse, Saffron'un şaşkın sessizliğini bölerek sordu. Sesi düz ve sinirliydi. "Onlar gelir gelmez atlarını da hazırlamam gerekecek."

"Elbette," dedi Saffron, pelerini omuzlarına atıp önünü ilikleyerek. Yabancı, Saffron'un onların küçük iğnelemelerine tepki vermemesinden nefret ediyormuş gibi burnunu kırıştırdı ama itiraf etmek gerekirse Saffron onların ne dediğini bile çoktan unutmuştu.

"Sizinle tanışmak güzeldi-" Denedi ve yabancı tekrar araya girdi.

"Nazik Aodhán," diye kendilerini tanıttılar ve tokalaşmak için bir el uzattılar. Saffron eli tuttu ve o küçük hareketle Kış Sarayı'ndan gelmiş olmaları gerektiğini anladı. Diğer saraylardan gelenler nadiren soğuk kuzeyliler gibi el sıkışıp sıcaklık alışverişinde bulunurlardı.

SIONNACH VE MAEVE KAPIDAN İÇERİ GIRIYORLARDI.

Saffron ahırdan çıktığında, ama daha da şaşırtıcı olanı, Copper arkalarından ata bindi. Bu, Saffron'un göğsünde beklenmedik bir duygu dalgalanmasına neden oldu ve arkadaşları eyerden iner inmez Copper'a sıkıca sarılmak için acele etti.

"Neler oluyor?" Copper, Maeve ve Sionnach'a sanki ikisi de ona bir şey söylemeyi reddetmişler, sanki ikisi de buna rağmen onlarla birlikte saraya kadar gelmekte ısrar ettiğine inanamıyorlarmış gibi pis bir bakış fırlatarak sordu. "Şu anda kampüste herkes aklını kaçırmış durumda. Yurt kapısından geçmeme izin vermesi için bir profesöre omuz atmak zorunda kaldım."

"Erelaine'de başka bir peçe olayı daha oldu. Bunu yapanın Ryder olabileceğini düşünüyoruz," dedi Saffron ve Copper'ın yüzü bir anda düştü. Tilki tamamen susmadan önce Saffron ekledi: "Gidip kendimiz görmeye hazırlanıyoruz. Will... sen de bizimle gelir misin?"

"Tabii ki!" Copper, Saffron'un kollarını tutarak haykırdı. "Erelaine'e mi? Tanrım, tabii ki... O hıyarın olabileceği hiçbir yere ben sana göz kulak olmadan gitmene izin vermeyeceğim."

Saffron bu kadar kesin bir cevap beklemediği için sırtıttı ve atının dizginlerine uzanmadan önce Copper'a tekrar sarıldı. "Saoirse ahırda binicilik takımlarını değiştiriyor..." tam Boann Aodhán tarafından dışarı çıkarılırken döndü ve dizginleri Saffron'a uzatıp Copper'a kaşlarını kaldırdı. Saffron neredeyse dizginleri uzatacaktı ama Copper onu aniden durdurarak dizginleri geri aldı.

"Ah-" dedi, gözleri Boann'un kraliyet ailesi armasını taşıyan yeni eyerine takıldı. "Bu kraliyet onaylı bir şey mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Saffron. Copper'ın şaka yaptığını sanıyordu ama arkadaşının kaşlarındaki çatıklık aksini söylüyordu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, yanlış bir şey yok," dedi Copper ama kaşlarını çatmaya devam etti. "Ben sadece... sanırım herkes kraliyet arması baskılı takımlarla ata binecekse, o zaman... partiye çok fazla ilgi olacak, ha? Herkes izliyor olacak. Herkes dedikodu sütunlarında kralların prensi Erelaine'deki hasarı kontrol etmesi için nasıl gönderdiğini ..."

"Bakır..." Saffron itiraz etti. Bunu kastetmemişti ama sesinin gerisinde, Kral Ailir'in kendilerinden ortak yardım ve sağduyu isterken Copper'ın odadan aceleyle çıktığı ilk andan kalma, uzun zamandır birikmiş bir öfke titreşimi vardı. Bu da kendi tarzında 'taç tarafından onaylanmış' ve Copper'ın kendisini Alfidel'in gelecekteki kralıyla yakından ilişkilendirmesini gerektiriyordu. Ve sarayın avlusunda dururken tilki lordun yüzünde aynı solgun belirsizlik ve endişe ifadesi belirgindi.

Copper, sesinde herhangi bir kararlılık olmamasına rağmen, "Ben sadece kendimi politik şeylere kaptırmak istemiyorum," dedi. Dizginleri Saffron'un elinden tamamen çekti, hatta bir adım geri çekildi ve Saffron'u orada öylece bıraktı. "Şey... sen yokken senin için Avren'e göz kulak olabilirim. Garip bir şey olursa bir kuş gönderirim, anlarsın ya?"

"Copper!" Saffron hayal kırıklığıyla haykırdı ama Copper ona sadece düzensiz bir gülümseme sundu, sonra da atının boynunun yan tarafını okşamak için döndü.

"Bırak gitsin Saffron," dedi Sionnach ve atlarının dizginlerini Aodhán'a uzattı, o da dizginleri aldı ama henüz arkasını dönmedi. Sanki gerilimin nasıl çözüleceğini görmek ister gibiydiler, merak içindeydiler. Saffron onlara bir bakış attı ve onlar da oyalanmanın ne kadar kaba olduğunu anlamış olmalıydılar çünkü Sionnach devam ederken dönüp Sionnach'ın palomino atını ahıra çektiler: "Geçen hafta açıkça belirtti, kendisini onurlu hiçbir şeyle ilişkilendirmek istemiyor."

"Sionnach," diye araya girdi Saffron şaşkınlıkla ve Copper bile şok olmuş görünüyordu. Ama yarı satır, Saffronun onları daha önce hiç görmediği kadar sinirli görünüyordu, sanki saraya gelmeden önce Copper'la aralarında daha fazla kelime alışverişi olmuştu. Ya da belki daha da önce -sanki Sionnach en başta Kral Ailir'in isteğine verdiği yanıt konusunda Copper'la yüzleşmişti. Ancak Sionnach doğruldu ve dudaklarını birbirine bastırdığında Saffron bunun Copper'ın kararlarına karşı duyduğu kızgınlıktan çok hayal kırıklığı olabileceğini fark etti.

"'Onurlu' mu? Çok konuşuyorsun keçi," dedi Copper sert bir sesle, belli ki canı sıkılmıştı, belli ki içinde taşan duygulardan *bunalmıştı*. "İronik, eğer annen yıllar önce herkesin '*onurlu*' olduğunu düşündüğü şeyi yapmış olsaydı sen var olmayacaktın bile..."

"*Copper!*" Maeve bu kez hırlayarak Copper'ın sıçramasına neden oldu. Ama Sionnach kıpırdamadı, sadece Copper'a bakarken ağzının gergin çizgisi değişti, sonra titredi. Nasıl cevap vermek istedikleriyle mücadele ederken çeneleri kırıştı ve dönüp ahırlara doğru aceleyle uzaklaştılar. Gittikleri anda Saffron

Copper'a doğru döndü ama fey lordunun omuzları çökmüştü. Bir anda, ısınmış taze bir mum gibi perişan görünüyordu.

"Gitmeliyim," dedi ve eyerinin boynuzunu tutup kendini yukarı çekti. "İyi şanslar, Saffron. Yakında tekrar görüşeceğiz."

"Copper, bekle, lütfen-!" Saffron denedi ama Copper çoktan dizginleri çekmiş ve köprüye doğru dörtmala koşmaya başlamıştı.

Saffron orada durmuş, arkadaşının yeniden ortaya çıkmasını umarak kapılara bakıyordu. Gülüyor ve bunun sadece bir şaka olduğunda ısrar ediyordu. Elbette onlara katılacaktı. Sionnach'tan özür dileyecekti, yanlış bir şey yoktu. Yanlış olan hiçbir şey yoktu.

Ama sadece hafif bir yağmur havayı değiştirerek Saffron'un başının tepesine serpildi. Biri pelerininin kapüşonunu saçlarının üzerinden çekene kadar fark etmemişti ve sertçe döndüğünde Cylvan'ın ona baktığını gördü. Saffron'un hissettiği kadar ciddi ve kaybolmuş görünüyordu.

"Gidelim mi?" diye sordu. Saffron dilini ısırды, kabaran duygularını bastırdı, kollarını Cylvan'a doladı ve kaldıkları süre boyunca onu yakınında tuttu. Ta ki kapılar açılana ve tüm Alfidel tarafından tekrar algılanmak üzere ortaya çıkana kadar ve artık yapamazdı.

ADRES

"Uzun bir yolculuğa çıkmaya hevesli olmadığını biliyorum Maeve, ama havadaki yeni soğukluk biraz fazla değil mi de?" Cylvan sordu Köprüden geçerek ilk kapıya doğru ilerlediler; o sabah yaşananlardan sonra kendi tavrını düşününce beklenmedik bir şekilde ortamı yumuşatmaya çalışmıştı. Krallar önlerinde, Mac Delbaith'inkinden çok daha süslü ve etkileyici arabalarıyla gidiyorlardı ve Saffron sırf bu yüzden arabadaki daha lüks olan her şeyi zihnine not etmeyi ihmal etmedi. Bunu yaparken yeni pelerinini düzeltti ve Kral Tross'un içeride oturduğunu hatırladı.

"Kendi adına konuş, fırtına lordu," diye karşılık verdi Maeve, köprünün her ikisinin de yanından şakacı bir rüzgâr ıslık çalarak geçerken kapüşonunu düzelterek. "Eğer yağmura sebep olan biri varsa, o da sensin ve senin her zaman şanssız olma lanetin."

"Yağmurla ilgili hiçbir şey uğursuzluk getirmez. Bazı insanlar bunu sıcak günlere tercih ediyor, değil mi Saffron?"

"Elbette," diye cevap verdi Saffron düşünmeden. Belki de Cylvan'ın konuşmayı hafif tutma çabaları aslında sadece Saffron'un iyiliği içindi, bu yüzden Saffron'un dikkatinin başka bir şeyle dağıldığını fark etti

onu kızdırdı. Atını Boann'a biraz daha yaklaştırdı ve Saffron'un pelerininin parlak kırmızı kumaşını mincıkladı.

"En azından işler daha da kötüye giderse seni kaybetme endişesi yaşamayacağız, değil mi?" diye sordu ve Saffron oflayarak utanç içinde kumaşı çektiştirdi. Cylvan nefesinin altından ekleyince yüzü daha da kızardı: "Yine de senin boyunda bir cadı için uygun bir renk sanırım."

"Dikkatli ol Cylvan, son haberlere bu kadar yakinken yeni dedikodular başlatmak istemezsin," diye ekledi Maeve, bu sefer de sırtarak biraz daha yaklaştı ve Saffron'u kendi atıyla Cylvan'inki arasına sıkıştırdı. O da uzanıp Cylvan'ın omuzlarına örtölmüş ince kumaşı mincıkladı. "Merak ediyorum, bütün Rowan cadıları kıpkırmızı mı giyer Lord Saffron?"

"Kral Tross'tan bir hediyeydi!" Saffron ısrar etti ama iki fey daemon onun üzerinde mırıldanmaya devam etti.

"Kırmızı ona yakışıyor," dedi Cylvan. "Sizce de öyle değil mi? Yanaklarındaki rengi, gözlerindeki yeşili ortaya çıkarıyor..."

"Bu onu çok korkutucu yapıyor, sanki bana neler verebileceğini görmek için onu memnuniyetle ormana kadar takip edebilirmişim gibi."

"Peki siz benim gibi birine ne verirsiniz Lord Saffron?" Cylvan, Saffron'un çenesinin altından bir parmağını kaydırarak kendisine doğru çekerek sordu. "Bedenime büyüler yaparken beni şarapla besler misiniz?"

"Ben bıçağının ucunu tekrar hissetmek için sen benim kanımda yıkanacak mısın?" Maeve, Saffron'un Boann'un dizginlerindeki eline dokunarak dikkatini tekrar kendisine çekti. "Yoksa önce otlar ve tütsülerle mi sarhoş olacağım?"

Cylvan, "Belki de kaprislerin üzerine birlikte başka bir büyü yaparız, tıpkı bir zamanlar o ormanlık hendekte olduğu gibi," dedi.

"Dur!" Saffron sonunda tersledi, yüzü neredeyse eriyecek kadar sıcaaktı. "Bu kadar yeter!"

Onu rahatsız eden iki fey de gülerek geri çekildi ve Saffron'un nefes almasına izin verdi. Tek yapabildiği elini göğsüne götürmek ve Sionnach'ın kendisine çevrilmiş gözleriyle buluşmadan önce uzun bir nefes vermek oldu. Onlara zayıf bir gülümseme sundu, onlar da bir gülümsemeyle karşılık verdiler ama hiçbir şey söylemediler.

Saffron iyi olup olmadıklarını sormak istedi; Copper'ın anneleri hakkındaki yorumuyla ne demek istediğini sormak istedi ama bunun yerine Boann'ı dürtmekle yetindi ve arkadaşıyla aynı hızda yürümek için onu taciz eden sídhe'den kaçtı. Sionnach ona küçük bir gülümseme daha verdi ve Saffron da başıyla onayladı.

Copper'ın sözlerini sormadı, Sionnach'ın gözlerinin Copper gittikten sonra ahırda ağlamış gibi kızarmış ve biraz şişmiş olması hakkında yorum yapmadı. Bunun yerine, Mairwen kapalı olmasına rağmen okumalarını sürdürmek için Sionnach'ın ders kitabı getirip getirmediğini sordu ve Sionnach hemen boğazını temizleyip tam da bu amaçla paketledikleri tüm kitapları tek tek saydığı anda kıkırdadı. Arkadaşı için küçük bir huzur anı, dikkat dağıtıcı bir zaman olmasını umuyordu.

İLK KAPININ AĞZINDAKİ KALABALIK BÜYÜMÜŞ, PATLAK VERMİŞTİ.

bir kez daha açıklama çılgınlıklarına, bitmek bilmeyen cevap taleplerine dönüştü, kralların bile henüz bunlara sahip olmayabileceğini kimse umursamıyordu. Saoirse sıranın en önündeydi, Aodhán ve bir avuç saray muhafızı da arabaların ve atların etrafında bir çember oluşturmuştu. Bu, ellerin tutuşmasını engelledi ama taş gibi kolayca fırlatılan küfürlü sözleri durduramadı. Söylenenlerin çoğu, söylenenlerin bazılarına rağmen dimdik ayakta duran ve önüne bakan Cylvan'a yönelikti. Ona bir canavar, kötü bir şey, Alfidel'in düşüşünün ve felaketinin getiricisi diyorlardı. Gece Prensi erken gelmiş, babasının Gününü olması gerekenden daha erken karartmıştı. Asche değil, o olmalıydı; insanlar onu götürmeli ve yerine altın daurayı bırakmalıydı.

Saffron bağdırmamak için Boann'un dizginlerini sıkıkmaktan başka bir şey yapamadı. Başını kalabalığa ya da Cylvan'a doğru çevirmemek için bile direniyordu. Geriye kalan huzuru korumak için görülecek, duyulacak bir şey yokmuş gibi davranmak zorundaydı. Yanlış yöndeki en küçük bir kıpırdanmanın bile ertesi sabah yazılı dedikodularda kasıtlı olarak nasıl yanlış anlaşılabilirliğini bilemezdi

-Yolculuk ettikçe bu duygu daha da pekişti.

Avren halkının kralların tren istasyonuna doğru ilerleyişini izlemek üzere toplandığı şehrin kalbine doğru ilerledi.

İstasyon platformu da çok daha iyi değildi, hatta bir avuç muhafız grubun geri kalanından önce biniş platformunun bir kısmını boşaltmak için gönderilmişti, böylece vardıklarında kalabalık olmayacaktı.

Atlarını bagaj görevlilerine bıraktıklarında, tren çoktan rayların üzerinde onları bekliyordu ve prensin seyahat grubunun gelişi için biraz geciktirilmişti, böylece beklemek zorunda kalmadan varıp binebileceklerdi. Her şeyin aceleye gelmesi Saffron'un kalbini hızlandırdı, Saoirse onları perona ve tren vagonlarının kapılarına doğru aceleyle götürürken ona ayak uydurmak için elinden geleni yaptı. İlerlerken Sionnach'ın elini tuttu, böylece ayrılma şansları yoktu. Saffron birden fazla kez, sanki arkadaşı geride kalmış gibi Copper'ı aramak için döndü, ama utançla dudağını ısırıp tekrar ileri döndü.

Koşullar farklı olsaydı, Saffron çok heyecanlanırdı. Avren'in dışına seyahat etme, Alfidel'i daha fazla görme, yeni bir kasabayı ziyaret etme ve bir beantighe olarak çalışırken, hatta Mairwen'de geçirdiği birkaç olaysız ay boyunca hiç fırsat bulamadığı dünyanın tüm bölgelerini soluma düşüncesi onu heyecana boğardı. Ériu ona yardım etti - önceki birkaç ayın yeni bakış açısıyla *olaysız geçtiği* düşüncesi, dünyanın onun altında dönmesine neden oldu.

Son anda Cylvan'a bakmak için döndü ama prens platformun kordonla çevrili bölümünün kenarında kalmış, Tross biraz kenarda dururken Kral Ailir'le bir şeyler konuşuyordu. Uyumlu kral Saffron'a bakıyor, göz göze geliyor ve güven verici bir gülümsemeyle ona binmesini işaret ediyordu.

Saffron Cylvan olmadan gitmek istemiyordu ama diğer herkes onu bekliyordu. Hâlâ Sionnach'ın elini tutarak trene adımını attı ama kendisine yataklı vagona doğru dönmek yerine durakladı. Çıkışa doğru geri döndü, dudağını ısırıp, bir an daha tereddüt etti - sonra aceleyle ters yöne, komşu yolcu vagonuna girdi. Sionnach

Şaşkınlıkla adını fısıldadı ama Saffron elini bıraksa da onu takip etti.

Aceleyle içeri girdiklerinde yolcu vagonunda sadece birkaç baş döndü ama bu ilgi pencerelere dönmeden önce uzun sürmedi. Saffron'un düşündüğü gibi, Cylvan dışarıda büyüyen kalabalığa yaklaşıyor, tuniğinin önünü düzleştirmeden önce kollarının manşetlerini ayarlıyordu. Bahçede bahsettiği gibi onlara hitap etmeye hazırlanıyordu. Saffron içgüdüsel olarak tuniğinin altındaki ametist kolyeyi çekip sıktı. Cylvan'ın bunu hissetmesini umuyordu.

Çok hızlı değil, dikkatlice hareket eden Saffron, Cylvan'ın peronda trene sırtını dönmüş bir şekilde durduğu yerden sadece birkaç sıra ötede boş bir koltuk buldu. Önündeki kalabalık iyice yaklaşmıştı ve Saffron, ilk iki sıradaki insanların hepsinin kalemlerini kâğıtlara tutuşturmuş, konuşulan her kelimeyi yazmaya hevesli olduklarını fark ettiğinde boğazının arkasındaki safrayı tatmaktan kendini alamadı. Onu bu şekilde aceleyle trene bindirmek zorunda mıydılar? Saffron orada, onun hemen arkasında olmak isterdi.

Koltukta diz çöken Saffron, Sionnach arkasından içeri girerken kanatlı pencereyi araladı. Yerleştiklerinde Cylvan'ın sesi vagonun içine karıştı, sadece Saffron'un duyabileceği kadar yüksekti.

"Yaz Oyunları sırasında Avren'in ve tüm Alfidel'in başına kurak teröristin eliyle gelen olaylar ne krallarınız, ne ben, ne de Danu halkından herhangi biri tarafından yası tutulmadan geçmedi. Babalarım, en güvendiğimiz kahinlerle ve Avren'in pek çok insanıyla yaptığım sonsuz tartışmalardan sonra, ben de insanların yasadışı büyüyle uğraşması ve bu büyüyle tam olarak ne yapmak istediklerine dair büyüyen tehditten korkuyorum. Peçeyi manipüle etmek, masum yüksek feylere zarar vermek, Peçe Savaşı'ndan bu yana geliştirmek için çok çalıştığımız barışı bozmak, bir sonraki adımın ne söylemek mümkün değil. Şimdi, her boydan yüksek fey'in barış dualarıyla tanrılarımıza tapınmaya gittiği Erelaine'de ikinci bir peçe olayının meydana geldiği haberiyle birlikte, bunlar artık en yüksek önceliğe sahip olmadan ele alamayacağımız tehditlerdir."

Saffron'un durmuştu.

"Veliaht prensiniz ve Alfidel'in gelecekteki kralı olarak, bugün sadece dün gece Erelaine'e yapılan saldırının sonuçlarına tanıklık etmek için değil, aynı zamanda

Oradaki ve çevresindeki insanların ihtiyaçlarını gözlemlemek için. Meydana gelen hasarı ve küllenmişliğin lanetinin ne kadar yayıldığını kendi gözlerimle . Birdenbire can damarlarından yoksun kalan insanların gözlerinin içine bakarak, doğal zenginliğimizle teselli etmek ve barışın geri dönüşüne dair vaatlerde bulunmak istiyorum. Danu'nun da gibi krallarınızın Gün Mahkemesi sona ermedi. Tanrıça izin verdiği sürece Alfidel'in güneş tarafından aydınlatılmaya devam etmesini sağlayacağım."

Cylvan uzun bir nefes aldı, sanki her tüy kalemin kâğıdı çizdiğini hissediyordu. Sanki uçlar her kelimeyi kendi derisine kazıyormuş gibi.

"Erelaine'de tanrıların yolunda ilerlerken, sevgili Büyük Büyükannem Kraliçe Aryadna'nın ruhani rehberliğini de arayacağım. Şu anda pek çok şey o zaman olduğundan farklı olsa da, onun çalışmalarının derinliği ve perdeyle ilgili deneyiminin en deneyimli kahinlerimizden bile daha uzaklara ulaştığı inkar edilemez. Danu'dan, Alfidel'e, halkına ve peçenin kendisine daha fazla zarar gelmesini önlemek için bundan sonra ne yapacağımıza dair bilgeliğinin bir kısmıyla bana dokunmasını rica ediyorum. Ufukta hem yüce feyler hem de insanlar için barışçıl bir çözüm olduğunu biliyorum ve bu çözümün bir an önce gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bu belirsiz saatlerde hepinizden Alfidel için dua etmenizi rica ediyorum.

"Lugh geçişime göz kulak olsun ve hem kendim hem de yoldaşlarım için güvenli bir geçiş olmasını sağlasın. Lugh, Daurae Asche'yi ve diğer kayıp yüksek feyleri nerede olsunlar izlesin ve peçe onların durumuna acıyarak onları yakında bekleyen kollarımıza geri getirsin..."

Saffron'un kulakları çınladı. Cylvan'ın sırtının genişliğine baktı ama artık prensin söylediği hiçbir şeyi duymuyordu. Konuşma sırasında Sionnach'ın eli bir ara onun eline kaymıştı ama Saffron bunu fark etmemişti, ta ki teninin kızardığı ve aniden *her şeyi* hissettiği o ana kadar. Açık pencereden giren her esinti damlasını, Sionnach'ın teninin sıcaklığını, durmuş kalbinin nasıl yeniden canlandığını ve göğsünün içinde durmaksızın çarptığını.

Cylvan nasıl böyle şeyler söyleyebilirdi? Cylvan, yaptığı her şeye rağmen Kraliçe Proserpina'ya bilgeliği için nasıl yalvarabilirdi? Ölümünden sonra bile devam eden her şeye rağmen, lekeler

Alfidel'e ve Alfidel'in insanlara, hatta kurak büyü yapanlara bile nasıl davrandığına dair ne biliyordu? Rol yapmak, Alfidel halkından itibarı ya da kendisinden beklentileri konusunda hoşgörü dilemek ya da onların çıkarlarının kendi ellerinde olduğuna dair bir tür güvence vermek için bile olsa, Saffron'un kendisini beklediği trene bineceğini bile bile böyle şeyleri nasıl söyleyebilirdi?

Konuşmadan önce Saffron'un gitmesini beklemesi boşuna değildi. Bu duyuruyu peçeli kraliçenin adını kullanarak yapmaya niyetlenmiş, sonra da Saffron'la birlikte kendilerine ayrılmış taksiye binip hiçbir şey olmamış gibi davranmayı planlamıştı. Saffron, Cylvan'ın bu sözleri sadece son anda eline tutuşturulduğu ve başka seçeneği olmadığı için söylediğine inanmak istiyordu ama bundan bile emin olamamak, gerçekte paylaşılanlardan daha üzücüydü.

Saffron'un gözünün köşesindeki karanlık bir şey dikkatini çekti ve dönüp baktığında, Cylvan'ın onlara sırtını dönmüş bir şekilde durduğu tarafta, kalabalığın oluşturduğu çizginin arkasında gezinen dört siyah pelerinli cadı avcısını görünce kanı dondu. Birbirleriyle konuşuyorlardı, her biri işlerinin gümüş kolyesini değerli bir şey gibi, koruyucu bir totem gibi tutuyordu. Ama Saffron'u felç eden şey bu değildi; içlerinden birinin başını pencerenin diğer tarafında durduğu yere doğru eğmiş olmasıydı.

Yüzleri peçenin altında gizliydi ama o biliyordu. Gözlerindeki bıçağı hissedebiliyordu, ona yukarıdan aşağıya bakıyor, onu ezberliyorlardı. Porsuk dallarıyla, gümüş bir tabutla etkisiz hale getirilmenin, onu gömmek isteyen eller tarafından topraktaki bir çukura atılmanın nasıl bir his olduğunu ona hatırlatıyorlardı. Kraliçe Proserpina'nın teşvik edeceği gibi, ona bir üvez cadısının ölümünü vermek. Cadı avcıları bir keresinde onu gömmeye çalışmış ama başaramamışlardı. Ve o kişiler de Ryder gibi onun yüzünü tanıyordu.

"Neden yataklı vagona gitmiyoruz?" Sionnach platformun köşesinde beliren gölgeleri fark etmeden sordu. Ya da belki de fark etmişlerdi ama Saffron'un iyiliği için onları fark etmemeyi tercih etmişlerdi. Saffron'un kulakları çınlamaya devam etti.

Biraz fazla hızlı bir şekilde ayağa kalkarak Sionnach'ı yolcu vagonundan dışarı kadar takip etti. Perondaki dört cadı avcısı onlara katılmak için taksiye adım attığında kapıyı geçtiler,

Sionnach ve Saffron'un geçmesine izin vermek için durakladı. Saffron onlara ikinci bir bakış bile atmadı. Eğer kim olduğunu biliyorlarsa, onu çoktan tanımışlardı. Onlara doğrudan gözlerinin içine bakmanın ikinci heyecanını yaşatmayacaktı.

TREN

Trenin son dört yataklı vagonu Cylvan ve seyahat ekibi için ayrılmıştı, ancak herkesin kalacak bir yeri olması için sadece ikisine ihtiyaçları vardı. Geriye iki boş vagon kalmıştı.

En azından Saffron'un arkadaşları ile peşlerine düşen cadı avcılar arasında bir mesafe vardı ama bu bile yeterince uzak görünmüyordu.

Cylvan'ın kalabalıkla paylaştığı duygular ve trende onlarla birlikte cadı avcılarının da olduğunu bilmek zihnini meşgul etmemiş olsaydı, Saffron kendisine sunulan imkânları takdir edebilirdi. Kendi başlarına küçük daireler gibiydiler, belli ki en lüks seçenekler prenze ayrılmıştı; en sondaki vagon Saffron'un yatakhanesinden bile çok daha güzeldi, tam boy pelüş bir yatak, lavabo, taze meyve ve şarap büfesi, bitişik tuvalet, pencerelerde oturup manzarayı izlemek için minderli koltuklar vardı. Hatta kül rengi nedeniyle deneyimlerinin nasıl farklılaşabileceğini gösteren altın yaldızlı tabelalarda bile garip bir çekicilik vardı. Gümüş tepsideki tılsımın kaybolması nedeniyle meyveler artık sürekli soğuk ve taze kalmayacaktı; pencereler artık sürekli temiz kalmayacak ve seyahat ederken hava koşullarından veya diğer dış etkenlerden kaynaklanan kalıntılar taşıyabilecekti; kovalarındaki buz

Soğutulmuş şarap kaçınılmaz olarak eriyecek; yolcular altlarındaki rayların takırtılarını duyabilecek, ancak talep üzerine kulak tıkacı sağlanacaktır.

Maeve ve Aodhán, Sionnach ve Saffron geri dönerken Cylvan'ın tahsis ettiği arabada yemek masasına yardım ediyorlardı, Saoirse ise ikisini de durdurmak umurunda olmadan kapının yanında dikiliyordu. Belli ki endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı ve Cylvan hâlâ platformda kalabalığa hitap ederken huzursuz görünüyordu.

Ayaklarının dibinde, Fiachra kafesinin içinde kıvranıp çığlık atıyor, kanatlarını çırpıyor ve serbest bırakılmayı talep ederek ince altın parmaklıkları ısıırıyordu. Saffron bir parmağını kafesin üst halkasından geçirerek onu Cylvan'ın kabinine taşıdı ve Aodhán'ın başının üzerinden süzülüp şöminenin üzerine tüneyerek kendini silkelemeden önce onu dışarı bıraktı.

Prens çok geçmeden onlara katıldı ve tek kelime etmeden herkesi atlayıp doğruca Saffron'un kollarına yığılması, uzun bir nefes vererek onu sıkı bir kucakla sarması, Saffron'un göğsünde yanan kızgınlığın gerilmesine, sonra tekrar gevşemesine neden oldu. O da kollarını Cylvan'ın etrafında doladı, gözlerini kapadı ve yüzünü kuzgunun yumuşak saçlarına gömdü. Cylvan'ın teninin ve güzel giysilerinin doğal kokusu Saffron'un tüm sinirlerinin bir anda yatışmasını sağladı. Karmakarışık duygular hâlâ göğsünde düğümlenip dursa da, yine de Cylvan'ın kollarında anında rahatladı.

Cylvan sessizce, "Trende cadı avcıları var," dedi ve Saffron başını sallayarak onu daha sıkı sıkı.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Onları gördüm." *İçlerinden biri bana doğru*

Endişe Saffron'un kalbini daha fazla sıkıştıramadan, Fiachra aniden çekilmiş bir ok gibi mantodan fırladı, tavana doğru eğildi ve kanatlarını açtı, sonra Saffron'un omzuna doğru süpürmeden önce pençelerini Cylvan'ın gümüş boynuzuna sürttüğünden emin oldu. Bir tüy karmaşası içinde yere inen kuzgun, Cylvan ona uslu durması için bağırırken gagasını şaklattı ve kanatlarını çırpıttı. Cylvan'ın kuzgunu Balor bile köşedeki kafesinden uyandı, sanki

Fiachra'nın hapiste kalırken serbest bırakılmasının adil olmadığından yakınıyordu.

Atmosferde kalan gerginlik, çılgınca bir enerjiyle patladı ve Saffron'un yeniden rahatça nefes almasını sağladı. Kuşuna mırıldandı, gagasının altını okşadı ve iyi huylu, kanatlı bir ev kedisine dönüştü.

Gerginliğin azalmasıyla birlikte Cylvan odanın geri kalanına bakmak için döndü ve ancak o zaman ücretsiz atıştırmalıkların bulunduğu masasının yağmalandığını fark etti.

"Dışarı! Herkes dışarı!" diye bağırdı, Maeve ve Aodhán ellerinde hediyelerle dışarı fırlarken ellerini havaya kaldırdı. Önce Sionnach'ı dışarı itti, sonra aynı şeyi Maeve'e yapmaya çalıştı ama fey leydisi ona "*sakın* ha!" der gibi bir bakış atarak onu durdurdu. Yine de el sallayarak onu uzaklaştırdı. "En azından bir dakika yalnız kalmama izin ver!"

"Ama Alvényan lordunuzu biraz daha yakından tanıma fırsatı bulmayı umuyordum," diye koridordan seslenen Aodhán, Saoirse'nin gözlerini devirmesine ve kışına bir tekme yemesine neden oldu: "Hadi Lord Saffron, söz veriyorum Cylvan'ın saçını taramasını izlemekten çok daha eğlenceli olacak!"

"İnsanlar senin kendi saçını taradığını mı düşünüyor?" Saffron sordu ve Cylvan'dan acı dolu bir bakış aldı. Saoirse bile eğilip kamaranın kapısını kapatmadan önce boğuk bir kahkaha attı. Cylvan, talep ettiği huzuru korumak niyetiyle hemen ardından kapıyı kilitlemeye gitti.

Masadan bir tabak taze meyve aldı ve yatağın üzerine yığıldı. Gümüş tabaktan bir çilek koparıp ikram etmek uzattı ve Saffron bir ısırık aldıktan sonra iç çekerek onun yanındaki yumuşak battaniyeye uzandı.

Cylvan bir kolunu başının arkasına koyarak sırtüstü uzandı ve Saffron etraflarında zıplayan Fiachra ile meşgul olurken gözlerini kapattı, önce yorganın üzerindeki süsleri gagaladı, sonra da tepsideki meyvelerle ilgilenmeye başladı. Saffron peynir bıçaklarından birini kullanarak parlak sarı bir armut diliminin kabuğunu kesti ve ucunu ısırıp keyifle ciyaklayarak yiyen kuşa uzattı.

Cylvan'ın tüm o insanlara yaptığı konuşmadan bahsetmek için mükemmel bir zaman olabilirdi ama Saffron bu sözleri söylemeye cesaret edemedi. Hele ki Cylvan sırt üstü yatmış, gözleri kapalı, sabahtan beri ilk kez huzurlu bir şekilde dinleniyormuş gibi rahat görünürken. Gözlerinin altındaki koyu halkalardan, rahatlarken yakışıklı ağzının hafifçe aralanmasından anlaşıyordu.

Parlak ametist gözleri ona bakmak için açıldığında bile Saffron sessizliği bozacak gücü kendinde bulamayacak kadar büyülenmişti. Altlarında tren gümbürdedi ve perondaki kalabalıktan vedalaşma ve iyi yolculuklar dilekleri yükseldi. Saffron bakmak için başını kaldırmaktan kendini alamadı ama perona bakan pencerelerin perdeleri sıkıca çekilmişti, böylece onlar geçerken kimse içeriye bakamayacaktı. Kendinden emin bir şekilde tekrar Cylvan'a baktı ve prensin gözlerinin hâlâ onun üzerinde olduğunu gördü.

"Ne oldu?" diye sordu utanarak. "Bana bakmayı kes."

Cylvan, Saffron'un beklediğinden çok farklı bir şekilde, "Buradayken büyünü kaldırabilirsin," diye cevap verdi. "Kimse görmeyecek."

Saffron sırtarak Fiachra'ya bir parça daha armut uzatırken kuş talepkâr bir şekilde parmaklarını kemirdi. "Bilmiyorum, majesteleri. Bu trende kara peçeli hortlaklar olduğunu duydum, kim bilir belki de duvarların içinde biz konuşurken bizi izliyorlardır..."

"Bu konuda şaka yapma," diye kıkırdadı Cylvan, ama sesi biraz mutsuz geliyordu. Doğrulup yan döndü ve dirseğinin üzerine yaslandı. Uzun bir süre daha Saffron'a baktı, küçük bir gülümseme ağzının kenarını kıvırdı. Elini uzatıp parmaklarının ucuyla Saffron'un yanağını hafifçe okşadı. "Seni bir süredir onsuz görmemiştim."

Saffron'un yanakları Cylvan'ın dokunuşuyla kızardı ve vücudunun geri kalanının bu kadar yumuşak bir hisle ısınmasını beklemediği için gözlerini aşağıya çevirdi. Yaz Ortası Oyunları'nın üzerinden sadece bir hafta geçmişti ama ondan da önce, Cylvan'la kendilerini güvende hissedecekleri bir şekilde yakınlaşmayalı, birbirlerine karşı istedikleri kadar özgür olamayalı uzun zaman olmuştu. Kaosun, duyguların ve kederin arasında. Saffron fark etmemişti

Cylvan'ın dokunuşunu ne kadar özlemişti, ta ki Cylvan ona tekrar böylesine nazik bir şekilde uzanana kadar... Kalbinin daha fazlasını istemek için açgözlülükle çarpmasından nefret ediyordu.

Tuniğinin en üstteki birkaç düğmesini çözerek, Cylvan'ın gözlerinin rengini mükemmel bir şekilde andıran kolyeyi kavramak için bir kez daha aşağı indi. Kolyeyi başının üzerine doğru çekerken, Saffron'un ellerinin arkasındaki büyü kayboldu ve parmakları ile parmak eklemlerinin düzensiz, yaralı derisi ortaya çıktı. Uyumadan, olması gerektiği gibi beslenmeden geçirdiği onca günden sonra yüzünün nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyordu, büyü'nün mükemmelliği arasındaki karşılaştırma Cylvan'ı bile makaraya almaya yetmişti. Cylvan'ın buna nasıl dayanabildiğini hiç anlamamıştı, fey glamour'un mükemmel pürüzsüz, güzel yüz hatları ile yorgun, sade bir insan beantighe'ninkiler arasında böylesine keskin bir farka tanık olmak.

Ama bir an bile geçmeden ince, soluk parmaklar Saffron'un yaralı elini sardı ve sanki birbirinin içine mükemmel bir şekilde oturacak şekilde oyulmuş gibi tuttu. Saffron kendisine bakan mükemmel varlığa gülümseyerek küçük bir nefes verdi.

" misin?" Cylvan sordu.

"Aslında bu benim ilk seferim değil," diye fısıldayarak cevap verdi Saffron ve Cylvan gülerek başını geriye attı.

"Ah, iğrenç şey. Gerçekten ne demek istediğimi biliyorsun."

Saffron da güldü, sonunda eğilmiş bir dirseğin üzerinde rahatladı ve Fiachra'ya son armut parçasını uzattı, ardından bıçakla soymak için bir tane daha aldı.

"Sanırım bunu sana sorması gereken kişi benim," dedi ve Cylvan'ın platformdaki açıklamasını bir kez daha düşünürken kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdi. Dudağını ısırdı, hâlâ konuyu açmaya değip değmeyeceğini ya da peşini bırakıp bırakmayacağını tartışıyordu. Dönüyor, dönüyor ve dönüyordu, Cylvan bile bunu hissetmiş olabilirdi, başının döndüğünü fark etmiş olacak ki uzanıp Saffron'un yanağına dokunarak onu tekrar kendine çekti.

"Aklında ne var?" diye sordu. Saffron yüzünü buruşturdu ve zaman kazanmak için bir sonraki armut dilimini Fiachra'ya uzattı.

"Bu... hiçbir şey," diye karar verdi sonunda. Bunu sormak istemedi. Bunu düşünmek istemedi. Gerçekte olduğu gibi gergin bir enkaz gibi görünmek istemiyordu.

Uykusuz geçen onca gecenin uyuşturan yorgunluğu. Bunun yerine sadece Cylvan'a güvenmek istiyordu, prensin halkın görmesi için yaptığı hiçbir şeyin onun için kolay olmadığını biliyordu. Tanrı biliyordu ki Cylvan daha önce de Saffron'a sayısız kez kr körüne güvenmişti; hatta bir keresinde kendi kardeşini kaybetme pahasına. "Sence trendeki cadı avcılarını için endişelenmeli miyiz?" diye sordu. "Sanırım onlar da hasarı incelemek için Erelaine'e gidiyorlardır, belki de..." Fiachra armut dilimini kemirip, gagasının sivri ucuyla parmağını ısırınca sözünü yarıda kesti. Zar zor hissetti.

Belki Ryder gerçekten de hâlâ orada olabilirdi. Ne de olsa cadı avcılarıyla öyle ya da böyle bir ilişkisi vardı. Bazılarının onu görmek için Erelaine'e gitmesi mantıklı olurdu, değil mi? Belki de onları çağırmıştır bile. Bu düşünce Saffron'un midesini bulandırdı ama sonra kalbi diğer tarafa doğru sıkıştı. Ryder'la yüzleşme düşüncesi onu ölesiye korkutuyordu ama aynı zamanda içinde, çok şeyini çalmış olan bu adamdan istediğini geri alma fırsatını kullanacak kadar kana susamış bir parça da vardı.

"Yanımda böylesine güçlü bir cadı varken korkacak hiçbir şeyim yok," diye cevap verdi Cylvan tüm ciddiyetiyle ve Saffron'un dikkatini dağıtan düşüncelerini kırdı. Saffron gözlerini devirdi ama gülümsemekten de kendini alamadı. Meyve tepsisinden bir ilek koparıp diğer favori kuşuna uzattı ve Cylvan'ın dudaklarına ulaştığında parmak uçlarını öpmesine izin verdi. "Mmmh... Özellikle de zayıflamış, kül rengi halimde, solmuş bir sdhe lordu başka ne isteyebilir ki?"

"*"Solmuş",*" diye güldü Saffron, eğilip yüzünü Cylvan'ın boynunun yan tarafına bastırdı, tenini *soludu*, ensesinden battaniyenin üzerine uzun uzun dökülen saçlarını parmaklarıyla taramaktan kendini alamadı. Altın zincirlere sarılmış eğrelti otları ve meşe ağaçlarının görüntülerini getiren yemyeşil parfmlerle zengin, gerçeklikten hoş bir soluklanma. "Benim için hâlâ korkutucu bir sdhe majesteleri. şimdilik rzgrları ağıramasanız bile."

"Ya da seni istediğim her şeyi yapmaya zorlayabilirim. şimdilik."

"Oh, emin misin?" Saffron nazlı bir gülümsemeyle geri çekildi. "Burada o kadar çok dedikodu broşürü bana her şeye gücü yeten

sîdhe feyler kül rengi hallerine rağmen kendilerinden daha zayıf olanları zorlayabiliyorlardı. Belki de denemelisin. Belki de hâlâ büyülenebilirim." Cylvan'ın gülümsemesi hınzırca bir şeye dönüştü.

"Öp beni," dedi,

Ballı ve baştan çıkarıcı, emri tatlandırmak için gerçek bir zorlayıcı büyü olmasa bile Saffron'un cildinde tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Yine de dedikodu broşürlerinin teknik olarak doğru olduğunu o da Cylvan kadar iyi biliyordu. Prensi sadece alay ediyordu.

İtaat etmek için eğildi, bir elini Cylvan'ın kulağının altından geçirerek çenesini kavradı ve parmaklarını saçlarına doladı. Cylvan'ı usulca öptü, sonra daha istekli bir şekilde öptü, ta ki Cylvan'ın elleri onun yüzünü bulup Saffron'u kendine çekene kadar. Saffron bacağını Cylvan'ın kalçalarına doğru eğip üzerine binerek, tadını özleyen birinin nefesini özleyen biri kadar özlemiş olmasının verdiği tüm sıcak nefessizlikle onu öperken, tepsideki meyveler battaniyelerin üzerinden yere sıçradı.

Cylvan'ın eli Saffron'ın başının arkasına kilitlendi, onu yerinde tuttu, diğer eli Saffron'ın kalçasını takip ederken ağızlarını birbirine sabitledi, sonra tuniğinin alt kenarının altına kayd. Sıcak parmaklar Saffron'un karnının derisini okşayarak nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Ben de korkmuyorum," diye nefes verdi Saffron Cylvan'ın talepkâr ağzına karşı, keskin tırnakları tuniğinin altından daha da yukarı kayarak belini kavrarırken. Kalçalarını Cylvan'ınkilere bastırdı, bunu yapmazsa prensinin yüzünü yok olacakmış gibi tuttu. "Eğer benimle olursan hiçbir şeyden korkmam."

Cylvan onun altından kalktı, bir kolunu Saffron'un ortasına doladı ve onu sırt üstü çevirdi. Ağızlarını hiç ayırmadan onu yastıklara bastırdı. Cylvan'ın dizi Saffron'un kalçalarının arasına kayarak onu sabitlerken, Saffron da karşılık olarak kalçalarını döndürdü.

"Sen benimsin," diye söz verdi, aç ağzı Saffron'un çenesinden aşağı, boğazına doğru inmek için çekildi, ince deriyi emip ısırıldı ve ardında sıcaklık çiçekleri bıraktı. "Sen benimsin, *sen* benimsin Saffron, ben yaşadığım sürece bir daha kimse sana elini süremeyecek. Bundan sonra ne olursa olsun, hiçbir şey, hiç kimse seni benden alamayacak."

"Cylvan?" Saffron, prensin sesindeki en ufak bir tedirginliği hissederek fısıldadı. Ama Cylvan'ın kolları onu sımsıkı sarmaya devam etti, yüzü Saffron'un boynunun yan tarafına gömülmüştü. Artık onu öpmüyordu, nefesleri titriyordu. "Hey..."

"Benimleyken korkacak hiçbir şeyin yok," dedi Cylvan bir solukta. Saffron'un başının arkasını kavrayan eli, parmaklarını Saffron'un saçlarına dolamadan önce esnedi. "Kimse seni senden alamayacak. Seni güvende tutacağım, seni koruyacağım, yaşadığım sürece seni de kaybetmeyeceğim, kaybetmeyeceğim-"

"Cylvan...!" Saffron tekrar denedi, kalbi endişeyle çarpıyordu. Doğrulamaya çalıştı ama Cylvan onu yatağa sıkıca bastırdı. Kasları her yerinde gerildi, Saffron'a öyle sıkı sarıldı ki kısa süre sonra nefes almak zorlaştı ve Saffron'un yapabildiği tek şey karşılığında kollarını Cylvan'a sarmak oldu. Cylvan titremeye başladı. Nefesini tuttu, sonra tüm duygularını titreyerek dışarı verdi, sanki umutsuzca onu uzak tutmak için savaşıyordu.

Saffron başının arkasını okşadı; Cylvan'ı yakınında tuttu, güvence veren sözler fısıldadı, yanağın, şakağının yanını öptü, bir yandan da saçlarını okşadı. *Ben iyiyim; sen iyisin; ben buradayım, beni kaybetmedin. Beni kaybetmeyeceksin.*

Cylvan, Saffron'un yaptığı gibi asla hıçkırma hıçkırma ağlamadı ama kuzgunu nihayet tamamen rahatlayana kadar tren rayların üzerindeki ritmik çınlamalarıyla, vagonlarının sürekli sallanışıyla çoktan yoluna devam etmişti. Bu sırada özürler fısıldıyor ama asla geri çekilmiyordu. Saffron'u daha yakın, daha sıkı tutuyor, kavrayışını asla gevşetmiyordu. Sanki kucağını gevşettiği tek bir an Saffron'un yere çakılacağına gerçekten inanmış gibiydi. Eterin içinde kaybolacak, tıpkı Asche'nin olduğu gibi perde tarafından kolayca yutulacaktı. Saffron sadece her şeyin yolunda olduğuna, orada olduğuna, Cylvan'ın onu kaybetmeyeceğine dair güvenceleri tekrarlayabildi ve kuzgununa biraz olsun huzur verebilmeyi umarak bunları tekrar tekrar söylerken, göğsünde sadece büyüyen bir öfke vardı. Ryder'ın her zaman iddia ettiği gibi tamamen insan olmadığını ilk öğrendiğinden beri iliklerinde yanan bir alev, öfke.

Saffron'un tek istediği Cylvan'ın yanında romantik bir yaz geçirmektir ve neden olduğu onca yıkımdan sonra bile

Saffron'un onu bulamayacağı bir yere çoktan gitmiş olan Ryder, en küçük mutluluk anlarını bile Saffron'un ayaklarının altından çalmaya devam etti.

Saffron için onu asla affetmeyecekti; Ryder da bunu çok yakında kendi gözleriyle görecekti.

AHIR

Erelaine, 'Tanrıların Dağı', denizden çıkan bir kale gibi manzaradan ortaya çıkıyordu. Avren'dekine benzemeyen bir dağın dik yamacına inşa edilmiş olan şehir, istasyona varmalarına bir saat daha olmasına rağmen trenin pencerelerinden görülebiliyordu. Şehir ufukta belirirken Saffron sessiz vagona oturuyordu, Cylvan'dan sonra midesi yemek ve romla doluydu.

nefesini tuttu.

Prens, Saffron'un karşısındaki sandalyede, kucağında Avren'den son anda temin edilen ve Erelaine'in etkinliğindeki kehanet gözlemlerini daha ayrıntılı olarak anlatan bir yığın mektupla oturuyordu. Arada bir Saffron'la bir şeyler paylaşıyor ama onun dışında sessiz kalıyordu. Ara sıra başını kaldırıp bakıyordu ama bu sadece diğer yolcular tarafından geçerken oluyordu. Sadece Saffron'un fark edebileceği küçük titreşimler dışında, tavırlarının hiçbir yerinde önceki duygularına dair tek bir ipucu bile yoktu. En azından, Saffron'un Avren'de uçağa binerken izlediği cadı avcılarından hiçbiri ortalıkta görünmüyordu ve bu da onun rahatlamasını sağlıyordu.

İlk başta Erelaine'in ortaya çıktığını fark etmedi, sessizce diğer yolcuların neden aniden pencereye yığılıp baktıklarını merak etti. Günlük Mahkeme'ye yalvarır gibi hareketler .

Fısıldayarak Erelaine istasyonundaki durağın gecikmeden geçmesi ve böylece yolculuklarına devam edebilmeleri için dua ediyorlardı. Böylece *kızıl cadıların* lanetlediği en yeni şehre çok fazla yaklaşmak zorunda kalmayacaklardı. Bu sözler sonunda Saffron'un dikkatini çekti ve kitabını kapatıp ayağa kalktı.

Tren dağa yaklaştıkça her yapı daha fazla ayrıntı sergiliyordu, ta ki Saffron bile burnunu herhangi bir turist gibi cama dayayana kadar. Yapıların çoğu dağın eteklerinde toplanmış, mermer ve cilalı taştan inşa edilmiş; altınla boyanmış ve işlenmiş; çok renkli kumaşlarla örtülmüş ve kapları, cam fenerler, çan dizileri, yaklaştıkça tamamen ortaya çıkan çiçekler asılmıştı.

Saffron şehir hakkında sadece geçici bir bilgiye sahipti, çoğunlukla Erelaine'e Tanrıların Dağı denmesinin bir nedeni olduğunu biliyordu ama Mag Meall ya da daha kuzeydeki Ailinne kadar kutsal bir yer değildi. Yüksek feylerin ev tanrılarına, aile tanrılarına, dertlerini dinleyebilecek herhangi bir tanrıya adak adamak istediklerinde ziyaret ettikleri bir şehirdi. Luvon'un ailesi bile yılda en az bir kez Kış Sarayı'ndan Cailleach Bhéara'ya ve ona verimli bir don meyvesi mahsulü sunabilecek ve şarabının sirkeye dönüşmesini engelleyebilecek diğer isimlere dua etmek için bu yolculuğu yapardı. Saffron bu yolculuklarda onlara hiç katılmamıştı ama yıllık hazırlıkların stresinden ve eve döndüklerinde yaptıkları şikâyetlerden yeterince şey biliyordu.

Dağın yüksekliğinde, katmanlı bir pastanın dekoru gibi üst inşa edilen tapınaklar giderek daha uzun, daha süslü, bazıları gün batımının ışığını yansıtan altın kiremitlerle kaplı, diğerleri ise binaların kendileri kadar uzun kadim ağaçlar tarafından yutuldu. Zirveye kadar kümelenmiş olan sunak binaları daha da gösterişli hale geldi, ta ki en tepede, Saffron'un sadece Alfidel'in tamamını yüksekte görebildiğini hayal edebildiği bir manzaraya bakan, oyulmuş mermer bir heykelle birlikte tek bir yapı oturana kadar.

İşte o zaman Cylvan onun arkasına geçti, bir dirseğini pencereye dayadı ve Saffron'u bu kadar ilgilendiren şeyin ne olduğunu görmek için kısmen pencereye yasladı. O yaparken, diğer yolcular

Yakınlarında toplanmış olan bu adamlar sessizce alay edip arkalarını dönmeden önce bir bakış attılar. Cylvan gözleriyle onları takip etti ama hiçbir şey söylemedi.

"Katmanlı bir düzenleme," dedi keskin bir çiviye cama dokundurarak ve açıklarken yukarı doğru yavaş bir spiral çizerek. "Daha küçük, daha yaygın tanrıların - yarı tanrılar, efsane figürleri ve benzerleri - tapınakları alt katmanda, en altta inşa edilmiştir. Niamh, Derdriu, Oisín, bunlar gibi insanlar. Yüksek ya da alçak tüm feylerin bunlara istedikleri gibi saygı göstermelerine izin verilir. Keçinin tüm satir-tanrılarının bu katmanda yer alması muhtemeldir. Bana öyle bakmayın, bunu ben tasarlamadım." Parmağı camın üzerinde yukarı doğru ilerledi. "Orta katmanda daha güçlü tanrılara, özellikle de sídhe'nin aile tanrılarına saygı gösterilir. Teknik olarak Lugh gibi, gerçi o da üst katın girişinden hemen önceki en yüksek noktada. Genelde sadece sídhe ve özel misafirlerin oraya girmesine izin verilir. Elbette en yüksek kat, Alvish tanrılarının en önemlilerini - örneğin Dagda' doğrudan torunlarını - tanrılaştırır. Bríghde'nin bile bir yeri vardır."

"Ama Bríghde bir insan tanrıça," diye fısıldadı Saffron. "Öyle değil mi?"

"Evet, ama hâlâ Dagda'nın bir çocuğu. Bilirsiniz, Peçe Savaşı'ndan önce Tanrıların Dağı'na insanların bile girmesine izin verilirdi. Üvez cadılarının da en üst katları ziyaret ettiğini hayal ediyorum. Dagda hem insanların hem de feylerin tanrısı olarak kabul edilirdi." Daha yakına eğildi, sadece Saffron'un duyabileceği şekilde fısıldadı. "Efsanelere göre Dagda insanları feylere tercih edermiş, bu yüzden de onlara büyü, sonra da geri kalanımıza aynısını sunmadan önce peçeyle konuşma yeteneği bahşetmiş."

"Ah," diye nefes aldı Saffron, biraz kızarmıştı ama nedenini bilmiyordu. Utangaç bir sırıtışla Cylvan'a baktı ve Cylvan da Saffron yenecek bir şeymiş gibi gülümsedi.

"Belki de biz buradayken seni Dagda'ya atarım, bakalım bu konuda söyleyecek bir şeyleri var mı?" diye tehdit etti nefesinin altından, tırnağını camın üzerinde gezdirerek dağın en tepesindeki tapınağı işaret etti. "Belki de şu anki çıkmazımız için bize bazı tavsiyelerde bulunabilirler, hm?"

"Buna hazır olduğumu sanmıyorum," diye yutkundu Saffron ve Cylvan güldü.

"Haklısın. Zaten daha sonra, taç giyme günümüzde, yani Erelaine'in Dagda'nın tapınağını ziyaretçilere açtığı tek zamanda bu şansı elde edeceğiz. Seni yalnız göndermek istemem, yanında seni benim ilan edecek ben olmadan - ya seni kendileri için almaya çalışırlarsa? Bir tanrıyla savaşmak zorunda kalırım. Ve onları yendiğimde, sadece bir prens değil, bir Gece *Tanrısı* olurum... Manşetleri hayal edebiliyor musun?"

"Benim için bir tanrıyı yener misin?"

"Sadece bir kelimeyle sizin için bütün bir panteonu dümdüz ederim, *prensım*."

Saffron daha da kızarak onu dürttü ama sırtıtmaktan da kendini alamadı. Mesafelerini koruyan diğer yolcuların, gelen Gece'nin evcil hayvanına ne tür küfürlü, haince şeyler fısıldamaktan hoşlandığına dair hiçbir fikri yoktu.

SAFFRON SINIRLERİNİ KONTROL ALTINDA TUTARAK YETERİNCE İYİ BİR İŞ ÇIKARMIŞTI. Avren'deki saraydan ayrıldıkları andan itibaren, hatta Cylvan'ın perona dolu olan insanlara söylediği sözlerle kulak misafiri olduktan sonra, hatta manzaranın yanlarından geçip gittiği aynı trende bir yerlerde cadı avcıları olduğunu bildiği halde kontrol etti; ama trenden Erelaine'in peronuna indikten sonraki birkaç adımda, tüm yumuşatılmış endişeleri geri geldi. Gün batımının büyüyen karanlığında fener ışığıyla aydınlanan bir insan kalabalığı, kimi ittiklerini, dirseklediklerini ya da bağırıklarını umursamadan trene binmek ve şehirden kaçmak için mücadele ediyordu. Kalbi göğsünde sarsıldı, birkaç adımdan fazlasını atamadan ayakları durdu, tüm bu bağırışlar ve uçuşan uzuvlar anında gözünü korkuttu. Sionnach ona arkadan çelme taktı ve Saffron'un omuzlarını tutarak dik durmasını sağladı. Ama Saffron'un kulakları, söylenenleri duyamayacak kadar yüksek sesle çınılıyordu.

Platform teknik olarak dağın alt katındaki kapıların hemen dışında yer alıyordu, ancak aynı şekilde çiçek ve çan çelenkleri, biblolar, rüzgârda dalgalanan bayraklarla süslenmişti ve her renkte asılı fener sıralarıyla aydınlatılmıştı, kapıların diğer tarafındaki daha renkli ışıklarla eşleşiyordu.

Kimin mihrabında ibadet edilmek istenirse istensin. Hava, yakılması mümkün olan her tür tütsüyle doluydu; öyle ki koku davetkâr olmaktan çok mide bulandırıcıydı.

Saffron'un bir zamanlar zenginlikle dolup taşıdığını söyleyebileceği bir yerdı.

-Ama o orada dururken, bir zamanlar görkemli olan binek sadece ayrılmaya çalışan yüksek feylerin bağırırları ve çığlıklarıyla çınılıyordu. Daha bir gece önce üzerine salınan peçe olayı yüzünden kül rengine bürünmüştü -gerçek yıkımının o kadar küçük olduğu bildirilmişti ki, neredede gerçekleştiğini bulmak için bile bir arama ekibi gerekmişti. Saffron durduğu yerden olayın gerçekleştiğine dair hiçbir iz göremiyordu ama bu ona huzur vermiyordu. Ryder'ın o altı gümbürtülü vuruşla insan kalabalığını yutacak kadar geniş ya da geride bıraktığı kül rengi dışında fark edilmeyecek kadar dar bir perde açabileceğini düşünmek istemiyordu.

Ryder her ne sebeple olursa olsun hâlâ oradaysa, Saffron onu bulacaktı. Ve dört cadı avcısının trenden inip kalabalığın geri kalanıyla birlikte ön kapılara doğru ilerleyişini izleyen Saffron, bunun çok da zor olmayacağından emindi. Ryder'a geldiğini söyleseler bile, Saffron onun fazla uzaklaşmasına izin vermeyecekti.

"Kız kardeşim de muhtemelen burada olabilir," diye hayalet gibi çıkan Taran'ın sesi Saffron'un sıçramasına neden oldu. "Küllenmiş durumdan yeni etkilenenlere ailemizin gümüşünü pazarlamak için."

Saffron nefesinin altında alay etti. *Ne kadar onurlu bir davranış. Mac Delbaith'ler para kazanmak için bu tür felaketleri endişeyle mi bekliyorlar?*

"Kesinlikle onların yasını tutmuyorlar."

Saffron Taran'ın 'biz' yerine 'onlar' kelimesini seçtiğini fark etti. Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi.

"Öyle ya da böyle," diye devam etti Taran. "Yanlış bir şey olursa size haber veririm."

Sen nereden bileceksin ki? Saffron kaşlarını çatmadan önce düşündü ve ekledi: *Ve neden güveneyim-*

"Çünkü bana sahipsın, unuttun ?" diye cevap verdi kurt acı ve alaycı bir şekilde. Saffron, yüksek sesle konuşulsaydı Taran'ın yüzünün nasıl buruşacağını ve dudak bükeceğini hayal edebiliyordu. "Ve çünkü ben

Dikkat etmediğin için Cylvan'ın zarar görmesini istemezsin. Özellikle de Anysta bir kez saraya girmenin yolunu bulmuşken."

Cylvan, Saoirse ve Aodhán'ı peşine takarak trenden çıkarken Saffron omzunun üzerinden baktı. Beklenmedik bir ses kargaşası bir anda peronu kapladı ve Saffron'a saray kapısının önünde toplanan kalabalığın arasından geçerken duyulan bağırışları hatırlattı. Avren'deki tren platformunda kümelenenlerden. Cylvan'ın gümüş borusu fener ışığında parıldadı ve Taran'ın bile ruh hali daha da bozuldu.

Sence...? Saffron aptal gibi görünmeden nasıl soracağından emin olamayarak başladı. Kalabalıktan gelen ani kakofoni yüzünden istediği kadar net düşünemiyordu. Boynuzun endişelenmemiz gereken zengin bir yeteneği olabilir mi?

"Öyle olsaydı şaşırmazdım," diye yanıtladı Taran. "Ancak, gerçekten de sadece yeniden büyümeye yardımcı olmak içinse buna da şaşırmam. Ailem böyle oyunlar oynamasıyla tanınmaz, özellikle de gümüşleri aracılığıyla."

Saffron bunun onu rahatlatığından mı yoksa daha da şüpheli hale mi getirdiğinden emin değildi ama Taran, cadı avcılarını ve diğer her şey hakkındaki düşünceleri Cylvan'ın durduğu yeri görüp ona doğru ilerlediği anda uçup gitmişti.

"Gel," diye fısıldadı ve Saffron'un sırtına samimi bir el koyarak onu, birçoğu kalemlerini ve parşömenlerini tutan kalabalığın içine doğru yönlendirdi. "Birbirinizden ayrılmayın, içimizden biri bu köpekbalıkları denizine düşerse geriye ne kalacağından korkuyorum."

Saffron yüzünü buruşturdu ama söyleneni yaptı, Saoirse grubun başına geçip Cylvan'a hakaretler ve talepler yağdıran kalabalığa yaklaşırken *geride durmaları* için emir verirken ona yakın yürüdü. Kalabalığın gürültüsü trenin düdüğünün feryadına, buhar makinesinin iniltisine karışıyor, metal canavar raylar üzerinde titriyordu. Havadaki kalın, yapışkan tütsü bulutuyla birleşen bu sesler Saffron'un giderek artan baş ağrısına ve kalabalığı ayırmak için tüm çabalara rağmen, talepler arttıkça bir o yana bir bu yana savrulmalarına, hatta bir kereden fazla neredeyse tamamen ayaklarının yerden kesilmesine yardımcı olmuyordu,

Cylvan, Avren'de olduğu gibi durup onlara hitap etmek yerine başını eğip dalganın içinden hızla geçerken kin giderek artıyordu.

"Prens Cylvan, Prens Cylvan!"

"Tanıklık etmeye mi geldiniz! Kraliçe Morrigan'a kurtuluş için yalvarmaya mı geldiniz!"

Saffron başını çevirdi ama Cylvan'ın sırtındaki eli onu tekrar öne çekti.

"Bunu Gece Divanınızla birlikte getirdiniz, Seelie Prensi!"

Saoirse önlerinde ilerleyen, yüzü kıpkırmızı olmuş ve küfürler savuran birini iterek uzaklaştırdı. Ellerinde, o sabah basılmış bir dedikodu köşesini avuç avuç tutuyorlardı.

"Kraliçe Morrigan seni bütün olarak yutabilir, sluagh!" Çığlık attılar. *"Cú sídhe'ni onun akademisinden tapınağının yıkıntılarına getirme, canavar!"*

"Defol git, seelie sluagh! Lanetini getirme!" "Tanrılarımızdan uzak dur, yoksa hepimizi lanetlersin!"

"Git! Git buradan!"

Havada ısıklık çalan bir şey Cylvan'ın başının yan tarafına çarptı, cam ve şarap onun ve yanındaki Saffron'un üzerine yağdı. Cylvan içgüdüsel olarak kolunu Saffron'un üzerine attı, pelerininin yan tarafıyla onu örttü ve Saffron şoktan neredeyse ayağını kaybedecekken onu kendine çekti. Aodhán bu kez dalgalanan kalabalığın üzerine atılarak kılıcını çekti, Saoirse de grubun başında aynısını yaptı ve her bir kılıcın tehdidiyle asi feyleri geri çekilmeye zorladı.

Cylvan'ın kolunun kıvrımından yukarı bakan Saffron prensin yüzünü görebiliyordu; çenesi sıkılmış, gözleri kocaman olmuştu. Sanki o bile gelişine bu kadar şiddetli bir tepki vereceğini tahmin etmemişti; tüm bunlar olurken Saffron'a öyle sıkı sarılmıştı ki, Saffron'un kaburgalarında morluklar bırakacağı kesindi.

At arabası evine vardıklarında, ahır şefi grubu içeri buyur etti ve arkalarından kapıyı kapatarak takip etmeye çalışan insanların önünü kesti. Yumruklar ahşap kapılara çarpıyor, cam pencerelerde yüzler beliriyor, bağırıyor ve Cylvan'ın kendilerine ve şikâyetlerine tanık olmasını talep ediyorlardı. Cylvan ne zaman solgun ve ne yapacağından emin olmayan bir halde dönüp baksa, Saffron

Uzanıp yüzüne dokunma içgüdü. Onu geri çekip gözleriyle buluşmak. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Ve eğer onlara hitap etmek için oraya giderse -Saffron ne yapacağını bilmiyordu. Cylvan'ın sırlıslık olmuştuk ve şarap kokan saçlarını, alnında kadehin battığı yerdeki küçük kesikleri görmek, Saffron'un perdeyi yırtıp kalabalığı tek yutmak istemesine yetmişti. Eğer daha kötü bir şey yapmalarına fırsat verilirse, Saffron Alfidel'i tamamen yutabilirdi.

Saffron bunun yerine, "Benimle kal," diye fısıldadı, Cylvan'ın yüzü kendisine dönük kalmaya devam ederken sesi gergindi ama endişeli gözleri kapılara, pencerelere doğru kaymaya devam ediyordu.

"Benimle gel, Cylvan..." Saoirse atların trenden indirilip padoklara götürülmesini organize etmek için ahır şefiyle birlikte çalıştı. Aodhán ve Maeve her ihtimale karşı, kendilerini kapalı tutan kirişe çarparak tıkırdayan kapıların yanında konumlandılar. Maeve bile kılıcını çekmiş, onu iten herkesi şişlemeye hazırmış gibi tutuyordu.

aracılığıyla.

"Onları görmezden gel, dinleme," diye devam etti Saffron, Cylvan'ın yüzüne bir kez daha dokunup koyu, ıslak saçlarından küçük cam parçalarını nazikçe toplamadan önce. "Sana onlardan daha çok ihtiyacım var."

"Doğru..." Cylvan nefes aldı, gözlerini kapattı ve bir an için kaşlarını çattı. "Buradayım, Saffron."

Ahır şefi herkesi arka ofise götürmesi ve orada rahatça oturabilmeleri için beantighe'sine havladı ve Cylvan'a insanların davranışları için özürlerini sundu. Cylvan kibar bir gülümsemeyle elini kaldırmakla, fey adam son tren de kalktıktan sonra heyecanın azalacağını ve şehirdeki konaklama yerlerine güvenli bir şekilde gidebileceklerini söyledi.

Bu sırada Saffron kolunu Cylvan'ın koluna dolamaya devam etti, çok samimi görünüp görünmediğini umursamıyordu. Bağırarak söylenen sözleri aklından çıkaramıyor, prensin içgüdüleri ona dönüp atılan iftiraya karşı kendini savunması için yalvardığında Cylvan'ın yüzündeki ifadeyi görmeden edemiyordu. Sanki başka bir hitabın kapının diğer tarafında fırtına gibi esen öfkeyi dindireceğini düşünüyordu. Avren'de şimdiye kadar gürlemiş olan her şeyden daha kötüydü.

Cylvan, Saffron'un kapıları itip geçme ve böyle korkunç şeyler bağıran herkesle dvme dürtüsünü hissetmiş , çünkü karşılığında belini sıkıca kavradı. Diğer her şey kalkıp *bir şeyler* yapması için ona bağırsa bile, onunla kalması için sessiz bir yalvarı.

Sıkıık ahır ofisine yerleşen efendinin beantighe'si, Cylvan ve diğerlerine istedikleri her şeyi vermeye hevesliydi, sıcak çay ve ellerinde ne kadar atıtırmalık varsa ikram ediyordu - ki bu çok fazla değildi, ama istedikleri her şeyi satın almak için yakındaki dükkana komaya da aynı derecede istekli görünüyordu. Cylvan kibarca gülümseyip ikramlarını her kabul ettiğinde, parlak kırmızı ve neredeyse odanın sıcaklığını değiştirecek kadar sıcak kızardığında nedenini tahmin etmek zor değildi. Neredeyse gözünün etrafındaki morluğu, yanağındaki iliği gizlemeye yetiyordu. Kolları bile morarmıtı, elleri sanki parmak eklemleri kırbalanmı gibi sargılıydı. Saffron oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı, diğer herkesin de fark ettiğinden emin olduğu için bakmamaya çalışıyordu.

"Senin adın ne?" Saffron bunun yerine derme çatma masanın etrafında daire şeklinde oturmuş olan herkese çay doldururken sordu. Maeve ve Aodhn sürekli birbirlerine dirsek atacak ve Saoirse kazara kuyruklarına bastığında Sionnach irkilecek kadar yakın oturuyorlardı. Beantighe kızının gözleri Cylvan'a kaydı, sonra tekrar geri döndü ve uysalca cevap verdi:

"Benim adım Moth, lordum."

"ok güzel bir isim," dedi Saffron gülümseyerek. "Seyis senin koruyucu fey'in mi?"

"Evet, lordum."

"Ne zamandır onun için bir beantighe'sin?" Cylvan bir yandan çayını yudumlarken bir yandan da sordu.

"Sadece birkaç ay. Bundan nce Avren'de başka bir aile için çalışıyordum."

Saffron, Ryder'ın Avren'deki iinin Moth'un gönderilmesiyle bir ilgisi olup olmadığını sormamak için kendini zor tuttu. Cazibesi o kadar büyüktü ki, onu uzak tutmak için dilini fiziksel olarak ısırarak zorunda kaldı. Bunun yerine, onun yerini alacak başka bir şey buldu: "Moth, dün gece ne olduğunu gördün mü?"

"Ah!" diye haykırdı, geriye doğru sarsıldı ve neredeyse kendini tencereyle birlikte yakıyordu. Cylvan bile Saffron'un yanında gerildi, eli içgüdüsel olarak kaynayan suyun üzerine sıçramasını engellemek için hareket etti. "Hayır, hayır! Yapamam. Kulak misafiri olabileceğim hiçbir şeyi paylaşmaya iznim yok elbette. Ve beantigh'lerin, patronları için ayak işleri yapmaları dışında kapılardan geçmelerine izin verilmez ve ahır yöneticisi benden asla bir şey istemedi..." diye etti, gözlerini kaçırmadan önce tekrar Cylvan'a baktı. İçgüdülerinin her biri efendisine itaat etmek için savaşıırken bir yandan da prensi yatıştırmak istiyordu. "Şey, ama... sanırım... gecenin bir yarısı, bu muazzam sese uyandım. Davul sesleri gibi, birbiri ardına. Sonra yer sarsıldı ve tren raydan çıkmış gibi bir ses daha. İlk başta olanın tam olarak bu düşündüm ama sabaha kadar tren beklenmiyordu."

"Gece yarısı mı oldu?" Cylvan zaten bilmesine rağmen sordu. Belli ki onu cesaretlendirmek istiyordu. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Cylvan ona hitap eder etmez, "Emin değilim," diye kekeledi. "Gece yarısından biraz sonra, belki? Atları yeni ve diğer işlerimi bitirmiştım. Davul çalmaya başladığında çoktan uyumuştum, o yüzden daha kesin konuşamam..."

"Dedikodu gazeteleri olayın Morrigan Tapınağı'nda gerçekleştiğini söylüyor," diye konuştu Sionnach masanın diğer tarafından ve Moth dönüp onlara baktı. "Buraya göre orası neresi? Sen biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Moth gergin bir gülümsemeyle. "Özür dilerim."

"Dün özellikle kalabalık mıydı? İnsanlar tapınakları ziyaret ediyordu," diye devam etti Saffron. "Sadece buradan görebildiğiniz kadarıyla bile."

"Ahırların hepsi doluydu, o yüzden öyle olduğunu varsayıyorum." Başını salladı. "Feyler bu sabah ilk iş olarak yola çıkmaya hevesliydi, bu kesin."

Saffron'un gözleri yine beantighe'nin çürükleri üzerinde gezindi ama önce Cylvan konuştu: "Panik içinde sana sert mi davrandılar?"

Hiç kimse onun bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordu, hatta prene şaşkınlıkla bakan Saffron bile. Cylvan'ın onları fark ettiğinin farkında bile değildi, çünkü bu daha çok kendi beantighe içgüdüsiydi. Güve kendisi ona baktı tıpkı gibi o da sadece olacağını düşündü.

Ağzını kapatıp açarak kekeleyerek her şeyin yolunda olduğuna, bir sorun olmadığına dair güvence verdikten sonra görünüşü rahatsız ediciyse özür dilemeden önce bunu hayal etti. Cylvan sadece kibar bir gülümsemeyle elini kaldırdı.

"Seni rahatsız etmek istememiştim," dedi. "Sadece merak ediyordum da..." sesi alçaldı ve Moth'un gözlerini Saffron'un fazlasıyla aşına olduğu yoğun bir bakışla tuttu. "Burada geçirdiğin zaman *hoşuna* gitmezse, saraya her zaman bir kuş gönderebileceğini bilmelisin. Patronların hizmetkârlarını suiistimal etmesine izin verilmez ama bunu rapor eden de hizmetkârlar olmalıdır."

Güve ona baktı. Sanki bir kez daha bunu sadece hayal edip etmediğini merak ediyormuş gibi yüzündeki tüm renk solmuştu. Bu sırada Saffron elini masanın altından kaydırarak Cylvan'ın kalçasına doğru uzattı. Bir bakıma sessiz bir teşekkür. O da böyle bir şey duymayı beklemiyordu ama bu, kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

"Çayınız beni çok rahatlatmıştı Güve. Bunu unutmayacağımdan emin olabilirsiniz," diye ekledi Cylvan son olarak. Kız yine sıcacık kızardı. Geveledi, kekeledi ve sonra daha fazla demlemek için koşturdu. Maeve hemen Cylvan'ın sevimli küçük insanları tercih ettiği için onunla alay etti, Cylvan da alay ederek ona karşılık verdi. Saffron'un arkadaşları masanın öbür ucunda kıkırdayıp sohbet ettiler, sanki her şey normale dönmüş gibiydi ama Saffron sessizce çayını yudumlamakla yetindi. Kararsız eliyle yüzey seğirdi. Kaslarında uğuldayan şey endişe değildi.

-Ama beklentiler geri dönüyor.

SON TREN HAREKET ETTİĞİNDE KALABALIK HALA DAĞILMAMIŞTI.

İstasyondan ayrılan Saoirse, ahırda oldukları yerde kalmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Ofisin yan tarafında ahır şefine ait tek kişilik bir yatak vardı ve prens için ayrılmıştı; seyahat grubunun geri kalanı şimdilik başka bir yerde idare etmek zorundaydı. Baş muhafız çağrısı yaptığında yüzünde kızgınlık ifadesi olmayan neredeyse hiç kimse yoktu ama kimse

düpedüz şikayet etti. Özellikle de kapılardan bağırışlar gelmeye devam ederken.

Saffron özellikle Boann'un tembel tembel saman yediği, pelerinini yere atıp kıvrıldığı tezgâhı bulmaya aldırmadı. Tross'un, Saffron'un güzel pelerinini nasıl yatak örtüsü olarak kullandığını tam olarak bilse yüzünde nasıl bir ifade hayal ediyordu; aynı zamanda pelerinin biraz saman tozundan zarar görmeyecek kadar iyi işlendiğini de biliyordu.

Bu ona Beantighe Köyü'ndeki ahırın çatı katında uyumayı ya da tavan arasına eski battaniye ve yastıkları yığarak bir saatlik çalıntı yakınlaşmanın ardından başını Hollow'un çıplak göğsüne yaslamayı hatırlattı. Mairwen'deki yuvasının Copper'ın okul ceketlerinden biri ve kampüsün her köşesinden çalınan diğer ıvır zıvırlardan oluştuğu düşünüldüğünde Fiachra'nın bile şikâyetçi olmaması şaşırtıcı değildi. Hatta Saffron kendisi için küçük bir yatak hazırlarken o da tezgahların diğer tarafındaki yürüyüş yolunda tarla farelerini kovalamakla meşguldü. Hiçbir zaman gerçek bir avcı gibi üzerlerine çullanmadı, pençelerinin tahtada çıkardığı ses atların çıtırtılarına karışarak yaya olarak kovalamakta ısrar etti.

Sonunda, ön kapılara vuran sesler bile sessizliğe gömüldü ama Saffron'un sinirleri bunun insanların gittiği anlamına gelmediğini söylüyordu. Yoğun tütsü kokusu hiç kesilmedi, çanların ve bayrakların rüzgârda çıkardığı uzaktan gelen sesler de hiç kesilmedi, sanki tanrılar sunduklarının tadını çıkarmak için sürekli bir esintiye zorluyorlardı. Belki de Erelaine'in güneş battığında kapılarını kapatmasının bir nedeni vardı; bu, tanrıların gün boyunca yapılan sunuları incelemek için höyüklerden çıktıkları dönemdi. Hediye vermeye ve diz çökerek yalvarmaya gelen müşterilere bereket dağıtmak için.

"Sana evini mi hatırlatıyor?" Gölgelemin arasından Cylvan'ın hayalet gibi sesi yükselince Saffron şaşkınlıkla başını kaldırdı. Karanlığın içinden gözlerini kısarak baktığında, Boann'ın ahırının kapısında duran ve gözetim altındaki karyolasından gizlice kaçtığı belli olan leanan sídhe'nin soluk silüetine gülümsedi.

"Birazcık," diye fısıldayarak cevap verdi Saffron, başka kimseyi uyarmak istemiyordu. "Yine de bir şeyler eksik."

"Hmm, dur tahmin edeyim," diye gülümsedi Cylvan, kapının mandalını açıp kendini içeri davet ederken, Fiachra geçitte takırdayarak ilerliyordu.

Cylvan ahırın zeminine diz çöktüğünde, Saffron pelerininin bir köşesini kaldırarak prensi yanına sürünmeye davet etti. Cylvan'ın başını koyabileceği bir yer olması için yana kaydı, ancak yastık gevşek bir saman yığınının fazlası değildi. Cylvan şikâyet etmedi, hâlâ gülümsüyordu ve kollarını derme çatma battaniyenin altında Saffron'a doladı.

"İyi misin?" Cylvan nefesinin altında sordu.

Saffron, Cylvan'ın şarabı duruladığı için hâlâ nemli olan saçlarından bir tutam , "Önce bunu soracaktım," diye cevap verdi. "Başını iyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim," dedi ve göstermek için başını eğdi. "Sanırım kafatasımdan ziyade boynuzumdan sekti. Sence kafam camı kıracak kadar sert mi?"

"Evet, aslında."

Cylvan aşağılamış gibi yaparak Saffron'u güldürdü. Göğüsleri, karınları ve bacakları birbirine değene kadar yaklaştı ve Cylvan'ı alnından öpmek için aşağı çekti.

"Daha önce Moth'a söylediğin o şeyler çok nazik bir davranıştı."

Cylvan bir an sessiz kaldı, çenesini Saffron'un omzunun kıvrımına dayadı. Saffron'un boynunun yan tarafına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Beantighleri böyle gördüğümde bana seni hatırlatıyor," diye fısıldadı. "En azından bana beantighlerle etkileşime girdiğimde ne gerektiğini hatırlatıyor. Konuşamamalar bile bana gösterdiklerinin farkında olmam gerektiğini. Kendisi bir soruşturma talep etmediği sürece hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyorum ama en azından bu kadarını paylaşmaktan kendimi alıkoyamadım..."

"Neden yapamıyorsun?" Saffron fısıldadı. Parmaklarını Cylvan'ın saçlarında gezdirerek gevşek saman parçalarını topladı. "Acaba ahır yöneticisine sert bir imada bulunmak davranışını değiştirebilir mi?"

"Ziyarete gelen Gece Prensi'nden sert bir ima-"

"Geleceğin kralından," diye düzeltti Saffron usulca. Cylvan, Saffron'un tüylerini diken diken eden bir iç çekişten önce bunu düşündü.

"Belki de haklısın," diye fısıldadı. "Sabah şehir kapılarına doğru yola çıkmadan önce ahır sahibiyle konuşacağım."

Sessizlik ve karanlık onları sararken Saffron parmaklarını Cylvan'ın saçlarında gezdirmeye devam etti. Fiachra geçitte bir aşağı bir yukarı avlanmaya devam etti; birkaç tezgâh ötede Maeve ve Sionnach saman bir yatağın üzerine uyku minderi sermenin en iyi yolu hakkında fısıldaşırken Aodhán uzaktaki pencerenin yanında aromatik bir şeyler tütürüyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Saffron, tam olarak ne için olduğundan emin olmasa da. Cylvan sormadı, sadece gözlerini kapadı ve yüzünü Saffron'un boynunun yan tarafına daha da gömdü. Onu içine çekti.

"Teşekkür ederim," diye aynı şekilde karşılık verdi - tam olarak ne için olduğu belli değildi. Saffron sormadı, sadece kendi kendine gülümsedi. Kollarını kuzgununa sımsıkı sararak onu olduğu yerde tuttu. Samanların üzerinde uyurken bile sıcak, güvenli ve rahattı.

SAFFRON UYURLARKEN CYLVAN'A SIKICA SARILDI. DAHA ÖNCE OLDUĞUNDAN DAHA YAKIN.

Yaz Ortası Oyunları'ndan beri neredeyse yapabiliyordu, trende kıvrılıp yatarken neredeyse tekrar yapıyordu ama yine de arzuladığı kadar sarmaş dolaş değildi. Eskiden olduğu gibi. Belki ruhları bir gün öncesine göre biraz daha yakınlaşmıştı ama Saffron bunu hâlâ hissedebiliyordu. Cylvan'ın bilse de bilmesede kendini uzak tuttuğu o mesafeyi. Saffron'un, kraliyet sarayını Avren'in geri kalanından ayıran vadi kadar derin bir vadi gibi hissettiği bir mesafe... Tabii Saffron'u Cylvan'ın ulaşamayacağı yere taşıyacak ince bir köprü yoktu.

Prens onu o kadar iyi saklamıştı ki Saffron bile bulamadı. Birinin ona ulaşabileceği tüm yollardan geçmişti -kendini korumak için o kadar çaresizdi ki yanlışlıkla Saffron'un da yolunu kesmişti. Farkında olsa da olmasa da. Toplum içinde ne zaman yanından geçse kendisine sürekli küfür ve hakaretler edilmesinden, hatta nefretle şarap şişeleri fırlatılmasından etkilenmişti. Saffron insanların Cylvan'a karşı bir güvensizliği olduğunu her zaman biliyordu ama hiçbir zaman bu kadar ileri gitmemişti; hiçbir zaman kalabalığın içinde ona rehberlik etmesi için zırhlı bir muhafıza ihtiyaç duyacak kadar ileri gitmemişti, aksi takdirde onu lime lime .

Cylvan bu durum onu rahatsız etmiyormuş, buna alışmış, veliaht prens olarak rolünün bir parçasıymış gibi davranmaya çalışsa da, Safron onun ifadesindeki her küçük değişimi gördü. Paylaşılan öfke, kin, kızgınlık. Onun ince pelerininin üzerindeki samanlıkta, birbirlerinin kollarına sarılmış halde yatarlarken bile Saffron kuzgunun kalbinin her ritm dışı atışını hissedebiliyordu. Nefes alışları her değiştiğinde. Prensinde bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordu, mesafe ne kadar uzak olursa olsun, ne kadar küçük olursa olsun ve Cylvan'ın bedeni neredeyse hiç çalışmıyordu.

Ama Saffron bunu asla söylemezdi. Saffron Cylvan'ın bilmesine asla izin vermezdi. Sadece onu, tüm parçalarını tutacak, elinden geldiğince bir arada tutacak ve bunun şeklini korumaya yeteceğini umacaktı. Saffron'un tek ihtiyacı Ryder'ı bulmaktı. Asche'yi bulmak. Daurae'yi geri getirmek ve Cylvan'ın yanlış yerleştirilmiş tüm parçaları yerine oturacaktı. Tıpkı bir zamanlar Danann Evi'ndeki kurtla yüzleştiği gibi, prensi gözlerinin önünde paramparça olurken - Saffron'un tek yapması gereken onlara eziyet eden yeni canavarla yüzleşmekti.

Bu düşünceyle kolları Cylvan'ın etrafında sıkılaştı. Kalbi durmadan çarpıyordu. Cylvan'ın bunu duyabilmesini umuyordu. Rüyalarında bile Cylvan'ın bunu duyabilmesini umuyordu. Saffron oradaydı, yakındaydı, onu tutuyordu. Kuzgunun kendi içindeki Gece'yi uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Saffron, Cylvan'ın başka bir şey kaybetmesine izin vermezdi.

ERELAINE

T ahırın kapısında ellerinde tüy kalemler ve k ğ t tomarları tutan bir avuç ba ıbo  insan kalsa da kalabalığın büyük kısmı sabaha karşı da ılmı tı. İlk gelenler olmak isteyen

Prens Cylvan'ın a ıllarda hayvanlarla uyumakta ne kadar başarılı olduğunu görmek için. Saffron man etleri okumak zorunda kalmadan hayal edebiliyor, belki de dedikodu yazarlarının biraz daha yaratıcı olmaya çalışması gerektiğine karar veriyordu.

Ahırda giyinmek Saffron için sorun değildi - buna alı kındı - bu da diğerlerinin samanları saçlarından ve pahalı giysilerinden uzak tutmak için mücadele ederken, hatta Maeve bile atı kahvaltı için sürekli saçlarını yemeye çalışırken neredeyse sessiz bir erime ya arken onlara yardım etmek için bol miktarda dayanıklılığa sahip olduğu anlamına geliyordu.

G ve gruba arka tarafta, çok daha az yırtıcı gözün bakabilece i bir çıkış yolu göstermeye hevesliydi. Cylvan giderken ona hafifçe ba ıyla selam verdi ve Moth kapı aralığında kıpkırmızı kesildi, ta  kesilmişti. Cylvan'ın az önce Kral Tross'la birlikte Tapestries'in Yüksek Bekçisi'yle konuştukları gibi, ahır yöneticisinden hizmetk rına daha iyi davranmasını rica ettiğini bilmiyordu. Saffron bu sayede kız için her şeyin daha iyi olmasını umuyordu.

Moth'un Erelaine'in kapılarının kutsallığı hakkında Saffron'u inandırdığı kadarıyla, Saffron ve diğerlerinin yürüyerek geçtiği yolun üzerinde geniş ağzını açan taş kemerin yüksekliğinden etkilendiğini itiraf etti. Aynı çok renkli lambalar, çiçekler ve bayraklarla süslenmişti ve okumaya ve fırsat bulamadığı eski Alvish yazıları vardı. *Tanrılar kutlu* olsun ya da öyle bir şey, emindi.

Ancak beklemediği şey, aniden bastıran gürültü ve sunulardı - görünüşe göre diğer taraftan *onlara* yapılmıştı. İlk olarak her hareketiyle çingırdayan bir fey geldi, göğsüne bir sunu kâsesi soktu ve kendisinin ve grubunun sağ salim varışına minnettarlığının bir göstergesi olarak bir şey talep etti; Karşı yönden başlarına çiçek taçları fırlatıldı, bir başkası tapınaklarda bir rehber ihtiyaçları olup olmadığını sormak için ortaya çıktı ve ellerini uzatarak önden ödeme bekledi; avuç dolusu şeker, ekmek parçaları, boncuklu kolyeler tanrılara 'ilk sunular' olarak ellerine sıkıştırıldı, çünkü kendilerinin hiç getirmedikleri anlaşıldı. Hatta bir çift el Fiachra'yı Saffron'un omzundan çekerek solgun alnına yarım bir çiçek çizdi; Saffron onlara bağırıp kuşunu geri çalarken onları fiziksel olarak yere itince şaşırdı. O kargaşada dönüp baykuşu gökyüzüne fırlattı ve baykuş kanatlanıp bulutlara doğru yükselmeden önce kendi üzerinde yuvarlandı.

Aodhán Saffron'u tekrar öne doğru sürükledi, bir kolunu sırtına doladı ve onu kalabalığın arasından geçmeye zorladı. Saffron'un eline bir şeyler tutuşturmaya, onu çiçeklere boğmaya ya da parfüm sıkmaya kalkışan herkese havladılar, hatta bir kişi onlara karşı dengesini kaybedip Saffron'un tuniğini çekerek açtığında ona saldırdılar.

Arkalarından kemerli kapılardan içeri doluşan başka turistler olmasaydı, Saffron tüm bu heyecanın özellikle Cylvan'ın gelişiyile ilgili olduğunu düşünebilirdi ama bu Erelaine halkının ortak bir selamlaması gibi görünüyordu. Önceki müşterilerinin çoğunun bir gece önce trene binmek için kaçtığı ve şehri terk edilmiş halde bıraktığı düşünülürse, belki de her zamankinden daha da çaresizdi.

"Kimsenin Erelaine'i özellikle *ruhani* bir yer olarak tanımlamamasının bir nedeni var," dedi Cylvan alaycı bir gülümsemeyle, ilk insan kalabalığının arasından geçmeyi başarırlarken. Saffron, Cylvan'ın kıkırdaması ve ardından bir zamanlar güzelce taranmış saçlarının dağınıklığını düzeltmek için yaklaşmasıyla ne kadar dağınık görüldüğünün farkındaydı.

"İki kuş arasında kalan solucanların nasıl hissettiğini anlıyorum birden," diye homurdandı Saffron, parmaklarını saçlarında gezdirmek için Cylvan'dan geri çekildi ve Cylvan'ın tek tek seçebileceğinden daha hızlı bir şekilde her türlü konfetiye tamamen dağıttı. Fiachra tekrar doğrulur doğrulmaz onun omzuna bir kez daha vurdu ve bu şekilde erkekçe davranılmasından aynı derecede rahatsız olmuş görünüyordu.

"En azından hâlâ gazetecilerin kapıdan geçmesine izin vermiyorlar gibi görünüyor," diye içini çekti Cylvan ve Saffron'un omzuna bir kol atarak onu yeniden canlandırmaya çalıştı. Kısa bir süreliğine de olsa işe yaramıştı; ta ki Saffron yolun kenarına sıkışmış, Mac Delbaith armalı tanıdık bir arabayı fark edene kadar. Ön tarafta birisi, önlerindeki masada satılık gümüşler hakkında ziyaretçi feylerle konuşmaya başlamıştı bile. Cylvan, Saffron'un baktığını fark ederek onu ileriye bakması için dürttü. "Onlara aldırma," diye nefes aldı. "Bizi rahatsız etmezler. Sadece herkes gibi bir fırsattan yararlanıyorlar."

"Erelaine'in eskiden daha iyi bir ünü vardı," diye ekledi Maeve arkasından, sesi Saffron'un hissettiği kadar sinirliydi. Parmaklarını telaşla dağınık örgüsünden geçirmesi, örgülerin içine daha fazla küçük çiçek ve boncuk dizisi doldurmasıyla daha da vurgulandı. Telleri çözerken yapraklar, çanlar ve cilalı mücevherler yere yuvarlanıyor, sonra yeniden örerken üzerlerine basıyordu. "Birçoğunun sırf şu ya da bu tanrıya hizmet ediyormuş gibi yapmak için her gün isteyerek seyahat ettiği bir mucize. Rahibe kılığındaki insanlar onları kandırıp paralarını alırken."

"Bütün tapınaklar böyle mi hissedecek?" Cylvan onu yanına çekip yola devam etmek için döndüğünde Saffron yorgun bir şekilde sordu.

Saffron'u rahatlatmak için, "*Gerçekten* empatik tipler ön kapılara yapışmaya meyillidir," diye güvence verdi. "Gerçek tapınak bekçileri *vardır*."

burada yaşıyor ve tam zamanlı çalışıyorlar. Alt kattaki bu küçük çaplı tanrıları geçtikten sonra onları dolandırıcılardan kolayca ayırt edebileceksiniz."

"Small-time'..." Saffron tekrarladı, yolda ilerlerken iki yanlarındaki tapınaklara baktı. Kakofoniden kurtulup tekrar nefes alabilen ve net düşünebilen Saffron rahatlayabildi ve önündekileri tamamen görebildi. Sokağın her iki yanında sıralanan sunaklar, çan sesleri ya da tanrılara özgü diğer enstrümanların sesleriyle duyularını dolduruyordu; sunuların kime yapıldığına bağlı olarak farklı türde tütsüler ve kokulu mumlar yakılıyordu; Erelaine'in diğer seyrek ziyaretçileri bir sunağın önünde durmuş, ceplerinden bir şey çıkararak ya da asılı kâseden bir çubuk tütsü çekerek dumanı içlerine çekiyor, sonra da sadece ilgili tanrının duyabileceği bir şeyler fısıldıyorlardı.

"O adamı yakınlarda hissedersen sana haber veririm," dedi Taran, Saffron'un zihninin gerisinde hayalet *gibi* dolaşarak. Belki de onun bitmek tükenmek bilmeyen, az yakıcı endişesini hissediyor, Saffron'un gözlerinin sokakta nasıl sürekli bir ileri bir geri gidip geldiğine tanık oluyordu. Sinirlerini bastırarak anın içinde kalmaya çalıştı. Cylvan'ın ya da bir başkasının onun ne kadar endişeli olduğunu fark etmesini ve aynı şeyleri hissetmeye başlamasını istemiyordu. Zaten hissettiklerinden daha fazlasını.

"Burası genellikle bu kadar sessiz midir?" Saffron az önce yaşadıklarından sonra bunu sormanın ne kadar ironik olduğunu bilerek sordu. Ama başlangıçtaki çılgın kalabalık caddenin aşağısına doğru çekildiğinde atmosfer huzurluydu. Rahat, saygılı. Diğer yayalar yumuşak tonlarda konuşuyor, birbirlerine seslenmek için bile seslerini zar zor yükseltiyorlardı. Önlerindeki Saoirse bile eldivenli bir elini kılıcının kabzasında tutuyordu, böylece kılıcı kemerinde yüksek sesle şaklamıyordu.

"Dün gece kaç kişinin kaçtığını gördün," dedi Cylvan nefesinin altından. "Her şey düşünüldüğünde, daha azının gelip ziyaret etmeyi tercih ettiğini tahmin ediyorum. Gelenler de dua etme niyetinden çok meraktan gelmiş olabilirler."

Saffron bunu düşünürken en yakınındaki turist çifte baktı ve onların kesinlikle Cylvan'ın partisinin geçişini izlediklerini görünce kaşlarını çattı. fısıldıyorlardı. Cylvan'ın söylediklerine rağmen

muhabirlerin de girmesi yasaklanmıştı - içlerinden birinin bir elinde parşömen, diğerinde tüy kalem olduğu inkar edilemezdi.

Erelaine'de olmalarının gerçek bir nedeni olduğunu sürekli kendine hatırlatmak zorundaydı ve bu nedeni göz önünde bulundurarak daha dikkatli olmalıydı ama Saffron ne kadar küçük olursa olsun önünden geçtikleri her sunakta kendini kaybetmekten alamıyordu. Bazen çok sevdiği efsanelerdeki tanrıların isimlerini tanıyordu, bazen de Cylvan'ın açıklamaktan mutluluk duyduğu yabancılardı. Hatta *Athena* adlı bir tanrıçaya ve *Odin*'e adanmış bir başka tapınak gibi bazılarının insan mitlerinden alındığını öğrenince şaşırdı. Saffron, Ériu gibiler için de Bríghde'de olduğu gibi sunaklar olup olmadığını merak etti; her ikisine de genellikle insanlar tapıyordu.

"Avren'in bile Ériu için bir sunağı vardı," diye mırıldandı Saffron hayal kırıklığı içinde, *Sucellos* adlı bir tanrının tapınağında sığ bir tabaktan şarap yudumlarken. "Çok iyi bakılmamış olsa bile."

"Kral olduğumda her kasabada Ériu için bir sunak inşa edeceğim," diyen Cylvan, Saffron'un gözlerini devirmesine neden oldu.

Yolun ilerisinde Niamh için yapılmış küçük bir sunak gördüğünde Saffron kendini tutamayıp ona doğru bir adım attı ve Cylvan da onu takip ederek Saffron'un bir anlığına ulaşmasına izin vermedi. Saoirse ve Aodhán da onlarla birlikte yolda durakladı, ancak Maeve ve Sionnach kibarca yollarına devam etti. Fırsat varken kendi sunaklarını aramak için sabırsızlanıyorlardı.

"Trende Niamh'tan bahsetmiştin ama onun bir *tanrıça* olarak görülmesini hiç beklemiyordum," dedi Saffron, kendisi için sergilenen simgeleri takdir ederek. Çanlarla örülmüş altın iplikler, deniz suyu kaseleri, çiçekler ve iki mermer taş sütunun arasındaki iplerden sarkan parıltılı cilalı ayna parçaları. Rahibenin çadırın arkasında başka bir şey söyleyemeyecek kadar meşgul olduğu belliydi ama neyse ki Alfidel Prensi Saffron'un en iyi muhbirdi.

"Alfidel'in dışında değil," dedi Cylvan, bir iple birbirine bağlanmış iki aynayı koparmak için uzanarak tırnaklarından birinin kancasından sarkıttı. "Ama feyler efsanelerdeki tüm varlıkları tanrılaştırmayı sever. Onun neyi temsil ettiğini tahmin edebilir misiniz?"

Saffron, Cylvan'ın parmağından sarkan aynalardan hafifçe vurup dönmesini izlemeden önce tekrar küçük sunağa baktı.

"Güzellik mi?"

"Hmm, neredeyse," diye gülümsedi Cylvan. "Onun hikayesini düşün, beantighe."

"Şimdiye kadar ezberlediğinizi biliyorum."

Saffron kaşlarını çattı ve ayna parçalarının sallanıp durmadan önce dönmesini izledi.

"Aşk."

"İşte bu," diye gülümsedi Cylvan, Saffron'un elini tuttu ve her iki ayna parçasını da avucunun içine yerleştirip parmaklarını üzerlerine kapattı. "Daha açık olmak gerekirse, *sonsuz* aşk. Çiftleri ortak korumayla kutsar, böylece biri asla diğeri olmadan kalamaz. Onun lütfuyla dokunulan aynaların, ayrı olsanız bile yansımada her zaman sevgilinizi görmenizi sağladığını söylerler."

Saffron'un yanakları kızardı, elindeki iki aynaya baktı ama sadece kendisinin geriye baktığını gördü.

"Erelaine'in bir numarası," dedi Maeve'in söylediklerini hatırlayarak iç çekerek. Cylvan parmaklarını tekrar kapattı.

"Kim bilir. Belki de sadece onun beğenisini kazanmanız gerekiyordur." "Ya da belki de küllenmiş halidir."

"Kül rengi bir hal gibi basit bir şeyin Leydi Niamh'ı iki ebedi aşığı kutsamak için bu küçük bibloları büyülemekten alıkoyabileceğini düşünmek cesaret ister."

Saffron gözlerini devirerek aynaları cebine soktu, ancak rahibe kıyafeti giymiş biri aynaları yerine koyması için ona bağırınca yerinden sıçradı. Saffron aynaları masaya geri fırlatmak ve rahibeden özür dilemek için eğilmek için çabalarken Cylvan nefes nefese kaldı ve Saffron'u hırsız olmakla suçlayarak yüksek sesle güldü. Cylvan'ın karnına bir yumruk attı ve onu yolun aşağısına doğru itti, Cylvan eğlence içinde ulurken yüzü kıpkırmızıydı.

SIONNACH VE MAEVE İLE TEKRAR BULUŞTUKTAN SONRA

Tanrıların üst katında Saffron, Cylvan'la birlikte yanından geçtikleri sunaklar ve rastgele

Maeve aniden elini uzatıp onu durdurduğunda tanıdığı tanrılar.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandı. Saffron donakaldı, ne bulacağından korkarak yavaşça döndü ama boş sokağın biraz ilerisinde görünen kızıl saçları görünce bir anda eridi. Etrafta dolaşan sadece beş kişiden biri olmasına rağmen, sunaklardan birine uyum sağlamaya çalıştığı açıktı.

"Bu...?" Sionnach gözlerini kısarak sordu.

"Copper!" Saffron nefesini tuttu, Cylvan'ı iterek yolundan çekildi ve sokağa fırladı. Emin olmak için daha fazla yaklaşmasına gerek yoktu, özellikle de Copper'ın altın sarısı gözleri onunkilerle buluştuğunda ve tilki lord kulaktan kulağa sıırttığında.

"Oh, Lord Saffron!" diye haykırdı. "Ne tesadüf! Ziyaret edeceğinizi söylediğiniz *Erelaine* miydi? Morlaín olduğuna *yemin edebilirdim...*"

Saffron ona sarıldı, Copper'ı hazırlıksız yakalamış gibi görünüyordu, gülmeden ve ona sarılmadan önce. Sanki kendini gösterdiğinde ne tür bir tepki alacağından emin değilmiş gibiydi. Saffron'un heyecanlanmayacağından endişe etmesi, Copper gerçekten tanıdığı en büyük aptal olsa bile, Saffron'un ona daha sıkı sarılmasına neden oldu.

"Ne kadar ironik..." devam etti, sanki bütün sabah *kazara* yolları kesiştiğinde tam olarak nasıl olacağını senaryolaştırmış gibiydi. "Burada sadece Avren'den uzaklaşmak istedim, eski aile tanrılarından bazılarını ziyaret edip iyilik için dua edebileceğimi düşündüm... ha... Hey, siz nerede kalıyorsunuz? Hâlâ boş odası olan bir han arıyorum... Günaydın majesteleri, size burada rastlamak ne tuhaf-"

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Cylvan yaklaşırken sordu. "Benim bir tür aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Şu anda bir şey yüzünden mi, yoksa genel olarak mı?"

"Bizi buraya kadar takip mi ettiniz?" Sionnach gözlerini kısarak sordu.

"Ne? Tabii ki hayır, az önce Saffron'a da söylediğim gibi, tam olarak ne yaptığınızı tamamen yanlış anladım-"

"Copper, *kes* ," diye inledi Saffron, arkadaşını bir kez daha sıkarak. "Burada olmana sevindim."

"Tabii ki hiçbiriniz için değil," diye tekrarladı Copper, kollarını tekrar Saffron'a doladı ve Saffron

hırıldadı. "Kesinlikle herhangi bir kraliyet görevi için falan da değil... Kesinlikle kendi isteğimle, kendi seçimimle... Kral Ailir'in istediği şeye yardım etmek için burada değilim, o yüzden kimseye söylemeyin-"

"Tanrım, *kapa* çeneni!" Cylvan tıslayarak Copper'ın gizli kulaklarından birini yakaladı ve çekiştirdi. "Lanet olası çekilmezsin! Neden her şey senin için bu kadar dramatik olmak zorunda!"

"Kendi adına konuş, ejderha prens," diye karşı çıktı Copper, Saffron'u iterek onun yerine Cylvan'a saldırdı ve sokağın ortasında dövüşene kadar onu kafasından yakaladı. Saoirse boğazını temizleyen taraf olurken, Aodhán Copper'ın kendisini bu kadar kolay alt etmesine izin verdiği için Cylvan'a tıslamakla yetindi.

Bir küfür telaşıyla Cylvan'ı serbest bırakan ve Cylvan'ın giysilerini karıştıran Copper, saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve rahat bir iç çekti. "Eh, madem hepinize rastladım... öğleden sonramı birlikte, ha? Etkinlik alanını kontrol etme fırsatın oldu mu? Şüpheli bir şey var mı diye gözümü dört açtım, bilirsin... şimdilik rapor edecek bir şey yok. Üst katlarda harika yemekler var ama Saffron, bayılacaksın. Sanırım prens ödüyor."

"Kraliyet tarafından karşılanan bir yemeği mideye indirebileceğinden emin misin?" Cylvan alaycı bir tavırla Saffron'un kolunu tuttu ve sanki bir oyuncak için kavga ediyorlarmış gibi onu kendine doğru çekti. Saffron bir kahkaha attı.

"Tüm yemekler kraliyet tarafından karşılanmıyor mu? Alfidel'e yapılan ithalatı denetlediğinize göre... falan filan..." Copper denedi, açıkça görülüyordu ki hakaretin bitmesiyle kendi kararsızlığından bunalmıştı. Cylvan sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona bakarken, Copper bile boğazını temizlemeden önce rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. "Bana ne vermek istersen yerim, evet. Zaten tüm paramı tren biletine harcadım."

"İşe yaramaz," diye mırıldandı Cylvan, saçlarını savurarak ve pelerinini savurarak döndü. "Gelin Lord Saffron, bu yolda görmemiz gereken daha çok tapınak var... *Alfidel'in Birincil Kralı Ailir dé Tuatha'nın* emrettiği gibi, ikinci katmanda bizi neyin beklediğini görelim."

Copper, "Tamam, bu konuda hıyarlık etme," diye mırıldanarak ayak parmağını Cylvan'ın dizinin çukuruna soktu ve neredeyse Cylvan'ın düşmesine neden oluyordu. "Bu konuda hıyarlık etme," diye mırıldandı Copper.

Saffron bir kahkaha patlatıp Cylvan'ı tekrar öne çekmeseydi, bu kesinlikle kaldırım taşları üzerinde daha fazla yumruk dövüşüne neden olurdu.

ONLARI DAHA ÜST KADEMELERE GÖTÜRMEK İÇİN BİR VAGON GÖREVLENDİRMEK ve peçe olayının gerçekleştiği yere varmalarından çok önce- Saffron bunu hissetti. Sionnach'la boş boş sohbet ederken ağzından çıkan kelimeler, boğazı düğümlenince bir törpüye dönüştü. Boğazının arkasında demirin tadını alırken kanı vızıldadı, derisi önce sıcak, sonra soğuk bir şekilde kızardı.

Dönüp baktığında, şehrin o yaya sayısının aşağı tapınaklara kıyasla artmış olduğunu gördü, muhtemelen Cylvan'ın olanlara duyulan merakla ilgili söylediklerinden dolayı; ama bu hareketliliğe rağmen Saffron önce meyveleri fark etti. çatlaklardan küçük küçük pembe peri meyveleri soğanları fışkırıyordu, ancak kalçalarında kürekler ve fileli torbalar olan dağınık figürler, olgunlaşmadan önce onları dışarı atmak için aceleyle ısıtılı bitkileri toplama sürecindeydi.

Saffron'un zaten kabarmış olan kanını daha da kaynatacak tek şey, çalışanların üzerindeki gümüş kelepçeler ve peçelerdi. Meyveleri kazıyanların Beantighe'ler olduğunu hemen fark etti. Görünüşe göre sadece Ryder'ın son pisliğini temizlemek için şehre girmelerine izin verilen Beantighler. Saffron Ryder'ın farkında olup olmadığını merak etti ama farkında olsa bile umursamayacağını biliyordu.

Saffron sormasına gerek kalmadan giydikleri manşetlerin gösterişli olduğunu da biliyordu. Şekillerinden, üzerlerindeki süslü desenlerden ve buraya gelirken bir Mac Delbaith arabasının önünden geçmelerinden belliydi. Mac Delbaith gümüşü satıcıları çoktan gelmiş, şehrin ağzında tezgâhlarını kurmadan çok önce kontrol için aksesuar dağıtmışlardı. Hasta olabileceğini düşündü; tekrar yola çıktıklarında arabayı ateşe verme dürtüsüne karşı koyamayabileceğini düşündü.

"Yanmazlar," diye tembelce bilgi verdi Taran ve Saffron zihinsel olarak onu lanetleyerek kafesine geri gönderdi.

Ryder'ın yaptıkları yüzünden harabeye dönen Morrígan Tapınağı'na çok fazla yaklaşmak istemiyordu ama Saffron başka seçeneği olmadığını da biliyordu. Belki daha da önemlisi, *Cylvan*'ın başka seçeneği olmadığını biliyordu. Kral Ailir'in isteği üzerine bölgede dolaşıp hasarı gözlemlemenin onun görevi olduğunu düşünen Saffron, bunu yapması için onu yalnız bırakacak değildi. Hele ki Ryder'ın hâlâ yakınlarda olma ihtimali varken. Ryder ya da trendeki fey yolcuların onlara verdiği isimle diğer kızıl cadılarından biri. Saffron yumruklarını kalçalarında sıktı ve endişesini yüzünden uzak tutmak için mücadele etti.

Az önce Taran'a *gitmesini* söylemiş olmasına rağmen, Saffron zihninin gerisinde, parmaklarını buğday saplarının arasında gezdirir gibi, zihinsel bir araştırma yapmaya başladı. Tanelerin arasına çömelmiş gölgeli bir canavarın nerede olabileceğini araştırıyordu.

Bir şey hissediyor musun? Onu bulduğunda sordu, kendisinininkinden başka bir varlığın o küçük hissini. *Özellikle Ryder'ı hissediyor musun? Ya da peçe büyüğü olan başka bir şey?*

Köpek kırırdandı, sadece birkaç dakika önce azarlandığı için hâlâ sinirli olduğu belliydi.

"Hayır," diye yanıtladı Taran basitçe. "Şu anda olmaz." Varsa söyle.

"Yapacağımı söyledim zaten. Beni bir daha rahatsız etme."

Araba yıkık tapınağın dibinde yavaşlayarak durduğunda Saffron, "Seni istediğim kadar rahatsız ederim, it ," diye homurdandı ve kimse onu durduramadan dışarı çıkmak için ayağa kalktı.

Saffron, tapınaklarının yıkılmasının Alfidel halkı için neden endişe verici olduğunu tam olarak bilecek kadar efsaneden Morrígan hakkında yeterince şey biliyordu, bunun nasıl gerçekleştiğini düşünmese bile. Savaş ve ölüm tanrıçası; bazen sadece Kraliçe Morrígan'ın kendisine, bazen de ona ve kız kardeşleri karga Macha ve Badb'a atıfta bulunur. Tapınaklarından birinin yanması elbette ölümün, yıkımın, felaketin geleceğinin bir alameti olarak kabul edilirdi. Sonra da Gece Prensi'nin bizzat gelip hasarı görmesi... Bir gece önce Erelaine'den kaçan feylerin böylesine korkunç şeyler haykırarak kadar cüretkâr olmalarına şaşmamak gerekirdi.

Aslen mermerden inşa edilmiş olan ve sütunları her birkaç metrede bir büyük binanın çevresine dizilmiş olan yapının, altındaki toprak yarıldığı için sadece yarısı ayakta kalabilmişti. İçeriden geriye kalan taşlar parçalanmıştı ve Saffron enkazın içinde sürünerek bulabildikleri her şeyi toplamaya çalışan bir avuç beantighe daha fark etti. Yoldakilerle aynı peçeleri ve kelepçeleri takıyorlardı.

Tepede kalan taş çatının üzerinde bir karga sürüsü toplanmış, sanki böylesine kutsal olmayan bir yere fazla yaklaşılmaması için herkesi uyarmak istercesine, ne zaman biri geçse gıkıyor ve kanatlarını sonuna kadar açıyordu. Fiachra karşılık olarak kanatlarını kuşlara doğru açmayı ihmal etmedi, ancak karşı koyulduğunda Saffron'un boynunun yanına sokuldu.

Tapınağın bir taraftan yutulduğu yerde, altındaki toprak da aynı şekilde çalkalanmış ve kendi üzerine dönmüştü. Neredeyse tam olarak Yaz Ortası Oyunları alanını andırıyordu, ancak çimen yerine taş mozaik döşeme, bakımsız bir mezarlık gibi kirletilmiş topraktan dışarı çıkıyordu. Hepsi, Saffron'u hem boğan hem de mide bulandırıcı derecede enerji veren kalın bir peçe büyüü örtüsünün altındaydı, kimse fark etmemiş gibi görünürken kolunu ağzına götürmek zorunda kalıyordu. Bu ona, kanının içindeki büyüye sesleniyordu ve birden uzaklardaki o ince ağlama rüyasını hatırladı. Biri onu yardıma çağırıyordu.

Herkes arabadan iner inmez tanıdık bir ses "Majesteleri," diye selam verdi ve Anysta mac Delbaith elinde küçük bir kutuyla yaklaşırken döndü. Saffron içgüdüsel olarak öne doğru bir adım attı ama Cylvan onu durdurmak için ince bir el uzattı. "Yıkıma tanıklık etmek için buraya gelebileceğinizi duydum. Yollarımızın ikinci kez kesişmesi ne tuhaf; yolculuğunuzun güvenli geçmesine sevindim."

Cylvan her zamanki gibi kibar bir gülümsemeyle, "Siz de," dedi ve Saffron'dan yayılan öfkeyi hissetmiş gibi ona baktı. "Lord Saffron, Leydi Anysta'yı hatırlarsınız. Kendisiyle birkaç gün önce sarayda tanışmıştık."

"Hatırlıyorum," dedi Saffron, kendini iyi olmaya zorlayarak. Kendini Cylvan kadar kibar olmaya zorluyordu, ama nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu durumda ses tonunun ikna edici olması mümkün olabilirdi. "Satış elemanınızı da alt katmandaki yolda gördüm - gümüş tekliflerinize dağın bu kadar yukarısında izin vermediler mi?"

Anysta'nın gülümsemesi hafifçe gerildi ama ona karşılık vermek için hiçbir gerekçesi yoktu. Bildiği kadarıyla o hâlâ ne zaman kabalık ettiğini bilmeyen saf bir taşralıydı.

"Mümkün olduğunda ailemize gümüş bağışta bulunmayı tercih ederim," dedi ve eliyle tapınağın içini temizleyen, sokaktan perimeyveleri toplayanlardan farksız beantigheleri işaret etti; izin verilenden daha fazla dolaşmadıklarından emin olmak için gümüş kelepçeler taktılar.

Tapınağın bekçisi olduğu anlaşılan yüksek bir fey aceleyle Cylvan'ın yanına geldi ve prensin dikkatini çekerek ona hasarı biraz daha yakından gösterdi; Moth'un onlara anlattığından çok da farklı olmayan olay gecesi neler ayrıntılarıyla anlattı. Olay gece olmuş, tapınak muhafızları sadece birkaç saatte bir geçerek her şeyin yolunda gittiğinden ve yanlış bir şey olmadığından emin oluyormuş. O zaman bile, tapınağın geçmişi nedeniyle, muhafızların özellikle o tapınaktan geçmeleri için hiçbir neden yoktu.

Bu yorum Saffron'un yıkıma dönüp bakmasına neden oldu, Morrigan'ın o kadar korkutucu olup olmadığını, gündüzleri bile kimsenin adak adamadığını merak ediyordu ama sonra duvarların iç kısmında yangın hasarı olduğunu fark etti. Girişin ağzına bir barikat kurulmuştu ama Saffron daha yakından baktıkça bunun birkaç günden çok daha eski olduğunu anladı. Muhtemelen yıllar, hatta belki on yıllar, hatta daha da uzun bir süre, çanların ve duvar halılarının güneşten ve hava koşullarından nasıl solmuş görüldüğüne bakılırsa.

"Sionnach," diye sordu Saffron fısıltıyla, Cylvan ve tapınağın bekçisi konuşmalarına devam ederken, tapınağın kendisine doğru ilerlemeye başladılar. "Bu tapınağa kimsenin girmesine izin verilmemesinin bir nedeni var mı? Belki de Ryder'in bunu burada yapmayı seçmesinin tek nedeni budur..."

"Şey... burayı terk edilmiş olduğu için seçmiş olabilir, evet. Ama aynı zamanda..." Sionnach düşünceli bir ifadeyle Saffron'un yanında durup bir an için yıkılmakta olan binayı inceledi.

kendileri için kalır. "Burası Kraliçe Proserpina ile ilgili bazı kötü şöhretlere sahip."

Saffron kaşlarını kaldırdı ve onlar konuşurken Sionnach'ın sesinin nasıl kısıldığını fark etti. Sanki sadece konuşmak için bir fırtına çağıracaktı gibi.

"Bu teknik olarak Morrigan'ın Erelaine'deki *ilk* tapınağıydı; dağın biraz daha yukarısında yeni bir tane var. Bazıları buna özellikle 'Morrigan'ın Lanetli Tapınağı' diyor," diye açıkladı Sionnach komplocu bir fısıltıyla ve Saffron'un gözleri merakla açıldı. "Çünkü burası Kraliçe Proserpina'nın kraliçe olmadan önce taç giyme töreni rotasındaki son yerd. Avren'e girmeden önce son olarak burada dua etti ve Morrigan'a kendisinden önce taç giyen diğer hükümdarlar gibi yıkım ve talihsizliklerden korunmuş bir saray için yalvardı. Onun ve Kral Clymeus'un bir hafta sonra taç giydiği gece yanması dışında. Belki de Ryder, oyunlarda olanlardan sonra herkesin gözü Cylvan'ın üzerindeyken burayı yok etmenin dikkat çekmek için iyi bir yer olduğunu düşündü..."

Saffron dudaklarını birbirine bastırdı, kaşlarını çatarak tapınağa baktı.

"Taç giyme töreni rotası nedir?" diye sordu önce.

"Yeni bir hükümdar Avren'de yetişmediğinde, kendi şehirlerinden başkente seyahat ederek bir gösteri yaparlar, yol boyunca küçük kasabalarda ve kutsal yerlerde durarak halkı selamlar, dua eder ve barışçıl bir yönetim karşılığında adaklar sunarlar. Kraliçe Proserpina Kış Sarayı'ndandı -en azından Kış Sarayı, insan dünyasındaki evinden geçtiği yerd, bu yüzden onunki oradan başladı." Sionnach düşünceli bir şekilde açıkladı. "Biliyorsun, bu tapınak yandığında insanlar alevlerin 'yıldızları yeniden düzenleyecek kadar şiddetli' olduğunu söylüyor. Kraliçenin Gece Divanı'nın Beklentiler Divanı'ndan çok daha önce öngörülmüş olması yeterli."

"Ah," diye nefes verdi Saffron, göğsünün sıkışmasını beklemiyordu. Gözleri Cylvan'ın tapınak bekçisiyle birlikte hasarın ağzında durduğu ve elini beantigh'lerin içeride çalıştığı yere doğru uzattığı yere giderken, bunun ne kadar tanıdık geldiğini kabul etme dürtüsüne direndi. Prens, beantighleri çıkışa doğru eliyle işaret ederken Saffron'un kalbi güm güm atıyordu.

bekçiyle konuşuyor. Başlarının üzerindeki tapınağın istikrarsızlığı nedeniyle hizmetkârların görevlerinden alınmasını talep etti.

"Ryder gerçekten de senin dediğin gibi Cylvan'ı tekrar kötü göstermeye çalışıyor olmalı," dedi sonunda, bir lanet gibi. Ryder hâlâ yakınlardaysa, niyetinin yakıcı bir ok gibi içinden geçtiğini hissedeceğini umuyordu Saffron Ryder'ın ne düşündüğünü biliyordu, bu da onu bulmaya daha yakın olduğu anlamına geliyordu. Zaten yeterince şey almıştı ve Saffron ondan çalınanları prensi hâlâ sapasağlamken geri alacaktı. Aslında, Ryder'ın bir sonraki adımda tam olarak nereye gideceğini bulmak için, ne kadar uzun sürmesi gerekiyorsa o kutsal tapınağın her santimini didik didik edecekti.

TAPINAK

T Öğleden sonrasının geri kalanını Erelaine sokaklarında dolaşarak geçirdi; herkesin Cylvan'la ve kralların yeni buldukları Cylvan'a nasıl hitap ettikleriyle ilgili bir derdi var gibiydi.

kül . Cylvan'ın gelmesinin çok uzun sürdüğünden şikayet ederek -Haberı duyduktan birkaç saat sonra trene binmelerine rağmen. Özellikle Cylvan'ın onlara getirebileceği hiçbir şey olmamasına rağmen, prensin yardım getirmeden ziyaret etmesinin, boş yere daha fazla acı çekmek zorunda kalacakları anlamına geldiğinden şikayet ettiler.

Saffron, Ériu'nun ve o dağdaki diğer tüm lanet tanrıların yüce lütfuyla, tüm bunlar boyunca artan öfkesini uzak tutmayı başardı - ta ki biri Cylvan'ın ayaklarına tükürerek, Anysta mac Delbaith'in gelecek bir gece prensinden alabileceklerinden çok daha fazlasını teklif ettiği için ziyaretinin zaman kaybı olduğunu haykırana kadar. Saffron neredeyse bu söz üzerine atılacaktı ama Sionnach önce kollarını ona doladı, toynaklarını kaldırım taşlarına vurarak onu zapt etmeye çalıştı.

Gece çökerken, Cylvan'ın duydukları her şeyin normal olduğuna dair sürekli güvence vermesine rağmen Saffron'un zehirli ruh hali geçmedi. Beklediği her şey. Yanlış bir şey duymamıştı.

Geldiğinde onu neyin beklediği hakkında bir fikri yoktu ve şimdiye kadar herkes bu beklentileri karşılamıştı. Bu durumu adil yapmıyordu ama cevabın adil olmaması, öngörülemez olmasından daha iyiydi. Saffron bundan nefret ediyordu ama Cylvan'ın hatırı için öfkesini yutacaktı. Günün sonunda, akşam yemeğini bitirip yatmak için ayrıldıklarında, Cylvan her şeyden bitkin görünüyordu. Saffron onun sırtındaki bu yükü daha da artırmayacaktı.

HER GECE OLDUĞU GIBI UYUYABİLECEĞİNİ HİÇ TAHMIN ETMEMİŞTİ,

Ama Saffron bunu kendine sakladı. Prens karanlıkta birkaç saat çalmayı başarırsa, Cylvan'ı da uyanık tutmak istemiyordu - gerçi Cylvan bile onun kadar huzursuz olduğunu kanıtladı, yataktan kalkıp kapının yanındaki kancadan pelerinini almadan ve diğer taraftaki Saoirse'ye bir şeyler fısıldamadan önce odada kısa bir süre dolaştı. Bütün bu süre boyunca Saffron hiçbir şey söylemedi. Kuzgunu o kadar sessiz hareket etmişti ki, sanki Saffron'un da onun yanında uyuduğunu sanmıştı. Eğer sinirlerini yatıştıracaksa, Saffron Cylvan'ın buna inanmasına izin verecekti. Aksine bu, zihnini kemiren dürtüye hitap etmek için kendisinin de kaçıp gitmekte özgür olduğu anlamına geliyordu.

Cylvan ve Saoirse'nin artık koridorda oyalanmadığından, Cylvan'ın sinirlerini yatıştırmak için sessiz sokaklarda yürüyüşe çıktıklarından emin olana kadar bekleyen Saffron da aynı şeyi yaptı. Yataktan kalktı, ayaklarını botlarının içine soktu, sonra da kırmızı pelerinini kaptığı gibi dışarı fırladı.

Saffron hana girip kapıdan çıkarken Fiachra sessiz kanatlarıyla onu takip etti. Dışarıdaki ay ışığı, etraftaki fenerlerin ve titreyen lambaların zayıf ışıltısıyla karışarak ona vurduğu anda, yanında karanlık bir gölge belirdi ve Saffron burnundan hafif bir nefes verdi.

Belki de zaten alışık olmadıkları bir ortamda bulundukları içindi ama o gece Taran'ın yanında beliren görüntüsü her zamankinden daha tedirgin ediciydi. Saffron'un hatırladığından daha iri, daha korkutucu, insani içgüdülerinin en derinine kadar doğal olmayan görünüyordu. Ama sonra canavarın kırmızı gözlerini

Ay ışığında Saffron, onun hâlâ komuta ettiği kurt olduğuna bir kez daha emin oldu. Adını koluna kazıdığı kurt.

Bir süre daha durakladıktan sonra pelerininin cebindeki kömür çubuğunu aldı ve ucunu diliyle ıslattıktan sonra ön koluna üzerinde '*iz bırakmadan*' yazan bir ogham steli çizdi. Özellikle de Cylvan ve Saoirse gerçekten gece yürüyüşüne çıkmışlarsa, fark edilmesini mümkün olduğunca engelleyecek bir büyü. İhtiyacı olan son şey onlardan birinin ya da daha da kötüsü dedikodu yazarlarından birinin Alvényan'ın gecenin Morrigan'ın kirletilmiş tapınağında neden keşif yaptığını görmesi ve sorgulamaya başlamasıydı.

Kömürü pelerininin içine geri sokarak, kurt birkaç adım ötede dururken Taran'a bir kez daha baktı.

"Bana öyle bakma," diye mırıldandı Taran, öne doğru tırıs gitmeden önce kulakları hafifçe düzleşti. Saffron da onu takip etti, Fiachra ise gerekirse son saniyede kaçabilecek kadar uzakta duruyordu.

"değil," diye mırıldandı Saffron. "Özellikle de karanlıkta. Gündüz seni görmek pek umurumda değil."

"Beni bu şekilde tuzağa düşüren sensin."

"Ben de senin yüksek fey yüzünü pek sevmedim."

Kurt boğazının arkasından sinirli bir şekilde hırladı. Hızını artırdı ve Saffron ona yetişmek için acele ederken kendi sıkıntısıyla ofladı.

"Ryder çoktan gitmiş olmasına rağmen bunu neden yaptığınızı bana hatırlatır mısınız?"

"Emin olmak istiyorum," dedi Saffron, daha inatçı *bir 'çoktan gittiğini bilmiyoruz'* cevabı yerine, nefesinin altından. "Burayı sadece Cylvan'ı utandırmak için seçtiğinden emin olmak istiyorum. Çünkü eğer başka bir nedeni varsa, aynı şeyi başka bir yerde de yapabilir ve eğer durum buysa, bunu şimdi bilmek istiyorum."

Çok renkli ışıkların altında parlayan tapınakların arasından geçtiler ve Saffron o zamana kadar sadece güçlü tütsülerinin kokusundan bile birkaçını . Saffron'un küçük kurak numarası sayesinde yanlarından geçtikleri hiç kimse bir hareket fark etmedi.

doğal olarak umduğu gibi Taran'ın formuna da uzanıyordu. Yine de insanların kurt kralın hayalet formuna nasıl tepki verebileceğini hayal etmek onu olasılıkla gülümsetti.

Diğer ziyaretçilerin telaşı, dikkatini dağıtacak kokuların ve görüntülerin ezici karmaşası olmadan, Saffron hasarlı perdeyi ilk seferden daha erken hissetti. Kemiklerindeki o hafif uğultu, dilinin arkasındaki nane ve pas tadı, kanındaki üvez iplikleriyle dalga geçen bir büyü dalgası. arkasında büyüyen tükürüğü yuttu ve içgüdüsel olarak elini burnunun altına sildi, geride hala kan lekesi kalmadığını görünce rahatladı.

Yanmış tapınağa yandan yaklaşan Saffron, bir grup tapınak muhafızı ellerinde fenerlerle geçerken uzun sütunlardan birinin arkasına, gölgelerin içine kaydı. Taran aynı dikkatle onların geçişini izledi, kulakları dikilmiş ve gözleri bir saldırı köpeği gibi eğitilmişti.

Onu göremediklerinde Saffron'un kalbi sıkıntıyla çarptı. Belki de tapınağın en son, yıkıcı ziyaretçisinin görünmeden içeri sızabilmesine şaşmamalıydı. Ryder Kyteler'in bir hortlak değil, sadece bir insan olduğunu bir kez daha hatırladı. Bir hayalet değil. Saffron'un eline bir sonraki fırsat geçtiğinde yapamayacağı şey yoktu.

"Haydi," diye fısıldadı Saffron, tapınağın ön odasının sütun sıraları ve cilalı taş duvarları arasından aceleyle geçerek, girişin eski mum sıraları, örme ipler, kurutulmuş ot ve çiçek çelenkleri ve tanrıçaya adanmış yeni tapınağın nerede olduğunu gösteren levhalarla kapatıldığı ön köşeye doğru ilerledi. Saffron çapraz iplerin ve otların altından kolaylıkla geçti ama Taran'ın tüyleri diken diken oldu ve sanki kir ve duman solumuş gibi hapşırdı. Bu durum Saffron'un sırtmasına, kurdun burnunu kaşımak için arkasına uzanmasına ve Taran'ın bir uyarı hırlamasıyla geri çekilmesine neden oldu.

Tapınağın içi, Sionnach'ın günün erken saatlerinde ona anlattıklarından dolayı bayat duman kokuyordu. Bu koku Saffron'a Morrigan'ın dışındaki Kyteler Okulu'nun yanmış kalıntılarının kokusunu hatırlattı. Pelerinin kenarını burnuna bastırmak zorunda kaldı.

bulandırmaya çalışıyordu ama girdap gibi dönen endişe duyguları göğsünü daraltmaya başlamıştı bile.

Önündeki iç mekâna odaklandı; karanlık ve yüzyıllardır yavaş yavaş çürümekten dökülüyordu. Her şeyin yandığı günden beri dokunulmadığı açıktı, alevler söndükten sonraki sabah gibi, insanların tek düşünebildiği, içeride kalan herhangi bir talihsizliği hapsetmek için onu kapatmaktı. Sanki biraz daha saygı göstermek kraliçenin öfkesinin geri dönmesini engelleyecekmiş gibi, dağın yamacında biraz daha yüksekte yeni bir şey inşa etmek.

"İlk yandığında, alevleri neyin ateşlediğini merak ediyorum?" Saffron sordu. Fısıltıyla konuşmasına rağmen sesi sessizlikten yansıyarak zeminde sekiyor, sanki ruhlar da onunla sohbet ediyordu. "Neden yayılmasını ve her yeri yok etmesini engellemek için hiçbir şey yapmadılar?"

"Muhtemelen bunun Morrigan'ın kendisinden doğrudan bir mesaj olduğunu düşündüler," diye homurdandı Taran, burnunu yerde gezdirip her nefes verişinde küçük toz bulutları kaldırarak. "Eminim bunu durdurmaya çalışırlarsa, iradesine karşı geldikleri için onları daha fazla lanetleyeceğini düşünmüşlerdir."

Saffron bir kez daha yanmış Kyteler Okulu'nu, hatta Beantighe Köyü'nün Taran'ın kendi elleriyle yakılmasını düşünerek bu konuda içinden homurdandı. Görünüşe göre yüksek feyler hem ateşten korkuyor hem de hoşlarına gitmeyen herhangi bir şeyi temizlemek için onu kullanmaktan çekinmiyorlardı; bu da belki de Avren'deki herkesin Asche'nin Cylvan'ın yerini almasına neden bu kadar hevesli olduğunu açıklıyordu. Kullanmaktan korktukları ateş büyüsü, önemsedikleri birine ya da bir şeye zarar verme riskini taşıyordu. İroni o kadar derindi ki Saffron acı bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

"İşte," diye konuştu Taran ve Saffron'u tekrar o ana çekti. Döndü, karanlıkta gözlerini kısarak baktı, kurdun görebildiği kadar net göremiyordu. Taran bunu fark etti, gözlerini devirdi ve Saffron'un pelerininin bir lokma alarak onu fiziksel olarak yanmış odanın diğer tarafına sürükledi, bu sırada mozaik zeminin devrilmiş parçalarının üzerinden sürünerek geçmek zorunda kaldı. Fiachra onları orada, devrilmiş bir taşın kenarına tüneyerek karşıladı.

İçeride bulmayı umduğu ama bir o kadar da korktuğu şeye dokunma mesafesine geldiğinde güçlükle nefes alabildi. Zemindeki devrilmiş taşlardan birinin üzerinde kanlı kırmızı işaretlerle karışık siyah kömür, ilk çember çizildikten sonra açılan perde tarafından parçalanmıştı.

Saffron, enkazdaki kırık parçaların arasında bile garip, mide bulandırıcı, yeni tanıdık bir kurak sıfatın geniş yayını fark etti. Özellikle de, kırık mozaik döşemenin arasından ayrılmadan önce birbirinin üzerinden geçerek merkezi kesen uzun çizgileri. Tıpkı Cylvan'ın ona Goblen Salonu'nda bulunan kurak çemberi gösterdiği gibi. *Kendi kendine barınak ruhunu ilan et- rezalet.*

Saffron durduğu yerde felç oldu, aradığı ama bulmanın sonuçlarını asla tam olarak düşünmediği onayı yutarken kulakları çınladı. Bu lakabı Goblen Salonu'na her kim yerleştirdiyse, bunu orada, Morrigan'ın kirletilmiş tapınağında yapanla aynı kişiydi. Ve Saffron emindi ki, ayaklarının altındaki zeminin gösterdiği şekilde perdenin nasıl aralanacağını sadece Ryder biliyordu; bu da Goblen Salonu'nda perdeyi ilk çizenin Ryder olması gerektiği anlamına geliyordu. Avren'in etrafında keşfedilen rastgele daireler aslında o ve onun kızıl cadılarıydı. -Gerçi Saffron ne amaçla olduğunu hâlâ .

" bak," dedi Taran, Saffron'u tekrar bedenine çekerek. Kurdun işaret ettiği şeyi çabucak fark etti, kaşlarını kaldırdı ve daha yakından bakmak için dikkatlice kalkık döşemeyi karıştırdı. Saffron'un tırnağından biraz daha büyük olan pembe bir peri meyvesi, ay ışığında parlıyor, yanmış zeminin karanlığına karşı duruyordu. Meyveyi daha da yakından görebilmek için ayaklarının ucuna basarak çömelmekten kendini alamadı ve baykuş yere konup meyveyi mideye indirmeye çalıştığı anda Fiachra'yı çılgınca uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"İşte, beantighe," diye devam etti Taran, aramaya devam etmek için çoktan dönmüştü. "Burada bir tane daha var."

Saffron karanlıkta kurdun seslenişini takip etti, açıklayamadığı bir dürtüyle ilerlerken her meyveyi kopardı, kuşunun onları bütün olarak yutmasını engelleme çabasından daha fazlasıydı. Aşağı bir

Yan taraftaki kısa koridorda Saffron, Taran'ın peşinden ana salondan çok daha az harap ama yine de aynı derecede bakımsız ikinci bir odaya girdi.

Karanlıkta devasa bir şey kanatlarını ona doğru açtığında irkilerek geri sıçradı; gözleri alıştığına koyu renkli ahşaptan oyulmuş karmaşık bir karga heykelciği ortaya çıktı.

"Yüce Tanrım," diye hırıldadı göğsünü tutarak. "Hangi lanet olası sebepten dolayı... onlar..."

O kuşun şeklini tanıdığını fark ettiğinde aklı başından gitti. Onu daha önce de görmüştü, hayal meyal, sadece bir anlığına - ama *yardım* için ağlayan yakarışlarla birlikte. Kurtarılmak, bulunmak için, Asche'nin o kâbusu feryat ediyor ve Saffron'un onları bulması için yalvarıyordu.

Saffron anında canlandı. Odayı aradı, hızlı hızlı nefes aldı, bir anlığına daurae'nin içeride bir yerde saklı olup olmadığını merak etti, inanması aptalca bir şey olsa bile. Ama sadece bir anlığına, gerçeklik geri gelip sinirlerini geri alana kadar her santimini tüketti. Asche, Morrigan'ın Erelaine'deki eski tapınağında yanmış, kordon altına alınmış bir odada değildi. Her ne kadar bu kadar kolay olmasını dilesede, odağını kaybetmesine izin veremezdi.

Taran zayıf bir kile peri meyvesini daha işaret etti ve Saffron onları almak için yaklaşarak sessizce omuz çantasının ön cebine koydu.

"Burası neresi?" Sesinin önce adrenalinden sonra da hayal kırıklığından titremediğinden emin olduktan sonra sordu.

"Muhtemelen yeni tapınağında da buna benzer bir oda vardır," dedi Taran oymanın karşı tarafından, tam Fiachra odaya girip kuşun uzanmış kanatlarından birinin üzerine konduğu sırada. "Kuşun dibine bakın, orada - tapanlar, karganın yakarışlarını Morrigan'a taşımasını umarak içine parşömenler bırakırlardı."

Saffron Taran' davet ettiği gibi yaptı ve heykelin kaidesinde tam olarak kaç tane küçük not olduğunu incelemek için ayaklarının üzerine çömeldi. Ama bundan daha fazlası olduğunu fark etti - yüzlerce, binlerce daha vardı çentiklerine duvarlarına, çatlaklarına doldurulmuş

Döşeme tahtaları arasında, hatta bazıları tavan boyunca uzanan sıvalı süslemelerde. Sayılamayacak kadar çok sayıda parşömen, Morrigan'ın cevaplaması ya da görmezden gelmesi için, ana oda yanmadan ve bu notlar binanın geri kalanıyla birlikte zamana bırakılmadan önce geçen yüzyılların müşterilerinden gelen bireysel ricalar.

Avucunu duvarın her bir köşesine tikiştirilmiş en yakın kümenin üzerinde gezdirmekten kendini alamıyor, kazara birkaç tanesini düşürdüğünde küçük kahkahalar atıyordu. Notların çoğu düz bir parşömene yazılmıştı, sanki o anda karalanıp saklanmış gibiydiler, ancak diğerleri açıkça önceden planlanmıştı. Uçlarında balmumu mühürler, çatlaklardan dışarı taşan küçük altın ipler vardı ve hatta bir tanesi tek boynuzlu at başı şeklindeki altın bir parşömen başlığından ışık yansıtıyordu. Saffron bunun kraliyet ailesinin evrensel sembolü olduğunu biliyordu ve görmek için bilerek koparmaktan kendini alamadı. Taran, kimin tapınağında bulunduklarını düşünerek saygısızlık etmeye cüret etmekle ilgili bir şeyler homurdandı ama Saffron onu susturdu ve altın kapağı çıkarıp sıkıca sarılmış kâğıdı açtı.

"Tuatha dé Danann'ın tek boynuzlu atıyla küçük notlarını süsleyecek kadar cesur bir saray mensubundan..." diye düşündü, parşömeni düzleştirip karanlıkta gözlerini kısarak okudu. "Güldürme beni... Eminim zenginlik ya da daha fazla güç için yalvarıyorlardır, tabii bu mümkünse, ya da belki..." Altın mürekkep ona doğru parlarken sözünü yarıda kesti, en başta en altta yazan ismi gördüğünde kulakları çınladı. Boğazının arkasındaki yeni, keskin yumruya karşı yutkunarak, gözleri baştan okumak için parşömenin geri döndü.

Sevgili Badb, taç giyecek bir kraliçeden diğerine bu ricayı iletmen için sana yalvarıyorum.

Zaten sahip olduğumdan daha fazla güç, nüfuz ya da koruma istemiyorum. Sizden tek isteğim, perdenin arkasında kalan sevdiklerimi, sevgili Adone ve Deimne'yi ve onlara göz kulak olanları korumanızdır.

Daimi ibadetiniz için,

Prenses Aryadna dé Tuatha dé Danann.

Saffron'un yanındaki kurttan alçak bir kıkırdama yükseldi, onu tekrar bedenine döndürebilecek tek şey buydu. Saffron ancak o zaman ellerinin titrediğini, bir zamanlar peçeli kraliçenin kendisi tarafından yazılmış bir şey tuttuğunu fark etti. Cildinin yanmaması, kâğıdın alev almaması, daha sonra çok derinden hor göreceği gibi bir Rowan cadısı tarafından dokunulmaya cesaret edilmesi bir mucizeydi.

"Taç giydiği gün tapınağın alevler içinde kalmasına şaşmamalı," diye düşündü Taran. "Kraliçe burada Morrigan'a, onun lütfuna hakkı olmayanlara göz kulak olması için yalvarıyordu."

"Adone, Proserpina'nın insan sevgilisiydi," dedi Saffron. Sesi çatallaştı ve boğazını temizledi. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yoruma eklenecek başka bir şey yoktu ama bu ismi yüksek sesle söylemesi havada yeni bir ürperti hissetmesine yetmişti. "Clymeus'un yanında taç giymeden birkaç gün önce Morrigan'dan insan sevgilisini korumasını istedi... sonra da kurak olan ve olmayan tüm o insanlara yaptıklarını yaptılar... daha önce kendi insan sevgilisinin korunması için yalvardığında, onların yaptığı gibi perdeyi yok ettiler..."

Kelimeler ağzından döküldü; şaşkınlık, kızgınlık ve neredeyse anlamak için bir yalvarış karışımı. Bir sonraki içgüdüğü kâğıdı ellerinin arasında buruşturmak, bin parçaya ayırmak; tıpkı tapınağın olduğu gibi, tıpkı Kyteler Okulu'nun, Beantighe Köyü'nün bir zamanlar olduğu gibi onu da kirletmekti ama parmakları itaat etmedi.

Bunun yerine, pürüzsüz kâğıdın kenarlarını hafifçe sıkıştırarak tekrar yerine yerleştirdiler. Tek boynuz şeklindeki altın kapakları bile iki ucuna geri taktı ama ön taraftaki kırık mührü tamir edemedi. Taran sadece Saffron'un notu pelerininin iç cebine izledi, sonra da gitmek için döndü.

Nedenini bilmiyordu. Onu saklamak için hiçbir nedeni yoktu. Taran bir açıklama isteseydi, Saffron ne diyeceğini bilmiyordu.

Sadece *Prenses* unvanı ve ardından gelen tam adıyla ilgili bir şey onu garip bir korkuyla doldurdu - belki de

Cylvan'ın adını bir zamanlar Morrigan'ın Büyük Kütüphanesi'ne Saffron'un görmesi için yazdığında nasıl göründüğünü çok andırıyordu.

HANA DÖNERKEN SAFFRON'UN ZİHNİNDE YÜZLERCE ŞEY DÖNÜP DURUYORDU.

Bir keresinde, hiçbir yere gitmeyen, hiçbir şeyle başlamayan ve yararsız saçmalıklarla sonuçlanan bir düşünce vızıltısından başka bir şeyle sonuçlanmadı. Geriye sadece tek bir şey kalmıştı ve o da Sionnach'ın kraliçenin taç giyme töreninin rotasına dair daha önce yaptığı açıklamayı tekrarlayan sözlerinin sürekli duyulan sesiydi. Kışlık Saray'da nasıl ortaya çıkmıştı, perdenin arkasından insan dünyasında sevgilisiyle birlikte yaşadığı yerden gelmiş olmalıydı. Adone ile. Clymeus'un yanında kraliçe olmak için çağrıldığında insan dünyasında bıraktığı insan sevgilisi. Adone'yi hâlâ çok seviyor olmalıydı ki, uzaktayken hâlâ onun koruması için yalvarıyordu...

Saffron'un içindeki bir şey bunun peşini bırakmıyordu. Onu her açıdan saran fikirlerin, korkuların ve endişelerin gürültülü kakofonisinin geri kalanında kaybolmasına izin vermiyordu.

Prensin onu beklediği Cylvan'ın odasına gizlice girerken bile. Kucağında bir kitapla uyanıktı. Mum yanıyor, Saffron'a endişeli bir ebeveyn gibi kızgın bir öfkeyle bakıyordu, sanki ilk gizlice kaçan kendisi değilmiş gibi. Yine de Saffron'un karnındaki düğüm hiç geçmedi. Doğruca Cylvan'ın kollarına yürüdü, sandalyede prensin kucağına oturdu ve Cylvan onu azarlamaya fırsat bulamadan ona sokuldu. Cylvan neden bu kadar endişelendiğini hatırlamak için kendini toparlayamadan dudaklarını birbirine bastırdı.

Cylvan da bu işin peşini bırakmaya istekli görünüyordu, Saffron yolculuktan ne kadar yıpranmışsa Cylvan da o kadar yıpranmıştı ve bu konuyu tartışacak gücü kendinde bulamıyordu. En azından sabaha kadar. Saffron minnettardı, derin bir nefes vererek Cylvan'ın şekline gömülmeden önce onun yan tarafını öptü. İzin verildiği sürece onun sıcaklığında kaybolmak için gözlerini kapattı.

BİR ŞANS DAHA VERİLDİĞİNDE, UYKU YINE HER ZAMANKI GIBI TEREDDÜTLE GELDİ.

Bir gece önce -sadece Saffron'un girişimlerinin altından çalınmak için,

Bir kez daha yardım için yalvaran birinin çığlıklarıyla sarsıldı. Kafatasının içinde yankılanan bu ses sanki doğrudan kulağına bağırıyor, ona yalvarıyordu. *Bul beni. Lütfen, kurtar beni. Kayboldum. Ben buradayım.* O zaman, parlak ışıklı bir ormanla çevrili; taşlardan bir henge, ayaklarının altındaki çimenlere boyanmış siyah ve kırmızı kurak bir daire, *tak, tak, tak, tak*, Saffron ürpertici bir nefesle uyanana kadar *sağır edici*. Kalbi küt küt atarken diğer tarafta onu tek bir düşünce karşıladı: Ryder'ın bunu yine yaptığına dair üzücü bir his.

VİZYON

"I Bu çimenli açıklığın ortasında duruyordum," dedi Saffron, yudumlarken onun Kahve olarak ve dinlenme onların parti dinlendi ile

Hanın yemek masalarından birinin etrafından gelen merak. Diğer müşteriler yemek alanında gevezelik ediyor, Saffron'un kulak misafiri olma endişesi duymamasına yetecek kadar arka plan gürültüsü yaratıyorlardı. Prens dikkatini çekmek ve özür dilemek isteyen yüksek feylerin kakofonisi bir gecede neredeyse sıfıra inmişti, yani yemeklerini nispeten huzur içinde yiyebileceklerdi. "Etrafımda yerden çıkan taşlar vardı ve çimenlerin üzerinde tıpkı geçenlerde Avren'de rapor edilene benzeyen kurak bir daire... ağaçlar da sonbahar için değişmeye başlıyor gibiydi. Sanırım bu sadece bir rüya olduğunun kanıtı, çünkü yazın bitmesine daha en az bir ay var."

"Sonbaharda ağaçlar hemen hemen her zaman altın rengindedir," diye düzeltti Copper, ağzı yemekle doluydu ve hem Cylvan'ın hem de Maeve'in burunlarını tiksintiyle kırıltmalarına neden oldu. Cylvan, Copper'ın kiraladığı odanın sokağın aşağısında olmasına atıfta bulunarak, "*Seni buraya hiç almamalıydılar tilki,*" gibi bir şeyler mırıldandı. Copper duymamış gibi devam etti. "Özellikle de eski ormanda."

"Taş çemberler, üzerlerinde bir şey var mıydı?" Sionnach sonra sordu. "Herhangi bir işaret, rün ya da başka bir şey?"

"Hatırlamıyorum." Saffron tabağındaki yarısı yenmiş kahvaltı kekine baktı ve çatalıyla onu dürttü. Başka ayrıntıları hatırlamaya çalışıyor, Asche'nin onun için haykıran sesini, perdenin yırtılmasıyla birlikte çınlayan o kendine özgü altı vuruş sesini bastırmak zorunda kalıyordu. "Sanırım... taşların etrafında büyüyen beyaz çiçekler vardı? Küçük olanlar, belki yonca çiçekleri? Taşlardan biri diğerlerinden biraz daha büyük olabilirdi ama herhangi bir işaret olup olmadığını hatırlamıyorum."

Sionnach çorbalarını aynı düşünceli tavırla karıştırdı. "Meşe ağaçları mıydı?"

"Sanırım öyle."

"Hmm..." Başlarını sallamadan önce iç çektiler. Saffron ne düşündüklerini biraz daha anlayabilmek için onları dürtmek zorunda kaldı. "Bu sadece

-Kulağa biraz tanıdık geliyor. Babamın geldiği Satyr ilçesinin dışında buna benzer bir hendek var. Büyüdüğüm yerin yakınındaki ormanda."

"Var mı?" Saffron sesinin aniden yükselmesine engel olamayarak sordu. Kendini sandalyesinde geriye yaslanmaya zorlayarak, aniden bastıran duygularını yutkunarak bastırdı. Birdenbire rüyalarını rastgele görüntülerden ibaretmiş gibi anlatmaya başlarsa deli bir aptal gibi görüneceğinden emindi ama... Yine de... Sionnach gerçek bir yere tanıklık etmiş olabileceğini ima ediyordu, özellikle de Avren'den ayrılmadan önceki gece Morrigan'ın yanmış tapınağındaki karga oymasını rüyasında bile görmüşken... Belki de... diye düşündü.

"Saffron?" Cylvan nazikçe ısrar etti ve ancak o zaman Saffron başını kaldırıp masanın etrafındaki herkesin tekrar sessizliğe büründüğünü fark etti. Sanki tamamen hayal ürünü olmayabilecek rüyasını anlatmayı ne kadar çok istediği belliymiş gibi onu izliyordu.

"Sadece..." nasıl açıklayacağını bilmiyordu. O ihtiyaç anında Cylvan'a baktı ve bunun ona biraz cesaret vereceğini umdu. "Son zamanlarda buna benzer birden fazla rüya , içlerinde..,

Biri bana sesleniyor. Yardımımı istiyor, ağlıyor... Ve- ve... Yemin ederim ses... Asche'nin sesine benziyor."

Cylvan hafifçe doğruldu. Onun arkasında Saoirse de doğruldu ve Aodhán da merakla Saffron'a baktı.

"Asche gibi mi?" Cylvan nefesinin altında sordu. Saffron başını salladı, dudağını ısırırken Cylvan hızla ekledi: "Sence Asche orada mı?"

Saffron neredeyse boğuluyordu.

"Bilmiyorum-" diye geveledi, Cylvan'ı umutlandırmak istemiyordu. "Bunun gerçekten Asche'nin sesi olup olmadığını ya da rüyadan öte bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum ama-! Sadece bir şey olmayabilir, ama bundan sonra ne yapacağımıza dair başka bir ipucumuz olmadığı için, bundan bahsetmenin zararı olmayacağını düşündüm-"

"Gitmeliyiz," dedi Cylvan, gözleri parlak ve kırpmadan Saffron'a bakıyordu. Mor irislerinin derinliklerinde umut dolu küçük bir titreşim vardı ve Saffron bunun onu sevindirdiğini mi yoksa hasta mı ettiğini bilmiyordu. Yanılıyor olma düşüncesi midesini bulandırıyor, Sionnach'ın Saffron'un tarif ettiğine inandığı yerde hiçbir şey bulamadıkları anda o küçük titreşimine ne olacağını biliyordu. Ama Cylvan'ın gözlerindeki o bakışı korumanın cazibesine karşı koymak imkânsızdı. Cylvan'a geçici olarak bile olsa tutunabileceği bir şey verebilmek buna değebilirdi. Bu yüzden başını salladı.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi ve önce diğerlerine, sonra da Sionnach'a baktı. "Hiçbir şey olmasa bile, belki ziyarete gitmek en azından şüphelerimi hafifletir."

"Hiçbir şey olmasa bile," diye taklit etti Sionnach, yeniden canlanarak. "En azından evde, odamda işimize yarayabilecek geniş bir kitap koleksiyonum var. Erm-" sesini alçaltarak hafifçe öne doğru eğildi. "Kütüphane raflarında bulamayacağınız kitaplar ... Özellikle de pek çok tarih kitabı. , şey... fırsatını bulduğumda bir kütüphaneden nadir bir kopya kapmaktan kendimi alıkoyamadım, biliyorsunuz, ve satirlerin de Alfidel'in etrafından eski kitapları almak için kendi yöntemleri var, ne zaman istesem..."

"Ah?" Cylvan'ın ilgisi bir anda satire döndü. "Kütüphaneden eski kitapları mı çalıyorsun, keçi? Gitmek için bir sebep daha. Belki de ne tür tabu edebiyatı topladığını görmek benim yararına olur..." Saffron'un sabahtan beri gördüğünden daha canlı konuşuyordu, sanki Asche'den söz etmek bile onu diriltmişti. Hiçbir şey olmasa bile gidip bakmanın hiçbir zararı olmadığına dair bir tutam daha güvence. Bu sadece Cylvan'a dört gözle bekleyeceği bir şey verse bile.

"Bu değil-!" Sionnach panik içinde ayağa fırladı ama Saffron kolundan tutarak onu geri çekti.

"Seninle dalga geçiyor," diye mırıldandı Saffron, Cylvan'a bir bakış fırlatmadan da edemedi. Cylvan muzipçe sıırttı ve peçeteyle ağzını sildi. "Ekselansları da eski, tabu kitapları toplamaktan muaf değil, yine de istediğini almadan önce kütüphanede toplanmalarını beklediğini hiç sanmıyorum."

"Kendi adına konuş, *beantighe*."

Saffron ona keskin ve tehditkâr bir gülümseme fırlattı. Cylvan da meydan okurcasına gülümsedi.

"Demek Sonbahar Sarayı'ndaki satirleri ziyaret edeceğiz?" Copper nihayet ağzındaki yuttuktan sonra sordu. "Ormanda çıplak koşmalı uzun zaman oldu."

"Oh, ormanda çıplak mı dolaşıyorsun?" Cylvan sordu. "O kıyafetlerin altında vahşi satirlerin arasına karışacak kadar kıllı mısın, seni canavar?"

"Kafanda o boynuzlarla konuşacak tek kişi sensin."

"Ejderhaların soyundan geliyor Copper," diye araya girdi Saffron Cylvan'dan önce, ama sesi alaycı bir tonda kalmıştı. Arkalarında, Aodhán bıkmış gibi iç çekti. Sanki masada oturmak yerine nöbet tutmakla görevlendirilmemiş olsalardı kendi fikirlerini .

"Ejderha-satirlerle aynı soydan gelme ihtimalini hiç düşündün mü, Cylvan?" Maeve soğukkanlılıkla sordu ve Cylvan sadece ağzını sildi ve özür dilemek için ayağa kalktı. Masadakiler kahkahalara boğuldu, Saffron bile kendini tutamayarak prensi kovalamak ve geri getirmek için ayağa fırladı. Cylvan yapmadı

Argue, Saffron ona acısını hafifletmek için taze meyveler ikram ederken, sadece oflayıp puflayarak sandalyesine oturdu.

SAFRAN YANLARINDA ZATEN BİR AVUÇ KİTAP GETİRMIŞKEN

Yolculuklarını biraz daha uzatma kararıyla birlikte, trene binmeden önce Erelaine'in kitapçısını incelemesine izin vermesi için Cylvan'ı ikna etmeyi başardı. Meraktan başka bir şey değilmiş gibi davransa da, aslında bir önceki gece kutsal tapınağa yaptıkları gezi sırasında keşfettikleri, yeni planla birlikte kahvaltılarını bitirdikten çok sonra bile Saffron'un zihninde parlak ve *acı verici bir* şekilde çınlamaya devam etti.

Saffron özellikle, Proserpina'nın Morrigan'a korumaları için yalvardığı kişilerin isimlerini verdi: Adone ve *Deimne*. Bu ismi biliyordu, bundan emindi. Bir kitapta okumuştı. Ve Taran bile Saffron bu ismi bilip bilmediğini sorduğunda zihinsel olarak başını salladığında, Saffron hafızasını harekete geçirecek bir şey bulana kadar onu canlı canlı yiyeceğini biliyordu.

İplerle birbirine bağlanmış bir yığın yeni kitapla Saffron diğerleriyle birlikte peronda toplandı; bu kez Copper onlara katılmayı o kadar da büyütmedi. Yine de kendi biletini almakta ısrar etti. Farklı bir bilet kuyruğunda beklemekte. Saffron'a tren yola çıktığında *'ziyaret etmek için uğrayacağına'* söz vermesine rağmen prensin özel vagonundan uzakta bir koltuk talep etti. Saffron, Copper'ın kafasından geçtiğini asla anlayamayabilirdi ama bir parçası artık umursamıyordu. Sadece arkadaşının tekrar yanında olmasından mutluydu.

İyileşen ruh haline ek olarak, Cylvan'ı taciz etmek isteyen kalabalığın hanın yemek alanının dışında bile seyrettiği, kitapçada alışveriş yaptıkları ve hatta prensin seyahat ekibinin tren platformunda huzur içinde beklemesine izin verdikleri görülüyordu. Artık bağışlamak yok, dikkatini çekmek için pençe atan eller ya da fırlatılan nesneler yok - en kötüsü, çoğu insan sadece omuzlarının üzerinden bakmaya ve yakındaki arkadaşlarına fısıldamaya geri döndü. Belki de, her ne kadar sinir bozucu olsa da, Cylvan'ın bir gün önceki çabaları

insanların minnettar olabileceği şefkatli ve merhametli bir prens olduğunu kanıtladı-

Ya da Saffron öyle sanıyordu, ta ki bir haber tellalı trenin gelmesini bekleyen kalabalığın arasından geçip Saffron'a bozuk para karşılığında dedikodu broşürlerinden birini verene kadar. Saffron en üstte büyük harflerle, aslında bu ani yatıştırmayı açıklayan başlığı okudu ve bu onun rahatlamasını tersine çevirdi.

*PRENS CYLVAN GEÇ SAATLERDE LADY MAC DELBAITH İLE
ZENGİN GÜMÜŞLERİN ADİL TAHSİSİNİ KONUŞURKEN
DUYULMUŞTUR*

*ERELAINE RENDEZVOUS; Kaynaklar Kraliyetin Tanrılar Dağı'nın
Etkilenen Sakinlerine Dağıtım Masraflarını Karşılamaı Teklif
Ettiğini Söylüyor...*

Taran, sanki Saffron bunu kendi başına anlamamış gibi, Saffron'un aklının bir köşesinden, *"Bu dün gece nereye kaçtığını açıklıyor,"* dedi. Elindeki broşürü buruşturdu ve tam Cylvan trenin bir dakika içinde geleceğini haber vermek için yaklaşıırken arkasını döndü. Buruşturulmuş kâğıdı Cylvan'ın göğsüne iten Saffron arkasını döndü ve Sionnach'ın beklediği yeri bulmaya gitti. Kaynamanın eşiğindeydi ve en azından onca insanın önünde patlamaması gerektiğini biliyordu.

UÇAĞA BINENE KADAR CYLVAN'LA YÜZLEŞMEKTEN KAÇINMAYI BAŞARDI.

Sonra trene binerken, sonra özel odalarına yerleşirken, hatta yolculuktan yarım saat sonra, içeceği sert bir şeyle manzaraya dalıp gitmişti. Tüm bunlar olurken Cylvan, prensin dedikodu broşürünü ön cebinde tuttuğunu düşünürsek, Saffron'u bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu açıkça biliyordu. Saffron'un buruşturmasından dolayı düzleşmiş, küçük bir köşesi Saffron'un fırsatını bulduğunda bu konuyu ele alacağını bilmesini ister gibi dışarı bakıyordu.

Saffron sessiz arabada oturup *Yeni ve Eski Alvish Mitlerini* okurken, diğerleri zamanın geçmesine yardımcı olmak için başka yerlerde kendi eğlencelerini bulurken o bu şansı kullandı. Cylvan, Saffron'un

sandalyesinin arkasını tutup hafifçe sallayarak dikkatini çekti ve Saffron boynunu geriye atarken ona gülümsedi.

"Merhaba," dedi basitçe. "Kitap okuyorum."

"Ah, hadi ama," diye iç geçirdi Cylvan, yalvarmaya varan bir ses tonuyla. "Beni yeterince cezalandırmadın mı? Çok acı çekiyorum."

"Bence daha fazla acı çekmeye dayanabilirsin," dedi Saffron, Cylvan yanındaki koltuğa otururken, yine de prensin gerçekten gitmesini istemediğinin bir işareti olarak bir ayağını Cylvan'ın dizine için uzattı. İlk baştaki öfkesi çoktan yatışmış, tekrar onun huzurunda olmak için ayağa kalkmıştı. Cylvan'ın eli Saffron'un ayak bileğini buldu, pantolonunun paçasının altıyla oynadı ve başparmağını çıplak tenine sürttü.

"Fırsatını bulduğumda sana anlatacaktım," dedi. Saffron onu cesaretlendirmek için sadece bir kaşını kaldırdı. "Ben de yatağa girene kadar onunla bir şey konuşmayı düşünmemiştim bile. Senden sır saklamıyordum, püca. Yemin ederim."

"bunu yapmaya karar vermene ne sebep oldu?" Saffron sordu.

"Bu... bir zayıflık anıydı," dedi ve Cylvan onun gözlerine bakamadığında Saffron'un kalbi merhametle çarptı. "Uyuyamadım. Erelaine'deki insanlarla konuşmak için çektiğim onca zahmeti ve hiçbirinin beni anlamadığını düşünüp durdum. Dedikodu gazetelerinin bu konuda ne tür şeyler yazacağını düşündüm. Gerçekten elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken aşığılanma düşüncesini hazmedemiyordum. Düşündüm ki... Anysta'ya gitmek bu ihtimali azaltmaya yardımcı olabilir. Ve haklıydım."

Saffron dudağını ısırdı. Sonunda kitabını kapatıp kucağına koydu. "Sanırım... bu mantıklı," diye fısıldadı. "Hoşuma gitmese bile."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," dedi Cylvan. Saffron'un ayak bileğini sıktı ve Saffron'un bacağının seğirmesine neden oldu. "Ama bilmeni isterim ki, onunla uzun vadeli bir anlaşma yapmadım. Önümüzdeki birkaç gün içinde bu konuda ne tür çılgınca şeyler yayınlanacak olursa olsun, herhangi bir gizli ittifak yapmadık."

"Ona gizlice evlenme teklif etmedin ya da buna benzer bir şey yapmadın mı?" Saffron alay etti. "Yani dedikodu sütunları kaçınılmaz olarak iddia ettiğinde-"

"Kesinlikle olmaz." Cylvan, Saffron'un bileğini tekrar sıkarak kararlı bir şekilde konuştu. "*Kesinlikle hayır.*"

Saffron kıkırdadı, sonra içini çekti. Avucunu kucağındaki kitabın pürüzsüz yüzünde gezdirdikten sonra uzanıp Cylvan'ın kolçaktaki elini tuttu ve sıkı.

"Anlıyorum," dedi fısıltıyla. "Seni de suçlamıyorum, dediğim gibi hoşuma bile..."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Cylvan. Yüzünde yeni bir merak ifadesiyle öne doğru oturmadan önce sandalyesinde gözle görülür bir şekilde gevşedi. "Şimdi bana dün gece ben yokken nereye gittiğini söyleyeceksin."

"Hm?" Saffron masumca mırıldandı, kirpiklerini kırıştırdı ve prensinin ne demek istediğini hiç anlamamış gibi ona gülümsedi.

"Aptal numarası yapma, seni iblis. Ben döndüğümde gitmiş olmakla kalmadın, Aodhán bile benden bir saat sonra gizlice çıktığını gördüğünü söyledi. Kiminle gizlice buluştuğumu sana zaten söyledim, şimdi sende."

"Görünüşe göre ikimiz de gece geç saatlerde buluşmaya yatkınız."

"dağıtmaya çalışma. Soruya cevap ver, beantighe."

Saffron inledi, öne doğru oturmadan önce başını dramatik bir şekilde geriye attı, bacağını geri aldı, böylece koltuğunun kenarına düzgün bir şekilde yaslanabildi.

"Ben de eninde sonunda sana söyleyecektim, biliyorsun," diye güvence verdi Saffron. "Bunu sır olarak saklamamın da bir nedeni yoktu."

"Ben uyurken gizlice kaçacak kadar gizli."

"Kendi adına konuş, Gece Prensi," diye karşılık verdi sıkı bir gülümsemeye. Cylvan da tehditkâr bir şekilde gülümsedi.

"Ne ?"

Saffron yine ofladı. Biraz daha yaklaştı ve Cylvan da aynısını yaptı, ta ki aralarında birkaç santimden fazla mesafe kalmayana kadar.

"Dün peçe etkinliğinin yapıldığı alanı gezmeyi bitirdikten sonra... beni görecekt çok fazla göz olmadan daha yakından bakmak istediğime karar verdim."

"Oh, Danu bize yardım et," diye homurdandı Cylvan, elini Saffron'un kalçasına atıp pençesini geçirdi. "Ne yaptın sen cadı?"

Saffron sırtıttı ve karşılığında Cylvan'ın dizini tutup prens irkilinceye kadar sıkıttı. "Sadece Ryder'ın geride herhangi bir ipucu bırakıp bırakmadığını görmek istedim," diye olabildiğince basit bir şekilde açıkladı. Cylvan şaşkınlıkla ona baktı ve Saffron, Cylvan'ın boğazının arkasından bir dizi azarın yükseldiğini hissederek önce onun sözünü kesti: "Bir saatten az bir süre yoktum -bunu biliyorsun- ve Taran kimsenin beni rahatsız etmediğinden emin olmak için oradaydı. Görünüşe göre Aodhán bile nereye gittiğimi görmemiş. Kimse görmemiş."

"Ve?" Cylvan, Saffron'u hazırlıksız yakalayıp ısrar etti. Elini tekrar Saffron'un kalçasının üzerinde sıkarak Saffron'un sıçramasına ve keskin bir kıkırdamayı bastırmasına neden oldu.

"Ve özellikle Goblen Salonu'nda aynı rapordan bazı kalıntılar vardı. Ayrıca birkaç demet peri meyvesi de geride kaldı, ancak onların icabına baktım."

"Peki başka ne var?"

Saffron kırıltılarını tekrar kırıltırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Benden bir şey sakladığını anlayamayacağımı mı sanıyorsun? Bilen bakışlarım için açık bir kitap gibisin, seni küçük hırsız. Başka ne aldın?"

"Beni kesinlikle çok iyi tanıyorsun," diyerek gergin bir gülümsemeyle kabul eden Saffron, omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attıktan sonra omuz çantasını çekerek yere, ayaklarının arasına yerleştirdi. Sıkıca kapattığı ön cebini karıştırarak kraliçenin Morrigan'a yaptığı kadim yakarışı çıkardı. Cylvan bunu gördüğünde sesli bir şekilde homurdandı ve ellerini Saffron'un ellerine dolamak için öne doğru sıçradı. Gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu ama bu itirazdan çok şaşkınlıktan kaynaklanıyordu.

"Seni küçük-!" Hırıldadı. "Seni lanet olası púca hırsız!"

Saffron sırtarak parşömeni Cylvan'ın yuvarlak omuzlarının kabuğunun içine sakladı ve uçlarındaki iki altın kapağı açarak prensin eskimiş kâğıdı açmasını sağladı. Cylvan'ın kelimeleri bir kez, sonra iki kez, sonra üçüncü kez okumasını gergin bir sessizlikle izledi, sonra güzel gözleri Saffron'un gözleriyle tekrar buluşmak için yukarı kayd.

"Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun," diye zayıfça söze başladı Saffron, ancak Cylvan ellerini tekrar birbirine kenetleyip agresif bir şekilde başını salladı.

"Hayır, hayır, hiç de değil - sadece - sanırım hâlâ biraz şoktayım, hepsi bu. Ayrıca Morrigan'ın geri bunun için beni lanetlememesi için de dua ediyorum."

"Bu noktada başka ne ile lanetlenmiş olabilirsiniz ki, Seelie Gecesi Prensi Ekselansları?" Saffron alçak bir sesle alay etti. Cylvan onu canlı yiyecekmiş gibi görünüyordu.

"Çalmaya değer olduğunu sana düşündüren neydi?" Cylvan açıklığa kavuştu. "Onun hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Saffron bütün gece boyunca ve bütün sabah boyunca arka planda yaşadığı duyguları açıklamaya çalıştı. Proserpina'nın insan sevgilisini geride bırakmak zorunda kalmasından duyduğu üzüntü ve kayıp hissi - daha sonra gerçekleşecek olan her şeye rağmen. Notta özellikle Adone'un ve *Deimne* adında başkasının adını vermesi.

"Bu ismi bir yerden biliyorum ama tam olarak hatırlayamıyorum," diye iç geçirdi Saffron, parşömeni tekrar yuvarlayıp çantasına geri koydu. "Bana bu kadar çok yeni kitap almanı istememin nedenlerinden biri de buydu. Bunun bir efsaneden olduğuna eminim ama hangisi olduğunu henüz bulamadım..."

Cylvan, Saffron'un kucağındaki Alvish efsaneleri kitabına baktı ve Saffron'un o güne kadar gördüğü en hıznır, tilki gibi sırttı.

"İsmi tanıyorsun ama nereden geldiğini bilmiyorsun, değil mi beantighe? Ben de senin efsaneler konusunda benden bile daha bilgili olduğumu sanıyordum-"

Saffron kitabı iki eliyle kavradı ve onunla Cylvan'ın kalçasına vurdu.

"Sadece bana söyler misin-!"

"*Somon balığı yedin mi, delikanlı?*" Cylvan teatral bir şekilde araya girdi, Saffron'un kolunu tuttu ve dizeleri aktarırken onu salladı. "*Dokuz ağacın fındıklarıyla beslenen somon balığından yedin mi? Ben bile yiyemeden, onu yakalayan ben olmama rağmen...!*"

Düşünceler gözlerinin arkasında dönerken Saffron ona baktı, bu kelimeleri biliyordu, nereden geldiğini biliyordu, Cylvan uzanıp parmağını Saffron'un fey büyüyle sarıya dönmüş saçlarında gezdirene kadar tanımayı zar zor atlattı.

"Fionn senin adın, saçlarının güzelliği için-"

"Fionn mac Cumhaill!" Saffron haykırdı ve diğer yolcular dönüp bakınca utanç içinde elini ağzına götürdü. Cylvan bir kahkaha patlattı ve Saffron ona vurdu, sonra da boynuzlarından birini tutarak utanç içinde onu geri çekti.

"Fionn mac Cumhaill, şair Finn ona başka bir isim vermeden önce *'Deimne'* olarak doğmuştu," diye tekrarladı Saffron, Cylvan onu daha fazla kızdıramadan. Prens sonunda başını salladı ama Saffron'un yüzünü dolduran kan, büyüünün altından bile görünecek kadar güçlüymüş gibi sırtıtmaktan kendini alamadı. "Ama Proserpina notunda neden ondan bahsetsin ki? Tabii tanıdığı birinden söz etmiyorsa... Bir arkadaştan mı? Belki bir evcil hayvan..."

"Geride ne kadar az şey bıraktığı düşünülürse, gerçekten de tuhaf görünüyor," diye onayladı Cylvan, kıkırdaması sona erdiğinde. Sandalyede arkasına yaslandı ve uzun pencereden geçen manzaraya bakarak düşüncelere daldı. Saffron bu sırada onu izlemekle yetindi, Cylvan'ın bile *Deimne*'nin Kraliçe Proserpina bağlamında kimi, neyi kastetmiş olabileceğini bilmediğini duyunca hayal kırıklığına uğradı ama şaşırmadı. "Belki de kraliçe olduktan sonra tapınağın yanması sürpriz değildir... belki de bu kadar kişisel bir şey yazıp herkesin bulabileceği bir yerde bıraktığı için pişman olmuştur."

Saffron'un kalbi küt küt atmaya başladı. Kelimeleri kitabına kopyalayan kendi el yazısına tekrar baktı.

"Yangını çıkaranın o olduğunu mu söylüyorsun? Ama Sionnach dedi ki..."

"Dur tahmin edeyim, *'alevler yıldızları yeniden düzenleyecek kadar şiddetli yanıyordu,'* değil mi?" Cylvan sanki sınıfta öğretilen yaygın bir cümlemiş gibi taklit etti. Saffron başını salladı.

"Eğer yangından haberi varsa, o zaman ya tapınağı yakmanın önemli olmayacağını düşündü ya da belki..."

"Umurunda değil miydi?" Cylvan sordu ama bunu Saffron'un düşüncesini tamamlamak için değil, bu fikri kendi başına değerlendirmek için yapmıştı. Saffron bunun çılgınca ve çirkin bir düşünce olduğuna inanıyordu ama Cylvan'ın yüzündeki ifade, yani bir sonraki Gece Mahkemesi bildirisini alması muhtemel kişinin yüzü, biraz daha okunaksızdı.

Saffron birbirlerinin karşısında düşünceli bir sessizlik içinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, sadece Cylvan'ın geri dönerken giysilerinin değişme sesi bile şimşek kadar gürültülüydü.

"Pekâlâ," dedi, sakın gülümsemesi birkaç dakika önceki parlak neşesinden çok farklıydı. Sanki Saffron'un onunla paylaştıklarıyla ağırlaşmış ve Saffron'u bir suçluluk duygusuyla doldurmuştu. "Zorlayıcı bir gizem olduğu kesin. Burada başladığımız işi bitirdiğimizde, eminim Daurae Asche bunu çözmenize yardım etmek için can atacaktır, Lord Saffron."

Saffron'un kalbi ağır bir şekilde çarptı ama başını sallayarak gülümsedi. Haklıydı. Arkadaşlarını eve geri getirmeye çalışırken zaten zamanı kısıtlıyken başka bir şeyle dikkatini dağıtmanın bir faydası yoktu. Gördüğü rüyalara ve bunların bir anlamı olup olmadığına odaklanmalıydı. Yalnızca Ryder Kyteler'a odaklanmalıydı. Ryder'ı bulurlarsa diğerlerine de ulaşmanın bir yolunu bulacaklardı. Ve bu her şeyden daha önemliydi.

ARAMA

"W ",!"

Saffron'un düşünceleri huzursuz bir uykudan dolayı ağırdı, gözleri

önce karanlığa, sonra da hızla yakılan bir mumun zayıf ışığına açıldı. Sionnach ranzaların arasında uyku kıyafetlerinin üzerine hızla bir bornoz geçirirken, Maeve ve Copper kapı girişine doluşmuştu. Perdeler pencerenin üzerine çekilmişti, dışarıyı görülemeyecek kadar karanlıktı - yavaşça geçen, sallanan bir fener ışığı çizgisi dışında. Saffron ancak o zaman trenin beklenmedik bir şekilde durduğunu fark etti.

Cylvan aniden oradaydı, Maeve ve Copper'ın arasından kapı aralığına doğru ilerledi ve Saffron'un daha yeni doğrulmaya başladığı yere doğru ilerledi. Saffron'un neler olduğunu sormasına fırsat kalmadan Cylvan'ın elleri kollarının altındaydı ve onu yataktan kaldırıp yere doğru çekti. Hiçbir şey söylemedi, Sionnach'a Saffron'un sabahlığının nerede olduğunu sormak için hızla hareket ederken, Saoirse ve Aodhán dışarıdaki koridorda kendi lambalarını taşıyarak belirdiler.

"Neler oluyor?" Saffron sonunda sordu. Cylvan onunla göz göze gelmedi, sadece Sionnach'ın elinden cübbeyi kaptı ve hızla Saffron'a giydirdi. "Cylvan-!"

"Cadı avcıları," dedi hızlı ve alçak sesle. "Bizimle birlikte Erelaine'e gelenler, bizi takip etmiş olmalılar. Treni durdurdular." Sesi titriyordu. "Trende kayıtlı insan olup olmadığını kontrol ediyorlar. Saklanıyor olabilecek başkaları için odaları arayabilirler."

"Ne?" Saffron'un sesi çatladı ve Cylvan'ın omzunu tuttu. "Cylvan!"

"Her şey yoluna girecek Saffron, gel," diye ısrar etti Cylvan, kolunu Saffron'un beline sıkıca doladı ve onu koridora doğru götürdü.

"Yolcular içki vagonunda toplanıyor. Geri kalanınız da öyle," diye talimat verdi Saoirse.

Saffron, kendisini hiç gevşemeyen bir kolla sıkıca tutan Cylvan'la aynı hızda hızla yürüdü. Prensini yüzüne baktığı kısa anda çenesi boğazındaki tendonları esnetecek kadar sıkı kilitlenmiş, arabaların arasından hızla geçerken dümdüz önüne bakıyordu.

Onlar giderken, kenara çekilen yolcular gözlerini kaçırdı, sonra da bir Gündüz Mahkemesi'ne yalvarır gibi bir hareket yaptılar. Saffron karşılığında kolunu Cylvan'a dolayabilmeyi diledi, kuzgununun elini tutup ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verebilmeyi diledi, her şey yoluna girecekti, bu cadı avcılarının bakışları altında fark edilmeden kaçmak zorunda kaldıkları ilk sefer değildi ama buna ne kadar inandığından o bile emin değildi.

Ama kendisi büyüünün ayrıcalığından ve yanında tuttuğu arkadaşlarından rahatsız olmasa bile, gemideki diğer insanlar ne olacaktı? Ya diğerleri gibi kurak büyülerle uğraşan, üvez meyveleri yiyen, Ryder'ın tatlı vaatlerine kapılanlar varsa?

Bir şeyler söylemek istedi, Cylvan'a bir şeyler yapması için sessizce yalvarmak istedi, bunu yapabilecek biri varsa o da kendisiydi ama Saffron'un ağzı ilk kez kapalı kaldı. Kalbinin göğsünde ne kadar hızlı ve sert çarptığını hatırladığı anda denese bile sesi çıkmayabilirdi - cadı avcıları onu tanıyordu, bir zamanlar onu nasıl üvezle gömmeye çalıştıkları bunu kanıtlıyordu. Trende bulunanlar onu özellikle tanıyorlardı. Bir tanesi

Avren'in platformunda doğrudan ona bakmışlardı. Onu orada, herkesin önünde suçlayacak kadar cesur olabilirler miydi? Büyüsüne rağmen, başka bir fey lordundan başka bir şey olduğuna dair hiçbir belirti olmamasına rağmen...?

Loş ışıklı içki vagonuna vardılar; burada küçük bir grup beantigh karşı uçta toplanırken, patron aileleri barda toplanmıştı ve barmen gece yarısı siparişlerinin ani hücumuna yetişmeye çalışıyordu. İnsanlarla birlikte cadı avcılarının biri de herkesin hesaba katılmasını bekliyordu. Yüzleri peçenin altında saklı kalmıştı ama Saffron, Prens Cylvan'la birlikte diğerlerinin yanında belirlediği anda gözlerini hissetti.

Bir başka cadı avcısı sakın ve güven verici bir sesle, "Lütfen endişelenmeyin hanımlar, beyler, beyefendiler, beantighe hizmetkârlarınızı uzun süre tutmayacağız," dedi. Saffron'un sıçramasına neden oldu, çünkü arabanın alçak ışığına nasıl karıştıklarıyla ne kadar yakın olduklarını tam olarak fark etmemişti. Birkaç adım daha atsa neredeyse ulaşabileceği mesafedeydiler. "Tren birazdan yoluna devam edecek."

"şey nedir?"

Cylvan'ın eli Saffron'un omzunda sıkılaştı. Vagonda bulunan herkesin yüzü ona doğru döndü ve Saffron ancak o zaman soranın kendisi olduğunu fark etti. Düşünmeden, korkudan uyuşmuş ama aynı zamanda Cylvan'ın yakınlığıyla cesaretlenmişti. Cadı avcısının bakışları bile prensin Saffron'a yakın tuttuğu belli olan elinin üzerinde oyalanırken, kendi ellerini kibarca karınlarının üzerinde kavuşturmuşlardı.

"Yaz Ortası Oyunları'nda kaybettiklerimizi göz önünde bulundurursak, lordum," diye cevap verdiler, yavaşça ve küçümseyerek konuşarak, "... bu insan direnişini kökünden kesip atmamız Alfidel halkının yararına olacaktır. Masum bulunan hiç kimseye zarar vermek istemiyoruz. Sadece ne bilebileceklerini sorgulamak istiyoruz."

Saffron neredeyse tam olarak ne arıyor olabileceklerini soracaktı - en iyi ihtimalle bir avuç bahar cadısının paylaşabileceği bir şey, özellikle de zaten her şeye bir cevabı olan Ryder'a sahiplerse- ama önce boğazının arkasında başka bir şey sızladı. Tam olarak bu soru. Neden Ryder'a doğrudan sormasındı ki...?

Saffron bunun yerine, "Direniş üyeleri patron aileleriyle birlikte bu trende olmaz," dedi. Bu kez suçlayıcı olmaktan çok meraklıydı. Birdenbire şüphelendiği şeye cevap verecek kadar koordinasyonsuz olup olmadıklarını merak ediyordu.

Boş barın etrafında duran yüksek fey gruplarından mırıltılar yükseldi, konuştuğu için ona kızgın ve değindiği nokta ilgilerini çekmiş gibi görünüyordlardı.

Cadı avcısı, "Kızıl büyücülüğün son zamanlarda ne kadar yayıldığını tam olarak bilmenin bir yolu yok," diye cevap verdi ve bu sefer Saffron bilerek dilini ısırmak zorunda kaldı. Bir kez daha, "*Ryder Kyteler'a olan yakınlığını göz önüne alırsak, direnişin ne kadar geniş bir alana yayıldığını tam olarak biliyorsun...*" diye karşılık verme dürtüsüyle savaştı ama yine yutkundtu. Başka bir şüphe boğazının arkasını tıkayarak ilkinin besledi. Eğer cadı avcıları aradıkları şeyi Ryder'dan doğrudan alabilselerdi, bu kadar küçük bir kalabalığa bu kadar büyük bir gösteri yapmaları için hiçbir sebepleri olmazdı.

Saffron ve diğerlerini Avren'den peçe olayının gerçekleştiği Erelaine'e kadar takip etmek, ardından Ryder'ın topuklarında başka bir şey olduğuna dair hiçbir rapor olmamasına rağmen onlarla birlikte Erelaine'den Güz Sarayı'na devam etmek.

Saffron, cadı avcılarının bile Ryder Kyteler'ın nereye gittiğini ya da bir dahaki sefere nerede ortaya çıkabileceğini bilmediklerini sorguladı.

"Eğer bu trende koruyucu ailelerinin arasında yaşayan ve kurak büyü yapan insanlar varsa, o zaman sorgulaman için yanına alman gereken çok daha fazla insan var, cadı avcısı," dedi Saffron. Gözleri, rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kıpırdayan yüksek fey kümesine kaydı. Cylvan'ın Saffron'un omzundaki eli morartacak kadar sıkı kilitlendi. *Sessiz olması* için sessiz bir komut. Cadı avcısı, "Bu canavarları savunmaya olan ilginiz bana belki de sorgulanması gereken kişinin *siz olduğunuzu düşündürüyor*, Lord Saffron," diye karşılık verdi ama Saffron irkilmedi. Ryder'la olan müttefiklikleri sayesinde trendekilerin onun sırrından haberdar olduklarını açıkça ve tehditkâr bir şekilde hatırlatıyordu ama Saffron biliyordu ki, özellikle de onlar da adamı arıyorlarsa, sorun çıkarmak Saffron ile sadece dikkat dağıtıcı olurdu.

"Beantighleri mi yoksa onların koruyucu ailelerini mi savunuyorum?" Saffron sordu. Örtülü tehditten etkilenmemişti. Cylvan'ın onu kavrayışı sıkılaştı.

ama sonra gevşedi. Saffron'un tam olarak ne yapmaya çalıştığını anladı.

"Bu trende büyü uygulayan insanlara patronluk taslayan potansiyel olarak yüksek feyler olduğuna inanmalı mıyım?" Cylvan Alfidel Prensi gibi konuşuyordu, buyurgan ve otoriterdi. Saffron'un tüyleri ürperdi ve ona gülümsemek için dönmek için kendini zor tuttu. "Belki de Lord Saffron haklıdır - bu kadar ciddi suçlamalara rağmen birçoğunuzun sessiz kalması, hizmetkârınızı bir kalkan olarak kullanarak ne sakladığınızı merak etmeme neden oluyor..."

Kısa bir sessizlik anının ardından Copper, Cylvan'ı bile zıplatacak kadar yüksek bir sesle alay etti.

"Eğer bir cadı avcısı beni kurak bir insana patronluk taslamakla suçlasaydı, onlara şahsen taşları tekmelemelerini söyledim..."

Copper'ın konuşması Cylvan'inki kadar parlak olmadığı için Saffron kendini tutamayarak bir gülümsemeyi daha ısırdı. Yine de, toplanan feyler birbirlerine rahatsız bir şekilde bakarken, bazıları komşularından uzaklaşırken, yanlarında duranlara yargılayıcı bir şekilde bakmak için doğrulurken, işini yapıyor gibi görünüyordu. Saffron tavanda oluşan dedikodu bulutunu neredeyse görebiliyordu.

Maeve onaylamayan bir iç çekişle, "Sanki kendi hizmetkârlarımdan birinin sadakatini belirlemek için modası geçmiş bir mahkemeye güvенеcekmişim gibi," diye araya girdi. "Perde arkasında ne tür bir gündemleri olduğunu kim bilebilir?"

"Soylu bir aileyi kurak insanları barındırmakla suçlamak gerçekten kolay olurdu, değil mi?" Copper ekledi.

"Bu trende ne kadar az kişi olduğumuz düşünülürse, bu beni meraklandırıyor."

Sessizlik bir gibi çınladı. Sözcükler havada asılı kaldıkça, etraflarını saran yolcular tekrar birbirlerine baktıkça, ayakları üzerinde bir ileri bir geri gidip geldikçe rahatsızlık duydular. Sonunda biri konuştu. Boğazını temizleyen, elindeki tüylü yelpazeyle kendini havalandıran feyli bir kadın.

"Kulübede de söylediğim gibi, ıssız bir yerde böyle bir şey yapmak çok çirkin. Neredeyse Güz Mahkemesi'ne girdik - burada oturup bu tiyatroyu oynarken soyulabiliriz."

Copper bunun üzerine bir şeyler mırıldandı ama Sionnach sessiz olması için onu dirsekledi.

"Bizi, içimizden biri yaramazlık yaptığında bunu anlayamayacak kadar zavallı patron feyler olarak mı görüyorlar?" Bir diğeri tersledi. "Saçmalık - beantighe'mi hemen geri verin! Bu bariz saygısızlığa göz yummayacağım."

"Benimki de öyle. Gel, Flicker. Kamaramdaki ısıtıcıyı tekrar yakmalısın."

Gruptaki beantighe'lerden biri hiç vakit kaybetmeden diğerlerinin arasından sıyrıldı ve patronları olan hanımefendinin onları sahiplenmek için kolunu uzattığı yere doğru aceleyle ilerledi. Yanlarından geçerken Saffron'un gözleriyle karşılaştılar. Sessiz bir minnettarlıkla doluydular. Saffron fark etmemiş gibi davrandı ama midesi düğümlendi.

"Mülkümü araştırmak istiyorlarsa, bana resmi bir mektup gönderebilirler," dedi bir başkası. "Haber vermeden gelip eşyalarımı arayamazlar. Ve benden sadece boyun eğip kabul etmemi bekleyemezler! Gel, Dandelion!"

"Sen de Cotton!"

Arabanın başında toplanmış olan Beantigh'ler dağıldılar, arabadaki sesler neredeyse sağır edici bir seviyeye yükselirken hepsi aceleyle koruyucu ailelerine geri döndüler. Saffron ani kabarmanın altında ezilmemek için tökezleyerek Cylvan'a doğru geri çekilmek zorunda kaldı ama Cylvan onu her zaman sabit ve koruyucu bir şekilde tutmaya devam etti. Çok geçmeden, arabanın başındaki cadı avcılarını bile kaşlarını çattı, dönüp birbirlerine emirler yağdırdıktan sonra kapı aralığından üst vagona geçerek gözden kayboldular.

Ancak yola çıktıklarında Saffron'un kendine güveni kırık bir bardaktan akan su gibi azaldı, bacakları altından büküldü ama yere ulaşmadan Cylvan'ın kollarına yakalandı. Sanki Saffron'un arabanın darlığından dolayı başı dönüyormuş gibi, Saffron'un yakındaki sandalyelerden birine oturmasına yardım etti. Önünde diz çökerek Saffron'un yüzüne dokundu ve Copper'dan omzunun üzerinden Saffron'a içecek bir şeyler getirmesini istedi.

"Viski," diye Saffron. "Tanrım, şişede ne kadar varsa o kadar."

Copper kıkırdadı ve kendisine söylendiği gibi içki tezgahına doğru hantalca yürüdü. Arkasında , Aodhán'ın gözleri Saffron'da oyalandı.

Bar tezgahında Copper'a katılmak için dönmeden önce, şaşkınlık ve entrika karışımı bir duyguya kapıldılar.

Bu arada Cylvan asla geri çekilmedi, sadece Saffron'un yüzüne tekrar tekrar dokundu, yumuşak bir ifadeyle saçlarını gözlerinden itti, sanki Saffron'un iyi olup olmadığını sormak istiyordu ama ağzından çıkacak kelimelerin bunlar olacağından emin değildi. Saffron prensin gözlerinden olabildiğince uzun süre kaçındı, onlarla karşılaştığında daha fazla kendini tutamayacağını biliyordu ve haklıydı da.

Kazara Cylvan'ın bakışlarıyla karşılaştığı anda içindeki duygusal baraj yıkıldı ve gözleri yaşlarla dolup taşı. En azından sessizce ağladı ve Sionnach'ın uzattığı bir mendille hızla kuruladı. Soğukkanlılığını korudu, sadece Cylvan'a baktı ve başını sallarken duygularının ortaya çıkmasına izin verdi.

"Teşekkür ," diye fısıldadı, Cylvan'ın ellerini tuttu ve öpmek için başını eğdi. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, bir şeyler söylediğin için."

"Onlar için ilk sen konuştun Saffron," diye fısıldadı Cylvan, karşılığında Saffron'un ellerini sıkarak. "Çok cesurdun. O beantighler hayatlarını sana borçlu olabilirler. Copper ve Maeve'e de borçlu olabilirler ama bunu onlara söyleme. Özellikle de Copper'a." Cylvan sırtarak ortamı yumuşattı. "Şüphesiz bu konuda asla susmayacaktır."

Saffron zayıf bir kahkaha attı ve sulu gözlerini kaldırarak yakınlarda gezinen Maeve'i aradı ama onun dikkati cadı avcılarının kapıdan çıkıp gözden kaybolduğu arabanın başında kalmıştı. Copper, Saffron'un altın içkisini getirdiğinde, kendisi için ikinci bir tane taşıdı ve yarısını tek seferde mideye indirmeden önce ihtiyacı olan tüm teşekkürü ettiğini ilan etti. Saffron da aynısını yaptı, ancak bardak Cylvan tarafından kapıldı ve o da kalanı büyük bir yudumla içti.

Saffron prensin elini geri atarken elinin nasıl titrediğini gördü ve içinde suçluluk, utanç ya da rahatlama gibi hissettiren bir şeyle kıvrandı, bilmiyordu. Sadece alkolü ne kadar tutabileceğinden emin değildi, özellikle de herkesin görebileceği şekilde açıkta kalırlarsa. Uyku vagonlarına dönmemiş olanların hala oyalandıkları yerde,

Bazıları onlara doğru bakıyor, diğlerleri pencereden dışarı bakıyor, hepsi birbirlerine usulca fısıldıyordu.

Dedikodu bulutu tavana yakın, görünmez ama neredeyse elle tutulur bir yerde duruyordu. Belki de Saffron sadece anların konuşulmaya değıcek kadar renkli olduğunu nasıl anlayacağını öğreniyordu. Belki de bilinçaltında, gözünün ucuyla birinin pelerininin kenarına gizlenmiş bir şeyi fark etti. Bir tüy kalem parşömen üzerine hızla bir şeyler karalıyordu.

BAHÇIVAN

Bİstasyonda öğle yemeği için inmeden önce trende kahvaltı servisi yapılıyordu ve Saffron gecedan beri devam eden bakışların ve fısıltıların fazlasıyla farkındaydı

Öncesinde. Diğerleri etrafında şakalaşırken yemeğini olabildiğince normal bir şekilde sessizce yedi. Özellikle Copper, sanki kendi sahasına dönmüş olmanın verdiği cesaretle sesini yükseltti. Sionnach ise normalden daha küçük görünüyordu, hareketleri sert ve gergindi, sanki prensin gezici grubunun memleketlerini ziyaret edeceğinin ne anlama geldiğini yeni fark ediyorlarmış gibiydi. Saffron'un fark ettiğİ anda Copper da fark etmiş gibiydi, onları sözlü olarak taciz etmek niyetiyle ağzını açtı ama Saffron'dan gelen sert bir bakış onu anında susturdu ve onun yerine Maeve'e saçının şekli yüzünden sataşmaya devam etti.

Sessiz arabada manzaranın geçişini izlerken, Yaz Mahkemesi'nin yeşilliğİ yerini yavaş yavaş Sonbahar'ın altın örtüsüne bırakırken Saffron kitabına olan ilgisini çabucak kaybetti. Sonbahar Sarayı, Saffron'a beklediğinden daha fazla Kış Sarayı'nı hatırlatıyordu; Kış Sarayı'nda da diğerleri gibi dört mevsim yaşanırken, her daim bir soğukluk ya da kar ve buz tabakası vardı

Ziyaret edilen yere bağılı olarak, yazın en sıcak günlerinde bile.

Yazlık Saray da benzer bir yerdi; kışın en derin aylarında bile hiç soğuk olmazdı. Bahar Sarayı, belki de iki uç arasında rahatça yer aldığı için her mevsimi biraz yaşıyordu ve Saffron Güz Sarayı'nın da aynı şekilde olmasını bekliyordu ama Yaz ile Güz'ü ayıran vadiyi geçtiklerinde Saffron altın ormandaki ağaçların üç mevsimlik kuzeninden hiçbirine benzemediğini fark etti.

Güz Avlusu, adından da anlaşılacağı ve Copper'ın bir zamanlar tarif ettiği gibi, altın yaprakların ve ballı, benekli sabah güneşinin neredeyse sürekli bir hali içinde gelişti. Copper, pencereden dışarı bakan Saffron'un yüzündeki şaşkınlığı açıkça fark etmiş ve yaprakların gerçekten ölüp döküldükten sonra yeniden yeşerdiği tek zamanın Alfidel'in kışının sonu ve baharın kısa bir dönem olduğunu açıklamıştı. O zaman bile bu yeşillik nadiren birkaç haftadan fazla sürüyor, sonra tekrar sıcak turunculara, sarılara ve yanık kırmızılara dönüyordu. Saffron yanlarından geçen ağaçlar Bahar Sarayı'nın Akik Ormanı'nda yetişenlerden farklı değilken bunun nasıl mümkün olduğunu sorduğunda Copper cevap vermekten heyecan duyuyormuş gibi sırıttı.

"Sonbahar Sarayı'nın en eskisi olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Ormanlar Kış Mahkemesi'ndeki en eski dağlardan bile önce buradaydı. Höyüklerden ilk çıktıklarında Aos Sídhe'nin kendisi tarafından dikilmişlerdi. Bu yüzden Sonbahar Sarayı'na İlk Zenginlik Sarayı da denir. Bazıları Dagda'nın höyüklerinin bile orada olması gerektiğine inanıyor."

"Turistsen belki," diye alay etti Cylvan oturduğu yerden, Copper'ın Saffron'un tüm ilgisini tekeline almasından pek de memnun görünmüyordu.

"Tamamen haksız sayılmaz," diye araya girdi Sionnach, herkes onlara bakınca oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdanmadan önce. "Yani, Sonbahar Sarayı'nın ormanlarında başka hiçbir yerde olmadığı kadar doğal büyü olduğu bir sır değil."

Sonbahar Sarayı'ndan gelenlerin çoğunun yaptığı gibi buraya Sonbahar Sarayı yerine Sonbahar Sarayı demeleri, Saffron'un Sionnach'ın bile geldikleri yerle gurur duyduğunu fark etmesine neden oldu. Elinde olmadan geri adım atarak oturdukları sandalyenin koluna yaslandı.

"Doğal büyü derken neyi kastediyorsunuz?"

"Burada peçe daha ince," diye açıkladı Sionnach, taktıkları okuma gözlüklerini ayarlarken. "Kraliçe Sonbahar Mahkemesi'nde gözyaşlarını dindirmek için Alfidel'in diğer yerlerinden daha fazla zaman harcadı. Bu ve diğerlerine kıyasla en büyük saray olması, aksi takdirde yüksek fey toplumundan izole yaşayan vahşi şeylerle yolunuzun kesişme olasılığının daha yüksek olduğu anlamına geliyor."

Saffron'un kalbi heyecanla dans

etti. "Ne gibi?"

Cylvan, Saffron'un kafası ona döndüğünde gülerek, "Kendimize başka bir su perisi gösterisi yakalayabiliriz, beantighe," diye alay etti.

"Gerçekten mi? Periler!"

"Ve tabii ki satirler, tam önünüzde oturanın da kanıtladığı gibi."

"Tabii ki!" Saffron haykırdı.

"Görünmez şekil değiştirenleri ve benzerlerini de unutma," diye ekledi Copper sinsi bir gülümsemeye. "Sesini ya da ayak parmaklarını çalmak isteyecek bir sürü vahşi fey var, Saffron."

"Morrígan'da olduğu gibi vahşi doğada tek başına dolaşmayacağın kesin," diye ekledi Cylvan kesin bir ifadeyle. "Gerekirse seni belime bağlarım."

"Bu haksızlık," diye sızlandı Saffron. "Copper'ı beline bağla. O benden çok daha fazla belaya bulaşıyor."

"Birlikte başımızı derde sokacağız," diye söz verdi Copper. "Ormanda gösterebileceğim ve seveceğini bildiğim pek çok şey var Saff. Hiçbir ip beni durduramaz."

"Seni öldüreceğim," diye hırladı Cylvan. "Sakın buna cüret etme."

Copper ve Saffron birbirlerine bakınca Cylvan onlara "*Kesin şunu!*" diye bağırdı.

Tren peronuna vardıklarında, Saffron ve Copper dramatik bir şekilde birbirlerine fısıldamaya devam ettiler, omuzlarının üzerinden arkalarında yürüyen Cylvan'a kısa bakışlar attılar, sadece Cylvan'ın sinirden daha da şişmesi için. Copper'ın büyülu kuyruğunu yakalayıp koparmanın ya da Saffron'u kollarının arasına alıp vücudundaki kül rengi halini zorlayarak ikisini de gökyüzüne fırlatmanın eşiğindeydi. Saffron onunla alay etmekten bu kadar hoşlanmamalıydı ama karşı koymak zordu.

Trenden indiğinde peron Saffron'un beklediğinden daha kalabalıktı, gerçi rayların Güz Sarayı'nın sözde kadim büyülu ormanına kadar uzandığını düşünürsek belki de bunu bilmesi gerekirdi. Elinden bir şey gelmeden kalabalık onu önce Copper'dan, sonra da diğerlerinden ayırdı ama onları geçen yayaların başlarının üzerinden görebiliyordu.

Yönünü bulabilmek için önce yan tarafa doğru ilerledi. Kendini istasyon ofisinin dış cephesine zorlukla bastırarak, bir el omzuna inip onu döndürmeden önce bir nefes aldı.

Orada Saoirse, Cylvan ya da onu gruba geri götürecek başka birini bulmayı bekliyordu ama onun yerine gözlerinde kalın bir makyaj ve altın rengi saçları neredeyse asılı istasyon tabelasının dibine değecek kadar uzun bir şekilde toplanmış, çarpıcı bir şekilde giyinmiş bir fey kadın vardı. Arkasında, kalabalığın diğer birkaç üyesi onun durduğu yere ulaşmak için itişip kakışıyordu ve Saffron bir an için onu başka biriyle karıştırdığını düşündü - ta ki elindeki parşömen tomarını görene kadar. Tüy kalemi fiziksel olarak tutması gerekiyordu çünkü otomatik olarak yazıya dökülmesini sağlayacak bir zenginliğe sahip değildi. Belli ki Avren'den bir yazar. O kadar yolu onları takip ederek gelmiş.

Saffron'un kalbi sıkıştı ama içindeki beantighe de aynı anda yüzeye çıktı; bu, asla tam olarak kurtulamayacağı bir savunma mekanizmasıydı. Ona nazik bir gülümseme sundu, başını salladı ve onunla konuşmak istemediğini ima etmek için elini kaldırdı. Çabasına rağmen

-Döndüğünde birkaç dedikodu yazarının daha arkasında kümелendiğini gördü. Bir sürü vahşi köpek gibi etrafını sarmışlardı.

"Ah-" diye girişimde bulundu ama ilk fey leydisi onun sözünü kesti.

"Sizi uzun süre tutmak istemem Lord Saffron, özellikle de buraya gelirken yaşanan bu kargaşadan sonra. Sadece sormak istedim; cadı avcılarının kızıl cadı isyancıları belasıyla nasıl başa çıktıkları hakkındaki düşünceleriniz tam olarak nedir? Dün gece onların çalışmaları hakkında çok tutkulu görünüyordunuz, koruyucu feylerin beantigh'lerine karşı korunmasını sağlamaktan bahsetmiyorum bile."

"Ha?" Saffron kendini durduramadan ağzından kaçırdı ve hafifçe çatılmış kaşlarıyla ona döndü. Kalabalığın gürültüsü arasında bir yerde birisi onun adını seslendi.

"Trendekilere şaşırtıcı bir hürmet gösterdiniz ve kötü muamele gördüğünüzü düşündüğünüz varlıklara ilk kez böyle bir lütufta bulunmuyorsunuz, değil mi? Bir keresinde Prens Cylvan'ın kur galalarından birinde bir fey saray mensubuna saldırmıştınız, değil mi? Beantighler arasında, ihtiyaç duydukları zamanlarda onlara sempati göstereceğiniz söylentisi yayılırsa ne yapacaksınız?"

"Ne?" Saffron tekrar sordu, kastettiğinden daha keskin bir sesle. Giderek artan kızgınlık boğazını sıktı ve ne kadar yutkunmaya çalışsa da hayal kırıklığı ve yorgunluk birleşerek bir yanıt oluşturdu. "Şey - - belki de başka hiçbir koruyucu fey'in sorumlu oldukları kendi hizmetkârları lehine konuşmamış olması daha anlamlı olmalı -" Bir mucize eseri, her yerde kalemler kâğıtlara karalanırken sözlerini yarıda kesti. Beyninin mantıklı kısmı ona çenesini kapaması, etrafını saran akbabalardan bir an önce kurtulması için yalvardı ama akbabalar onun bu isteğini hissetmiş olmalıydılar ki saflarını sıklaştırıp onu tuzağa düşürdüler.

"Yaz oyunlarında o insan cadılar saldırdığında sen de oradaydın," diye tiz bir ses geldi arkasındaki başka birinden. "İnsanların seni bir arkadaş olarak görmesi seni endişelendirmiyor mu?"

"Evet, insanların perde üzerindeki gücüne tanık olmak sizi korkutmadı mı? Nasıl oluyor da hala onlara saygı göstermeyi seçebiliyorsunuz?"

"Eylemlerinizin Prens Cylvan'a nasıl yansyacağı konusunda endişelenmiyor musunuz? Hem Avren'de hem de son olarak Erelaine'de sükuneti sağlamak için bu kadar çok çalışırken bile."

"Son haftalarda ona oldukça yakınlaştınız, değil mi? Lady Mac ile olan son gece yarısı ilişkisi hakkında ne hissediyorsunuz?"

Delbaith?"

"Alfidel'in beantigh'lere davranışını onunla sık sık tartışıyor musunuz?"

Bazı insanların ona nasıl 'seelie prensi' dediğini duydunuz mu?"

Saffron başını iki yana salladı ve kendisini aniden boğan soru dalgasını engelledi. Taran bile aklının bir köşesinde bir şeyler homurdandı ama Saffron duyamadan panik içinde kelimeleri itti. Sağ tarafında, ona ulaşmak ve onu kurtarmak için kalabalığı zorla yaran Saoirse'nin sesini tanıdı.

"Lord Saffron, insan asiler ve onların Beantighe yurtlarına sızmaları hakkındaki düşünceleriniz nelerdir? Yaz Ortası Oyunları'ndaki olaylardan sonra nereye gittiklerini düşünüyorsunuz?"

"Sarayda sadece bir düzine hizmetçi kaldığı doğru mu?"

"Olayın olduğu gün oyunlarda, sahanın tam ortasıdaydınız - bize tam olarak ne gördüğünüzü anlatabilir misiniz? O insan adam o masum feyleri perdenin arkasından çalmadan hemen önce ne dedi?"

"İnsanların bir isyan biçimi olarak perdeye zarar vermekte haklı olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Onların eylemlerini kınayacak bir sözünüz yok mu? Bir insanın perdeyi bu şekilde manipüle ettiğini gördükten sonra ne hissediyorsunuz?"

"Bence-!" Saffron, Saoirse ona ulaşamadan birkaç dakika önce tersledi. "Sanırım-! Belki de tüm Alfidel insanların neden bu kadar ileri gitme ihtiyacı hissettiklerini düşünmeli! Ve bunun peçenin neden bir insan cadıya yanıt verip de uzun zamandır hiçbir yüksek fey'e yanıt vermemesiyle bir ilgisi olup olmadığını!"

Saoirse'nin Saffron'un bileğindeki eldivenli eli anında *sıkılaştı*, sesi gürleyip etrafını saran tüm yüksek feylere geri çekilmelerini emrederken onu döndürüp zırhlı sırtına çekti. Saffron kendini tren istasyonuna yasladı, gümüş zırhın içindeki çarpık yansımasına bakıyor ve ona bakan yüzden nefret ediyordu - burun delikleri açılmış, kaşları çatılmış, dudakları birbirine bastırılmıştı, sanki gözyaşlarına boğulmak ya da perdede bir delik açmak üzereydi. Saoirse kalabalığa geri çekilmeleri için bağırırken, sonra Saffron'u cesetlerin arasından hızla çekerken, Saffron sadece kendi tavrını hatırladı. Onun olmayan yüzünü.

Göz kamaştırıcı ve doğal olmayan bir güzelliğe sahipti ve onun gibi aptal biri için harcanmıştı.

TRENLE GELEN YOLCULARIN AKININA UğRADIKLARINDA

bu kadar kısa sürede bir sonraki kasabaya kadar bir arabaya erişim. Saffron zaten bir arabada oturmak istemezdi. Temiz hava almak istiyordu. Suçluluk duygusu ve mide bulantısı bağırsaklarında fırtına gibi eserken, kendi eyerinin mahremiyetinde hayal kırıklığı ve kendinden nefret içinde kıvranmak istiyordu. Sözlerini defalarca tekrarlıyor ve ertesi sabah kesinlikle kendisine karşı kullanılacaklarından korkuyordu.

Saoirse'nin Cylvan'a çok fazla şey anlatmadığını umuyordu. Saffron'un heyecandan ağzından yanlışlıkla kaçırdığı şeyi duymamış olmasını umuyordu. Zamanı geldiğinde yaptığı aptallığın sonuçlarına katlanacaktı. Bu kadar aptal, pervasız ve bencil olduğu için Cylvan'dan özür dileyecekti.

Saffron sonunda kendini eyere attığında Boann'ın ne kadar sinirli ve endişeli olduğuna neredeyse şükrediyordu, bu sayede diğerleri toprak yolda ilerlerken Boann atın boynunun yan tarafını okşayarak ve sinirlerini yatıştırmak için nazik iltifatlarda bulunarak dikkatini dağıtabiliyordu.

Cylvan ve Copper, toynaklarını yerleştirmek için kullandıkları  zengi türü nedeniyle Sionnach'la dalga geçerken, Sionnach da Copper'ın eyerinin ne kadar yıpranmış olduğunu söyleyerek karşılık vermeye çalıştı. Copper ve Cylvan buldukları her fırsatta birbirlerini eyerlerinden atmaya çalışarak eğlenmeye devam ettiler. Tüm bunlar olurken Saffron arkaya yakın bir yerde, kendisi gibi uzun beyaz atının üzerinde her zamanki gibi sessiz ve metanetli olan Maeve'in yanında oyalanıyordu. Ancak Copper, Cylvan'ı yerinden oynatıp ağır bir *gümbürtüyle* yola yuvarlamayı başardığında gülümseyerek başını salladı ve kazara Saffron'un gözleriyle karşılaştı. Saffron onun baktığını fark etmeden hızla arkasını döndü. Biraz daha yaklaştı.

" ok sessizsin," diye yorum yaptı ama başka bir şey eklemedi. Saffron bunun gerçekten bir konuşma olup olmadığını bilmiyordu.

ya da sadece sesli bir gözlem. Cylvan'ın atına atlayıp Copper'ı yolun yukarısına doğru kovalamasını izlerken bir yandan da bir yanıt formüle etti.

"Güz Sarayı'nın bu bölümünü hiç ziyaret ettiniz mi?" diye sordu, onun ilk duygusuna hitap etmekten vazgeçerek.

"Tabii ki. Ailemin buradan sadece birkaç saat batıda bir tatil köyü var."

"Elbette var," diye iç geçirdi Saffron. "Sanırım Tuatha dé Danann da öyle."

"Üçümüz de çok daha gençken, yakınlardaki dé Bricríu malikanesini ziyaret ederek vakit geçirirdik. Hatta bir süre Taran da sık sık bize katılırdı. Ta ki Cylvan bir gece yemek masasında Copper'ın kulaklarıyla dalga geçene ve Renard bir daha asla gelemeyeceğini söyleyene kadar."

"Ohhh," diye yüzünü buruşturdu Saffron. "Kaç ?"

"Hmm... Sanırım ilkokul son sınıfa geçeli sadece birkaç ay olmuştu."

"Çok genç!" Saffron kendini bile şaşırtarak güldü. "Sanırım Cylvan'ın çocukluğuyla ilgili duyduğum diğer tüm hikâyeleri düşününce bu beni şaşırtmadı."

"Ben de birkaç yıl önce Leydi Étaín ile birkaç hafta geçirmiştım," diye düşündü Maeve, yüzünde zayıf bir gülümsemeyle. Bu isimden bahsedilince Sionnach omuzlarının üzerinden meraklı bir bakış fırlattı. "Sionnach'ın annesi yani."

"Gerçekten mi?" Saffron, Maeve'in atının uzun adımlarına ayak uydurmak için dizginlerini şaklatarak sordu. "Ne için?"

"Tavsiye," diye yanıtladı Maeve basitçe. "Bir zamanlar Cylvan'ın uyumlu kraliçesi olma fırsatını geri çevirmeyi düşünmüştüm. Étaín mac Carce benzer bir şey yaşamış olan tanıdığım tek yüksek hanımefendiydi..."

"Ne?" Saffron neredeyse boğuluyordu ama Maeve kahkahayı patlattı, çünkü yolun ilerisinde Copper'ın atı altından kayarak onu ağaçlara doğru savurmuştu. Cylvan kesinlikle kahkahalarla uludu, yeni terk edilmiş atı dizginlerinden yakaladı ve tilki-fey ayağa kalkıp kovalamaya başladığında onu Copper'ın ulaşamayacağı bir yerde zar zor tuttu. Saffron kendini durduramadı

Cylvan'ın kendi eğlencesi tüm ormanın duyabileceği şekilde yüksek sesle ve parlak bir şekilde çınlarken gülüyordu.

SAFFRON, SIONNACH'IN EVINDEN NE BEKLEYECEĞİNİ BILMIYORDU.

En yakın kasabadan biraz uzaktaydı. Gerçi bu mesafenin tamamını hayal bile edememişti, son gördükleri yüzün üzerinden saatler geçtikçe yol daha da kullanılmaz hale gelmiş ve büyümüştü, ta ki Saoirse bile bir tuzağa düşürüldüklerini düşünüp huzursuzlanana kadar. Ama Saffron, tek kişi olsa bile, Sionnach'ın böyle niyetleri olan biri olmayacağına güveniyordu ve tanıdığı bitkileri göstererek ya da Akik Ormanı'nda görüp çizdiği vahşi feyler hakkında şakayla karışık sohbet ederek dikkatlerini dağıtmak için elinden geleni yaptı. Sionnach'ın sırtarak benzer bir anekdot anlattığı ve Copper'ın da kendi anekdotunu anlatarak onu geçmeye çalıştığı her seferde, partidekilerin hiçbiri tam anlamıyla tersleyip Tanrı aşkına nereye gittiklerini sormadan zaman biraz daha geçiyordu.

Sionnach çiçeklerin kokusunu aldıklarında yakın olduklarını anlayacaklarını söylemişti ve Saffron onlara yeterince değer vermemişti, ta ki yoğun çiçek dalgası hayal edebileceği en tatlı dalga gibi içine çarpana kadar. Kokunun verdiği keyifle neredeyse eyerinden kalkacaktı Boann'u beklentiyle biraz daha hızlı ileri itti.

Evin kendisi iki katlıydı ve bir zamanlar Luvon'un konağı kadar görkemli olsa da, evin yaşı dış cephe süslemelerinin çoğunu basitleştirmişti; çatlayan sıvalar ve çatıdaki birkaç eksik kiremit yerine taşlar ya da çim halılar konmuştu. Yine de, Saffron'un bildiği ve daha önce hiç görmediği çiçeklerle dolup taşan, sevgiyle seçilmiş bir bahçedeki çiçek okyanusunda herhangi bir kusuru görmek neredeyse imkânsızdı.

Evin yan tarafında, aromatik çiçeklerin arasından bir sebze bahçesi görünüyordu; arka köşeye çeşitli türlerde meyve ağaçları dikilmişti, hatta yabani meyveler ve dikilmiş üzümler çit direkleri boyunca yan yana büyüyordu.

Cylvan, Saffron'un ifadesindeki saf heyecanı fark etmiş olmalı ki yorum yapmadan önce küçük bir ses çıkardı: "Görünüşe göre Leydi

Étaín kendi bahçeleri için saray bahçelerinden biraz ilham aldı..."

Sionnach, "Bu çoğunlukla babamın işi," diye düzeltti. dizginleri çitteki açıklığa doğru devam etti. Safran hevesle onları takip etti, cömert yaşamın tam ortasından geçen uzun yolda ilerlerken takdirle ağzı hafifçe açık kaldı. Arılar çiçeklerin arasında vızıldıyor, polen sarhoşluğuyla birbirlerine çarpıyorlardı; periler en kabarık demetlerin arasında parıldıyor, Saffron'un gözleri üzerlerinde her gezindiğinde hissedebilecekmiş gibi kıkırdıyorlardı. Morrígan'dan bildiği gibi, gül goncalarında ya da iris ceplerinde uyuyan çiçek perilerinin de olup olmadığını merak etti.

Patika üzerinde ötücü kuşlar toprağa saçılmış tohumları gagalıyor, gelen atların altında ezilmemek için zar zor kanat çırpıyorlardı. Fiachra onlara baktı ve Saffron'un omzunda ayaklarının üzerinde kaydı, meraklı ama endişeliydi, ancak Saffron cesaretlendirmek için pençelerinin arkasını dürttüğünde daha yakından bakmak için kanatlarını açtı. Çok geçmeden pırıl pırıl, cıvı cıvı bir peri bulutunun peşine takıldı ve Saffron yüzünü buruşturarak ona verdiği üvez büyüünün, tüyelerinin ve gözlerinin ne kadar güzel olduğunu fark edebilecek en aç cinlerden bile korunmak için yeterli olmasını umdu.

Yolun sonuna ulaşan Saffron'un dikkati evin tuğla dış cephesi boyunca uzanan çiçekli sarmaşıklardan oluşan kalın örtüye takılmıştı ki ön kapı açıldı ve melodik bir ses hepsinin duyabileceği kadar yüksek bir sesle bağırdı. Bu ses Sionnach'ın adını haykırıyordu ve Saffron zar zor döndüğünde, kollarını Sionnach'ı sarmak için uzatmış, toynaklarının birbirine çarpmasına neden olacak kadar coşkuyla ileri geri sallayan, mısır silsilesi saçlı bir fey kadının evden fırladığını gördü.

"Anne...!" Sionnach denedi, anneleri geri çekilirken yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. Sionnach'ın yüzünü ellerinin arasına alıp, her tarafına binlerce öpücük kondurmadan önce, güneşli güzelliğiyle baş döndürücü bir şekilde sıırıttı. Ancak Saffron'un ayakları toprakla buluştuğunda nihayet seyahat grubunun geri kalanına hitap etmek için döndü ve bakışları o kadar çarpıcıydı ki Saffron ilk ona baktığında sıçradı.

Étaín mac Carce, Sionnach'ın anne ve babasının soylu tarafı, Saffron'un tanıdığı herkes kadar güzeldi ama daha önce hiç görmediği bir şekilde. Makyaj yapmamıştı, saçları başının arkasında dağınık ama kontrollü bir düğüm halinde toplanmıştı, hatta yüzünün yan tarafında biraz kir vardı. İşlemeli bir önlüğün altına sade bir elbise giymişti ve yolda tamamen yalınayak duruyordu. Vahşi ve güzeldi ve Saffron'un yüksek feyli bir leydiyi düşündüğünde beklediği şey hiç de bu değildi - koşullar ne olursa olsun her zaman en iyi şekilde görünmeye özen gösteren arkadaşından bahsetmiyorum bile.

"Sen Saffron olmalısın," dedi kucaklayan kollarını ona doğru çevirdi. Sionnach beklemesi için mızızmızlandı ama Saffron kucaklamayı anında kabul etti, sanki bir şey ona vücudundaki her ağrının ve acının ona sarıldığı anda iyileşeceğini söylüyordu. Pek de haksız sayılmazdı. Étaín yürüyen güneş ışığı gibiydi, taze kesilmiş otlar ve kabarmış ekmek kokuyordu. Eğer onu izleyen yarım düzine insan olmasaydı ona sarılmaya devam ederdi.

Cylvan yaklaştığında, ona doğrudan sarayın ortasına ait olan bir yay uzattı, ormanda bu kadar uzakta nadiren kullanılsa bile iyi pratik edilmiş bir hareketti. Her zamanki gibi parlak bir şekilde gülümsedi, hatta prene sarıldı. Cylvan buna şaşırılmış görünüyordu ama karşılığında kollarını ona da doladı.

"Her zamanki gibi yakışıklı görünüyorsun Prens Cylvan," dedi ve geri çekilip Cylvan'ın kucaklaşmalarından dolayı dağılan saç örgüsünü düzeltti. "Umarım yolculuk çok uzun sürmemiştir. Herkes için bolca yiyecek ve yatağımız var, umarım bazılarınız paylaşmayı sorun etmez."

Cylvan kibar bir gülümsemeyle, "Umarım aniden haber vermem sorun olmamıştır," dedi ve omzunun üzerinden yanında getirdiği garip misafir topluluğuna baktı.

"Hem de hiç! Sionnach hiçbir zaman kalmak için arkadaşlarını getirmezdi, özellikle de bu kadar çoğunuzu aynı anda! Ne kadar güzel yüzler galerisi, üstelik tanıdık olanlar da var!"

"Merhaba Leydi mac Carce," diye selamladı Copper bile, sarılmak isteyen bir evcil hayvan gibi yaklaşarak. Étaín tereddüt etmedi, ancak kolları Copper'ın güçlü ortasına zar zor dolandı. Saffron, Copper onu selamlar selamlamaz gülümsemesinin nasıl parladığını gördü, sanki onun bir parçasıymış gibi

emin değildi. "Umarım biz okuldayken kardeşlerim size çok fazla sorun çıkarmamışlardır."

"Kardeşleriniz doğuştan sorun çıkarma yeteneğine sahipler," diye cevap verdi. Saffron bunun ne anlama geldiğini sormak istedi ama Maeve arkalarından yaklaştı, sanki hepsi önlerindeki çıplak ayaklı güneş ışığından çok ihtiyaç duydukları şefkati almak için sıraya girmiş gibiydiler.

"Leydi Étaín," dedi Maeve ve Étaín Maeve'i sımsıkı kucakladı, sonra saçlarına, cüppesinin süslü düğmelerine dokundu, uzun zamandır okul arkadaşymışlar gibi ona iltifat etti. Saffron hatırlayabildiğinden beri ilk kez Maeve de gülümseyerek kadına iltifat etti ama bu iltifatların arasına kocası kadar vahşi görüldüğüne dair alaylar da karışmıştı. Étaín sırtmaya devam etti ve ellerini birbirine vurarak hepsine içeride çay demleyip yiyecek bir şeyler hazırlayacağı yere gelmelerini işaret etti.

Evin içi, Saffron'un yüksek bir fey'in yaşam alanından beklediklerinden sadece biraz daha fazlasıydı; dışarısı gibi içerisi de Luvon'un çeşitli konutlarından bildiklerine pek çok yönden uyuyordu; en belirgin fark, etrafta dolaşan beantigh'lerin sayıca azlığıydı. Yerleri paspaslayacak ya da ahşap mobilyaları parlatana kadar cilalayacak; altındaki eski sıvadan sıyrılan kıvrık duvar kâğıtlarını onaracak bir avuç insan hizmetçi yoktu. Ancak her tarafa dağılmış bu tür küçük kusurlarla bile ev, bırakın dağınıklığı, kirli bile olmaktan çok uzaktı. Aslında, Saffron'a Luvon'un şehir evlerinden çok Cottage Wicklow'u hatırlatıyordu, öyle ki sırtmaktan kendini alamıyordu.

Étaín herkesin nereye oturabileceğini gösterdi ama Saffron Sionnach'ı mutfağa kadar takip etti, oradaki düzenin basitliği bile başını döndürmüştü. Çay demlemeye yardım etmeyi teklif etti ve Étaín ona teşekkür etti, ancak geçmiş hakkında ne kadar şey bildiğini merak etmesine neden olan muzip bir bakış attı. Her ihtimale karşı, çay yapımı hakkında diğer fey lordlarının yapacağı gibi aptalca sorular sormak için elinden geleni yaptı ama belki de yardım etmeyi teklif etmesi zaten bir sırrı olduğunu ele veriyordu.

Odun sobasını nasıl yakacağını bilmiyormuş gibi davranmanın tam ortasıdaydı ki, döşeme tahtaları üzerinde takırdayan toynak sesleri mutfığa girdi. Saffron sadece Sionnach'ın etrafta dolaştığını düşünerek başını kaldırıp bakmadı bile; onun yerine kendini mutfakta Sionnach'ı görünce boynuzlu kulağına kadar sırtan uzun boylu, geniş göğüslü, geniş omuzlu bir satirle yüz yüze buldu.

"Dışarıdaki tüm atları gördüm!" Satir adam gürlledi ve Sionnach bile sıçradı, sonra da dönüp iç geçirdi. Saffron yeni gelenin babaları olması gerektiğini düşündü - bariz olanları saymazsak - ve yavaşça ayağa kalktı, gözleri meraktan fal taşı gibi açılmıştı ama her santimini incelemek için biraz fazla uzun süre harcadığı kesindi.

Yüksek feylerin asla olamayacağı şekilde şeytani bir yakışıklılık. Vahşi bir şey gibi kaba ve sertti, bronzlaşmış göğsü boyunca uzanan ve kollarını şişiren sert işlenmiş kasları vardı. Yüzü, parlak yeşil gözleri ve daha da parlak bir gülümsemeyle, Saffron'un kalbini korkutmak dışında her şekilde çarptıran dişlerinin hafif noktalarıyla onun en fey benzeri şeyiydi.

Kürkü oldukça koyu kırmızımsı kahverengiydi ve alçakgönüllülük için pantolon giymemesine rağmen kaslı kalçalarını ve bacaklarını, altındaki deriyi görmeyi imkânsız kılan kalın bir tabakayla kaplıyordu. Kürkü kollarını, omuzlarını ve sırtının büyük bir bölümünü kaplıyordu, ancak fey-esque göğsünü ve hatta göbeğinde bir göbek deliğini ortaya çıkarmak için inceltilmişti ve omurgasına ve sırtının güçlü kaslarına küçük bir bakış atıyordu. Kuyruğu Sionnach'inkinden daha uzundu, ayrıca daha kalındı ve salladığı ağırlıkla daha korkutucuydu, ucundaki dekoratif halkalar toynaklı ayak bilekleri ve bileklerindeki altın ışıltılarla eşleşerek şingırdıyordu. Saçları uzun ve kıvrıkcıktı, kürküyle aynı renkteydi, yüzünün alt yarısını ve boynunu gizleyen kirli sakalları da ona uyuyordu. Kulakları da Sionnach'inkilerden daha kalın ve uzundu ve hem evin içinden hem de az önce girdiği açık kapıdan gelen her hareket sesiyle titreşiyorlardı. Şakaklarının iki yanından çıkan ve spiral şeklinde toplam üç kez kıvrılan iki boynuz, Saffron'a Sionnach'inkilerin de büyüdükçe bir gün kendi etraflarında bu kadar çok kıvrılıp kıvrılmayacağını merak ettirdi.

"Pardon, ne dedin?" Saffron, Sionnach ve her iki ebeveynin de bir şey söylemesini bekliyormuş gibi kendisine baktığını fark edince ağzından kaçırdı. Carce sadece gülümsedi - Saffron'un içini ürperten, Akik Ormanı'nda tek başına dolaşırken uzun zamandır gömülü olan fantezilerini gün yüzüne çıkaran bir şekilde.

"Sen Saffron olmalısın dedim. Sionn eve yazdığı mektuplarda senden çok bahsetti. Siz ikiniz çok iyi arkadaş oldunuz, değil mi?"

Saffron gülümseyerek, "Evet, sanırım öyle," dedi ve başını salladı. "Yine de bunu kolaylaştırdılar. Geçen dönem derslerimin hiçbirinden kalmamamın tek nedeni Sionnach'tı. Gerçi onları da tam olarak geçemedim."

Carce sırtarak dirseğiyle Sionnach'ı dürttü. "Beni yargılamayın. Hayatımda bir gün bile 'resmi' eğitim almadım ve yine de gayet iyi oldum, değil mi?"

Sionnach utanarak bir şeyler mırıldandı ve babalarının şakacı dürtüklemelerine omuz silkerek annelerinin parmak yiyecek tabaklarını hazırlamasına yardım etmeye geri döndü.

"Biz geldiğimizde Saffron bahçenizi takdir ediyordu," diye devam ettiler. "Saffron, sana etrafı göstermesini ister misin?"

"Oh!" Hem Saffron hem de Carce haykırdı, Saffron neredeyse ayağa fırlayacaktı. "Eğer zamanınız varsa bunu çok isterim!"

Carce, "Bitkilerim hakkında gevezelik etmek için her zaman vaktim var, hadi," dedi ve Saffron'a kapıdan çıkarken ona katılması için elini salladı. Saffron koşmaya zorlukla direndi.

"Sionnach'ın mektubunda Yaz Ortası Oyunları sırasında olanlarla ilgili bir şey için ziyarete geldiğiniz yazıyordu, değil mi?" Carce sordu. Saffron bunu yapmak için evden konuşma mesafesine gelene kadar beklemesinin bir nedeni olduğunu düşünmemeye çalıştı. "Bu kadar çok sîdhe fey ile yakın mesafelerde seyahat etmek... kulağa berbat geliyor, söylemem gerekirse."

Saffron kıkırdadı, Carce'nin ayaklarının toprakta nasıl izler bıraktığını izledi, girdaplı yaprak ve telkari desenlerle kabartılmıştı.

"O kadar da kötü değil," diye cevap verdi. "Maeve, Cylvan ya da Copper'ı kızdırmak için olmadıkça asla sorun çıkarmaz... ve hatta ben onları azarlamak için orada olduğumda normalden daha iyi davranıyor gibi görünüyorlar.

Sionnach bile hak ettiklerinde onları azarlama konusunda biraz daha cesur davranmaya başladı."

"Bunu yapabildiğinize göre çok ikna edici olmalısınız, özellikle de Alfidel Prensi ile. Sadece bir insan olarak daha da etkileyici, değil mi?"

Saffron durdu. Carce omzunun üzerinden sırtarak karşılık verdi ama bu sırtış kötü niyetli değildi, hatta alaycı bile değildi. Tavrı her zamanki gibi hoştu.

"Panik yapma Saffron, Sionnach hiçbir şeyi açığa vurmadı. Satirler fey büyüsünün içini görebilirler, özellikle de bir tılsımla yapıldığında."

"O-oh," diye mırıldandı Saffron, birdenbire Sionnach'ın tanıştıkları ilk günden beri onun içini gördüğünü düşünerek utandı. Elbette görmemişlerdi, değil mi? Daha önce bir şeyler söylemeleri gerekirdi, değil mi? Carce onun paniğini fark etmiş olmalıydı ama hiçbir şey söylemedi, sadece kendi kendine gülümsemeye devam etti.

"Burada, her yönde uzun bir yol boyunca yüksek feylerden daha fazla satir var. Ve hatta bundan daha fazla vahşi şey var." Dedi ve durup Saffron'a bir kez daha baştan aşağı baktı. Kulaklarını oynattı ve arkasındaki bitkiler gibi parlak ve yeşil olan gözlerinin rengiyle Saffron'u bir anlığına büyüledi. "Sonbahar Sarayı'na hoş geldin küçük cadı. Sana sunabileceğimiz tüm harikaları göstereceğimden emin olabilirsiniz, hatta belki sonunda istersen seni burada kendimize saklayabilirim."

Saffron'un yüzü kaynadı. Carce kesinlikle fark etmişti, bahçesini gezmeye başlamadan önce yine kendi kendine gülümsedi.

SAFFRON VE CARCE ORAYA VARDIKLARINDA NEREDEYSE ÜÇ SAAT GEÇMİŞTİ.

Evin ön tarafına kadar bahçenin her santimetresini karış karış dolaştı, orada ekili olan farklı türdeki tomurcuklar, meyve veren ağaçlar, sıra sıra sebzeler hakkında durmaksızın sohbet etti, hatta çiçeklere yuva yapan perilerden ve çiçek perilerinden bile bahsetti. Saffron, Carce böyle şeylerden endişe ediyorsa, perilere karşı onların müttefikliğini kazanmak için bal peteği kullanmayı uysalca önerdi ve hatta Carce sırtığında biraz kızardı ve

tavsiyesi için ona teşekkür etti. Satirin bu tür numaraları zaten bildiği açık olsa bile.

Yorgun bir Fiachra kanat çırpıp Saffron'un omzuna tünediğinde, ön bahçedeki gül ve lalelerden oluşan göz alıcı bir melezin yanına çömelmişlerdi; Carce onu sevmek için uzandığında önce onu ısırdı, sonra biraz kanın tadına bakmasına izin mırıldandı ve cıvıladı.

"Güzel şey," diye gülümsedi. "İyi sevildiğini söyleyebilirim."

"Teşekkürler," diye kıkırdadı Saffron ve gururla kuşun gagasının altını okşamak için uzandı.

"Krallardan bir hediye miydi? Hükümdarlık sembolleri peçeli baykuş olduğuna göre."

"Pek sayılmaz," dedi Saffron garip bir gülümsemeyle. İnsan isyancıların, içerideki krallara uyarı göndermenin bir yolu olarak kurban edilip saray kapılarına çivilenmiş peçeli baykuşları kullanmalarının ardındaki niyetlerini anlattı. Fiachra'yı nasıl kurtardığına dair ayrıntılardan bahsetmedi ama bir yanı Carce'nin, Saffron'dan *cadı* diye bahsettiği düşünülürse, onun büyüünün boyutları hakkında zaten bir fikri olup olmadığını merak ediyordu. Carce, Saffron konuşurken sözünü hiç kesmedi, dalgın dalgın önlerindeki çiçekleri budarken bir yandan da düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum," diye mırıldandı sonunda. "Sionnach'ın eve yazdığı mektuplarda tüm gerçeği söylemediğini anlayabiliyordum. Havadaki değişimden bahsetmiyorum bile. Son zamanlarda vahşi şeyler garip davranıyor. Başta bunun peçeyle bir ilgisi olduğunu düşünmek istemedim ama belki de peçe bile oyunlar sırasında açılmadan çok önce olacakları biliyordu. Ağaçlara rüzgar gibi çarpan yankıları buraya kadar hissettik. Tüm orman bir anda sessizleşti, her kuş ve sihirli şey aynı şekilde. Beni de oldukça keyifli bir uykudan uyandırdı."

"Aslında biz de bu yüzden geldik," dedi Saffron mahcup bir ifadeyle. "Birkaç gün önce Erelaine'de bile ikinci bir peçe vardı-"

"Onu da hissettim. Peki ya dün gece olan? Bu sefer oldukça yakın. Burada olmanızın gerçek sebebi bu, değil mi?"

Saffron bir an ağzı açık bir şekilde ona baktı, sonra Carce yavaşça uzanıp ağzını kapattı.

"Üzölme küçük cadı," dedi alçak bir sesle. "Satirler de en az senin kadar peçenin dostlarıdır. Neler olup bittiğini anlamana elimizden geldiğince yardım edeceğiz. Hatta seni bu gece ilçedeki Síomha'yı ziyarete götüreceğim. Aklınıza gelebilecek her türlü soruyu yanıtlayabilecektir."

Saffron dudaklarını birbirine bastırdı. Minnettarlıkla başını salladı ama yine de ona doğru dürüst teşekkür edecek kelimeleri bulmakta zorlandı. Herhangi bir şey söylemek için. O gece gerçekten de üçüncü bir peçe olayını rüyasında gördüğünü anlayamayacak kadar kendini kaptırmıştı.

Ryder'ın Erelaine'deki Morrígan tapınağına saldırmasının aslında tek amacının Cylvan'ı kötü göstermek olmadığını anlamakta zorlanıyordu, özellikle de bu üçüncü olay ormanın bu kadar dışında gerçekleşmişse, tek bir yüksek fey bile daha iyisini bilmiyordu. Belki de kabul etmek zorundaydı; işin içinde gerçekten de daha fazlası vardı ve Saffron, Ryder Kyteler'ı bulup ona bir son vermek için gerekenlerin henüz sadece yüzeyini çizmişti.

BOROUGH

S Affron, Cylvan'ın satir ilçesini ziyaret ettikten bu kadar kısa bir süre sonra pek de *heyecanlanmayacağını* tahmin ediyordu ama prensin bunu yüzüne yansıtmayacak kadar eğitilmiş olduğu belliydi. Tavrıları,

Ancak, açık bir kitap gibiydi. Yürüdükleri süre boyunca burnunu kırıştırdı; at sırtında değil de yürüyerek gitmelerine rağmen eldivenlerini yüzlerce kez düzeltti; Saffron içini çekip onu yolun kenarına çekip saçlarını örene kadar saçlarıyla oynadı. Grubun geri kalanına önden gitmeleri için el salladı, kısmen onları tutmamak için, kısmen de varış noktasına daha da yaklaşmadan önce prensine tansiyonunu düşürmesi için bir şans vermesi gerektiğini bildiği için.

Saffron onu garip davranmakla suçladığında Cylvan, "Satirlere karşı değilim," diye ısrar etti. "Ama bana ne söyleyeceklerini zaten biliyorum ve bunu dört gözle beklemiyorum. Erelaine'de yeterince *dinleme* yapmadım mı zaten? *Ugh.*"

Saffron, "Eğer ne söyleyeceklerini zaten biliyorsan, o zaman bir yanıt hazırlamalısın," diye karşı çıktı. "Tam olarak ne duymayı bekliyorsun?"

"Yaklaşık bir neden hiçbir kralın taleplerini dinlemeye gelmediğini soracaklar," diye mırıldandı Cylvan. "Ama onlar

Egemen bir halk, neden krallar onları görmeye gelsin ki? Onlarla görüşmek ne işe yarar ki? Özellikle de Avren'e gitmeyi her zaman reddettikleri ve birilerinin onlara gelmesinde ısrar ettikleri için."

Saffron yorgun bir gülümsemeyle, "Ah, evlat," diye nefes aldı ve Cylvan sıkıntıyla *kıkırdadı*. "Her şey boyunca yanında olacağıma söz veriyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

Saffron güldü. Cylvan'ın örmeyi bitirdi, ellerini giydiği yakışıklı ceketin üzerinde yumuşattı ve omzundan düşen bir yaprağı sıkıştırdı.

"Dengeniz olmak için buradayım," dedi. "Beni seçtiniz çünkü yüksek fey olmayanları daha iyi anlamanıza yardımcı olabilirim. Değil mi?"

Cylvan tartışmak istedi -bu onun doğasında vardı ve yüz ifadesine de yansımıştı- ama bunun yerine gözlerini kapatıp içini çekti. Ceketinin iç cebine uzandı ve Saffron'ın oyunlardan sonraki gece ona verdiği oyma saç tokasını çıkardı. Saffron onu görünce şaşırdı ve gözlerini Cylvan'a çevirerek sordu.

"Her yere yanımda taşıyorum," dedi nazikçe, "ama takmak için pek fırsatım olmuyor. Senin yaptığın gibi nasıl tutturacağımı bilmiyorum. Belki bana yardımcı olabilirsin, zaten saçımı benim için örmüştün, beantighe..."

Saffron sırtarak kazmayı Cylvan'ın parmaklarından aldı. Kendisinininkinin altında, ahşabın dokusunun ne kadar pürüzlü olduğunu hatırladı, oyma işinin ne kadar amatör olduğunu tekrarlardı, hediye Cylvan kadar mükemmel bir prene uygun olmadığını hatırlattı - ama elinde ayarlarken, başparmağı oyulmuş ay üzerinde beklenmedik derecede pürüzsüz bir noktaya sürtündü ve Saffron sürekli sürtünmekten aşındığını fark etti. Dudağını ısırdı ve Cylvan'ın başparmağının masanın altında, arkasından, Saffron'un haberi bile olmadan, dalgın dalgın şeklin üzerinde ileri geri kaydığını hayal etti.

Örgüyü bir eliyle kavrayan Saffron, kazmanın uzun ucunu dikkatle birkaç kez örgünün içine sokup çıkararak önden görünmesini sağladı. Tıpkı bir yakanın birden fazla büzgüsüne batırılan ve onları yerinde tutan bir iğne gibi.

"İşte," dedi usulca. "Geri kalanının ne kadar güzel olduğunu dengelemek için küçük bir el işi noktası. Düşündükleri kadar kendini beğenmiş olmadığını kanıtlamak için."

"Zaten böyle düşündüklerine inanıyor musun?" Cylvan mırıldandı. Eli, Saffron'un elini, iğnenin siyah saçlarının arasına girdiği yere sıkıştırdı ve Saffron'un parmaklarının arkasına kısa bir öpücük bırakmak için çaldı. "Teşekkür ederim."

"Her şey yoluna girecek," diye bir kez daha güvence verdi Saffron. "Satirlerle uğraşmak saraylılardan daha kötü olamaz. En azından hepsi seninle evlenmeye çalışmıyor."

"Hm," diye nefes verdi Cylvan, daha yüksek sesle, daha dramatik bir iç çekişle başını arkaya atmadan önce ve elini Saffron'un elinin içine koyarak yola devam etmek için döndü. Saffron da Cylvan'a sarılarak onu takip etti.

SAFFRON BİR SATIR İLÇESİNDEN NE BEKLEYECEĞİNİ BILMIYORDU, ÇÜNKÜ ONUN Tek aşinalığı, Akik Ormanı'nda dolaşırken birkaç tanesini görmesi ve satirlerin de periler kadar kolay bir şekilde ağaçların arasında kaybolduğunu bildiği için olabildiğince hızlı karalamalar yapmasından geliyordu. Ayrıca bir su perisine kıyasla oyuncu bir satirle yolunun kesişmesi konusunda her zaman daha temkinliydi. Diğer yandan, bir parçası her zaman gizliden gizliye bunu dilemiş, Carce'yi ilk kez gördüğünde bu fikir yeniden canlanmıştı. Bu düşünceyi Cylvan'la hiç paylaşmamıştı ve kesinlikle Sionnach ya da Copper'la da paylaşmayacaktı. Onların bilmesini istemediği bir parçası, çalınmanın ve ormanın ortasında vahşi bir satirin öngörülemez kaprislerinde kullanılmanın tam olarak nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu.

Saffron'un aynı duygulara sahip olduğu pek çok vahşi şey vardı ama yanlış insanlar bunu öğrenirse Tanrı yardımcısı olsun. Özellikle de şu anda en yakın çevresindeki üç sırdaşının Saffron'un gözlerini kılması halinde bu tür vahşi feylere dönüşebileceğini düşünürsek. Bir vahşi tilki, bir satir, bir leanan sîdhe. Titrememek için kendini zor tuttu; onlar bile fark etmeden önce bu gerçeği çok ama çok uzaklara itmek zorundaydı.

Her ne kadar onların sokaklarının yüksek feylerinki kadar çökmüş evlerle dolu olduğunu hayal etmemiş olsa da, Saffron bu küçük satir topluluğunun bu kadar *basit* olduğunu da beklemiyordu. Yolun bir noktasında diğerlerini bulup ağaçların arasına daldıklarında, sarmaşıklar ve yabani salkımlardan oluşan bir perdeden geçip karanlık bir koridora girdiklerinde kalbi merakla çarpmaya başladı. yeşillik üzerindeve diğeryan ve ortaya çıkıyor içine a geniş açık çayırılık, her yönden çimenlerin arasında çiçekler ve spiral tasarımlarla düzenlenmiş dağınık taşlarla doluydu, diğerleri Carce'nin bahçesinin on katı büyüklüğünde devasa bir çadırın uzandığı açıklığın ortasına giden bir yolu işaret ediyordu. Çadırın içinden, kumaştaki açıklıklardan çıkan, baharatlı etler, otlar ve tütsü kokan, ormanın doğal aromasıyla birleşerek Saffron'un ağzını sulandıran bir şeye dönüşen çok sayıda duman spirali yükseliyordu.

Çadırın etrafını saran, altın meşelerin, akçaağaçların, çamların yapraklı dallarıyla delinmiş çelenkler rüzgârda hafifçe sallanıyor, Saffron'un elle preslenmiş kâğıt olduğunu anladığı şeylerden örülmüş kurdeleler ve çadırın örtüsüyle uyumlu dokuma kumaş şeritleriyle süsleniyordu. Çadırın orta kütlesi krem beyazı bir yünden yapılmıştı ve merkezdeki yüksek bir ağaçtan çıkıp dış kenar boyunca ağaçlardan oluşan bir çembere doğru parmaklar gibi uzanıyordu. Kıvrımlı kumaş, bağlantı noktalarını zorlayan her rüzgar nefesinde fısıldarken, sarkan kenarlar, bazıları işlemeli, bazıları boncuk işleriyle süslenmiş, diğerleri benzersiz şekillerde boyanmış veya Saffron'un Beantighe Köyü'ndeki arkadaşlarıyla yaptığı gibi çiçeklerle damgalanmış ek kumaşlardan oluşan bir patchwork ile fırfırlandı.

İlçe, tellerden sarkan flütlerle hafifçe ıslık çalıyordu, bazıları demirden dövülmüş, diğerleri ahşap parçalarından ustalıkla oyulmuş, hatta bazıları rüzgâr geçtiğinde uğultulu bir ıslık yaratacak şekilde otlardan örülmüştü. Açık alanın kenarından daha fazla flüt sesi duyuluyor, bu sesler sohbet ve kahkahalarla birleşiyordu ve Saffron ağaçların arasında birbirleriyle yarışan bir grup tüylü şey gördü. Giderken gövdelere çanlı sopalar vuruyor, ağaç kabuğunda yüzlerce izden bırakıyorlardı. Bir aşağı bir yukarı koşuyorlardı, ancak bir çift serçe sonunda tüm bu koşuşturmadan bıktığında durdular.

Gürültü çıkardılar ve yuvalarından çıkıp çığlık atarak üzerlerine çullandılar. Tüylü şeytanlar, kuşlar ne zaman yeterince yaklaşıp tahta sepetleri havada sallıyorlardı; ta ki bir tanesini yakalayana kadar, yarım düzine tiz ses kutlama için uluyor ve bağırıyordu.

"Serçe yakalıyorlar," dedi Sionnach, Saffron'un nasıl baktığını fark ederek.

"Atıştırmak için, değil mi?" Copper araya girdi ama Sionnach onu duymazdan geldi.

"Serçe tüyleri avcılıkta hafif oklar atmak için kullanılır. Çocuklar her zaman önce bu türle eğitilir."

"Onlar çocuk!" Saffron'un nefesi kesildi ve Sionnach'ı güldürdü. "Ne olduklarını sanıyordun?"

"I-! Bilmiyorum, Tanrım! Şunlara bir bakın! Yabani *grogoch* ya da onun gibi bir şey olduklarını düşündüm - yolun başındaki tüm o dekoratif taşlardan dolayı, ben sadece... Ah, lütfen kimseye söyleme..."

Ama Sionnach başını sallayarak gülmeye devam etti. "Yakından çok daha sevimliler ama çeneleri düşük oluyor. Söyleyebilecekleri hiçbir şeye alınmamaya çalışın, ziyaretçileri kızdırmaya bayılırlar." Gözleri özellikle Cylvan'a kaydı, o da yüzünü buruşturdu ve sanki bir grup çocuk tarafından aşağılanmaya karşı bağışıklığı varmış gibi burnunu yukarı çevirdi. Saffron duygusal bir destek olarak onun elini sıktı.

Çadırın ana girişine giden yolu takip eden Saffron yüzündeki ilgiyi zorlukla saklayabiliyordu ve yaklaştıkları satirlerin dönüp ona bakmalarından da bunu anlıyordu. Carce ve Étaín'in önden gittiğini fark edene kadar, ilk başta aynı ilgiyle, hatta biraz da çekingenlikle. Ta ki Veliaht Prens'in peşlerinde olduğunu fark edene kadar... Sonra birdenbire bağırma mesafesindeki her satir acele etmek için ayağa kalktı.

Satirlerin görünüşleri insanlar ya da yüksek feyler kadar çeşitliydi; özellikle de kürklerinin tonları, büyüme şekilleri, vücutlarını ne kadar kapladıkları, kuyruklarının uzunluğu, boynuzlarının şekli ve kıvrımı, hatta kulaklarındaki benekler ve sarkma şekilleri bile çok farklıydı. Bazıları saçlarını uzun tutup gözlerinden uzakta örerken, diğerleri kısa kesmiş; semboller ve diğer

Çıplak tenlerinde süslemeler vardı; kürk parçaları ise bacaklarından aşağıya, göbeklerinin etrafına doğru kıvrımlı ya da yapraklı desenler halinde tıraş edilmişti. Saffron onlar yaklaşıırken bakmanın kabalık olduğunu biliyordu ama elinde değildi.

Yine de, çadırın altındaki satir topluluğunun, ev işlerinden arta kalan zamanlarını çok fazla boşa harcayan arılardan daha *vahşi* olmadığı kısa sürede anlaşıldı. Akşamın serin havasında sohbet ediyor, birbirleri için atkılar, bileklikler ve saç bantları örüyor; dağınık bahçelerden topladıkları ya da belki ormanın derinliklerinde buldukları yabancı otları tıttırıyor; boyalı ağaç kabuğu kareleriyle beantighlerin kâğıtlarla oynadığından farksız oyunlar oynuyorlardı. Gerçekte, yüksek fey için, ayaklarına biraz çamur bulaşmasına aldırmayan her canlı kavrayabileceğinden daha vahşiydi.

Belki de Saffron'un dilini tutmak için bu kadar çok mücadele etmesinin nedeni buydu. Eskiz defterini çıkarıp onları uzanırken çizmek; neden bazılarının kürklerine desenler kazırken diğerlerinin boya kullandığını ya da takılarla süslendiğini sormak; sonra neden bazılarının çıplak olmalarına rağmen takılarla süslendiğini; hatta diğerlerinin kalçalarını saran güzel boncuklu bel kemerleri ya da çekiçle dövülmüş altından yapılmış bilezikler ve halhallar gibi rastgele giysiler giydiklerini sormak için yanıp tutuşuyordu. Saffron sormak istedi, bilmek istedi, ormanda bulunduğu diğer güzel şeyleri yaptığı gibi onları da kâğıda çizmek istedi ama onları incelemeye çalışan yüksek bir fey gibi değil. Aynı anda her ağız tarafından canlı canlı yenmek isteyen bir insan gibi - ama kelimenin tam anlamıyla bile değil. Doğru düzgün açıklayabileceği bir kelime dizisi olduğundan emin değildi. O yüzden çenesini kapalı tuttu.

"Ah-işte orada, tam düşündüğüm yerde. Günaydın, Síomha," Carce onları çadırın ortasından geçirip karşı taraftaki yosunlu bir kütüğün üzerine tünemiş bir satire doğru götürürken Saffron'un dikkatini geri çekti.

"Prensım," yaşlı satir kadın oturduğu yerden Carce'a gülümsedi, kucağında boncuklu bir kumaş örtüsü vardı. Cylvan cevap vermek için bir ses çıkardı ama önce Carce konuştu ve geri kalanlar orada durup sessizce az önce bu kadar rahat bir şekilde ortaya çıkan şeyi tam olarak anlamak zorunda kaldılar.

"Sizi görmek için buraya bazı özel misafirler getirdim. Özellikle de Saffron, hadi biraz daha yaklaş. Síomha'nın gözleri eskisi gibi değil."

Baba Yaga'nın alay ettiği zamanlardaki gibi hınzırca gülümseyerek, "Yine de tarlanın öbür ucundan bir cazibe tılsımını gayet iyi görebiliyorum," dedi. Saffron aceleyle ileri atıldı, yaşlı kadına başıyla selam verdi, ama kadın hiç uyardıktan elini tutup kendi elinin içinde çevirdi. Tırnakları uzamıştı ama iyi bakılmış, badem şeklinde törpülenmiş ve hatta yay gibi yeşil bir tonla boyanmıştı. "Saffron, adın ne? Bana öyle geliyor ki uzun ve mutlu bir hayatın olacak."

"Pardon?" Saffron, avucundaki çizgileri okuduğunu fark etmeden önce, bir tırnağının ucunu çizgilerden biri boyunca nasıl izlediğini fark etti. Geri çekilmek yerine ayaklarının üzerine çömeldi ve kızın devam etmesi için elini biraz daha yaklaştırmamak için kendini zor tuttu.

"Baban satirlerin prensi mi?" Bu sırada Copper grubun arkasından mırıldandı ve onu Sionnach'tan gelen gergin bir ses izledi.

"Feylerin farklı."

"Bu seni ne yapar, satir kraliyet ailesi mi?" Copper yine de devam etti. *"Yoksa bu onur, annenin asaletini seçtiğinde elinden alındığı gibi senin de elinden mi alındı - hrk!"* Maeve, Saffron'un gözünün ucuyla Copper'ın karnına bir dirsek attı ve onu kesici bir bakışla ikiye böldü.

Síomha, Saffron'un avucunda aşağı yukarı çizgiler çizmeye devam ederken Carce, "Saffron ona soyulmuş hengi gösterebileceğini umuyordu," diye devam etti.

"Şu anda gitmek için tehlikeli bir yer," diye cevap verdi ama bu bir reddetme değildi. Yuvarlak yeşil gözlerini kaldırıp doğrudan Saffron'a baktı ve Saffron doğruldu.

"Son zamanlarda oradan gelen garip bir şey duyan oldu mu? Peçeyle ilgili bir şey," diye sordu. "Carce dün gece gibi yakın bir zamanda bir şeyler hissettiğinden bahsetmişti...?"

Yaşlı kadın merakla başını eğerek gülümsedi. "Peki sen bunu nereden biliyorsun çocuğum? Tyara'daki feyler bile bunu hissetmedi. Bir haydut henge'ye girdi ve üzerindeki perdeyi yırtarak açtı."

Saffron'un kalbi kulaklarında yüksek sesle çarpıyordu. Etrafındaki serçe ısıkları gibi yüksek sesle çınılıyordu. Cevap vermeden önce tek yapabildiği başını sallamak oldu: "Ben... onu dün gece rüyamda gördüm."

"Bir rüya mı?" Síomha, Saffron'un merakını yüzündeki ifadeyle eşleştirerek sordu. "Şey, en son ne zaman perdeyle bu kadar uyumlu bir insanla karşılaştığımı hatırlamıyorum. Sana kendisi mi seslendi çocuğum?"

Saffron sıçradı. Midesi bulandı ama bulantısını uzak tutmayı başardı. "Rüyamda bir ses duyuyorum, evet, ama bunun peçe olup olmadığını bilmiyorum. Ses... tanıdığım başka birine benziyor ama... bilmiyorum."

Síomha uzun bir süre ona baktı, onu yakından gözlemledi, sanki yüzündeki çizgileri avucundakiler kadar iyi okuyordu.

"Senin gibi birinin ellerini en son okuduğumda savaşın sonlarına doğru olmalıydı. Senin gibi peçe tarafından dokunulmuş; sanırım adı *Virtue*'ydu, ama çok uzun zaman önceydi, belki de yanılıyordumdur. Yine de yüzündeki o yorgun ifadeyi asla unutmayacağım - o cazibenin altında senin yüzündeki aynı yorgunluk. Kız kardeşini yeni kaybetmişti ve bundan sonra ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Sen ne kaybettin, Saffron?"

Saffron altındaki toprağın eğildiğini hissederken bile satir kadın bir yanıt bekledi. Sonunda sessiz bir cevap vermeyi başardı.

"Perdeyi istediği gibi kötüye kullanan bir adam var; belki dün gece henge gelenle aynı kişi. Benden çok önemli bazı insanları aldı ve onları diğer tarafta saklıyor," dedi. "Rüyamda bana seslenen kişinin onlardan biri olabileceğini düşündüm, ama... dediğim gibi, bilmiyorum, sadece onları bulmaya çalışıyorum ya da onu bulmaya, bilmiyorum..."

"Perdeyi kendin mi açmayı düşünüyorsun? Onun peşinden gitmek için mi?"

Saffron tereddüt etti, buna da nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Bu düşünce bile kalbinin endişeyle, *korkuyla* çarpmasına neden oldu. Uzun zamandır, çocukluğundan beri içinde taşıdığı bir korkuydu bu; henüz çözemediği bir korku

Yemin ettikten ve özellikle de peçenin kötüye kullanıldığında ne kadar zarar verebileceğine tanık sonra bile.

Cevabın kendiliğinden izin verdi, içgüdülerinin onu yönlendirmesine izin verdi: "Yapmak zorunda değilsem, yapmak istemiyorum."

"Peçe sana ne tavsiye etti?"

Saffron başını salladı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey duymadım o."

Síomha yine merakla başını eğdi. "Yani hissedebiliyorsun Perdenin içinde onları hayal edecek kadar kayma var ama onunla doğrudan iletişim kurmuyorsunuz?"

"Ben... bunun yapmam gereken bir şey olduğunu bilmiyordum," diye itiraf etti, sesi utançla titriyordu. "Yeminimi ilk ettiğimde onunla bir kez konuştum ama o zamandan beri başka bir şey yapmadım, gerçekten..."

İçindeki aşağılanma duygusu utançla karıştı ama Síomha bu yüzden onunla alay etmedi. Sırıtmadı bile. Yaşlı satir onun elini bıraktı, toynaklarının üzerinde doğruldu ve yakındaki kütüğe yaslanmış bir bastonu kaptı.

Döndüğünde uzun kuyruğu fırladı ve Saffron'un omzuna çarparak bir çığlıkla geri sıçramasına neden oldu ama Saffron'un bunu fark etmediği belliydi. Bu uzantı diğer satirlerde gördüklerinden daha uzundu, hatta muhtemelen Saffron'un boyunun iki katıydı. İkinci kez darbe almamak için hızla ayağa kalktı.

"Hadi, hadi o zaman," dedi Saffron'un beklediğinden daha hızlı hareket ederek kütükten topallayarak uzaklaşırken. Onun peşinden aceleyle koştu. "Sana soyulmuş hendekten ne çıktığını göstereceğim. Yeterince sabırlı olursanız Veil sizinle orada sohbet etmeye bile istekli olabilir. Ah, hepiniz değil, sadece bu."

Copper, Sionnach ve Maeve birbirlerine bakıp durdular ama Cylvan ilerledi, Saffron'un elini sahiplenerek tuttu ve kendini olduğu yere kilitledi. Geride kalmayı reddediyordu. Saffron da karşılığında ona sarıldı, kendisini tutacak ve yere basmasını sağlayacak bir şey olduğu için minnettardı.

"Gerçekten mi?" Cylvan bile sıkışık çadır düzenine ayak uydurmakta zorlanırken, onun peşinden aceleyle koşarken sordu. "Peçe ile konuşmama yardım edebilir misin?"

"Elbette. Nasıl yapılacağını bilerseniz o kadar da zor değil. Buzağılar bile en kk Şeyler için peçeyi nasıl isteyeceklerini bilirler. Zaten onunla yemin ettin, değil mi? Onu zecek bir Şey yapmadığın sürece, herhangi bir yalvarıŐı görmezden gelmen için bir neden yok."

Saffron yüzünü buruşturdu. Ne düşünce ama.

Topluluk çadırının gölgesinden ayrılan Somha onları ağaçların belli belirsiz bir kenarına, Saffron'un o güne kadar gördüğü en sık çalılıkların içine götürdü. Sarmaşıklara, dikenli çalılara ulaşan devrilmiş kökler arasında yeterince iyi ilerlemeyi başardı, ama çok kuzgununun da aynı Şekilde nasıl ilerlediğini görmek için arkasına bakmayı düşündü.

Sanki Cylvan ona zihinsel bir yardım çağrısı göndermiŐ gibi, Saffron prensi tekrar dik konuma getirmek için elini güçlükle uzatırken, prens engebeli zeminde neredeyse bileğini burkuyordu. Neredeyse ikisinin de ayakları yerden kesiliyordu ve Saffron Cylvan'ı fırçalarken kıkırdamadan edemedi. İlerlemeye devam ederken onun elini tekrar tuttu.

"Yemininizi geleneksel kurak yolla ettiğinizi varsayıyorum?" Somha onlar giderken sordu, ancak Saffron'un cevap vermesi biraz zaman aldı, o sırada Cylvan'ın kitabının topuğunu ayak bileğine dolanan bir ot kümesinden kurtarmakla meşguldü.

"Evet, başka yollar da var mı?"

"Her tür büyü kullanıcısının kendi yemin etme yöntemi vardır," diye cevap verdi arkasına bakmadan. "Yüksek feyler, insanlar, satirler, hatta vahşi feyler bile, gerçi bunu yapmak için çok fazla Őatafata ve ritüele ihtiyaç duymazlar. Peçe, faydalarını en vahşi yaratıklara ticaret talep etmeden sunma eğilimindedir - çünkü onu bencil nedenlerle kullanma olasılığı en düşük olanlardır."

"Bu... mantıklı," diye nefes aldı Saffron. Cylvan onun elini sıktı.

Erelaine'deki yıkık tapınağa yaklaŐmaktan farklı olmayan Saffron, yırtık peçenin bulunduğu yere yaklaştığı anda bunu hissedebiliyordu. Derisinin altındaki o uğultu, kollarını kızartan ılık tüyler, hatta havanın nanemsi tatlı tadı. Yine de eski ormanda, topraktan filizlenen peri meyvelerini toplamak için her yöne koşuşturan tapınak muhafızları yoktu

-Her zamanki gibi vahŖi, sınır tanımaz bir Ŗekilde büyüdüler ve çevredeki bitki örtüsünü neredeyse boğdular.

Açıklığı geçerken Saffron bir an durup her Ŗeyi içine çekmek zorunda kaldı. Aynen rüyasında gördüğü gibiydi, ancak ayaklarının altındaki toprak s r lm Ŗ, ortadaki taŖ yığını yanlara devrilmiŖ ve baŖ aŖaėı d nm Ŗt .

" l edeki satirler bundan dolayı herhangi bir küllenme yaŖadı mı?"  lk olarak Cylvan sordu ve S omha ona tuhaf bir bakıŖ attı.

"kadarıyla hayır, majesteleri. Bu yüksek bir fey laneti."

Cylvan kaŖlarını çattı. S omha bunu fark etti ve ekledi: "Surat asmana gerek yok. Peçeyle aranı d zeltirsen, o da seni ısırmayı bırakacaktır."

Saffron küçük bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldı, sadece Cylvan'ın elini sıktı ve hasarı daha yakından gözlemlemek için onu öne doğru çekti. S omha, arkasında yarım ay izleri bırakan toynaklarının altında taze ve nemli olan uzun bir toprak yığınının üzerine zıpladı. Saffron o kadar yaklaŖacak kadar cesur değildi ama kalıntılara bakmak için eğildi, Morr gan'ın Erelaine'deki tapınağında da geride bırakılanlara benzediklerini görünce tedirgin mi oldu yoksa rahatladı mı emin olamadı.  imlerin  zerine kömürle  izilmiŖ aynı garip kurak daireye kadar. En azından sürpriz yoktu; açıklama da yoktu.

Bu sırada S omha tüylü bacaklarını eğerek iŖlenmiŖ topraktan bir avuç dolusu tombul, pembe böğürtlen kopardı, birini geliŖiė zel ağzına atıp kalanını Safran'a doğru uzattı. Saffron ayaklarını sürüyerek yaklaŖtı ve hemen nemlenen elleriyle ikramı kabul etti.

"Eğer onunla iletiŖim kurmak istiyorsanız, meyveler size yardımcı olacaktır," dedi. "Bunu Ŗimdi, hâlâ olgunlaŖmıŖken yapmanızı öneririm. Perde bu hasardan iyileŖmeye baŖladığında, meyveler hızla solacak."

Saffron peçenin büyüsüyle pembeleŖmiŖ b ğ rtlenlere baktı; bu kadar Ŗiddetli bir Ŗeyin nasıl bu kadar güzel, ıŖıltılı kalıntılara yol açabildiği bir kez daha onu tedirgin etti. S omha'nın verdiği talimat ona Ryder'ın yaz oyunlarından hemen önceki halini ve adamın gözlerinin elindeki böğürtlenler kadar parlak ve pembe olduğunu hatırlattı. Peçeyi böylesine vahŖice yırtmadan önce çok yemiŖ olmalıydı.

Saffron belirsizlik içinde Cylvan'a baktı. Prens hemen Saffron'a yaklaştı ve bir elini Saffron'un sırtına koydu.

"Denemek istiyor musun?" diye sordu sessiz bir cesaretle. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

İstese de istemese de -Saffron fazla seçeneği olduğunu düşünmüyordu. Ama en azından bu girişimi orada özel olarak yapabilecekti. O hendeğin sessiz ve güvenli ortamında, hem kadim satir kadın hem de prensi onu izlerken.

Saffron sinirlerini yatıştırmaya çalışarak, "Seninle gei'lerimizi yapma sebebimizin bunlar olduğunu düşünürsek, bunları bu kadar gelişigüzel tutuyor olmak garip," diye fısıldadı. Cylvan aylarca sevgiyle beslediği bu anılara, onu bu kadar yakışıklı, tanıdık ve *güvenli* görmesine gülümsedi. Saffron, eğer Cylvan yanında olursa şeyi deneyecek kadar cesur olabilirdi.

"Kaç tane almalıyım?" diye sordu Síomha'ya söz vermeden önce. Síomha tüneğine bağdaş kurmuş, bir grup kızılgerdan kuşunun ters dönmüş topraktan kurtulan solucanları gagalamasını izliyordu.

"Ne kadar gerekiyorsa o kadar," dedi. "İhtiyacın olduğu kadar, küçük cadı."

Saffron yutkundu. Gözlerini kapadı, sonra tekrar meyvelere baktı. Elleri hafifçe titredi ama korkak davranmayacaktı. Bunu daha önce de yapmıştı. Peçe ona zarar vermeyecekti - eğer isteseydi çoktan verirdi. En başta onunla yemin yapmazdı.

Çalkalanmış topraktan uzaklaşan Saffron bir an için kayıp bir kedi gibi dolaştı, meyvelerle uyuşturulmuşken perdeyle tam olarak nerede meşgul istediğinden emin değildi. Ağaçların yanında mı? Açıklıkta mı? Harap olmuş toprağın ortasında mı yoksa kenarda mı daha iyi olurdu? Fark eder miydi? Peçenin bir tercihi var mıydı? Cylvan sessizce onu takip ederken o da eğik hendek taşlarının kenarını izledi.

Saffron neredeyse ona iyi bir yerin neresi olabileceğini soracaktı ki Fiachra diğerlerinin ayaklarının arasındaki çimenleri incelediği yerden süzülerek geldi ve çemberin başındaki en yüksek hendek taşının ucuna kondu. Saffron onun izinden bir nefes verdi. Pürüzsüz bir yama vardı

dibinde, işlenmiş toprağa bakan ama doğrudan onun içinde olmayan bir çimenlik. Bu onun için yeterince iyiydi.

Cylvan inisiyatifi ele aldı, önce oturdu ve Saffron'un kendisine katılması için ellerini uzattı. Saffron bacak bacak üstüne attı, Cylvan'ın kalçalarının arasına oturdu ve göğsüne yaslandı. Cylvan'ın kollarının güvenliğiyle belinden nazikçe sarıldı.

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin, biliyorum," diye fısıldayan Cylvan, Saffron'un kalbinin çarpmasına neden oldu. Dudağını ısırmadan önce bir an omzunun üzerinden Cylvan'a baktı. Tekrar elindeki meyvelere baktı. Avuçlarında boya lekeleri gibi koyu kırmızı meyve suyu lekeleri bıraktılar.

Saffron endişesini bastırmak için başını geriye eğdi ve başlangıç olarak ağzına iki tane attı. O bunu yaparken Cylvan da oturdukları yerden küçük bir avuç daha aldı.

Tadı Saffron'un öğürmesine neden oldu ama bunun tek nedeni ona şenliklerde, kampüste köşeye sıkıştırıldığında ya da bir eşek şakası için ormana sürüklendiğinde yemeye zorlandığı tüm yapay meyveleri hatırlatmasıydı. Ama bu tat aynı zamanda ona ilk yemin ettiği zamanı, Kyteler Okulu'nun yanmış kütüphanesindeki o geceyi de hatırlattı. Konuşma kapısını açmak için uzun yaşamının sonunu teklif eden beannighe tarafından yönlendirildi. Cylvan'ı kurtarmasına izin verdi; değer verdiği herkesi kurtarmasına. En azından şimdilik. Sonrasında ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Dilindeki acı-tatlı his, şampanya gibi köpüren ve köpürten, şekerli-tatlı ve naneli böğürtlen, tat alma duyularını örten, sonunda boğazının arkasına doğru ılık bir şurup gibi kaydı. Kyteler kütüphanesinde, böğürtlenlerin etkisinin tam olarak yerleşmesi birkaç dakika sürmüştü, yükselen bir gelgit gibi sürünüyordu, o kadar yavaş yavaş değişiyordu ki, hissin onu tamamen yuttuğunu hiç hissetmemişti ama orada, Ryder'in en son kaosunun kenarında, bir anda Saffron'un varlığına bağlandılar.

Dünya daha parlak, daha canlı hale geldi; kulakları çınladı, düşünceleri bir yaz rüzgârına yakalanmış yapraklar gibi döndü; ormanın her kokusu burnuna çarptı, meyvelerin aynı şekerli nane aromasıyla kalın bir katla bağlandı. Önce çılgınca çınlayan, sonra bir adım ileriye kayan bir hisler kakofonisi onu ezip geçiyordu

Birbirlerine. Sadece onların duyabildiği müziği, düşüncelerini, titreşen renkleri ve ışıkları, ağaçlardaki rüzgârın uğultusunu, burnuna gelen dalgali kokuları bulan Saffron'un ruhu kısa sürede birbiriyle ritim buldu ve sersemlemeyi bıraktı.

Yavaşladı, hızına ayak uydurmaya çalışıyordu, çok geçmeden duyuları parlamaktan daha fazlasını yaptı. Saffron görüşünde bir şeylerin değiştiğini görebiliyordu, renkli ışık parlamaları, güneşte parlatılmış camdan duvara yansıyan yansımalar gibi. Elini kaldırdı ve dudaklarının arasına birkaç çilek daha sıkıştırdı. Aklından bile geçirmeden onlara ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sanki dans eden her his onu biraz daha yaklaştırmaya zorluyordu.

İşlenmiş toprağın üzerinde örümcek ağıları gibi gezinen o dalgali çizgiler perdedeki yırtıklardı. Tüm Alfideli, tüm fey dünyasını saran büyü'nün soyut kumaşındaki küçük çatlaklar. Baba Yaga'nın kapı çalma tekerlemesinin ilk dizesini ancak o zaman anladı: *Yarık kapılar anılardır.*

Bu gözyaşları Ryder'in yaptıklarının kalıntılarıydı, açık yaralar Saffron'un ellerinin arkasındaki kanayan bir kesik gibi yavaşça kendilerini dikeyyorlardı.

"Bu... korkunç," diye fısıldadı. Kelimeyi bilmiyordu; güzeldi, acı vericiydi. Ne kadar acı verdiğini anlamak için hissetmesi gerekmiyordu; dilini kaplayan aynı yapay tatla sarhoş edildikten sonra aynı ıstırap dolu anlara maruz kalmıştı. Parçalara ayrılmış, iradesi dışında keşfedilmişti, böylece bir yabancı diğer tarafta dilediklerini elde etmek için tırmanabilirdi. Ve Saffron bu süreçte hiçbir zaman fiziksel olarak parçalara ayrılmamış olsa da, geride kalan parıldayan şeritleri anlıyordu. Acının kanıtı olması dışında asla var olmaması gereken meyveler için tohumlar saçmak, sonrasında ne kadar dokumacı çayı içerse içsin kalan anı parçaları gibi. Peçenin neden her seferinde rüyalarında çınlayacak kadar yüksek sesle çığlık attığına şaşmamalıydı

-Ve bunu yaptığını fark etmeden önce Saffron sessizce ağlamaya başladı.

Bana gelin eşini getirdin mi, cadı?

Omurgasından aşağıya doğru bir ürperti süzüldü, dalgalanan duygulara çarptı. Elini uzatarak Cylvan'ın bileğini kavradı ve sıkıca tuttu.

"Hayır," diye cevap verdi, sesinde hâlâ yoğun bir duygu vardı. *Onu benden alma.* "Henüz değil."

Ahh...

Ses, harap olmuş topraktan, ağaçlardan, gökyüzünden, önünde dalgalanan her parıltılı yaradan geliyordu. Uzaklardan, çok uzaklardan Cylvan'ın sesi de ona katıldı ve Saffron'un iyi olup olmadığını sordu. Saffron cevap vermeden ona sarıldı.

Beni de yarmaya mı geldin?

Saffron zayıf bir sesle, "Hayır," diye tekrarladı. Cylvan'ı kavrayışı hafifçe gevşedi. "Hayır, yapmadım, sürekli senden gelen bir çağrı duyuyorum, yardımına ihtiyacı olan biri-"

Benim haberim olmadan bana seslenen hiçbir şey yok.

Saffron'un ağzı açık kalmış, onu felç eden duygunun hayal kırıklığı mı yoksa utanç mı olduğundan emin olamamıştı.

"O zaman..." diye mırıldandı, hâlâ peçenin sesini yakınında tutmak istiyordu ve bunu yapmak için onu yönlendirmeye devam etmesi gerektiğini hissediyordu. "O zaman... Sana bunu yapmaya devam eden adamı bulmak istiyorum."

O yakınlarda. Ama çok uzun sürmeyecek.

"Ne?" Saffron sıçradı. Başını önce bir yana, sonra diğer yana çevirip aramaya başladı ama etrafındaki her şey yavaşça hareket ediyordu. Güneş çok parlaktı, her şey doğru düzgün göremeyeceği kadar canlıydı ve bu kadar hızlı hareket etmek görüşünü bir kase sütün içinden net görmeye çalışmak gibi girdaplı hale getiriyordu. "Bunu neden yapıyor?"

Arıyor.

"Ne için?"

Kullandığı büyüü okuyamıyor musun? Peçenin sesi bu kez daha sertti ve Saffron'a Asche'nin kasıtlı olarak küçümsediği zamanları hatırlatıyordu. *Yapması gereken büyüleri bile okuyamayan biriyle gerçekten yemin mi ettim-*

"Okudum," diye Saffron. "Ama anlamadım. Garipti. Feda işaretleri, çizgiler garipti."

Peçe, sanki bu itirafın daha fazla alaya değer mi yoksa belki de sabır gösterebilecekleri bir şey mi olduğuna karar vermeye çalışıyormuş gibi, etrafında düşünceli bir şekilde dalgalandı. Saffron ona acıyacağını umarak gözlerini kapadı.

Bu çok eski bir lakap, evet, fısıldadı. Dagda'nın kendi kitabından. Yeminlerden daha eski, üvez cadılarından ve porsuk mancerlerinden daha eski.

Benden büyük olsa bile, onu taşımamı istese bile.

"The...?" Saffron başladı ama sözü kesildi.

Bir şey arıyor, kayıp bir şeye sesleniyor.

"Ne?" Saffron ısrar etti. "Ne bu?"

Doğası gereği... büyüünün eski gücü... ben bile bilmiyorum. Bu, kurtarıcı ile içimdeki en doğal parçalar arasında, anlayamıyorum. Ama o kendini bir hayaletin en değerli şeyi sanıyor. Onun çağrısını duyacak kadar değerli. Belki de size seslendiğini duyduğunuz şey budur; ama o ben değilim.

"Bir hayalet mi?" Saffron hayal kırıklığını sesinden uzak tutmak için mücadele etti. Cylvan'ın kolundaki eli tekrar sıkılaştı, ses Asche'ye bu kadar benzerken peçenin ona *hayalet* dediğini düşününce damarlarında saf bir panik parıltısı dondu-

Onu ve yalvarışlarını çok az umursuyorum, peçe tükürdü. Dudaklarımı öpmek için sık sık yalvarıyor ama Dagda'nın beni geri çekeceği güne kadar ona boyun eğmeyeceğim.

Saffron sinirlerini yatışmaya zorladı. Düşüncelerinin yoğun sütünün arasından Breton'un bir zamanlar söylediklerini hatırladı, peçenin Ryder'la konuşmayı nasıl reddettiğini. Onunla herhangi bir yemin etmeyi.

"Eğer sizin aracılığınızla bir şeyler bulmaya çalışıyorsa, bence..." Saffron mırıldandı. "Seni tekrar açacak, ta ki açana kadar."

Eğer sonuncusu kadar tahmin edilebilir biriyse, kayıp hayaletini dünyanın minerallerinin kayaları ısıttığı yerde arayacaktır.

"Ne?"

Beni bu sırayla çözen ilk kişi o değil. Bu yerlerden. Teker teker, düğme gibi.

Saffron sesin ne anlama geldiğini tekrar sormak istedi ama kendini sessiz olmaya zorladı. Peçenin sözleri sürüklenmeye başladığında, Cylvan'ın daha fazla çilek tutan elini körü körüne pençeledi ve dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"durdurmaya çalışıyorum," diye anlatmaya çalıştı Saffron. Onu duymadı ya da dinlemedi. Dinlemek de istemiyordu, çünkü daha da tedirginleşmişti.

Dikişlerimden yeterince çekersen, tamamen açılacağım. Ya sonra, tüm zenginlik kendi içine kıvrılıp öldüğünde?

Saffron gözlerini kırpma için kendini zorlamak zorunda kaldı. İleriye bakmaktan gözleri yanıyordu.

Peki ya ters döndüğümde ne olacak? İki taraf çarpıştığında? İnsan ve fey bir olduğunda; yaşam ve ölüm bir olduğunda; höyükler yarıldığında ve Dagda dünyayı silmek ve yeniden başlamak için uzun uykularından uyandığında. O zaman sizden geriye hiçbir şey kalmayacak. Belki o zaman dinlenmeme izin verilir. Belki de buna izin vermeliyim. Belki de acılarım nihayet sona erecek. Ancak o zaman kimse bana fazla tecavüz edemez.

Lütfen, demek istedi Saffron ama her denemesinde sesi kesildi. Peçe onu duymak istemiyordu. Peçenin onu dinlediğini hatırladığından, artık orada konuştuğunu algıladığından ya da kurdelelerinin acısının onu yavaşça delirttiğinden emin değildi. Yüzündeki ıslaklığın gözyaşı mı yoksa burnundan damlayan kan mı olduğunu bilmiyordu. Bırakmak istedi, uzaklaşmak istedi. Vücudunda kaynayan acı ona ait değildi ya da belki de öyleydi. Belki de peçe ona bunu vermişti, belki de ağlayabileceği bir yoldaşı olsun diye bir ömür boyu çektiği acının kilidini açmıştı.

Saffron önce ağzını, sonra gözlerini kapattı. Peçenin acısının derisine, kemiklerine, her santimetrekaresine dokunana kadar içine işlemesine izin verdi. Eğer onun gibi biri bu kadar acı çeken bir şeyi kucaklamaya ancak bu kadar yaklaşabilirse, geri çekilmeyecekti. Yüzyıllardır onu duyabilen ilk kişiyle birlikte, ihtiyacı olduğu sürece ağlamasına izin verecekti.

PARTİ

S Affron tam bir uykuya mı daldı, yoksa sadece peçenin neden olduğu bir tür meditasyon durumuna mı düştü emin değildi ama hangisi olursa olsun, günlerdir en çok dinlendiği andı. Bu kadar derine batmasına rağmen hoş bir dinlenmeydi.

Bir daha gözlerini açıp açmayacağından emin olamadığı bir şeydi bu; bir cenaze levazımatçısının insan bedenini ilk kez kesip açması gibi, soyut parmakların meraktan her santimini taradığını hissetse bile, hoş bir dinlenme. Nasıl çalıştığını görmek istiyordu. İçinde ne gibi şeyler sakladığını görmek istiyordu. Parmaklar derisindeki her yırtıkta parlak, renkli, ışıltılı izler bırakıyordu.

Kıpırdandığında, toprak kokulu battaniye ve yastıklardan oluşan bir yataktaydı. İlçenin geri kalanı hiçbir şey değişmemiş gibi gününe devam ederken, etrafındaki bedenler sürekli yer değiştiriyordu; sadece ara sıra bir el ya da ses topluluk çadırının Saffron'un yattığı kısmına giriyor, yüzüne dokunuyor ya da nefes almaya devam edip etmediğini kontrol eder gibi gözlerinden saçlarını tarıyordu. Uzaklarda bir yerde, Cylvan'ın aynı anda birçok kişiyle bazen eğlenerek, bazen de sert ve haşın bir şekilde konuştuğunu duydu. Saffron o kadar bitkin olmasaydı, ona katılmaya gidebilirdi. Satirin şikâyetlerini dile getirdiğini bilerek

Saffron ona katılacağına söz vermiş olmasına rağmen.

Safran nihayet tamamen uyandığında hava çoktan kararmıştı. Ay gökyüzünde yükselmiş, hava tüten etler ve taze buğday ekmekleri, sıcak şeker ve kavrulmuş meyvelerle zenginleşmişti. Arada bir flüt ya da yaylı çalgılar ormandaki bir açıklığa doğru ilerliyordu ve Saffron bir an için Beantighe Köyü'ne geri döndüğünü düşündü, görmezden gelinmesi dayanılmaz derecede zor olan uzaktaki satir şenliklerinin sesine kulak misafiri oluyordu. Ona sesleniyor, dinlerse neler olacağını ne kadar iyi bilse de onlara katılmasını istiyordu. Tabii önce ormanda yolunu kaybetmezse.

Ama sonra Sionnach onu kontrol etmeye geldi, elleri uzun süre ata binmenin nasırlarını yok etmek için kokulu losyonlarla yumuşatılmıştı. Saffron gözlerini aralayıp onlara baktı, nasıl giyindiklerini fark ettiğinde çok geç olana kadar ağzına tembel bir gülümsemenin bulaştığını fark etmedi. Kalçalarından ve omuzlarından sarkan boncuklu zincir takılar, saçlarında yaprak ve dallardan oluşan bir taç ve bacaklarında bileklerinden uyluklarının ortasına kadar uzanan sarmaşıklar haricinde esasen çıplaktılar. Sadece yarı satir oldukları için göbeklerinden aşağıya doğru aynı kalınlıkta saçları yoktu, bu yüzden çıplak tenlerini işlemeli bir kumaş parçasıyla kapatarak kalan alçakgönüllülüklerini koruyorlardı. İçinden bir ses normalde böyle bir zahmete girmediklerini söylüyordu ama o geceki arkadaşlarını düşününce bunun daha akıllıca bir seçim olduğunu hissetmişlerdi.

Saffron'un kesinlikle baktığını fark ettiklerinde yüzleri kıpkırmızı oldu, onu her santimine kadar incelemek ve hâlâ peri sarhoşu mu yoksa sonunda tekrar ayık mı olduğunu anlamak için yüzünü tuttular.

Saffron nihayet homurdanarak doğrulacak gücü bulduğunda, "Babam hepiniz için bir parti düzenlemekte ısrar ediyor," diye açıkladılar.

"Çok şirin görünüyorsunuz," diye iltifat etti. "Ben de böyle bir şey giyebilir miyim?"

"Annem senin için birkaç şey önerdi," dedi Sionnach ve Sionnach'ın giydiği kıyafetten çok daha mütevazı olan küçük bir avuç dolusu giysi çıkardı. Saffron kaşlarını çattı ve elinde bir debriyajla dans eden bir insandan ziyade bir *fey lorduna* daha çok yakışacak bir tunik tuttu

yarı çıplak satirlerden oluşuyordu; Sionnach fark ettiğinde, daha iyi bilmeleri gerekiyormuş gibi iç çektiler.

Ona kendi kıyafetleri yetersiz bir kıyafet sağlayan Saffron, onun her hareketinde nasıl titrediğini, bacaklarını ya da belini yanlış büküğünde çıplak kığını ya da diğer kısımlarını herkesin görebileceği şekilde nasıl ortaya çıkardığını gördükçe fazlasıyla eğleniyordu.

"Emin misiniz?" Sionnach, Saffron'un sadece satir geleneklerine karşı kibar olmaya çalıştığına gerçekten inanmış gibi sordu ama Saffron onlara sadece bir bakış attı.

"İnsanlar ormanda her zaman çıplak dans eder," diye güvence verdi, kalçalarını şehvetli bir şekilde salladı, sonra daha agresif bir şekilde ileri geri salladı ve mücevherler çıplak tenini kamçılادıkça sırtıttı. "Sence onlar eğlenirken bir kaçını çizmemin bir sakıncası olur mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, bence biraz fazla hoşlarına giderdi..." Sionnach kibarca reddetti ve Saffron nedenini anlamak için onların gözlerini takip etti. Çadırın diğer tarafında, satir yüzlerden oluşan dağınık bir galeri ona doğru eğilmiş, merakla onu izliyordu. Belki de bundan daha fazlası, gözleri açıkta kalan teninde aşağı yukarı geziniyordu. Bu kez kızaran Saffron oldu, Sionnach onu uzaklaştırmak için elinden tuttuğunda keskin bir kahkaha attı.

Çadırdan çıkarken, Saffron akşam yemeği boyunca uyuduktan sonra açlıktan bulabildiği her türlü atıştırmalık ve içeceğe saldırdı ve çok geçmeden satirler bile onu memnun etmekten mutluluk duydu. Şekerler, hamur işleri, baharatlı otlar ve sıkılmış elma tadında özel şarap kadehleri sunuyorlardı. Saffron, Sionnach'a Cylvan'ı bu içkilerden uzak tutmasını hatırlatmayı ihmal etmedi, hatta bir başkası şehvetli bir şekilde ağzına döküldüğünde, geri yutmaktan başka çaresi yoktu, yoksa boğulacaktı. Tüm bunlar olurken, bir satirin güçlü elinin başının arkasını kavradığını hissetmek hiç düşünmediği kadar büyüleyiciydi.

"Cylvan uslu duruyor muydu?" diye sordu gerçekten düşünürken, Sionnach'la el ele, dünya şarapla çalkalanırken, ışılandırılmış, dolambaçlı bir yoldan satirlerin şenlik alanına doğru ilerliyorlardı. Enerjik müziğin sesi, daha fazla yiyeceğin kokusu Saffron'un ağzını sulandırıyordu.

Sionnach ona, "Hepsi şaşırtıcı derecede uslu davrandı," dedi ve Saffron'un durmak bilmeyen temposuna ayak uydurabilmek için kendi kadehlerinden birini kaparak geri fırlattı. "İtiraf etmeliyim ki, yüz ifadesi her zamankinden daha asık olsa da, Prens Cylvan her satirin kendisine getirdiği her şikayeti oturup dinledi. Hatta Saoirse'ye hepsini not aldırdı, ancak hiçbir şey için söz veremiyor..."

"Satirlerin fey kralları için ne tür şikayetleri var? İlçe kendi kendine yetiyor gibi görünüyor," diye devam etti Saffron, parlak ışıklı açıklığın kenarında ametist kolyesini boynundaki diğer mücevherlerden ayıracak kadar duraklayarak.

"Evet, ama bu yardım teklif edilmemesi gerektiği anlamına gelmez," diye yanıtladı Sionnach. İlk başta, içgüdüsel olarak başka bir cahil fey lorduna karşı savunmaya geçmeleri gerektiğini düşünmüşler gibi ses tonları tedirginlik sınırındaydı ama sonunda, özellikle de Saffron ametistini diğer zincirlerden kurtarmayı başardığında tekrar yumuşadı. Onlara kendisinin bilerek cahilce davranan başka bir fey lordu olmadığını hatırlattı. "Satirler, Alfidel'in en eski ormanlarıyla bu kadar uzun bir geçmişe ve ilişkiye sahip olmamız açısından eşsizdir; ancak yüksek feylerden çok farklı göründüğümüz için hâlâ vatandaştan çok *vahşi fey* olarak kabul ediliyoruz. Dolayısıyla, yüksek feylerin sahip olduğu koruma ve avantajların çoğu bize de sunulsa da, bunlar hiçbir zaman hevesle verilmiyor. Yakınlarda bir felaket olduğunda bize asla öncelik verilmez. Eğer bir orman yangını bir ilçeyi kül ederse, Avren yardım göndermekte yavaş davranır. Satirlerin normalde karada yaşadıkları için şehirlerin yardımına ihtiyaçları olmadığını varsayıyorlar."

"Yakın zamanda bir şey mi oldu?" Saffron yüzünü buruşturmadan önce sordu. "Yani, bariz olanlar dışında, sanırım..."

"Bir süredir buralarda sorunlar var, özellikle de yakınlardaki fey kasabasında. Ve, şey... diğer uzun süreli sakinler..." Sionnach'ın gözleri dalıp gitti ve Saffron da onu takip ederek sonunda kalabalığın arasında Copper'ı gördü. Açıklığın kenarında Maeve'in yanında duran tilki lordu, Saffron kadar çıplaktı ve vücut zincirlerini göstermek için kalçalarını ileri geri sallıyordu

şingirdadı. Saffron bir kadeh daha içmek zorunda kaldı ve oda arkadaşıyla aslında o kadar da farklı olmadıklarını fark etti.

"Dé Bricríus mu?" Saffron açıklığa kavuşturmak için sordu. "Maeve, Copper'ın ailesinin de Tyara'nın dışında yaşadığından bahsetti."

Sionnach, "Kralların tacizleri konusunda bir şey yapmakta neden yavaş davrandıklarının bir nedeni daha," diye mırıldandı. "Renard dé Bricríu Alfidel'deki en eski sídhe ev reislerinden biri ve Kral Ailir'i küçümseme konusunda uzun bir geçmişi var. Esasen onu ve oğullarını, sonuçlarına katlanmaksızın diledikleri belayı çıkarmaları için serbest bırakıyor. İlçenin mahsullerini yok etmek, içme suyu için kullanılan derelere baraj yapmak, Tyara'dan gelen ve satirlerin tarihsel olarak yaşadığı orman parçalarına sahip olduklarını iddia eden güçlü silah sözleşmeleri... bu tür şeyler nadiren kalıcıdır, ancak çözülene kadar yine de sorunlara neden olurlar."

"Özür dilerim," dedi Saffron, suçluluk duygusu midesini kemirirken başparmaklarını birbirine bastırarak. Ryder'ın bir zamanlar Kral Ailir'in taht üzerindeki zayıf tutumu hakkında söylediklerini hatırladı. Onu iktidardan uzaklaştırmak için kullanabilecekleri bir şey yapmasını bekleyen ne kadar çok insan vardı. Yakınlarda bir yerde görmeyi umarak tekrar Cylvan'ı aradı ve kuzgunu hâlâ kalabalığın arasında bir yerlerde saklıyken iç geçirdi.

"Özür dilerim, havayı bozmak istememiştim," diye devam etti Sionnach garip bir kahkaha atarak. "Çoğu şey gibi bu da karmaşık."

"Evet," diye nefes aldı Saffron ve omzunun üzerinden arkadaşına bakmadan önce başını yana salladı. "Her şeye rağmen bu gece eğlenmeye çalışalım. Burası şimdiye kadar bir satir ilçesine en çok yaklaştığım yer - gerçi denemedikleri için değil. Bahar Sarayı satirleri ara sıra Akik Ormanı'nda peşime takılır, beni de yanlarına çekmeye çalışırlardı... Neredeyse birkaç kez de gidiyordum. Muhtemelen en azından başlangıçta eğlenirdim."

Sionnach tekrar kızardı ve başını salladı. "Yapmadığına sevindim. Söz veriyorum bu gece kimse seninle garip bir şey denemeyecek - tabii sen gerçekten istemiyorsan."

"Beni kışkırtma. Kitaplarda okuduklarıma göre, dediğim gibi... muhtemelen ben de ."

"Sadece ilk
başta." "Kim
ki?"

"Satirler hakkında kitaplarda okuduğunuz her şeye inanmayın. Tanrım, şu anda ne tür fikirler edindiğini hayal etmek bile istemiyorum."

Saffron'un gülümsemesi daha da genişledi. "Yani benden bir ziyafet çekmeyecekler mi? Teker teker mi? Ya da hepsini birden?"

Sionnach'ın yüz buruşturması derinleşti. "Bir kez daha, sen izin vermedikçe olmaz." Saffron'un yüz ifadesini izlediler, belki de sonunda kırılıp güleceğini ve onlara *hayır, elbette hayır* diye söz vereceğini umuyorlardı *ama* Saffron vahşi satirleri gerçekten deneyimlemek için onların kendisine istediklerini yapmalarına izin vermekten daha iyi bir yol düşünemiyordu.

"Sionnach hızla ekledi, yüzü üvez meyveleri gibi kıpkırmızı olmuştu. "Onu gücendirmek istemezler-"

"O zaman benim için daha da iyi," diye iç geçirdi Saffron, parmaklarını göğsünü süsleyen narin zincirlerde gezdirerek, sadece bir kumaş şeridinin onu örttüğü karnına doğru sarkıttı. "Cylvan'ın biraz kıskanması her zaman hoşuma gitmiştir."

"Yaramaz," diye fısıldadı Sionnach, sanki buna inanamıyorlarmış gibi.

Saffron onlara gülümsemeye devam etti.

Saffron ve Sionnach ıslık çalan tava flütleri ve davulun üzerindeki ellerin ritmi açıklığı doldururken, her satirin biliyor gibi görüldüğü şarkıların arasına serpiştirildi; Sionnach bile herkesin istediği gibi alması için bir masaya daha fazla şarap ve atıştırmalıkların yayıldığı yere doğru ilerlerken mırıldandı. Etrafta dolaşan bir satir kadın Saffron'a aradığı şeyi sunmaktan büyük mutluluk duydu ve onu öne doğru eğilip ağzını açarak şarabı doğrudan dökmesi için davet etti. Şarap çenesinden aşağı ve saçlarına döküldüğünde gülerek kabul etti ve tekrar doğrulurken yarım düzine gözün kendisine çevrildiğini fark etmemiş gibi yaptı.

Saffron, Sionnach'ı en az bedeninin bulunduğu çimenli çemberlerden birinin ortasına kadar takip etti, orada el ele tutuştular ve Sionnach ona bir satir gibi nasıl dans edileceğini gösterdi. Ayak bileklerini fazla oynatmadan ayaklarını uzatarak, Cylvan'ın talip galalarına hazırlanırken Catrín'den öğrendiği bazı fey danslarına benzemeyen bir şekilde birbirinin etrafında dönüyordu. Satir

Yine de danslar bu rahat tempoyu asla uzun süre korumadı, tekrar yavaşlamadan önce her zaman hızlandılar, partnerlerini başlarının üzerine kaldırıp eğmeden önce birbirlerinin etrafında döndüler. Sionnach böyle bir şey için yeterli güce sahip değildi ama yine de sırta ya da göğüs göğüse dans eder, her dönüşte bacaklarını birbirine bağlar ve dönerken düşmemek için birbirlerinin ağırlığını denge unsuru olarak kullanırlardı.

Biraz sarhoş olduktan sonra dans etmek daha kolaydı, Saffron adımları başka bir satirin araya girip onunla dans etmek istemesine yetecek kadar iyi yönetiyordu. Sonra bir başkası, bir başkası daha, ta ki kısa süre sonra Sionnach'la başladıkları yerin etrafında neredeyse bir kalabalık oluşana dek, hepsi onu izliyor, fırsatını bulduklarında birer birer dansa dahil oluyorlardı. Her zaman gülümsüyor, burunlarını Saffron'un boynunun yan tarafına bastırıyor, parmaklarını Saffron'un omurgasında gezdiriyor ya da her dönüşte yumuşak, tüylü bir dizlerini Saffron'un kalçalarının arasına sokuyorlardı.

Nefes almak için bir kütüğün üzerine tökezleyen Saffron, dans ya da başka bir eğlence teklifini kibarca reddetti ve tüm bunların arasında bir bardak su içmek istedi. Étaín mac Carce imdadına yetişti ve berrak, taze suyla dolu seramik bir fincan uzattı. Saffron'un giydiğinden bile daha az şey giymişti, tamamen çıplaktı ve sadece hareket ettikçe parıldayan küçük çanlar takan halhal zincirleri vardı. Saffron sadece bir an baktı, sonra sarhoş bir özür dileyerek hızla gözlerini kaçırdı.

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi, adamın oturduğu yerin yanındaki çimenlere diz çökerek. "Görünüşe göre sen de buraya uyum sağlamışsın. Burada utangaçlık yok."

"Çok eğlenceli," dedi Saffron, ona tekrar bakıp görünüşünü takdir ederek -ama çıplaklığını değil-. Saçları uzun ve gevşekti, altın sarısı teller Sionnach'inkine benzer dallardan oluşan yapraklı bir taç şeklinde örülmüştü. Sionnach kesinlikle annelerinin yumuşak yüz hatlarını, özellikle de gözlerini ve ağzını örnek almıştı. "Geride bıraktığına pişman olduğun hiçbir şey yokmuş gibi görünüyorsun."

Kız soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı ve Saffron az önce söylediği kelimelerin tam olarak ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. "Yani çok güzelsin. Gördüğüm en güzel yüksek feylerden biri gibisin."

"Tatlım, sarhoşsun."

"Evet, şaraptan sıırılsıklam oldum. Bu satir yapımı şey tereddüt etmiyor, değil mi? Sanırım asıl söylemeye çalıştığım şey, kir içinde olmanıza rağmen gerçekten mutlu göründüğünüz."

Sırıtarak uzanıp Safran'ın su bardağının dibini ağzına doğru itti. O da itaatkâr bir şekilde büyük bir yudum aldı.

"Sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Çoğu yüksek fey ormanda koşturmaktan hoşlanmaz," diye açıklamaya çalıştı Saffron, elindeki fincanla birdenbire, nihayet, açıklığın karşı ucunda Maeve'in yanında gezinen Cylvan'ı gördüğü yeri işaret ederek. Prens, Saffron'u hayal kırıklığına uğratacak şekilde günün erken saatlerinden kalma koyu renk kıyafetlerini giymeye devam ederken, Maeve etrafına kümelenmiş bir grup güzel satirle özgürce eğleniyor, ona atıştırmalıklar yediriyor ve saçlarını örerken ağzına şarap dolduruyordu. Cylvan ise sadece Saffron'u izliyordu. Saffron ona gülümsedi.

"En genç dé Bricríú kesinlikle bir istisna, değil mi?" Étaín sordu ve Saffron onun gözlerini takip ederek Sionnach'ın sert ve beceriksizce Copper'a etraflarında dönen dansın adımlarını göstermeye çalıştığı yere gitti. Sionnach'ın neredeyse iki katı olan ikisinin el ele durması neredeyse komik görünüyordu ama Saffron tilki lordunun kuyruğunun eğlenerek ileri geri sallandığını görebiliyordu. Gözleri kesinlikle Sionnach'ın çıplak tenine ve bacaklarına yüzlerinden daha sık takılıyordu ama Saffron fark etti ki sadece o değildi, diğer satirlerin bakışları da Sionnach'ın üzerindeydi. Birden, Güz Sarayı satir prensinin bekâr dauraları oldukları düşünülürse, Cylvan gibi talip galaları hakkında endişelenmeleri gerekip gerekmediğini merak etti.

"Birbirlerine iyi davranmalarına sevindim," dedi Saffron iç çekerek. "Normalde pek anlaşılamazlar."

"Bu beni şaşırtmadı. Sionnach arkadaş edinmekte yavaş davranıyor," dedi Étaín, gözleri Saffron'a dönüp ona gülümsemeden önce. "İlk kez eve birini getiriyorlar, çok minnettarım."

sizin için, majesteleri, bildiğinizden daha fazla. Kendiniz her fırsatta izlenirken, yüksek fey olmayanlarla arkadaş kalmanın ne kadar zor olabileceğinin çoğundan daha fazla farkındayım. Copper ve Prens Cylvan'ı bile çocuğuma biraz nezaket göstermeye ikna ettiniz.

-"Gerçekten de çok güçlü bir cadı olmalısın."

Saffron kızardı. Suyunu içmeyi bitirdi.

"Birkaç gün önce Copper, Sionnach'ı çok üzen bir şeyden bahsetti - içeriğini bilmiyorum ama *onurlu* olmakla ilgili bir şeydi ve anneleri - sanırım sen - 'onurlu olanı' yapmış olsaydı Sionnach' nasıl var olmayacağı ile ilgili bir şeydi...?"

"Öyle mi yaptı?" Étaín sordu. Kadının ruh hali bir anda bozuldu ve Saffron ellerini uzattı ama Copper'a duyduğu azıcık saygıyı kurtarmak için söyleyecek bir şey bulamadı. "Peki böyle bir şeyle ne demek istediğini bilmek ister misiniz? Prens Cylvan'ın bunu size daha önce anlatmamış olmasına şaşırdım."

Saffron beceriksizce gülümsedi. Yanından geçen biri ona yeni bir kadeh şarap ikram etti. O da memnuniyetle kabul etti.

"Kral Ailir'in ilk nişanlısıydım," dedi dizlerinin yanındaki çimenlerden bir yonca çiçeği koparmak için uzanırken. "Okuldan beri iyi arkadaşlık ve bu doğal bir uyum gibi görünüyordu. Ama sonra, bir öğleden sonra arkadaşlarla Güz Mahkemesi'nde kalırken, ormanda çiçek toplarken bileğimi burktum... ve Carce beni buldu." Sanki bu anı onu bayıltmaya yetecekmiş gibi iç geçirdi. "Yaramı sardı ve beni eve kadar taşıdı. Bana karşı çok nazik ve dikkatliydi, sanki kırılacağımı düşünmüş gibiydi - bunun ne kadar mümkün olduğunu ancak ilk kez... şey, kolları onun en güçlü yanı bile değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız..." kıkırdadı. Saffron bilmek istiyordu. Ama ısrar etmedi. "Beni eve taşıdıktan sonraki sabah, düşürdüğüm çiçek sepetini bile penceremin yanına bıraktı, beni hatırlamak için birkaç tane aldığı için yazılı bir özürle birlikte. Ailir'in Uyumlu Kraliçesi olma şansım o kadar kolay kayboldu."

Kalabalığın içinde satirlerin prensini arayan Saffron'un yanakları biraz daha ve Sionnach'la düzgünce dans etmek için Copper'ı yolundan çektiği yeri gördü.

"Anladım," dedi düşünmeden ve Étaín'i güldürdü. Başını salladı ve şarabını yudumladıktan sonra gözlerinin artık Maeve'in yanında oturmayan Cylvan'a kaymasına izin verdi. Saffron küçük bir nefes verdi, prensin burada kalacak eğlenmediğinden . "Bu... senin için çok zor olmuş olmalı," dedi, hâlâ kalabalığın içinde boynuzlu cinini ararken. "Avren'den ilk ayrıldığımızdan beri, her fırsatta bu dedikodu yazarları tarafından takip ediliyoruz... korkunç ve çok stresliydi, ama... henüz o kadar skandal bir şey bile yapmadık. Sizin hakkınızda neler yazmış olabileceklerini hayal bile edemiyorum."

"Sizi temin ederim, gerçekten *korkunçtu*," diye içini çekti ama ağzında küçük bir gülümseme kaldı. "Soylu bir fey ailesinden geliyordum, biliyorsunuz - yani sadece tahttaki hakkımı reddetmekle kalmayıp, bir satiri koca olarak seçtiğim için ailem tarafından reddedilmeyi kabul etmek, pek çok açıdan dünyanın sonu gibiydi. Ama ve hepsiyle Avren'in şatafatından uzakta ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çabuk fark ettim ki dünyam sona ermişti ama bu asla istediğim bir dünya değildi. Onun yerine Carce'nin bana sunduğu dünya çok daha uygundu."

Saffron'un başı döndü. "Yani Sionnach sadece... teknik olarak bir satir daurae değil, aynı zamanda asil fey kanına da sahip...?"

Étaín müzikal ve büyüleyici bir şekilde güldü. "Belki teknik olarak öyle ama seni temin ederim ki onlar soylu feyden çok satirdir. Soyları da yaşamları kadar nadir değildir; bir satir ve yüksek fey'in çocuk sahibi olması neredeyse imkânsızdır."

Saffron, Étaín'e bir kez daha bakmadan önce kendi gülümsemesiyle, "Bence pek çok nedenden ötürü nadir bulunuyorlar," diye ekledi. "Sionnach benim için çok önemli Leydi Étaín. Yaşadığım sürece onlara bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Buna söz veriyorum."

"Bence bir gün iyi bir kral olacaksın, Saffron." Étaín yonca çiçeğini parmaklarının arasına sıkıştırmadan önce Saffron'un eline dokundu. "Eğer saray hayatı sana fazla gelirse, her zaman gelip ziyaret edebilirsin. İstedğin kadar kalabilirsin. Prensizin de, eğer biraz olsun rahatlamak isterse."

Saffron söz verir gibi, "Cylvan ortalığı dağıtmaya fazlasıyla muktedir," dedi. Étaín ayağa kalkmadan önce sırttı. Saffron'u aşırıya kaçmaması için cesaretlendirdi ve Saffron da kadehini kaldırıp geri fırlatarak karşılık verdi.

SONUNDA, KARANLIK BİR GÖLGE SAFFRON'UN BULUNDUĞU ATEŞ IŞIĞINA DOĞRU SÜZÜLDÜ.

tekrar dans etti, onu kendine çekti, keskin tırnakları bir daha götürülmeyeceğini vaat edecek şekilde sırtının ve kalçasının etine saplandı. Saffron sırttı, hemen Cylvan'ın kollarına yuvarlandı, satir adımlarının talepleri ona bir mola vermek için ortadan kaybolurken topuklarının çimenlere doğru düzleşmesine izin verdi. Uzun zamandır kanının yerini almış olan güçlü şarabın da yardımıyla, ağrıyan baldırları neredeyse tamamen altına çökmüştü. Cylvan'ın eğlenen kıkırdaması Saffron'un gökyüzüne doğru dönmesini engelleyen tek şeydi.

"Bir noktada içlerinden birinin seni sonsuza dek silip süpüreceğini fark ettim," diye nefes aldı ve kulağının altındaki deriye bir öpücük kondurmadan önce bunu fısıldamak için Saffron'u kendine çekti. Saffron kıkırdadı, bir elini Cylvan'ın omzuna koydu ve diğerini kolunun altına sardı. Onu kendine yakın tutarak havadaki baharatlı odun ve şekerle karışan tanıdık kokusunu çekti. Prens'in çıplak teninin olmaması büyük hayal kırıklığına uğrattı, sanki o bile böylesine vahşi bir şenliğin önünde biraz fazla gevşemekten daha iyisini biliyordu.

"Peki o zaman ne yapardın?" Saffron gülümsedi, tekrar ayak parmaklarının üzerinde dururken kelimeleri hafifçe geveledi, ancak eklenen boyuyla bile, üzerinde duran Gece Prensi'ne karşı hiçbir şansı yoktu.

"İkinizi de ağaçların arasına kadar kovalardım," diye cevap verdi Cylvan tereddüt etmeden, dudakları Saffron'unkinden bir santim bile uzakta değildi ve gözleri parlıyordu. Saffron gözlerini kırıpıştırmakla ona baktı, bir insanın sadece ateş ışığının parıltısında bile nasıl bu kadar nefes kesici olabileceğine hayret etti, bu kadar korkutucu derecede güzel bir şeyin onun olabileceğini bilmekten endişe ve üzüntü duydu ve değersiz hissetti.

"Gerçekten yapar mıydın?" Saffron sordu. Cylvan düşünceli ve sahiplenici bir tavırla ona baktı, hınzır bir yarı gülümseme gözlerinin kenarını kaldırdı

mükemmel dudaklar. Saffron sarhoşken, loş ıřıkta, prensin keskin diřler takacak kadar vahři bir řey olduėunu dūřūnerek neredeyse kendini kandırabilirdi.

"Öğrenmek ister misin?" diye Saffron'un kulağına nefes verdi, onu daha yakına çekti, iri elini Saffron'un sırtının küçük kısmına dayadı ve Saffron'un ürpermesine neden oldu. "Tüm bu satirlerin sana bakmasına izin vermekten bıktım, hiçbirini bir ısırık almak için benim kadar aç değil. Işıktan çıktığın an avlayacağım küçük cadı. Dikkat et de ağaçların kenarına fazla yaklaşma."

Saffron'un zihni döndü, içi ürperdi, çıplaklığına şahit olan herhangi biri için bu fısıltılı kelimelerin şarap sarhoşu kanını ne kadar ısıttığının çok açık olduğunu biliyordu. Özellikle de Cylvan'ın eli sırtındayken, elinin büyüklüğü ve talebi, bir tırnağının ucunun kuyruk sokumunun tabanını nasıl okşadığı ortadayken. Yapabildiği tek şey, onu tutan tedirgin edici, karanlık şeyin gerçek mi yoksa sadece bir hayal mi olduğuna karar vermek için hâlâ savaşıyormuş gibi, titrek görüşüyle Cylvan'a ahlaksızca bakmaktı.

"O halde dikkatli olacağım, majesteleri," diye fısıldadı. "Ormanda kötü niyetli bir şey tarafından gafil avlanmak istemem."

Cylvan'ın şakacı karanlık gülümsemesi bir anlığına yumuşadı, Saffron'un alnının ortasına yumuşak bir öpücük kondurup onu bekleyen bir sonraki satire devretti. Ancak ortağı değişirken bile Saffron başını çevirip prensinin nereye gittiğini aradı, ölümlüler âleminde ayrılmak istediğinde karanlığın içinde nasıl bu kadar kolay kaybolduğuna şaşırmıştı. Sanki rüzgâr yerine gölgeleri kontrol ediyormuş gibi; sanki gerçekten yeraltı dünyasının tanrısıymış ve Saffron da sadece kendisi için koparıp altına çekmek istediği bir çiçekmiş gibi.

Saffron sonunda dans çemberinden kaçtığında -kendi başına çekip gitmezse, hoşuna gitse de gitmese de, istediklerini yapmak isteyen satirlerin sırasının asla bitmeyeceğini çabucak fark etti- Sionnach'ın yan yatan ağaçlardan birinde, içkisiyle biraz kaskatı kesilmiş görünen Copper'ın yanında oturduğu yere doğru tökezleyerek ilerledi. Birbirlerine hafifçe dönük oturuyorlardı.

Copper'ın gözleri inkar edilemez bir şekilde Sionnach'a doğru kaymaya devam etse de, sanki bir parçası tekrar denemek istiyormuş gibi. Ya da belki de sadece Saffron'un ki kadar çıplak olan vücudunun her santimini incelemeye devam etmek istiyordu.

"Maeve nerede?" diye sordu Saffron, son anda kalın bir ot yığınının içinde ayağını kaybetti ve Copper'ı omzundan tutarak kendini yakaladı. Copper onu sabitlemek için ellerini havaya kaldırdı ve başını birkaç metre ötedeki bir kütüğün üzerinde oturmuş, yanakları kızarmış, saçları çiçekler ve boncuklarla dolu, tahta bir kadehten kendine ait gereksiz miktarda şarabı içen buz gibi feyli kadına doğru eğdi.

Saffron, Copper'ın omzunu sıvazlamadan önce, "İyi, bu iyi, herkes " diye mırıldandı. "Ben gidip ormanda kaybolacağım. Ve belki de haftalardır ilk kez bir gece lordu tarafından ters yüz edileceğim, eğer ikiniz için de sakıncası yoksa."

"Ne?" Sionnach hırıltılı bir ses çıkardı ama Saffron Copper'ı bir kez daha okşadıktan sonra otların arasından karanlık ağaçlara doğru tökezleyerek geri döndü.

BÜYÜ

S Affron zaten şaraptan ve ateşin etrafında dans etmekten yeterince kızarmıştı; ama ağaçların arasına doğru tökezledi, sonra da etrafındaki Güz Avlusu'nun yaklaşan karanlığına girdi.

hala daha sıcak kaynıyordu. Beklenti içindeydi, Cylvan'ın onu ne ile baştan çıkaracağını merak ediyordu. Ağaçların arasında açgözlü ve şehvetli bir şey tarafından hazırlıksız yakalanma düşüncesinin ne kadar hoşuna gittiği Saffron'un söylediğinden daha açıktı sanki; ve doyumsuz bir gece lordundan daha fazla altında eğilmek isteyeceği hiçbir şey, hiç kimse yoktu.

Ateş ışığının dışındaki hava beklenenden daha soğuktu, bir ot yığınının takılıp düşerken titremesine neden oldu ve küçük bir kahkaha atarak kendini bir ağacın kenarına tuttu.

"Bir insanın bu şekilde tökezlemesi sık rastlanan bir durum değildir."

Saffron sıçrayıp hızla döndü ama Cylvan saklandığı gölgelerden çıkmamıştı. Saffron, sarhoşluğun etkisiyle bir an bunu söyleyenin Cylvan olduğunu bile tahmin etti; kendine taklitçileri hatırlatmak zorunda kalmıştı. Sesleri, hatta görünüşleri kopyalayabilen yaratıklar. Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi.

"Cylvan?" Diye sordu. K    k bir r  zg  r ısl  ğı dı  ında cevap gelmedi.

"Bu kadar   abuk mu yardım istiyorsun?"

Saffron tekrar d  nd  , bu sefer hemen arkasında bir   eyin gezindi  inden emindi. H  l   bir   ey g  remeyince k    k bir kahkaha attı ve a  a  tan bir adım geri   ekildi  ini iddia etti. D  n  p   enlik ate  inin oldu  unu d           y  ne do  ru aceleyle ilerlemeden   nce durdu  u yerde teredd  t etti. Bu kadar erken geri   ekilmemeliydi ama en azından ı     ulaşabilece  i bir yerde tutmayı umuyordu. Her ihtimale kar  şı.

"Bu ."

Saffron durdu. Duda  ını ısırdı ve sesin ı  aret etti  i y  ne do  ru birkaç adım attı. Cylvan'ın sesine benziyordu. Saffron'un aksini d      mesi i  in hi  bir neden yoktu.

"Bu gel, k    k cadı."

"Cylvan?"

G  lgelerden al  ak bir y  kseldi ve Saffron'un kollarında t  yler diken diken oldu. A  a  ların arasında dola  ırken dallar   ıplak omuzlarına ve g    s  ne do  ru uzanıyor, taktı  ı boncuklu zincirleri   eki  tiriyordu. Hatta bir keresinde pen  eli bir tırna  ın zincirlerden birinin altına uzandı  ından emindi, bu da Saffron'un hızla tekrar d    mesine neden oldu ama di  er tarafta h  l   karanlı  ı buluyordu.

Uzun zamandır   enlik ate  inin ortam ı    ından bile   ok uzakta, insan g  zlerinin vah  i feylere, y  ksek feylere kıyasla zayıf kaldı  ı kadim ormanın derinliklerinde dola  ıyordu. Yine duda  ını ısırdı, durup m  zi  i,   arkıyı dinlemeye   alı  tı. Ama sadece r  zg  r, cırcır b  ceklerinin sesi ve gece ku  larının uzaktan gelen cıvıltıları vardı.

"Kayıp mı oldun?"

Saffron sı  radı. Bu kez, topuklarının   zerinde d        nde, tepedeki ay ı    ında siluet halinde duran bir   ey nefesini kesti. Geni   omuzlu ve   ıplaktı, soluk teni yarı saydam ve ay kadar beyazdı. Siyah sa  ları dalga dalga   ıplak g    s  ne ve sırtına d    l  yor, ba  ının tepesinden iki boynuz kıvrılıyordu. İki siyah boynuz, ikisi de prensin taktı  ı g  m     ba  lı  ı takmıyordu. Bu durum Saffron'un gergin bir   ekilde geri adım atmasına, kalbinin belirsizlik i  inde   arpmasına neden oldu. Cylvan'ın y  z ifadesinden en k    k bir k  p  rti ge  ti,

Gerçi Saffron tam olarak ne için olduğunu anlayacak kadar iyi göremiyordu. Bir elini uzattı, keskin tırnakları ay ışığında parlıyordu.

"Benimle gel," dedi. "Sana nereye gideceğini göstereyim."

Saffron o anda, neden insanlara feylere güvenmemelerini öğütleyen bu kadar çok hikâye olduğunu her zamankinden daha iyi anladı. *Onlara adınızı vermeyin, anlaşma yapmayın; yardımlarını kabul etmeyin, bilmediğiniz bir yolda onları takip etmeyin.* Hâlâ- Saffron'un kalbi çırpınıyordu. Gözleri tekrar gümüşle kaplı olması gereken boynuzla kaydı ve boğazının arkasında düğümlenen sinirlere karşı yutkundu. Bu sadece bir ışık oyunu olabilirdi. Bir büyü de olabilirdi. Bilmiyordu ama kalbi kızarmış bir endişeyle çarpıyor, onu elini uzatmaya ve kendisine uzatılanı kabul etmeye zorluyordu. Her şeye rağmen gölge yaratığın ona ne yapacağını bilmek istiyordu.

İblis onu kendine doğru çekti ve Saffron karanlığın içinde onun sıcak teninin sıcaklığını hissetti. Parmaklarını birbirine geçiren Cylvan'ın keskin tırnakları Saffron'ın taktığı nişan yüzüğünün gezinirken nefesini tuttu ve ametist gözleri titreyerek ona baktı.

"Bu iyi mi?" Fısıltıyla sordu, oyunlarındaki bir çatlaktan en küçük bir bakış. Her ne kadar sîdhe feyler kül rengi halleriyle hâlâ zorlayabilseler de, Saffron'un yüzüğünü hâlâ koruyucu bir tılsım haline getiriyordu

-Cylvan teknik olarak buranın sahibiydi, yani istediği zaman Saffron'u zorlayabilirdi. Ama Saffron'un kalbi hâlâ daha hızlı atıyor, yüzü bu ima karşısında alev alev yanıyordu. Oyun, fantezi. Başını salladı, hâlâ biraz sarhoştı, kuzgununun bu kadar yakından ne kadar güzel etkisindeydi.

"Sana güveniyorum," diye fısıldadı. Onu öpmek, Cylvan'ın her dokunmak istiyordu. Sanki onu ilk kez bu kadar net görüyormuş gibi; diğer elini Cylvan'ın çıplak göğsüne bastırmaktan kendini alamadı, sonra da karnındaki kasların üzerinde gezdirdi. Çıplak ve büyüleyici, sanki onu gerçekten ilk kez görüyormuş gibi.

Cylvan yüzüğü çekerek güvenli bir şekilde saklamak üzere kendi parmağına taktı. Ardından Saffron'u kendine yaklaştırarak fısıldadı: *"Seninle ne yapmamı istediğini söyle."*

Onu korkutucu ve erotik bir şekilde zorluyordu. Saffron'un sinirlerini ateşe verip renkleri daha parlak hale getiriyor, orman havasındaki her kokuyu tatmasını, Cylvan'ın sıcak teninin her santimini ellerinin altında hissetmesini sağlıyordu. Kendini durduramadan konuşuyor, bedenine ve zihnine hükmedebilen bu karanlık yaratığa tamamen güveniyordu.

"Beni istediğin gibi kullanmanı istiyorum," dedi Saffron, ona dikerek. "Bana eski bir fey'in ormanda kaybolmuş bir insanla neler yapmış olabileceğini göster - kendi benmerkezci eğlenceleri için."

Cylvan sırtıttı. Saffron'un saçlarından bir avuç aldı ve başını hafifçe arkaya yatırdı. Aynı zorlayıcı tonda ekledi: *"Artık anda bana dürüstçe söyleyeceksin."*

Saffron başını salladı. Cylvan'ın eli, onu tekrar kendine çekmeden önce saçlarının arkasında sıkıştı.

"Benim için dizlerinin üstüne çök."

Saffron itaat etti. Büyülenmemiş olsaydı bile itaat ederdi. Yavaşça alçaldı, bunu yaparken Cylvan'ın gözlerini tuttu, ellerini Cylvan'ın göğsünde, karnında, kalçalarında gezdirdi, aleti bacaklarının arasında yarı dik duruyordu. Saffron zorlanmasına gerek kalmadan ağzını Cylvan'ın göbeğinin hemen altındaki deriye bastırdı ve bakışlarını hâlâ Cylvan'ın üzerinde tutuyordu. Cylvan'ın eli hâlâ saçlarının arkasını kavrarken, Saffron'u kalçasının kıvrımına doğru bastırdı ve Saffron içgüdüsel olarak dudaklarını ayırdı.

"Devam et," diye mırıldandı Cylvan, parmaklarını Saffron'un saçlarında gezdirerek. "Bana yerleri fırçalamak ya da büyü yapmak dışında ne işe yaradığını göster."

Saffron parmaklarını Cylvan'ın uzun aletin dibine doladı ve anlık bir uyarılma ile nasıl seğirdiğini hissetti. Saffron ucunu ağzına hizaladığında sertleşti, diliyle alay etmeden önce ucunu öptü. Cylvan tatmin olmuş bir nefes verirken gözlerini kapattı, Saffron onu okşamak ve alıştırmak için zaman ayırırken kalçalarını hafifçe döndürdü ve sonunda tamamen dudaklarının arasından ve dilinin arkasından kaydırıldı.

Cylvan iki elini de Saffron'un başının arkasında kavislendirerek onu daha yakına çekti, ta ki Saffron'un burnu karnına değene kadar. Bu durum Saffron'un irkilmesine ve öğürme refleksine karşı yutkunmasına neden oldu.

Cylvan'ın bu his karşısında nasıl da zevk dolu bir nefes aldığıнын tadını çıkarıyordu. Tırnaklarını prensin kalçalarına geçiren Saffron başını uzunlamasına salladı, Cylvan'ın kalçalarının ellerinin altında esnemesinden, karnındaki kasların sıkılaşımasından ve kalçalarını Saffron'un diline sokup çıkarmaktan kendini alamamasından heyecan duydu. Boğazının arkasına baskı yapan ve her seferinde daha da sıkılaşımasına neden olan dil, Cylvan'ın kontrol ritmini korumak için savaşıırken giderek artan bir çaresizlik hissetmesine neden oluyordu. Ama Saffron'un istediğı bu değildi; Cylvan'ın onunla işi bitene kadar hırpalanmak, yıpranmak istiyordu. Onu ormanda dolaşırken bulan kadim fey tatmin olduğunda.

Cylvan kalçalarını aniden ileri doğru iterken Saffron'un saçlarını sıkıca kavradı, prens zevkle inlerken Saffron'un boğulmasına neden oldu, Saffron'un boğazının arkasına döküldü. Prens geri çekildiğinde Saffron ona baktı, gözleri yarı kapalıydı ve hâlâ daha fazlasını istiyordu. Hâlâ aklı başında değildi ve çözülmek istiyordu.

Cylvan bunu biliyordu, Saffron'un gözlerindeki yalvaran bakışı görebiliyordu. Hiçbir şey söylemedi, dizlerinin üzerine çökerek Saffron'un yüzünü kabaca kavradı ve onu kendine yaklaştırıp öptü. Onu yutarcasına öpüyor, dişleri Saffron'un dudaklarını sıyırıp çiğ bırakıyor, Saffron'un dilinin yumruğu üzerinde kendi tadına bakmaktan zevk alıyordu.

Saffron'un ciğerlerindeki tüm nefesi çaldı, ta ki Saffron kendini geri çekip soluklanmak zorunda kalana kadar; ancak o zaman tekrar yakalanacaktı.

Cylvan alçak bir sesle, *"bakalım," diye emretti. "Kendini bana göster cadı, neden hoşlanabileceğim bir şey olduğunu göster bana."*

Saffron itaat etti, geriye doğru çöktü ve dizlerinin üzerine dönmeden önce bir an için nefesini tuttu. Kalçalarını yukarı doğru eğerek, kışının yuvarlaklığını göstermek için omurgasını kıvırdı.

Pençeli eller onu sahiplendi; biri kalçasının yumuşak etini oyarken, diğeri Saffron'un göğsünün ortasını sıyırmak için uzandı. Çenesinin altından tutup başını geriye doğru eğdi. Saffron ağaçların soluk karanlığında gözlerini kırıştırdı, zayıf insan gözleri tarafından lanetlenmişti, sadece ona kimin dokunduğunu biliyordu

Nefeslerinden, ellerinin hissinden. Üzerinde beliren gölge, uzun siyah saç telleri bir perde gibi sırtına, omuzlarına dökülüyordu. Bir ağız onunkine doğru eğilirken onu örtüyordu ve o da onu öpmek için gözlerini kapattı. Kalçasındaki el, kışını ayırmadan önce sıkıp kalın bir şaftın ona kaymasına izin verirken, ucu kuyruk kemiğiyle alay ederken, tatmin için aç ve mağdurdu.

Saffron sırtını daha da dikleştirdi, belini daralttı, dudaklarını ısırarak ağza bastırmak için biraz daha uzatmasına izin verdi; o tatlı baskı için çaresizdi, günlerce omurgasında ve bacaklarında zonklamalar bırakacak olan acı için. Sabırlı davranmış, arzusuna uzun süre boyun eğmişti ve eğer onu yakalayan o şeytan ona istediğini vermezse, kesinlikle derede kanlı çamaşırlar yıkayan bir beannighe kadar vahşi ve çılgın olacaktı.

"Beni istiyorsun," diye mırıldandı geniş gölge, Saffron'un kalçasını tekrar kavrayıp kendi kalçasını yuvarlarken, uzun aletini Saffron'un kışının ortasında bir aşağı bir yukarı kaydırarak. "Çok uzun zamandır istekli bırakıldın, değil mi?"

"Evet," diye nefes verdi Saffron, gözleri kamaşmış ve çaresizdi.

"Kullanılmaya bu kadar hevesli misin?" Keskin bir başparmak Saffron'un alt dudağına bastırarak aşağı doğru gererken, bir ağız onu tekrar öpmeye çok yakın bir şekilde havada asılı kaldı. Saffron ona ulaşmaya çalıştı ama onunla alay ediliyordu. "O kadar uzun zaman oldu ki, parçalara ayrılma hissini arzuluyorsun? Bacakların yayılana ve titreyene kadar iyice bastırılmayı mı?"

"Evet," diye fısıldayarak yalvardı Saffron. İblis kıkırdadı ve başparmağını Saffron'un bekleyen ağzının üzerinde gezdirdi.

"Benim gibi birinin acılarına boyun eğmek için bulunmayı umar gibi gecenin içinde hevesle dolaştın. Sanırım karanlığa kulak asmaya cesaret edemediğinde senin gibi yumuşak, güzel şeylere ne olduğunu öğrenmeye gelebilirsin."

Saffron'un kalçasındaki el karnına doğru kaydı, parmakları göbeğinin üzerinde gezindi, sonra aşağı inerek sikini kavradı. Zıpladı, tam da alaycı ağız sonunda tekrar içine doğru bastırıldığında nefesi kesildi. Dudaklarını yaslayarak, talepkâr bir şekilde

hareketleri, Saffron'un okşanıp oynandıkça kesilen nefeslerinin her birini çalıyordu. Bacakları titreyene, şeytanın elinin üzerine pre-cum damlayana kadar. Bu sırada vahşı karanlık ona iltifat ediyor, onu tatlı ve sevimli, koparılıp tadına bakılacak bir iek kadar güzel buluyordu.

Uyluklarının arasındaki el, uyarılmışlığını titreyen iki bacağının arasında sallanmaya bıraktı ve parmaklarını kuyruk sokumundan girişine doğru kaydırarak içeriye okşadı. Saffron'un kıvranmasına, bir dirseğinin üzerine eğilmesine neden olan bu istilacı g, tek bir dokunuş olmadan geçen onca zamandan sonra kalbinin yerinden fırlamasına yetti.

"Bekleme-" sesi titriyordu. "Benimle alay etme-"

"Bu dar deliğinin beni bu kadar kolay içine alabileceğini düşünmek küstahlık," diye fısıldadı Cylvan, Saffron'un teninde tüyleri diken diken ederek. "zellikle de sadece parmaklarımın etrafında nasıl kenetlendiğini düşünürsek, içine girdiğim anda seni parçalara ayırabilirim."

"Parala beni," diye yalvardı Saffron. "Lütfen, seni istiyorum. Tanrım, seni istiyorum, beni daha fazla bekletme- beni parmaklarınla değil, sakinle a."

Cylvan'ın nefesi Saffron'ın sırtının çıplak derisi üzerinde dağılırken, sıcak ağzı Saffron'ın omurgasının tepe noktasına bastırdı. Çok geçmeden bir el onun yerini aldı ve Saffron'un ensesine bastırdı, ta ki Saffron onun gücüne boyun eğmek zorunda kalana kadar, kalçaları hâlâ kalkık, sırtı hâlâ dik bir şekilde yüzükoyun toprağa gömüldü.

"Bana doğru nasıl eğildiğine bak," dedi şeytan, boyu Saffron'un bacaklarının arasına geri dönerken. "Bunun için yalvarıyorsun, benim tarafımdan kullanılmak için aresizsin, önce seni talep eden herhangi bir kötü şey tarafından. Öyle mi?"

Saffron'un cevap verme şansı yoktu çünkü Cylvan'ın sikinin başı açıklığını dürttü, kenarını gerdi ve ciğerlerindeki havayı zorladı.

Saffron'un ağzı genişçe açıldı, Cylvan'ın diğer eli onu içine doğru tutarken altındaki kiri ve yosunu pençeledi. "Mmmh," diye nefes aldı

Cylvan, kendini bir santim daha içeri sokarak.

Saffron'un bacakları sıkıca kenetlendi, bir iniltiyi bastırırken ayak parmakları kıvrıldı. "Sıkı, itaatkâr bir beantighe gibi - kendini bilerek böyle tutuyorsun, değil mi? Prensini daha iyi memnun etmek için. 'un 'u 'un insanlarını becermesine tercih etmesine şaşmamalı. Sıkı, ve sıcak-cesur,

Kendilerine rağmen - memnun etmek için can atıyorlar, onları geren penis kalplerini durdurmaya yetse bile."

Saffron'un omurgası üzerinde öne doğru eğildi, açısı uzunluğunu içeride daha derine bastırıyor ve Saffron'un kenetlenmesini sağlıyordu.

"Çok fazla gelirse bana söylersin, değil mi?" Diye sordu, sesi her zamanki gibi yumuşak ve çekiciydi. "Sen hazır olana kadar seni memnuniyetle kızdıracağım, beantighe- ta ki kendimi senin sıcaklığına tamamen kaptırana kadar, sen onu midene doğru bastırırken hissedene kadar."

Eli tekrar Saffron'un göbeğinin üzerinde gezindi. Saffron konuşacak kelime bulamıyordu; Cylvan'ın onu gerçekten ikiye böldüğünü nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama bunun acısı çok güzeldi. Beyaz, sıcak ve keskin olan bu his, düşüncelerini süt bala dönüştürdü, herhangi bir şarabın kıyaslayabileceğinden daha lezzetli bir şekilde dönüyordu.

"Becer beni, daha kolay olana kadar" diyebildi sadece. *"Zevkin içimde gevşeyene kadar sik beni; tek bildiğim ya da daha bileceğim sen olana kadar.* Artık başının ağırlığını taşıyamayacak hale gelene kadar onu öptü, Cylvan hafifçe dışarı çıkıp tekrar içeri girerken geriye doğru eğildi. Saffron'a her şekilde hükmetmeye yönelik tüm şehvetli tehditlerine rağmen, gerginlik azalana kadar yavaşça, kasıtlı olarak hareket etti. Cylvan'ın kendi pre-cum'u, kalçalarına kadar bastırabilene kadar daha kolay bir şekilde içeri ve dışarı kaymasına izin verene kadar. Saffron'un elini tutarak karnına bastırdı, Saffron sulanmış, puslu gözlerle gözlerini kırıştırdı, prensin boyunun onu delip geçtiğini gerçekten hissettiğinden emin olduğunda sarhoş bir gülümsemeyle.

Bir el Saffron'un önüne döndü, onu arkadan becerirken bir eliyle de okşadı, ta ki Saffron'un her yeri titreyene kadar. Islak yosun ve yaprakları avuçlayarak toprağa karşı zevkle haykırdı, dizlerinin üzerinde daha fazla duramadığında kalçaları Cylvan'ın kolu tarafından yukarı doğru tutturuldu.

"Ben sana izin verene kadar boşalma," diye mırıldandı cin, tam da Saffron'un iç organları sıkışmaya başlamışken - ve Cylvan'hızı hiç yavaşlamazken, ustalıkla dokunuşu büyüyen orgazmı yüzeye, tam uca, tam uca yaklaştırırken, Saffron'un bedeni uçurumu geçemezken, sesli şekilde inledi, kıvrandı ve nefes nefese kaldı. İçinden ve sesli bir şekilde yalvarmasına rağmen

Cylvan'ın büyüü onu itaatkâr tuttu. Daha önce hiç hissetmediği tatlı bir acıyla gözleri dolana kadar onu sikilebilir, sıkı, sıcak ve istekli tuttu. Damarlarında şimşek gibi çakıyor, yalvarıp yakardıkça onu ateşe veriyordu.

"Lütfen, boşalmama izin ver," diye hıçkırdı. "Oh, Tanrım-lütfen, lütfen, izin ver..."

"Henüz değil," diye mırıldandı Cylvan, ağzını Saffron'un bastırıp omzunda yarım ay şeklinde morluklar bırakacak kadar sertçe ısırmadan önce. "Tanrılar, beantighe-çok iyi hissediyorsun. Kusursuzsun -gerçekten bir ziyafetsin, her parçam için- becerilmek için can atıyorsun, kullanılıyorsun, yalvarıyorsun ve güzelsin." Vuruşları yavaşladı, tekrar gevşemeden önce derinlere daldı. "Seni sonsuza dek böyle becerebilirim - beni nasıl delirttiğini bile bile yalvarman çok açgözlüce. Bana ne vereceksin - eğer sonunda boşalmana izin verirsem?"

"Tanrım," diye inledi Saffron. Büyünün etkisi, doruk noktası giderek yaklaşırken bacaklarının arasından damlayan sıcaklıkla onu yet kadar azaldı. "Herhangi bir şey-herhangi bir şey, lütfen, izin ver bana-"

"O zaman bana tam olarak ne kadar göster."

Saffron'un tüm vücudu sıkıştı, doruk noktası ellerinden göğsüne, bacaklarına ve kalçalarına doğru sarsılırken coşkuyla doldu. Cylvan arkadan kendini her zamanki gibi derinlere gömerken, Saffron'un içinden yapraklara döküldü. Sırtını Cylvan'ın göğsüne yaslayana kadar dik duran Saffron'un ağzından, başını geriye atarak tatlı bir rahatlama çığlığı çıktı.

Cylvan onu orada sabitledi, bir eli Saffron'un karnındaydı, diğeri boğazının önünü kavıyor, onu tavizsiz bir hızla sikmeye devam ediyordu. Saffron'un gözleri geri dönene kadar karnına bastırdı, kafası Cylvan'ın omzunun üzerine gevşekçe düşerken ağzı açık kaldı. Cylvan son bir kez daha içine girdiğinde, ikinci bir orgazm dalgası içini doldurup taşırırken bir zevk nefesini daha ısırdı. Kalın, sıcak tatmini Saffron'u ağzına kadar doldururken ağır bir şekilde nefes aldı ve Cylvan serbest kaldığı anda hemen dışarı ve bacağından aşağı kaydı.

Saffron anında yere yığıldı ve Cylvan'dan keskin bir ses geldi; Cylvan onu tamamen yere yığılmadan önce yakaladı. Saffron sisin içinden onun kıkırdadığını duydu - onu nazikçe geri yatırmadan önce

Taze yosunların üzerinde, terli alnındaki saçları iterek ve onu nazikçe öperek.

"Sanırım seni tutacağım," diye fısıldadı. "İnsan hayatının geri kalanı boyunca, kendimi doyurmak için her gece sana geleceğim."

Saffron yorgun ve kalan gücü tükenmiş bir halde gülümsedi. Cevap olarak nazlı bir şeyler söylemek istedi ama bırakın ağzını, söyleyecek kelimeleri bile bulamadı. Karanlıkta el yordamıyla tekrar Cylvan'ın bedenini aradı, bacaklarını açıp prensi aralarına yerleşmeye davet etmeden önce onu bir kez daha öptü. Kendisini tekrar içeri sokması, tatmin olana kadar onu istediği sonsuz ve acımasızca becermesi için.

KÖPEKLER

S Affron puslu bir uykuya dalıp çıkmış, soğuk çimenlerin üzerinde Cylvan'ın göğsüne sarılmıştı. Bir noktada, prens onun bitkin bedenini şenlik ateşinin ışığında geri taşımış, yatıyordu

Onları partiden ulaşamayacağı bir yere indirdi. Saffron'un ter ve ısırik izleri içinde tökezleyerek geri dönmeden önce dinlenmesine izin verdi. En azından Cylvan, Saffron'un bacaklarını buzlu dere suyuyla silmeyi akıl etmişti ama Saffron tüm bu süre boyunca sadece inleyip sızlandı.

Kendini yeniden yaşayan, nefes alan bir insan gibi hisseden Saffron, Cylvan'ın tuniğinin üzerine uzandığı yerden doğruldu, gözlerini ovuşturdu ve parmaklarını karışmış saçlarında gezdirdi. Cylvan'ın yanında uzandığı yere baktı, üzerinde atleti ve pantolonu vardı ama önü açıktı. Sanki Saffron'un gücü yetse her şeyi yeniden yapmaya hazırdı. Zihinsel ve duygusal olarak Saffron binlerce kez devam edebilirdi ama fiziksel olarak istediğini elde etmişti. Ormanda açgözlü bir fey tarafından tüketilmek.

Belki de bu yüzden Saffron ona gülümsemekten kendini alamıyordu. Parmaklarını Cylvan'ın köprücük kemikleri üzerinde gezdirmekten, atletinin dekoltesi içinde göğsüne daireler çizmekten, daha iyi oynayabilmek için gümüş boynuzunu bile siyaha boyamış olmasından heyecan duymaktan kendini alamıyordu.

onun rolü. Saffron'un parmağı Cylvan'ın alnındaki kavisi takip etti, sonra burnundan dudaklarına indi ve eğilip usulca öpmeden önce dudaklarının üzerinde gezindi. Saplantılı bir şekilde. Onu insani olarak mümkün olandan daha iyi tanımayı diliyordu. Büyünün elverdiği ölçüde onun her santimini deneyimlemenin mükemmel bir yolunu bulmayı diliyordu.

Ama seçeneklerini değerlendirecek zamanı olmayacaktı çünkü arkalarındaki ağaçların arasında aniden bir şey çatırdadı. Saffron'un başını kaldırmasına ve hatta Cylvan'ın doğrulup dönmesine yetecek kadar gürültülüydü. İkisi de nefeslerini tutarak dinlemek için sessizce oturdular ve izleyen iki göz kısa süreliğine şenlik ateşinin ışığını yansıttığında Saffron keskin bir nefes aldı.

"Cylvan-" diye nefes nefese kaldı ama Cylvan çoktan hareket etmişti.

"Gel," dedi ve bir eliyle Saffron'un kolunu, diğer eliyle de ceketini tutup ayağa kalktıklarında Saffron'a uzattı. Saffron kollarını ceketin kollarından geçirdi ve Cylvan onun elini tutup çalıların arasından geçerek sıcak şömine ışığına doğru koşmaya başladı.

"Copper!" Konuşma mesafesine girdikleri anda Cylvan ağaçların kenarından tısladı. Copper sıçradı, adını haykıranı görmek için döndü, Saffron ve Cylvan'ın dallar, yosunlar ve aşk ısırıklarıyla beneklendiğini görünce aptal gibi sıırttı ama karanlıktan gelen sesi de duyunca gülümsemesi soldu. Çalılıklar arasında koşuşturan hayvanların fısıltılı cıvıltıları. Birden fazla; en azından küçük bir avuç.

"Yapmalıyız-" diye söze başladı, tam o sırada çığlık atan, gıdaklayan bir tilki sürüsü aniden ağaçların arasından fırladı, doğal halinden neredeyse üç kat daha büyüktü ve neredeyse yeri sarsacak kadar ağırdı. Önce üç, sonra dört tanesi aniden karanlığın perdesinden ateş ışığına çıktı ve kaçışırken bağırıp çığlık atan satirlerin sesi şenliği böldü.

Cylvan Saffron'un kolunu tekrar tuttu ve onu ağaçlardan uzaklaştırıp Copper ve Sionnach'ın anında ayağa fırladığı yere doğru çekmeden önce hızla arkasına sıkıştırdı. Davetsiz misafirlerden biri onları fark etti, kan donduran bir kahkaha atarak çığlık attı ve onlara doğru atıldı. Copper aniden ileri atılmasaydı canavar keskin dişlerini Sionnach'ın koluna geçirebilirdi; kendini ile ve canavarın arasına soktu,

Saffron'ın zaten hayvan şeklinde olmayan birinden hiç beklemediği gırtlaktan gelen bir hırıltı çıkardı. Saldırgan tilki tekrar kıkırdadı, havladı, yırladı ve kuyruğunu ileri geri salladı, ağzının köşeleri açlıktan köpürdü ve Copper'ın arkasında titreyen yarı satir aylardır kokladığı en iştah açıcı şeymiş gibi tükürdü.

"Siktir git, Callem!" Copper havladı ve tilkinin sırtışı daha da genişledi, sonunda kuyruğunu salladı ve diğer üçüyle birlikte partinin geri kalanına çarpmak için sıçradı. Ancak o zaman Cylvan Saffron'u tekrar öne çekti ve Copper'ın gözleriyle cevap bekleyen ve aynı zamanda onu bununla bir ilgisi olmakla suçlayan bir yoğunlukla buluştu.

"Onları tanıyor musun?" Saffron, cevabın çok açık olduğunu fark etmeden önce sordu. "Onlar-!"

"Kardeşlerin!" Sionnach sonunda soluk soluğa kaldı, iki tilki ateşlerden birinin üzerinde çarpışıp kaçmaya çalışan bir satir kümesini kovalamaya başlamadan önce alevlerin arasında yuvarlanıp çığlık atarak geri çekilirken sesi çatlıyordu. Saffron durmaları için bağışlamak istedi ama Cylvan bunu sezdi, kolundan tutup *sessiz olması* için sert bir bakış attı. Saffron'un ağzı tekrar kapandı, gözlerini kıstı ve çıplaklığını olabildiğince gizlemeye çalışmak için ödünç aldığı atletinin önünü kendine doğru çekti.

Alevli bir ok hızla geçti ve dört tilkinin toprağı yırttığı, kıvılcımlar çıkardığı ve Saffron'un bile kulaklarını kapatmak için ellerini havaya kaldırmasına neden olan kulakları patlatan ısıklar çıkardığı açıklığın ortasına indi. Tilkiler de dişlerini göstererek başlarını geriye attılar, kulaklarını aşağıya indirdiler ve kuyruklarını kızgınlıkla kabarttılar. Ses azalır azalmaz, okçuyu aramak için döndüler; Saffron onların gözlerini takip etti ve Carce'ın grubun başında dimdik ve eğlenmeden durduğunu gördü.

Tilkilere dışarı çıkmalarını emretmek için konuşmaya fırsat bulamadan karanlıktan uzun atların sırtında üç atlı daha belirdi. Sadece boyları bile solgun ve ürkütücüyken, birbiriyle uyumlu kızıl saçları Saffron'a sormasına gerek kalmadan kim olduklarını söylüyordu. Özellikle öndeki fey lordu, ilk olarak yüzünün bariz yeşille, ve ikinci olarak gücüyle aurasıyla soğuk bir saygı uyandırıyordu. Sıkı ve

Otoriter bir tavırla, keskin burnunu aşıya dikerek yavrularının partide yarattığı kaosu izliyordu. Oğulları keskin dişlerini satir kuyruklarına geçirip peşlerinden atlarken, vahşi feyler yakındaki ormana kaçarken cıvıltıyor, gülüyor, hırlıyor ve havlıyordu. Tilkilerden biri satirlerden birinin bacağından kan akıtırken bile atının üzerindeki heybetli Renard dé Bricríu irkilmedi.

Yaygın kızıl saçlar, lordun Copper'la benzerliğinin sona erdiği yerdi ve Saffron bundan memnundu. Copper kadar kaygısız birinin, gözleri camdan bıçaklar kadar keskin olan o yüksek fey ile nasıl olup da zerre kadar akrabalık bağı paylaşabildiğini anlayamıyordu.

Ama Saffron'un içini ürperten sadece Lord dé Bricríu'nun varlığı değildi; Anysta mac Delbaith onun arkasında kendi atıyla belirmiş, kendini toparlamak için çabalayan vahşi grubu incelerken sakince gülümsüyordu. Gözleri Cylvan'ın Saffron'la birlikte kenarda durduğu yere takıldığı anda, eğlence değişti ve Saffron, Cylvan'ın önüne, aralarına adım atmamak için kendini zor tuttu. Dudaklarının kıvrılması *heyecanlı* görünüyordu, sanki Cylvan'ı sürünün arasında bulmayı umuyormuş gibiydi.

"Sen ve senin sinsi sürün burada hoş karşılanmıyorsunuz Renard," diye duyurdu Carce. Saffron geldiğinden beri ilk kez onun sesindeki gücü duydu; bir liderin, bir satir prensinin kendi sınırlarını bile derinden etkileyen sarsılmaz, göz korkutucu gücünü. Elinde olmadan hafifçe geri çekildi ama birden arkasında bir canavarın sert burnunu hissetti. Onu kokluyor, hatta Cylvan'ın ceketinin ince kumaşını kemiriyordu; Saffron hızla döndü ve düşünmeden önce dirseğini tilkinin ağzına çarptı.

Hayvan şaşkınlığını üzerinden atıp burnunu kırıştırmadan ve dişlerini gösterip kırmadan önce bir çığlık atarak geri çekildi. Saffron ancak o zaman hayvanın taktığı gümüş tasmayı fark etti, ama onu susturmak için değil -belki de tüm bu kardeşlerin son zamanlardaki kül rengi hallerine rağmen hayvan formlarına geçmelerine izin vermek için.

Saffron, manzaranın içini dolduran öfkesinden cesaret alarak, için kolunu tekrar kaldırdı ama Cylvan tarafından bir adım geriye çekildi ve onaylamaz bir tavırla ismini haykırdı. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedim satir," diye cevap verdi Renard, Sesi çakıllı ama yaşından dolayı emrediciydi. Bir kez bile bakmadı

Carce'nin yolu üzerinde altın rengi gözleri kalabalığı tarayarak sonunda Cylvan'ın Saffron'un önünde durduğu yerde keskin bir şekilde durdu. "Leydi mac Delbaith bu öğleden sonra evime hoş geldin ziyaretinde bulundu ve bana en küçük çocuğumun Majesteleri ile birlikte Sonbahar Sarayı'nda seyahat ettiğini bildirdi. Leydi dé Bhaldraithe'i de burada bulmak ne hoş bir sürpriz."

Saffron Maeve'e kısa bir bakış attı, yüzündeki boş ve kibar ifadeyi beklemiyordu. Cylvan'ınkiyle eşleşiyordu -her iki şekilde de bir ifade göstermek, haddini aşarak konuşmaktan daha tehlikeliydi. Saffron içgüdüsel olarak Cylvan'ın elini tutmak istedi ama o bile bunun için bir endişe duydu. Bunu hissetmek için o sert bakışın üzerine düşmesine hiç gerek yoktu. Öyle olsa bile, içlerinden bir ses Saffron Renard dé Bricríu'nun onu gerçekten görmeyeceğini söylüyordu.

"Sizi iyi bulduğuma sevindim Lord dé Bricríu," diyerek gergin sessizliği bozdu Cylvan, Saffron'un nefret ettiği o ses tonuyla, iyi bir izlenim bırakmak için kullanılan ve yıllarca öğrenmekten başka çaresi olmadığı için alıştırmaya yaptığı ses tonuyla. "Oğullarınızın da her zamanki gibi sağlıklı olduğunu görüyorum."

Renard karşılığında gülümsedi ama bu gülümseme, borçlu olduğunu bildiği bir şeyi teklif eden bir insanınki gibi içten değildi. Saffron'un kaşları daha da çatıldı. Elini hafifçe uzattı, Cylvan'ın atletinin arkasına dokunmak istiyordu ama birkaç metre öteden Maeve'in ağzının kenarından küçük bir ses kaçtı. Saffron tekrar ona baktığında, gözleri hâlâ Renard'ın üzerindeydi.

"Sizi ve Leydi dé Bhaldraithe'i bu gece için evime davet edebileceğimi düşündüm, majesteleri," diye devam etti Renard, atının üzerinde birkaç adım daha yaklaşarak. "Bu vahşi feylerle birlikte toprakta uyumanıza izin vermeye dayanamazdım."

"Çok cömertsiniz," diye karşılık verdi Cylvan küçük bir baş hareketiyle. "Umarım size selam göndermeden geçip gideceğimizi düşünmemişsinizdir, aslında Lord Copper ve ben-"

"Copper bu satir halkına çok iyi uyum sağlamış gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?" Renard araya girdi ve geldiğinden beri ilk kez gözlerini en küçük oğluna çevirdi. Copper kaskatı kesildi ama bakışlarını babasınıninkilerden ayırmaya cesaret edemedi. "Sanırım gecenin geri kalanında onlarla oynamayı tercih edecektir. Eminim sen ve

Leydi dé Bhaldraithe daha ince şeylere düşkün olmayı tercih eder, ancak biz daha kibar insanlarla birlikte."

"Cylvan," diye fısıldadı Saffron inanamayarak, kadim fey lordunun bunu duymasını beklemiyordu. Sözleri bir anda kesildi ve aniden buz gibi bakışları Saffron'un üzerinde belirdi. Saffron ona baktı, bakışlarının yoğunluğuna hapsolmuştu, herkes öyle yaptığı için mi yoksa önce gözlerini kaçırırsa olacaklardan korktuğu için mi bakışlarını kaçırmadığından emin değildi.

"Anlıyorum," dedi Renard sonunda. "Bu Alvénya'dan gelen ziyaretçiniz olmalı. Leydi mac Delbaith bana sizin de ziyarete geldiğinizi söyledi. Seni neredeyse kalabalığın içinde kaybediyordum, çocuğum. Görüyorum ki Prens çıplaklığını en güzel örtmüş, ne kadar da kibar. Bu vahşi feylerin, bu ülkeye geldiğinden beri edeple ilgili öğrendiğin her şeyi bozmasına izin vermemeye dikkat et."

Saffron'un yüzü kızardı, utanç ve beklenmedik bir kızgınlık karışımıydı.

"Korkarım Güz Sarayı adabını henüz görmedim. Gerçi buraya geleli çok olmadı."

Cylvan'ın başı döndü, gözleri irileşti, burun delikleri bir öfke patlamasıyla alevlendi. Saffron ona ters ters baktı ama Renard atının sırtından acı bir gülümsemeye alay yetindi.

"Ah, şaşkınlığım için özür dilerim. Sadece bir taşralının bu kadar büyük kelimeler kullandığını duymak beni etkiledi."

"Aynı şeyi bir tilki sürüsü için de söyleyebilirim-"

"*Saffron.*" Cylvan'ın sesi Saffron'un uzun zamandır duymadığı kadar soğuk ve karanlıktı. Boğazını bir anda dondurdu ve ağzını şaşkınlıkla açık bıraktı, ancak Cylvan Renard'a bir kez daha hitap etmek için geri döndüğünde zar zor tekrar kapatabildi.

"Teklifinizin çok nazik olduğunu söylerken Leydi Maeve adına konuştuğuma eminim, Lord dé Bricríu. Sizinle ve Leydi mac Delbaith ile bir akşam geçirmek kulağa hoş gelse de, evinize yük olmak istemeyiz. Prens Carce bana ve arkadaşlarıma karşı çok misafirperver davrandı-"

"Ekselansları." Arkalarından başka bir ses tısladı, Saffron dönene kadar tanımadığı bir ses. Beklediği son kişi

Bırakın tepki vermeyi, herhangi bir onaylamama bile göstermeyen Aodhán'dı ama muhafız Cylvan'a sadece Cylvan'ın bildiği bir dilde konuşan bir bakış attı. Gerçi Saffron bir tahminde bulunabilirdi. Cylvan daha sonra Maeve'e baktı, Maeve de ona baktı. Maeve ona en ufak bir baş sallama hareketi yaptı. Cylvan tekrar önüne baktı ve bir kez bile Saffron'a dönüp bakmaması Saffron'un öfkesinin daha da alevlenmesine neden oldu.

"Bu cömert bir teklif, Lord dé Bricríu. Diğer yoldaşlarımıza gelince-"

"Onları şenliklerinden alıkoymak istemem elbette." Renard gülümsedi. "Ayrıca, akşam yemeğinde sídhe fey'in sohbetlerinin ilgilerini eminim. Onlar burada kalıp içmeyi ve dans etmeyi tercih ederler. Öyle değil mi, Lord...? Adın neydi, Alvényan?"

"Benim adım Saffron," diye cevap verdi Saffron kesin bir ifadeyle. Cylvan ona bir uyarı bakışı daha fırlattı ama Saffron'un sözleri dilinden dökülmeye başlamıştı bile: "Satir şenliklerinin bir hayvan sürüsüyle paylaşılan en güzel akşam yemeğinden bile çok daha eğlenceli olduğuna katılıyorum. Çoğu *Bricríu ziyafetinin* nasıl geçtiğini duydum."

"*Senin bir ölüm arzun var!*" Taran aniden hırladı, Cylvan bu sefer tamamen ona döndü. Son bir kez... Saffron'u kolundan yakaladı, Saffron'un şaşkınlıkla geri çekilmesine neden olacak kadar sertti ama tutuşunu bozmadı. Prens'in yüz ifadesi Saffron'un kalbini durdurdu, öfke, kızgınlık ve inançsızlıkla kızarmıştı ve Saffron'a bir zamanlar civanperçemi tarlasında ilk tanıştıklarında ona nasıl baktığını hatırlatıyordu. Arkasında, ağırbaşlı Renard dé Bricríu bile bir an için küsmüş gibi göründü ama bu küskünlük geldiği gibi hemen kayboldu.

"Gerçekten birlikte gitmeyi düşünüyor olamazsın-!" Saffron tıslamaya çalıştı.

"Öyleyim," diye karşılık verdi Cylvan. Maeve o anda Renard'ın dikkatini istercesine onunla konuşmaya başladı. Anysta de bakışlarını onlardan ayırmadı. "Ve ben nasıl davranmanız gerektiğini düşüneceğinizden emin olabilirsiniz."

Arkasında, Renard'ı çevreleyen iki fey lordu atlarından indi ve Saoirse dizginleri almak için yaklaştı.

Cylvan ve Maeve'in yanına götürdüler. Kardeşler daha sonra açıklığın tam ortasında tilki canavarlarına dönuştüler, burunlarını birbirine değdirmeden önce kürklerini silkelediler ve ardından en yakındaki satir grubuna hırladılar.

Cylvan, hâlâ Saffron'un kolunu tutarak onu sarstı. Dikkatini geri çekmesini istiyordu. Ama Saffron ona bakmak istemedi - Saffron karşısında duran kuzgun prensini tanıyamadı. Kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibi dişlerini gıcırdatıyor ve korkmuş içgüdülerine başvuruyordu. Saffron, Cylvan'ı bu şekilde görmek istemiyordu ve bunu kabullenmeyi de reddediyordu.

"O zaman git," diye mırıldandı Saffron. "Akşam yemeğinin tadını çıkar. Hazır oradayken Anysta mac Delbaith ile bir gece yarısı anlaşması daha yap, çünkü bu sana çok kolay geliyor."

"Sen-" Cylvan hırladı. "Bir kez olsun, senden beklediğim gibi davranabilir misin!"

"Peki bu nasıl oluyor!" Saffron tersledi. Cylvan daha da yaklaştı ve Saffron geri adım atarak kütüklerden birine takıldı. Cylvan onun peşini hiç bırakmadı.

"Uyumlu bir şekilde," diye homurdandı dişlerinin arasından, sadece Saffron'un duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "*Yapman* gerektiği gibi, lanet olsun!"

"Bırakın beni," dedi Saffron. "Uyumlu olmanın inatçılıkla hiçbir ilgisi yok!"

"Belki de sana bir beantighe bırakmalıydım, madem öyle davranmaya devam edeceksin!"

Saffron ona baktı. Cylvan da ona . Omuzları çabayla inip kalkıyordu, yüzünün rengi gitmişti, gözleri öfke, yalvarma ve Saffron'un okuyamadığı başka bir şeyin karışımıyla açılmıştı. Okuyabilse bile, okumak istemiyordu.

"Morrígan sadece bir tren yolculuğu uzaklıkta," dedi. "Eve dönerken beni ."

Cylvan kaşlarını çatı, gözlerini kapattı ve boğazının arkasından inledi.

"Tanrılar bana yardım etsin. Bunun için zamanım yok." "Yemeğinizin tadını çıkarın, *Lordum*."

Cylvan dönmeden önce ona son bir kez baktı. Saoirse'nin atların yanında durmak için kenardan çıktığı yere gitti, Maeve çoktan atının eyerine binmişti ve Saffron'un nereye gittiğini izliyordu.

geride bırakılmıştı. Cylvan ayağını üzengiye vurup kendini eyere atarken Saffron'a ikinci kez bakmadı ve Renard'a bir şeyler söyleyip ağaçlara doğru geri dönerlerken bile hareketsizdi.

Arkasına bakmadı ama Anysta baktı. Saffron'a başını sallayarak onay verdi ve bu neredeyse burnundan kan fışkırtmasına yetecekti. Tam o anda Taran'ı çağırıp Cylvan'ı geri istemeyi hayal etti. Renard'ın siyah kurt karşısında solgunlaşmasını sağlamak için. Belki de Anysta'nın güzel atından çamura düşüp bayılmasını sağlamak için.

Ama yapmadı. Kütüğün üzerinde kaldı ve davetsiz misafirlerin ağaçların arasında eriyip gitmesini izledi.

Ancak gergin konuşmalar dağınık müzik notalarına dönüşerek yeniden canlandığında, şenliklerin enerjisini geri çağırmak için dikkatlice kendini canlandırdığında, Saffron'un içi pişmanlıkla doldu.

ROTA

S Affron Güz Sarayı şarabının gerçekten daha mı güçlü olduğunu, yoksa ne kadar içtiğinin farkında mı olmadığını bilmiyordu. Görünüşe göre Copper da tam olarak emin değildi, çünkü çok geçmeden

saçma sapan konuşuyor ve ormanın içinde tepiniyordu. Saffron onun babasının ve kardeşlerinin peşinden gideceğini düşünmüş olacak ki, tilki lordunun ters yöne doğru gittiğini kendi sersemliğiyle fark etti. İkisi de kaybolursa yardım edemezdi ama Saffron yine de onu takip etti. Tek başına kaybolmaktansa birlikte kaybolmak daha iyiydi.

Copper, Saffron'un onu takip ettiğini fark etmedi, ta ki Copper'ın kolayca tırmandığı bir kayanın üzerinden geçip Saffron'u geride bırakarak yardım istemek için seslenene kadar. Copper başını kayanın tepesinden uzattı ve Saffron'un gerçek olup olmadığını sorgular gibi gözlerini kıstı ama Saffron ona bu kadar aptal görünmeyi bırakmasını ve ona yardım etmesini söyledi. Saffron hayal gücünün bir ürünü olsun ya da olmasın, Copper ona uydu, bir kolunu uzattı ve Saffron'u fiziksel olarak yosunlu, çizik kayanın üzerinden karnının üzerinde sürükledi. Cylvan'ın ceketinin parlak kumaşında yeşil lekeler ve çizikler ama Saffron'ın umurunda değildi. Eğer hava bu kadar soğuk olmasaydı

Partinin şenlik ateşlerinden uzakta, çiftely bir vadiden aşığı atabilirdi.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Copper kelimeleri birbirine karıştırarak sordu, çamur kayganlığında ayağını kaybetmeden ve acınası bir homurtuyla yere çakılmadan yarım dakika önce.

Saffron, Copper'ın ayağı kalkmasına yardım etmeye çalışırken, "O kocaman bir pislik," dedi ama hemen aynı noktada ayakları kaydı. "Bütün saçlarını kesip ona yedirmeliyim!"

"Babamı kastetmiştim." Copper, Saffron'u kolunun altından yakaladı ve bir nefes vererek onu ayağı kaldırdı.

"O da hıyarın teki," diye düzeltti Saffron iç geçirmeden önce. "Cylvan'ın söylediğı her şeyi bu kadar çabuk yaptığına inanamıyorum..."

Copper homurdandı, sanki fark etmemiş gibi bir elini Saffron'unkinde tutarak yürümeye devam etti. "Cylvan bir korkak. Bunu bildiğini sanıyordum."

Saffron, "Sen de ona tam olarak karşı koymadın," diye karşı çıktı. "Cylvan'dan daha cesur değilsin."

"Öyle olduğumu hiç söylemedim. Hepimizden daha cesursun ama bunu bir iltifat olarak algılama. Özellikle de ona karşı. Kimsenin Renard'a böyle karşılık verdiğini sanmıyorum. Cylvan muhtemelen şu anda orada kendi hayatı ve senin hayatın için savaşıyordur."

Saffron yüzünü buruşturdu. Taran buna ekleme yapmak için bir şeyler söylemeye çalıştı ama Saffron köpeğı bir uçurumun kenarından aşığı tekmelediğini hayal etti ve tekrar sustu. "Neden olmasın? O sadece başka bir sídhe lordu, kimin umurunda-"

"Ne? Babam en az Kraliçe Proserpina kadar yaşlı."

Saffron kısa bir süre durdu. Karanlıkta Copper'a baktı, saçları ay tarafından arkadan ince bir turuncu haleyle aydınlatılmıştı.

"O...? Nasıl?"

"Ne demek '*nasıl*'? Yüksek feyler uzun süre yaşar. Özellikle de Sídhe Fey. Özellikle de herkesin ölmesini istediğı sídhe feyler. Cylvan'ın bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığını sanıyorsun? Pardon. Bu biraz karanlıktı, değil mi? Biraz sarhoşum. demek istemedim."

"Peki tam olarak ne kadar yaşlı?" Saffron tilkiyi tekrar konuya yönlendirdi.

"Kral Elanyl ile arkadaştı."

"Proserpina'nın oğlu mu?!" Saffron boğuldu. "Kral olan mı? Savaştan sonra mı? *Ailir'in babası mı?*"

"Evet," diye dilini şaklattı Copper. "Renard'ın kız kardeşi, Una Teyzem, Kral Elanyl'in Uyumlu Kraliçesiydi hatta. Bunu biliyor muydunuz? Yani teknik olarak öyleydi ama Elanyl'in bir ay sonra tekmeği bastığını düşünürsek uzun sürmedi... Çok dağınıktı. Renard hala bu konuda yanıyor."

Saffron, Ryder'ın bir zamanlar ona Kral Ailir hakkında anlattıklarını tekrar hatırladı ama satir şarabı zihninin kontrolünü elinde tutmaya devam ettiğinden, bu hatırlamalar kırık cümlelerden oluşan titrek, bulanık dalgalar halinde geliyordu.

"Ama bu demek ki... Ama ben Kral Ailir'in annesinin bir... olduğunu sanıyordum?"

"Bir fahişe mi?" Copper sıırttı. "Evet. Elanyl, Una Teyzemi gerçek bir varise hamile bırakamadan öldü ama Elanyl öldüğünde Ailir'in annesi zaten onu taşıyordu. Bu da benim ailemin bir sonraki kralı doğurmanın avantajlarından yararlanamadığı anlamına geliyordu. Una böyle bir teklifi bile reddetti - sanki babamın herhangi bir gerçek güçle bu tür bir yakınlığa ihtiyacı olmadığını biliyormuş gibi... Sanırım koşulları her şeyden çok bir lütuf olarak gördü, bilmiyorum..."

Saffron buna ne diyeceğini bilemedi. Karanlıkta öylece durdu ve Güz Sarayı'nın esintisinin parmaklarını saçlarının arasından, ceketinin altındaki çıplak tenine dolmasına izin verdi.

"Oh," dedi sonunda. Copper'ın söylediklerinin her bir nüansını tam olarak bir araya getiremeyecek kadar sarhoştı ama bir fikir edinecek kadar da bilgiliydi. En azından Cylvan'ın Renard'ın söylediği her şeye neden boyun eğdiğine dair bir fikir; Renard'ı ilk tanışmada bile bu kadar sert, yoğun bir adam yapan şeyin tam olarak ne olduğuna dair bir fikir. Ondan ağaçları titretecek kadar güçlü bir acılık yayılmasının bir nedeni vardı. Cylvan'ın onu yatıştırmak için neden bu kadar baskı hissettiğinden bahsetmiyorum bile. Ailir'i korumak içindi. Renard'ın bir yüz yıl daha ya da ne kadar sürerse sürsün yaşayacağını varsayarsak, kendi gelecekteki yönetiminden bahsetmeye bile gerek yok. Saffron bu düşünce karşısında neredeyse kusacaktı.

Bir süre daha sessizlik içinde yürüdüler ve Saffron Copper'ın onlar ilerlerken aklında gerçek bir hedef olduğuna güvenebildi. Akli Ryder'ın bir zamanlar ona Kral hakkında söylediklerini hatırlamakla meşguldü.

Ailir, doğumu hakkında, sdhe büyüsünü geliştirmesinin kral olmasına izin vermelerinin tek nedeni olduğu hakkında.

"Ryder..." diye başladı ama tam olarak ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sadece kafasındaki bazı düşünceleri patlamadan önce dışarı istiyordu. "Ryder bir keresinde Kral Ailir'in başlangıçta zar zor kral yapıldığını ve şimdi bile diğer sdhe ailelerinin gözüne girmek için çok uğraşması gerektiğini, yoksa onu görevden alabileceklerini söylemişti."

Copper, Saffron'un bundan sonra ne söyleyeceğini biliyormuş gibi başını salladı.

"Baban Ailir'de kusur bulmaya ve tam da bunu yapmaya hevesli sdhe lordlarından biri, değil mi?" Soru yoktu.

Copper uzun bir aradan sonra "Evet," diye cevap verdi. Kısık sesle konuşmuştu. "Ayrıca tam da bu yüzden Yaz Ortası Oyunları'ndan sonra kralın benden istediği her şeyi kabul etmekte tereddüt ettim. Erm... Bu arada bunun için özür dilerim. Sionnach haklıydı - benim için 'onurlu' değildi, ama ben... korkmuştum, hepsi bu. Kendimi köşeye sıkışmış hissettim. Köşeye. Elbette seni güvende tutacaktım, sadece-"

"Sorun değil, Copper. Anlıyorum. Açıklamak zorunda değilsin. Zaten bunu sana karşı hiç kullanmadım. Her zaman başka bir şey olduğunu ve hazır olduğunda bana söyleyeceğini varsaydım."

"Sanırım Renard nedenini yeterince iyi gösterdi."

"Tanrım, o yaptı..." Saffron şakacı olmak istedi ama çürük bir şey ısırmış gibi kaşlarını atmaktan başka bir şey yapamadı. "Umarım Cylvan iyidir..." "Cylvan biraz daha ısrarcı olabilirdi," diye homurdandı Copper. "Ama sanırım babam kadar yaşlı ve nüfuzlu birinin önünde dilini ısırmak için uzun süredir eğitiliyor. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ona çok kızma. En azından şu anda onun yerinde olmak istemezdim... Renard istese yarın tüm Gz Sarayı'nı Ailir'e karşı ayaklandırabilir. Ve sanırım halk dinlerdi. Özellikle de

oyunlarda olanlardan sonra..." "Kusacağım."

"Eminim sen ve Cylvan sabaha kadar normale dönmüş olursunuz-oh!" Saffron dönüp yakındaki bir çalılığa kusarken Copper elini çekti, midesi boşalıp dünya dönmeye başlayınca inledi.

"Satir şarabı düşündüğümden daha gclymş."

"Evet, kahretsin Saff, kimse sana bunun tılsımlı olduğunu söylemedi mi?"

"Hayır," diye inledi Saffron, ağzındaki ıslak lokmayı bir kez daha toprağa tükürürken, içindikilerin çoğunu tek seferde boşalttığına memnundu. "Sanırım Güz Mahkemesi'nin iyiler ve kötülerle dolu olduğunu söylerken ciddiydiler. Ériu bana yardım et."

"Ériu bile seni Renard'dan koruyamaz. Ya da satir şarabından, görünüşe göre."

"Tanrı hepimize yardım etsin," diye bağırdı Saffron, başını sallayarak ve onu destekleyen ağaçtan uzaklaşarak. "Tanrı aşkına, beni nereye götürüyorsunuz? Lütfen bana kaybolduğumuzu söyleme."

"Biz değiliz. Ailemin aslında buradan çok uzakta değil, o yüzden bu ormanı avucumun içi gibi bilirim. Gel hadi. Bu tarafa bilerek geldim."

"Aslında ailenizin malikanesine gitmiyoruz, değil mi?"

"Tanrım, hayır, aklını mı kaçırdın sen?"

Saffron tek kelime etmeden onu takip etti. Midesinin içindikileri boşaltmak, onu yazın en sıcak gününden bile daha kuru bir mide bulantısına boğarken, en azından kafasındaki sarhoşluk sisinin biraz olsun dağılmasına yardımcı oldu. Bu sayede ağaçların tatlı havasını tam olarak tadabiliyor, gece yaratıklarının ayaklarının altındaki orman zemininde ya da tepelerindeki yaprakların arasında gezinmelerini dinleyebiliyordu. Saffron onlar yürürken, yolda bir şeye takılmayacağından emin olduğu her an onları aradı ama nadiren bir fare ya da tavşandan daha fazlasını görebildi. Orada başka hangi vahşi dolaştığını bilmek istiyordu ama belki de daha derinleri keşfetmek için sabaha kadar beklemekten de memnundu.

Copper sonunda etraflarındaki kalınlığın geri kalanından ayırt edilemeyen bir noktada durdu ve Saffron onu gerçekten kaybolmakla suçlamaya yarım nefes kalmıştı ki fey lordu aniden ayaklarının toplarına kadar çömeldi ve devrilmiş bir ağacın açık ucuna doğru süründü. Saffron kahkahalara boğuldu, kendi gözleriyle görmek için acele etti, tam o sırada ahşap tünelin içinde bir kibrit çakıldı ve tavana çakılı kırık bir feneri yaktı.

"Oh!" Aydınlatılmış iç mekânı görünce sevinçten nefesi kesildi ve bunun devrilmiş bir ağaçtan daha fazlası, bir saklanma yeri olduğunu hemen anladı. Kavisli iç duvarları çocuksu çizimler kaplıyordu, eski battaniyeler

Zemini kaplıyor ve yaşıllıktan kabuk ve yosunla bütünleşiyordu. Tozlu şeker kavanozları ağacın duvarının daha kalın bir kısmına oyulmuş düzensiz bir girişi kaplıyordu ve Copper yolun birkaç metre aşağısında ikinci bir fener bile yakarak Saffron'a sürünerek içeri girip ona katılması için yeterli alan sağladı.

"Çocukken buraya gelirdim," diye açıkladı Copper. Şaşırtıcı derecede rahat olan mekânda bilmiş hareketlerle ayaklarını sürüyerek dolaşıyordu ama son ziyaretinde şu anki boyunun yarısı kadar olduğu belliydi. Kafasını asılı fenerlerden birine her vuruşunda Saffron gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Evdeki günlerim her zaman pek *iyi* geçmiyordu, bu yüzden ormanı keşfetmek için çok zaman harcadım. Bazen biraz fazla uzaklaştırdım ya da eve dönmek istemezdim, bu yüzden geceyi bunun gibi küçük kuytularda geçirirdim. Bakın, burası yürüme mesafesindeki peri kovuklarını izlediğim yer."

Saffron sırtarak parmaklarını iç kabuğa oyulmuş amatör çizimlerin ve tarama işaretlerinin üzerinde gezdirdi.

"Bana izin günlerimde eskiz defterime aynı şeyleri yaptığımı hatırlattı."

"Ha?" Copper homurdanmadan önce sordu. "Ah, doğru ya. Sen bir beantighe iken. Morrígan'da. Neredeyse unutuyordum."

"Seni suçlayamam, çok iyi bir fey lordu , değil mi?"

Copper sırttı. "Pek sayılmaz. Sürekli *özür* diliyorsun, eğiliyorsun falan. Tuhaf."

"Her neyse," diye alay etti Saffron, tilki kulaklarının fey lordunun büyüünün altında saklandığını bildiği yere uzanarak. "Daha tuhaf şeyler ."

Birlikte duvarlardaki yosun ve liken katmanlarını oyarak çocuk Copper'ın daha fazla çizimini ortaya çıkarmaya çalıştılar ve Saffron neyin ne olduğunu her tespit edebildiğinde Copper, Saffron'ın hiç görmediği kadar büyük bir sırıtışla gülümsedi.

Ormandaki vahşi şeyler hakkında gevezelik etmek kolaydı, basitti, hatta bir keresinde Akik Ormanı'nda kendi başına tanık olduğu onca şeyi anlatırken ona inanmayan bir bakış bile atmıştı. Saffron'un bir keresinde uzakta bir tek boynuzlu at gördüğüne nasıl yemin ettiğini, ama o bunu yapamadan güneş ışığının içinde kaybolduğunu

Beantigh'lerden çalınan eşyaları geri almadan önce civanperçemi tarlasındaki kovuktaki perileri nasıl yatıştırdığını; hatta bir keresinde Cylvan'ın onu dağlardaki gölde perileri görmeye götürdüğünü ve ilk kez orada öpüştüklerini Copper'a anlattı. Copper bu konuda onunla çok dalga geçti ama yine de Cylvan'ın bu kadar romantik olmasını takdir etti.

Uzaktan bir ses aniden isimlerini seslendiğinde, ağızları aynı anda kapandı, birbirlerine baktılar ve dikkatlerini çekmeye çalışıyor olabilecek her şeyi sıralayan tek bir düşünce dizisini paylaştılar - ama sonra çaresizlik içinde zengin yakarışlar ve karanlıkta ayaklarını kaybeden birinin çığlıkları ikisini de kütükten dışarı çıkmaya zorladı ve Sionnach'ınki olduğunu anladıkları sese geri seslendiler. Satir sonunda çalıların arasından tökezleyerek çıktığında, değişmiş giysilerinin bir tarafında uzun bir çamur izi vardı, saçlarına çam iğneleri ve yapraklar dökülmüştü ve bacaklarının tüylerinden yabani böğürtlen dikenleri çıkmıştı.

"Tanrılara şükür," diye hırladılar, nefes almak için bacaklarının üzerine eğildiler. "O lanet olası kardeşlerin gelip ikinizi de yediğini sandım. Ne... hey! Ne yapıyorsunuz orada!" Copper'ın hâlâ kuytunun ağzında kısmen çömelmiş olduğu yere doğru koştular, onu gömleğinin arkasından yakalayıp kışının üzerine çektiler.

"Kütükten haberin var mı?" Copper kollarını kabuğuna sıkışmış bir kaplumbağa gibi salladıktan sonra suçladı. "*Kütüğümü* mü kastediyorsun?"

"*Senin* kütüğün mü? Onu battaniyelerle dolduran benim!" Sionnach, daha iyi görebilmek için Copper'ı ikinci kez yolundan iterek itiraz etti. "İkiniz de üzerlerini çamurla kapladınız!"

Saffron, "Sanırım battaniyeler benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir orada, Sionnach," diye yorum yaptı. "Üzerlerinde zaten çamur vardı."

"Ve tüm güzel yoncaları duvarlardan kazıyıp attınız!" Onu görmezden gelerek ve içi boşaltılmış ağacın ağzına doğru sürünerek devam ettiler. "Çiçekler eskiden çok güzeldi!"

"Eminim senin gibi biri için çok lezzetlidir," diye mırıldandı Copper. Sionnach o kadar hızlı döndü ki boynuzları iç duvara çarparak tüm kütüğü titretti.

"Evet, aslına bakarsanız!" diye tartıştılar. "Yonca çiçekleri herkes için yenilebilir zaten!"

"Bu da doğru," diye iç geçirdi Saffron. Copper *'Tabii ki bunu ben de biliyordum...'* gibi bir şeyler mırıldandı.

Saffron için için kıkırdayarak kütüğün ağzına yaklaştı ve Sionnach'ın Copper'ın yeniden düzenlemek için yaptığı her şeyi geri almakla meşgul olduğu yere baktı, ancak Copper Saffron'ın omzunun üzerinden içeri baktı ve hemen tartışmaya başladı. Saffron daha fazla dayanamayıp konuşamayacak hale gelene kadar gülünceye kadar, bir kanepenin nereye konması gerektiği ya da ne tür bir yer ayarının kullanılması gerektiği konusunda kavga eden iki oda arkadaşı gibi ileri geri tartıştılar.

COPPER PARTIYE GERİ DÖNEMEDİĞİ İÇİN HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRAMIŞTI AMA SIONNACH Saffron düzgünce uzanabileceği eve geri dönmek istediğinde rahatlamış görünüyordu. O zamana kadar, omuzlarında sadece Cylvan'ın atletiyle iyice üşümüştü, ayakları ağrıyordu, kalbi acıyordu, gecenin ve tüm iniş çıkışlarının nihayet bitmesine hazırdı.

Yollarına devam ederlerken Saffron sessizliğini korudu - gerçi yol arkadaşlarından hiçbiri bunu fark etmemişti, birbirleriyle didişmeye devam ediyorlardı. Saffron bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu ve bunu asla yüksek sesle söylemezdi ama bu seferki tartışmalarında bir şeyler farklıydı. Daha yakın, daha kişisel, kelimelerin arkasında çok fazla ısırik olmadan. Bu ona biraz Cylvan'la birbirlerine nasıl yol göstereceklerini ilk öğrendikleri zamanki tartışmalarını hatırlattı; bu da onu arkadaşlarının iyiliği için gülümsetti ama kendi iyiliği için de midesini bulandırdı.

Karanlık eve vardıktan sonra, Sionnach tereddütle Copper'ın ikinci kattaki sıkışık yatak odasının zeminine yatak yapmasına izin verdi ve yolu göstermeden önce ona bir kucak dolusu battaniye uzattı. Copper'ın ayağı kapının hemen önündeki bir kitap yığınının köşesine takıldı, yere çarptı ve tüm evi salladı. Sionnach onu bu kadar sakar olduğu ve neredeyse döşeme tahtalarında bir delik için azarlarken, Copper da onları bu kadar lanet bir toparlayıcı oldukları için tersledi.

Ona bir zamanlar Cylvan'ın Morrigan'da kendi kitaplarını nasıl sakladığını fazlasıyla hatırlatan Sionnach', Saffron'un sayamayacağı kadar çok kitap kulesinin yere yığıldığı sonsuz koleksiyonunu sunacak raf alanına sahip olmadığı açıktı. Görünüşe göre Sionnach ve Copper'ın didişmeyi bırakmasını sağlayan tek şey kazayla bir tanesini devirmektir, çünkü Sionnach zıpladı ve ardından Saffron'un iyi olup olmadığına bakmak için aceleyle yanına gitti. Saffron onların aslında ayaklarının altında yere yuvarlanan eski, nadir kitaplarla daha çok ilgilendiklerinden emindi.

Sionnach aceleyle odalarını biraz daha şık bir hale getirmeye çalışırken, sürekli olarak içeride misafir ağırlamaya alışık olmadıklarını, normalde bu kadar dağınık yaşamadıklarını tekrarlarlarken, Saffron özür diledikleri şeylerin hiçbirini fark etmemişti. Copper da belli ki fark etmemişti ama Sionnach o an neye takılıyorsa onunla dalga geçmeyi ihmal etmedi.

Sionnach'ın kitaplarının çoğu Saffron'un anlayamayacağı kadar akademikti, sadece başlıkları bile onu kıvrandırıyor ve çabucak tekrar bir kenara koymasına neden oluyordu, ta ki bir tanesi gözüne çarparsa kadar ve Sionnach'ın Erelaine'deyken ona söylediği bir şeyi hatırlarken sayfaları çevirdi.

"Sionnach," dedi satır ile tilki arasında Copper'ın Sionnach'ın yatağından yastık çalmasıyla ilgili bir başka tartışmayı bölerek. "Ailinne' nedir?"

"Ailinne?" Sionnach, söz konusu yastıklardan birini Copper'ın yüzüne doğru sıkıştırıp onu boğmaya çalışırken sordu. Copper, cinayet işlemeye çalışan satirin bir anlık paniğini uyandıracak kadar uzun süre ölü taklidi yaptı. "Buranın biraz kuzeyinde bir kasaba. Neden?" Gözleri Saffron'un kucagında tuttuğu kitaba kaydı, sonunda Copper'ı yastıktan kurtardıklarında merakları arttı ve cevap olarak tilki lordundan boğuk bir nefes aldılar. "Ne okuyorsun?"

"*Tuatha dé Danann Gelenekleri-Şenlikler, Aile ve Hükümdarlıklar.*" Saffron yerini kaybetmeden Sionnach'a kapağı göstererek cevap verdi. "Daha önce Kraliçe Proserpina'nın taç giyme ilgili söylediğin şeyler hakkında bir şey yazıp yazmadığını görmek istedim.

Erelaine'e gitmeden önce Güz Mahkemesi'ne de uğradığını biliyor muydunuz?"

"Tam olarak değil, ama öyle olması mantıklı. Kitap tam olarak ne diyor?" Dizlerinin üzerinde sürünerek Saffron'un oturduğu yere geldiler ve bunu yaparken kuyruklarıyla Copper'ın yüzüne vurmayı ihmal etmediler. Copper kuyruğu yakalayıp geri çekti ve Sionnach'ın toynağından kaval kemiğine hızlı bir tekme yedi.

"Ailinne'den Erelaine'e seyahat ederken 'Güz Sarayı'nda bir yerde' geceleme için durduğundan bahsediyor..."

"Ohhh, kaplıcalar," diye düşündü Copper. "Tabii ki kraliçe giderken orada dururdu. kutsal olduğunu söylemesi umurumda bile değil, saatlerce eyerde oturduktan sonra ağrıyan kıcıma ilaç gibi geliyor." Önce Saffron'un, sonra da Sionnach'ın gözleriyle karşılaştı ve başını yastıktan zar zor kaldırdı. "Şey... çoğu yüksek fey oraya huylarını yatıştırmak için gider, ya da her neyse..."

"Onların neyi?" Saffron sordu. "Şakaları mı?"

"Hiçbir şey, sadece modası geçmiş saçmalıklar," diye homurdandı Sionnach ve Saffron'u kitaba geri çağırdı. "Ama evet, kraliçe rotası üzerindeki Ailinne'de durdu. Kaynakların ruhlar âlemiyle bağlantılı olduğu söylenir, bu yüzden yüksek feylerin doğal tanrılarla yeniden bağlantı kurmaya çalışmak için oraya gitmesi yaygındır. Sudaki minerallerin de bazı rahatsızlıklara iyi geldiği söylenir, bu doğru ama insanların söylediği kadar değil."

"Eminim şu anda istila edilmiştir," diye mırıldandı Copper, iç çekerek yastıkların üzerine . "Küllenmişliklerinden arınabileceklerini düşünen Avren halkıyla dolup taşmıştır..."

"Mineraller mi?" Saffron başını sallayarak ve konuşmayı geri çekmeye zorlayarak sordu. "Mineraller, doğal kaynaklardan...?"

Peçenin sesi, gevşemiş bir ok gibi zihnine saplandı. *Dünyanın minerallerinin kayaları ısıttığı yerde...*

"Seni insanlığından kurtarabileceklerini sanmıyorum Saffron, üzgünüm," diye şaka yapan Copper, Sionnach'ın bir başka sert bakışını daha kazandı. "Ya da tuhaf keçi ayaklarını, Sionnach..." Mırıldandı.

Sionnach kuyruğuyla ona tekrar *vurarak* başka bir tartışmanın fitilini ateşledi ama Saffron sadece kitaba baktı. Sayfadaki resimli haritaya. Proserpina'nın Kışlık Saray'daki Vjallrod'dan Avren'e yaptığı yolculukta uğradığı her yeri gösteriyordu.

Ters yönde ilerlerken, peçenin ona söylediklerini tekrar düşündü. Ryder'ın daha önce nerede olduğunu düşündü. Bunun sadece bir tesadüf olamayacağını düşündü.

"Avren, Erelaine'e... Güz Sarayı'nda bir yere, Ailinne'e, sonra Vjallrod'a..." Nefesi kesildi, parmağı en üstte Vjallrod'a en yakın yazılı ismin üzerinde gezindi. Fjornar.

Ryder işe birkaç gün önce Avren'de başlamıştı. Daha sonra Erelaine'e gitti; ardından satir ilçesinin dışındaki soyulmuş henge. Ya bu yerler hiç de rastgele değilse? Belli ki peçe bile öyle düşünmüştü, bu da demek oluyordu ki-

"Ne oldu?" Sionnach tekrar sordu. Saffron'un nasıl konuşacağını hatırlaması bir an aldı, kendini düşüncelerini geri çekmeye zorladı. Yeniden merkezlenmek, yeniden odaklanmak için.

"Sanırım... Ryder'ın bir sonraki hedefi Aylinne'de."

"Ne?" Sionnach sıçradı ve Copper bile tekrar doğruldu. "Gerçekten mi? Nasıl yani? Sence neden-?"

"Daha önce başka bir rüya daha mı gördün, Saff?" Copper sordu.

Saffron elinden geldiğince basit bir şekilde açıklamaya çalışarak, "Hayır, bu peçenin bana söylediği bir şey," dedi. "Bugün erken saatlerde soyulmuş hendekte onunla konuştuğumda. Ryder'ın bir şey aramak için perdeyi açtığını söyledi, ya da - tam olarak bilmiyorum, ama bile bir sonraki adımda nereye gideceğini tahmin ediyor gibiydi. Bu yolu takip eden ilk kişi olmadığını söyledi. Bana tek söylediği '*dünyanın minerallerinin kayaları ısıttığı yer*' oldu ve bana anlattıklarına bakılırsa... bu Aylinne'e benziyor."

Sionnach'ın gözleri kitaptaki haritaya kayd, sonra tekrar Saffron'a döndü. "Sence kraliçenin eski taç giyme töreninin rotasını mı takip ediyor?"

"Ne arıyor?" Copper ekledi ama Saffron hâlâ sadece başını sallayabiliyordu. O da bilmiyordu. Peçe bile bilmiyordu. Saffron'un muhtemelen anladığı tek şey, her ne ise, rüyalarında onu çağıran şeyin bu olabileceğiydi. Bulunmak için yalvarıyor, ona uzanıyordu - Ryder her seferinde aramak için perdeyi yırtarak açıyordu.

SAFFRON ONLARIN YANINDA SIONNACH'IN YATAĞINA YERLEŞİRKEN, COPPER yerde kaldı. Çoktan uykuya dalmış ve horluyordu.

Saffron'un uyanık kalmasının nedeni bu değildi. Tavana bakıyor, düşünceleriyle yarışlıyordu.

"Bu yaratıkla aynı yatakhane nasıl uyuyabiliyorsun anlamıyorum," diye tısladı Sionnach tilki lordun gürültüsüyle ilgili olarak, tavana bakarak. "Önce karşısına çıkan herkese olabildiğince kaba davranıyor, sonra kütükteki saklanma yerim hakkında bana durmadan söyleniyor, sonra da evi sallayacak kadar yüksek sesle horluyor!"

Saffron direnemeyecek kadar yorgun olduğuna karar vermeden önce dudağını ısırdı. "Biliyor musun, ben bir beantighe iken üç oda arkadaşım vardı. Teknik olarak yedi, ama geceleri sadece üç."

Sionnach büyük, meraklı kahverengi gözlerle ona bakıyor, yanındaki yastığa o kadar yakın uzanıyordu ki Saffron aldıkları her nefesi duyabiliyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordular. "Tek bir kulübede yedi koca beantighes? Kulağa ne gibi geliyor?"

Saffron kahkahasını bastırmak için elinden geleni yaptı ama sonunda homurdanarak başını salladı. "Bir kulübede yedi oda, keşke! Sadece Cottage Wicklow'da beş oda daha vardı, o bile daha küçük evlerden biriydi. Herkesle toplantı yapacağımız zaman ön odayı, mutfığı, koridoru, hatta merdivenleri bile doldururduk, herkes birbirine yaklaşmak zorunda kalırdı..." diye devam etti ve özellikle Baba Yaga'nın kurtların ormandaki saldırılarının en yoğun olduğu dönemde yaptığı toplantıyı hatırladı. Bütün o süre boyunca Hollow'un elini nasıl tuttuğunu ve birisi Saffron'un bu işle bir ilgisi olduğunu ima etmeye çalışıldığında Hollow'un onu nasıl savunduğunu. Parmaklarını ön kolundaki yara izlerinin üzerinde gezdirdi, bilinçsiz bir hareketti bu, sanki artık o insanların hiçbirinin peşinde şeytani bir şey olmadığını hatırlatlıyordu.

"Okumayı nasıl öğrendin?" Sionnach'ın sesi Saffron'un giderek büyüyen endişe bulutunu delerek burnundan nefes .

"Şey... ilk başlarda Üstat Luvon'un kızlarının ilkokuldan kalma alıştırma kitaplarını okurdum. Gizlice çok çalıştım ve sonunda okumayı öğrendim... elbette çok iyi değil, ama zamanla daha iyi oldum. Morrigan'ın kampüsünden de kitap çaldım, eğer geride kalan bir kitap bulursam

sıralarda ya da dersten sonra temizlik yaparken." Sionnach'ın gözleri telaşla açıldı ve Saffron sıırttı. Bir an daha durakladı

-Büyük Kütüphane'den bahsetmeden önce. Uzun zamandır tek istediği içeriye adım atabilmek, tavanlardaki resimleri görebilmek, anlayamayacağı kadar karmaşık olsalar bile kitapları inceleyebilmektir.

Büyük Kütüphane'nin Cylvan'la ilk geis'inin nedeni olduğunu, ancak *prensle* ilk kez civanperçemi tarlasında nasıl tanıştıklarını anlatırken Sionnach neredeyse bir inançsızlık çığılığıyla yataktan fırlayacaktı. Cylvan'ın gerçek ismini bu kadar kolay vermesinin ne kadar *aptalca* olduğunu, hemen ardından Saffron'u öldürmeyi ya da dilini koparmayı beklemesinin ne kadar zalimce olduğunu, ardından Saffron'un gerçek ismini bilmesine rağmen anlaşmalarını bir daha kabul etmemesini tısladılar ama Saffron devam ettiğinde dinlemeyi hiç bırakmadılar. Gün doğumu ufukta belirene ve ikisi de bütün gece boyunca uyanık kalana kadar Saffron yardım edemedi ama biraz daha, biraz daha paylaştı.

Cylvan'la geçirdiği zamanın her anını, tatlı, güzel olan tüm o anıları anlatmak, Danann Evi'nde daha sonra neler olup bittiğini tartışmaktan kaçınmak, Sionnach'a işler gerçekten karmaşık hale gelmeden önce yaşanan her mükemmel, romantik, ballı şeyi anlatmak Saffron'u özletti. O zamanların sadeliğini, yüksek feylerin prensiyle yaşadığı gizli aşkın sadeliğini, bulunmaları halinde ikisini de sokacağı tehlikenin sadeliğini, hatta o zamanki kurak büyüünün sadeliğini bile özlemesine neden oluyordu. O zamanlar, çay fincanı tabaklarının üzerine kuluçka işaretli daireler çizmekten başka bir şey değildi.

Böyle bir şey düşünceği aklının ucundan bile geçmezdi ama Saffron bir an için geri dönebilmeyi diledi. Her şeyin farklı bir şekilde sona ermesi için yapabileceği bir şey olup olmadığını bilmiyordu ama sonrasında olan her şeye rağmen bunu yapacağından emin değildi.

VARDİYA

R Cylvan'ın çok yakında dé Bricríu malikânesinden döneceğini bilen Saffron, bu düşüncelerle güneşin doğuşunu beklemeye koyuldu. O istedi için Özür dilerim; Safran aranıyor için Paylaş ne öğrendiğini ve Ryder'ın bundan sonra nereye gideceğini düşündüğünü söyledi. Cylvan'ın bunu duyunca heyecanlanacağını umuyordu. Umardı ki Cylvan

Bir gece önce ayrılmış olmalarına rağmen ondan etkilendi.

Kahvaltı boyunca -yumurta ve sosis, bahçe reçelli ve çiğ akçaağaç şuruplu krepler, tereyağlı ve bahçe otlı bisküviler- Saffron gülümsedi, güldü ve sürekli omzunun üzerinden kapıya bakarak Cylvan'ın nihayet ne zaman döneceğini merak etti. Bakır'la, Sionnach'la, satir şenliklerinden güneşle birlikte dönen, yorgun görünen ama misafirlerini biraz daha ağırlamaktan mutluluk duyan Étaín ve Carce ile sohbet etmeye devam etti.

Kapı çalındığında Saffron oturduğu yerde döndü ve diğer taraftan gelen at kışneme seslerine sırtıttı. Hafif bir selamlamayla içeri giren Saoirse, Saffron ve diğerlerinin gitmeye hazır olup olmadığını sordu. Saffron biraz fazla hızlı bir şekilde ayağa kalktı; Carce bile onun bu hevesini alaycı bir sırıtışla yorumladı ve Saffron'un yüzünün kızarmasına neden oldu.

misafirperverlikleri için kendi teşekkürlerini ve takdirlerini sundu. Étaín, Carce'ye dirsek atarak Uyumlu Kral adayını utandırmayı bırakmasını emretti ve bu da Saffron'un kafasının arkasına herhangi bir sataşmanın vurabileceğinden daha sert bir darbe indirdi.

"Hadi Saff," dedi Sionnach, boş tabakları toplamak için ayağa kalkarak. "Git Prens Cylvan'ın sağ salim kurtulduğundan emin ol."

"Seninle geleceğim-" Copper denedi, Sionnach tabak yığınının göğsüne ittiğinde homurdanarak sert bir *"Hiç sanmıyorum tilki"* dedi.

Étaín Saffron'a son bir sarılma teklif etti, onu sıkıca kavradı ve aradığı şeyde ona şans diledi, yolculuklarının geri kalanında güvende olmalarını diledi ve ne zaman isterse gelip ziyaret etmesi için sürekli davetini hatırlattı. Saffron da ona sarıldı ve onun rahatlatıcı, güneş ışığını andıran sıcaklığından olabildiğince çılmaya çalışarak son bir kez teşekkür etti ve Saoirse'nin yanından hızla geçerek kapıdan çıktı.

Cylvan dışarıdaki yolda atının yanında durmuş, sanki akli yerden çok uzaktaymış gibi tekrarlayan vuruşlarla siyah tüylerini okşuyordu. Saffron yaklaşıp adını söylediğinde sıçraması, ardından Saffron'un kollarını ona dolması, onu öpmek için ayak parmaklarının üzerinde durmadan önce kendine çekmesi de bunu kanıtlıyordu.

Cylvan'ın da ona sarılmasını, onu öpmesini bekledi ama Cylvan bunu yapmayınca Saffron topuklarının üzerine çöktü ve Cylvan'a garip bir şekilde gülümseyerek soru sordu.

"Günaydın," demeyi denedi. "Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim-"

"Beni sadece hazırlıksız yakaladın," diye araya girdi Cylvan kısa bir kıkırdamayla ve başını salladı. "Nasıl bir gece geçirdiğimi hayal bile edemezsin. Neredeyse hiç uyumadım."

"Ben de," diye hafifçe güldü Saffron, beklediği kişinin küçük bir titreşimiyle rahatladığını hissetmesine izin vererek. "Umarım Renard dé Bricríu sizi çok fazla rahatsız etmemiştir."

"Çok fazla, sizi temin ederim, o ve Anyst-.. Ah, en azından önümüzdeki on yıl için diplomatik yükümlülüğüm yerine getirildi, sadece umut edebiliriz." Cylvan iç çekti. Gülümsemesi dudaklarında kaldı ama

dikkatini tekrar atını fırçalamaya verdi. Saffron onun Anysta'dan bahsederken sözünü nasıl kısa kestiğini fark etti, neredeyse nedenini soracaktı ama sonra kendini durdurdu. Cylvan'ın bu konuda konuşmak istemediği açıktı ve Saffron da bu konuda pek istekli değildi. Belki de aslında kayda değer bir şey olmamıştı, belki de sadece Cylvan'ın Güz Sarayı'ndaki zamanı gibi bariz şeyleri ya da okulun onun için nasıl gittiği, kralların sağlıklarının nasıl olduğu gibi sıkıcı konuları konuşmuşlardı, Étaín ve Carce'nin bir saat önce kahvaltı masasında otururken sorduklarından pek farklı bir şey değildi. En azından umut etmek istiyordu. Daha endişe verici bir şey olsaydı Cylvan'ın ona söyleyeceğine inanmak istiyordu.

"Döndüğüne ," dedi Saffron. Cylvan ona baktı. "Ve -Dün geceki davranışım için özür dilerim. Partide, Dé Bricríus geldiğinde. Sanırım bir süreliğine satir şarabıyla sarhoşken konuşmaktan kaçınacağım."

"'Çekimser' bir beantighe için güzel bir kelime," sırttı Cylvan, bir önceki gece öfkeyle söylediği şeyleri düşünerek sırtmadan önce. Ama özür dilemek yerine boğazını temizledi ve devam etti: "Sionnach'ın kitaplarla dolu odasında uyumak sana bir şeyler mi hissettirdi? Ya da özel derslerinin bir parçası olarak seninle kelime listeleri mi hazırladılar?"

"Saffron garip bir şekilde güldü, Kraliçe Proserpina'nın taç giyme töreni rotası hakkında öğrendiği her şeyi nasıl açıklayacağını bilemiyordu, Ryder'ın peçeyi açmaya çalışacağı bir sonraki yeri bildiğini düşünüyordu. Yine de elinden gelenin en iyisini yaptı, ancak Cylvan ona boş bir nezaketle bakarken kendine güveni hiç artmadı.

"Demek Aylinne'e seyahat etmek istiyorsun?" diye sordu. Saffron başını salladı, dudağını ısırdı, Cylvan'ın söylemek istediği ama söylemediği başka bir şeyi hissetmekten kendini alamadı. Bir an için atını fırçalamaya geri döndü, belli ki kendi düşüncelerine dalmıştı, sonra hafifçe başını salladı. "Belki de düşünmeliyiz..." diye başladı, hâlâ. Fırçanın üzerindeki eli, vuruşlarına geri dönmeden önce sertleşti. "Belki de... Sanırım bundan kaçış yok, o zaman... Ama sadece kesinlikle eminseniz-"

Saffron, özellikle Cylvan'ın açık tereddütü ve yüz ifadesinin altındaki belirsizlikle, "Evet," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. O

dikkatini geri çekmek için Cylvan'ın kolunu çekiştirdi. "Eminim, özellikle de Peçe'nin dün bana söylediklerinden sonra. *'Dünyanın minerallerinin kayaları ısıttığı yer'* hakkındaki şey..."

"O zaman Aylinne çok mantıklı. Hemen oraya gideceğiz." Cylvan gülümseyerek karşılık verdi ama Copper'ın evden gelen ani, gürültülü kahkahası hem onu hem de Saffron'u zıplatınca keskin bir dönüş yaptı. Copper, Sionnach'ın tokmaklı toynağı tarafından fiziksel olarak ön kapıdan dışarı atılırken Saffron arkasını döndü.

Cylvan, "Tyara'dan bir araba kiralayabilirsek bugün arabaya binmelisin," diyerek Saffron'un dikkatini tekrar topladı. "Özellikle de dün gece hiç uyumadıysan. Eyer üzerinde olmaktan daha rahat olacaktır."

"Pekâlâ," diye gülümsedi Saffron, diğerleri nihayet onlara katıldığında, Cylvan'ın kabul ettiğini varsayarak Ailinne'e gidecekleri rota hakkında sohbet etmeye başlamışlardı bile, sanki Copper ilk fırsatta gecenin işini anlatmaktan kendini alamıyordu. Cylvan Ailinne'in denenecek iyi bir yer olduğunu onayladı ama Aodhán'dan Tyara'ya gidip kiralanacak at arabası olup olmadığına bakmasını istemekten başka bir şey söylemedi. Maeve onlara katılmayı teklif etti, Étain ayrılmadan önce Cylvan ve Saoirse'yi kahvaltı için içeri davet ederken birlikte ayrıldılar.

Saffron, Cylvan'ın elini tutup onunla birlikte eve doğru yürümek için uzandı ama Cylvan aniden atının sırtına çıktı ve Saffron'a devam edip eve dönmesi için başını salladı.

"Şimdi hatırladım, gitmeden önce almam gereken birkaç şey var," dedi. "Aodhán ve Maeve'e katılmak için acele edeceğim. Ben beni çok özleme, púca, tamam mı?"

"Pekala..." Saffron belirsizlik içinde, bu flört bile doğal değilmış gibi geldi, dedi. Cylvan ona başıyla selam verdi ve dönüp atını tekmeleyerek ilerideki diğer ikisinin peşinden yola koyuldu. Saffron sadece onun gidişini izledi. Midesinde oluşan yumruyu inkâr etmeye çalışarak, geceyi Bricríus'la geçirirken daha endişe verici bir şey olmuş olsaydı Cylvan'ın ona kesinlikle söyleyeceğine dair kendini rahatlatmaya çalıştı.

KENDİNİ FAZLA DÜŞÜNMEKTEN, ÇILDIRMAKTAN ALIKOYMAK İÇİN

Zaten dünyada bunu onun için yapmaya çalışan o kadar çok şey vardı ki, Saffron kendisine söyleneni yaptı. Cylvan ve diğerleri, seyahat grubunun geri kalanını bir robin bulmayı başardıkları kasabaya davet eden bir robin gönderdikten sonra arabada dinlendi.

Saffron bunu fazla düşünmeyecekti; endişesinin, derenin peçesindeki çamuru yıkadığı gibi kolayca akıp gitmesine izin verecekti. Boann'un eyerinde bir gün daha geçirmektense bir arabanın arkasında yolculuk etmenin basit lüksünün tadını çıkaracak, tekerleklerin Güz Sarayı ormanları boyunca sertleşmiş toprak yollarda ilerleyişini dinleyecekti. Maeve'in yanı sıra Sionnach da onunla birlikte oturuyordu ama Sionnach Saffron'un omzunda uykuya dalıp çıkarken Maeve çoğunlukla pencereden dışarı bakmakla yetiniyordu.

Saffron, arkadaşının yanında uyuma dürtüsüyle savaşmadığı, arabanın sürekli ve ritmik takırtılarının cazibesine kapılmadığı zamanlarda kucağında eskiz defteri, yanındaki koltukta da bir teneke kara kalem vardı. Yanından geçtikleri ağaçların hızlı hareketlerini karaladı; Sionnach'ın yanındaki koltukta düzgünce çapraz duran bacaklarını çizdi; arabanın minderlerinin dikişlerinin desenlerini ve duvarlarla tavandaki piknik yapan ve çayırarda eğlenen feylerin elle boyanmış tür sahnelerini kopyaladı. Pencereden dışarıya güzel ve korkutucu bir şekilde bakan, göz kırpmak ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmak dışında neredeyse hiç hareket etmeyen Maeve'i endişeyle çizdi.

Aklında bir şey mi vardı, yoksa zamanını bu şekilde mi geçirmeyi tercih ediyordu bilemiyordu ama onu hiç rahatsız etmiyordu. En azından onun hareketsizliği bir çizim konusu olarak hoş karşılanıyordu. Eğer kızın buz mavisi gözleri aniden ona doğru kaymasaydı, çene çizgisinin şeklini doğru almaya çalışırken ona bir sonraki bakışında bir kaşını kaldırmasaydı, çizimlerini memnuniyetle sadece kendisi için bir sır olarak saklayabilirdi. Bu onun kaskatı kesilmesine neden oldu ve beceriksizce gülümseyerek eskiz defterini ona göstermek için çevirdi. Onun bu kadar şaşırmış görünmesini, kaşlarını kaldırmasını ve öne doğru oturmasını beklemiyordu.

"Daha fazlasını görebilir miyim?" diye sordu. Uysalca salladı, eskiz defterini ve kendi portresine bakmayı bitirdiğinde hemen önceki bir avuç sayfayı çevirdiğinde yüzünü buruşturdu. "Çok iyisin. Beklediğimden daha iyisin."

"Ah, teşekkürler. Sanırım."

Sırtarak eskiz defterini geri uzattı.

"Cylvan birkaç gün önce bana çizimlerinizden , gerçekten de sizin bir tür gizli usta olduğunuzu düşündüm. *Bunu* söyleyecek kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum ama bu konuda kesinlikle bir yeteneğiniz var, majesteleri."

"Cylvan mı söyledi?" Saffron utanarak sordu, birlikte olmadıkları zamanlarda Saffron'un onu düşündüğü kadar Cylvan'ın da Saffron'u düşündüğünü hiç aklına getirmemişti. Cylvan'ın aksini vaat etmek için söylediği her şey göz önüne alındığında, buna inanmak aptalca bir şeydi - ama o sabahki davranışının tuhaflığı karşısında Saffron'un elinde değildi.

"Hakkında konuştuğu tek şey sensin," diye iç geçirdi Maeve. "Sen ya da okuduğu eski bir kitap ya da tabu mallar satan bir satıcıdan el altından satın aldığı..."

Sionnach yavaşça başını kaldırıp gözlerini ovuşturmadan önce uykulu bir şekilde, "Safran bir tür yürüyen tabu mal," diye mırıldandı.

"Haksız değilsin," dedi ve eskiz defterini kucağına geri koyarak koltuğuna yerleşti. Bu kez gözlerini pencereden dışarı dikmiş, önce atının sırtındaki Copper'ın, sonra da yanında giden Cylvan'ın hareketlerini çiziyordu. Daha önce olduğu gibi çocukça kahkahaların ve birbirlerini eyerlerinden atma girişimlerinin olmadığı, yoğun gibi görünen bir sohbeti paylaşıyorlardı. Saffron bunun muhtemelen satir partisinde olanlarla bir ilgisi olduğunu biliyordu. Sonra da dé Bricríu'nun evinde olanlarla ve Copper'ın onlara katılmaya davet edilmemiş olmasıyla.

Burnundan nefes veren Saffron, artan sinirlerini bastırmaya çalıştı ama bunun yerine duyguları sayfadaki satırların sertliğinde kendini gösterdi.

"Sionnach, Maeve..." Maeve'in bakışlarını dikkat gerek kalmadan özellikle hissetti. "Oyunlarda olanlardan sonra, krallarla konuşmamız bittikten ve Copper aceleyle dışarı çıktıktan sonra, ikiniz de benimle ilgili tüm o şeyleri öğrendiğinde verdiği tepkinin sürpriz olmadığını söylediniz. Bir de ailevi durumunun 'karmaşık' olduğunu. Dün gece partiden uzaklaştığımızda,

Sen ve Cylvan Renard'la gittikten sonra, bana Una Teyzesinin Kral Ailir'in annesi olduğundan biraz bahsetti - en azından öyle olması gerekiyordu. Kral Elanyl'in Uyumlu Kraliçesiymiş, ama Kral ölmeden önce Kral Ailir'i bir fahişeye birlikte yapmış, o da Ailir'i kendi çocuğuymuş gibi yetiştirmeyi kabul etmiş ve... bilirsiniz. Eminim ikiniz de bunları zaten biliyorsunuzdur." Saffron'un kaşları hayal kırıklığı içinde çatıldı, dinlerken ikisinin de bu kadar sessiz olmasından, her şeyin bu kadar karmaşık olmasından nefret ediyordu. "Sanırım sormak istediğim şey... Merak ettiğim şey-"

Maeve sonunda, "Bahsettiğimiz şeyin bu olup olmadığını bilmek istiyorsun," diyerek bir kaçış önerdi ve Saffron başını sallayarak içini çekti. O da pencereden dışarı, Copper ve Cylvan'ın yan yana at sürdüğü yere baktı ve sadece birkaç dakika süren ama sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca vereceği cevabı düşündü.

"Tuatha dé Danann da dâhil olmak üzere yedi sídhe ailesi var." Dedi. "Cylvan sana en azından bu kadarını söyledi."

Saffron başını salladı.

"O halde Tuatha dé Danann soyadının bir soy olduğu kadar bir unvan olduğunu da biliyorsunuz, değil mi? Tuatha dé Danann'la evlenen Sídhle ailelerinin kendileri de Tuatha dé Danann olabilirler, tamamen isim olarak olmasa bile en azından fayda olarak. Ancak bu, o isim altında doğmuş çocuklara sahip olmayı gerektirir. Örneğin, tahtın yasal varisi olabilmek için bir çocuğun sídhe fey olarak doğması gerekir ki bunun da her iki ebeveynin de sídhe fey olması halinde gerçekleşeceği vaat edilir. İşte bu yüzden Cylvan ve Asche'nin ata anneleri Naoill, de Fianna sídhe ailesinden."

"Doğru ama Kral Tross'un ailesiyle de kardeşleri var. Asche, kız kardeşi Éoine'in de ailelerinin atalarından biri olduğunu söyledi."

"Doğru, çünkü Tross'un ailesi, mac Cadáin ailesi, bir sídhe ailesi değil, ancak Kral Ailir ile evlilik yoluyla sídhe varisleri olma şansı kazanıyorlar. Éoine ve Ailir'in çocuklarından herhangi biri ileride sídhe güçlerine sahip olursa ve Cylvan ya da Asche herhangi bir sebepten ötürü tahta geçemezse, teknik olarak onların yerini alabilirler ve mac Cadáin ailesi yeni Tuatha dé Danann olur."

Sionnach, "Teknik olarak Nazik Naoill kendini Tuatha dé Danann olarak tanıtabilir - en azından Cylvan kral olduğunda bunu yapabilecekler," diye ekledi. Saffron'un başı döndü.

"Peki neden varislerin sídhe fey olması şart koşuluyor?"

Maeve sırtıttı. "Neden insanların sadece beantighes olmasına izin veriliyor? Eski krallar tarafından ilan edilmiş ve yüzyıllardır yeniden gözden geçirilmemiş eski kurallar. Yapılacaklar listenize ekleyebileceğiniz bir şey daha, majesteleri."

Saffron yüzünü buruşturdu. Her seferinde bir şey.

"O geriye dönersek, Elanyl ve Una'nın ikisi arasında bir varis olmaması Renard için hassas bir nokta. Una'nın kardeşi kim?" diye tekrarladı.

"Bu doğru. Ve Kral Ailir'in tek bir sídhe ebeveyne sahip olmasına rağmen sídhe büyüğü geliştirdiği gerçeği. Çünkü eğer , Una'nın Elanyl'le evlenmesiyle dé Bricríus otomatik olarak Tuatha dé Danann adını ve dolayısıyla iktidar gücünü benimseyecekti." "Tanrım," Safran inledi. "Pekala, o eski fey Lord'un tutum birdenbire çok mantıklı gelmeye başladı."

"Sadece Cylvan ve Maeve'i eve davet bahsetmiyorum bile," diye mırıldandı Sionnach, kirpiklerini kırıştırıp saçlarını gösterişli bir şekilde savurmadan önce. *" sadece sídhe feyler ekmek yiyebilir, hiçbir Alvényan taşralı fey ya da yarı-satyr eşiğimi geçemez."*

"Ama o zaman neden Copper'ı davet etmiyorsun? O da en az Cylvan ve senin kadar sídhe, Maeve," diye ekledi Saffron kızgınlıkla. "Gerçi herkesin önünde onunla nasıl konuştuğunu düşünürsek tahmin edebiliyorum."

"Copper'ın Renard ve tüm kardeşleri kadar sídhe olduğu konusunda haklısınız ama bu Renard'ın onu sevmek zorunda olduğu anlamına gelmiyor."

Saffron'un kalbi küçümsemeyle sıkıştı, özellikle de Maeve bunu bu kadar kolay söylediği için. "Eğer Renard Ailir'e ve dolayısıyla Cylvan'a ya da kraliyet ailesinin bir parçası olan herhangi birine bu kadar kızılıyorsa, Copper'ın Ailir'in kendisinden istediği herhangi bir şeyi kabul etmekte bu kadar tereddüt etmesinin nedeni gayet açık. Ve son derece açık olan bir başka şey de, o yaşlı fey ile konuşma şeklim için Cylvan'dan dilediğim özrü geri alacağım. Bunu hak etmişti."

Maeve sırtarak minderlerin arasındaki sürahidenden biraz şarap aldı. "Seni temin ederim, o yaşlı fey

seni yakın zamanda unutmayacağım, Saffron. Ona cevap vermeye cüret eden ağzı bozuk, sarhoş Alvényan. Yüzyıllardır ilk Rowan cadısı olabilirsin ama daha da etkileyici olanı, Renard dé Bricríu'ya bu şekilde saygısızlık edip çekip giden ilk yaratık da olabilirsin."

"Yemekte bundan hiç bahsetti mi?"

Maeve alay etti. "Tabii ki hayır. Ama herkes onun bütün bu süre boyunca haşlandığını söyleyebilirdi."

"Güzel," diye mırıldandı Saffron. "Hazır başlamışken Copper'ı kendim için de talep edeceğim. Renard zaten umursamayacağına göre..." Dudaklarını ısırarak ve pencereden dışarı bakarak, artık birbirleriyle konuşmalar da Cylvan'ın hâlâ Copper'la birlikte arabanın önünde gittiğini gördü. Dayanamayıp sordu: "Yemekte ne hakkında konuştunuz? Cylvan'ı böyle kötü bir ruh haline sokabilecek herhangi bir şey?"

"Özellikle aklıma gelen bir şey yok," dedi Maeve. "Sadece Renard'la ekmeği paylaşmanın yapabileceği şekilde gergin ve korkutucuydu ama kulak misafiri olduğum kayda değer bir şey yoktu."

"Peki ya Anysta'yla?" Saffron cesaretlendirdi. Maeve bir an için düşündü ve bir tutam saç parmağının etrafında döndürdü.

"Anysta yemek boyunca çoğunlukla sessizdi," dedi. "Yine de sanırım tatlıdan sonra Cylvan'la özel bir konuşma yapmış olabilirler. Yatmadan önce. Gerçi ne hakkında olduğunu bilmiyorum - belki de sadece ailesinin gümüşünü tartışıyorlardı, yine..."

Saffron'un midesi ama bunun ihanet duygusundan mı yoksa daha fazla endişeden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Cylvan ona Anysta'yla artık özel bir anlaşma yapmayacağına dair söz vermişti; Erelaine'deki ilk gizli buluşmalarında onunla uzun vadeli bir ilişki kurmayacağına dair söz vermişti. Saffron'u bu konuda bilerek mi yanlış yönlendirmişti?

"Siz oradayken Copper'ın kardeşlerinden herhangi biri Prens Cylvan ile flört etmeye kalkıştı mı?" Sionnach ruh halindeki değişimi açıkça hissederek ve bunu düzeltmeye çalışarak sordu. Maeve içkisini yudumlarken başını iki yana salladı.

"Böyle bir için fazla gururlu," dedi. "Renard tacı tekrar ele geçirmeye karar verirse, bu evlilik yoluyla olmayacaktır. Zaten bu onu bir kez yaktı. Oğullarından hiçbirinin çocuk sahibi olamayacağından bahsetmiyorum bile."

"Ne?" Saffron kaşlarını kaldırdı. Maeve'in mükemmel ağzı sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Doğru," dedi öne doğru eğilerek. "Aile laneti, yıllar önce ziyafetiyle oynadığı o oyundan sonra ormanın kendisi tarafından bahşedildi."

"Bu sadece bir hikâye değil o zaman?" Saffron da daha yakına eğildi, gözleri genişti. "Kim bilir?" diye mırıldandı. "Bu çok sıkı tutulan bir aile sırrı,

tam olarak ne olduğunu. Tam olarak lanetlerinin şartları."

Sionnach nefeslerinin altından homurdandı.

"Sadece..." dediler, gözleri Saffron'un ön kolundaki yara izlerinin büyüünün altında gizlendiği yere kaydı. "İki sîdhe ailesinin kibrinin onlara nesiller boyu sürecek bir lanet kazandırması komik, hepsi bu."

Saffron elini koluna götürdü ve Sionnach'ın Taran'dan, mac Delbaith'lerden ve onların aile laneti olan küllenmişlikten bahsettiğini anladı. Renard'ın böyle bir şeyin gururunu incitmesine izin vermeyi reddetmesine karşılık, onların Tuatha dé Danann'la evlenme hevesleri ne kadar da ironikti. Taran'ın varlığı bu düşünce karşısında bir şeyler homurdandı, Saffron'un duyamayacağı kadar uzaktı ama kendi kendine sırtıtmasına yetti.

"Her sîdhe ailesinin bir ya da iki laneti vardır," diye devam etti Maeve nazlanarak. "Benimkinde bile. Tuatha dé Danann'ın bile, eminim."

"Ailenin laneti nedir Maeve?" Saffron sordu ama Maeve ona yine sinsice gülümsedi ve başını salladı.

"Belki tacınızı kazandıktan sonra size söylerim Lord Saffron. Ailemin en büyük zayıflığını üvez kanlı bir kurak-cadı-beantighe'nin bilmesine ihtiyacım yok, değil mi?"

Saffron'un yüzü kızararak özür dilemek için öne atılması Maeve'in başını geriye atıp gülmesine neden oldu. Saffron'u başından savmak için elini kaldırdı ve kadehinde kalan şarabı uzattı. Hatta memnuniyetle aldı ve eskiz defterine dönmeden önce kalanı bitirdi.

"Tüm sdhe aile isimleri, neydi onlar?" diye sordu kömürü kğda bastırarak. En azından Maeve, sayfa hem tanıdık hem de yeni isimlerle dolana kadar bu bilgiyi vermekten mutluluk duydu. Satir partisinde yaşadıklarını bir daha asla yaşamak istemiyordu ve tam olarak kiminle uğraştığını, Alfidel'in tam olarak hangi üyelerini hesaba katması gerektiğini bilmek, başlamanın bir yoluydu.

YOL ÜZERİNDEKİ KÜÇÜK BİR FALL COURT KASABASINDA ÖĞLE YEMEĞİ İÇİN MOLA VERDİK, SAFFRON

vagondan çıkmaktan ve Cylvan'ı bir kez daha daha iyi bir ruh haline sokmaya çalışmaktan mutluydu - ancak bir dedikodu tellalı onu köşede ve sabahın en son köşe yazısını eline sıkıştırdı. Saffron gazeteyi geri vermeye çalıştı, ne yazıldığını bilmek istemiyordu, özellikle de bir önceki sabah trenin dışında kendisini sıkıştıran muhabirlerle yaptığı hatayı düşününce

-Ama bundan kaınamadı ve kalın harflerle yazılmış metin boğazının arkasında safra birikmesine neden oldu.

*ALVENYA'NIN ÇİÇEĞİ YAZ ORTASI OYUNLARINDA FEY'İN
KORKUNÇ KADERİNİ HAK ETTİĞİNE İNANIYOR
DAURAE ASCHE'DEN ÖNCE; Halk, Çiçeğin Prens Cylvan'ın
Seelie Yollarını Etkileyip Etkilemediğini Merak Etmeye Başladı
ve Prensın Kızıl Cadı Belası Konusunda Bir Sonraki Adımında Ne
Yapabileceğinden Korkuyor...*

AILINNE

B *Yaz Ortası Oyunları'ndaki elieves feyleri korkunç kaderlerini hak ettiler...*

.. Prens Cylvan'ın seelie yöntemlerini etkileyerek...

.. kızıl cadı belası...

Saffron çok geç olana kadar eyerden çok fazla eğildiğini fark etmedi, zar zor hayata döndü ama homurdanarak yola çakılmaktan kurtulamadı. Bu durum Boann'ı bile ürkütmüş, Boann ayaklarını yere vurarak ileri doğru sarsılmış ve Saffron'u üzengisine takılan botuyla birkaç metre sürüklemişti. Copper, Boann'un önünü kesmek için atının üzerinde hızla ilerleyerek Saffron'a kendini kurtarma şansı verdi. Tam ayağını kurtarmayı başarmıştı ki Cylvan aniden orada belirdi, o kadar hızlı hareket ediyordu ki büyü olmasa bile bir rüzgâr Saffron'un yüzünü öptü. Cylvan başının ve yüzünün her yerine dokunup iyi olup olmadığını sorarken, bu onun aklını başına getirmeye yetti.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Saffron, başını sallayarak ve Cylvan'ın ellerini fırçalayarak. Baş zonkladığı ve elleri sıyrıldığı için sadece yarım bir yalandı. "Sadece dengemi kaybettim, sorun yok-"

"Buraya gel, otur," diye ısrar etti Cylvan yine de, Saffron'u dik tutarak yüzünün iki yanını kavradı ve gerçekten iki gözünün içine baktı. Arkasında, diğerleri ayaklarını yerden kesiyordu.

daha yakından bakmak için atlara doğru yöneldi ve Saffron utançtan kızardı.

O sabahki haberlerden sonra zaten kendini yeterince mahcup hissediyordu. Özellikle de diğer herkesin de okuduğunu bildiği için. Hepsi de endişelenecek bir şey yokmuş gibi davranmıştı. Belki Saffron da bunu biliyordu ama içindeki mide bulantısına engel olamıyordu.

Ve dahası, kimsenin başka bir şey için onunla uğraşmasını hazmedemiyordu, özellikle de kendini zaten bu kadar endişeli hissederken. Tedirgin. Özellikle de Cylvan'ın... Cylvan hepsinin içinde manşete hiç tepki vermemişti. Kıkırdamamış ya da herkes gibi Saffron'a da endişelenecek bir şey olmadığına dair güvence vermemişti. Sadece , sonra da yemeğini bitirmek için arkasını döndü. Tek kelime etmeden.

"İyiyim dedim ya!" Saffron ısrar ederek Cylvan'ın ellerinden kurtuldu ve aceleyle ayağa kalktı. Kendini fırçaladı, neredeyse önünde hala diz çökmüş olan prene takılıp düşüyordu. Boann koşarak yanına geldi, başını eğdi ve özür diler gibi yan tarafına çarptı. Prens, etrafında yarım daire şeklinde duran diğer herkese dönmeden önce bir elini onun burnuna koydu. Endişeli ve şaşkın karışımı bir ifadeyle bakıyordu ki bu onu daha da rahatsız etti.

"Ne?" diye sordu Boann'ın dizginlerini tutup kendini tekrar eyere çekerek. Deri, sıyrılan avuçlarına sürtünerek çenesini sıkmasına neden oldu. "Sadece ne yaptığıma dikkat etmiyordum. Bana öyle bakmayı kes! ama."

Cylvan da nihayet ayağa kalkıp kendi atlarına dönmeden önce seyircileri birbirlerine kısa bir süre baktı. Sadece Cylvan bir an daha oyalandı, sonra da alay ederek aynı şeyi yapmak için döndü. Saffron omzuna tekme atma isteğine karşı koymak zorunda kaldı.

ONDAN ÖNCEKİ ERELAIN'DEN PEK DE FARKLI OLMAYAN BİR AT SIRASI VARDI, Yayalar, yüksek fey müşterileri, aşağıdaki ağaçlarla dolu vadinin üzerinden ön kapılara doğru uzanan uzun ahşap köprüye ulaştıklarında Ailinne'ye girmeye çalışıyorlardı. Doğal kaynakların zengin kokusu, sıcak bir yaz yağmuru sırasında havaya yayılan petrichor gibi havada asılı duruyordu.

Yumurta ve sıcak taş kokusu Saffron'un burnunu sızlattı ve tüylerini diken diken etti.

Sırada bekleyenlerin çoğunun elinde kalın kâğıttan jetonlar vardı, üstündeki delikten bir püskül sarkıyordu, bazıları yeşil, bazıları bronz, bazıları gümüştü. Arada bir altın püskül kalabalığın arasında sallanıyordu ve Sionnach onu izlediğini fark edene kadar Saffron'un kendi kendine uzun süre düşünmesi gerekmedi.

At Boann'la burun buruna gelirken palominolarının boynunun yan tarafını okşayarak, "Kişinin hangi havuzlara gireceğini belirler," dediler. "Erelaine'de tanrılar için kademeler olduğu gibi burada da farklı havuz kademeleri var."

"Eğer yüksek feylere aitse, bir tür hiyerarşi olacaktır," diye mırıldandı Saffron. Sionnach yüzünü buruşturdu ama aynı fikirde değildi. "İçeri girmek için bunun gibi simgelere ihtiyacımız var mı?" Aodhán koşar adımlarla geçerken o da devam etti ve sırayı geçerek köprünün önündeki kapıya kadar ilerledi. Önlerinde bekleyen kalabalık bu misafiri bu kadar önemli kılan şeyin ne olduğunu görmek için , Saffron ve Sionnach'ın gruba liderlik ettiği yerin arkasında eyerine tünemiş Prens Cylvan'ı görünce fısıltılar yükseldi. Bu kadar bariz olmasaydı bile, diğer herkesin binicilik takımlarının üzerindeki kraliyet arması bir ipucu olabilirdi.

Ama sonra ortak bakışlar Cylvan'dan Saffron'a kaydı. Onu bir aşağı bir yukarı süzüyorlar, gözleri sanki onu ezberlemiş gibi yüzünde geziniyordu. Sanki onu bir yerlerden, bir şeylerden tanıyorlarmış , uzun bakışlarını belli etmemeye çalışan onlarca ve onlarca yüz.

Saffron sıranın başındaki Aodhán'ı izledi. *Acele* etmeleri için sessizce yalvardı. O insanların neden ona baktıklarını, neden onu tanıdıklarını düşündüklerini biliyordu. Daha o sabah Alfidel'in en popüler dedikodu sütunlarında ondan alıntılar yapılmıştı. Şüphesiz, çoğunun çantasında, pelerininin cebinde aynı kâğıt yaprakları vardı. *Yüksek fey, Yaz Ortası Oyunları'nda başlarına gelenleri hak ediyordu.* Basılı harflerin gözlerinin önünden cesur birer marquee gibi geçtiğini görebiliyordu.

Ériu ve Danu'nun ve hatta belki de Lugh'un tüm kutsamaları sayesinde Aodhán bir avuç dolusu altın püsküllü kâğıt simgeyle geri döndü

kimse Saffron'un yüzüne bakamadan. Rahatlamaktan neredeyse ikinci kez eyerinden düşecekti.

DIŞARIDA BÖYLE BİR KUYRUK OLMASINA ŞAŞMAMALI.

Ailinne sokakları bir o yana bir bu yana koşuşturan diğer müşterilerle tıklım tıklım doluydu. Aşırı kalabalık nedeniyle atların ve arabaların kapıdan geçmesine izin verilmiyordu, bu da hayvanlarını ahırda bıraktıktan sonra grubun yaya olarak hareket etmek zorunda kaldığı anlamına geliyordu. Bu durum bazı açılardan kalabalığa karışmayı kolaylaştırıyordu ama Cylvan tanındıktan ve dedikodu kalabalıkta kanlı bir öksürük gibi yayıldıktan sonra karışabilmenin bir önemi kalmamıştı. Saffron haberlerin hareketini neredeyse kendi gözleriyle görüyordu, insanların kendilerini aramak için ne kadar ileriye döndüklerinden dalganın tam olarak nereye uzandığını biliyordu.

Saffron'un menzilindeki pek çok fısıltıdan biri, *"Kendi küllenmiş hali için bir teselli arıyor olmalı," dedi. "Erelaine'dekilere karşı çok nazik olduğunu duydum."*

Saffron dilini ısırdı. Elindeki bavulu kavrayışını düzeltti, gözlerini tekrar aşağı çevirdi ve Saoirse'nin geniş omuzlu liderliğini kalabalığın içinden takip etmeye odaklandı. Buz gölünde çelik uçlu bir tekne gibi bedenleri ayırıyordu.

"Bir şey hissedersen sana söylerim," diye hayalet gibi zihninde dolaşan Taran, tıpkı Erelaine'deki gibi hoş bir teklifte bulunarak Saffron'un ayaklarına daha fazla odaklanmasını sağladı. Her tarafta tika basa dolu insan duvarlarına.

Baharın müdavimlerinin oluşturduğu kalabalık, bırakın yön bulmayı, nefes almayı bile zorlaştırırken, Saffron sonunda uzanıp parmaklarını Saoirse'nin arka plakasının alt dudağının altından geçirerek onu ulaşabileceği bir yerde tuttu. Parlak gümüş yüzey, havaya buhar püskürten sayısız kaplıcadan gelen ince bir nem tabakasının altında bulanıklaşmıştı, Ailinne'nin binaları arasında çeşitli yönlerde işaret eden çeşitli işaretler ve oklar onlara ulaşmanın yollarını gösteriyordu. Bazıları binaların hemen diğer tarafında bulunurken, diğer işaretler ağaçların biraz daha uzağında bulunan birine veya diğerine ulaşmak için gereken mesafe konusunda uyarıyordu.

Binalar arasında, Saffron'un gözüne Avren'de ya da Erelaine'de önünden geçtiği dükkânlardan daha özel bir şey çarpmadı -restoranlar, giyim mağazaları, sayısız eczacı ve bir yüksek fey'in aklına gelebilecek her türlü rahatsızlığı iyileştirmek için her türlü tılsım, merhem ve iksir vaat eden diğer vitrinler. Copper pınarların Avren'den gelen ve soluklanmak isteyen feylerle dolup taşıdığını tahmin ederken haklıydı.

Yine de, yanlarından geçerken gözleri en çok şifalı ilaç satan dükkânlara takıldı; ta ki küçük bir vitrinin etrafında toplanmış kalabalık bir müşteri grubunu görene ve vitrinde hizmet veren görevliyi tanıyana kadar. Erelaine'de gördüğü, gösterişli gümüşler satan dükkânın aynısıydı. Her nasılsa, yine de, prensin maiyetinin tam olarak hangi yöne gittiğini biliyor ve hatta onları orada yeniyordu.

Saffron kaybolmadığından emin olmak için Saoirse'nin zırhına tutunurken, iri fey muhafızı ara sıra omzunun üzerinden bakarak kendini kontrol ediyordu. Kalabalık daha da dayanılmaz hale geldiğinde, ayaklarının birbirine ya da kaburgalarına dirsek yememesi için hızını biraz yavaşlattı. Saffron diğer eliyle bavulunun sapını kavradı ve bunu Sionnach'la paylaştı; tilki-fey aynı duygularla kuyruklarını alaycı bir şekilde yakaladığında kıpkırmızı kesilip Copper'a havlamak için arkasını döndü. Belki de hiç düşünmeden, kuyruğunu çektikten sonra, Sionnach Copper'ın elini kendi eliyle kavradı - sanki yaptıkları şeyin geri dönüşü olmadığını yeni fark etmiş gibi iri gözlerle Saffron'a dönmeden önce. Yine de . Copper da bırakmadı, o da kaşlarını çattı ve nasıl tepki vereceğinden tam olarak emin değilmiş gibi sessiz kaldı.

Yol boyunca uzanan bir dizi kapıdan ve her birinde durup bir beantighe'nin altın püsküllerinin meşruiyetini tek tek kontrol ettiği, dar ipliklerden birini koparıp bulanık suyla dolu sığ bir kaba daldırdığı kapılardan geçtiler. Her seferinde, altın iplikler sanki on yıl boyunca tuzlu suda bırakılmış gibi yeşile dönüyor ve grup diğer tarafa el sallıyordu. Ve her seferinde, meşru olduklarını bilmesine rağmen, Saffron süreci izlerken yine de nefesini tuttu. Diğer tarafa geçmek için artan ihtiyaç

Kalabalığın giderek seyreltiği, seyreltiği ve seyreltiği, ta ki sokaktaki her yabancıya çarpmadan yürüyebilecek hale gelene kadar seyreltiği diğer taraf çok güçlüydü ve onu kalabalığa geri dönmek zorunda kalacakları konusunda paranoyaklaştırıyordu.

Kral Ailir kaplıcaların düzenli bir müdavimiydi, öyle ki kraliyet ailesinin Ailinne'nin altın katmanlı mahallesinde özel bir misafirhanesi vardı ve Saffron nihayet yolun sonuna varıp kalabalığa benzer her şeyi peşlerinde bıraktıklarında neredeyse gözyaşı dökecekti.

Geniş bir ağaç çemberinin içinde yer alan evin arka bahçesindeki özel havuzdan kıvrıla kıvrıla buhar çıkarken, binanın kendisi basit ama çarpıcı bir yapıya sahipti. Eğimli çatılarda dişlek, doğal ahşap kiremitler ve her tarafta açık hava sürgülü kapılar ve pencerelerle, Saffron içeriyi dışarıdan ayıran tek bir cam bölme olduğundan emin değildi. Sadece şeffaf perdeler ya da ipek iplerle özenle birbirine dikilmiş çam iğnelerinden örölmüş kafesler vardı, gerçi her oda için, bir zamanlar Aon Adharcach süitinin güröltüsünü azaltan tılsımdan farklı olmayan susturucu tılsımlardan bahsedildiğini duymuştu. Zeminler cilalı ve ayaklarının altında pürüzsüzdü, ancak evdeki diğer tüm yüzeyler gibi onlar da sadece arka bahçedeki özel havuzdan değil, tüm Aylinne'yi kaplayan doğal bahar havasının sürekli bulutundan kaynaklanan en küçük nem parıltısıyla öpölüyordu.

Belki de Aodhán ön kapıya geldiklerini bildirdiği anda önden gönderilen bir avuç hizmetkâr, prensin maiyeti yukarı çıkarken evin içinde acele ediyor, pencereleri açıyor ve ellerinde kurulamak için bezlerle kaygan zeminlerde bir ileri bir geri koşturuyorlardı. Saffron ve diğerleri geldiğinde, hizmetkârlar koşturmalarına sadece selam verip başlarıyla selamlayacak kadar kısa bir süre ara verdiler ve halihazırda hazırlanmış ve ellerinin altında olan her şeyi sıralamadan önce, konaklamalarını iyileştirmek için kendilerine özel bir şey getirilmesini isteyip istemediklerini sordular. Hem ıslanırken hem de ana caddede gezinirken giymek için banyo örtöleri; aynı şekilde giymek için kamıştan dokunmuş ayakkabılar; Ailinne'nin spesiyali olan buharda pişirilmiş şaraplar ve saplı meyve tabakları, ancak bir saat içinde uygun bir yemek getireceklerdi. Tüm ikramlar Cylvan'a yapıldı.

özel bir şey talep etmeden onları el sallayarak uğurladı. Belli ki kendisi de tüm bu ilgiden, kalabalıktan bitkin düşmüştü. Bunu yapma şekli, Saffron'un uzun zamandır onda görmediği bir şekilde küçümseyiciydi.

Yolculuk kıyafetlerini çıkarıp Aylinne'in daha yaygın olan banyo kıyafetlerini giyen Saffron, vücudunu saran zar zor opaklaşan kumaş şalın dökümlü, hatta sınırda açıkta bırakan doğası için kuşkusuz minnettardı. Kendini düzgün bir şekilde sarmak için resimli bir talimat parşömeniyle birlikte gelen tek, uzun bir kumaş parçası, uyluğunun ortasına kadar sarkan ve sırtını ve kollarını sıcak havaya karşı çıplak bırakan lila-mor kumaş. Yolda giydiği daraltıcı, koruyucu giysilerden hoş bir rahatlama. Bu ona satir partisinde giydiği, ormanda kıyafeti biraz fazla hatırlatmıştı.

Saffron'un kendi yorgunluğuna ve eşyalarını yere fırlatıp doğruca arka verandanın diğer tarafındaki dumanı tüten, fokurdayan doğal banyoya girmeyi ne kadar çok istemesine rağmen, beantigh'ler gittiğinde ve sadece Cylvan'ın partisi kaldığında bile gardını düşürmekte zorlandı. Saoirse ve Aodhán, dedikodu yazarları ya da başka biri olsun, saklanıyor olabilecek herhangi birini kontrol etmek için bahçenin çevresini dolaşırken. Düşüncesi bile Saffron'un bir ileri bir geri volta atmayı bırakamamasına neden olan başka biri. Neden her odayı kontrol etmekten ya da bahçeye bakmak için çam iğneli perdeleri kenara itmekten kendini alamıyordu. Ryder'ın gün ortasında erken gelmeyeceğinden emin olmasına rağmen. Kraliçenin taç giyme töreni rotasıyla aynı zaman çizelgesini takip ediyorsa, önceden belirlenmiş programına uymayan başka bir duvak etkinliği gerçekleştirmeyecekti. Ama bu, adamın zaten yakınlarda bir yerde olmadığı anlamına gelmiyordu. Çoktan kasabada. Ve eğer öyleyse, muhtemelen Saffron ve diğerlerinin de yeni geldiklerini biliyordu.

"Biraz daha dolaşmak ister misiniz?" Herkes ana oturma alanında kümeler halinde yayılmış minderlerin ve battaniyelerin üzerine çökmüş, Aylinne'nin ikramlarını atıştırdırken ve akan şarap kadehlerini yudumlarken sonunda sordu. Birçoğu tekrar dışarı çıkma düşüncesiyle inledi, hatta

Sionnach-ama sonra Saffron'un ne kadar huzursuz olduğunu fark ettiler, dudaklarını ısırıldılar ve tekrar ayağa kalktılar.

"Elbette," dediler. "Etrafta dolaşmak benim için sorun olmaz. Zaten benim de Aylinne'ye ilk gelişim."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Maeve sordu, ancak bu argüman pek de güçlü değildi. "Burada bulunma sebebimizi ve diğer her şeyi göz önünde bulundurursak."

Saffron ellerini birbirine kenetledi. "Sionnach ve benim bildiklerimize göre Ryder en azından yarına kadar olay çıkarmayacaktır. Kraliçenin taç giyme töreni rotasında Ailinne ile Güz Sarayı arasındaki ziyareti arasında kaç gün geçtiğine göre, daha önce gösterildiği gibi aynı programı izlediğini varsayarsak-"

"Ama hâlâ buralarda olabilir," diye mırıldandı Aodhán, başını özellikle yuvarlak bir minderin arkasına sarkıttığı yerden kaldırmadan.

"Bence olduğun yerde kalman en iyisi Saffron," diye ekledi Cylvan. Tembel tembel baktığı yemek tepsisinden başını kaldırmadı. "Herkesin iyiliği için."

Saffron bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama içinden bir ses bunun onun bela bulma eğilimine bir iğne olduğunu söylüyordu. Yine de ses tonunda alaycı bir şey yoktu, bu da Saffron'un tüylerini diken diken etmekten başka bir işe yaramadı.

"Öylece oturup gelmesini beklemek istemiyorum," diye karşı çıktı. "En azından etrafta dolaşıp yarın geldiğinde nerede olabileceğini anlamaya çalışabiliriz-"

"Senin de tahmin ettiğin gibi Kraliçe Proserpina için önemli bir yer," dedi Cylvan, soğuk-mor gözleri yukarı doğru kayarak Saffron'unkilerle buluştu.

"Şey, evet," diye yanıtladı Saffron. Ani bir hayal kırıklığı ve kuşkusuz biraz da utançla kızardı. Cylvan çok sinirli görünüyor ve öyle konuşuyordu.

"Ben de geliyorum," diye araya girdi Copper aniden, az önce minderlerin üzerine en çok yayılan kişi olmasına rağmen. Ayağa kalktı ve çıplak kışının üzerine kadar yükselen kumaş şalının altını düzeltti. "Hadi, ikinize de göstereceğim"

Burada en iyi sülün ızgarasını nerede yiyebileceğimi biliyorum. Yine de sakıncası yoksa yeşil kademe dükkanlara cesaretle girmem gerekecek."

Saffron yapmadı. Sadece topuklarının üzerinde döndü ve Cylvan söyleyecek başka bir şey bulamadan çıkışa doğru ilerledi. Belki de başka kimsenin onu durduramayacağını anlayan Saoirse bile içini çekti ve onlara katılmak için ayağa kalktı. Saffron itiraz etmedi. Saffron'un umurunda değildi. Hatta bir parçası Ryder'ın onlar dışarıdayken kendini göstermesini bile umuyordu. Onu kendi slnleri gibi kafeslenmiş halde geri getirip Cylvan'ın suratına fırlatmaktan daha nefis bir şey olamazdı.

KUARREL

S Affron, Taran'ın Ryder'a göz kulak olma teklifini en az bir düzine kez tekrarlardı, özellikle de birkaç kadeh içki içtikten sonra. Copper ona ve Sionnach'a yeşil alanı gezdirirken

Saoirse her zaman peşlerindeydi. Hatta bir ara kendisi de bir içki içti ama sadece başlangıçta. Sadece bir saat boyunca manzaranın ve kokuların onları götürdüğü her yerde durduktan sonra, o bile özellikle Saffron'u beladan uzak tutmak için elindeki her güce ihtiyacı olduğunu biliyordu. O belaya aç biriydi. İsyana. Ne olursa olsun hayal kırıklıklarını dışarı atmanın bir yolunu arıyordu. Kin tutabilen bir beantighe olarak içinde bulunmak tehlikeli bir durumdu.

Onun yerine Copper'ın koyduğu her şeyi yedi. Izgara sülün, iplere dizilmiş boncuklar gibi bal kristalleri, şişlere dizilmiş tatlı soslu nehir balıkları, elmalı tarçınlı kroketler, sonra şekerlenmiş elma dilimleri, sonra toprak kapta elmalı turta, sonra da bardak bardak elma baharatlı bira. Sırf yapabildiği için. Normalde meyvelerin Cylvan'ın yakınına yaklaşmasına izin verme konusunda ne kadar dikkatli olduğu düşünüldüğünde, kendi çılgınca yanlış yerleştirilmiş isyan duygusu.

Yürüme mesafesindeki doğal su kaynaklarından birkaçını ziyaret ederek, yüzeyinde binlerce yaprak yüzen kır çiçekleri kokan bazılarında ıslandılar; diğerleri geniş bir yelpazede soyunan ziyaretçilerle tıka basa doluydu, özel su ciltlerine kalıcı bir parfümlü aroma vermeyi vaat ediyordu; bir diğeri neredeyse boştu ve Aylinne'nin düzinelerce eczanesinden birinin arkasında yer alıyordu, burada su yumurta gibi kokacak kadar doğal minerallerle yoğundu. Saffron buna hiç aldırmış etmese de Copper bundan daha çok şikâyet ediyordu. Bir tilki lordu olarak koku alma duyusunun yüksek olduğunu iddia etmek, bunu özellikle işkence haline getiriyordu. Saffron bir kolunu başının arkasına geçirdi ve onu suya batırdı.

Ay tepelerinde en yüksek noktasına ulaşana kadar içtiler, yediler ve pınarlar arasında dolaştılar. Ta ki üçü de tökezleyene, geveleyene, özensiz davranana ve kolayca dikkatleri dağılana kadar. Copper bir havuzda basamakları takip edecek kadar uzun süre dik duramayacak kadar sarhoş olana kadar, sıcağın bayılacağını iddia ederek kendini kenara sürüklemek ve iskeledeki bir balık gibi toprağa uzanmak zorunda kaldı. Ancak daha sonra çok üşüdüğünden şikayet etti ve bedensel olarak geri kaydı. Yine de, biri ıslak taş basamaklarda kayarken Sionnach'ı yakalayamayacak kadar sarhoş değildi, her ikisi de şaşkınlıkla birbirlerine göz kırparken onları koluna aldı - satiri bir sıçrama ile batırmadan ve onları dışarı attıran çılgılığı çıkarmadan önce.

Ailinne'nin sayısız eczanesinden birini ziyaret ettikten sonra, çıkarken iki elinde de poşetler içinde pahalı tütün ve kenevir yaprakları olan Saoirse sonunda canına tak etti ve Saffron ile diğerlerini kralın özel evine doğru geri götürdü. Ve o zaman bile, elmanın tatlı acısının kalıntıları hala dilindeyken, halka açık bir çeşmenin yanından her geçtiklerinde şehrin kutsal maden suyuyla birkaç kez durulayıp gargara yapmayı ihmal etmedi. Her seferinde yolculuğu olması gerekenin iki katına çıkarıyordu ama o kadar sarhoştı ki kuzgununu yanlışlıkla zehirlemediğinden kesinlikle emin olmak istiyordu. Sadece isyan etmek istiyordu, tahtın varisine gerçekten zarar vermek değil.

Ailir'in özel evine sağ salim döndüğünde, Saffron'un sigara yaprağı seçimi beklenmedik bir şekilde etkili oldu ve

Onlar döndükten çok sonra ana oturma odasındaki yastıkların üzerine yayılmış, bazı çiçek sprite'ları boşluklar arasında ileri geri vızıldarken kırılganlara bakıyordu. Ne zaman onları göstermeye çalışsa, Sionnach hiçbir şey görmediğini iddia ediyor, Copper ise onların sprite değil, yüzlerce örümcek olduğunda ısrar ediyor, bu da Sionnach'ın *konuşmayı kesmesini* söylemeden önce kıvranmasına neden oluyordu. Saffron sigara içmenin yüksek feylerin daha kolay yalan söyleyebilmesini sağladığından emindi.

CYLVAN'IN TAM OLARAK NE ZAMAN YATTIĞINI BILMIYORDU, SADECE PRENSİN

Saffron'un görüş alanının köşesinde belirip eğildi ve ona yanağından bir öpücük kondurduktan sonra iyi geceler diledi. En azından Saffron öyle sanıyordu, çünkü her şey emin olamayacak kadar dalgalıydı. Gece uzadıkça, bunu sadece hayal ettiğinden emin oldu, hatta evin içinde tökezleyerek ilerlemeye ve gerçeği öğrenmek için Cylvan'ın uyuduğu yeri bulmaya karar verdi ama yastıklardan çıkmayı başaramadı. Aslında, uyuyabildiği birkaç saatlik uyku ona tam orada, yerde, battaniyelere sarınmış ve Saffron'un zihni daireler çizdikçe ince bir yatak kadar yumuşak ve rahat olan Copper'ın etrafında geldi.

Sabah olduğunda Saffron, kendisinin ve arkadaşlarının bir yığın peri gibi ortada uyuduğu ana odanın önünden geçerek ön kapıdan ve koridordan içeri girip çıkan beantigh'lerin sesiyle uyandı. Kapalı yemek tepsilerinin yanı sıra içmek için daha fazla şarap sürahisi, kucak dolusu giysi ve kokulu çiçeklerin yanı sıra küçük bir mektup yığını da geçiyordu. Saffron bunların hiçbirini düşünmedi, hatta biraz daha uyumak için Copper'ın çıplak kolunun altına kıvrılmaktan bile memnundu ama sonra arka bahçeden gelen Fiachra'nın civıltısını ve Cylvan'ın tek gözlü kuzgunu Balor'un hırıltılı ötüşünü fark etti.

Ayağa kalkan Saffron esnedi, gözlerini ovuşturdu ve omzundan düşerek çıplak göğsünü dünyaya açan kumaş şalı düzeltti. Sionnach ve Copper'ı yastıkların içinde bıraktı.

-Sionnach'ın Copper'ın göğsüne sarılmış bir şekilde uyuduğu ve 'ın kolunun onu sardığı konusunda ikisiyle de ölesiye dalga geçmeyi aklına not etti.

Satirin sırtının kıvrımından aşağıya doğru rahatça inerken, eli bir kediyi yerinde tutar gibi kışlarının yuvarlaklığını kavradı. Daha sonra. Daha sonra onları kızdırmak için bolca zaman olacaktı.

Aceleyle sıraya girip yemek yeme alanına girdiklerinde, arkadaki ağaçlara ve sıcak su kaynağına bakan duvardaki bir başka geniş açıklığın yanındaki yuvarlak masaya birileri oturmuştu bile. Prens bir fincan meyve suyunu yudumlarken temiz hava Cylvan'ın saçlarını muhtaç bir sevgili gibi okşadı, önünde tereyağı ve reçel sürülmüş iki dilim filizlenmiş ekmek vardı. Sadece bir tanesinden tek bir ısırık almıştı, belli ki elindeki mektup dikkatini dağıtmıştı. Saffron yaklaşırken kimden geldiğini sormasına gerek kalmadı; üst kenarında Kral Ailir'in ikiye bölünmüş balmumu mührünü tanıdı.

"Günaydın," dedi Saffron. Cylvan yerinden sıçramadı, hatta gözleri dışında neredeyse hiç tepki vermedi. Mektuba dönmeden önce Saffron'unkilerle buluşmak için titreştiler.

"Günaydın," diye yanıtladı basitçe.

"Bu krallardan gelen bir mektup mu?" Aralarındaki sessizlik dilinin altına batan iğneler gibi olurken Saffron sordu.

"Evet," diye yanıtladı Cylvan. Tosttan bir ısırık daha aldı ve tabağa geri koyup kaydırıldı. Saffron'a doğru, sessizce ona uzattı. Saffron sadece bir an tereddüt ettikten sonra yanına oturmak için yaklaştı.

"Ne yazıyor?" Cylvan'ın iç çekmesini beklemeden sordu.

"Babam yolculuğumuzu neden Aylinne'ye kadar uzattığımızı soruyor."

"Oh." Bu sefer daha uzun bir sessizlik oldu. Saffron tostundan bir ısırık aldı, bacak bacak üstüne attı ve duvardaki açıklığın diğer tarafındaki manzarayı takdir etti. Güneş ağaçların üzerinden yükselirken ağaçlardaki kuşlar durmaksızın ötüşüyor, geceden kalma sis örtüsünü inceltiyor, geriye sadece ışıpta dalgalanan havuzların buharı kalıyordu.

Saffron bir şeyler söylemek istedi. *'Sabah Avren'e geri döneceğiz, bu yüzden daha fazla endişelenmelerine gerek kalmayacak...'* gibi bir şey söyleyecekti ama bunu söylemeye cesaret edemedi. Çünkü emin değildi. Emin olmamaktan nefret ediyordu ama emin olmanın bir yolu yoktu. O akşam, o gecenin ilerleyen saatlerinde ya da Ryder'ın başka ne zaman harekete geçeceğini bilmiyordu. O

Keşke *bunları* dile getirebilseydi ama içinden bir ses, kesinlikten başka bir şey söylemenin Cylvan'ın ruh halini daha da bozacağını söylüyordu.

"Bugünkü dedikodu köşesini gördün mü?" Cylvan bir sonraki konuşmasında onu şaşırttı. Gözleri bir kez daha yukarıya, gazetenin kenarına kaydı ve kralın mektubuna dönmeden önce Saffron'un bakışlarını tuttu. Odaklanmasının ne kadar uzun sürdüğüne bakılırsa mektubu üçüncü ya da dördüncü kez okuyor olmalıydı.

"Hayır. Henüz değil mi?" Saffron başka nasıl cevap vereceğini bilemeden cevap verdi.

"Bu sabah kahvaltıyla birlikte biraz getirdiler. Onları girişteki masanın üzerinde bulabilirsiniz."

Saffron yine de olduğu yerde kaldı. Tostundan bir ısırık daha aldı ve tüm bu süre boyunca Cylvan'ı izledi. Onun ametist gözlerinin yazılı mektubun her bir satırını gözden geçirmesini izledi; sonra, elbette, tekrar başa dönüp baştan başladılar. Neredeyse bu yüzden bir sorun olup olmadığını soracaktı ama sonra Cylvan'ın gözleri üçüncü kez ona kaydı ve Saffron onun Saffron'un gitmesini beklediğini fark etti. Okuyormuş gibi yapıyordu, çünkü konuşmak istemiyordu.

Saffron alaycı bir tavırla tostunu tabağa geri fırlattı, kabaca Cylvan'a doğru itti ve sandalyesini dışarı itti. Saffron giderken Cylvan bir şeyler mırıldandı ama Saffron duymadı. İçinden bir ses bunun en iyisi olduğunu söylüyordu.

Girişe doğru ilerlerken Maeve ve Aodhán çoktan oradaydı, her birinin elinde farklı bir dedikodu broşürü olduğu için aynı nedenle orada oldukları belliydi. Saffron yaklaştığında, Maeve'in elindekilerden ona en yakın olanını kaparak, onu daha da sinirlendiren bir bakış attılar.

*PRENS CİLVAN'IN TATİLİ, GÜZ SARAYINDA EFENDİ RENARD
DÉ BRICRÍU VE LEYDİ MAC DELBAITH İLE KALİTELİ ZAMAN
GEÇİRDİKTEN SONRA AİLİNE'DE DEVAM EDİYOR;*

*Kaynaklar Büyük İhtimale Müttelik Kazanmak İçin Son Bir
Girişimde Bulunarak Gelecekteki Hükümdarlığını Tartıştığını
Söylüyor. Leydi Mac Delbaith, Prens Cylvan'dan Saatler Önce
Ailinne'e Geldi - Prens Onun İzini Sürüyor mu?*

Bilerek mi? Dagda'nın Genç Baş Hanımı ve Rahibesi Soğuk Prens'in Sevgisini mi Kazandı?

*ALVÉNYA'NIN ÇİÇEĞİ TREN İSTASYONU DIŞINDA YAŞANAN
SON PATLAMANIN ARDINDAN YOLLARA DÜŞTÜ
TYARA; Alfidel'in Ziyaretçisinin Mairwen Akranları, Onun
Sınıfta Profesörlere Karşı 'Nahoş' ve 'Nezaketsiz' Olduğunu
İddia Ediyor; Prens'in Talip Galasına Katılan Bir Fey Leydisi,
Alvényan'ın Bir Keresinde Üzerine İçki Döken Bir Beantighe'yi
Azarladığı İçin Kendisine Saldırdığını İddia Ediyor; Prens
Cylvan'ın Neden Bu Kadar İflah Olmaz Biriyle İlişki Kurmaya
Devam Ettiği Sorusu Akla Geliyor...*

"Bu kelime de ne?" Saffron keskin ve zehirli bir şekilde sordu, pratikte biliyor olmasına rağmen.

"İslah olmaz' mı?" Maeve sordu.

"Disiplinsiz, vicdansız," diye cevap verdi Aodhán daha çabuk. "Düşüncesiz, kötü niyetli, uygunsuz..."

Maeve onlara bir *diğerini açıklamak için daha fazla büyük kelime kullanmamalarını* söyleyen bıkkın bir bakış fırlattı ve bu Saffron'u neredeyse uçurumun kenarına getirdi. Kâğıdı Maeve'in göğsüne geri itti. Hışımla mutfağa geri dönmek için döndü ama kısa bir süre durdu. Copper ve Sionnach'ın hâlâ yastıkların arasında uyuduğu yere doğru tepinmeye başladı ama bu sefer de kendini durdurdu. Sonunda ayak işleri yapanlar aceleyle ön kapıdan çıktılar ve o da onları takip etti. Saklanacak bir yerden başka bir şey istemiyordu; göğsündeki dikenler tekrar nefes alacak kadar kırılana kadar çömelip çimlere doğru çığlık atabileceği bir yer.

SABAHIN GERİ KALANI SAFFRON'U RAHATLATAcak BİR ŞEY BULAMADAN GEÇTİ. aranıyordu. Kralın misafirhanesinin bahçesinde sessizce dolaştı, gerçi ağaçlar ve bakımlı çimenlerden oluşan küçük alanlar ve oturup etrafı seyredebileceği yerler dışında pek bir şey yoktu.

Tekrar kasabaya gitmek istemedi. Havuzlara girmek istemedi. Tekrar uyumak istemiyordu. Yapabildiği sürece kimseyi görmek ya da kimseyle konuşmak istemiyordu.

Ama daha da kötüsü, gardını düşürmek istemiyordu. Bırakamazdı. Ryder'ın aynı gün, o gece, o lanet olası şehirde bir yerlerde ortaya çıkmasını beklerken değil, ziyaretçilerle o kadar doluydu ki, yaşayan bir fey ile bir restoranın dışındaki oyma bir heykelciği ayırt etmek imkânsızdı.

Ryder'ın *nerede* ortaya çıkacağını hâlâ bilmiyorlardı. Peçe ona pek bir şey söylememişti. Hatta Saffron'ın bir parçası, kasabaya vardıklarında ona daha fazlasını söyleyebileceğini ummuştu. Bunu hissedebileceğini ya da bariz bir şey olarak ortaya çıkacağını düşünmüştü. Danu'ya, Peçe'ye, Lugh'ya, hatta Tanrı aşkına Dagda'ya adanmış özel bir havuz, Ryder'ın gittiği diğer tüm yerler kadar önemli bir yer -ama hiçbir şey yoktu. Hiçbir tanrıya adanmış havuz yoktu, sadece mahremiyet satın almak için daha fazla paraya mal olanlar vardı.

Saffron, Ryder gibi birinin altın püsküllü bir jeton olmadan daha izole havuzlardan birine girip giremeyeceğini bilecek kadar Aylinne'in güvenliğine aşına değildi. Ryder'ın dikkatleri üzerine çekmeme, dolayısıyla kalabalıklardan kaçınma alışkanlığını sürdürüp sürdürmeyeceğini de bilmiyordu. Saffron, adamın kraliçenin taç giyme töreninin rotasını izlediğini kesin olarak bilmiyordu. Ya da bu şekilde başlamış olsa bile, bunu yapmaya devam edeceğinden. Özellikle de Saffron'un onu fark ettiğini ve takip ettiğini anladıysa.

Öğleden sonra geç saatlerde Saffron evin arka tarafındaki yürüyüş yolunun kenarında oturuyordu. Dalgın dalgın parmaklarını açgözlülükle kemiren Fiachra'ya yaban mersini yediriyordu. Arkasındaki oturma odasının açık duvarında Maeve ve Copper kâğıt oynuyordu. Sionnach huzursuzca bir kitabı karıştırıyordu. Saoirse ve Aodhán ondan birkaç metre ötedeki ağaçların yanında sohbet ediyorlardı. Cylvan ise kendi halindeydi. Odasında, evin içinde bir yerde. Balor hâlâ etrafta dolanıyordu, bu da krallara henüz bir cevap göndermediği anlamına geliyordu ama bu Saffron'u pek de iyi hissettirmiyordu.

Peçede tek bir kıpırtı bile olmadan saatler uzadıkça Saffron'un kararsızlığı da artıyordu. Kendini ne kadar mahcup hissederse, herkesi muhtemelen bir hiç uğruna bu yola sürüklediğini düşündükçe o kadar utanıyordu. Yine de her şeyden daha ağır olan, *saf* bir terk edilme duygusuydu, ama tam olarak kim tarafından, bilmiyordu. Saffron'un bulunduğu hiçbir odada kalmayan Cylvan tarafından terk edilmişti. Saffron'ın ona *başka bir şey* göstermesini dilediği peçe tarafından terk edilmişti. Hatta Saffron'un gerçekten ihtiyacı olduğunda ortaya çıkmadığı için Ryder'ın kendisi tarafından bile terk edilmişti.

Güneş batmaya başladığında ve Beantighes akşam yemeğini hazırlamak için geldiğinde, Saffron kendini her zamankinden daha kaybolmuş hissetti. Kaybolmuş, aşağılanmış ve Ryder'ın bundan sonra nereye gideceğini bilmediğini düşünerek endişeden deliye dönmüştü. Aslında bu adamın nerede bulunabileceği, hatta ne yaptığı hakkında bile hiçbir fikri yoktu. Bilmiyordu. Cadı avcılarını bilmiyordu. Peçe bile bilmiyordu. Bu da Saffron'un Asche ve arkadaşlarını eve geri getirme konusunda kez daha başarısız olduğu anlamına geliyordu. Cylvan'ın Erelaine'de gözlerinde gördüğü umut ve heyecan çok geçmeden kızgınlığa dönüşecekti.

AKŞAM YEMEĞİ SERVİS EDİLMEMEYE HAZIR OLDUĞUNDA GÜNEŞ UFKUN ALTINDAYDI, ve Saffron boş bir şekilde diğerlerini yemek masasına kadar takip etti. Cylvan orada olmayınca durdu. Uzun bir süre prensin boş koltuğuna baktı, ta ki Saoirse onu arkasından dürtene kadar.

"Cylvan akşam yemeğini daha sonra yemeye karar verdi," dedi ve sesini alçaltarak fısıldadı: "Sanırım şu anda evin arkasındaki özel havuzda. Ama ona seni benim gönderdiğimi söyleme."

Saffron hiçbir şey söylemedi, sadece döndü ve aceleyle uzaklaştı. Saoirse kimsenin onu takip etmesine izin vermedi.

"Cylvan?" Saffron evin özel havuzuna doğru sıkıştırılmış toprak patikadan ilerlerken arka bahçenin giderek koyulaşan karanlığında sordu ve nihayet patikadaki bir dönemeci döndüğünde suyun içinde tek başına oturan prensi gördü. Cylvan tam Saffron yaklaşırken döndü ve ona önce küçük bir gülümseme sundu, sonra bu gülümseme aynı hızla kayboldu. Sanki içgüdüsel olarak yapmıştı,

Farkına varıp geri çekilmeden önce. Saffron boğazında düğümlenen sinirlere rağmen yutkundu.

"Yemeğini bitirdin mi?" Saffron yaklaşıp suya inen ham taş basamakların kenarında dururken Cylvan sordu. Saffron başını salladı, ayakkabılarını çıkarmadan önce ellerini birbirine vurdu. Belki de önce sorması gerekiyordu ama bir yanı sorarsa Cylvan'ın onu uzaklaştıracağını duymaktan korkuyordu.

"Bütün gün seninle konuşma fırsatı bulamadım..." Saffron sesini hafif tutmaya çalışarak söyledi. Su göğsüne kadar yükseldi ve yüzey kulaklarının altındaki deriyi öpene kadar biraz daha derine battı. Cylvan'ın uzak kenara yaslandığı yere yaklaştı ama bundan daha fazla yaklaşma dürtüsüne direndi.

"istediğin bir şey mi var?"

Saffron sıcak suyun içinde bir ileri bir geri sallanarak düşüncelerini toplarken bir anın geçmesine izin verdi. Herhangi biri, aralarındaki garipliği kırabilecek herhangi bir şey, sadece her şeyin tekrar normal hissetmesi için.

"Geçen gece Sionnach'ın kitaplarından birini okurken Alfidel'in bir haritası vardı ve Morrigan'ın buradan o kadar da uzak olmadığını fark ettim," dedi zayıf bir gülümsemeyle, öylesine sohbet etmeye çalışarak. Cylvan'ın düz ifadesinde belirecek herhangi bir şeyi çağırmak için. "Uğramak için zamanımız olsa ne güzel olurdu diye düşünüyordum, böylece ziyaret edebilirim-"

"Bu yolculuğu daha da uzatmak mı istiyorsunuz?" Cylvan araya girdi. Bu kez sert bir gülümseme takınmıştı ve Saffron hemen ağzını kapattı. Bu onun kalbine bir buz saçağı gibi saplanmıştı.

"Şey-bilmiyorum, pek sayılmaz... Yine de aylardır ziyaret edemediğim için mümkün olsaydı iyi olurdu sanırım. Her şey olup , belki bir kontrol etmek iyi olurdu-"

"Peki böyle bir şeyin bir dedikodu broşüründe nasıl tasvir edileceğini düşünüyorsun?" Cylvan sordu, sesi her zamanki gibi sakindi ama Saffron boğazının arkasından aşağıya indiğini hissetti. "Yoksa bunu düşünmedin, değil mi?"

"Hayır, ama..." Saffron bir o yana bir bu yana baktı, Cylvan'ın gözleriyle karşılaşmayı ne kadar çok istediğinden nefret ediyordu. En iyisinin bunu yapmamak olduğunu biliyordu. Yüzünün sıcak olduğunu hissetti, bunun sadece havuzun sıcaklığından kaynaklandığına kendini inandırmaya çalışıyordu ama Cylvan'ın böyle küçük bir yorumu hemen reddetmesi tüm dünyasının dönmesine neden oldu. Kendini haklı çıkarmaya çalıştı: "Ama sanırım bizim de ziyaret etmemiz için daha fazla neden olabilir. Profesör Adelard orada ve peçe hakkında kesinlikle söylediğinden daha fazlasını biliyor."

"Delirmiş olmalısın."

Saffron sonunda başını kaldırdı, inanamamanın etkisiyle. Bu sözleri tam olarak duymadığından emindi ama Cylvan'ın ona bakışından sonra eminliği sarsılmıştı.

"Ne?" Yumuşak bir sesle sordu. Cylvan'ın kaşları aşağıya doğru seğirdi.

"Bir dakika düşün," dedi iç çekerek. Sanki günlerce, haftalarca süren baskı sonunda boğazının arkasında birikmiş ve tekrar aşağı itilemeyecek kadar ilerlemişti. "Önce eski beantighe arkadaşlarını ziyaret etmek istiyorsun, bunun nasıl algılanabileceğini düşünmeden ve sonra Morrigan'ın insan profesörünü ziyaret edip peçe hakkında ne bildiğini sormayı öneriyorsun." Bunun neden mantıksız olduğuna dair herhangi bir açıklama yapma zahmetine girmede. Buna gerek de yoktu. Saffron'un yüzü daha da kızardı. Bu kez suçu suya atamazdı.

"Yoksa rüyada Ryder Kyteler'in Elatha Gölü'nü ziyaret ettiğini mi gördün?" Cylvan devam etti. "Belki de Quartz Deresi'nden su içtiğini ya da Müdire Elding ile bir toplantı yaptığını-"

"Sana ne oldu böyle?" Saffron söze karıştı, ağzı biraz daha şaşkınlıkla açık kalmıştı. Saldırganlığa o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki, neredeyse karşısında duranın prensi değil de bir taklitçi olup olmadığını merak edecekti.

Cylvan önce durakladı, sonra başını salladı ve ekledi: "İçime hiçbir şey girmede." "Bu hayaleti yeterince kovaladığınızı düşünmüyor musun?" Sanki Saffron'un çarpan kalbinin suyu kaç kez dalgalandırdığını sayıyormuş gibi, kelimelerin aralarında uzun bir asılı kalmasına izin verdi. Sonunda, kayda değer, derin bir yorgunlukla sözlerini bitirdi: "Sanırım bundan vazgeçmenin zamanı geldi, Saffron."

"Biz..." Saffron'un sözleri kesildi. Tam olarak ne dilediğini bilmiyordu. Ta söyleyene kadar... Sözcükler içinden bir kış gibi fırladı.

Rüzgar. "Tanrı aşkına senin neyin var?"

"Benim bir sorunum mu var?" Cylvan sordu. "Belki de o kişi ben değilim-"

"Dün dé Bricríu malikânesinden döndüğünden beri berbat davranıyorsun!" Saffron itiraz etti.

Cylvan'ın gözleri sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ona baktı, dili yanağına ve dişlerinin arasına bastırırken gerçekten söylemek istediklerini açıkça yuttu.

"Yanlış bir şey yok," dedi sonunda. "Sadece yakalayabileceğimizi bile bilmediğimiz bir adamın peşinde neden bu vahşi kaz avını sürdürdüğümüzü anlamıyorum."

"Bunu bilmiyoruz-"

"Nerede o zaman!" Cylvan tersleyerek Saffron'un sıçramasına neden olurken kolunu savurdu ve havuzda su çırpı. "Ryder'in *bu* gece Aylinne'de olacağından emindin *ama* değil. O burada değil, Saffron! Belki de hiç gelmek istemedi! Belki de deliliğinde düzen yoktur. Bu olağanüstü bir teoriydi, púca, ve gerçek hayal kırıklığı yaratıyor, ama-şimdi kendimizi başka nasıl yararlı kılabileceğimizi yeniden . Alfidel'e, Asche'yi bulmaya. Bence tüm bunlar çok iyi bir çabaydı ama artık buna gerek yok."

"Ama-"

"Kendimizi zaten yeterince aptal yerine koyduk, sence de öyle değil mi?" "Bu-!" Saffron ayağa fırladı ve su sıçrattı. "Is Bu sabah dedikodu gazetelerinde çıkan şeyler yüzünden!"

"*Bir şeylerden* çok daha fazlası diyebilirim," diye cevap verdi Cylvan. "Bunlar sana bir uyarı olmalı Saffron - eninde sonunda bir *beantighe* gibi davranmayı bırakıp izlendiğini bilen biri gibi davranmaya başlaman gerekecek."

"O iğrenç insanların aptal gazetelerinde ne yazdıkları benim için önemli değil!" Saffron haykırdı.

"Bunu açıkça belirttiniz."

"Sen-!"

"Krallar bizden *Erelaine*'deki peçe olayını araştırmamızı istedi," diye devam etti Cylvan sıkıca. "Daha fazlası değil, daha azı da değil. Bu emirlerin dışında bu kadar uzun süre devam etmiş olmamız yeterince şüpheli. En azından bunu anlamalısınız."

"Ailir bu sabah mektubunda böyle mi dedi?"

"Babamın tam olarak ne yazdığı önemli değil-"

"Kesinlikle önemli!"

"Hayır!" Cylvan ayağa kalkarak ve Saffron'un bir adım geri çekilmesine neden olacak şekilde onun üzerinde yükselerek bağırdı. "Babam seninle o dedikodu yazarları tam olarak ne olduğunu öğrenmek için mektup yazdı. Onların yayınlaması için başka ne gibi dikkatsiz şeyler gevelemiş olabileceğini bilmek istiyor - çünkü görünüşe göre Avren'in yüksek konsey üyeleri bile benim *niyetim* konusunda endişe duymaya başlamış. Çünkü bu kadar basit bir şey için her Allah'ın belası insan merak etmeye başlıyor-! Ve ben Avren'e dönüp söylentileri düzgün bir şekilde ele alana kadar merak etmeye, beni sorgulamaya *devam* edecekler! Alfidel'in veliaht prensi olarak görevime dönene kadar-"

"Bu ne zaman onların senin hakkındaki fikirlerini değiştirdi ki!" Saffron bağırarak karşılık verdi ve kaybettiği ileri adımı geri aldı.

"Neredeyse oluyordu!" Cylvan'ın sesi gürleyerek Saffron'un kulaklarını çınlattı. "Erelaine'de yaptığım durum tespitinden sonra, neredeyse oluyordu! Hayatım boyunca bir kez olsun, hakkımda kitlelere tek bir olumlu söz dizisi yayıldı - ama elbette yanımda böylesine iflah olmaz bir ortak varken bunun sürmesini beklememeliydim! Nasıl anlamazsınız!"

"Nasıl yapabilirim-!" Saffron boğuldu. "Sanki tüm bunlar sadece-! Kendimi meşgul etmek için oynadığım aptalca bir oyunmuş gibi davranıyorsun! Kendimi işe yarar hissetmem için ya da-!"

"Öyle değil mi!" Cylvan haykırdı. "Bu adamın peşinden gitmenin, kendini işe yarar hissetmek için yaptığın yanlış bir girişim olmadığına emin misin? Onu yakalasak bile bana kardeşimi geri vermeyecek, Saffron! Ryder Kyteler'ı şimdi yakalamak, yaptıklarını affettirmeyecek!"

Ses ağaçların arasında yankılanarak soğuk bir rüzgârı çağırdı ve ılık çalarak ağaçların üzerinden geri döndü. Havadan buhar çalarak Saffron'un her santimini titretti. Sadece rüzgârdı. Onu titreten, gözlerini yakan, o kadar yoğun nefes almasına rağmen boğuluyormuş gibi hissettiren sadece rüzgârın soğukluğu.

"Avren'e dönmeliyiz," diye devam etti Cylvan, ama bu sefer sesi titriyordu. "*Gerçekten* faydalı olabileceğimiz yer. Olduğumuz yere

olması gereken, perdeyi aşacak bir yol bulunduğu an için hazırlanmış."

"Ne zaman Avren'in işine yaradın ki?" Saffron sesinin dalgalanmasından, midesinde kaynayan ve boğazının arkasını şişirmekle tehdit eden sıcak duygulara ihanet etmesinden nefret ederek konuştu. Seçtiği kelimelerden nefret ediyor, gerçekte ne demek istediğini açıklamaya çalışmanın faydası olmayacağını biliyordu. *Avren senden nefret ediyor, lanetli olduğunu düşünüyorlar, seni hiçbir zaman takdir etmediler; Avren bu yüzden senden hiçbir şey istemedi, sana ihtiyaçları yok - ama benim var. Benim var.* Sıcak suyun altında yumruklarını avuçlarının derisini kurutacak kadar sıkı.

Cylvan başını sallayarak, "Bu ne cüret," diye fısıldadı. Belli ki daha fazlasını söylemek istiyordu ama kelimeleri yuttu ve dikkatle seçtiği başka kelimeler . "Morrígan'ı ziyaret etmeyeceğiz. Ya da bu konuda başka bir yere. Profesör Adelard'a danışmak isterseniz, kendisini sarayda bize katılmaya davet edeceğiz. Çoktan yapmış olmamız gerektiği gibi, sabah Avren'e döneceğiz. Ve siz de kabul etmek zorunda kalacaksınız - zaten yeterince şey yaptınız. Sence de öyle değil mi?"

Saffron hâlâ konuşmuyordu. Konuşamıyordu. Nasıl konuşacağını unutmuştu; yüzündeki soğuk esinti ve midesine çarpan kaynar sudan başka bir şey hissetmiyordu. Hiçbiri ona Cylvan'ın sözlerinin keskinliği kadar acı vermemişti.

Saffron cevap vermek yerine gözlerini önce aşağıya, sonra da uzağa indirdi. Döndü ve eve giden patikayı takip ederek taş basamaklara doğru ilerledi ve havuzdan çıktı. Cylvan aniden, nefesini keskin bir şekilde içine çekerek ona seslendi ama Saffron onu duymazdan geldi ve yoluna devam etti.

HAYALET

"Her şey yolunda mı?" Sionnach, üzerinde sadece ıslak tenine yapışan ince bir örtü bulunan Saffron eve dönerken sordu altında. "Saffron?"

"Sanırım yatmaya gideceğim," dedi Saffron onlara, dudaklarında nasıl titrediğini görmemelerini umarak, alıştırılmış bir gülümsemeyle. Sadece yalnız kalmak istiyordu. Saklanacak bir yer bulmak istiyordu, oturup kendi kafa karışıklığı, utancı ve suçluluk duygusu içinde çürüyebileceği bir yer.

Bir gece önce kendi odasında uyumadığı için Saffron yol boyunca her misafir odasına göz atmadan eşyalarını nerede bulacağını tam olarak bilmiyordu. Sonunda koridordaki son kapının diğer tarafında bavulunu fark edince sessiz bir iç çekişle kendini karanlığa bıraktı ve kapıyı neredeyse hiç ses çıkarmadan arkasından kapattı.

Saffron, biri var-!

Taran zihninin gerisinde bir ses patlattı ama Saffron bunu duymadan önce yere çizilen şeyi gördü.

Goblen Salonu'nda rapor edilene tıpatıp benzeyen bir sihirli çember. Morrigan'ın tapınağında kırılmış. Soyulmuş henge rüyası. Porsuk dallarından bir yuva ve ortasında bir elma.

Karanlıktan bir şey fırlayıp eliyle ağzını kapatarak onu kapıya çarpmadan önce ancak soluklanmaya fırsat bulabildi. Saffron karşılık vermek için çırpındı, yumruğunu savurdu ve ete çarptı, ancak bu saldırıyı durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Ryder bir kolunu Saffron'ın ortasına doladı, bir eliyle hâlâ ağzını kapatarak onu ayaklarından kaldırdı ve yakındaki yatağa atmak için döndürdü. Onu ezdi, havasını söndürdü.

"Her şeyi duydum majesteleri," dedi Ryder, neredeyse mırıldanarak. "Prensiniz bulabildiği en acımasız kelimeleri seçmeye kararlı, değil mi? Şışt, şışt, Saffron, sorun yok, sakın ol."

Saffron kaskatı kesildi. Ryder'ın parmağındaki nişan yüzüğünü çaldığı anı, boğuşma sırasında fark etmemişti. Onu zorlayıcı niyetlere karşı savunmasız bırakmıştı. Parmağının boşluğu, kontrol edici büyüünün örtüsü altında bile keskin ve dehşet vericiydi.

Ryder önce elini, sonra da kolunu Saffron'un ortasından yavaşça çekmeden önce dilini hafifçe şaklatırken vücudu gevşeyerek yatağa geri gömüldü. Bir süre Saffron'un üzerinde durdu, ıslak saçlarının bir kısmını Saffron'un alnından çekti ve geri çekilip her tarafına baktı. Saffron hareket edemiyordu, başı duvara doğru eğikti ama Ryder'ın tam olarak ne gördüğünü bildiği için kalbi çarpıyordu. Örtüsünün ince kumaşı, neredeyse yarı saydam olana kadar teninin ıslaklığına yapışlıyordu. Çığlık atmak istedi ve Ryder'ın eli hafifçe Saffron'un açıkta kalan kalçasının dışına doğru ilerlediğinde neredeyse büyüü bozup çığlık atacaktı.

"Eğer beni Alfidel'e kadar takip etmek isteseydin, Saffron, sadece sorabilirdin. Hemen cevap ve birazdan gelirdim." Nefes nefese bir fısıltıyla konuştu, parmakları Saffron'un bacağından yukarı, örtüsünün alt eteğine doğru ilerledi; göbeğinin girintisini izledi, sonra karnının ortasına kadar çıktı. "Prensinin sana izin verdiğinden çok daha fazla eğlenebilirdik, şimdi."

Bir el Saffron'un çenesinin altından geçerek başını duvardan odanın geri kalanına doğru çevirdi. Ryder kısmen onun üzerinde kaldı ve eğilerek doğrudan kulağına konuştu.

"Başından beri ben olduğumu biliyor muydun? Gururum okşandı. Beni sık sık düşünüyor olmalısın. *Sakin ol.*"

Saffron inledi. Ryder onun kısıtlayıcı komuta karşı ne kadar sert mücadele ettiğini hissetmiş olmalı ki parmaklarını seğirtti.

"Bunun ne için olduğunu henüz çözemedin mi?" Ryder devam etti, tekrar yakınına eğilmeden önce Saffron'un yüzünün yan tarafını okşadı. Onun üzerinde asılı kaldı. Saffron gözlerini sıkarak kapattı, sonra tekrar açmaya zorladı. İkinci kez hazırlıksız yakalanmayı reddediyordu. "Bunun büyüü herhangi bir yüksek fey kitabında yazan her şeyden daha eski. Buna inanır mıydın? Bu ilgini çekti mi, Saffron? Sana göstereyim."

Ryder üzerinden atlayıp iki ayağını da çizilmiş yazının tam ortasına yere koyarken Saffron hareketsiz kaldı. Saffron hareket etmek için mücadele etti, kalbi dehşet içinde çarparken büyüü bozmak için mücadele etti, göğsünü parçalamanın eşiğindeydi. Ryder ellerini dairenin üzerine uzattı ve gözlerini kapattı.

Safran yutulmak için hazırlandı. Zemindeki ani bir yırtık tarafından yutulmak için, perdenin içinden - ama hava hiç değişmedi. Ruhu sadece sessizlikte korkuyla çınladı, kalbi göğüs kafesine çarpacak kadar yüksek sesle çarptı.

Fiachra gibi pencereden gelen bir çığlık aniden Saffron'un kulaklarına çarptı. Saffron'un irkilmesine neden olacak kadar gürültülüydü, sesi yükseldikçe gözleri sulanırken nefesi kesildi; sağır edici, parlak, yırtılan bir metal gibi keskin. Saffron'un kulaklarını yardı, zihnini neredeyse ikiye böldü, kemiklerini titretti. *Bul beni! Benim için gelin! Bana yardım et-! Lütfen, bul beni-! Sana ihtiyacım var, sana ihtiyacım var!*

Taran bile irkildi, yaralı bir hayvan gibi inliyor ve Saffron'un zihninin arkasında çılgınca kıpırdanıyordu. Saffron ölebileceğini düşünene kadar her ikisinin de dikişlerini aynı anda çekiyordu. Kulak zarlarının kanadığından emin olana kadar, kanının kaydığını hissedene kadar; *beni bulun! Bul beni! Benim için gelin! Lütfen! Lütfen! Lütfen! Lütfen! Ben buradayım! Buradayım, aşkım!*

Ses onu delip geçtiği anda kayboldu. Önce tam olarak değil, hâlâ kulaklarının arkasında uğulduyordu ama Saffron artık odasında değildi. Artık yatakta felçli değildi. Cylvan'la birlikte sıcak havuzlara geri dönmüştü.

Hayır, Cylvan değil, tanımadığı biri. Ama aynı zamanda çok iyi tanıdığı bir yüz. Saffron'un kucağında oturduğu Taran mac Delbaith'in yüz hatları biraz çarpıktı, biraz daha yaşlıydı, saçları uzundu ve göğsünün bronz tenine yapışmıştı. Çıplak kalçalarının iki yanını kavrayan elleriyle Saffron'a hayatında gördüğü en sinir bozucu, en hoş şeymiş gibi gülümsüyordu. Ve kendi elleri Taran'ın ensesine dolanmış olan Saffron daha da yaklaştı. Mükemmel bakımlı, ince, maden suyunda yıkandıktan sonra daha da parlayan parlak mücevherlerden halkalar takan eller.

Taran'ı göğsüne çekti, Taran'ın sıcak ağzı onu iki solgun göğsün ortasından boğazına kadar öptü, eller Saffron'un kalçalarından sırtına doğru ilerledi ve Saffron saçlarını çekip gezinen ağza teninde daha fazla yer açmak için bir elini boynunun kenarına soktuğunda, altın sarısı uzun saç telleri vücudunun ön kısmından aşağıya, görüş alanına döküldü.

Sarsılarak karanlık odadaki yatağında uyuşmuş bir halde yattığı yere geri döndü. Kulaklarındaki çığlıklar kesildi ama Ryder olduğu yerde kaldı. Yaklaşan başka bir şey vardı, bilmiyordu, duyamıyordu, sadece hissedebiliyordu ve sonra kapı çalındı. Hafif, kibar bir yumruk darbesinin ardından Sionnach'ın sesi duyuldu. Saffron'un iyi olup olmadığını soruyordu. İçeri girip giremeyeceklerini.

"Sionn..." Saffron girişimde bulundu ama Ryder araya girdi.

"*Kıpırdama,*" diye tısladı, sözünün kesilmesinden çok daha fazlası için kinle doluydu. Sanki aradığı her neyse, bir kez daha ona cevap vermemişti. Çığlıkları duymamış mıydı? Saffron'un gördüğü görüntüyü görmemiş miydi? Ryder sihirli çemberinden çıkıp kapıya doğru adım atarken ve kemerinden bir bıçak çıkarırken sorgulamaya vakit yoktu.

Kapıyı açtı ve Sionnach'ı boynuzlarından biriyle yakaladı. Güçlkle inlediler, içeri çekildiler ve Saffron'un üzerinden yatağa fırlatıldılar - ama Ryder'ın bıçağı ön kollarında bir çizgi oluşturmada önce değil, Sionnach düşüşlerini yakalamak için ellerini fırlatırken çarşafın üzerine dökülmeye yetecek kadar kan çekti.

Ryder aynı hareketle kapıyı kapatmaya çalıştı ama Copper aniden kapıya çarptı ve Ryder'ı geriye doğru savurdu.

Her şey her anını göremeyecek kadar hızlı gelişmişti -Saffron sadece Sionnach'ın kolundaki yarayı tutarken inlediğini biliyordu, sonra tekrar Copper'ın hışımla içeri girdiği yere döndü. Kapıyı arkasından çarparak kapattığı yerde Ryder'a yukarıdan aşağıya baktı, adamdan sadece birkaç santim uzaktaydı ama aniden irileşmiş gibi görünüyordu.

"Ah, sensin," dedi ve Ryder bile bir adım geri çekildi. Copper'ın gözleri odanın her köşesinde gezindi - adamın sürünerek girdiği pencere, yerdeki sihirli çember, yatağın üzerinde topallayan ama gözleri faltaşı gibi açılmış Saffron ve son olarak Saffron'un tökezledikleri yerin altında olduğunu yeni fark eden Sionnach. Hâlâ kolundaki ağlayan kesiği tutuyor, dirseğinden aşağı kırmızı boya gibi dökülüyor ve çarşafı boyuyordu. Copper uzun bir süre onlara baktı, başka bir şey söylemeden önce Ryder'a dönüp hamle yaptı. Kollarını uzatmış, adamın kafasını koparmaya hazırdı.

Ryder yoldan sıyrıldı, Copper'ın geniş sırtına bir topuk darbesi indirdi ve onu yatağa uçurdu, Sionnach ezilmekten korkarak ellerini havaya kaldırıp inlerken kolları Sionnach'ın vücudunun iki yanında kafeslenmiş halde yere düştü. Ama Copper sadece Sionnach'ın gözleriyle karşılaştı ve dönüp Ryder'a bir kez daha saldırmadan önce bir hayvan gibi hırladı. Sanki Sionnach'ın parlak kırmızı kanının görüntüsü onu çılgına çevirmişti. Boğazının arkasından hayvani, vahşi sesler çıkarıyor, vücudu geriliyor ve kasları baskı altında tuniğinin iplikleri patlayana kadar şişiyordu; fey lordu aniden öne doğru eğilip derisini yırtarak hırlayan bir tilki şekline dönüştüğünde aniden doruğa ulaştı. Sionnach'ın korkusunu görünce kül rengi halinden sıyrıldı.

Ryder ve Copper odada koşuştururken Sionnach haykırarak kendini Saffron'un üzerine attı. Saffron'un yüzünü tuttular, onu kendilerine bakmaya zorladılar, cevap vermesi, hareket etmesi, bir şey, herhangi bir şey söylemesi için yalvardılar - ve Saffron gözlerini kapamayı başardı, çenesini sıktı, çabayla parmaklarını zar zor seğirtti. Sionnach sonunda ne olduğunu anladı ve Saffron'u kendine doğru çekerken onları bir başka panik telaşına sürükledi.

"Copper, yüzüğü!" diye bağırdılar. Copper bunu duydu, dev kafası kısa bir an için dönüp baktı ve Ryder onu bıçakla kesmeye çalıştı. Ama Copper'ın tilki içgüdüleri inkar edilemezdi,

Çenesini açıp dişlerini adamın eline geçirdi ve Ryder acı dolu bir havlamayla dişlerini tekrar çekti.

Yatak odasının kapısı Maeve'in diğer tarafta olmasıyla birlikte hızla açıldı, tüm başlar bir anda döndü - Ryder'ın arkasındaki pencereden atlamadan önce kanayan elini tutarak geriye doğru tökezlemesine yetecek kadar bir süre. Copper onun peşinden havalandı, çam gölgesini yırtarak diğer taraftaki çimenlere sessiz bir gümbürtüyle indi ve ardından toprağı yırtarak kovalamaya başladı.

"Git Cylvan'ı getir-!" Sionnach söze başladı ama Saffron kolunu zayıfça pençeledi.

"Hayır-" diye mırıldandı, yatağa doğru yığılmadan önce. "Hayır, yapma..."

"Ama-!" Sionnach Saffron'u tekrar ayağa kaldırmayı denedi ama Saffron sonunda onu felç eden büyüye teslim olmuştu. Yapması gerekeni yapmasına izin vererek, artık karşı koymak için gereken güce sahip değildi. Aksi takdirde onu yiyip bitirecek olan hayal kırıklığını yaşamamanın nasıl bir his olduğunu bilmek istemiyordu. Ryder tam oradaydı. Bir kol mesafesinde onunla alay ediyordu ve Saffron hâlâ onu yakalamayı başaramamıştı. Onu durdurmayı, herhangi bir şey yapmayı. Belki de Cylvan haklıydı ve Saffron'un tüm faydalı olma çabaları gerçekten de boşunaydı.

COPPER BİRKAÇ SAAT SONRA HALA TILKI FORMUNDA EVE DÖNDÜ,
Pencereden atladı ve Saffron'un kolunu bandajla sarmakla meşgul olduğu Sionnach'tan bir şaşkınlık çılgılığı kopardı. Pençeleri kovalamaca yüzünden şiştiği için inleyen canavar yatağa atladı ve ağzını açarak Saffron'un açık avucuna iki ıslak halka bıraktı. Saffron loş ışıktaki onlara baktı; nişan yüzüğü ve Ryder'ın peri yüzüklerinden biri.

"Aferin oğlum," diye fısıldadı, başka bir şey düşünemiyordu.

Maeve onlara çay ve yiyecek bir şeyler getirdikten sonra Saoirse'yi bulmak ve durumu ona bildirmek için tekrar yola çıkmıştı. Saffron olanları kimseye anlatmaması için ona yalvarmış, Maeve de kabul etmişti ama sözünü tutacağından emin değildi.

Özellikle de *nedenini* sorduğunda Saffron ona iyi bir neden gösteremediği için. *Aşağılanmış hissediyorum* pek de iyi bir mazeret değildi.

O ve Sionnach sessizce çaylarını yudumlarken, Copper onun yanındaki yastıklara uzanırken bile, bir yanı Cylvan'ın kapıyı çalmasını bekliyordu. Hışımla odasına girip ne olduğunu soracaktı.

-Ama hiç . Saffron onun en azından gelip kendisine iyi geceler dileyebileceğini düşündü ama prensi bunu da hiç yapmadı.

Copper'ın başını okşarken, kürkü Saffron'ın ilk seferden hatırladığı gibi yumuşak ve kalındı, kulakları kadifemsi ve hassastı, parmakları daha uzun, iç tüylerden bazılarına her dokunduğunda titriyorlardı. Dik durduğunda kulaklarının uçları Saffron'ın kaburgalarına ulaşabilirdi, bu yüzden yan yatıp gerildiğinde tilki neredeyse geniş yatağın yarısına hükmediyordu. Özellikle de her yöne uzanan ve sarkan sıka bacaklarıyla.

Sionnach bile turuncu hayvanın çenesinin altını tereddütle kaşımak için uzandı ve Copper'ın mırıldanarak uzun uzun esnemesini ve sıra sıra keskin dişlerini göstermesini sağladı. Saffron ilk başta neden daha önce kendine dönüşmediğini merak etti ama hayvan formunda gördüğü onca sevgi düşünüldüğünde, belki de bu aslında hiç de sürpriz değildi.

"Sence burada olduğumuzu biliyor muydu?" Copper tekrar yerleştiğinde Sionnach sordu, başı Saffron'un çapraz bacaklarının kovalasına rahatça sokulmuştu. "En azından ilk başta..."

"Bilmiyorum," diye nefes aldı Saffron, gözleri çoktan sihirli çemberin tüm kömürünü temizlediği yere kaydı. Odanın köşesindeki özel fırında yakmak için elma ve acı porsuk dallarını toplarken elleri hâlâ kaşınıyordu. Peçe olayının onu yutmaması karşılığında ödenecek küçük bir bedeldi. "Aylinne'i başından beri planladığını düşünüyorum, tıpkı bizim anladığımız gibi- ama kralın misafirhanesinin başından beri hedefi olup olmadığını bilmiyorum. Sanırım bizim de geleceğimizi öğrendikten sonra buraya gelmeye karar vermiş olmalı. Sadece benimle uğraşmak istedi..." Saffron, Sionnach'a tekrar bakmadan önce dudaklarını birbirine bastırarak sustu. "Teşekkür ederim, Sionnach," dedi. Arkadaşı kızardı, başını salladı ama Saffron ısrar etti. "Sen gelmeseydin bana ne yapardı bilmiyorum. Teşekkür ederim."

Copper burnunu Saffron'un avucuna bastırarak mızımsızlandı. Saffron küçük bir gülümsemeye karşı koyamadı ve tilkinin burnunu okşadı.

"Sen de," diye fısıldadı. "Yine de neden hâlâ böyle koşturup durduğunu gerçekten anlamıyorum."

"Sadece ilgiyi seviyor," diye mırıldandı Sionnach. Copper'ın kalın kuyruğu uyluklarına çarptı.

Saffron güçsüzce kıkırdadı ve fincanından bir yudum daha aldı. Onu sakinleştirmesi gereken ılık çay içini yakmıştı. Dikkatini dağıtmaya, sakinleşmeye çalışsa da, gördüğü rüyanın anıları zihnini kurcalamaya devam ediyordu. Parlak, korkunç ve geldikleri an kadar canlıydılar.

Ağlayan, yalvaran ses; Taran'a benzeyen ama Taran olmayan bir fey lordunun kucağında oturan hayali. Çok güzel elleri ve uzun sarı saçları olan birinin bedeninde. Ryder'ın aradığı şey bu muydu? Gerçekten de kendisi görmemiş miydi? Aylinne'deki sıcak havuzun birinden ya da diğerinden olmalıydı, ama aslında bulmaya çalıştığı her neyse, görünüşe göre o yerde değildi. Bu da Ryder'ın bir sonraki yere gidip tekrar deneyeceği anlamına geliyordu.

Saffron yüzünü ellerinin arasına aldı, nefesini tutarak kendini düşünmeye zorladı. İmgeyi, Ryder'ın garip sihirli çemberini, Tanrı aşkına bu adamın ne arıyor olabileceğini.

Sionnach, sanki Saffron'un zihnini okuyormuş gibi, "Sanırım bir sonraki durak Vjallrod olacak," diye fısıldadı.

"Kışlık Saray'da mı?" Saffron gözlerini aralayarak sordu. Aralarındaki tepside duran çay setine baktı. "Proserpina'nın taç giyme töreni rotasındaki bir sonraki yer orası mı?"

"Evet. Teknik olarak başladığı yer."

Saffron bunu düşünürken uzun bir süre sessizce çaylarını yudumladılar. Sionnach ona ihtiyacı olan tüm zamanı verdi, Saffron'un başka ne düşündüğünü sormak için asla dürtmedi, sanki onlar bile onun artan endişelerini hissedebiliyorlardı. Düşünmediği bir şeyler olduğunu, bir sonraki adımda ne yapmak istediğine karar vermeden önce bilmesi gereken bir şeyler olduğunu hissediyordu. Bu sırada Copper, Sionnach'ın sargılı kolunu koklamadan önce çiğnedikleri çaylardan düşen kırıntıları yaladı. Başını Saffron'un kucağına çevirmeden önce ses çıkarmadan burnunu hafifçe kırıştırdı.

Sessizlik içinde Saffron'un zihni dönüp duruyordu. Döndü, döndü, ta ki bir şeyi fark edene kadar ve bu çok açıktı. Kısa bir süreliğine gözünden kaçan kayıp nota, geri döndüğü anda kulaklarında çınlıyordu. O kadar açıktı ki, her şey yerli yerine oturana kadar yüksek sesle konuşmaya cesaret edemedi.

İmgelemindeki o insanlar rastgele değildi. Öyle olduklarını hiç düşünmediğinden emin değildi, sadece onları şahsen tanııyordu - ama hayatta neye benzediklerini hiç bilmemesine rağmen, *kim* olduklarını bu kadar aniden anlamayı da hiç beklemiyordu. Ama gerçekten belliydi.

Saffron, Taran'ın *kurt krala benzetildiğini* birden fazla kez duymuştu. Clymeus'un gümüş kemiklerinin ona bahşedilmesinin ardındaki itici ilhamlardan biri de bu olmuştu.

Kraliçe Proserpina siyah peçesinin altında uzun, güzel altın sarısı saçları, soluk teni ve ince vücuduyla tasvir edilmişti. İmgelemdeki o perspektiften başka hiçbir ayrıntı görünmese de, Taran'a benzeyen ve göğsüne dökülen altın sarısı saçlarıyla kucağında oturduğu fey lordu ona yeterince şey anlatıyordu.

Ama isimleri sıralamak onu rahatlatmadı. Zihni dönmeye devam etti, bu kez yeni bir endişeli mide bulantısıyla doluydu. Copper'ın Ryder'ı takip ederken getirdiği ve aralarındaki boş çay fincanlarından birinde duran peri yüzüğüne baktı.

Tanrı aşkına, Ryder Kyteler ne yapmaya çalışıyordu? Bu büyüü yaparken Kraliçe Proserpina ve Kral Clymeus'u görerek ne bulmaya çalışıyordu - Ryder'ın Erelaine'de aynı şeyi yaptığı gece Saffron'ın Morrigan tapınağındaki karga heykelini görmesine ek olarak. Proserpina'nın bir zamanlar dua ettiği, sevdiklerini koruması için kraliçeye yalvardığı o notu bıraktığı yer. Tanrı aşkına Ryder ne arıyordu ve *Saffron neden onunla birlikte hayaller görüyordu?*

Dahası, *Tanrı* aşkına, *Saffron* böyle bir görüntüye yakından tanık olduktan sonra ne düşünecekti? Ryder'ın hemen yanı başında yerde o büyüü yaptığına tanık olduktan sonra, büyüün *herhangi bir yüksek fey* kitabındaki *her şeyden daha eski* olduğunu anlattıktan sonra - peçenin bir zamanlar yaptığı büyüün aynısı

"Dagda'nın kendi kitabından" olarak tanımlandı. Eski, kadim ve şüphesiz tehlikeli bir şey.

Tüm bunları bildiği halde, gerçekten de Avren'e geri dönmesi mi bekleniyordu? Adam her ne arıyorsa kuzeye doğru ilerlerken Ryder'ı yakalamaktan vazgeçmesi mi? Saffron gerçekten de Ryder'ın istediği gibi devam etmesine izin mi verecekti, çünkü onun önüne geçmeye çalışmak boşunaydı? Gerçekten de Saffron'un endişelenmesine gerek olmayan, Avren'e dönmek için sırtını dönmeyi göze alabileceği bir şeyin peşinde olma ihtimali var mıydı? Cylvan kulağa çok basitmiş gibi geliyordu ama bu iddiasının ne kadarı tüm çabalarının boşa gittiğine ve zamanın başka bir yerde harcanmasının daha iyi olacağına dair gerçek bir inançtan ziyade kendi korkularından kaynaklanıyordu?

Eğer Saffron Avren'e geri dönerse, oturup kahinlerin perdeyi aşmanın bir yolunu bulmasını beklerse, bunu onun yerine yapacak başka birine olan tüm inancını ortaya koyarsa, delirirdi. Avren'in üzerinde asılı duran önsezili miasma içinde tüm derisini yırtıp atardı. Bir şeylerin olmasını beklemek. Bekliyordu. Beklemek. Beklemek. *Beklemek* -yüzyıllar sonra ilk kez bir Rowan cadısı, hiçbir şekilde yardım edemezken *beklemek* zorunda kalmıştı; bir zamanlar kendisine akıl hocası olacağı vaat edilen adam, Saffron'un bilmediği ama güvenmediği bir şeyin peşinde Alfidel'in üzerinde dolaşırken.

Sionnach'ın arka ayak parmaklarının arasındaki tüylere dokunmasıyla Copper'ın cılız bacakları sarsıldı, çay tepsisi devrildi ve Ryder'ın peri yüzüğünün bulunduğu çay fincanı döküldü. Saffron içini çekerek yüzüğü battaniyenin üzerinden aldı ve yatağın kenarına, omuz çantasının ulaşabileceği bir yere uzandı. İç cebini karıştırarak Morrigan Akademisi'ndeki tüm erişim yüzükleriyle birlikte sakladığı zinciri buldu ve bir anlık duygusallıkla parmaklarını bantların üzerinde kısaca gezdirdi. Düşünceleri hızla ilerlerken, peri yüzüğünü onlarla birlikte taktı.

Belki de Morrigan'ı ziyaret etmek, Cylvan'a yaptığı anlık bir tekliften daha fazlasıydı. Belki de bilinçaltı, giderek artan belirsizliği, şüphesi ve utancıyla, içgüdülerinin neden bu yöne döndüğünü kendisinden önce biliyordu. Belki de Profesör Adelard'ı ziyaret etmek, peçe ya da Ryder'ın kadim çemberi, hatta imgelemleri ya da başka herhangi *bir* şey hakkında söyleyebileceği *herhangi bir* şey için dizlerinin üzerinde yalvarmak, aslında

Sırada Saffron'un yapması gerekenler vardı. Ryder'ı doğrudan Vjallrod'a kadar takip etmese bile, Avrene de dönmeyecekti. Proserpina'nın kendi taç giyme töreni rotasına ve orada geçirdiği zamanla Aylinne'ye varışı arasında geçen gün sayısına bakılırsa, Saffron'ın Ryder'ın kaosundan birkaç gün uzak kalması gerekiyordu.

Cylvan kabul etmese bile. Cylvan ısrar ettiği için onu hor görse bile - Saffron sadece zincirden diğerleriyle birlikte sarkan yüzüğüne, bir beantighe olarak parmaklarının her birini kaplayan o halkalara baktı. Titreyen bir duygu elini onların üzerinde sıktı.

Saffron kendini işe yarar hale getirecekti. Yapmak zorundaydı. Cylvan onun fikirlerine katılmasa bile Saffron oturup başkasının onları kurtarmasını *beklemeyecekti*. Ryder'ı durdurabilecek, Asche'yi kurtarabilecek ve perdenin arkasından kaçırılan diğer herkesi kurtarabilecek biri varsa o da yüzyıllardır ilk kez bir Rowan cadısıydı.

SPLINTER

T Herkes Aylinne'nin yeşil katmanlı mahallesinde kahvaltıya oturduğunda Avren'e gidiş biletleri çoktan alınmıştı. Yemek yedikleri restoranın manzarası

Ailinne'nin kutsal havuzlarını besleyen birçok doğal kaynak şelalesi vardı; buralarda yüksek feyler ellerini ovuşturarak su içiyor ve yanlarında götürmek üzere bulanık sudan şişeler alıyorlardı. Saffron, ziyarete gelen feylerden kaçının havuzlara girdikten sonra gerçekten kül rengi hallerinden kurtulduğunu merak ediyordu ama restorandaki ısrarcı ve ciddi atmosfer, hiçbirinin aradığı ilahi şifayı bulamadığını gösteriyordu. Ryder bir gece önce perdeyi tekrar açıp kapasaydı, o sabah herkesin ne kadar farklı davranacağını düşünmekten kaçındı.

Avren'e geri dönecekleri tren tek yönlü, aktarmasız bir rotaydı, oldukça pahalıydı ve atlarını o öğleden sonra ikinci bir trene göndermek zorunda kalacakları noktaya kadar koltuklar tükenmişti. Neredeyse üç gün boyunca Avren'e geri döneceklerdi ve hiçbir nedenle durmak yoktu. Saffron bu düşünce karşısında irkildi.

Herkes hiçbir şey olmamış yemeğinin tadını çıkarırken, o durmadan bir gece önce Cylvan'la olan tartışmasını ve ardından Ryder'la olan anlaşmazlığını tekrarlardı. Onun dışında, diğer tarafta sadece Cylvan

fazla konuşmadı. Saffron yemeğine bakarken ametist gözlerin sürekli kendisini izlediğini hissetti. Copper'ın hâlâ tilki şeklindeki burnunu okşuyor, masanın altında, yanındaki bankta tünüyordu. Düşünceler tekrar tekrar dönüyor, çalkalanıyor ve kulakları çınlayana kadar kıvrılıyordu.

Midesindeki ağır çukur ona Avren'de işe yaramaz olmanın peçe tarafından yutulmaktan daha kötü olduğunu söylüyordu. Cylvan ona istediği kadar küfredebilirdi ama Saffron'u Avren'e dönüp oturmaya ve haber beklemeye zorlamak akıl sağlığı için neredeyse bir ölüm fermanıydı. Ryder'ı yakalayamasa bile, hâlâ işe yarayabilirdi. Hâlâ bir amacı olabilirdi.

Dişleri parmaklarını ısırdı ve Saffron sıçradı. Kendisine bakan altın gözlere kaşlarını çattı, Copper'ın kafasına vurdu ve yüzüncü kez inatçı olup olmadığını ve bilerek mi öyle kaldığını merak etti. Ama onu geri döndürmek için yaptıkları tüm girişimler sadece onun gerçekten sıkışmış olabileceğini kanıtlıyordu. Kül rengi haliyle bir tür benzersiz lanet, onu kendi iradesiyle bu laneti kırdığı için cezalandırıyordu. Onu normale döndürmek için yapılan tüm girişimlere rağmen. Tıpkı eve dönüş yolculuğu için şişeleyn feyler gibi onu sıcak maden suyuyla besliyordu. Hatta Sionnach'la birlikte istasyon yolundaki yüzlerce eczacıdan birine uğramış, Cylvan ve diğerlerine önden gitmelerini, çünkü Saffron'un olay çıkarmak istemediğini söylemişlerdi. Ancak Cylvan ısrar etmiş, Saffron'un beklediği gibi başını çevirmişti - sanki prens onu çok uzağa bırakmak istemiyormuş gibi.

Çok geçmeden Copper'ın Ailinne'deki durumu hakkında yapabilecekleri hiçbir şey olmadığı ve Avren'e dönüş yolculuğunu bir tilki olarak yapmak zorunda kalacağı anlaşıldı. Her şeye rağmen Saffron, Copper'a Fiachra için aldığı bilekten farklı olmayan bir 'hayvan refakatçi' bileti almak zorunda kalmanın mizahını bulmayı başardı. Sionnach bile Copper'ın başına tasmalı bir koşum takılması gerektiği için sıırttı ama Copper şikâyet etmedi. Çoğunlukla mutlu bir şekilde dilini çıkardı ve yüzünü Saffron'un kucağına sürterek sıradan bir köpek gibi sevilmek için yalvardı.

Cylvan ara sıra onlara tiksinti dolu bir bakış fırlatsa da hiç yorum yapmadı. Ne olduğunu, nasıl olduğunu hiç sormadı; sadece iyi bir şey yapmadıklarını varsaymış olmalıydı.

sarhoş olup başlarını belaya sokuyorlardı. Belki de Saffron'un sihriyle bir şey yaptığını düşünüyordu. Saffron bilmiyordu, sormadı da. Sabah boyunca çoğunlukla Cylvan'ın gözlerinden kaçmaya çalıştı, çünkü ne zaman karşılaşsalar, bir an için bile olsa, hasta olma dürtüsüyle dolup taşıyordu. Ryder'a olanlardan nasıl bahsedeceğinden hâlâ emin değildi.

Yemek sona ererken, Cylvan'ın restoranın dışındaki bir pipodan son aromatik tütününü içmek için izin aldığı kısa bir an oldu, çünkü bu kadar kalabalık, birkaç günlük bir trende sigara içmek yasaktı. Saffron masada oturduğu yerden bir süre onu izledi, kalbi göğsünde boğazını sıkacak kadar yüksek sesle çarpıyordu, sonunda sertçe ayağa kalktı ve kendini de dışarı attı.

Tekrar denemeden trene binmek istemiyordu. Mümkünse Profesör Adelard hakkındaki düşüncelerini tekrar ifade etmek istiyordu. Bu koşullar altında Avren'e dönmeyi hayal etmenin fiziksel olarak ne kadar mide bulandırıcı olduğunu en azından bir kez daha anlatmayı denemeden trene binmek istemiyordu.

"Cylvan, ben-"

"Oh, majesteleri!" Arkadan bir başkası koşarak geldi ve Saffron'u yoldan çekti. Onlara birkaç kişi daha katıldı ve hepsi de prensin dışarıda dolaştığını fark etmiş gibiydi. Hepsinin elinde aynı tüy kalemler, aynı parşömen kağıtları yanlarında uçuşuyor ve Avren'den kuzeye doğru bir tutam küllük olmadığı için notlar karalıyorlardı. Cylvan ise her birine kibarca gülümsemekle yetiniyor, Saffron'a bir bakış bile atmıyordu.

Saffron bunun kazara mı olduğunu yoksa Cylvan'ın onu gerçekten görmezden mi geldiğini bilmiyordu ama utanç onu bir anda tamamen tüketti. Cylvan'la tek başına konuşmaya çalışırken görülmekten bile utanıyordu, Cylvan'ın muhtemelen Saffron'un etrafı yanlışı insanlarla çevriliyken tekrar yaramazlık yapacağını düşünüp üzüleceğini bildiği için utanıyordu. Bu yüzden Saffron sadece başını eğdi ve restorana geri dönmek için sertçe döndü. Cylvan dışarıdaki insanlarla konuşurken Saffron koltuğunu geri almak için.

Ona ne soruyor olabileceklerini sadece tahmin edebiliyordu ama birkaçının pencerelerden ona doğru bakıp durması ona yeterince iyi bir ipucu veriyordu. Saffron'un yüzü kızardı, arkasını döndü ve boğazında yükselen safrayı ısırdı. Trene binmeden önce Cylvan'la bir daha konuşma şansı bulamayacağını biliyordu. Avren'e dönmenin delirmek olduğunu biliyordu. Belki de ona başka seçenek bırakılmadığını biliyordu.

Saffron ikinci kez masadan kalktı, içki tezgâhındaki barmeni buldu ve bir parça kâğıt ve kalem alıp alamayacağını sordu. Copper soru soran bacağına çarparken ve arkadaşları masalarından onu izlerken bile Saffron elinden geldiğince hızlı ve net bir şekilde Cylvan'ın bilmesi gerektiğini düşündüğü her şeyi karaladı:

Avren'deki işlerini hallet. Profesör Adelard'ı ziyaret etmek için Morrigan'a gidiyorum. Avren'e gidersen hiçbir yazarın beni takip etmekle uğraşmayacağını biliyorum. Taran da yanımda olacak. Ayrılacağımı kimseye söylemedim, bu yüzden onlara kızmayın. Ne kadar sürer bilmiyorum.

Bu son kelimeleri hayal kırıklığı içinde karaladı. Cylvan'ın endişelenmesini ya da merak etmesini umursamıyordu. Bunu yapmanın çocukça bir yoluydu ama Cylvan artık ondan sadece şımarıklık bekliyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden umursamadı. Ne de olsa Cylvan'ın satir partisi sırasında söylediği gibi o sadece bir beantighe'ydi.

"Piç kurusu," diye mırıldandı, yazmayı düşündüğü diğer her şeyi bir kenara bırakıp mektubu dişlerinin arasından bitirdi.

Güvende kalın. Yolculuğun tadını çıkarın. Yakında tekrar görüşeceğiz.

Kalemi barmene geri verirken Saffron'un elleri titriyordu. Kâğıdı bir kez, sonra iki kez katladıktan sonra nemli avucunun içine aldı ve diğer arkadaşlarının yaptığı gibi kalkıp kapıya yöneldi. Avren'e dönecekleri tren için, Saffron'un onlara katılmayacağı o üç günlük yolculuk için. Morrigan'a gideceği yere... İçinden gelen bir ses onu durduramazsa

Ryder, en azından yardım etmenin başka bir yolunu bulabilirdi. Cylvan'ın öfkesinin sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecekti.

Dışarıda Cylvan hâlâ yazarlarla sohbet ediyordu ama perona yanaşan tren yolcuları binmeye davet etmek için zilini çaldığında kendini dışarı atmayı başardı. Saffron hiç vakit kaybetmeden arkasından koşarak ona çarpmış gibi yaptı ve aynı hareketle notu Cylvan'ın ceketinin cebine soktu. Cylvan fark etmedi, sadece elini uzatıp Saffron'un kolunu tuttu ve onu sabitledi, aynı zamanda sonsuzluk gibi gelen kısa bir an için gözleriyle buluştu. Saffron neredeyse Cylvan'ın aklından geçenleri okuduğunu, doğrudan cebine uzanıp notu bulacağını ve Saffron'ın gitmesine fırsat kalmadan serpintiyi çağıracağını düşünecekti ama sonra Cylvan döndü ve diğerleri yetişip etraflarında hareket eden kalabalık artarken Saffron'ın kolunu bıraktı.

Cylvan, Saffron'un kalbini de yanında götürebilirdi; o ana kadar fark etmemişti ki, bir parçası Cylvan'ın gerçekten aklını okumuş olmasını diliyordu. Notu buldu. Saffron'a gitmemesi için yalvardı. Ama gitmedi, Saffron da gidecekti.

Peronda az birkaç yüz yüksek fey toplanmış, tren kapılarının etrafında koşuşturuyor, beden denizinin içeri akabilmesi için kapıların açılmasını bekliyordu. Kaosun içinde hafifçe geri çekilmek zor olmadı.

Hâlâ Sionnach'ın ulaşabileceği mesafedeydiler, o da Saffron'a biraz önce Cylvan'la aralarında geçen garip etkileşimi görmüş gibi küçük bir gülümseme attı. Saoirse döndü ve Cylvan'la birlikte kalabalığın en önünde durduğu yerden hızlı bir sayım yaptı, insanların çoğunu onun ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu. Copper, ayakların arasında ezilmemek için Saffron ve Sionnach'ın bacaklarının arasına girdi ve ıslak burnuyla sürekli eteklerinin alt kenarını dörterken Sionnach ona vurmaya devam etti. Saffron, Fiachra'nın kafesini göğsüne doğru kaldırdı, geçen dizlerin çarpıp onu tüneğinden düşürmemesi için tuttu. Copper'ın tasmağını serbest bıraktı, çünkü aslında etrafta gezdirilmesi gereken başka bir normal 'hayvan arkadaşı' değildi. Copper da Sionnach ve diğerlerini trene kadar takip edecekti. Hiçbiri Saffron'un kalabalığın içinde kaybolduğunu fark etmeyecekti, ta ki

Tren kapıları çoktan kapanmış ve yolculuk başlamıştı. Cylvan notu ceketinin içinde bulacaktı ve o zaman hepsi Saffron'un yanlışlıkla geride bırakılmadığını ya da son anda kaçırılmadığını ya da buna benzer bir şey olmadığını anlayacaklardı. Ona kızgın da olabilirlerdi ama Sionnach'ı, Copper'ı, Maeve'i, herhangi birini ya da hepsini Cylvan fark etmeden kendisiyle birlikte nasıl uzaklaştıracağını bilmiyordu. Cylvan'ın arkadaşlarından hiçbirini aniden yanından ayırmak da istemiyordu. Sanki başından beri onu terk etmeyi planlamışlardı. Her şeye rağmen - bu, Cylvan'ın zihinsel ve duygusal olarak ona bunu yapabileceğini düşünmesini istediği bir şey değildi.

Trenin kapıları açıldı ve heyecanlı kalabalık hızla ilerledi. Onlar ilerlerken Saffron bacaklarını kilitledi ve hareket etmedi. Orada öylece durdu, Fiachra'nın kafesini göğsüne bastırdı ve diğer yolcuların kumsalda kuma saplanmış inatçı bir kütüğün etrafındaki dalgalar gibi etrafını sarmasına izin verdi.

Grubun geri kalanı kalabalığı iyi idare ederek trene hızlıca bindi ve arkalarında sadece Sionnach'ı bıraktı. Ve bir noktada satir gerçekten de dönüp onu aradı. Saffron yorgun bir gülümsemeyle elini kaldırarak sadece ayrıldığını, yetişeceğini, beklememesi ima etti. Sionnach'ın devam etmekten başka çaresi yoktu çünkü kaban ceset yığını onları trene doğru itiyordu. Böylesine sıkışık bir kalabalıkta toynaklarının üzerinde böylesine dengesiz bir şekilde yürürken, geri itmeye çalışırlarsa zaten dengeleri bozulacaktı. Bunu bildikleri için tren kapılarına kadar akıntıya uydular ve Saffron'a bir kez daha baktıktan sonra aceleyle yoldan çekilmek zorunda kaldılar. Arkadaşlarından sonuncusu dönüp bakacak ve onun geride kaldığını fark edecekti.

Saffron aniden dönerek kalabalığa doğru ilerledi. Platformdan uzaklaştı. Şansını ya da cesaretini kaybetmeden önce. Eğer o anda gitmezse, bu kararlılığı gösteremeyecek kadar korkak olabileceğini biliyordu.

Saffron açık hava baloncuğuna ulaştığında hâlâ trene doğru ilerleyen yüz kişilik bir kalabalık vardı, göğsünü tutup nefes almak için peron tentelerinden birine yaslanmak zorunda kaldı ve bu çabanın ne kadar klostrofobik olduğunu hissetti. toparladıktan sonra düşünceleri hızla ilerledi ve aşağı inen basamakları aradı

Boann ve diğer atların, daha sonra onları almaya gelecek tren gelene kadar tutuldukları istasyon ahırlarını zihninde canlandırarak yola koyuldu.

O tarafa doğru sadece birkaç adım atabilmişti ki bir vınlama ve dağılan ayak sesleri dikkatini çekti ve Copper'ın devasa bedeninin kalabalığın arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyerek birden fazla fey yolcusunu platformda kış üstü yere serdiğini görmek için tam zamanında dönmesini sağladı. Koşum takımı çoktan gitmişti, vahşi bir canavar gibi.

"Copper-!" Saffron soluk soluğa, bir elinde Fiachra'nın kafesiyle bir dizinin üzerine çökerken arkadaşı onu karşılamak için koştu. Copper ona kafa atarak geriye doğru savurdu ve gözlerinde yıldızların parlamasına neden oldu. "Ne yapıyorsun, lanet olası! Neden trene binmedin!"

Ama Copper Saffron'un kollarını ısırarak onu kalabalığın içine geri çekmeye çalıştı, parlak altın-kahverengi gözleri sorununun ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Saffron neredeyse hayvanı kollarına alıp kalabalığın içine fırlatacaktı, bu dalgalanmanın onu banyodaki bir sünger gibi tren kapılarına kadar taşıyacağını umuyordu ama sonra onu izleyen bir grup insanın civil civil fısıltılarını duydu ve arkasını döndüğünde restoranın dışındaki aynı bir avuç dedikodu yazarının merakla onu izlediğini gördü. Kanı dondu, içgüdüleri anında değişirken nefesi kesildi. Onlar soru sormadan önce gözlerinin önünden kaybolmak istediğini her şeyden çok biliyordu. Onlar ne yaptığı hakkında bir şeyler yazmadan önce.

"Tanrılar, tamam, hadi. Haydi!" Saffron tıslayarak Fiachra'yı yakaladı ve ayağa fırladı, kuşu çığlık atıp tüm bu itiş kakıştan dolayı öfkeyle kanatlarını çırparken Copper'a onu takip etmesini işaret etti. Copper şaşkınlıkla havladı, hâlâ Saffron'un ellerini, ayak bileklerini ısıırıyordu, sanki Saffron'un kafasının karıştığını düşünüyordu ama Saffron sadece platformdan ayrılıp ahırlara doğru yol almaya odaklanmıştı.

Ancak Copper gittiği yönü fark ettiğinde nihayet anlamış gibi göründü. Çırpınma dürtüleri azaldı. Yerini belirsiz , hayal kırıklığının küçük yipsleri, sürekli

Saffron'un önüne geçip onunla göz göze gelebilmek için daha hızlı koşmaya başladı. Ama Saffron sadece önüne baktı. Ahırlara doğru. Copper onun geride kaldığını fark ederse, umduğu kadar sorunsuz bir şekilde kaçamayabileceğini biliyordu.

Ahır bekçisi Saffron'u günün erken saatlerinden tanıdı, Saffron aceleyle içeri girip atını işaret ederken zar zor bir selam verip başını sallayabildi. En arkadaki ahırda bulunan Boann'ın eyeri çıkarılmıştı ve işçi sıranın aşağısına doğru ilerlerken Saffron'un tüm seyahat eşyaları hâlâ çantalarında idi. Saffron kutsama için Ériu'ya sessizce teşekkür etti, aceleyle atına doğru ilerledi ve ahırın kapısından çıktı.

Eyeri bariyerin üzerinde asılı durduğu yerden kaldırmak için tüm gücünü harcadı ama Boann her zamanki gibi sabırlıydı, Saffron eyeri yan tarafına sıkıştırmayı başardı, sonra da sırtına dik bir şekilde itti. Tam ilk kemeri kızın karnına dolamıştı ki buharlı tren kulakları sağır eden bir düdük çalarak Boann'ın sıçramasına neden oldu. Trenin kapıları yolculara kapanırken durak penceresine doğru eğilip baktı. Ne de onun için gelen başka kimse yoktu.

Cylvan'ın notunu bulup onu platforma kadar durdurmasını uman bir yanı, Saffron'un kaybolduğunu fark edip yine de peşine düşmesini umarken, kalbi daha sert, daha hızlı çarpıyordu. Ama fark etmemişti, fark etmemişti ve gelmeyecekti. Saffron Morrigan'a gidecekti. Arkadaşlarını ve Asche'yi geri getirmenin bir yolunu bulmaya devam edecekti. Cylvan sonunda onun deli ya da aptal olduğunu düşünse ya da ondan nefret etse bile.

Kaçarlarken Fiachra'yı sessiz tutmanın bir yolu olmadığını bilen Saffron, taşıyıcının kapağını açıp onu serbest bıraktı, ardından katlanabilir kafesi düzleştirip heybelerinden birinin içine soktu. Kuş Copper'ın üzerinden geçerek kuyruğundan bir pençe dolusu kürk kapı ve Saffron'un Boann'ı çıkışa doğru aceleyle götürdüğü yerin önünde onu kovalayan hayvandan bir hırlama sesi çıkardı.

Ama dışarıda, tam da Saffron kendini eyere çekmişken, bir şey pelerininin arkasından yakaladı ve üzengiye kaldırırken onu boğdu. Nefes nefese bir homurtuyla yola savrulan Boann, Copper hırlarken telaşla geriye doğru savruldu,

Ama Saffron bunların hiçbirini duymadı; aniden solgun ellerin ve buz gibi gözlerin keskin bakışları altında kalmıştı.

Saffron'un ilk içgüdüsüne rağmen, onu yakalayan Cylvan değildi.

"Tren!" Saffron haykırdı ve Aodhán'ın yüzünde acı bir gülümseme belirdi.

"Kendini komik mi ?" dediler zehirli bir sesle, Saffron'u yere itip havasını söndürdüler. Tilki ellerini ısırmaya çalışırken Copper'ı tekmeleyerek uzaklaştırdılar, Saffron'un yüzünü tuttular ve Saffron irkilene kadar sıktılar. "Asi liderinle buluşmak için mi kaçırıyorsun? Sonunda yeterince rol yaptın mı? Görüyorum ki yalan söylemek senin gerçek doğanda var-"

"Siktir git!" Saffron hırlayarak karşılık verdi ve Aodhán'ın kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Ryder'ı bulmaya gitmiyorum, lanet olsun, Morrigan'a gidiyorum!"

"Morrigan'da Tanrılar adına bu kadar önemli olan şey nedir?" Aodhán homurdanarak karşılık verdi, Saffron bacaklarının arasına bir diz vurup bükülmelerini sağlayınca da homurdandı.

"Seni ilgilendirmez!" Saffron Aodhán'ı itti, tekrar yakalanmadan önce kendini eyere çekmek için Boann'un dizginlerine sarıldı ama Aodhán daha hızlıydı, Saffron'un bileğini kavradı ve onu geri çekti. Perondan trenin düdüğü tekrar çaldı, ardından kömürlü motor kükrerken ve tüm vagonların ağırlığı ilerlerken kara bir duman bulutu yükseldi. Aodhán bile başını kaldırıp baktı, Saffron'u yakalayıp zamanında geri sürükleyebileceklerini gerçekten düşünmüş gibi kaşlarını sıkıntıyla çattı.

"Seni beni alman için Cylvan mı gönderdi?" Saffron Aodhán'ı tekmeleyerek sordu. "Sanırım peşimden kendisinin gelmemesi beni şaşırtmamalı!"

"Senin için kendim geldim," diye homurdandı Aodhán, kovalamacalarının beyhudeliğini açıkça fark etmiş ve onu bırakmıştı. Arkalarına yaslanıp kendilerini fırçaladıktan sonra omuzlarının üzerinden, platformun köşesinden hâlâ onları izleyen dedikodu yazarlarına baktılar. Saffron da onları fark etti ve kalbi yerinden fırlayarak onu ayağa kaldırdı.

"Özür dilerim," dedi nefes nefese, kendini Boann'un eyerine çekerek. "Gitmek ama sonsuza dek gitmeyeceğim. Bunun Ryder'la bir ilgisi yok, yani doğrudan değil. Söz veriyorum. Denemiyorum-hey!"

Aodhán yaklaşırken havladı, Saffron'un beklediğinden daha hızlı hareket ederek arkasındaki eyere tırmandı. Saffron onları geri püskürtmek için karınlarına dirsek atmaya çalıştı ama onlar sadece hırladılar ve parmaklarını böğrüne sokarak boğulmasına neden oldular.

"Hiçbir yere tek başına gitmene izin vermeyeceğim, cadı," diye tısladılar. "Hele de böyle gizlice gidiyorsan. Eğer gerçekten endişelenecek bir şey yoksa, o zaman sana katılmamın bir sakıncası olmaz. Madem trenimi kaçırmama neden oldun."

"Başka trenler de olacak," diye karşı çıkmaya çalışan Saffron, omzunun üzerinden Aodhán'ın gözleriyle buluşmak için mücadele ederken yanlışlıkla Boann'un dizginlerini çekerek atı daireler çizdirdi. "İn aşağı!"

"Devam edin lordum," diye ısrar etti Aodhán, onlar unvanı söylerken alay ederek. "İnsanların, prensin muhafızlarından biriyle yol ortasında dövüşerek iyi bir şey yapmadığınızı düşünmesini istemezdim. Morrígan'a gideceğinizi söylemiştiniz, hadi gidelim."

Saffron kendisini izlemeye devam eden dedikodu yazarlarına doğru bir bakış attı. Dudağını ısırarak söylemek istediği diğer her şeyi yuttu. Boann'un dizginlerini daha sıkı kavradı, sonra midesinde büyüyen sinirleri yuttu. *Pekâlâ*, diye düşündü kendi kendine, bunu yüksek sesle söylemek yerine. Gerçekten de başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu.

BİNİCİ

Boann, Saffron'un bagajının büyük kısmı çıkarılıp yerine Aodhán yerleştirildiğinde ağırlıkta pek bir değişiklik fark etmemiş olabilir. Fey gentle Saffron'dan çok daha geniş değildi.

Birbirlerine bu kadar yakın durduklarında, kendilerini bu kadar *büyük* hissettiren şeyin sadece heybetli enerjileri olup olmadığını merak ettiğini fark etti. En az Cylvan kadar uzun ve geniş olduklarına yemin edebilirdi ama belki de bunun tek nedeni başka pek çok özelliği paylaşıyor olmalarıydı. Sadece fiziksel olarak da değil, yollarına devam ettikçe mizaçları giderek daha sert ve ekşi bir hal alıyordu. Saffron'un Boann'un dizginlerini tutuşuna, yoldan geçerken insanların onlara bakışına, hatta Copper'ın yanlarında sessizce tırıs gitmesine bile sinirleniyorlardı. Yağmur yola serpilmeye başladığında, sanki yüzlerine karşı hakarete uğramış gibiydiler.

Saffron bir noktada, "Sanırım aslında o şekilde sıkışmış," diye açıklamaya çalıştı ama Aodhán sadece alay etti. Eyerde arkasında oturanın Cylvan olduğundan emin olmak için neredeyse dönüp bakacaktı. Sesleri tamamen aynıydı.

"Ne yapıyorsun, cadı?" diye mırıldandılar ve Saffron gerçekten de onlara bir bakış fırlattı.

"Affedersiniz?"

Bir şeyler daha mırıldandılar ama tekrar etmediler. Saffron yüzündeki sıcaklığın öfkeden mi yoksa kızgınlıktan mı kaynaklandığından emin değildi ama Boann'un dizginlerini ayarlarken diğer binicinin karnına dirsek attığından emin oldu.

"Sanırım kül rengi olmasına rağmen değiştiği için," diye açıkladı yine de. "Daha önce değişemiyordu ama buna rağmen bir şekilde değişti ama hâlâ kül rengi. Yani geri dönemiyor."

"Peçe oldukça iyi bir mizah anlayışına sahip olmalı. Kardeşlerinin satir partisindeki davranışları yüzünden cezalandırılmadığından emin miyiz?"

Copper bile Aodhán'ı uyarırcasına dar gözlerle omzunun üzerinden baktı ve Saffron ikisi arasındaki kızgın, elektriksel uğultuyu hissetti. Neredeyse Aodhán ve Copper'ın daha önce tanışıp tanışmadığını soracaktı ama vazgeçti. Hoş karşılanmayan binici arkadaşından zaten çok fazla şüpheli bakış alıyordu, nefeslerinin altındaki yorumlardan bahsetmeye bile gerek yoktu. Saffron aslında onlar hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umursamıyordu.

Saffron tilkiye göz kulak olmadığı zamanlarda, dikkati yolun kenarındaki ağaçların kenarına kayıyordu; orada tanıdık siyah bir kurt görüş alanının hemen dışında sinsice ilerliyordu. Saffron Taran'ı, eğer Aodhán da onlara katılacaksa, Copper'dan bahsetmeye bile gerek yok, dışarıda dolaşmasına gerek olmadığına ikna etmeye çalışmıştı ama kurt ısrar etmişti. Saffron bunun sebebinin Taran'ın o küçük seyahat grubunun her üyesini aptal olarak görmesi olduğunu biliyordu ama Taran'ın bir parçası da bunun sebebinin Saffron'u gerçekten tehlikeden uzak tutmak istemesi olduğunu düşünmek istiyordu. Başka seçeneği olsa da olmasa da.

Copper da sürekli başını kaldırıp bakıyordu, ya kurdun hâlâ onu takip edip etmediğini görmek için ya da bir parçası biraz daha yaklaşmak istiyordu. Belki de ortak bir hayvansal içgüdüydü - belki de Taran'ı bu şekilde açıkta ikinci kez gördüğü ve bunca yıldan sonra eski dostunun nasıl biri olduğunu merak ettiği içindi.

Saffron Boann'un dizginlerini tekrar kavradı ve Aodhán Copper'ın tilki formunu biliyorsa Taran'ı da ne kadar bildiklerini merak etti. Saffron'un kurak eğilimlerinin ve en büyük sırlarının açıkça farkında olduklarına göre, muhtemelen Saoirse tarafından paylaşılmıştı, bu yüzden neye bulaştıklarını biliyorlardı. Ama aynı zamanda Cylvan'ın tüm arkadaşlarını çocukken tanıyacak kadar uzun süredir buralarda mıydılar?

Saoirse mi? Neredeyse sormak istiyordu. Ama sormayacaktı. En azından şimdilik.

SONBAHAR MAHKEMESİ'NDEN BAHAR MAHKEMESİ'NE OLMADAN GEÇTİLER.

Saffron'un midesindeki heyecanlı bekleyişin küçük çırpınışları dışında. Güneş tembel tembel ufka doğru batana kadar yol aldılar, karanlık havadaki yağmur soğuşunu derinleştirdi ve Saffron'un ürpermesine neden oldu, ancak görünüşe göre arkasındaki yolcu üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Sadece oflayıp pufluyor ve her seferinde küçük bir küfür savurarak sürekli kapüşonunu düzeltiyordu.

Connacht'tan geçerken hava tamamen kararmaya başladığında Saffron'un midesi guruldadı ve Boann'ı bir fırının önündeki ana caddenin kenarına çekti. Aodhán tıslayarak şikâyet etti, yolların karanlıkta daha da tehlikeli hale geleceğini haykırdı ama Saffron sadece gözlerini devirdi.

"Akik Ormanı'nda beni şaşırtabilecek hiçbir şey yok," dedi. "Hiç olmadı. Sadece burada bekle."

Aodhán alay etti -yine tam da Cylvan' yapacağı gibi- ve ayaklarını eyerin üzerinden atarak arkasındaki fırına girdi. Saffron hiçbir şey söylemedi, sadece içerideki görevliyi selamladı ve işine devam etti. Tereddüt etmeden önce tatlı ve tuzlu karışımı bir kutu sıcak hamur işi sipariş etti, sonra da aynı şeylerden bir tane daha istedi.

Oraya vardıklarında Baba Yaga'nın Wicklow Kulübesi'nde olacağını umuyordu. Uyanık olmasını umuyordu. Diğer beantigh'lerin yabancı olduğunu düşündükleri birinden Connacht ikramlarından oluşan küçük bir hediye almaktan rahatsız olmayacaklarını umuyordu - bu da kalbini sızlatan bir hatırlatmaydı.

Görevliyle alışverişini bitirirken ruh hali sakinleşti, ödeme yapmak için bir avuç şapkayı uzatmadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. Aodhán tüm bu süre boyunca meraklı bir sessizlik içinde onu izledi.

"Kampüsteki birine hamur işi mi götürüyorsun?" diye düşündüler kendi kendilerine, yeni aydınlatılmış sokağa geri adım atarken

Kararmaya başlayan gökyüzüne karşı titreyen fenerlerle. "Kim, müdire hanım mı?"

"Hayır," diye mırıldandı Saffron, soruyu bir süre daha gelerek kişisel kutusuna uzanıp ballı pastırmalı ve tuzlu bir kruvasan çıkardı ve Boann'un yanında sabırla bekleyen Copper'a fırlattı. Arkadaşı bir sevinç çılgılığı atarak onu havada yakaladı ve bir tavşan avı gibi parçaladı. Kutuları tutması için Aodhán'a uzatan Saffron cevap verdiğinde fısıltıdan öteye geçememişti. "Bunlar annem için. Ve eskiden Beantighe Köyü'ndeki kulübemde yaşayan insanlar için."

Aodhán'ın bunu beklemediği açıktı, bu da tartışmadıkları anlamına geliyordu. Sadece Saffron'a her zamanki gibi hayal kırıklığıyla karışık bir merakla baktılar, sonra başlarını sallayıp tek elleriyle kendilerini eyere çektiler. Saffron da onların elindeki kutuları bacağıyla tekmelememeye dikkat ederek onları takip etti.

Yola döndüklerinde, gece için kapanan kasaba kapılarından zar zor geçebildiler; Saffron geçerken gülümseyip başını sallayınca muhafızlar ona tuhaf tuhaf baktılar. Normal bir tilkinin üç katı büyüklüğündeki dev turuncu yaratık Copper'ı gördüklerinde daha da şaşırdılar, kraliyet atının sırtında gayet normal görünen fey halkının peşinde vahşi bir şey olduğu belliydi. Saffron bunu çok fazla düşünmemeye çalıştı; bu manzara muhtemelen akıllarından çıkmayacaktı, Saffron'u görüp görmediklerini soran, oradan geçebilecek herhangi bir leanan sídhe prensine onları nasıl kolayca tanıtabileceklerdi.

"Akik Ormanı'nda seni şaşırtabilecek hiçbir şey olmadığını söylediğini sanıyordum." Connacht'ın kapıları arkalarında kaybolurken Aodhán mırıldandı, önlerinde sadece karanlık yol vardı.

"Söylemiştim," diye Saffron, eyerin yan çantasını karıştırıp içindeki el fenerini çıkardı, bir kibrit çaktı ve kemerindeki halkaya asmadan önce yanmasına izin verdi.

"O zaman kasabadan ayrıldığımız anda neden kaskatı kesildin?"

Saffron bu kez alay etti. "Yolda karşılaşabileceğimiz herhangi bir şey yüzünden değil."

"Sonra ne olacak?"

Saffron, Boann'un titreyen kulaklarına kaşlarını çattı, güneşin sıcaklığının yokluğunda atın burnundan çıkan küçük buhar pufı. Yağmurun serinliği, Fiachra'nın da büzüldüğü Saffron'un kapüşonuna hafifçe vuruyor, toprakta ve ağaçlardaki yapraklarda koparılmış binlerce enstrüman teli gibi çalıyordu.

"Önemli değil," diye mırıldandı ve eklemeyen önce durakladı: "Cylvan bana çok kızacak."

Aralarındaki sessizlik Boann'un toynaklarının rahat takırtısı, Copper'ın patilerinin pıtırtısı, yolun çimenli oluklarındaki cırcır böcekleri ve biraz ağır, çtırtıdayan ayak sesleriyle bozuldu. Uzaklarda başka kurtlar uludu; baykuşlar öttü ve Fiachra'nın Saffron'un kapüşonunun altında kıpırdanmasına, uykuya daldığı yerden başını çıkarmasına neden oldu.

"Kesinlikle öyle olacak," diye cevapladı sonunda nazik fey. "Ama bazen Prens Cylvan'ın neleri kaybedebileceğini hatırlatmak için kızdırılması gerekir. Avren'de oldukça şımarmış durumda."

Saffron dönüp onlara baktı, böyle bir açıklık beklemiyordu. Ama Aodhán ellerinde tuttıkları kutuların üstündeki basılı dükkân ismine, mürekkeple çizilmiş ve pırıltılı tozla tozlanmış girdaplı harflere bakmakla yetindi.

"Onu uzun mı tanıyorsunuz?"

"Ah," dedi Aodhán sanki bir sırları varmış gibi sırıtarak ve bunu ima etmek istememiş gibi gözlerini kaçırarak. "Bir süre daha, evet. Başından beri de tam bir baş belasıydı."

"Evet," diye kıkırdamaktan kendini alamadı Saffron. "Bunu çok duydum."

"Siz ikiniz Morrigan Akademisi'nde tanıştınız. Beantighe olduğun yerde." Bu bir soru değildi.

Saffron, "Evet, o zamanlar da huysuz, acımasız, düşünceli bir kuzgundu," diye cevap verdi. Yüzündeki küçük gülümsemeyi engelleyemedi. Eli, Cylvan'ın boynuzundan yapılmış hançerin kemerinde asılı olduğu beline gitti. Dalgınca kılıfı açıp parmağını cam gibi bıçağın köküne sürttü. "Sanırım o zamandan beri en azından biraz hafifledi."

"Haklı olabilirsin."

Aodhán başka bir şey söylemedi, Saffron da başka bir şey söylemedi. Bu kısa konuşma Saffron'un sinirlerinin bir kısmını yatıştırmıştı ama

Geriye kalanlar. Göğsünde fırtınalar kopuyor, yaptıklarının doğurabileceği sonuçlardan korkuyordu. Cylvan'ın anlayacağını umuyordu. İlk başta olmasa bile, eninde sonunda. Anlayacağını umarak, Saffron bunu sadece en iyisinin bu olduğunu düşündüğü için yapmıştı. Sadece Cylvan'ı güvende tutmak istiyordu. O zamandan beri kaçırılan insanları kurtarmak için yapabileceği her şeyin peşine düşmek istiyordu.

Kahinler perdenin arkasından geri dönmeyi başarsalar bile -Asche ve Saffron'un arkadaşlarını bir şekilde geri almayı başarsalar bile- bu Ryder'ın duracağı anlamına gelmiyordu. Saffron öğrenmek için elinden gelen her şeyi yapmak zorundaydı. Onu ilk ve son kez nasıl durduracağını öğrenmek için. Tek ihtiyacı olan Cylvan'ın bunu anlamasıydı.

AKIK AĞACI'NIN TANIDIKLIĞI ONU TAM OLARAK ETKİLEMEMİŞTİ.

Göz ucuyla bir elma ağacının son çiçeklerinin etrafında vızıldayan perilerin ışıltısını gördü. Ta ki Copper başını kaldırıp bakmak için duraklayana kadar, esintide sesler duyduğuna yemin edene kadar. Taran bile çalılıkların arasından çıkıp Saffron'un yanına biraz daha yaklaştı, sanki vahşi ormanın ve orada yaşayan vahşi şeylerin artan enerjisini hissedebiliyordu. Copper, Güz Sarayı'nın ormanlarının en eski ve en tuhaf şeylerle dolu olduğunu söylemişti ama belki de bunun tek nedeni, güneş battıktan sonra Bahar Sarayı'nın o bölgesinden hiç geçmek zorunda kalmamış olmasıydı.

Morrígan Akademisi'ni gösteren bir tabelanın yanından geçerken herkes rahat bir nefes almış gibi görünürken Saffron tam tersini, yeni bir korku duygusunu hissetti. Kampüsten geçmek mi yoksa geceyi geçirmek için doğruca Beantighe Köyü'ne mi gitmek istediğinden emin değildi. Annesini, eski evini, arkadaşlarını görmek için sabırsızlanıyordu - artık gerçekten arkadaşı olmadıklarını bilmesine rağmen. En azından onların bildiği kadarıyla değil; kraliyet kahinleri onu hafızalarından çıkardığından beri değil.

Saffron, özellikle de ormanın kuşatıcı karanlığı, yağmurun beyaz gürültüsü, kaputun altındaki boğuk hisleri ve yolun sessizliği içinde kendini bu batan hislere kolayca kaptırdı. Ancak Taran'ın kulakları aniden

Sonra Copper'inki ve sonra Saffron karanlıkta çok ileride dikkatlerini çeken şeyi gördü.

Yolun ortasında bir şey süzülüyordu, tembelce aşağı yukarı sallanıyor, önündeki üç delikten ışıklar saçıyordu. Gözler, bir ağız. Boğumlu bir kabağın içine oyulmuş olan bu şey onlara düzensiz bir gülümsemeyle sırtıyordu.

"Bu senin de aşına olduğun bir şey mi cadı?" Aodhán, Boann'un dizginlerini ürkekçe kavramak için Saffron'a doğru uzanarak sordu. Saffron cevap vermedi, sadece olağandışı görüntüyü inceledi ve boğazının arkasında büyüyen belirsizliğe karşı yutkundu. Bu bir dilek miydi? Bir púca mı? Bir brownie mi? Başka ne böyle garip bir oyun oynayabilirdi ki?

Kolundaki yara izine dokunmak için uzanan Taran, bunu hissetmiş gibi seğirdi ve Saffron'a kısa bir bakış attı. Ancak Saffron kurda bir emir vermedi, onun yerine kanındaki büyüye odaklandı. Tuhaf totemin kurak büyüyle kırmızı mı yoksa zenginlikle beyaz mı parladığını görmek için onu gözlerine, görüşüne çağırdı. Nesne hiç parlamadığında, rahatlaması mı yoksa daha da şüphelenmesi mi gerektiğinden emin değildi. Vahşi şeylerin bile genellikle zenginlik ve kuraklığın doğal karışımıyla pembeye çalan bir halesi olurdu; önünde yüzen her neyse, üvez büyüü bile onu göremiyordu.

Boann'u ileri doğru itti ve at itaat etti, ancak başını birkaç kez öne arkaya sallayarak itiraz etti. Saffron biraz daha yüksek sesle konuşmadan ve Taran'a gidip daha yakından bakmasını söylemeden önce fısıltıyla güvence veren sözler söyleyerek boynunun yan tarafını okşadı. Taran hemen itaat etti, ileri atılırken kulakları kafasına doğru düzleşti. Copper da sorulmasına gerek kalmadan onu takip etti. Onun gibi diğer tilkiler gibi meraklıydı.

Her iki hayvan da yüzen nesneye ulaştı ve su kabağı onu izleyen tilki ve kurttan hemen uzaklaştığında Saffron Boann'un dizginlerini bir kez daha geri çekti. Önce aşağı yukarı salındı, sonra görünmez bir eksende dönerek ve hatta sanki hissediyormuş ve oyun oynuyormuş gibi kendi etrafında dönerek onları çevreledi. Saffron ancak o zaman onun bir balkabağı olduğunu anladı ve eğer kafası bu kadar karışık olmasaydı gülebilirdi.

"Cailleach adına ne..." Aodhán mırıldanarak Saffron'un omzunu tekrar dürttü. "Neler oluyor?"

"Bu bir peri oyunu olmalı," diye kıkırdadı Saffron. "Sadece bir oyun-"

Yolun ilerisinde başka bir şey belirdiğinde kelimeler boğazında düğümlendi, at toynaklarının gürültülü, yankılı takırtısı eşliğinde yavaşlayarak durdu. Bu manzara Saffron'un kanını bir anda dondurdu, tüyleri diken diken oldu. Boann da havadaki aynı değişimi hissederek başını bir kez daha ileri geri salladı ve geriye doğru tepindi. Önlerinde, Copper'ın kuyruğu bir adım geri çekilerek kendi kuyruğunu uzattı ama Taran olduğu yerde kalmaya devam etti. Baş eğik, sırtı düz ve kuyruğu uyarırcasına sallanıyordu.

"Ne oldu?" Aodhán tıslayarak tekrar sordu ama Saffron hâlâ bilmiyordu. Biliyordu ama bilmiyordu. Kitaplarda *dubhlachan* hakkında bir şeyler okumuştı; Baba Yaga onların insan yapımı dehşet hikâyelerini anlatırdı. Alvish yolunda biriyle yüz yüze geleceğini hiç düşünmemişti. Ama kara pelerini ve iri siyah atıyla silueti aklını başından almaya yetmişti. Yaratığın gerçekten de efsanelerde anlatıldığı gibi başsız olup olmadığını anlamak için hava çok karanlıktı ama kurduyla alay eden parlayan yüzlü kabak Saffron'un nefesinin kilitlenmesine yetmişti.

Uzaktaki atlının atı geniş bir toynağını birkaç kez yola vurduktan sonra ayaklarını telaşla yere vurdu ve onlara doğru hızla koşmaya başladı. Saffron nefessiz kalarak panikle bacaklarını havaya kaldıran Boann'a doğru savruldu. Boann kollarını güçlkle onun boynuna doladı ama Aodhán o kadar şanslı değildi, homurdanarak arkadan yola yuvarlandı, kucağındaki hamur işi kutuları çatırdayarak savruldu. Boann bir kez daha savrulup Fiachra'yı kapüşonundan kurtararak yola düşerken Saffron da çok geride değildi. Kuşu ezilmeden önce yakalamak için çabaladı, onu göğsüne çekti ve geriye doğru tırmandı. Boann açıkça kendisi de kaçmak istiyordu ama binicilerini geride bırakmak istemediği de açıktı.

Tedirginlik içinde onun etrafında dönerken, Saffron ayağa kalkar kalkmaz uzaklaştı ve umutsuzca onu kovaladı. Bu sırada Fiachra onun elinden kurtularak gökyüzüne doğru havalandı.

Saffron'a doğru koştı ve kayarak onun önünde durdu. İleride Taran durduğu yerde kaldı ve su kabağı dönmeye ve onunla alay etmeye devam ederken vurucu bir kambur haline geldi. Ancak atlı son sürat yaklaştığında kurt atılarak biniciye çarptı ve onu devirmeye çalıştı. Ancak kendisine saldıran canavarın ağırlığına rağmen atlı eyerde kaldı ve Taran bir çığlık atıp sıçrayarak yola geri savruldu.

"Taran-!" Saffron içgüdüsel olarak bağırdı, ateşli kan damarlarından kaynayarak göğsüne ulaştı ve orada bir meşale gibi yandı. İçgüdülerinin onu yönlendirmesine izin vererek hareket etti, pelerinin kenarını geriye attı ve kemerinden obsidyen bıçağını çıkardı. Parmağının ucunu kanayacak kadar derin kesti ve kalçasına asılı feneri kavradı.

Saffron kanını kullanarak, kendisine ayrılan sadece birkaç dakika içinde, *ateş* için yarım yamalak kurak bir stel çizdi, cam dış yüzeyi patlattı ve tam atlı ona doğru yaklaşırken onu yere fırlattı. İçindeki mumun tohumundan bir ışık ve alev patlaması fışkırdı, dubhlachan'ın bile atının üzerinde geri dönmesine neden olacak kadar sıcak ve kör ediciydi.

Atlının gerçekten de hâlâ bir başı vardı ve ışıktaki açıkça görülüyordu. Ve yüzünün alt yarısı bez bir maskeyle kaplıyken -Saffron o kişinin gözlerini tanıdığına yemin etti. Adını söyleyebileceği biri değildi ama daha önce gördüğünden emindi. Görünüşe bakılırsa bu his karşılıklıydı, çünkü binicinin dizginleri geri çekmeden önce kendi gözleri de açılmıştı.

Devasa at, hem alevlerden hem de aniden durmak zorunda kalmasından dolayı sinirli bir şekilde ileri geri tepinerek yola doğru tökezledi. Binici gözlerini Saffron'dan ayırmadı; ta ki eldivenli elini kaldırıp maskesinin alt kısmını aşağı çekerek seslenene kadar:

"Ayın arpının müziğini duydunuz mu?"

Saffron kelimeleri anlamlandırmaya çalışırken aklı karıştı. Binici onu izledi, hâlâ maskesinin kenarını tutuyordu, sanki emin değilmiş gibi. Belki Saffron'un cazibesi yüzünden, belki de Saffron'un hissettiği kadarıyla kendi tanıdığı bir tutam bile olmadığı için. Ama Bahar Sarayı'nda böyle bir şeyin mümkün olabileceği tek yer Morrigan Akademisi'ydi.

Bir anda Saffron'un kafasına dank etti, ne kadar bariz olduğu karşısında içi çalkalandı.

"P-Profesör Dullahan?" diye seslendi. Arkasından, Aodhán bu isimdeki ironi karşısında "*cidden mi?*" der gibi bir ses çıkardı.

Binici kaşlarını çattı ve atının dizginlerini biraz daha güçlü bir şekilde geri çekti. Saffron tuniğinin ön kısmındaki ametist kolyeyi almak için çabaladı ve insan yüzünü ortaya çıkarmak için çekip çıkardı. Neyse ki binici sonunda anlamış görünüyordu ve atının tepinmesini yatıştırmak için dizginlerini daha sert bir şekilde çekti.

Dullahan soru sormak yerine, "Sen Adelard'ın öğrencisisin," dedi. Saffron başıyla onayladı. Ostara'dan sonra Avren'den Cylvan'ın aramasını bekleyerek geçirdiği iki ay boyunca Saffron, ormanda tek başına dolaştığı kadar Profesör Adelard'la da mümkün olduğunca kısa zaman geçirmişti. Adelard daha derine inmekte her zamanki gibi tereddüt ettiğinden, adamdan öğrenebileceği her küçük şeyi öğrenmiş, özellikle de onun büyü dağarcığına odaklanmıştı. Saffron ara sıra Adelard'ın ofisine girip çıkarken Profesör Dullahan'ın yanından geçiyordu ama adamın yakışıklı yüzüyle bir kez bile göz göze gelmemişti.

"Morrigan'a ulaşmaya çalışıyoruz," dedi Saffron, barış işareti olarak ellerini hafifçe yukarı kaldırarak. Bunu yaparken büyüünün alevleri yağmurun altında titremeye başladı ve Dullahan'ın yüz ifadesini görmek zorlaştı. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedik."

"Bu senin profesörün mü?" Aodhán homurdandı ve Saffron'un omzunu tutmak için kendi karanlık ceplerinden yeniden ıktı.

"Kim bu?" Profesör Dullahan da aynı tonda sordu.

"Benimle seyahat eden bir kraliyet muhafızı," diye yanıtladı Saffron. "Nazik Aodhán."

Aodhán'ın omzundaki eli protesto için sıkılaştı ve onları itti.

"Şuradaki tilki benim de arkadaşım. Avren'in kül rengi durumu o şekilde kaldı. Ve o kurt da benim tanıdığım. Yakınlarda bir yerde bir baykuşum da var ama-ah, işte o-Fiachra, *hayır!*" Kuşun hayalet gibi beyaz formu karanlık gökyüzünden aniden pike yapıp pençelerini Dullahan'ın siyah saçlarına geçirince Saffron boğuldu. Ama profesör karşılık olarak hırlamadı ya da ona saldırmadı; elini uzattı

Fiachra'nın ortasını bir kediyi şömine rafından yakalamak kadar kolay bir şekilde kavradı. Fiachra çığlık atarak kanatlarını çırpı ve ayaklarını çırparak adamın eldivenli elini acımasızca ısırıldı.

"Sakin ol, *bir bhobain*," dedi alçak ve sakinleştirici bir ses tonuyla. Kavrayışını gevşettiğinde Fiachra tekrar kıpırdandı, kanat çırparak uzaklaştı ve Saffron'un başına kondu. Fiachra'nın yaptığı gibi Dullahan'ın dikkati ona döndü, başını yola doğru eğmeden önce atının boynunu okşamak için uzandı. "Gel o zaman. Adelard seni görmek isteyecektir."

Saffron sonunda tuttuğu ciğer dolusu havayı , başını salladı ve ağaçların kenarında endişeyle duran Boann'ı aramak için döndü. Saffron ürkek atının kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışırken Dullahan başka bir şey söylemedi, önce Copper'a sonra da Taran'a şüpheli bakışlarla yanından geçip giderken zar zor fazladan bakışlar attı. Aodhán bile neredeyse kendilerine saldıracak olan birinin peşinden yola devam etmekten pek heyecan duymuyordu, özellikle de yoldan ezik ama hâlâ sağlam olan pasta kutularını toplarken içlerinden küfürler mırıldandıktan sonra. Ama Saffron kalbinin hâlâ çarpmasına rağmen sadece rahatlama hissetti.

Boann onları aceleye getiren kara atlıyla hiçbir şey yapmak istemiyor, Saffron profesöre yolda tam olarak ne yaptığını sorabilmek için onu her yaklaştırmaya çalıştığında şikâyet ediyordu. Özellikle de havada asılı duran, oyulmuş balkabağının yanından geçerken, sanki onlara veda etmek istercesine yerinde dönüp duruyordu. Efendisi uzaklaşırken bile onu takip etmedi. Morrigan Akademisi'ne yaklaşmak isteyen herkes için nöbet tutuyordu. Saffron hem sormaya hevesliydi hem de bunu hak etmek için ne olması gerektiğini bilmekten korkuyordu.

PROFESÖR

Rain toprağı ıslatmaya devam etti ve Kral Tross'un yetenekli pelerini onu korumak için elinden geleni yaparken, Bahar Sarayı'nın tanıdık soğıu Saffron'un kemiklerine onlar kampüsüne yaklaşırken sızdı.

Bir süre ana yolda ilerleyen Dullahan sonunda ormana saptı ve Saffron da sorgusuz sualsiz onu takip etti. Boann ve Aodhán homurdanarak ve alay ederek şüpheciliklerini sürdürseler de. Ama biraz önlerinde yürüyen Taran hiçbir şeyin ters gittiğini fark etmemişti ve Saffron'un bildiğı kadarıyla Morrigan'a hiç gitmemiş olan Copper bile gergin olmaktan çok meraklı görünüyordu.

Gölgelerden kampüse yaklaşan ve Dullahan'ın izinden giderken erişim yüzüğüne ihtiyaç duymayan Saffron, Taran'ı zihnine geri çağırdı. Gereksiz yere dikkat çekmek istemiyordu -özellikle de son kez devasa bir kurt oraya dadanmış ve onu kovmak için bir üvez ruhu gerekmişti.

Saffron, ağaçların sınırında kalsa bile, Cylvan'la geis'i sırasında geceleri Büyük Kütüphane'ye gidip geldiğı onca zamandan kalma bir aşinalığın dalga dalga üzerine çöktüğünü hissetti; bu ağaçları, gizli patikaları, çalılıkları, Morrigan'ın binalarının her birinin içini bildiğı kadar iyi biliyordu. Onun kadar yakından

Beantighe Köyü'nü biliyordu. Karanlıkta, yoldan uzakta bile Saffron tam olarak nerede olduklarını biliyordu. Sadece okula ve onun titrek fener ışığına doğru bir göz atması yeterliydi. Binaların siluetleri. Kampüsün ortasındaki fıskiye'nin sesi. Ve ara sıra gece vardiyasında işlerine gidenlerin fısıltıları.

Garip yolcu grubu gölgelerin arasından taş döşeli yürüme yollarına çıkarken bile, aynı varlıklar kısa bakışlar dışında onlara neredeyse hiç aldırış etmedi. Bazıları özellikle Profesör Dullahan'a başlarını sallayarak selam verdi ve Saffron'un, profesörün yoldaki davranışlarını hak etmek için bir şeylerin yanlış gittiğini söyleyen merakını yeniden alevlendirdi. Saffron bundan daha başka nedenlerden ötürü yanlarından geçtikleri kişilere dönüp bakmaktan kendini alamadı; peçelerini iştirilmiş olanlardan herhangi birini tanıyıp tanımadığını görmek istiyordu. Kendisine, büyüü geri gelmişken, onun da bir fey lordu olduğunu hatırlatmak zorundaydı. Ve bir fey lordu gece vakti gelenlere aldırış etmezdi. Bir fey lordu fark etmezdi - sadece aylar önce orada olduğu zamana kıyasla binalar arasında ne kadar az kişinin dolaştığını. Avren'den bu kadar uzakta olanların bile Ryder'ın vaatlerine kandıkları düşüncesi batıyordu.

Yönetim Binası, dışarıdaki yürüyüş yolunu kaplayan fenerlerin ortam ışığı ve içeriden aydınlatılan bir pencere dışında karanlıktı. Saffron o pencereyi de diğerlerinden daha iyi tanıyordu

-Bir keresinde Adelard, Saffron kampüsteki beantigh'ler için üvez ruhu rolünü oynarken ofisini güvenli bir sığınak olarak teklif ettikten sonra Hollow'un elleriyle içeri alınmıştı. Köşedeki bir yatakta kıvrılıp uyuduğu, Taran'ın Hollow'u Saffron'un nerede saklandığını söylemesi için tehdit etmeye geldiği yer. Tüm olanlardan sonra birlikte döndükleri dinamik ironikti. Saffron o anda Hollow'un yokluğunu her zamankinden daha fazla hissetti, küçük bir nefes verdi ve bir kez daha arkadaşlarının perdenin diğer tarafında güvende olması için dua etti. O zamandan beri Beantighe Köyü'nün tanıdık yüzlerinin de onlara katılmış olabileceğini düşününce nasıl hissettiğinden emin olamadı.

Profesör Dullahan, binanın ön kapılarına yaklaşmak yerine, atını dış cephenin yanındaki dekoratif çalılıkların arasından geçirerek

Adelard'ın ofisi. Saffron, Dullahan'ın yaptığı gibi atından indi ve adam eldivenli parmak eklemine cama vururken cama yaklaştı. Diğer tarafta, masasında uyuyakaldığı her halinden belli olan tanıdık bir suret, yanağına yapışmış bir parşömen parçasıyla başını kaldırdı.

Profesör Adelard gözlüklerini düzeltti, pencerenin önünde durmadan önce odanın içinde gözlerini kırıştırdı, diğer tarafta Dullahan'ın gölgesini gördüğünde dudaklarında uykulu bir gülümseme belirdi. Parşömeni hızla yüzünden çekti, bir elini kıvrıcık saçlarında gezdirdi, ardından pencereyi açmak için ayağa kalkmadan önce yeleğinin kırıklıklarını düzeltti.

"Görünüşe göre gecenin vahşi bir hayaleti beni bir şeylere ayartmaya gelmiş-SAFFRON!" Adelard haykırdı, eli şaşkınlıkla dışarı fırladı, Dullahan önce tutmasaydı neredeyse pencere camını binaya çarpacaktı. "Oh, Saffron, çocuğum, şu haline bak! Tanrı aşkına, buraya kadar ne yapıyorsun! Siz de Prens Cylv.

-Bir dakika bekle..."

Aodhán burnunu kırıstırırken Adelard gözlüklerini düzeltti -kuşkusuz Prens Cylvan'a çok benziyorlardı- Adelard gözlüklerini düzeltirken, gerçekten gerekenden daha uzun süre onları inceledi. Gözleri daha sonra Saffron'un ayaklarının dibinde sabırlı bir köpek gibi oturan Copper'a gitti. Sonra da Saffron'un omzunda duran, huysuz görünümlü Fiachra'ya... Gözleri tekrar Saffron'a döndü.

"Bana ne kadar tuhaf bir grup vahşi şey getirmişsin, Cormac. Pekâlâ, hepiniz içeri girin ve dışarıda ölmeden önce ısının. Pencereden Cormac, sakıncası yoksa -bu şirketin doğasını göz önünde bulundurursak, muhtemelen ön kapıyı açtığına dair herhangi bir iz bırakmamalısın..."

Cormac, Profesör Dullahan'ın ilk adı olmalıydı, diye fark etti Saffron, adam ona döndüğünde. Hiçbir uyarıda bulunmadan Saffron'u belinden kavradı ve pencereden içeri fırlattı, onu gafil avladı, öyle ki ayağı pervaza takıldı ve yüzüstü içeri yuvarlandı. Copper bir çuval ıslak patates gibi içeri fırlatılırken Adelard bağıarak ona yardım etmeye koştu, ardından Aodhán sert bir '*sakin ha*' sesiyle

Bir koluyla kendi başına ayağa kalkarken diğer eliyle pasta kutularını korumaya devam ediyor.

Adelard ateşi harlamak ve alevlerin üzerine bir çaydanlık su asmak için odanın içinde koşuştururken Dullahan pencerenin yanında duruyordu. Copper tembel tembel ocağa doğru koşuyor, sırlıklam kürkünü silkeliyor ve su sıçradıkça Aodhán'ın kuyruğunu çekiştirmesine neden oluyordu. Fiachra odanın köşesindeki iskeletin üzerine tüneyip tüylerini kabartırken Adelard aceleyle pencereye döndü ve fısıldaşmaya başladılar. Saffron konuşmalarının özünü zar zor yakalayabildi: Adelard, Dullahan'ın gece için yola çıkıp çıkmayacağını soruyor, Dullahan da bunu doğruluyor ve Adelard'ın avucuna bir şey sıkıştırıp bir şeye ihtiyacı olursa aramasını söylüyordu. Adelard daha sonra omzunun üzerinden hızlıca bir bakış atarak izleyen biri olup olmadığını kontrol etti ve Saffron gözlerini kaçırdı. Adelard hemen eğilerek Dullahan'a bir öpücük verdi ve veda etti.

Sonunda pencereyi kapatıp odaya döndüğünde, konuşmadan önce masasının üzerine bir şey koydu ve Saffron bunun avuç içi büyüklüğünde, yoldaki su kabağı gibi tuhaf bir gülümsemeyle oyulmuş bir meşe palamudu kabağı olduğunu gördü. Nesne hafifçe titreyerek Saffron'un sıçramasına neden oldu, Adelard'ın masasının üzerinde birkaç kez yuvarlandıktan sonra kendini düzeltti ve odayı gözlemlemek için tamamen dönene kadar ileri geri sallandı. Saffron gülümsemekten kendini alamadı.

Profesör Adelard'ın ofisi Saffron'un onu tanıdığı süre boyunca hiç değişmemişti; ilk gizli toplantılarından, Saffron Cylvan'dan haber beklerken geçirdikleri haftalara kadar. Ve o gece pek farklı olmasa da, Saffron aynı zamanda orada bir şeylerin *ters* gittiğini hemen hissetti. Sanki Adelard'ın tüm eşyaları bir şekilde hafifçe sıkıştırılmış gibi havadaki en küçük değişiklik. Hissedilecek kadar yamuktu ama görülecek kadar değil. Saffron bunu görmezden gelmeye çalıştı, özellikle de profesörle ilgili diğer her şey gayet iyi görünürken, özellikle de odanın etrafındaki az sayıdaki sandalyeyi aceleyle temizlemeye çalışırken, Saffron ve Aodhán'ın oturacak bir yerleri olsun diye kucak dolusu kitabı ve kâğıt yığınlarını uygun olan her yüzeye iterken.

Adam çay için ısıklık çalan çaydanlığa doğru koşarken, Saffron her zaman ziyarete geldiğinde oturduğu sandalyeye oturdu. Hemen ardından

Yerleşirken gözleri Adelard'ın masasındaki parşömen yığınının arasından çıkan bir şeye takıldı ve Saffron'un kalbi gergin bir şekilde çarptı. Kalın bir kâğıdın üvez kırmızısı köşesi, rengi biraz fazla tanıdıktı.

Ona uzandı. Uzanmaması gerekiyordu ve ilk başta direnmeye çalıştı, özellikle de meşe palamudu kabağı hareketlerini izlemek için yer değiştirirken - ama ani kaygı bunaltıcıydı. Kendine yanıldığını kanıtlamak istiyordu ama onu çekip çıkardığı ve ön yüzündeki yazıları gördüğü anda, kendini aksi yönde ikna etmeye çalışmanın bir anlamı olmadığını anladı. Kampüste gece vardiyasına kalanların ne kadar az olduğunu gözlemleyerek bunu zaten biliyordu.

Saffron parmaklarının arasına sıkıştırdığı kartla sandalyede arkasına yaslanmıştı ki Adelard neredeyse odanın bir ucundan diğer ucuna sıçradı. Kartı Saffron'un kaptı, parşömen yığınının bir avuç kaptı ve panikle sayfaların arasına sıkıştırdı. Saffron endişelenmemesini, ne olduğunu zaten bildiğini söyleyerek onu rahatlatmaya çalıştı ama Adelard birden ciddileşmişti. Saffron'un daha önce hiç duymadığı bir tonda, kanını donduran bir sesle konuşuyordu.

"Bir daha benim bu tür eşyalarım bu kadar rahat dokunamayacaksın, Saffron. Anladınız mı?"

"Ben-" diye yutkundu. "Özür dilerim profesör."

Adelard'ın gözüpekliği ancak bir an devam etti, sonra küçük bir nefes vererek tekrar yere yığıldı. Saffron elinde olmadan devam etti: "Bu kartı daha önce görmüştüm. Ne olduğunu biliyorum. Tanrım, umursayabileceğimden çok daha fazlasını biliyorum."

Şiddeti azalsa da Adelard yine tam olarak rahatlamadı. Yine de bakışları öfkeden çok endişeye dönüştü ve Saffron boğazındaki yumruyu yuttu.

"Avren'de... bu tür kartlarla ilgili pek çok şey gördüm," diye devam etti. "Onların arkasındaki adamı tanıyorum, hatta yaz oyunlarında perdeyi açan adamı..."

Adelard elini kaldırdı ve Saffron bir anda ağzını kapattı. Arkasında, Aodhán ve Copper bile kaskatı kesilmiş ve gözlerini dört açmışlardı. Bu, Saffron'un Adelard'dan bilgi almak için yalvaran bir beantighe olduğu zamanlardan da tanıdık bir hareketti.

ona vermeye istekliydi. Normalde her şeyin tamamen kapalı olduğundan emin olmak için odanın içinde aceleyle dolaşmadan önce *beklemesi, sabırlı olması* için elini kaldırdı; halı kapının ve zeminin altındaki çatlağa yerleştirildi, pencere çekildi ve kilitlendi; havalandırma delikleri kapatıldı. Ancak bu kez Adelard, sanki Saffron gelmeden önce her şey yerli yerindeymiş gibi, bu tür işlerle ilgilenmek için yerinden fırlamadı.

"Bu arkadaşların güvenilir mi Saffron?" Diye sordu ve Saffron kaşlarını kaldırdı.

"Evet-"

"Bu cadı hakkında bilinmesi gereken her şeyi zaten biliyorum," diye araya girdi Aodhán, kucağında pembe, yıpranmış pasta kutularıyla bile otoritesini kurmaya çalıştığı belliydi ama Adelard'ın onlara attığı daralmış, karanlık bakış karşısında onlar bile hafifçe ürperdi.

Adelard masasına otururken onlar da oturushlarını garip bir şekilde ayarladılar. Çekmecelerinin dibindeki sandığın içindeki kilitli kutudan siyah taştan bir asa çıkardı ve odadaki herkese son bir kez bakmak için sadece an durakladı.

"Güvendeler," diye yineledi Saffron, Aodhán'a tekrar konuşmayı denemeleri için cesaretlendiren bir bakış fırlatarak. Konuşmadılar.

Adelard yine de hiçbir şey söylemedi, ayağa kalktı ve taş noktayı kullanarak odanın kenarına kesintisiz bir çizgi çizmeye başladı, ardından da süslenmiş kurak kapak işaretleri geldi. O anda Saffron'un omurgasından aşağı soğuk terler damladı, bundan sonra ne olacağından emin değildi. Tek bildiği, Adelard'ın tam önünde, Aodhán'ın önünde, müdireninkinden sadece birkaç kapı ötedeki kendi ofisinde insan büyüü yapmasının ciddi bir şey olması gerektiğiydi. Boş olsun ya da olmasın, o binada böyle şeyler yapmak tehlikeli bir risk oluştuyordu.

"Perdeyi açan adamı tanıdığınızı mı söylüyorsunuz?" Adelard ancak o sözlerini bitirip masasına döndüğünde konuşmaya başladı. O zamana kadar solgun görünüyordu, kirli sarı saçlarının altındaki alnı ince bir gergin ter tabakasıyla parlıyordu. "Ne kadar iyi? Sana ne tür şeyler Saffron? Özellikle bu kartlar hakkında."

"Pek değil," diye itiraf etti Saffron. "Sadece onları kendisine katılmak isteyen beantighleri cadı olarak eğitmek için kullandığını söyledi."

Adelard ona bir süre daha baktı, sanki bir parçası hâlâ ne kadarını paylaşmak istediğinden emin değildi. Düşünürken parmağıyla kartın bulunduğu deftere dokundu.

"Bu kartta yazılı olan ilk dört satır bir zamanlar Peçe Savaşı sırasında gerçek insan isyancılar tarafından kullanılmıştı," dedi sonunda. "Bu yüzden sizin -ya da *herhangi birinin*- bu kartı taşıırken bulunması çok tehlikeli."

Saffron başını salladı. Kendisini azarlanıyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordu, oysa Adelard'ın ses tonu sadece bilgilendiriciydi.

"O zaman sevgilinin yolda söylediği o rastgele şey adil bir oyun mu?" Aodhán araya girdi, hem Saffron hem de Adelard onlara bir bakış fırlattı. Adelard kaşlarını çattı, gözleri tekrar Saffron'a kaydı.

"Cormac sana ne dedi?"

"Um- '*Ayın arpının müziğini duydun mu?*' diye sordu."

Adelard'ın, yanlış kişiler tarafından duyulursa riskli olabilecek başka bir şey söylediği için Cormac'ı bile hayal kırıklığına uğratabacaktı gibi inlemesini bekledi ama Adelard sadece başını salladı.

"Ve sen nasıl cevap vereceğini bilemedin?" Saffron'u şaşırtarak sordu. "Geçmene izin vermesi bir mucize."

Saffron utangaç bir tavırla, "İnsan olduğumu kanıtlamak için... bir çeşit sihrimi çıkardım," diye itiraf etti. Adelard gözlerini kıstı ama Saffron azarlama gelmeden önce ekledi: "Nasıl karşılık vermeliydim? O cümleye yani. Bu da savaştan kalma bir şey mi?"

Adelard bir kez daha sessizlik içinde düşünmeye devam etti, sadece gözlerini birkaç kez daha Aodhán'a, sonra Copper'a, sonra da Fiachra'ya çevirdi. Sonunda cevap verdi: "*Yakından duydum ve şarkıyı kendim öğrendim.* Ériu'nun arpına atıfta bulunuyor. Kendisinin bir insan tanrıça olduğunu yeterince iyi biliyorsun. Eski isyancıların pek çoğu anlaşılır bir şekilde onun etrafında dönüyordu."

"Elbette," diye başını salladı Saffron. Adelard parmağını tekrar kitaba vurdu.

"Anlaşmalarınızla ilgili asıl endişeme geri dönüyorum, Saffron. Bunları dağıtan adam, tanıştığınızı ve iyi tanıdığınızı söylediğiniz kişi, size tam olarak ne tür tehlikeli şeyler söyledi?"

Saffron dudağını ısırđı. Gözleri Adelard'ın elindeki taş ibreye takıldı; profesör çok yaklaştığında masanın kenarına çarpacak kadar sıkı tutuyordu.

"Bu bir hematit asa mı?" diye sordu cevap vermeden önce. Adelard bir şekilde solgunlaştı ve elini yüzüne götürerek neredeyse sandalyesine yığılacaktı.

"Tanrı yardımcımız olsun," diye fısıldadı, sesi tizleşmişti. "Tanrı sana yardım etsin, Tanrı bana yardım etsin, Tanrı yardım etsin-"

"Kendisine Ryder Kyteler diyor," diye devam etti Saffron, Adelard daha tam olarak konuşmadan. Profesörün ilahi merhamet için yakarışları kesildi ve elini gözlerinden kaldırarak Saffron'a tekrar baktı. Saffron'un oturduğu yerde kaymasına neden olan o keskin yoğunluk geri dönmüştü. Daha fazla konuşmaktan korkuyordu.

"Öyle, değil mi...?" Adelard sordu. Sonunda doğrulup masasına baktı ve siyah taşlı asayı dikkatle kaldırıp önüne koydu. Saffron profesörün gözlerinin ardındaki her yeni, ani, vahşi düşünceyi okuyabilmeyi diledi. Ryder'ın adını tanıdı mı? Saffron'un elinden kaptığı kırmızı kartla bir ilgisi var mıydı? Ya da belki de eski Kyteler okuluna olan yakınlıklarından dolayı?

Ama Adelard'ın yüzünde eski, kadim bir şey, Saffron'un karşısında oturan adamı zar zor tanıdığı noktaya kadar, birkaç dakika öncesıyla aynı yoğunlukta çalkalandı. Adelard gözlerini tekrar Saffron'a çevirdiğinde bile, ateş ışığında mavi, dalgalı saçları hâlâ gergin alnına yapışıyordu. Taş çubuğu önündeki masaya küçük, cam gibi bir sesle yerleştirmeden önce burnundan uzun bir nefes verdi.

"Bu bir hematit asa, evet. Deneyimli kurak cadılar tarafından yazmaya gerek kalmadan büyü yapmak için kullanılır. Anladığım kadarıyla Ryder Kyteler sizinle böyle şeyler paylaşmış."

Saffron başını salladı. "Ryder Kyteler bir keresinde aynısını yapmam için bana hematit bir yüzük vermişti. Onunla birkaç kez pratik yaptım ama... onun düşündüğüm kişi olmadığını anladığım anda bıraktım."

Adelard'ın bunu duyunca, Saffron'un böyle bir şeyi geri verdiğini duyunca rahatlamış görünebileceğini düşündü; sonra Adelard'ın Ryder'ın tam olarak kim olduğu ya da Saffron'un ilk kim olduğu hakkında daha fazla ayrıntı sormasını bekledi.

olduğunu düşündü, sonra gerçekte kim olduğunu anladı ama profesör bunların hiçbirini yapmadı. Sadece başını salladı ve bir süre daha asaya baktı. Görünüşte inanmıyordu, sonra sessiz bir düşünceye daldı.

"Yaz oyunları sırasında olanlarla ilgili haberler Morrigan'a hızla yayıldı elbette," dedi onun yerine. Saffron'un gözleriyle tekrar buluştu, ifadesi yumuşaktı. "Daurae Asche'nin başına gelenleri duyduğuma üzüldüm. Tüm o masum insanlar gibi. Prens Cylvan nasıl?" Sorarken gözleri, sandalyelerinde oturup sessizce çaylarını yudumlayan Aodhán'a kaydı. Adelard'ın gözlerinden kaçıyorlardı, sanki ilk kez biri onları prensle karıştırıyormuş gibi. Sanki kendileri bu benzerliği hiç fark etmemiş ve bundan utanmış gibiydiler.

Saffron yüzünü buruşturup ellerini birbirine vurmadan önce, "Her şeyi hesaba katarsak iyi gidiyor," diye cevap verdi. "Cylvan, o... aslında burada olduğumu bilmiyor. Belki de biliyordur. Teknik olarak bir not bıraktım. Eminim anlamıştır. Ama buraya onsuz gelmeyi planladığımı bilmiyordu."

"Neden buradasın çocuk?" Adelard sordu, sesinin tanıdık tınısı tekrar duyulmaya başlamıştı. "Bir sorun mu var?"

"Bu... karmaşık bir durum," dedi Saffron, gözlerini kucağındaki ellerine dikmiş bir halde. "Ama... profesör, daha fazla peçe olayı oldu. Eminim onları duymuşsunuzdur. Sadece Avren'de değil, Erelaine'de de bir tane vardı, sonra Güz Sarayı'nda bir tane daha. Dün gece Ailinne'de de bir tane olacaktı ama-" Gözleri Aodhán'a kaydı, sonra tekrar Adelard'a döndü. "Ama şanslıydık. Onu takip etmeye çalışıyorduk, Kraliçe Proserpina'nın eski taç giyme töreninin rotasını izlediğini fark ettik, bu yüzden onu bulursam bir şeyler yapabileceğimi düşünmüştüm ama... bu çok zor oldu. Cylvan Avren'e geri dönmek istedi ama... ama ben bunu hazmedemedim. Oturup haber beklemek için oraya geri dönmek. Düşündüm ki... umuyordum ki... sonunda bana kurak kelime dağarcığımdan daha fazlası konusunda yardım etmeye istekli olabilirsiniz profesör. Ryder'ın elinde Daurae Ascheden fazlası var, arkadaşlarımı da aldı."

"Arkadaşların mı?"

Saffron'un elleri giderek artan bir tedirginlikle birbirine daha sıkı kenetlendi. Başını salladı. "Evet," dedi kısık sesle. "Yaz Ortası Oyunları başlamadan önce Ryder, Hollow, Letty ve Nimue'yi perdenin arkasına götürdü. Sanırım bunu beni tuzağa düşürmek için yaptı. Sanırım bu insan isyanı girişiminde onunla ortak olmamı istedi ve ben de kabul etmekte yavaş davrandım."

"Güzel," dedi Adelard kararlılıkla ve Saffron sonunda tekrar göz göze geldi. Adelard'ın paylaştığından daha fazlasını bildiğinin kanıtı olan yoğunluk geri gelmişti. Saffron, profesörün sonunda açıklama yapabileceğini umarak devam etti. Taran'ın en başından beri nasıl aşına olduğu hakkında konuşmaya devam etti; Günişığı'ndan ve oyunlar sırasında Asche'nin yanında bahsetti; Ryder'ın büyüsünü kontrol etmek ve ona bir cadı işareti sunmak konusunda ona verdiği her sözü tekrarladı. Tüm bu süre boyunca yalan söyledi, gerçekleri Saffron'dan bilerek sakladı çünkü gerçekte Saffron'un büyüsünün olabildiğince vahşi olmasını istiyordu, böylece oyunlarda ortalığı kasıp kavuracak kişinin kendisi olmasını sağlayacaktı. Ve Ryder onun için bu aracı olmayı reddederek, bunun yerine perdeyi açmaya başvurmuştu.

Kelimeler çaresiz bir kesikten akan kan gibi döküldü. Adelard sözünü hiç kesmedi, sadece başını salladı ve çenesini masasının üzerinde iç içe geçmiş parmaklarına dayadı. Bu sırada Aodhán da aynı şekilde Saffron'a bakıyor, kaşlarını merakla hafifçe kaldırıyordu. Ne de olsa oyunların o son anlarında tam olarak ne olduğu pek bilinmiyordu. Saffron meraklandıkları için onları suçlayamazdı.

"Bana yardım edebileceğini düşündüm, çünkü peçe olaylarının izini sürerken-" Saffron çantasından aceleyle eskiz defterini çıkardı ve sayfaları çevirerek, baş bekçi çemberleri saraya ilk bildirdiğinde Cylvan'ın ona verdiği çizim broşürünü sakladığı yere geldi; yanındaki sayfada, Goblen Salonu'nun garip çemberini daha büyük bir şekilde yeniden çizmiş ve eşlik eden notlar almıştı.

Adelard öne doğru eğilirken gözlüklerini düzeltti, sonra boğuk bir sesle geri çekildi ve neredeyse sandalyesini geriye doğru devirecekti. Saffron nazikçe ismini sorduğunda her zamankinden daha solgun gözlerle resme baktı. Saffron'un adının ne olduğunu

Özellikle de adam boğazını temizlemek ve konuşmak için ağzını açtığında Adelard'ın kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Özür dilerim," dedi sesi titreyerek. "Beni sadece bununla korkuttun, Saffron,ahaha... Ah, işte, şimdi anlıyorum, daire çizimini kırık bıraktın, böylece harekete geçmeyecekti. İyi çocuk. İzin ver -Daha yakından bakmama izin verir misin? Teşekkür ."

Saffron sessizce devam etmeden önce ona sayfadaki her işareti gözden geçirmesi için bolca zaman verdi.

"Ryder'ın yaptığını öğrenmeden önce sürekli kâbuslar görüyordum. Biri bana sesleniyor, gelip onları bulmam için yalvarıyordu. Onları kurtarmam için. İlk başta Asche olduğunu düşündüm ama..." Aodhán'a tekrar kısaca baktı. "Ama son zamanlarda, bu çılgınlıkların sadece Ryder bu büyüü yaptığinde bana geldiğini fark ettim. Sanırım birbirleriyle bağlantılılar."

Adelard başıyla onayladı. Gözlüklerini bir kez daha düzeltti, sanki kaymış ve doğru görmüyormuş gibi bir paranoyaya kapılmıştı.

"Kendini ilan et, ruhunu koru, rezil ol," diye okudu nefesinin altından.

Saffron başını salladı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Ne yazık ki bir fikrim olabilir, evet," diye cevap verdi Adelard yüzyıllık bir sessizlikten sonra nihayet. Saffron'a yorgun bir ifadeyle gülümsedi, gözlüğünü bir kez daha burnuna bastırdı ve eskiz defterini usulca kapatıp masanın üzerine geri koydu. "burada değil, delikanlı. Tanrı aşkına, burada olmaz. Bu gerçekten beni . Aslında, Prens Cylvan'ın dediği gibi yapsan ve buradaki sosyal ziyaretlerini tamamladıktan sonra Avren'e dönsen daha iyi olur."

"Sonra-"

"Eminim güneş doğmadan önce Beantighe Köyü'ne gitmek için can atıyorsundur, değil mi?" Adelard ayağa kalktı ve kazağındaki kırışıklıkları fırçaladı. "Yolunuza devam etseniz iyi olur, böylece gece vardiyasında çalışan Beantigheler sizi fark edip soru sormaya başlamaz. Ériu biliyor, o isyancılar ortalıkta dolaşırken zavallı annelerinizin başının etini yiyip duruyorlar, insan büyüü hakkında bilgi istiyorlar. Bunu şimdilik Nora'dan da saklasan iyi olur, değil mi?"

"Profesör, lütfen-!" Adelard eskiz defterini yaklaştırırken Saffron ayağa fırlayarak yalvardı. "Profesör - tüm saygımla

Saygı duy, lanet olsun, bana yardım edene kadar gitmiyorum! Artık kibar olmayacağım, hele ki BANA YARDIMCI OLABİLECEK TEK KİŞİ sizken!"

Saffron bağırmayı beklemiyordu ama Aodhán bile sıçradı. Adelard ona baktı, Saffron'un nefesleri sert ve hızlı bir şekilde gelirken masanın diğer tarafında sert bir şekilde duruyordu.

"Ben-" diye mırıldandı. "Profesör, özür dilerim, ben- ben sadece-" Yenilmiş gözyaşları gözlerini çevreledi. "Sana yalvarıyorum Adelard. Sana ihtiyacım var. Arkadaşlarımın, Daurae Asche'nin, hepimizin sana ihtiyacı var."

Adelard yine uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Saffron'un omuzlarının çökmesine yetecek kadar uzun bir süre ve sonunda gözlerini indirdi. Eskiz defterini masadan alıp çantasına yerleştirdi.

Profesör sonunda, "Avren'de geçirdiğin onca zamandan sonra oldukça cesur olmuşsun," diye konuştu.

Saffron yüzünü buruşturarak Adelard'a baktı ve profesörün kendisine onaylamaktan çok babacan bir öfkeyle baktığını görünce şaşırdı.

"Bu kadar kibar birinin kendi ofisimde bana sesini yükselteceği hiç aklıma gelmezdi," diye devam etti ve sonunda gözlüklerini çıkarıp camlarını silerken kulak zinciri ensesinde sallanıyordu. Uzun bir süre cam parçalarına baktı, sanki yansımada sadece kendisinin görebileceği bir şeyi düşünüyormuş gibi. "Bir beantighe olarak mı yoksa bir prens olarak mı soruyorsunuz?"

"Arkadaşın olarak soruyorum," dedi Saffron zayıf bir sesle. Adelard'ın hareketleri durakladı ve gözleri tekrar ona kaydı. Saffron daralan boğazına rağmen yutkundu. "Tüm bunlarla boyundan büyük işlere kalkışmış aptal bir insan olarak soruyorum. Peçe bana güveniyor ve ben kurak bir steli bile zar zor bir araya getirebiliyorum. Bana yardım edebilecek birine *çaresizce* ihtiyacım var."

"Cormac'ı yolda yakmaya çalıştın. Görünüşe göre kurak stelleri yeterince iyi teslim edebiliyorsun."

Saffron yüzünü buruşturdu. "Bir zamanlar çok sevdiğim biri bana kurak kelimelerden oluşan uzun bir liste öğretmişti. Ama her ne kadar hoşuma gitse de Ryder Kyteler'ı ateşe vermenin tüm sorunlarımı çözeceğini sanmıyorum."

"Bir düşünce," diye mırıldandı Aodhán.

Adelard da sırtıttı, sonra içini çekti. Gözlüklerini tekrar yerine yerleştirdi.

"Gün batımından sonra Beantighe Köyü'ne geleceğim, orada biraz daha açık konuşabiliriz." Bu kez Saffron'a dikkatle baktı ve Saffron doğruldu. "Eminim annen bu kafana ne tür fikirler ektiğimi bilmek isteyecektir. Sana bir şey öğreteceğime söz vermiyorum ama en azından şimdilik bu senin için kabul edilebilir mi?"

"Evet!" Saffron çantasını göğsüne yakın tutarak haykırdı ve Aodhán'ın onaylamayarak homurdanmasına neden olan derin bir eğilme hareketine girişti. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim profesör! Gerçekten çok özür dilerim! Gerçekten çok, çok üzgünüm-!"

"Önümde eğilmeyin majesteleri, yüzüm kızarır," diye cevap verdi Adelard, masasındaki sandalyeye çökerken yeni ve yorgun bir şakacılıkla.

Saffron kendini tekrar toparladı. Adelard'ın nihayet bildiği bazı şeyler hakkında bile açıkça konuşmaya istekli olduğu düşüncesi bile kalbini heyecanla çarptırdı, sihirle ilgili uzun ömürlü deneyimi.

Diğerleri de ayağa kalkarken Adelard ona bakmaya devam etti ve gözlerini masasının üzerinde duran hematit asaya dikti. Parmağıyla yavaş ve düşünceli bir daire çizdikten sonra hızlıca bir fiske vurup eline aldı.

"Bunu benim için tutar mısın?" Yüzüğü Saffron'a uzatarak sordu. "Sadece bir yüzükten çok daha etkilidir; kanını çekmek için parmağını delmekten de çok daha az acı verir."

Saffron'un yanakları kızarmış, ne diyeceğini bilemez bir halde yavaşça uzanıp onu almaya çalışmıştı. Elinde soğuk ve pürüzsüz duran kâğıt, çizim yapmak için kullandığı kömür çubuklarından neredeyse daha kalın değildi ve her parmağı onun etrafında kıvrılmış yumruğundan daha uzun değildi. Adelard'a doğru dürüst teşekkür etme fırsatı bulamadan profesör hepsini dışarıya doğru itti.

TARİHÇİ

M Kampüsten çıkarken dikkat çekmemeye çalışarak ormana giden patikayı takip etmeleri Saffron'ı beklediğinden daha fazla duygulandırdı. Eklektik yapısıyla bile

Arkadaşlarının karışımı, zihninin arkasında yaşayan kurt, dizginlerini arkasında taşıdığı at, hatta Baba Yaga'ya sürpriz ziyaretini bildirmek için önceden gönderdiği baykuş arkadaşı bile - dalgın bir şekilde saçlarına dokunmak için uzanmaya devam etti, ne zaman esinti gelse peçe iğnelerinin çekilmesini hissetmeyi bekledi.

Yolun hemen dışındaki budaklı meşe ağacı, şiddetli bir yağmurdan sonra yolun çöktüğü bir yer, önceki yağmurlardan dolayı suyla dolan Quartz Deresi'nin üzerindeki gıcırdayan ahşap köprü gibi, yanlarından geçip gittiği onca yıldan sonra ezberlediği küçük işaretlere gülümserken buldu kendini. Manzaralar, zengin ormanlık çevrenin kokuları, çamur, havadaki ısrarcı büyü, Güz Avlusu'ndaki kadar yoğun değildi ama yine de vızıldamasına neden olacak kadar doygundu. Her şey çok tanıdıktı ve bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra duyuları her zamankinden daha parlaktı. Takvime göre birkaç ay, ama bir zamanlar her adımına kadar ezberlediği bu yerde kendini bir yabancı gibi hissetmesine bakılırsa sonsuzluk gibiydi.

Bu rahatlatıcı, tanıdık şeylere ek olarak, beklemediği ek gelişmeler de vardı. Sabah akşam o uzun yürüyüşü yapan beantighler için işleri kolaylaştırmaya yönelik küçük, samimi girişimler, Alfidel'in tamamı hâlâ gücünün erişemeyeceği bir yerdeyken elinden geleni yapmak isteyen Cylvan'ın çabaları.

Quartz Deresi üzerindeki köprü hâlâ ağırlıklarının altında gıcırdarken, suyun genişliği boyunca gerçek destek kirişleri çakılmıştı. Fenerler her yüz metrede bir yürüyüş yolunu aydınlatıyor, kampüstekilerle aynı alevlerle yanıp sönüyordu. Küçük şeylerdi bunlar; başkalarının alay edebileceği en küçük, en fark edilmeyen şeyler. Ama Saffron biliyordu. Ve Cylvan'ın böylesine önemsiz bir yerde, daha da önemsiz insanlar için bu küçük şeyleri bile başarmak için ne kadar çaba sarf etmek zorunda kaldığını her zamankinden daha iyi öğreniyordu. Saffron ondan ayrıldığından beri ilk kez ametist kolyesini sıktı. Cylvan'ın diğer tarafta bunu hissedip hissetmediğini merak ediyor, tüm olanlardan sonra prensin bunu hâlâ takıp takmadığından bile emin olamıyordu.

Yolları üzerinde başka hiçbir insanla karşılaşmadılar, giderken hafifçe sohbet ettiler ama bunun dışında sabahın sessizliğinin tadını çıkardılar. Beantighe Köyü'nün kapılarına yaklaştıklarında, Saffron kapıların hemen önünde bekleyen tanıdık bir figür gördü. Örne şalına sarınmış, iki uzun gümüşü örgü takmış, her adımda göğsünde zıplayan tavuk ayağı kolyesiyle inkar edilemez bir görüntüydü. Onun görüntüsü Saffron'un gözlerinin arkasını duyguyla doldurdu ve sonunda evini bulmuş kayıp bir çocuk gibi hafifçe sızlandı. Baba Yaga girişte bir ileri bir geri volta atıyor, bir eliyle bastonunu kavrarken diğer eliyle tıngırdayan bir fener tutuyordu. Sabırsızdı ama görünüşe göre istekliydi.

Fiachra demir çitin üzerine tünedi ve o sırada kanadının altından süzüldü. Ancak Saffron ve diğerleri yolun sonunda göründüklerinde canlandı; yaşlı anneannenin kendi gözleriyle göremeyeceği kadar uzaktaydılar. Yine de Saffron kendini tutamadı, ellerini havaya kaldırıp onun adını haykırdı. Sonunda yaşlı annesi dönüp ona gülümsediğinde ve adını tekrar söylediğinde gözyaşlarına boğuldu.

Onu kucaklamak için koştu, yaklaşan bir kucaklaşma için desteklediği bacaklarının gücü onu asla hayal kırıklığına uğratmadı. Kollarını tekrar ona dolayarak onu sıkıca kavradı, mırıldanarak ve başının arkasını okşayarak onu evine davet etti. *Ev*, yüzünü onun boynunun rahatlatıcı şekline gömdüğünde, tuttuğu gözyaşlarının nihayet gözlerinden dökülmesine neden olan kelime. Yüzünü şaşkınlıkla güldüren yüzlerce öpücükle kirletmek için geri çekilmeden önce, otların, terin, eğrilmiş yünün ve yıkamadan gelen dere suyunun tanıdık parfümünü soludu.

"Oooh, beni tekrar görmeye gelmeni bekliyordum, küçük baharat. Avren'de geçirdiğin zaman hakkında bana anlatacak çok şeyin olduğunu biliyorum." Saffron'un gözlerinden saçlarını çekmek için uzanırken, sanki sonunda evinin yolunu bulan kayıp bir kediymiş gibi konuştu. "Majesteleri, siz-ah, bekleyin..."

Aodhán tıpkı ilk seferki gibi homurdandı. Yine de belirsiz bir merakla yaklaştılar ve Baba Yaga'ya gösteriş yapmak istercesine abartılı bir kol hareketi ve küçük bir ayak hareketiyle selam verdiler. Bunu, onca hırpalanmadan sonra kendilerini zar zor bir arada tutan pasta kutularının uzatılması izledi.

"Sizinle tanışmak bir zevk," dediler. "Ben Saffron'un kişisel muhafızıyım, en azından şimdilik. Nazik Aodhán."

"Ne kadar büyüleyici," diye kıkırdadı Baba Yaga. "Gördüğüm kadarıyla arkadaş seçme zevkin gelişmiş, Saffron. Bu yakışıklı yaratık da kim?" Saffron'un düzeltmesine fırsat vermeden devam etti ve Baba Yaga diz çöküp Copper'ın her kaşımaya başlayınca onu bıraktı. Yağmurdan sıırılsıklam olan tilki neredeyse mırıldandı, görünüşe göre ikinci kayıp kedi sıcak bir karşılama için can atıyordu.

"Bu benim arkadaşım Copper," dedi Saffron. "Normalde çok daha uzun boyludur. Ve kurudur. Bu kül rengi durum onun için çok zor oldu."

"Bahse girerim bir fey lordu kadar yakışıklısıdır, değil mi?" Baba Copper'ın çenesinin altını ovarak mırıldandı. "Yine de Saffron'un eve eski zamanlardaki gibi tüylü bir şey getirmesini tercih ederim. Son zamanlarda lord seçimleri en hafif tabirle *şüpheli*. Gelin, diğerleri eve gitmeden önce yağmurda ıslanan eşyalarınızı içeri götürelim. Sabah vardiyasına hazırlanmaları için yardım etmeliyim.

Ama siz ve arkadaşlarınız salonda oturabilirsiniz. Sabahların ne kadar korkunç olabileceğini hatırlarsınız."

"Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?" Saffron, Boann'un dizginlerini tekrar eline alarak onu köyün kapılarından geçirip Wicklow Kulübesi'nin yanına götürdü. Onun evi, Luvon'un Kışlık Saray'daki malikânesi kadar, hatta ondan daha çok önemliydi. Sadece birkaç ay önce bıraktığı gibi aynı boyutta, şekilde ve renkteydi.

Boann'un fazla uzaklaşmayacağından emin olduktan sonra dizginini çözen Saffron, onu kulübenin ön bahçesindeki çiy bakımından zengin çimlerde otlaması için bıraktı ve diğerlerinin çoktan içeri davet edildiği Wicklow Kulübesi'nin açık kapısına doğru ilerledi. Buram buram ekmek ve kahvaltılık kokan, salonun ocağında çıtırdayan ve alt katın tamamını ısıtan ateş; onarılmış merdiveni ve pencerelerdeki cam paneller. Yaz boyunca oradayken bile birçok şey onarılmıştı ama ona hâlâ yabancı gelen şeyler, çok küçük şeyler, ona yine Cylvan'ı hatırlatan ve midesini bir suçluluk fısıltısıyla titreten şeyler.

Sabah telaşı, Saffron'un her zaman hatırladığı gibi, salonun arka doğru oturmuş, yanında Aodhán, ayaklarının dibinde Copper ve aralarında sıcak çay fincanlarıyla telaş içinde geldi. Duvarın öbür tarafında, beantigh'ler ikram için getirilen hamur işlerini mideye indiriyordu.

Beklenmedik ziyaretçiler olarak çok fazla göze çarpmamak, herhangi bir paniğe yol açmamak için ellerinden geleni yaptılar ama elbette diğerleri evde iki yabancının ve onlarla birlikte dev, vahşi bir canavarın olduğunu fark edeceklerdi. Özellikle de Copper oradaki en beceriksiz yaratık bile değilken, Aodhán çaylarını yudumlarken bir heykelden daha sert oturup yere, tavana bakıyor, merdivenlerden inen bir düzine beantighe civciviyle göz göze gelmeden önce salonun penceresindeki renkli camı yorumluyordu. Belki de muhafızların benzediği tek kişi Cylvan değildi, Saffron birden onlarda da Asche'den çok şey gördü.

Sonunda, kümelenen beantighe'lerin araştırmacı bakışları kaçınılmaz hale geldi ve Saffron, sabit, kalıcı gözlerle tanışmak için yukarı bakmaktan kendini alamadı. Ancak Fleece'in bakışları karşısında elindeki sıcak içeceği dökerek sıçradı.

Kaşlarını kaldırdı ya da İpek köşeden mutfağa baktı. Sanki onu bir yerden tanıdıklarından eminlermiş ama tam olarak çıkaramıyorlarmış gibi onu değerlendiriyorlardı. Saffron sadece gözlerini tekrar aşağıya çevirebildi, nefesini tuttu ve kalbi yarasını sızlatacak kadar sert atarken bir elini göğsüne dayadı.

"Her şey yolunda mı?" Aodhán içkilerinden aldıkları yudumlar arasında sordu.

Saffron başını salladı. "Avren'de Cylvan'a katılmak için Morrigan'dan ayrıldığımda... köydeki herkesten benimle ilgili anıları almak için buraya kraliyet kahinleri gönderdiler." Kekelemesinden, tüm çabasına rağmen sesinin hafifçe titremesinden nefret ediyordu. "O zamandan beri ilk kez dönüyorum. Bunun ne kadar kötü hissettireceğini... fark ettiğimi sanmıyorum."

Aodhán uzun bir süre bunu düşündü, Fleece ve diğer tanıdık yüzlerin yiyecek bir şeyler istemek için mutfağa koşuşturmalarını izledi.

"Prens olmak için pek çok şeyden vazgeçtiniz," dediler.

"Prens olmak için değil," diye düzeltti Saffron, "Cylvan'la birlikte olmak için. gibi unvanlar umurumda bile değil."

"Hey," diye yaklaştı başka biri ve Saffron bir ayağa fırladı. Bu beantighe'nin sıçramasına neden oldu ve Saffron çabucak gülümseyerek çayını bıraktı ve gerginliğini yumuşatmaya çalıştı.

"Günaydın," dedi Thread'e ismiyle hitap etmemek için kendini zor tutarak. "Sizin için bir şey yapabilir miyim?"

Aodhán boğazını temizledi ama artık çok geçti. Thread'in ağzının kenarı bile Saffron'un bu kadar hevesli olmasını beklemediği gibi seğirdi.

"Prens adına mı buradasınız?" Gözleri kısa bir süreliğine Aodhán'a kaydı, sanki onu Cylvan'la karıştırmışlardı.

"Tam olarak değil ama ihtiyacınız olan herhangi bir mesajı iletebilirim, evet," diyerek Saffron onların dikkatini geri çekti.

"Bu bir mesaj değil, daha çok bir soru." "O zaman isterseniz cevaplamaya çalışabilirim."

"Tam olarak ne yapmamızı istediğini bana söyleyebileceğini umuyordum."

Saffron gözlerini kırptırdı, boş gülümsemesi şaşkınlıkla şişti. "Ne istiyor...?"

"Şu insanlar Avren'den gelip bize sözleşmelerimizden kurtulma yolları önerip duruyorlar, değil mi?" dediler açık açık. "Ama hemen ardından cadı avcıları geliyor. Kırmızı kartlı insanlar üvez ruhu adına burada olduklarını iddia ediyorlar ama üvez ruhu *gerçekten* musallat olduğunda Morrígan'da çalışan herkes onun bir zamanlar Cylvan'ın arkadaşı olduğunu ve sonunda ona huzur veren kişinin o olduğunu bilir... Yani kırmızı kartlar onun tarafından mı gönderiliyor? Neden onları almamız için bizi kandırmaya çalışıyor ve hemen ardından cadı avcıları gönderiyor? Bana sorarsanız biraz şeytani."

Saffron onlara baktı, yüzündeki gülümseme hâlâ kaskatı kesilmişti. Diğer beantigheler de sanki ortak bir tartışma konusuymuş gibi onları izliyordu.

"Ne?" diye homurdandı önce. Sorunun bu kadar bariz olması karşısında biraz afallamıştı. Thread olan biteni tamamen yanlış yorumladığını fark etmiş gibi hafifçe soldu. Ama özür dilemek için eğilip aceleyle uzaklaşmaya başladıklarında, Saffron'un eli kollarını yakalamak için uzandı.

"Hayır, bekle, özür dilerim!" dedi, önce yüzünü buruşturdu, sonra da geçiştirmek zorunda kaldı. "Kafanızı karıştırmak istememiştim. Birinin sorduğunda bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum. Bana gerçekten söyleyebilir misiniz- kırmızı insanlar size üvez ruhu hakkında tam olarak ne söyledi?"

"Onlar... üvez ruhunun bizi burada, Morrígan'da kurtardığı gibi tüm insanları kurtaracağını söylediler," diye cevap verdi Thread, bu sefer biraz daha az cesurca. Saffron devam etmelerini bekledi ve devam etmediklerinde sinirleri tedirginlikle birbirine girdi. Ah. Gülümsedi ama gülümserken çenesi sıkıştı. Ryder ve cadılarının, ne anlama geldiğini tam olarak anlamadan bu lakabı kullanmaya devam edecek kadar cesaretli hissetmeleri onu aşılamıştı.

"Kırmızı kartları dağıtan ve üvez ruhunun habercileri olduklarını iddia eden insanlar, burada Morrígan'da neler olduğunu gerçekten anlamıyorlar," dedi. "Ormanda kimin peşinden gittiğinize dikkat etmenizi tavsiye ederim. Bu, gerçek ruhun yakında bir gün gelmeyeceği anlamına gelmiyor, ancak gelene kadar, aslında kılık değiştirmiş kurt oldukları halde burada yapılane benzer vaatlerde bulunan insanlar olacaktır."

Thread korkmuş ya da endişeli görünmüyordu; hatta bir bakıma rahatlamış gibiydiler, sanki Morrigan'a gelip kaçırarak insan arayanlarla ilgili onları rahatsız eden bir şey varmış gibi.

"Prens Cylvan da senin için cadı avcılarını göndermeyecek," diye ekledi Saffron kesin bir ifadeyle. "Sana yemin ederim. Kendi başlarına hareket ediyorlar ve hatta en başta üvez habercileri olduklarını iddia eden insanları bile avlıyor olabilirler."

"Burada birçoğumuz söyledikleri her şeye inanmakta tereddüt ediyoruz," dedi Thread sessizce. "Gerçek üvez ruhunun bizim için yaptıklarından sonra - ve sonrasında Prens Cylvan'ın yapmaya çalıştığı şeylerden sonra - bu sahte habercilerin iddia ettiği bazı şeylere inanmak zor. Cottage Dublin'den biri ruhun adını kullanmalarından nefret ettiği için onlardan birini yumrukladı... O zamandan beri bir daha uğramadılar. Belki de bizimle vakit kaybetmekten bıkmışlardır."

Dubhlachan'ın yollarını kesmesinden bahsetmiyorum bile, diye düşündü Saffron, anladığında gülümsemesini bastırarak.

"Söylediklerimi diğerlerine de anlatacak mısın?" diye sordu. "Ayrıca onlara şunu da söyle: Gerçek üvez ruhu geldiğinde bunu bileceksin. Morrigan'ın beantighes'leri herkesten daha iyi bilecektir ve zamanı geldiğinde bunu söylemeliler."

"Pekâlâ," diye yanıtladı Thread küçük bir gülümsemeyle. Saffron'a başlarıyla teşekkür sonra Aodhán'a da bir teşekkür ettiler ve aceleyle mutfağa geri döndüler. Saffron onların gidişini izledi, bir şey içini taştırdığı için uzun süre yerine oturamadı. Gece vardiyasında çalışanların yorucu işlerinden çıkıp içeri girmelerini ve gündüz vardiyasında çalışanların da aksi yöne doğru koşuşturmalarını izlerken taşa dönüştü.

Öfke, Saffron'ın eklemlerini kilitleyen ve içini dolduran bu his öfkeydi. Ryder'ın üvez ruhunun adını kendi adı gibi kullanmaya devam etmesi, hâlâ Saffron'ın onunla bir ilgisi varmış gibi davranması. O kıpkırmızı örtüyü alıp, Saffron'un o örtüyü giymek için tam olarak ne verdiğine dair hiçbir fikri yokken, sahte bir peygamber gibi etrafta gösteriş yapması.

Saffron bir dahaki sefere Ryder Kyteler' karşı şansını bir daha kaybetmeyecekti. Sahte bir adama yakışan sonuçlarla yüzleşecekti.

Peygamber.

BİR KEZ VE EV YERLEŞTİ AŞAĞI TEKRAR, İLE GECE
VARDIYASI BEANTİGHES

Saffron yataklarında uyurken ve diğerleri çoktan yola çıkmışken daha fazla oturup bekleyemezdi. Çay tepsisini mutfığa taşıdı ve Baba Yaga'ya kendisi oradayken yapılması gereken bir şey olup olmadığını sordu. Kaşınan kan arzusuyla ilgili bir şey yapmazsa, kendi derisini yüzebilirdi.

Anlaşıldığı kadarıyla Baba Yaga'nın da benzer bir fikri vardı ama aynı nedenlerle değil. Önce Saffron'un yanağını, sonra da kulağını çimdikleyerek çekti.

"Bu kadar yeter. Çıkar şu cazibeyi çocuğum, sana gerçekten bakmama izin ver."

Saffron yüzünü buruşturdu, son bir haftadır ne kadar az uyuduğu düşünülürse pek de hoş bir görüntü olmayacağını kesinlikle biliyordu. Dullahan'la yolda giderken karanlık sayesinde paçayı kurtarabilmişti ama Aylinne'de Ryder'la yüzleşmesini düşünen anneannesi onun her santimini anında fark ederdi. Yaptıkları onca yolculuğu, attan düşüşünü, tren istasyonunun dışında Aodhán tarafından yere fırlatılışını...

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum Baba, aşağıdan herhangi birinin gelebileceğini düşünürsek-"

Baba Yaga kulağını daha sert çimdikledi, gözlerinde bıçak gibi keskin, tehditkâr bir bakış vardı. Biraz sonra Aodhán içeri girdi, kollarını kavuşturup duvara yaslandı. Sanki onlar da görmek istiyordu. Saffron'un yüz buruşturması derinleşti.

"Tanrım, tamam. Sadece bir uyarı, bir süredir uyumadım ve yolda bazı sorunlarla karşılaştık, ama her şey yolunda ve ben iyiyim, bu yüzden-"

"Oh, Saffron, eğer bana yüzünü hemen bu saniye göstermezsen-"

"Pekâlâ!" Saffron haykırdı, elini gömleğinin içine soktu ve tek bir hareketle ametisti başının üzerine çekti. "Her neyse, şu işler hakkında-"

"Saffron!" Baba ona bakarak haykırdı. O uzaklaşmadan yüzünü tekrar kavradı ve ona daha agresif bir şekilde baktı

onu bir o yana bir bu yana çevirdi. Başparmaklarını gözlerinin altındaki torbalara, yüzündeki morluklara, çenesinin altındaki çiziklere bastırdı, sonra aynı şeyi yapmak için onun ellerini tuttu. Saffron sonunda bir iniltiyle kurtulmayı başardı, ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermek üzereydi ama önce Aodhán'a bakmak için döndü. "Tanrı aşkına ne olmasına izin verdin! *Kişisel korumamış*, buruşuk kığım!"

"Baba!" Saffron denedi ama Aodhán bile normalden biraz daha solgun görünen Saffron'un haline bakakaldı. Sanki onlar bile büyüünün Saffron'un yavaş ve bitkin soluşunu gizlemekte ne kadar başarılı olduğuna şaşırılmış gibiydiler. "Her şey yolunda dedim! Sadece zor birkaç gün . Çatılardan düştükten sonra üzerimize sürdüğün o macunlardan bana da sürmeye ne dersin? Bence gerçekten iyi hissettirir. İstersen bu gece bana bir uyku çayı da demleyebilirsin. Bu çok hoşuma gider."

Baba Yaga bir şeyler mırıldandı, belli ki Saffron'un onu başından savma çabaları karşısında hayal kırıklığına uğramıştı, ama Saffron'un, üzerinde bir yerlerde bulunan çürüklere her zaman böyle tepki verdiğini herkesten iyi biliyordu. Kapının yanından bastonunu kaptığı gibi topallayarak onun yanından geçti ve lavabonun üzerinde asılı duran demetlerden kuru otları öfkeyle çekmeye başladı.

Çalışırken Saffron'a yukarı çıkıp biraz uyuması ısrar etmeye çalıştı, sanki ondan yayılan yorgunluğu aura gözlüklü Luvon'dan farksız görebiliyordu. Ama Saffron sadece başını salladı ve annesinin daha iyi bilmesine rağmen bütün gün uyuduğuna dair bir yalan uydurdu. Saffronun da kendisi kadar inatçı olduğunu bildiği için, eğer ölesiye çalışmak istiyorsa, kulübede ve hatta köyde yapabileceği işleri sıraladı. Saffron bunu inkâr edecek hiçbir şey söylemedi; sadece Aodhán'a dönüp başıyla küçük bir selam verdi ve başlamak için izin istedi.

TOPRAK KÜREMEK, YABANI OTLARI YOLMAK, ÇATIYA TIRMANIP ÇEKİÇLE-

Saffron, altındaki odalarda bir zamanların dostları uyurken, gevşek kiremitleri aşağı indirirken, içinde kayboldu. O

düşüncelerini kapattı, duygularını kapattı, sadece kendisinden istenen işi yaptı.

Eskiden yorucu olan iş, o sabah kollarını açarak gelmişti. Çok yumuşak yataklarda uyuyarak, çok şımartıcı ve zengin yiyecekler yiyerek, hak etmediği lüks şeylerin tadını çıkararak çok uzun zaman geçirmişti. Ölene kadar çalışmak, en azından birkaç saat için doğru gelmişti. Hatta öğleden sonra Aodhán içeride Baba Yaga'ya yardım ederken Copper'la birlikte su çarkının yanında uyukluyordu. Onlar bile ona tembel demiyorlardı, sanki onun gösterişsiz yüzündeki yorgunluk karşısında aynı derecede şaşırılmış gibiydiler.

Sabah öğleden sonraya, sonra akşama, sonra da gün batımına doğru ilerlerken Saffron, Fiachra'yı Baba Yaga'nın girişlerdeki turuncu kedisini taciz ettiği için azarlamasının tam ortasındaiken kapı çaldı ve kalbi başka bir nedenle çarpmaya başladı. Diğer tarafta, Adelard endişeli bir gülümseme ve selamlama ile duruyordu, başının üzerine çekilmiş bir pelerin giymişti. Onun arkasında, her zamanki gibi yakışıklı ve metanetli görünen Cormac Dullahan'ı daha da şaşıran Saffron, küçük adamı içeriye kadar takip etti.

Hoşbeş faslı bittikten sonra Cormac salonda Aodhán ve Copper'la otururken Adelard da Cottage Wicklow'un mutfağında kendini evinde gibi hissetti. Saffron'un karşısındaki masada oturmuş, sanki gençliğinin gerçek kaynağıymış gibi Baba Yaga'nın kekinden bir parça yiyordu. Hatta o ve annee, Saffron yokken artan bir yakınlık hissini im edercesine ileri geri atıştılar. Saffron eğlendiğini gizlemek zorundaydı. Daha iyi bilmeyen, salondaki dev gibi, korkutucu derecede ürkütücü adamın Adelard'ın sevgilisi olduğunu bilmeyen biri onları yaşlı evli bir çift sanabilirdi. Belki de bir büyükanne ve onun inatçı torunu. Adelard'ın teknik olarak Baba Yaga'dan birkaç yüzyıl daha yaşlı olduğunu düşünmek garipti, öyle görünmese ya da öyle davranmasa bile.

Yemeklerini yerlerken Saffron duygularını dizginleyen sıkı kurdeleyi çözdü ve duygularının kontrollü bir şekilde dökülmesine izin verdi. Adelard ondan her şeye en baştan başlamasını istediğinde, bu kez önemli olduğunu düşünmeyeceği en küçük ayrıntıları bile hiçbir çekince duymadan paylaştı. Saffron da öyle yaptı.

En başında, Ryder onu Avren'deki hastanede ilk ziyaret ettiğinde başladı.

Ancak Saffron Beltane festivalinde Ryder'la olan temasını ve ondan ilk kez bir anı alındığını düşündüğünü hatırladığında, işler sırayla takip etmeye çalışmak için karmaşık hale geldi. Neden hafıza manipülasyonundan şüphelendiğini açıklamak için, daha sonra Ryder'ın yarı insan olduğunu ve Taran'a göre iplik dokuma konusunda kahinlik eğitimi almış olması gerektiğini nasıl öğrendiğini açıklamak zorunda kaldı. Ryder'ın peçe çemberleri kullanarak peçeyi nasıl manipüle edebildiğini de anlattı - bu noktada Copper tarafından çalınan adamın peri yüzüğünü üretti

-Ve Ryder'ın kendi suç ortaklarından birinin bir keresinde onun peçeye yeminli bile olmadığını ima ettiğini de ekleyerek. Peçe onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu ama o yine de bir şekilde, görünüşe göre sadece parmaklarındaki yüzüklerle bu kadar çok yıkıma neden olabiliyordu. Tam o Aodhán mutfağın girişinde belirdi, kollarını kavuşturmuş ve her zamankinden daha tedirgin görünüyordu çünkü Ryder'ın Ailinne'deki saldırısını ilk kez duyuyorlardı.

Saffron, Ryder'ın ne zaman yalnız kalsalar Saffron'un Cylvan'dan şüphe etmesini sağlamaya çalıştığından, durmadan Saffron'un Rowan büyüsünü anlaması için tam da ihtiyacı olan kişi olduğundan bahsettiğinden, hatta ona cadı işaretini almanın bir yolunu vaat ettiğinden ama ne zaman birlikte olsalar Saffron'un her şeyi önce kendisinin bulması için ısrar ettiğinden bahsetmeye devam etti. Sonunda Saffron adamın harabelerdeki kütüphanesini inceleme şansı bulduğunda ve orada kayda değer hiçbir şey olmadığını fark ettiğinde bu mantıklı gelmişti.

Cylvan'la birlikte Avren Ulusal Kütüphanesi arşivlerinde buldukları portreden, Akasya Kyteler'in 'na çok benzeyen o resminden bahsetti; sonra da Asche'nin bir zamanlar Günişığı'nın Finnian Harabeleri'nde Ryder'ın konumunda olduğunu, yerinden edilmiş beantighlere yardım etmeye çalıştığını, artık yüksek fey patronları tarafından sahiplenilmek istemediklerinde onları güvende tuttuğunu anlatmıştı. Ryder'ın gelip bunu ondan nasıl aldığını ve Saffron'un, aralarında her ne olursa Ryder'ın aldığı tek şeyin onun hiyerarşideki yeri olup olmadığını merak ettiğini. Hatta Günişığı'na yakın Chandry adında birini nasıl tutuyor olabileceğini

İnsan tarafında rehin tutuluyordu, zaten bu yüzden Morrigan'daydı, Kyteler Okulu harabelerini arıyordu ve bu şekilde perdeyi aşmaya çalışıyordu - ve tam o sırada Adelard boğazını temizleyerek Saffron'u tekrar yola çağırırdı.

Konuşmasının yarısında Adelard notlar almaya başladı. Hızlı, birkaç kelimelik notlar, ama hiç sözünü kesmedi. Saffron onu izlemek için her durakladığında, bir kelime ya da soru beklediğinde, Adelard sadece Saffron'a devam etmesini işaret etti. Saffron da devam etti, sesi gittikçe karıştı, neyi açıkladığını ve neyi unuttuğunu unuttu, sonunda sesi boğuklaştı.

"Dün gece gece kraliçesinin taç giyme töreninin rotasını izlediğini söylemiştiniz, değil mi? Yol boyunca perdeyi mi açıyor?" Adelard başka bir not alırken açıkladı. Saffron başını salladı. "Şu sıfatını bana tekrar gösterebilir misin?"

"Dikkatli ol-" diye başladı Baba, ama Adelard ona bir gülümseme fırlattı.

"Senin hatun oldukça zeki, çemberi yarım bıraktı ve böylece istemediği bir şeyi yapmamış oldu."

Baba Yaga gururlu bir ebeveyn gibi gülümsedi ve Saffron aceleyle eskiz defterini çıkarırken kızardı. Bunu yaptıktan sonra Adelard kitabı kendine yaklaştırdı ve uzun bir süre sayfaya baktı. Tıpkı bir önceki gece olduğu gibi, bu sefer gözleri her bir vuruşta uzun süre oyalandı. Saffron'un notlarını gözden geçirdi, porsuk dallarını, elmayı ve çemberin içindeki diğer nesneleri düşündü. Tüm bu süre boyunca kaleminin ucu not kâğıdının bir kıl kadar uzağında gezindi.

"Profesör?" Saffron sonunda fısıldadı ama Adelard sadece başını salladı ve hafifçe arkasına yaslandı. Gözlüklerini düzeltti, yine bir gece önce olduğu gibi, oturuşunu ayarlarken başladığı zamankinden biraz daha solgundu.

"Demek ki hayal etmemiştim," diye nefes aldı. Cormac aniden ortaya çıktı, sanki diğer odadan bile Adelard'ın tavrındaki değişimi hissetmiş gibiydi. "Ölülerle iletişim kurmaya çalışıyor."

Saffron bir an ona bakakaldı. Baba Yaga da küçük bir ses çıkardı, sonra da aceleyle ayaklarını sürüyerek lakabı kendi gözleriyle görmeye çalıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, zar zor duyulabiliyordu. "Böyle şey..."

"Çok eski," diye fısıldadı Adelard küçük bir baş hareketiyle. Bu kez, sanki kendisi de inanamıyormuş gibi elini resmin üzerinden hafifçe geçirmek için uzandı.

"Ölülerle iletişim kurmak mı?" Saffron şaşkınlık ve inançsızlık karışımı bir ifadeyle sordu.

"Bu doğru." Adelard hafifçe öne doğru oturdu. "Nora da bunu tanıyor. Bu, höyüklerdeki birine seslenmek için kullanılan çok eski bir büyü. Peçe'nin bir keresinde bunu 'Dagda'nın büyü kitabından' olarak tanımladığını söylemiştin. Bunun özellikle doğru olup olmadığını teyit edecek biri değilim, ancak *'kendini ilan et, ruhu koru, utanç'* bu nesnelerle ve bu düzenlemede, oldukça inkar edilemez. Nora, açıklamak ister misin?"

Baba Yaga iç geçirdi, huzursuzca gümüş örgülerinden birini okşadı. Ayaklarının dibinde, turuncu şişman kedisi miyavlıyor ve ayak bileklerine sürtünüyordu, sanki Cormac'ın Adelard'inkini hissettiği kadar onun sinirlerini de hissedebiliyordu.

"Herhangi bir resmi fey anlaşmasının üç bölümü vardır," diye başladı sonunda. "En azından eskiden vardı, insanların kandırılmasını önlemek için böyle şeyler öğretilirdi. Tüm fey anlaşmalarının şartları vardır - sanırım bir prensle *geis* yapmadığınız sürece, bu durumda kurallar biraz daha gevşek gibi görünüyor."

Saffron yüzünü buruşturdu. Adelard sırtıttı. Baba Yaga devam etti.

"Talep, teklif, sonuç. Talep, anlaşılır bir şekilde, anlaşmayı öneren kişinin ne istediği; teklif, bunun için ne vermeye istekli oldukları; ve sonuç, ikinci tarafın şartları ihlal etmesi durumunda karşılaşacağı . Bu büyüde -talep: *kendini ilan etmek*; teklif: *ruhu korumak*; sonuç: *rezil olmak*... zavallı uyuyan bir ruhu anlamsız taleplerini dinlemesi için uyandırmaya çalıştığını , bu onun için oldukça cesurca..."

"Barınak ruhu' derken ne demek istemiş olabilir?" Aodhán hâlâ duvara yaslanmış bir halde sordu. "Höyüklerde uzun süredir bulunan biriyle gerçekten bağlantı kurmaya çalıştığını varsayarsak."

Adelard gözlüklerini düzeltti ve Aodhán'a düşünceli bir şekilde baktı. Baba Yaga cevap vermeden önce, profesör parmaklarını dikleştirdi

birlikte dudaklarına bastırdı. Saffron, Cormac'ın bir an için sırtıttığını gördüğüne yemin etti.

"Kaç Aodhán Bey?" Adelard sordu. Aodhán alay etti. "Senden daha yaşıyım, insan-"

Adelard kıkırdamadan önce gülümseyerek, "Kusura bakmayın ama bundan şüpheliyim," dedi. Başparmağındaki basit bir altın bant olan yaşlanma karşıtı yüzüğü mum ışığında sanki koreografi yapılmış gibi parlıyordu. "Bu adamın özellikle Avren'in Goblen Salonu'ndaki seçilmiş merhumuna seslenmek için yaptığı ilk girişim gözümünden kaçmadı. Avren'in etrafında rapor edilen tüm bu diğer kurak çemberler tamamen saçmalık, değil mi Saffron? Bunu zaten biliyordun."

Saffron başını salladı. "Sanırım onları bulan yüksek feylerin kafasını karıştırmak için. Cylvan'a ben de öyle düşündüğümü söyledim."

"Bu doğru. Şimdi, ölmüş biriyle iletişim kurmak için genellikle onun için kişisel değeri olan bir şey kullanırsınız; yaşam ile ölüm arasındaki perdeyi aralayabilecek bir şey. Ancak, onun böyle bir şeye sahip olmadığı açık, bu yüzden neden bu şekilde devam ettiğini sadece tahmin edebiliriz."

"Belki de öyle olduğunu düşünüyordur?" Saffron sordu. "Elma ya da porsuk dalları ya da... belki de bir sonraki yerde tekrar denemek için ayrılmadan önce geri aldığı bir şey."

"Aylinne'de bunu gerçekleştirdiğinde bir şey gördünüz mü?"

Saffron başını sallamadan önce bu konu hakkında düşündü. "Hatırladığım kadarıyla hayır, ama karanlıktı ve beni mecbur bırakmıştı, o yüzden bilmiyorum..."

"Kayıp ruhun kendisine seslenmiyor olması da mümkündür. -Ama daha ziyade hafıza dokusuna," diye etti Adelard.

"O zaman neden ölüleri çağırmak için bir büyü kullanıyorsun?" diye sordu Aodhán. "Eminim siz cadıların kayıp şeyleri bulmak için de büyüleri vardır."

"Bir ruhu ruh yapan nedir, Nazik Aodhán?" Adelard gözlerini onlarınkine dikerek sordu. "Belki yüksek feyler farklı düşünüyor olabilir ama insanlar, özellikle de cadılar, *kahinler*, hafıza duvar halılarının bir insanın ruhunun gerçek parçalarını içerdiğine, onları yaşayabilir kılmaya yettiğine inanırlar. Bazı duvar halılarının nasıl olup da örülmeyi reddettiğini ya da bir süre sonra boş kaldığını ancak bu şekilde açıklayabiliyorlar."

"Yani ölmüş biriyle doğrudan konuşmaya çalışmıyor," diye açıkladı Saffron. "Sadece onların hafıza dokusunu bulmaya çalışıyor. Ve bunu yapmak için çok eski bir büyü kullanıyor. Ne için?"

Adelard alaycı bir ifadeyle gülümseyerek, "Bir daha fırsatını bulursan bunu ona kendin sorman gerekecek," dedi. "Bir delinin neden bir şey yaptığını kim söyleyebilir ki?"

"Kimi bulmaya çalışıyor olabileceğini biliyor musun?" Baba Yaga dudağını ısırarak Saffron'a sordu.

"Kontrol ettiği ilk yerlerden biri Goblen Salonu olduğuna göre önemli biri olduğunu varsayıyorum. Ama her kimse, belli ki orada saklanmıyordu."

Aodhán, "Kraliçe Proserpina'nın taç giyme töreninin rotasını izliyor," diye mırıldandı. "Belli değil mi?"

"Kraliçe Proserpina mı?" Saffron şaşkınlıkla onlara dönerek sordu. Adelard bile midesine tekme yemiş gibi küçük bir ses çıkardı. Belki de yüzeysel olarak bakıldığında bu cevap en mantıklısıydı

-Ama Ryder gibi biriyle bile olsa, Saffron bunu anlamakta güçlük çekiyordu. Peçeli kraliçeyi bu şekilde aramasının ne gibi bir amacı olabilirdi? İnsanları özgürleştirmek adına yaptığını iddia ettiği her şey, kraliçenin şimdiye kadar yaptığı her şeye taban tabana zıtken?

"Saffron, büyü her yapıldığında sesler duyduğunu, hayaller gördüğünü söylemiştin. Bunlardan herhangi biri sana bir fikir verebilir mi?" Adelard sanki başka bir şey bulmaya hevesliymiş gibi sordu. Saffron dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. Bu hatırlatma kafasındaki karışıklığı gidermek için hiçbir şey yapmadı.

"Bir keresinde... Ailinne'de, yani ben... şey..." yanakları kızarak sandalyesinde kaydı. "Sonradan kraliçe ve Clymeus olabileceğini fark ettiğim bir imgelem gördüm. Havuzlarda bir fey lordunun kucağında oturuyordum; Taran mac Delbaith'e benziyordu, şey, Taran mac Delbaith'e oldukça benziyordu, ki bu insanların daha önce söylediği bir şey olduğunu biliyorum. Taran'ın Clymeus'a benzediğini."

"Bu mutlaka-" anlamına gelmez. Adelard denedi ama Saffron başını salladı.

"O-erm, ben... imgelemimde göğüslerim vardı. Ve uzun sarı saçlarım.

Tıpkı... onun yaptığı gibi."

Adelard sert bir şekilde gözlüklerini düzeltti.

"Öyle mi?" diye sordu. "Peki başka imgelemler bu kadar net oldu mu?"

"Hayır," diye cevap verdi Saffron hemen. "Hayır, kadar canlı bir şey yok."

"Büyü yapıldığında Safran neden imgelemler görsün ki?" Baba Yaga sonra sordu. "Büyüyü yapan o adamken."

"Acaba bu da Ryder'ın kimi bulmaya çalıştığına dair bir ipucu olabilir mi?" Adelard çizilmiş kurak daireye tekrar baktı. "Bu arayışta kullanmayı seçtiği özel sıfat bana şunu düşündürüyor... kendisini goblen için bir şekilde önemli görüyor, bu da bize bir ipucu verebilir."

"Peçe bir keresinde bana dedi ki..." Tüm gözler ona çevrilip kaşlar havaya kaldırılınca Saffron sözlerini yarıda kesti. Boğazını temizledi. "Ryder'ın *'kendini bir hayaletin en değerli şeyi sandığı'* yazıyordu... yani her neyse, *her* kimi bulmaya çalışıyorsa, belki de onları hayattayken tanıyordur?"

"Belki de," diye düşündü Adelard. "Kendisinin onlar için bir müttefik olarak önemli olduğunu da düşünüyor olabilir. Belki de bu insan isyancıların lideri olarak. Çağırdığı imgelemlere sizin de tanık olduğunuzu göz önünde bulundurursak, belki de bu konuda Rowan cadısı statünüzü göz ardı etmemeliyiz. Ayrıca imgelemlerinizde tam olarak kime tanık olduğunuzu ve bunların tarihsel önemini göz önünde bulundurursak, belki de Ryder şunu söylemeye çalışıyor-"

"Başka bir Rowan cadısı mı?" Saffron kaçırıldı, kalbi sadece bir koruma telaşı olarak tanımlayabileceği bir şekilde çırpınıyordu.

"Peçenin onunla yemin etmeyi reddettiğini söylüyorsun," dedi Adelard başını sallayarak. "Belki de bu onun bunu atlatma girişimidir. Bir Rowan cadısının goblenini çalmak ve tekniklerini bu şekilde öğrenmeye çalışmak. Kutsal yemini saptırmaya yönelik aptalca, aşağılayıcı bir çaba... Sizi temin ederim ki bu sadece onu ısırmak için geri dönecek."

Aodhán, "Hafıza ipliklerini manipüle edebilse bile, bu onları işe yarar bir şekilde okuyabileceği anlamına gelmez," diye yorum yaptı, bu kez biraz da içtenlikle.

Adelard, "Ah-bu da beni neden yaşını sorduğuma getiriyor, Nazik Aodhán," dedi. "Aodhán'ı tanıyıp tanımadığınızı merak ediyordum."

eski *vekil dokuma* uygulaması."

Baba Yaga keskin bir nefes alarak Saffron'un dikkatini çekti. Hafifçe soldu ve Adelard'a sanki kulübesinde bu kadar kötü bir şeyden bahsetmeye cüret edecekmiş gibi baktı.

"Hayal meyal biliyorum," diye cevap verdiler ama ses tonlarındaki bir şey aslında ne kadar bildiklerini gizlemeye çalıştıklarını gösteriyordu. "Dokuma vekiller Kral Elanyl ile birlikte kullanımdan kalktı."

"Ama hafıza duvar halıları öyle değil. Yüzündeki o ifade. Endişemi anlıyorsunuz."

"Dokuma vekiller nedir?" Saffron sonunda sordu ve Adelard ona döndü, suratı asıktı.

"Nazik Aodhán'ın dediği gibi, artık uygulanmayan eski bir uygulama. Kraliçe Proserpina, Verity Holt'un eliyle öldükten sonra her zamankinden daha tartışmalı hale geldi. Dokuma vekiller, insanların kendi rızalarıyla verdikleri bedenlerinin kendi anılarından arındırılarak ölmüş birinin anılarıyla yeniden dokunmasıdır. Bir çeşit ölü çağırma yöntemi de diyebiliriz." Adelard çayını yudumladı, sanki devam etmeden önce zamanını bekliyormuş gibi. "Özellikle Kraliçe Proserpina'nın hükümdarlığı sırasında neredeyse bir düzine dokunmuş vekili vardı - en azından bizim bildiğimiz kadarıyla. Büyük çalışmaları sırasında ona bir şey olursa, hayatlarını ve bedenlerini ona vermeye hazır gönüllülerden oluşan bir manastır. Aslında bunlar onun ilk rahibeleriydi ve kısa süre sonra ilk cadı avcıları oldular. Onlara ihtiyaç duyacağı zamana hazırlanmak için ideallerinde bir vaftiz gibi. Bu yüzden Verity Holt onu öldürdükten kısa bir süre sonra Kral Elanyl ve Kraliçe Una taç giymişlerdi. Annesinin taze kanında diz çöktüler, böylece savaşa devam etmek için yeni bir kraliçe olarak dokunmuş bir vekil yapılamadı."

Saffron'un kulakları çınladı. Korkunç görüntüleri bir kenara itti ve anın içinde kalmak için ilerledi. "O zaman Ryder'ın birinin içine yerleştirmek için bir hafıza halısı bulmaya çalıştığını mı düşünüyorsun? Birini hayata döndürmek için mi?"

"Bir üvez cadısı mı?" Baba Yaga homurdandı. "Peçe ona cevap vermeyeceğine göre? Ve Saffron da reddettiğine göre?"

"Belki de. Bana anlattıklarınıza bakılırsa, adamın davasında biraz rehberliğe ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Ama kim?" Saffron öne doğru oturdu. "O olabilir mi-Verity Holt? Virtue Holt?"

Adelard sertleşti ve başını hızla salladı. "Hayır, hayır, ikisi de değil. Verity Holt öldüğünde anılarının olduğu gibi bırakılmasında ısrar etti. Onun için bir duvar halısı yapılmadı."

"Ya Fazilet?"

"Bunca zaman içinde Virtue Holt'un nereye gittiğini kim bilebilir ki?" yanıtladı Adelard gözlüklerini yeniden ayarlayarak. "Kral Elanyl taç giydikten ve iktidarın mümkün olduğunca barışçıl bir şekilde el değiştirmesini sağlamak için bir süre geçtikten sonra... Fazilet oradan ayrıldı. Belki de insan dünyasına geri dönmüştü, belki de savaşın kendisi gibi pek çok kişiye neler yaptığını düşünerek Alfidel'de başka bir yerde sakin bir hayat bulmayı umuyordu. Ne de olsa kız kardeşini yeni kaybetmişti..."

Saffron tekrar sandalyesine oturdu ve tüm bu bilgilerin, derisini işleyen binlerce iğne gibi içine girip çıkmasına izin verdi.

"Eğer Ryder kraliçenin rotasını takip ediyorsa, o zaman kesinlikle savaşla ilgili biri olmalı," dedi. Ryder'ın insanları beantighe'likten kurtarma güdüsü ya da belki de sadece peçe tarafından reddedilen güç hırsı düşünüldüğünde, bu mantıklı geliyordu.

Adelard'ın gözleri aniden masanın üzerinde altın peri yüzüğüne takıldı ve yavaşça uzanıp onu tuttu. Mum ışığında çevirdi, kanatların, bandın detaylarını takdir etti.

"Kim, gerçekten..." diye fısıldadı, ama sanki biliyormuş gibi ağır bir şeydi bu. Sanki bir fikri varmış gibi. Bunu paylaşmak yerine yüzüğe baktı, oyalandıkça kaşları çatılıyordu.

"Profesör?" Saffron zorlukla fısıldayarak sordu.

Adelard sanki kendi zihni Saffron'unki gibi dönmüyormuş gibi rahat ve bilgilendirici bir sesle, "Biliyorsun, bu yüzükler peçe dokunmuş perilerden başka bir şey değil," dedi. Saffron *odaklanması* için onu terslemek yerine kendini dikkatini vermeye zorlamak zorunda kaldı. "Perilerin perdeyle benzersiz bir ilişkisi vardır; dünyalar arasında geçiş için mikro yırtıklar yaratabilen bilinen tek vahşi şey olmaları da buna dahildir. Bazıları, yaramaz doğaları nedeniyle perdenin fiziksel bedenleri olduklarını bile söylüyor... renklerinin yansıma şekli

ışık spektrumunun her tonu... nereden geldiklerine, nasıl doğduklarına dair asla bir açıklama bulamayacağınız gerçeği... Dagda'nın çilleri ya da belki de gözyaşları... taşlarından mücevherler, doğuştan gelen büyüleri tarafından hayat verilen..."

Adelard yüzüğü masaya geri koydu, Saffron'un çınlayan kulaklarında cam kırılması gibi bir ses çıkmasına rağmen neredeyse hiç ses çıkarmadı.

"Onları vahşi peri meyveleriyle sarhoş ettikten sonra kanatlarını koparırın," diye devam etti. "Sonra, biraz ateş ve biraz da şansla, peçe büyüsünü bunun gibi yüzüklere dönüştürebilirsin. Peçeyi kaprislerinize eğmeye zorlamak için, ona yeminli olsun ya da olmasın. Ta ki peçe ne yaptığınızı fark edip karşılık verene kadar. Peçenin Ryder Kyteler ile iletişim kurmayı söylemiştin, değil mi? Daha iyisini bilmeyen herkesi kandırmak için böyle eski numaralara başvurmasına şaşmamalı."

"Eski numaralar mı?"

Adelard bir parmağını halkanın içinden geçirerek masaya vurdu.

"Peri yüzükleri ilk olarak Peçe Savaşı sırasında isyancılar tarafından kullanıldı. Peçe'nin rızası olmadan bunları kullananların başına gelecekler bilindiğinden, bu yüzükleri dövme yöntemleri çok iyi korunan bir sır olarak saklandı."

Saffron'un kalbi kalktı ve döndü. Aklının bir köşesinde, Taran'ın oturup onu emin olduğu yerde, kurt sanki başından beri tutuyormuş gibi bir nefes verdi. Copper bile çoktan mutfağa girmiş, Adelard'ın ayaklarının dibine oturup onu dinlerken kulaklarını dikmişti.

"İsyancıların rızası var mıydı?" Saffron zar zor fısıldayarak sordu.

"Ah, evet," diye iç geçirdi Adelard bin yılın ağırlığıyla-

Saffron'un kalbi gümbürdedi, sanki en başından beri aşikâr olması gereken bir bağlantıyı yeni kuruyormuş gibiydi. "Verity ve Virtue perdenin içinden geçen ilk insan-insan köprüsüydü. Onunla da oldukça benzersiz bir ilişkileri vardı. Özellikle de Verity. Tıpkı iki yaramaz peri gibi..."

Saffron sormak istiyordu, daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Adelard'ın anlattığı her şeyi tam olarak ne kadar iyi bildiğini, hatta ilk elden bilmek istiyordu ama profesör önce devam etti

Saffron, düşüncelerinin arka tarafını rahatsız etmeye cüret eden tüm kaprisleri silebilirdi.

"Bana anlattıklarından yola çıkarak, Saffron, neredeyse kesin olarak söyleyebileceğim tek bir şey var." Elini karaladığı notların bulunduğu kâğıdın üzerine koydu ve derin bir nefes aldı. "Virtue Holt, o savaşta savaşan insanlar tarafından kullanılan her peri yüzüğünün, bir daha asla onu bükmek için kullanılmayacaklarına dair perdeye söz vererek, iş bittikten sonra yok edilmesini sağladı." Yüzüğü işaret etti ve Saffron'un kalbi küt küt atmaya başladı. "Bu adamın Kyteler isminin önemini kendisi için çalacak kadar bilmesi; bir zamanlar sadece kraliçenin kendisine sadık olan cadı avcılarıyla nasıl ittifak kuracağını bilmesi; peçeyi kendi isteğine göre açmak için peri yüzüklerini hem yapmayı hem de kullanmayı bilmesi... peçenin bile onun uygulamalarına rağmen onunla yemin etmekten daha iyisini bilmesi - kesin olarak söyleyebilirim ki, o hepimizin tahmin edebileceğinden çok, çok daha yaşlı. Çok daha yaşlı ve Avren'i kasıp kavuran bir asiden çok daha güçlü, çok daha *tehlikeli*."

KALINTILAR

S Affron o gece birkaç saat uyuyabildi ama tavan penceresinden gökyüzü aydınlandığı anda tekrar uyandı.

En azından o gece onu uyandıracak bir çığlık olmamıştı. Huzursuzluğu kendisine aitti; sırtının altındaki çatı katının sert zeminini, başının üstündeki tozlu kirişleri ya da gece vardiyasında çalışanların gündüz vardiyasında çalışan meslektaşlarını uyandırıp sabahın erken saatlerinde önceden ısıtılmış yataklarını çaldıkları sırada arada sırada duydukları gevezelikleri suçlayamazdı bile. Saffron'un huzursuzluğu kemiklerine kadar işlemişti ve bir gece önce Adelard'la yaptığı konuşmadan sonra daha da şiddetlenmişti.

Saffron'un, gittiğinden beri Cylvan'ın ne düşünüyor olabileceğine dair sürekli, düşük yanırlı endişesini hesaba katmıyorum bile. Birbirlerini tekrar bulduklarında ve Saffron ona öğrendiği her şeyi anlattığında ne düşüneceğini. Özellikle de Ryder'ın niyetini öğrendikten sonra Saffron'un Ériu'nun kopardığı arpın altında yakın zamanda tekrar Avren'e dönmesine imkân yoktu.

Arka bahçeye açılan tavan arası penceresinden içeri temiz hava doldu ve Saffron nihayet başını yamalı yastığından kaldırdığında, boşluğun etrafında gezinen kanatların vızıltısının belirgin sesini duydu. Uç parıltılı nokta içeride uğulduyor, önce

Kanadına tünemiş Fiachra'ya, yataklarında Saffron ve Aodhán'ın arasında sırt üstü yatan Copper'a ve son olarak da Saffron'a. Copper hemen saçlarına tırmanıp nişan yüzüğündeki mücevheri ve kolyesindeki ametisti çekiştirmeye başlayınca gülmemek için kendini zor tuttu. Gözlerini dikip ciyaklayarak ve yanaklarını sıkarak kirpiklerini çekiştirip kendilerine çalmaya çalıştılar ve Saffron'un onları uzaklaştırmak için savurduğu her bir elini ustalıklı savuşturdular.

Kendini battaniyeden kurtaran Saffron, Aodhán'ı ya da yanı başındaki yatakta hareketsiz bir ceset gibi yatan tilkiyi uyandırmamak için sessizce ilerledi. Ceketini ve pelerinini topladıktan sonra köşedeki bir kutunun üzerinde duran tanıdık bir görüntüyü fark edince durakladı; en son ormana götürüldüklerinde alt tabanları hâlâ çamurla kaplı olan eski gezgin botları. ısırarak, fey yapımı süslü botlarını diğerlerinin yerine bıraktı, bir elinde onları tutarken kapağı yukarı çekti ve sadece en yeni peri yoldaşları onu görürken içeri süzüldü.

Ana merdivenlerin en alt basamağında oturan Saffron önce botlarını, sonra da ceketini giydi ve Baba Yaga ona yiyecek bir şeyler ikram ettiğinde başını salladı. Her sabah yaptığı gibi onun yanağına bir öpücük kondurdu ve Aodhán'a uyandıklarında kendisinin gitmiş olduğunu görünce endişelenmemesini söyledi. Canavarın ne kadar gerçek hayatta kalma içgüdüsüne sahip olduğundan emin olmadığı için Copper'ı da yanında tutmasını istedi. Sadece ormanda yürüyüşe çıkmıştı, yakında dönecekti. En iyi bekçi köpeği de yanında olacaktı zaten.

Bu Baba'nın gözlerini kısmasına neden oldu ama tartışmaya girmemeye karar verdi, sadece iç geçirdi ve merdivenlerden indikleri anda Aodhán'ı tekrar işe koyacağını ve hatta Saffron gerçekten ormanda yalnız kalmak isterse tilkinin yapması için bir şeyler düşüneceğini mırıldandı. Yaşlı cadı son anda ona verecek başka görevler de düşünmeden aceleyle dışarı çıktı.

Wicklow Kulübesi'nden ayrılırken saçlarını parmaklarıyla tarayan Fiachra, onu geride bıraktığı için bir dizi şikâyetle bulunarak tavan penceresinden aşağı süzüldü. Özür dilemek için gagasının altını kaşıdı ve onu gökyüzüne fırlatmadan önce rüzgârı yakalayıp uçmadan önce yuvarlandığı yere geri attı. Bu arada, Safran iki kez kontrol etti

Omuz çantasına eskiz defterini ve satir ilçesinden gelen yabani peri meyveleriyle dolu keseyi koydu. Anneannesine yalan için kendini biraz kötü hissediyordu. En azından *tamamen* yalan değildi - teknik olarak Kyteler Harabeleri'ne *yürümek* zorundaydı. Sadece beklediğinden biraz daha uzun sürecekti. Bütün gün orada olmayabilirdi. Eve döner dönmez bol bol özür dileyecekti.

Demir çit boyunca ilerleyen Saffron, diğer taraftaki ağaçları ağırlaştıran kırmızı üvez meyvelerini takdir etti ve aşırı yüklü dalların nasıl hissettiğini bildiği için sırttı. O ilerledikçe periler de onu takip ediyor, önündeki demir çataldan diğerine atlarken onu güldürüyor, onun izleyip izlemediğini görmek için döndüklerinde kanatlarını çırpıyorlardı.

Onları geçmişte adını verdiği kişiler olarak tanıımıyordu ama yine de onu tanıyor gibiydiler; ya prensinin onu Avren'e çağırmasını beklerken etrafta dolaşan sabırsız insan olarak ya da belki daha da eskiden, çalıntı hazinelerini karıştırmaya karşılığında bal peteği getiren insan olarak.

Nergis. Chartreuse. Kiraz. Bakır, eski alışkanlıkla tek tek isimlendirdi.

"Arkadaşıma onun adını paylaştığını söyleme," dedi parmağına tünemiş, zümrüt mücevheri nişan yüzüğünden çıkarmaya çalışan altın-turuncu yaratığa. "Kıskançlığından seni yiyebilir."

Saffron her zamanki gibi çitlerden aşağı inip en yakın kapıya gitmek yerine uzun yolu tercih etti ve böylece Beantighe Köyü'nün uzaktayken çok özlediği her yerini görme fırsatı buldu. Önce kutlama alanını geçti, ardından toplantı salonunun dış cephesindeki yeni boyayı takdir etti ve son gördüğünden bu yana tek tek boyanmış aksanların sayısının nasıl arttığını görünce kendi kendine gülümsedi. Bazı beantighler çiçekler, diğerleri kelebekler ve böcekler, diğerleri ise periler, tek boynuzlu atlar ya da diğer vahşi feyler çizmişti. Hepsi de kendi isimlerini cılız bir şekilde yazmaya çalışmış, çoğu da yazmayı bilen annelerden biri tarafından akıcı bir yazısıyla çizilmişti. Acı tatlı bir manzara, duvara kendi resmini eklemek için neden hiç vakti olmadığına dair her zaman bahaneler uydurduğunu hatırlatan acı tatlı bir hatırlatma. O zamanlar, bunu kimseye nasıl söyleyeceğini bilemediği için, birkaç gün içinde

Haftalar sonra Avren'de ortadan kaybolduğunda hiçbirisi onun varlığını hatırlamayacaktı.

"/CARUS, GEL."

Saffron Akik Ormanı'nın içini dışını biliyordu ama o yokken neler olup bittiğini bilmiyordu. Gölgeyi bir şeyin içeri girip girmediğini bilmiyordu, tehlikeli bir şeyin etrafta dolaşıp dolaşmadığını bilmiyordu çünkü artık gün ışığında dolaşan en az bir beantighe yoktu.

Aynı beantighe, bir gün yanında Akik Ormanı'nın kurduyla oraya geri döneceğini de asla düşünemezdi. Patileri taze toprağa dokunur dokunmaz canlanan ve güneşe çıkmış bir kedi gibi esneyerek bacıklarını uzatan bir kurt. Ama Taran, çok iyi bildiği bir yerde bile Saffron'un rahatlamasını kolaylaştırıyordu. Sürekli omzunun üzerinden bakmak ya da beklenmedik her seste sıçramak zorunda kalmamak, özellikle de Ryder serbestken. Özellikle de Ryder'ın Vjallrod'da beklenen bir sonraki etkinliğine kadar tam olarak nerede olacağını bilmemek. Özellikle de Adelard'ın bir gece önce ona söylediklerinden sonra *-Ryder Kyteler'in hepsinin tahmin edebileceğinden daha yaşlı ve daha güçlü biri olabileceği.*

Tanrı-Saffron bunun ne anlama geldiğini bilmeyi diledi. Profesörle bu konuyu konuşmak için daha fazla zamanı olmasını diledi, hatta belki özel olarak, adamın Aodhán'ın, hatta Baba Yaga'nın önünde konuşmak istemediği şeyler olabilirdi. Bunları düşünürken çantasından çıkardığı hematit asayı kurcaladı, başparmağını hafifçe alevlenmiş ucuna bastırarak aşağı yukarı sürttü.

"Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı?" Taran'ı yanına çağırdığından beri ilk kez yüksek sesle konuşarak sordu. Taran canlandı, omzunun üzerinden baktı, gözleri donuk sabah ışığında koyu yakut gibiydi. Henüz yağmur yağmıyordu ama havadaki koku Saffron'a yakında yağacağını söylüyordu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Ama bunu düşünüyordum."

Saffron gözlerini devirdi. Böylesine gururlu bir hayvandan daha azını beklememeliydi.

"Adelard'ın paylaştığı başka bir şey var mı?" diye devam etti, kurdu devrilmiş bir ağacın üzerinden takip ederken, elinin ağaç kabuğunda büyüyen yumuşak yosunlara bastığı ya da tanıdık botlarının topuklarının diğer taraftaki balçıklı toprağa çarptığı her anın tadını çıkardı. O eski deri çizmeleri giymeyi ne kadar özleyeceğini hiç tahmin etmemişti, ayaklarına o kadar mükemmel ki, sanki ömür boyu sürecek bir sevgilinin kucağında olmak gibiydi.

Taran biraz düşündükten sonra, "Adelard'ın büyük savaş sırasındaki insan uygulamaları hakkında bu kadar çok şey biliyor gibi görünmesi bence ilginç," diye cevap verdi. "Belki de sırrını iyi sakladığını düşünüyor, ama bu çok açık, değil mi?"

"Onun da bir şekilde bu işe karışmış olabileceğini..." Saffron başını sallayarak sordu. "Bunu ben de düşündüm. Yine de bu kadar uysal ve *kaygılı* birinin, ne bileyim... bir haberciden başka bir şey olduğunu düşünemiyorum. Ya da sadece bir asi? Sanırım gidişatı ya da insanların savaşırken tam olarak ne yaptıkları hakkında pek bir bilgim yok."

"Bu ."

Saffron acı acı kıkırdadı: "Günümüz insanların fikir edinmesini istemeyiz herhalde," dedi. "Ama işin şakası onlarda - insanlar her şeyi kendi başlarına çözüyorlar."

"Belki profesörden biraz daha bilgi istemekten zarar gelmez, bu anlamda."

"Bu da ne, Taran mac Delbaith beni haince davranışlarda bulunmaya mı teşvik ediyor?" Saffron dramatik bir ses tonuyla soluk soluğa kaldı ve kurt öfkeyle hırladı. Saffron kıkırdarak devam etti: "Belki. Eğer daha önce başka bir şansımız olursa..." diye devam etti, emin değildi. *Neyden* önce? Bu düşünceyi bir kenara itti. Bu konuda daha sonra endişelenecekti.

Bulutlu ormanda çoğunlukla sessizlik içinde ilerlediler, aralarında sadece ara sıra yorumlar geçti, onun dışında Saffron sadece eğlenmeye çalıştı. Ciğerlerine çekebildiği kadar tanıdık havayı içine çekti; Fiachra'nın ağaçların arasına girip çıkmasını izledi, bu kadar açık bir gökyüzünde normalde Avren'de hissettiği endişenin hiçbirini hissetmiyor gibiydi. Periler bir o yana bir bu yana uçarak yeryüzüne yaklaşıyor, ya Saffron'un atletinden boncuk çalmaya çalışıyor ya da ona yabani meyveler getiriyorlardı.

takas etmeye çalıştı. Yine de, periler fark etmeden geçerken alıllardan topladığı meyveleri takas ederdi. Fark ettiklerinde her zaman ciyaklar ve öfke nöbetleri geçirirlerdi.

Kyteler Harabeleri'nin dış kapılarına yaklaşmak, Cylvan'ın çağrısını beklediği aylar boyunca tek başına yaptığı tüm yolculuklardan yeterince tanıdıktı, ama bu sefer önünde yürüyen canavarın verdiği rahatsızlık da eklenmişti. Somut ama cisimsiz olan, porsuk dallarına karşı en az Saffron kadar zayıf olan, eski okulu çevreleyen demir kapılara yaklaştıklarında kalın kürkü hâlâ sinirle seğiren Taran. Tedirginlikle homurdanan ve nefes almak için havayı yakıyormuş gibi burnunu yere sürtünen, Saffron demir parmaklıklardan aşağıya, bir zamanlar Günışığı'yla birlikte gizlice girip çıktığı parmaklıklardaki aynı boşluğa doğru yürürken kulaklarını kafasına dayamış olan.

Taran kurt formunda geçemeyecek kadar büyük olduğunda, Saffron onu uzaklaştırmak ve sonra diğer taraftan geri çağırmak zorunda kaldı, bu da köpeğin egosuna açık bir darbe oldu, çünkü başı eğik ve burnu sıkıntıyla kırışmış bir şekilde ilerliyordu.

Günışığı'ndan da öğrendiği ağaçların arasından aynı yolu izleyerek, diğer taraftaki açıklığın kenarına geldiler ve sis örtüsünün içinde kümelenmiş binaların nerede durduğunu görebildiler. O sırada Saffron sessizleşmişti; Taran da sessizleşmişti. Periler başka yerlerdeki işleriyle ilgilenmek üzere uçup gitmiş, terk edilmiş araziyi güneş kuşları, kızılgerdanlar ve eski binaların batan kirişlerinde kümelenen kargalar dışında sessiz bırakmışlardı. Fiachra bile çok geçmeden Saffron'un omzuna kondu, sanki açıklık sonunda onun rahatça keşfedemeyeceği kadar genişti.

Binaların çevresine ulaştıklarında sessizliği bozan Taran oldu, sesi normal konuşulmasına rağmen bir haykırış gibiydi. Saffron o kadar çok ziyaret etmesine rağmen buranın sürekli çınlayan sessizliğine asla alışamayacaktı.

"Asche'nin daha fazla yakmasından sonra bile hala ayakta kalmasına şaşırıyorum."

"Asche çoğunlukla kütüphaneyi yaktı," dedi Saffron. "Ama belki de yangın tüm taşları daha güçlü hale getirmiştir, tıpkı ilk seferden sonra olduğu gibi."

İlk kez, onu beklediğinden daha fazla etkileyen sözler. O sabah farklıydı ve bunun nedeni Saffron'un yanında yoldaşı olarak kurdu getirmiş olması değildi. O sabah Saffron, kütüphanenin ortasında öğrencilerin güvenlik için kaçabilecekleri bir perde açmanın ne anlama geldiğini her zamankinden daha iyi anlamıştı. Neyden kaçıyor olabileceklerini tam olarak hayal edebiliyordu; siyah örtülere bürünmüş ve onları içten içe yakacak gümüş sıvı şişeleri taşıyan cadı avcılarından.

"Bacağımı orada kırmıştım," dedi Saffron, kraliçenin yıkılmış şapelinin önünden geçerlerken kendi ruh halini hafifletmeye çalışarak. "Asche'nin beni harabelerden sürükleyerek çıkardığı ve senin beni yolun kenarında bıraktığın zamanı hatırlıyor musun?"

Taran keskin bir sesle nefesini verdi. "Böyle bir şey hatırlamıyorum."

"Kesinlikle beni öldürmek için geri geliyordun. Çünkü benim saçmalıklarından bıkmıştın. Ama önce Cylvan bana ulaştı, bu yüzden yapamadın."

"Ah, keşke."

Saffron tekrar kıkırdadı ve Taran kulaklarını düzleştirmeden önce ona temkinli bir bakış attı.

"Geriye dönüp baktığımda pek çok şey var..."

"Pişmanlık mı?"

"Utaniyorum," diye . "Ama zalimliğimin suçluluğundan değil -Sadece utanç verici olduğu için, tüm bunlar sırasında ne kadar delirdiğimi hatırlamak için. Cylvan üzerindeki kontrolümü korumaya çalışırken her şeyi yapabilirdim. Aptal bir beantighe ile beyhude bir anlaşma yapmak bile... Danu beni tüm kibrimle yere serdi."

"Kim, ben mi?" Saffron bu sefer gerçekten güldü ve Taran sinirli bir şekilde uzaklaşırken ona yetişmek için acele etti. Elini Taran'ın sırtına koydu, onu rahatlamaya ihtiyacı olan bir köpek gibi okşadı ve Taran aceleyle ilerlemeden önce Saffron'un eline dişlerini geçirdi. Saffron da onun peşinden koştu, ta ki ikisi de harabelerin ortasına doğru son sürat koşana kadar... Taran onu kolayca geride bırakırken Saffron kahkahalarla inliyordu.

YANMIŞ KÜTÜPHANENİN KAPISINA ULAŞAN SAFFRON NEFES ALDI

Kömürleşmiş odun ve taş kokusu, etraflarındaki ormanla aynı tanıdıklığa sahipti. Tavanı gitmiş, içi boşaltılmış, duvarlardaki raflar Asche'nin ateşi onları yiyip bitirdikten sonra iskelet kemiklerinden başka bir şey olmamış olsa bile, bu yer Saffron'a hâlâ huzur veriyordu.

"Bunun başından beri senin sorunun olduğunu biliyorum," dedi Saffron, binanın üst katına çıkan gıcırdayan merdivenleri tırmanırken. Fiachra yanmış rafları keşfetmek için tekrar onun omzundan havalandı, kanatları ne zaman çok yaklaşırsa siyah tozlar savuruyordu. "Ama buradaki çalılar arasında yabancı peri meyveleri bulmayı deneyebilir misin?"

Taran'ın üst dudağı kıvrıldı ama hiçbir şey söylemedi, sadece burnunu yere çevirerek kendisinden isteneni yaptı. Bu arada Saffron, döşeme tahtalarındaki geniş çembere yaklaşımadan önce buruk havayı bir ciğer dolusu daha içine çekti. Daurae'nin alevleri tarafından kısmen yok edilmişti ama kömürleşmiş tahtaların altında kalan kısımlar bile zar zor görülebiliyordu. Saffron daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi uzun bir süre boyunca devasa dairenin her bir kemerini inceledi. Ancak bu kez, Ryder'ın bir keresinde ona tüm peçe çemberleri için gerekli olduğunu söylediği gibi, kitabenin en altında olması gereken kilit halkalarını özellikle aradı. Ayaklarının dibindekinde böyle bir şey yoktu.

Eskiz defterini çıkararak ayaklarının ucuna çömeldi ve yakındaki bir döşeme tahtasından uzun, yanmış bir odun lifini koparıp çizim aleti olarak kullandı.

Acele etmeden, her çizgiyi birbiri ardına çizerek çevreyi dolaştı. Bazı bölgeleri yazıya dökmek daha kolaydı, bazılarını biraz daha fazla odaklanması gerekiyordu, bazıları o kadar derinden yanmıştı ki birkaç tarama işaretini diğerlerinin üzerinde tahmin etmesi gerekiyordu.

"Bu kütüphanenin hiçbir yerinde meyve yok," dedi Taran bir saat sonra, Saffron'un ağır yanmış bir başka bölümün yanında çömeldiği yere yaklaşırken.

Saffron gözlerini sayfasından ayırmadan, "Pekâlâ," dedi.

"Burası bir Rowan cadısı olarak yemin ettiğin yer değil mi?" Taran sordu. "Belki de perdenin içinden geçmek bir çember değil, onunla yemin etmektir."

"Belki," diye mırıldandı Saffron düşünürken. Ama durum böyle olsaydı Güneş Işını üzerinde bu kadar çok zaman harcar mıydı? Aradaki farkı anlayamaz mıydı? Harabelerin hayaletleri, beannighe-müdirenin kendisi bile bunun öğrencileri güvenli bir yere göndermek için kullanıldığını söylemişti; peki gerçek neydi?

Saffron boğazındaki yumruya rağmen yutkundu. Parmaklarını kömürleşmiş çizgilerin üzerinde gezdirmek için uzandığında aklına başka bir düşünce geldi. Teknik olarak, yeminini ettiği zaman o kadar yanmıştı. Çember tamamen yok olmamıştı. İlk seferinde yaptığı gibi ya da satir ilçesinde yaptığı gibi perdeye tekrar yalvarıp yardım isteyebilir miydi? Bir zamanlar el sıkıştıkları yerden yardım isterse onu dinler miydi?

Saffron gözlerini kapadı ve eskiz defterini bir kenara koymadan önce bir an durakladı. Aynı hareketle, hala kesesinde bulunan küçük yabancı peri meyveleri koleksiyonunu çekip eline attı.

değerdi.

Satir ilçesinde olduğu gibi aynı hareket sırasını takip etti; meyveleri yedi, gözlerini kapattı, her santimetresine nüfuz etmelerine izin verdi. Doğal peçe büyüsunün damarlarındaki üvezi öptüğünü, onunla birleştiğini, kalbinden ayaklarına, parmaklarına, ensesine ve nihayet gözlerine kadar sessizce ve yumuşak bir şekilde aktığını hayal etti. Gözlerini kırıştırtarak açtığında, dalgalı renk halelerinin, tıpkı soyulmuş hendekte olduğu gibi peri sarhoşu olduğu anlamına geldiğini hemen anladı.

Yine de önünde, Sonbahar Mahkemesi'nde peçenin acımasızca yırtılmasının net kalıntıları yoktu; havada parıldayan çatlaklar yoktu, parçalandıktan sonra peçenin kendisi tarafından onarılan kötü dikilmiş boşlukların vızıltısı yoktu. Zemine kazınmış kitabenin kenarlarındaki hafif pembe büyü parıltısı dışında hiçbir şey yoktu.

Saffron sarhoşluğunda, beannighe'nin kendisiyle konuştuğunu ve ona bundan sonra ne yapması gerektiğini söylediğini duyabiliyordu. Peçeye yalvarmak, onun sesini duymak. Ona seslenmek için.

Ayağa kalkan Taran sessiz bir soruyla onu izlerken, o da pantolonunun ön düğmelerini açmaya başladı.

"Geldiğiniz yoldan höyüklerle doğru; büyüünüzden sıyrılmış, ikisi de aynı..." Kendi kendine mırıldandı, bu büyüü daha önce ya da o zamandan beri öğrendiği her şeyden daha net bir şekilde hatırlıyordu. Ceketini çıkardıktan sonra ayakkabılarını, ardından pantolonunu tekmeledi, ancak soğuğa karşı atletini üzerinde bıraktı. *"Eti yut, diğerinin kökünü; nefes nefese, tüzüğünü değiştir..."*

Çemberin dış kenarından adımını attı, düzensiz, sarhoş bir yürüyüşle merkeze doğru ilerledi ve orada durup ayaklarına .

"Bir bakış, bir el, bir öpücük; hangisini seçerseniz seçin, mutluluğunuzu paylaşın..."

Son seferinde kendine dokunmuştu. Cylvan ona yardım etmek için orada olmadığından, kendini doruğa, mutluluğa kendi başına çekmişti. Cylvan, Taran'ın yanında Avren'de kapana kısılmış bir halde bunları yapmasının sebebiydi. Saffron bunu daha önce bir kez tek başına yapmıştı ve ikinci kez orada tek başına olduğunu anlamak midesini bulandırdı. İçindeki duygular meyvelerin vızıltısı içinde başıboş bir şekilde dönerken, sıcak gözyaşlarının gözlerinden damlama tehdidinde bulunmasına neden oldu.

"Buraya başka bir yemin gelmedim," dedi yüksek sesle, gözlerini tekrar kaldırıp sıfatın kenarını aramak için. "Sadece seninle konuşmak . Başka bir yol bilmiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, hava tepki olarak değişti. Taran bile çemberin kenarından hafif bir adım uzaklaştı, sanki bunu hissetmiş gibi sırtındaki tüyler diken diken oldu.

Her zaman bu kadar ileri gidiyorsun, diye mırıldandı peçe, ama alay etmiyordu. Heyecanlı gibiydi. *Beni sadece bir şeye ihtiyacın olduğunda arıyorsun, cadı. Bu sefer ne oldu?*

Sert ses tonu her türlü yalvarışın Saffron'un boğazının gerisinde durmasına neden oldu. Orada sadece atletıyla durduğu için aniden kafası karışmış, hatta utanmıştı, ne istediğinden tam olarak emin değildi. Peçe onu doğruca *Londra*'daki arkadaşlarının bulunduğu yere götürebilir miydi? Ama o zaman hiç gitmediği bir yerde yarı çıplak ne yapacaktı?

"Bu çember bir zamanlar nereye çıkıyordu?" sordu. "Seninle yemin ettiğim yer olduğunu biliyorum ama aynı zamanda bana söylendiğine göre-"

Alba'da D nadında bir yer. Bu  ember iki köprü bekçisi tarafından teslim edildi. Sadece onlar canlandırabilir.

Saffron ne beklediğini bilmiyordu, ama bu kelimelerin açık bir şekilde Gaeilge dilinde söylenmesi ilgisini çekti.

"Alba 'Londra' diye bir yere yakın mı?"

Peçe değişti; bir tilkinin avının etrafında dönmesi gibi onun etrafında dönüyor, yakalamak için harcayacağı çabaya değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Bu his Saffron'un kalbini k t küt attırdı, içindeki köklü insan korkusunu değip kemirirken tüyleri diken diken oldu.

"Sorun ne?" diye sordu. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Bu kadar aptal mısınız?

Omuz çantasındaki bir şey kımıldadı ve Saffron'un dikkatini çekti. Deri  uvalın dibindeki hematit asa aniden yuvarlandı, sonra dikleşti ve öne doğru kaymadan önce titredi. Asanın ucu hareket ederken ahşap zeminde bir çizgi  ızdı, yaklaşırken tiz bir ses çıkardı, sonra Saffron'un etrafında bir, iki,    kez daire  ızdı.

O adamı neredeyse Aylinne'de yakalıyordun. Sana onu nerede bulacağını söylemiştim ama şimdi nerede? Kim bilir bundan sonra ne yapacak. Kim bilir beni nerede parçalayacak!

Perdeyi nasıl ge eceğinizi biliyorsunuz, diye devam etti, sert ve soğuk. Size söylendi. Bunu kendiniz yapmak için gerekli araçlara sahipsiniz. Neden cevaplar için beni rahatsız etmeye devam ediyorsun? Bu kadar korkak mısınız? Tek cadımın bu kadar işe yaramaz olduğunu bilseydim, bana yardım etmesi için başka birini seçerdim.

Saffron yere baktı, hematit asa önünde aniden durmuştu. Ciğerlerinde hava kalmamıştı, sanki göğsüne darbe almış gibiydi. Sözler kulaklarında çınladı, yüksek sesle ve yankılanarak, peçe onları söylemek için kendi sesini kullandığı için daha da kötüleşti.

Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Nasıl yapacağınızı biliyorsunuz. Londra'ya gitmek istiyorsun, değil mi? Asa Saffron'un etrafında bir kez daha dönmeden önce tekrar sertleşti, ama bu kez altta iki vuruş çemberi vardı. Saffron'un nefesi kesildi, geriye doğru sendeleyerek bir anda merkezin dışına  ıktı.

Korkak! Peçe öyle bir çığlık attı ki Saffron ellerini kulaklarına götürdü. Bana başka bir şey için yalvarma, beceriksiz zırdeli! Kibirli şarlatan! Bana çok şey vaat ettin, beni koruyacağına söz verdin! Sana ihtiyacın olan her şeyi vaat ettim ve sen hâlâ tereddüt ediyorsun! izliyorsun, bir şey yapamayacak kadar korkuyorsun! Senden daha fazla sahte söz duymayacağım! Bencil! Kibirli! Küstah cadı!

Saffron tökezleyerek çemberden tamamen çıktı, yere düştü ve hematit asa tekrar tahtaya hendekler kazarken, örtü kadim lakptan geriye kalan her şeyi parçalayarak etrafında hızlı daireler çizirken çemberin kenarından tekmeleyerek uzaklaştı. Ve Saffron'un tek yapabildiği dehşet, utanç, şaşkınlık ve yürek burkan bir kalp kırıklığı içinde, kendisine savrulan hakaretlerin peri sarhoşu zihninde durmadan tekrarlanmasını izlemeydi.

Saffron ancak hematit asa havaya kalkmış zeminin bir parçasından sekip odanın diğer ucuna ve çemberin dışına fırladığında nihayet acı dolu transından çıkabildi.

Kıyafetlerini almak için acele etti. Hiçbir şey söylemeden, gözlerini kaçırarak. Pantolonunu, botlarını ve ceketini giydi, çantasını omzuna atmadan önce önünü ilikleme zahmetine katlanmadı. Asasını neredeyse geride bırakıyordu ama son bir kararsızlık anında, çıkışa doğru aceleyle ilerlemeden önce onu yerden aldı.

Taran arkasından yakından takip ederek ne olduğunu, neyin yanlış gittiğini sordu ama Saffron içi dışına çıkmış gibi hissediyordu. Peri meyveleri düşünmeyi zorlaştırıyordu. Yürümeyi zorlaştırıyordu. Neyin gerçek olup neyin olmadığını bilmek zordu.

Sadece eve gitmek istiyordu. Eve gitmek istiyordu. Wicklow Kulübesi'ndeki yatağına. Baba Yaga'nın ona çay demleyeceği, uzanıp uyuyabileceği, battaniyelerin altında kaybolabileceği, keten ve pişmiş ekmek kokusundan ve Akik Ağacı'ndan başka hiçbir şeyin, hiçbir şeyin, hiçbir şeyin olmadığını yere-

Adının söylendiğini duydu. Eski okulun etrafındaki demir parmaklıkların arasından tökezleyerek geçer geçmez, yüksek sesle ve net bir şekilde duydu; biri ona sesleniyordu, tıpkı daha önce olduğu gibi, yüksek sesle ve kafasının içinde yankılanarak. Daha ne kadar devam edeceğini bilmiyordu.

bunu kabul edebilirdi. Özellikle de o zamanki ses Cylvan'a aitken.

FINDIK

"Saffron, yavaşla-!" Taran çitin parmaklıkları arasından kendini sıkıştırarak geçmeye çalıştı, çünkü Saffron ona aldırış etmiyordu. Dikkat. Sadece durmadan acele etti, kalbi kulaklarında çarpıyor, peri meyvelerinin kalıntılarından önündeki görüntü uğulduyordu.

Cylvan'ın ona seslenmesi sadece hayal gücüydü. Sadece sarhoşluğu, eski ahşabın bir numarası ya da ona karşı acımasız tiradını sürdüren kendisiydi. Ona korkak diyordu, aptal diyordu ama ne biliyordu ki? Böylesine kadim, her şeyi bilen, her şeye gücü yeten bir şey, yine de Saffron'un kalbinde ona karşı duyduğu korkuyu zar zor kavrayabiliyordu. Çocukluğundan beri; daha bebekken insan ebeveynleri tarafından perdenin arkasından takas edildiğinden beri, istenmeyen, onlarla Luvon arasındaki bir anlaşmada takas edilen; Saffron'un insan dünyasına onları görmek için döndüğü tek seferde kafasına silah dayayan ve Luvon'a Saffron'u gözlerinin önünden uzaklaştırmasını söyleyen aynı ebeveynlerden duyduğu bir korku.

Saffron aslında oraya gitmeyi hiç istememişti - eğer Ryder arkadaşlarını almamış olsaydı, Saffron hayatının geri kalanında insan dünyasını hiç düşünmeyecekti. Perdeyle olan yeminini perdenin içinden geçebilmek için yapmamıştı.

Cylvan'ı güvende tutacak kadar güçlü ve kurnaz. Peçe ne biliyordu? Peçe onun hakkında ne biliyordu, herhangi bir şey hakkında?

Saffron, görüşünün altüst olmasına rağmen harabelere giden otlarla kaplı yola giden yolu bulmayı başardı; tam o sırada siyah bir at dörtnala yanından geçti ve neredeyse ona çarpıyordu ki aynı anda çalılıarın arasından tökezledi. Geriye savrulan at da aynı şeyi yaptı ve binicisinden bir çığlık kopardı; ardından Saffron'un adı bir kez daha haykırıldı.

Saffron Cylvan'ın gözleriyle karşılaştı, ona şaşkınlık ya da öfkeyle bakıyordu. Öfke de olabilirdi, saf öfke de, Saffron bilmiyordu, net göremiyordu, doğru düşünemiyordu, şey parlıyor ve dalgalanıyordu, düşünceleri şurup gibi kıvamlıydı ve her yöndeki çatırdayan peçenin ve zenginliğin her çırpınışını ve ışıltısını görebiliyordu. Tek bildiği, atının yüzündeki o bakışın kalbini durdurduğuydu. Cylvan olamayacağını bildiği için bir korku dalgası. Bunun ormanın bir hilesi olması gerektiğini biliyordu. Tanıdık bir yüzle kendini büyüleyebilen vahşi bir fey; bu ilk kez olmazdı. Beantighler geceleri sık sık kaybolur, bir arkadaşlarının onları çağıran sesini duyduklarını iddia ederlerdi. Karanlıkta kaybolurlardı.

"Saffron!" Saffron geriye doğru sendeleyip ormana doğru sıçrayınca atlı tekrar bağırdı: "*Saffron, sakın ol!*"

Hareketi durdu. Adımlarının ortasında, bacaklarındaki kaslar titriyordu. Arkasında Taran homurdandı, atını yaklaşan kişiye dönmeden önce sabırsızca Saffron'un etrafında daireler çizdi.

Cylvan bıkkınlık içinde, "Hiç havamda değilim," diyerek Saffron'un koluna uzandı ama Taran kulaklarını dikip dişlerini göstererek hırlayınca geri adım attı. "Çekil yolumdan, Taran!"

Kurdun adını bilme şekli -belki de gerçekten kuzgun prensiydi, onu bulmaya gelmişti.

"Ellerini ondan uzak tut," diye hırladı Taran. "Sen sakinleşene kadar olmaz, Cylvan."

"Sakinleş-!" Cylvan havladı. "*Ben!* Bir fikrin var mı-! *Kendi ahenkli kralımla* ne yapıp ne yapamayacağımı bana söyleyemezsin, seni köpek!"

Taran kıpırdandı ve tekrar hırslayarak Saffron ve Cylvan'ın arasında durdu, Saffron arkasından konuşulurken ormana bakmak zorunda kaldı. O zaman -belki de gerçekten Cylvan'dı. Belki de Cylvan gerçekten Morrigan'a onu aramaya gelmişti, ormanın bir oyunu değildi, prensiydi Öfkeli olan prensi... Saffron'un adını öylesine yoğun bir zehirle söylemişti ki, sanki onun etine batmış ve çıkarmak istediği bir diken gibiydi.

Tekrar karşılaştıklarında Cylvan'ın kızacağını biliyordu -Saffron en başından beri, yolları tekrar kesiştiğinde Cylvan'ın onu görmekten heyecan duymayacağını tahmin etmişti. Ve Saffron özür dilemeye, kendini açıklamaya, Cylvan'a *nedenini* anlatmak için elinden geleni yapmaya hazırdı *ama* kuzgununun onu sükûnete zorlayacağını hiç düşünmemişti. Sessizliğe. Tıpkı Ryder'ın pek çok kez yaptığı gibi.

Midesindeki safra, boğazının arkasına kadar çıktı. Taran ve Cylvan Saffron'un arkasında tartışmaya devam ederken, Saffron sadece vücudunun kontrolünü yeniden kazanmak için savaştı. Her seferinde olduğu gibi önce parmaklarındaki his için savaştı. Parmakları, ayak parmakları, elleri, ayakları... Ta ki sonunda kaslarında bir canlanma hissedene ve atmakta olduğu adımda öne doğru yığılana kadar.

"*Saffron-!*" Cylvan tekrar denemeye cüret etti ama Taran hamle yaptı ve kafasını Cylvan'ın göğsüne çarparak onu geriye savurdu ve komutu durdurdu. Bunu ikinci kez deneyeceği gerçeği Saffron'un kusma isteği uyandırdı. Tekrar koşmak, ağaçların arasında kaybolmak istedi ama bunun yerine döndü. Tüm vücudu utanç ve korku karışımıyla sarsıldı; Cylvan dé Tuatha dé Danann'la yüzleşirken uzun zamandır hissetmediği bir şeydi bu.

Cylvan sonunda Saffron'un gözleriyle karşılaştı, bu kez Saffron'un sarhoşluğunu gösteren pembe parıltıyı açıkça görüyordu. Ama Saffron'un kaçma içgüdüsüne öfkeyi yakalamak, neden kaçmış olabileceğini anlamak yerine, yakışıklı yüzü daha da öfkeye dönüştü.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu, sesi sert ama düzdü, öfkesini uzak tutmaya çalıştığı belliydi. "Benimle Avren'e dönmeyi kabul ettin, bunun yerine neden beni böyle küçük düşürdün? Allah'ın belası Güz Mahkemesi'nin ortasında treni durdurmalarını talep etmek zorunda kaldım! I

Onlara söylemek zorundaydım - itaatsiz beantighe hizmetçimi kovalayabilmek için!" Bu kez, öfkeden titrerken keskin nefesler arasında dişlerinin arasından konuştu. Cylvan'ın soğukkanlılığını korumak için almak zorunda kaldığı her nefeste Saffron'un kalbi ritmik bir şekilde çarpmaya devam etti. Elinde ne artık. Prensi hiç bu kadar öfkeli görmüş müydü?

"I-" Saffron denedi ama Cylvan devam etti:

"Ve işte seni buldum! Ormanda tek başına, harabelerde dolaşıyorsun! Peçe büyüü yapıyor, vahşi peri meyveleri yiyorsun! Tek ! Gerçekten bu kadar *dikkatsiz* misin, Saffron! Ölmek mi istiyorsun! Zaten yeterince kayıp verdiğimi düşünmüyor musun? Sana bir şey olsaydı, kim bilebilirdi ki! Seni aramaya nereden başlayacağımı bile bilemezdim, lanet *olsun! Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun-!"*

"Nasıl bencil olan ben oluyorum!" Saffron, Taran'ı bile tiz sesiyle irkiltecek şekilde bağırdı. "Ne cüretle ben-? Beni *dikkatsiz* olmakla suçlamaya nasıl cüret edersin! *Bencil olmakla!* Tek yapmaya çalıştığım yardım etmekken! Ben de arkadaşlarımı bulmaya çalışıyorum! Sadece Asche'yi değil! Yoksa onları tamamen unuttun mu! Ryder onları aldı - Ryder sırf beni kontrol etmek için onları aldı, lanet olsun ve tüm bunlar olurken onlardan bir kez bile bahsetmedin! Bir de *bana* bencil diyorsun!"

"Asche senin arkadaşlarından daha önemli!" Cylvan bağırdı, burun delikleri alevlendi. "*Alfidel'in Daurae'si bir avuç beantigh'den daha önemlidir!"*

Saffron Cylvan'a baktı, Cylvan da ona baktı, gözleri kocaman açılmıştı ve ağır ağır nefes alıyordu. Duyguları kabaran Saffron ağlamak mı, çığlık mı atmak, yoksa yumruk mu atmak istediğini bilemedi, dudağı titrerken olduğu yerde felç oldu.

Giydiği ince fey çiftetelliye baktı, aniden başının üzerinden çekip çıkarırken elleri titriyordu. Ametist kolyeyi de onunla birlikte çekerek ikisini de Cylvan'ın suratına fırlattı. Cylvan ona küfrederek sorununun ne olduğunu öğrenmek istedi ama Saffron parmağındaki zümrüt nişan yüzüğünü çekip onu da prene fırlattığında sözleri yarım kaldı.

"İşte," dedi, sesi çatlayarak. "Artık bir daha beni aramak için gelmene de gerek yok."

Saffron döndü ve ağaçların arasına daldı. Cylvan ona tekrar seslendi ama Taran onu uzak tutmuş olmalıydı. Saffron herhangi bir büyü'nün onu yakalayabileceğinden daha hızlı koştu; eninde sonunda eve dönüş yolunu bulacağını bilerek körlemesine yeşilliklere doğru koştu. Sadece koşmak istiyordu, kaçmak istiyordu. Sadece eve gitmek istiyordu. Baba Yaga'nın ona çay demleyeceği yere. Uzanıp kaybolabileceği yere. Hiçbir şeyin olmadığı yere.

GÜNEŞ BATMAYA BAŞLARKEN BEANTIGHE KÖYÜ'NE ULAŞAN SAFFRON

Yağmurda sırlıslık olmaktan titriyordu, özellikle de onu koruyacak atleti olmadan. Saoirse'nin atı Cottage Wicklow'un ön bahçesinde görünüyordu ama Cylvan henüz dönmemişti. Saffron, prensin kaybolmuş olabileceğine dair kısa bir endişe duydu.

-Başka bir acı *iyilik* düşüncesine kapılmadan önce. Öyle olsa bile uzun süre kaybolmazdı. Cylvan'ın da kendisi kadar soğuk ve sefil olduğunu umuyordu.

Arka kapıdan gizlice içeri girdiğinde, her beantighe gibi sessizdi, ancak mutfak girişinde duran annesi onu hâlâ hissediyordu. Salondan Aodhán ve Saoirse'nin sesleri gelirken Baba Yaga ona bir bakış fırlattı ve Saffron hemen başını sallayarak bilinmek istemediğini ima etti.

Baba Yaga'nın dudakları büzüldü ama başını salladı, sonra da başını hafifçe eğerek arka koridordan gizlice geçebileceğini işaret etti. O tarafta kendi yatak odasından başka bir şey yoktu ama o bunu sorgulamadı. Sadece ıslak kıyafetlerinden kurtulmak, karanlık ve sessiz bir yere saklanmak istiyordu.

Baba Yaga'nın sessiz yatak odasında soyunan Saffron, onun eski geceliklerinden birini bulana kadar annesinin eşyalarını karıştırdı ve kuru bir şeyler giymek için onu başına geçirdi. Annesinin eski yatağına girip battaniyenin altına gömüldü, salonda konuşulanların alçak sesle mırıldanışını hâlâ duyabiliyordu ama konuşulanlara dair hiçbir şey duymuyordu. Belki de bu yüzden ağlamamıştı - onu duyacaklarından endişe ediyordu. Bilinmek istemiyordu.

Ta ki kapalı kapıdan aralıksız bir tırmalama sesi gelene ve Saffron, Baba'nın şişman turuncu kedisinin içeri girmek istediğini düşünerek sıcak deliğinden sürünerek kapıyı açana kadar. Oysa gelen, Saffron görünür görünmez mızızlanmaya başlayan, patilerini havaya kaldırıp Saffron'un göğsüne diken, benzer şekilde turuncu bir başka canavar olan Bakır'dı. Saffron arkadaşını aceleyle odaya götürdü ve Copper yatağın üzerine sıçradı ve karmakarışık battaniyelerin etrafını koklayarak Saffron kendi şeklini verdiği yere döndüğünde yer açtı. Copper battaniyenin altına, yanına sokulduğu anda, sıcak ve yumuşak ve sorularla daha fazla inleyen Saffron, duygularının taşana kadar kabarmasına engel olamadı ve tilki arkadaşını kendine çekerek kalın kürkünün içine sessizce ağıladı.

SONUNDA SAOIRSE VE AODHÁN'IN SESLERİ AZALDI VE KAPI ÇALINDI.

yatak odasının kapısı. Baba Yaga kapıyı açtığında Safran şişmiş, gözyaşı lekeli gözlerini battaniyenin altından çıkardı. Ona şöyle bir baktı, dilini şaklattı ve kapıyı arkasından kapattı. Yaklaşıp yüzünü tuttu ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, alnını, yanaklarını öptü. Ne olduğunu sordu ama Saffron sadece başını salladı. Bu konuda konuşmak istemiyordu.

Gece boyunca uyuması için yerde bir yatak hazırlayan Saffron hiç şikâyet etmedi, en azından yaşlı kadının yatağını ondan almayacağını bilmekten memnundu. Baba Yaga ona sormadan sıcak bir fincan çay getirdi, üzerinde *huzur ve dinlendirici bir uyku* yazan kurak bir çemberle büyüledi.

Karanlık pencerenin diğer tarafında yağmur devam ederken bile onu sıcak tutmak için kişisel bir ocak gibi battaniyenin altında yanında dönen Copper'ın etrafına kıvrıldı.

Saoirse ve Aodhán'ın Cylvan'ı aramaya çıktığını bilen Saffron, gözlerini kapatıp ortadan kaybolabileceğini düşündü. Gerçek olsun ya da olmasın, kadehin büyüünün onu ele geçirmesine ve gün doğana kadar canı ne isterse yapmasına izin verecekti. Sonra ne yapacağına karar verecekti. O zamana kadar bunu düşünmeyecekti. Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey... Tek istediği buydu.

Ama sonra kulübenin ön kapısı yüksek sesle, talepkâr bir şekilde çalındı ve Saffron nefesini tuttu. Başka bir hareket yapmadı, sadece karanlıkta duvara baktı ve Copper'ı yakınında tuttu. Dinliyordu.

"Saffron için geldim," dedi Cylvan'ın sesi, yağmurun gürültüsünden bile net bir şekilde duyulabiliyordu. "Burada olduğunu biliyorum."

"Saffron uygun görürse Avren'e dönecek," diye cevap verdi Baba Yaga kararlı bir şekilde. Saffron buna karşılık Cylvan'ın yüz ifadesini hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. İlk defa Cylvan'ın ne yapacağından, nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Sanki prensi hakkında edindiği tüm izlenimler silinmiş, çarpıtılmıştı, yüzündeki o tek kızgınlık ifadesiyle.

"Ona buraya gelmesini ve benim için söz verdiği gibi düzgün bir fey lordu gibi kendi adına konuşmasını söyle." Cylvan'ın cevabı nihayet geldi, soğuk ve kesiciydi. Saffron'un kalbi acıyla çarptı ve bir elini göğsüne bastırdı. Bunu yapmak istemiyordu.

Baba, "Sana bu konudaki kararımı zaten söyledim," diye cevap verdi. "Şimdi evimden defol. Büyük büyükanne benim gibi insanlardan neden bu kadar korktuğunu sana tam olarak göstermeden önce."

Copper bile hafifçe titredi.

"Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?" diye tısladı Cylvan, açıkça inanamıyordu. "Onun için yaptığım onca şeyden sonra-!"

Ete çarpan bir elin keskin ve belirgin sesi kulübede çınladı ve Saffron bir anda taş kesildi. Göğsü ağrıyordu. Kalbi kulaklarında çarpıyor, duymasını zorlaştırıyordu. Gözlerinin arkasında endişeli gözyaşları yanıyordu, bundan sonra olabileceklerden korkuyordu-

"Bir daha kapımın önünü karartamayacaksın, seni aşağılık şey," diye tısladı Baba Yaga, evdeki hava titriyordu. "Egonuz uğruna o zavallı çocuğun kendini olduğundan daha fazla geriye çekmesini talep etmeye cüret ediyorsunuz ama ona en son ne zaman baktınız? Senin için feda ettiği onca şeyden sonra bana yara bere içinde, dövülmüş, bitkin, çöküşün eşiğinde geliyor. Avren'de ona bakman için sana güvendikten sonra onu hiç görmediğim kadar kötü. Bir beantighe olarak kölelik yaptığın yıllardan daha kötü. Bir avuç ay uzakta ve senin karanlığın

onu neredeyse kemiğine kadar tüketti. Ériu, bu kadar yumuşak ve sabırlı birini, sana bu kadar değer veren birini alıp onu bu şekilde kırdığın için seni lanetliyor. Evimden defol , yoksa işim bittiğinde lanet olası tahtın varisi olmayacak."

Saffron elini ağzına bastırdı. Duyguları bedenine girip çıktıkça kendini boğuyor, acı çekiyor ve parmaklarının içini kazıdığı hendekler bırakıyordu. Baba Yaga'yı böyle şeyler söylemekten alıkoymayı isteme duygusundan nefret ediyordu - dışarı çıkıp onu durduraktan çok korkuyordu. Saklı kalmak istiyor, Cylvan'ın onu nerede bulacağını bilmesini istemiyordu. Sadece biraz daha. Sadece biraz daha yalnız kalmak istiyordu. Battaniyelerin altında, annesinin yatak odasının zemininde, arkadaşının sıcak, koruyucu bedeninin sırtına bastırmasıyla sımsıkı kıvrılmış bir şekilde yalnız.

Baba Yaga'nın sesini uzun, belirgin bir sessizlik izledi. Saffron neredeyse Cylvan'ın ses çıkarmadan dönüp gittiğini düşünecekti, cevap gelmeden bir an önce elini ağzından güçlükle çekti.

"Pekâlâ," dedi Cylvan, keskin ve kesin bir ifadeyle - ardından gelen sözlerle hafifçe kırılmadan önce. "O zaman onu burada tut. Onunla ilgileneceğini bildiğim yerde. En azından ona söylediklerimde ciddi olmadığımı söyle. Ve onu tek başına ormandan uzak tut. Güvenli değil."

Bir duraklama daha oldu ve Safran'ın çıkaramadığı yumuşak bir fısıltıyla birleşti. Baba Yaga başka bir şey söylemedi ve ardından kapının kapanma sesi duyuldu. Yaşlı anne sessizce içini çekti, gıcırdayan zeminin sesi onu mutfığa kadar takip etti ve orada sessizce sandalyelerden birine çöktü.

Saffron kendini daha fazla tutamadı. Ağladı, sesini bastırmak için elinden gelen her şeyi yaparken kendi üzerine daha sıkı kıvrıldı. Ama Copper kesinlikle duymuştu; Baba Yaga kesinlikle duymuştu. Hatta üst katta yataklarında yatan beantighler bile onu duymuş olabilirdi, elinin içine ağlıyordu. Sesin nereden geldiğinden emin değildi. Muhtemelen kulübelerine dadanan hüznü bir hayaletten geldiğini . Akik Ormanı'nda dolaşan pek çok kayıp insan ruhundan biriydi bu; az önce fırtına gibi esen aynı kibrin yüzyıllar boyunca oraya bıraktığı.

"Cylvan bir aptal," diye fısıldadı Saffron'un zihninin arkasındaki canavar.

Copper başını Saffron'un yan tarafına doğru eğdi. Fiachra mırıldandı ve usulca cıvıladı, Saffron'un bir kez daha sıkıca ağzına bastırıldığı elini ısırdı.

Saffron asırlar sonra ilk kez, tahrip edecek hiçbir şey kalmayana kadar sefil duyguların içine girip çıkmasına tamamen izin verdi. Sonunda, ölümler kadar derin uyumaya lanetlenene kadar.

HAYVAN

B Aba Yaga'nın büyüü işe yaradı. Saffron yok olana kadar uyudu, sadece belli belirsiz ve kısa bir süre için kapıların vurulma sesini hayal etti. Tak tak, tak tak, eriyerek içeri girip çıkıyor ve Her seferinde, Saffron kapıya vurulan yumruğun mu yoksa yırtılan örtünün mü sesi olduğunu bilemeyene kadar.

Güneş pencerenin diğer tarafından çoktan doğduktan çok sonra onu nihayet, tamamen uyandıran şey, yatak odasının kapısının diğer tarafından iddialı bir şekilde konuşan tanıdık bir ses oldu.

"Saygısızlık etmek istemem! Ama gerçekten ısrar etmek zorundayım! Sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorum!" - ardından Baba Yaga'nın kapısının açılma sesi duyuldu. Sionnach diğer tarafta solgun ve endişeli bir şekilde durmuş, Saffron tembelce başını kaldırmış, saçları dağınık ve yanağında yastığın izi varken ona bakıyordu. Yanı başındaki Copper da canlandı ve keskin dişlerini göstererek esnemededen önce bacaklarını uzun uzun gerdi.

"Saffron!" Sionnach odaya doğru koşarak bağırdı. Copper'ı iterek yoldan çekildiler ve kollarını hâlâ hayaletini kemiklerine yeniden bağlamaya çalışan Saffron'a doladılar. En azından arkadaşına tekrar sarılabilecek kadar gücü vardı. "Tanrım, çok endişelendim! hakkında da!" Sonra Copper'ı burnundan yakaladılar ve

Tilki protesto için kıvranıyor ve yuvarlanıyor. "Nasıl öylece çekip gidebildin! Ve sonra Cylvan trende öyle bir kriz geçirdi ki, herkesi korkudan öldürdü! Sadece Saoirse onunla gitmeden hemen önce bize bir şey söylemeyi düşündüğü için seni nasıl bulacağımızı bile biliyorduk! *Lanet* olsun sana, seni-! Seni *cadı!*"

Cylvan'ın adının anılmasıyla tekrar yüzeye çıkan diğer tüm duygulara rağmen, Saffron yine de zayıfça gülümsedi. Arkadaşına tekrar sıkıca sarıldı, onun sıcaklığını, canlılığını ve enerjisini çaldı.

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim," dedi ve Sionnach'ın gergin vücudu gevşedi. Tekrar kollarına yığıldı, ona tekrar sarıldı ve iç geçirdi.

"Bunu bir daha asla yapma," diye fısıldadılar. "Yoksa seni asla affetmem."

"Pekâlâ," diye nefes aldı Saffron. "Söz veriyorum."

Kuru giysilerini giyerek onları Baba Yaga'nın odasından mutfağa kadar takip etti; Saffron Maeve'in de mutfak masasında oturup bir fincan çay içtiğini görünce şaşırdı ama Aodhán'ın da onunla birlikte oturduğunu görünce daha da hazırlıksız yakalandı. Saffron fey gentle'ın Cylvan ve Saoirse'yle birlikte Avren'e dönmüş olmasını bekliyordu ama onun yerine her zamankinden daha sinirli ve düşünceli bir şekilde oturmuş, otlı ve tohumlu bir çöreğe gözlerini dikmişlerdi. O ve Sionnach mutfağa girdiğinde, Aodhán iç çekip çöreği ağzına götürmeden önce Saffron'a bir bakış atmak için zar zor döndü.

Maeve çayını yudumlarken Saffron, "Günaydın Maeve," dedi. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

"Özür dilemek yok," dedi. "Cylvan'ın trende tüm o insanların önünde delirmesini izlemek heyecan vericiydi."

Prensinden bir kez daha bahsedilince Saffron'un içi bir kez daha burkuldu. Başını salladı ama gözlerini kaçırды. Bir yanı tam olarak ne olduğunu bilmek istiyordu, bir yanı da bundan bahsedilmemesini diliyordu.

Daha fazla fırsat kalmadan Baba Yaga, Saffron ve Sionnach'ı bir şeyler yemeleri için oturttu. Saffron'un midesi guruldarken hoş bir ikramdı ama de gerçeküstüydü.

Özellikle de Maeve, sanki birbirlerini yıllardır tanıyormuşlar gibi anneannesiyse son derece kibar bir şekilde sohbet ederken, belki de bu sadece onun yüksek fey görgü kurallarındaki ustalığından kaynaklanıyordu.

Aodhán'ın ona diktiğı gözler sonunda görmezden gelinemeyecek kadar büyük olunca, Saffron onlara bıkkın bir bakış attı. Cevap olarak sırttılar ama bunda garip bir şey vardı, sanki onlar bile ne aradıklarından tam olarak emin değillerdi. Belli ki bir şeyler söylemek istiyorlardı, diğerlerinin arasında dolaşan şakalaşmalardan daha fazlasını söylemek istiyorlardı ve Saffron onlara sivri bir kaşını kaldırarak devam etmelerini ve buzları kırmalarını işaret .

"Sen iyi misin?" Diye sordular ve Saffron kaşlarını farklı bir şekilde kaldırdı. Şaşırmıştı, çünkü bu beklediğı son şeydi.

"Ben iyiyim," dedi, gerçek bir ikna çabasıyla olmasa da. "Baba Yaga sayesinde sonunda gece boyunca uyuyabildim, en azından."

"Oldukça güçlü bir büyü olmalı."

Saffron fincanındaki kahveyi döndürerek dibindeki sert telvenin çöküşünü izledi. Diğer herkes de sessizleşmiş, onu izliyordu. Bundan nefret ediyordu. Ama şaşırmaması da gerekirdi.

"Beni almaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi. "Ben... bunu beklemiyordum."

"Avren'e majesteleriyle baş başa dönecek değildik," diye mırıldandı Maeve, kendi kupasını yudumlarken. "Dün gece de Morrigan'dan ayrılırken yolda yanından geçtik. Yüzümüze bile bakmadı."

Saffron'un elleri masanın altında birbirine dolandı.

"Bu kadar sorun yarattığım için özür dilerim," diye fısıldadı. "Ama aklıma gelen tek şey buydu."

"Aradığın şeyi buldun mu?" Sionnach güven duygusuyla sordu. Saffron en azından başını sallayabildi.

"Evet, burada söylediklerinden daha fazlasını bilen biriyle konuşabildim." Herkes onlara sırttan Baba Yaga'ya baktı ve Saffron başını sallamadan önce güldü.

"Bu gizemli kişi ne dedi?" Maeve sordu. Saffron parmaklarını biraz daha birbirine doladı, yıpranmış parçaları karıştırdı.

tırnak etlerini ve avuç içlerindeki neredeyse iyileşmiş sıyrıkları kaşıyor.

"Dediler ki... Ryder büyük ihtimalle bir anı duvar halısının peşindeymiş. Yüksek salonda olduğunu düşündüğü ama olmadığı belli olan bir tane."

Bu açıklamanın aralarında yerleşmesine izin verdi ve başka soruların gelmesini bekledi. Hiçbiri gelmediğinde, bunun herkesin mide bulandırıcı bir belirsizlik içinde oturmasından kaynaklandığını fark etti.

"Evet," diye yüzünü buruşturdu. "Ben de öyle hissediyorum. Dahası, ona göstermek zorunda kaldığım bazı şeylere baktıktan sonra... özellikle Ryder'ın kullandığı kurak çembere ve Copper'ın Aylinne'de ondan aldığı peri yüzüğüne... arkadaşım Ryder Kyteler'in düşündüğümüz kişi olmama ihtimalinin daha yüksek olduğunu söyledi. Bariz sebepler dışında. Çok daha yaşlı olabilir ve tahmin ettiğimizden çok daha fazlasını biliyor olabilir. Bu da onu düşündüğümüzden daha tehlikeli yapıyor."

"Kahveden daha sert bir şey var mı Bayan Nora?" Maeve homurdandı ama Baba Yaga baharat dolabında saklandığı yerden bir viski çıkararak işe koyulmuştu bile. Saffron herkesten önce şişeyi ondan aldı ve doğrudan şişeden içti. Bunu hak ettiğini düşünüyordu.

"Peki onu takip etmeye devam etmeli miyiz?" Sionnach sordu. "Kraliçenin rotasına göre bir sonraki Vjallrod'da ..."

Saffron hemen cevap vermedi. Alkolün ruhuna işlemesine izin verdi ve Maeve'in kendi bardağına iki parmak içki koyduktan sonra bardağı Aodhán'a uzatmasını izledi.

Saffron bilmiyordu. Adelard ona çok yararlı şeyler söylemişti, evet, ama bunların hiçbiri Ryder'ı *yakalama* sorununu çözmemişti. Kâhinlerin Asche'ye ve diğerlerine ulaşmasına yardım edebileceği yollar hakkında umduğu gibi bir fikir vermemişti. Saffron yakın zamanda tekrar bir şey için perdeye yalvarmaya hevesli olduğundan değil ama en başından beri Cylvan ve diğerlerini terk etmesinin tek nedeni buydu.

"Tanrım," diye inledi, şişeyi geri kaptı ve bir yudum daha aldı. Harabelere yaptığı ziyaretten sonra başına gelenleri hatırlamak istemiyordu. Ya da sonrasını.

Diğer herkes konuşmaya geri dönmüştü, bu da ona düşüncelerini toparlaması için bir an vermişti. Dinlemek, kendilerinden iyi fikirleri olup olmadığını görmek için. Ryder'ı Vjallrod'a kadar takip etmenin ya da Avren'e dönüp kahinlerle birlikte çalışmanın artılarını ve eksilerini tartışıyorlardı. Saffron bunun üzerine bir kadeh daha içti.

"Henüz Avren'e dönmek istediğimi sanmıyorum," dedi yüzünü buruşturarak. "Cylvan'ın şu anda benimle bir şey yapmak istediğinden şüpheliyim. Şimdi geri dönersem işler daha da kötüleşebilir..."

Hepsi ona dünyanın en acınası şeyiymiş gibi bakıyordu, ama aynı zamanda merakla yüzen gözlerle. Ne olduğunu, ne söylendiğini bilmek istiyorlardı. Saffron yüksek sesle cevap vermedi ama masanın üzerindeki eline baktı; ancak o zaman ona bu kadar acımalarının nedeninin bir kısmını fark etti. Ametist kolyesi olmadan, Saffron'un arkadaşlarının her biri onun insani yorgunluğunu ön planda görüyordu. Sadece bu da değil, yaralı ve çirkin ellerinin artık prensin nişan yüzüğünden yoksun olduğunu da görmüşlerdi.

Sionnach elini ağzına götürerek, "Aman Tanrım," dedi. "Siz ikiniz...?"

"Bilmiyorum," diye inledi Saffron başını sallayarak. "Hayır, hayır, nişanımızı falan bozmadım, sanmıyorum - en azından pek sanmıyorum, sadece duygusaldım ve beni çıldırtıyordu, beni rahat bırakmıyordu ve ben de kendimi kaybettim..."

Maeve, "Yoldaki ruh halini açıklıyor," diye yorum yaptı. Saffron tekrar inleyerek yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Gitmek için iyi bir zaman gibi görünüyor, eğer bunu kastettiysen," diye ekledi Aodhán. "Cylvan bir süredir gerçek bir piç gibi davranıyor, şimdi-"

"Hayır!" Saffron haykırdı, sesi çatlıyordu. "Hayır, gitmek istemiyorum! Yani *temelli* gitmek istemiyorum. seviyorum, hâlâ seviyorum, sadece... sadece keşke..." gözlerinin yanmasından nefret ediyordu ama ağlamayı reddetti. "Keşke her şey daha kolay olsaydı. İkimiz için de."

"Her şeyi kendi başına zorlaştırıyor-" diye başladı Aodhán ama Saffron yine başını salladı.

"Hayır, bu... bu karmaşık, değil mi?" Sanki cevap verebileceklermiş gibi sordu. Ona sadece kaşlarını kaldırdılar. "Yani neden kızgın olduğunu biliyorum! Neden böyle davrandığını. Neden bu kadar üzgün, stresli ve sinirli olduğunu anlıyorum! İtiraf etmese bile bana neden kızdığını bile anlıyorum. Ve onu suçlamıyorum!" Kelimeler, iyi bir gece uykusuyla motive olmuş ve aç karnına içtiği viskiyle yağlanmış bir şekilde ağızından döküldü. "Sanırım ben de onun yaptığı bazı şeylere kızıyorum! Bu lanet olası dünyanın ikimize de yaşattıkları düşünüldüğünde, şey çok mantıklı geliyor, değil mi! Ama ona uzun zaman önce söz verdim, gitmeyeceğime söz verdim. Özellikle de her şey güneşli, parlak ve mükemmel olmaktan çıktığında. Onunla birlikte olan herkes bunu yaptı! Onun hatası olsun ya da olmasın, karanlık içeri girdiğinde giderler! Çünkü, evet! O biraz piç olabilir! Ama onunla kalacağıma söz verdim. Her şey imkânsız gibi görünse bile. her zaman anlamaya ve destekleyeceğime söz verdim. Ve destekleyeceğim. . Daha kötü zamanlarda onun için daha fazlasını yaptım ve ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda da beni yakalamak için hep yanımda oldu, ben..." birkaç damla gözyaşı damladı ve Saffron utanç içinde onları silmek için çabaladı. "Ona aşkıttım. Hâlâ öyleyim tabii ki. Onun kralı olmayı kabul ettim, ama bundan daha fazlası -Onu sevmeyi kabul ettim. Ne olsun. Onun ne kadar sıcak ve parlak bilen tek kişi benim. Bu yüzden onu terk etmeyeceğim, bunun için bana kızsın bile..."

Sionnach'ın eli masanın üzerinde Saffron'un elini buldu ve Saffron'un bedenindeki gerilim bir anda söndü. Başını salladı ve gözlerini bir kez daha sildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sanırım şimdiden biraz sarhoş oldum."

"Özür dileme," diye cevap verdi Aodhán önce. Düşünceli bir şekilde ama aynı zamanda sanki hiç hazır olmadıkları soğuk bir rüzgârla savrulmuşlar gibi.

"Peki, Avren'e geri dönmeli miyiz?" Sionnach sessizce ısrar etti.

"Hayır!" Saffron dilini ısırmasından önce tekrar haykırdı. "Özür dilerim, yani...! Bilmiyorum, Tanrım, bilmiyorum...."

"Belki de viskiyi biraz yavaş içmelisin," dedi Maeve. Elini uzattı ve Saffron isteyerek uzattı, bir parmak dolusu daha bardağına boşaltmasını izledi. İşte o zaman Baba Yaga

Sonunda devreye girdi, onu geri aldı ve kesin bir gıcırtyla kapattı.

"O kötü kalpli prensin seninle ilgileniyor, Safran," diye araya girdi anne, şişeyi sakladığı yere geri koyarken. Diğerlerine dönerek önlüğünün içine uzandı ve elini uzattı. Önce Saffron'un yüzüğünü, sonra da ametist kolyesinin uzun zincirini açık avuçlarına bıraktı. Saffron'un nefesi kesildi. "Dün gece onu iliklerine kadar lanetledikten sonra, kapımın önünde tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi görüldüğünü görmek ne kadar tatmin edici olsa da, yine de bunu bana verdiğinden emin olmak için durakladı. Onu sana geri vermemi istedi. Sonra da istediğin kadar burada kalmaya izin vermemi istedi. Hazır olana kadar Avren' dönmek zorunda olmadığını ve ne kadar uzun sürerse sürsün bekleyeceğini söyledi."

Saffron, Cylvan'ın gözleriyle eşleşen mor taşla baktı. Parlaktı, parlatılmıştı ama yumuşak bir bezle ya da uzman ellerle değil. Sanki Cylvan, Saffron'un ona hediye ettiğı tahta saç tokasını yaptığı gibi başparmağını değerli taşın yüzüne endişeyle sürtmüştü.

"Ah..." diye fısıldadı, yüzüğü ait olduğu yere, parmağına dikkatlice geri koymadan önce. "Bunların hiçbirini duymadım."

"Fısıldadı," diye güvence verdi Baba ona. "Sensiz dönüp gitmek zorunda kalmak onu boğmuş gibi."

Saffron dudaklarını birbirine bastırdı. Ancak duyguları tekrar birbirine girmeden önce, sütannesinin eli çenesini buldu ve yüzünü kaldırıp ona bakmasını sağladı.

"Senin şu prensin çok hain bir şey," dedi. "Zalimlik kapasitesi - belki de söylentilerden daha fazlası vardır. Son zamanlarda sana kötü davrandığına inanıyorum ve bunu bildiğinden emin oldum. olduğu kadar acınası biri olduğu için onu affetmeniz gerektiğini düşünmüyorum. Ancak..." diye iç geçirdi ve başparmağını Saffron'un gözlerinden birinin altına götürdü; büyü bir kez daha yorgunluğunu gizliyordu. "katılıyorum, işler biraz karışık, değil mi? İkinizin de öğrenmesi gereken çok şey var, tek bir arkadaşın bile olmadığı bir dünyada aşık olmak için neler gerektiğı hakkında. Bu tuhaf küçük grup dışında." Bunu söylerken Copper'ın kulaklarının arasını kaşıdı.

"Annen haklı," dedi Maeve. "Cylvan'ı çocukluğumuzdan beri tanıyan biri olarak kesinlikle haklı. Sevgiyi hiç tatmamış vahşi bir hayvan gibi, birdenbire kendisine arkadaşlık etmesi için küçük tatlı bir tavşan verildi. Tavşanla ilgilenmek istiyor ama çevre onu sinirlendirdiğinde yardım edemiyor. Bu, tavşanın mutsuz ya da güvensiz hissettiğinde kalmak zorunda olduğu anlamına gelmiyor, ama... ama asla hor gördüğü tavşan değildi."

Saffron başını salladı. Parmağındaki yüzüğü sıktı.

"Bunu biliyorum," diye fısıldadı. "Cylvan doğuştan naziktir. Yumuşaktır. Sadece sevmek ve sevilmek istiyor. Ve ben de onu sevmek istiyorum. Başka kimse sevmese bile."

"Seninle tanıştığımızdan beri bana biraz ısındı," diye itiraf etti Sionnach, herkes şaşkınlıkla onlara döndüğünde kızardı. Gergin bir kahkahayla ellerini havaya kaldırdılar. "Yani! Ben de onu hâlâ pek sevmiyorum ama... Bakacak birinin olmasının onu nasıl değiştirdiğini görebiliyorum."

"Katılıyorum," dedi Maeve. "Senin yerinde olsaydım Saffron, onu şimdilik Avren'de bıraktırdım. Bırak saklansın, eğer ihtiyacı olan buysa. Tıpkı Daurae Asche'nin şenlikler sırasında gizlice kaçmak zorunda kalması gibi. Bırakın ne yaptığını düşünsün. Davranışlarını gözden geçirsin. Hatasını anlayacaktır - gerçi Bayan Nora'nın anlattıklarına bakılırsa, bana çoktan anlamış gibi geliyor. Gururu dün gece bunu kabul etmesine izin vermemiş olsa bile."

Saffron kıkırdadı. Kolyesini eline aldı, sıkmadan önce başparmağını üst sürttü. Hafif, belirsiz bir sıcaklık geri yayıldı. Sanki diğer uçtaki Cylvan, Saffron'un gerçekten ona seslenmek istediğinden emin değildi.

"Haklısın," diye nefes aldı. "Haklısınız. Hepiniz haklısınız. Ve sanırım..." kolyeyi biraz daha sıktı ve gözlerini kapattı. Tekrar yukarı bakmadan önce derin bir nefes aldı. "Bence kuzeye, Vjallrod'a doğru devam etmeliyiz."

GEÇİŞ

S Diğerleri kahvaltılarını bitirirken Affron Boann'u kontrol etmeye gitti ve eyerini sırtına geri getirmeden önce kürkünün ıslaklığını gidermek için bir fırça aldı. Aodhán yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak için yaklaştı. Saffron yakalandı ama yine de fırçayı onlara uzattı. Atın sırtını okşamak için Saffron'un kendi başına ulaşamayacağı yerlere uzanmalarını izledi, kuzgununa ne kadar benzediklerini görünce midesi her zamankinden daha fazla bulandı.

"Onlarla birlikte Avren'e dönmediğine şaşırdım," dedi sessizlik biraz fazla derinleştikten sonra. "Umarım bu bir zorunluluk duygusundan kaynaklanmıyordur."

"Cylvan tam bir baş belası," diye sözünü kesti Aodhán, masadakilerin düşüncelerini yineleyerek. Bunu söylerken Saffron'a bakmadılar, ama açıkça belli olan kızgınlıkları arttıkça fırçayla yaptıkları hareketler biraz daha yoğunlaştı. "Onun hakkında vardığınız sonuçlara rağmen, o şımarık küçük hıyarın cesaretine hâlâ inanamıyorum. Eve döner dönmez lanet olası babasına sert bir mektup yazacağım."

"Babası, yani kral mı?" Saffron gülmekten kendini alamadı. Aodhán başka bir şey söylemedi, sadece dudaklarını birbirine bastırdı.

parçalanmanın eşiğindeydi. Saffron, tavırlarının ne kadarının kendisine çok iyi tanıdığı prensi hatırlattığını bilseler nasıl tepki vereceklerini merak ediyordu; özellikle de kendi duygularının acımasız kabarışına karşı soğukkanlılıklarını korumaya çalışırken.

"Dün gece yolda karşılaştığımızda davranışından ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı bilmesini sağladım," dedi Aodhán kesin bir ifadeyle. "Bu onun için şimdi bir şey ifade etmeyecek ama çok yakında kalbinde buz tutabilir."

Saffron bunun ne anlama geldiğini sormak istedi ama Aodhán dudaklarını büzüp fırçanın hareketini yavaşlatırken yaklaşmakta olan bir düşünceye kilitlenince duraksadı.

"Yine, daha önce vardığınız sonuçlar... Yani, söylediğiniz şeyler, nasıl olduğu hakkında... Ne olursa olsun onu seveceksiniz. Ne kadar zalim olursa olsun ya da ne kadar zor olursa olsun. Hepimizin bildiği gibi, Alfidel bir kez ortaya çıktığınızda ikinizi de mahvetmek için elinden geleni yapacaktır... Gerçekten bunu mu söylüyorsun? Ne olursa olsun onu gerçekten sonsuza dek sevecek misin?"

"Evet," diye yanıtladı Saffron. Aodhán'ın abarttığını düşünmüş gibi oflayıp puflamasına yetecek kadar hızlı. "Ciddiyim. Ve son zamanlarda tartıştığımız şeyler bana yaptıklarının en kötüsü bile değil - daha kötü şeyler için özür bile. Gerçekten. Baba Yaga tüm beantighe kızlarına karşı çok korumacıdır, bazen hataya düşer, bu yüzden onu bu kadar şeytanlaştırması mantıklı, ama... Sanırım o bile Cylvan'ın ne tür bir baskı altında olduğunu anlayabilir."

"Sen de öyle."

"Evet, ben de," diye Saffron, ama sonlara doğru yüzünü buruşturdu. "Normalde Cylvan'ın hiçbir tavrını ciddiye almam - aslında, genellikle onu azarlarım. Her istediğine de boyun eğmem ama belki de kendimizi nerede bulduğumuzu düşünürsek bu çok açıktı... Bu yüzden yüzüğümü ona fırlattım. Ya da o *bunu açıkça yasaklamış* olsa bile, neden tek başıma Morrigan'a geldim?"

"Sanırım Renard dé Bricriu'yu yüzüne karşı aşağılamışsındır," diye mırıldandılar ve hala inanamıyormuş gibi başlarını sallayarak eklediler: "Cylvan'ın seni bulmasına sevindim. Umarım gerçekten

Böylesine kıymetli ilişkileri bu şekilde yürütmeye devam ederse neler kaybedeceğinin farkında..."

Bunu söyledikten sonra yüzlerindeki ifade şaşkınlıktı, sanki onlar bile bunu beklemiyorlardı. Ancak onlar daha geri dönemeden Wicklow Kulübesi'nin içinden ani bir *gümbürtü*, ardından tabak çanak sesleri ve Baba'nın şaşkınlık dolu havlaması geldi. Saffron telaşla döndü ama sonra tanıdık bir sesin hafifçe güldüğünü duydu ve ardından *"Oh. Seninle tanıştığıma memnun oldum büyükanne."*

"Büyükanne!" Baba Yaga tısladı, ardından teneke bir tabak kafatasına çarparak çınladı ve Copper'ın keskin kahkahası duyuldu. Saffron'un kalbi yerinden fırladı, açık kapıya koştu ve arkadaşını tek dizinin üzerine çökmüş, çıplak, dağınık saçlı, Baba Yaga'nın üzerinde tepinirken kızarmış bir halde bulmak için içeri daldı.

"Copper!" Saffron haykırdı ve dev arkadaşını kocaman bir sırtışla dönmeye çağırarak onu kucakladı ve göğsündeki tüm havayı boşaltacak kadar sert bir şekilde sıktı. "Oh, Tanrı'ya şükür! Hayatının geri kalanında bir canavar olacağını düşünmüştüm!"

Copper, Saffron'u bir bez bebek gibi ileri geri sallayarak, "Şimdiden özledim sayılır," diye güldü. "Tüm o kürkle çok daha sıcak."

"Ona Hollow'un eski eşyalarından getireyim," diye içini çekti Baba Yaga ve Saffron sadece gülüp arkadaşına sarılırken yanlarından geçip merdivenlerden yukarı çıktı. Copper'ın kül rengi halinin karşısında nasıl ya da neden birdenbire sîdhe büyüğü üzerindeki hâkimiyetini yeniden kazanmış gibi görüldüğünü merak etmeye zahmet etmedi ama Sionnach mutfak kapısında belirttiğinde bir fikir edinebildi. Copper'ın çıplaklığına karşı gözlerini kapatmadan önce telaş içinde ciyakladı. Copper'dan gür bir kahkaha yükselmiş, Saffron'u uzaklaştırıp satire doğru yürümüş, Sionnach ona uzak durması, lanet olası kıyafetlerini giymesi, bir parça da olsa haysiyetli olması için bağırarak ama Copper'ın kollarına sıkışmış ve onu durdurmaya gücü yetmeyen Sionnach bile sonunda iç çekip Copper'a utangaç bir sarılma teklif etmişti.

Copper sırtarak, "Beni özlediğini biliyorum keçi," dedi ve Sionnach'ı ileri geri salladı. Sionnach cevap vermedi ama geri çekilmedi. Copper'a bir süre daha sarıldı, ta ki Baba Yaga görünüp ona giyecek bir şeyler verene kadar.

AYLINNE'DE TRENE BINEN ARKADAŞLARI, TRENDEN INMEK ZORUNDA KALDILAR. Cylvan talep ettiğinde aniden ormanın ortasında, yaya olarak ulaştıkları bir sonraki kasabada atlar için takas yapmayı başarmıştı -Ancak atları olsa da, özellikle Kışlık Saray'a yapacakları yolculuk düşünüldüğünde, diğer seyahat ihtiyaçlarının çoğundan hâlâ yoksundular.

Connacht'a vardıklarında Maeve ve Aodhán grubun geri kalanı için kışlık giysiler almak üzere dükkânları gezerken, Copper da onlar için bir araba temin etmeye gitti. Eşyalarının çoğunun Avren'e gönderilmesinin bir faydası varsa, o da artık eyerlerinin yanlarında tacın amblemini taşıyarak seyahat etmeyecek olmalarıydı. Boann'inkilerle bile Saffron en azından motifleri çantalarla kapatabilirdi. Kuzeye doğru yol alan diğer gezgin grupları gibi anonimlik içinde kaybolmak için. Bu konuda bir şeyler güven vericiydi. Bir şey de beklenmedik şekilde üzücüydü.

Bu arada Saffron ve Sionnach'ın görevi yolculukta yanlarına alabilecekleri yiyecek bir şeyler bulmaktı; ancak Saffron bir markette dolaşırken dikkatini kaybetti ve o sabahın dedikodu broşürlerinden oluşan bir yığın büyük, kalın harflerle dikkatini çekti:

*ALVENYA ÇİÇEĞİ, HÜKÜMDARININ SEYAHAT PARTİSİNİ
TERK EDERKEN GÖRÜLDÜKTEN SONRA PRENS CYLVAN,
ŞELELE MAHKEMESİNİN ORTASINDA TEK YÖNLÜ TRENİN
DURMASINI TALEP ETTİ; ÇILGINA DÖNDÜ
Kayıp Beantighe Hizmetkarı Hakkında. Prens'in Mükemmel
Yüzü Nihayet Çatlaklar Göstermeye mi Başlıyor?*

"Bu fazla dramatize edilmiş, değil mi?" Saffron Sionnach'a zayıf bir sesle sordu ve Sionnach yüzünü buruşturdu. Bu yeterli bir cevaptı. Saffron bilmek istemediği için kâğıdı neredeyse geri itecekti ki dudağını ısırdı ve kâğıdı ödenecek şeyler yığınınına ekledi. O insanların Cylvan hakkında ne yazdıklarını bilmek istiyormuş gibi hissediyordu, özellikle de gerçekte ne olduğunu görmek için orada değilse.

CONNACHT'TAN AILINNE'E, ORADAN KUZEYE TURIAS'A, SONRA DA CEILT'E GİTİLER. günün geri kalanında ve akşam saatlerinde seyahat etti.

Saffron teninde soğuşun ilk öpücüğünü hissetti.

Soğuşu uzakta tutmaya yardımcı olacak yeni kıyafetler ve sinirlerini yatıştırmak için midesinde biraz buğulanmış rom ile Saffron resmen Avren'e sırtını dönmüştü. Ve dolayısıyla Cylvan'a da.

Yine de o kadar uzakta, yaptığı şeyi kabullenmek daha kolaydı. Copper ve Sionnach'la birlikte arabanın arkasına yerleşebilir, artık geri dönmek için çok geç olduğunu bilirdi.

Aodhán öndeki koltuktan arabayı sürerken Maeve de yanlarında at sürüyor, atları giderek büyüyen kar tabakasının içinden geçirmeye yardım ediyor, sídhe leydisi birkaç kez doğal elementlerin yardımıyla buz büyüsünü çağırmayı denerken aralarında hafifçe sohbet ediyorlardı.

Taksinin içinde Sionnach bir tarafta otururken, Saffron ve Copper diğer tarafta yerlerini aldılar; Saffron birden fazla kez parşömene Cylvan'a bir mektup yazmaya çalışırken, bir kez daha fey lordunun başı Saffron'un kucağındaydı. Fiachra arabasındaki tüneğinden izliyor, sonunda bir şeye son şeklini ve teslim etmesi için ona vermesini bekliyordu. Sanki bu şartlar altında kendisi bile o mesafeyi kat etmeye istekli olacakmış gibi. Saffron'un sınırlı kelime dağarcığında, özellikle de sabahki konuşmalardan sonra, nasıl hissettiğini tam olarak ifade edecek bir kelime kombinasyonu olmadığını çabucak fark ettiğini bilmiyordu.

Sonunda hayal kırıklığıyla beşinci kâğıdı da buruşturup atan Copper'ın dev eli, tüm kâğıt yığınınını elinden kapıp yere fırlattıktan sonra kollarını Saffron'un ortasına dolayarak onu oturduğu yere hapsetti. Saffron ofladı ama karşılık vermedi. Arabanın penceresini Fiachra'nın gerginliğini atması gerektiğini hissederse kıpırdayabileceği kadar açtı ama bunun yerine kuş, yakın zamanda uzun mesafeli hiçbir mesaj iletmeyeceğini anlayınca kendince rahatlamış görünüyordu.

Saffron bunun yerine ders çalışmaya çalıştı. Kitaplarını okumaya çalıştı. Sonra Sionnach ile satirin dizleri ve Copper'ın geniş omzu arasında dengede duran cilalı bir tahta üzerinde kart oyunu oynamaya çalıştı. Sionnach'ın ilçedeki bazı satirler tarafından kendilerine hediye edilen el eğirmesi yün iplikle bir atkı örmeye çalışmasını izledi,

Safran'a satirlerin her zaman kullandığı, serin günler için genişçe uzatılabilen veya soğuğa karşı destek için birbirine sıkıştırılabilen benzersiz dikiş türünü gösteriyor.

Saffron pencereden dışarı bakarak dikkatini dağıtmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Yoldaki kar yavaş yavaş derinleşirken, bu kadar yavaş bir tempoda bile Avren'in aksi yönünde tam olarak ne kadar yol kat ettiklerini hesaplamaktan.

Hava karardığında ve gece boyunca at sürmeye devam etmeye karar verdiklerinde Saffron, Sionnach ve ortak, tüylü bir ısıtıcı görevi görmek için tilki formuna geri dönen Copper ile birlikte arabanın arkasına çömeldi. Görünüşe göre kendi kül rengi halini iyileştirmişti, ancak tam olarak *nasıl* olduğu hâlâ belirsizdi.

Saffron kendini battaniyelerin, yastıkların altına gömdü ve gözlerini kapalı tutmaya zorladı. Sabah olur olmaz Hoarcliff Geçidi'ne doğru yola çıkacaklarını ve geçidin sonunda Kışlık Saray'a tamamen geçmiş olacaklarını biliyordu. Orada gerçekten geri dönüş olmayacaktı.

SAFFRON DILINI AÇMADAN ÖNCE SOĞUĞUN TADINI ALABILIYORDU.

gözleri onu görmek için. Sabahın alçak ışığında, havadaki mavi-gri tonunu biliyordu. Parmaklarını Copper'ın boynundaki kalın kürke sokarak gözlerini tekrar kapattı ve hayvanın uykusunda homurdanmasına neden oldu. Sionnach çoktan uyanmış, ortak battaniyenin altında kıpırdanıyor ve küçük bir torba tılsımlı ateş taşıını kullanarak içecek çay ısıtmaya çalışıyordu.

Saffron'un adını fısıldayarak ona biraz ikram ettiklerinde, Saffron sonunda sıcak yuvasından çıkıp ikramı aldı ve kendini pencereden dışarı bakmaya ve geri dönüş olmadığını kabul etmeye zorladı. Hoarcliff Geçidi'nden Kışlık Saray'a giden tek bir yol vardı ve bu da kişinin fikrini değiştiremeyeceği anlamına geliyordu. Ta ki tamamen ayrı bir yolun onları tekrar güneye götüreceği bir sonraki kasabaya kadar.

O seçimini yapmıştı. Sonunda, Saffron Avren'e hiç dönmediğinde, Cylvan da bunu öğrenecekti. Sadece prensin Baba Yaga'ya söylediklerinde ciddi olduğunu umabilirdi - onun anlayacağını ve bekleyeceğini. Ne kadar sürdüğü önemli değil. Hiç dönmese bile

Saffron'un Beantighe Köyü'nden ayrılıp Ryder'ın izinden kuzeye onsuz devam etmeyi seçmesi bekleniyordu; prens hâlâ söz vermişti.

Sionnach çayını yudumlarken bir yandan da pencereden dışarı bakıyor, diğer eliyle de dalgın bir şekilde Copper'ın kuyruğunun kalın tüylerini okşuyordu. Saffron da ara sıra dışarıya, beyaz örtüyle kaplanmış tanıdık manzaraya, karlı bir sis duvarının ardına gizlenmiş uzak ufka bakıyordu. İlk başta bu onu endişelendirmemişti ama sonra geçitten sert bir rüzgâr geçti, arabayı salladı ve dışarıdaki atların kişnemesine ve ayaklarını yere vurmasına neden oldu. Kendini sabitlemek için bir elini vagonun duvarına bastırdı, tekrar pencereden dışarı baktı ve aynı şeyi kendi taraflarında yapan Sionnach'a kısa bir bakış attı.

Saffron pencerenin kilidini açarak Aodhán'a her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için bir aralık aşağı kaydıldı ama araba aniden sarsıldı ve içerideki herkesi birbirinin üzerine düşürdü. Tilki dik durmak için çabalarken Sionnach inleyerek Copper'ı kucaklarından attı ve sonunda fey formuna geri dönerek Sionnach'ın üzerine çıplak bir şekilde bindi. Satirden bir onaylamama çığlığı yükseldi ve ardından toynaklarını Copper'ın göğsüne doğru savurdu. Saffron kargaşadan güçlükle sıyrıldı ve Fiachra'yı tutarak kargaşada ezilmesini önlerken, pencereden ikinci kez seslenerek neler olduğunu sordu.

"Yolda biri var!" Aodhán rüzgâra karşı seslendi. "Görünüşe göre atlarını kaybetmişler. Maeve onları kontrol etmeye gidiyor."

"Yolda biri mi var?" Copper kıyafetlerini giymek için mücadele ederken Saffron, Sionnach ve Copper'ın kavgasından sıyrılarak arabanın kapısını açtı ve dışarı fırladı.

Rüzgâr bir anda Saffron'un kapüşonunu başından aşağı savurdu ve ayaklarının altındaki yol beklediğinden daha fazla karla kaplanınca neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. Fiachra onun peşinden gitmeye çalıştı ve Saffron, rüzgâr kanatlarına takılıp neredeyse uçuruma uçmasına neden olacakken bir çığlık attı. Ellerini uzatarak onu havada yakaladı ve baykuşu pelerininin altına sokmadan önce küfretti. Baykuş, adamın omzuna, kapüşonunun kıvrımına yerleşene kadar yukarı doğru kıvranıp durdu.

"Saffron, arabaya geri dön!" Sionnach, "*Copper, hayır, lanet olsun!*" diye bağırmadan önce seslendi. *İkiniz de buraya geri dönün!*"

"Sadece kendim bakmak istiyorum!" Maeve yolun ilerisinde ellerini havaya kaldırmış bir gölgeye yaklaşıırken, Saffron rüzgârda yavaşça ilerlemeye başlamış, yoğun kar yağışının arasından zar zor görebiliyordu. Yabancıнын koyu renkli pelerini sürekli esen rüzgâra karşı savruluyor, bir süredir orada olduklarını kanıtlamak için kalın bir don tabakasıyla tozlanıyordu. En azından soğuğa yenik düşecek kadar uzun sürmemişti, Saffron'un aklında onları alıp bir sonraki kasabaya götürme ihtimali vardı ama sonra Maeve aniden bir bağırıyla atının dizginlerini geri çekti ve Saffron yabancıнын, at ulaşamayacağı bir yere çekilmeden önce onu yakalamak için öne doğru sıçradığını görünce boğuldu.

"Hey!" diye bağırdı, tam o sırada Aodhán şoför mahallinden fırladı ve Maeve'in kendisini bırakması için bağırdığı yere doğru koşarak botuyla kafasına tekme attı.

Aodhán karda kayarak onlara ulaşmaya çalışırken eller Maeve'in ayağını yakalayarak onu eyerden kurtardı. Maeve ağır bir gümbürtüyle yere çarptı ve Copper onu geri çekmek için Saffron'un kolunu yakaladı. Ama Saffron kendi içgüdüleriyle hareket ederek kemerindeki obsidyen bıçağa uzandı. Karlı yolda Aodhán'ın Maeve ile yabancıнын arasına girdiği yere doğru hızla ilerledi ve Copper da bu sırada Saffron'un peşinden ayrılmadı.

Maeve kılıcını çekti, beyaz-gümüş ve yansıyan karda parlıyordu. Atı, üzerine binmeye çalışan yabancıya karşı şaha kalktı; kafası yarılmasın diye geriye doğru adım atarken ellerini havaya kaldırmak zorunda kaldı. Onlar bunu yaparken rüzgâr aniden yön değiştirerek Saffron'un ön tarafına çarptı ve kapüşonunu uçurarak binlerce iğneye benzeyen karla neredeyse gözlerini kör etti. Kollarını yüzünün üzerinde kavuşturup gözlerini kısarak fırtınanın içinden sadece yüz metre ilerisindeki çatışmaya doğru baktı ve yabancıнын kapüşonunun da geriye savrulduğunu ve tam kendisine baktıklarını gördü.

"Ekselansları!" Ryder Kyteler, o ana kadar tam olarak kimi soymaya çalıştığını fark etmemiş gibi sırtarak bağırdı. Safran

Fiachra pençelerini omzuna geçirdiğinde sinirleri parlayarak geriye doğru tökezledi.

"Yollarımızın bir daha ne zaman kesişeceğini merak ediyordum!" Ryder devam etti, rüzgârdan zar zor duyuluyordu ama Saffron her kelimeyi yaydan fırlamış oklar gibi duyuyordu. Adam daha fazlasını söyleyemeden, Saffron cevap veremeden Maeve kılıcı hazır bir şekilde fırtınanın içinden Ryder'ın boğazına doğru hamle yaptı ve ayaklarının altındaki gevşek kar ve buzda bile adamın anlık ayak hareketlerine ayak uydurdu. Belli ki Ryder bile fey leydisinin kılıçtaki akıcılığını tahmin edememişti, çünkü yüzündeki kibir seğirdi ve pelerininin altından uzanarak kendi kılıcını Maeve'inkine kulakları patlatan bir çınlamayla çarptırdı.

"*Çağır beni!*" Taran Saffron'un zihninde hırladı ama Saffron emin değildi, kendi hançeri hâlâ çekikken kaygan yüzeyde olabildiğince hızlı ilerliyordu. Hayır, bu sadece Maeve ya da Ryder ya da her ikisi için dikkat dağıtıcı olabilirdi, özellikle de iki bıçak çekilmiş ve birbirine çarparken. Özellikle de bu kadar dar ve bir yolda, sadece yıpranmış bir tahta çit diğer taraftaki uçurumların kenarının nereye düştüğünü gösteriyordu. Ve iş başa düştüğünde, Saffron Ryder'ın ölmesini istemiyordu. En azından şimdilik. Ryder ölürse, arkadaşlarını nasıl geri getireceğini asla öğrenemeyebilirdi; ama Maeve'in üzerine saldığı vahşetle, Saffron geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce onu durdurmak için kaç şansı olacağından emin değildi.

"Maeve, bekle!" Hâlâ deniyordu ama Aodhán daha fazla yaklaşmadan pelerininin yakaladı. Ryder ve Maeve'in birbirlerine çarpışmalarını, kılıçların beyaz kıvılcımlarla çarpışmasını, birbirlerinin dengesini bozmalarını ya da kaygan yolda itişip kakışmalarını, birden fazla kez ayaklarını kaybedip üzerlerine gelen bir kılıcın yolundan yuvarlanmak zorunda kalmalarını izlemekten başka çareleri yoktu. Ryder da Maeve'i öldürmekten çekinmezdi, eğer bundan kaçınmak için bir nedeni olmadığını düşünseydi.

Adam Maeve'e dönüp onu gafil avladığı, eliyle bileğini kavrayıp döndürdüğü ve bıçağını boğazına dayadığı anda Saffron'un büyüü Maeve'in üzerine çöktü.

Ellerini dimdik onlara doğru uzatırken, Ryder'ın doğal aurasının pembe Saffron'un gözlerinde parlıyordu,

Gücü yüzeye çağırmak. Saffron'un bir zamanlar Fiachra'yı kavrayan sarmaşıklara yaptığı gibi Ryder'ı ona dokunmadan kavradı. Adanı durduğu yerde, sanki bileklerinden tutuyormuş gibi tutuyordu. Sanki böyle kelimelere ihtiyaç duymadan, *hareketsiz kalması* için büyü yapıyormuş gibi.

Bir daha olmaz, bir daha olmaz -Saffron o adamın bir daha kimsenin boğazına o şekilde bıçak dayamasına izin vermeyecekti, bir daha asla kimseyi o şekilde tehdit etmesine izin vermeyecekti. Özellikle de böyle uzak bir yerde, kimsenin Saffron'un onu durdurmak için neler yapabileceğini göremeyeceği bir yerde.

Ryder daha iyi bilmeliydi ve Saffron bildiğinden emindi, çünkü adam hatasını Saffron'un parmaklarını bir zamanlar Ériu'nun tapınağında Fiachra'nın çırpınan bedenini saran üvez sarmaşıklarına gömdüğü gibi onun varlığına gömdüğü anda anlamıştı.

Sıcak kan Saffron'un boğazının arkasına doğru süzüldü. Burnunun kenarını buldu, dudağının üzerinden, çenesinden damladı, vücudunun her santimi konsantrasyon içinde titriyordu. Ryder'ın büyüünü, titreyen her zerresini hissedene kadar, elini bir çuval pirincin içine sokar gibi parmaklarını ışığın içinden kazıyabileceğini düşünene kadar araştırdı. Ryder'ın şakağında bir damar şişti, gözlerini kırpmadan, kıpırdamadan Saffron'a bakarken boynundaki kaslar gerildi. Saffron onu sıkıca tuttu, yerinde tuttu, kendini adamın büyüüne bağlayarak onu felç etti.

"Maeve, gel," dedi Saffron titrek bir nefesle, içinden akan çabayla her zamankinden daha yoğun buhar pufı.

Maeve tereddüt etti, botunun tek parmağını oynatarak Saffron'un tam olarak ne yaptığını anladı ama bu yeterli değildi. Bıçak nefes borusuna o kadar yakın duruyordu ki, derisinde parlak bir kırmızı çizgi oluşmadan önce zar zor kımıldayabildi.

Ryder'ı yerinde sabitlemek yeterli değildi, Saffron'ın onu kontrol etmesi, bedensel olarak hareket ettirmesi gerekiyordu. Ama nasıl yapacağını bilmiyordu -böyle bir şeyi yapacak gücü, isteği bir yana, bilgisi olup olmadığını bile bilmiyordu- ve daha da kötüsü, onu tutmayı bıraktığı anda, Ryder'ın sırf denediği için onu cezalandırmak amacıyla Maeve'i kesinlikle öldüreceğini biliyordu.

"Lütfen," dedi Saffron, Ryder için bir fark yaratacakmış gibi, "*lütfen bunu yapma*," alıştı ama gökyüzünden beklenmedik derecede sıcak ve kükürtlü, devasa bir rüzgâr indiğinden kelimeler asla gelmedi. Kuyruğunda ise Saffron'u iliklerine kadar felç eden bir ses vardı; o anda konsantrasyonunu bozabilecek dünyadaki tek şey buydu.

Bir kkreme, devasa ve lme meydan okuyan bir şeyin yankılanan, mide bulandırıcı ığlığ - ve bulutlu gökyüzünden doğruca onlara doğru düşüyordu.

Ryder, Saffron'un kısa süreli dikkat dağınıklığı içinde dönmeyi başardı, elindeki bıçak Maeve'in kurtulmasına yetecek kadar kaydı. Ama sadece birkaç adım atabilmişti ki, bir başka sıcak rüzgâr yola çarptı ve her birinin ayaklarını yerden kesip atların dağılmasına neden oldu. Bulutların arasından, kanatlı, siyah pullu bir ejderha bir kavis çizerek aşağı doğru süzüldü ve bir uyarı gibi yolun kenarı boyunca bir ateş hattı oluşturdu. Boğazının derinliklerinden çıkan bir başka kkreme Saffron'u olduğ yerde dondurdu. Bir ejderha, Saffron'un sadece hikyelerde duyduğ türden bir Kış Sarayı ejderhası.

Canavar tekrar yukarı döndü, gökyüzünde kuyruğ üzerinde dönerek ikinci kez üzerlerine doğru salındı. Saffron'un elleri havada kalsa da konsantrasyonu uzun süre dağılmıştı; ta ki acele eden ayak sesleri ve birinin adını haykırması onu tekrar yeryüzüne getirene kadar.

Ryder ona doğru hamle yaparken yeterince hızlı tepki veremedi. Kollarını açarak ona çarptı ve ikisini de uçurumun kenarından aşağıdaki beyaz bilinmezliğe doğru savurdu.

SICAKLIK

Saffron, sadece kalın toz örtüsü tarafından yumuşatılan bir gümbürtüyle kara çarptı. Ölümü engellemek için yeterliydi ama rüzgârı engellemek için yeterli bir yastık değildi. onu nakavt etti.

Neredeyse anında battaniyenin altına gömüldüğünde, parmakları kolunun kumaşına takılıp onu yukarı doğru çekene kadar hangi yukarı olduğunu anlayamadı. Onu tekrar soğuğa, havaya, kesici rüzgâra çıkardılar ve neredeyse tekrar ayazın altına gömülmeyi dileyecekti.

"Yaşıyor musun?" diye sordu hırçın ses, Saffron'u hâlâ yukarı doğru çekiyordu ama Saffron, üzerindeki tutuş birazcık bile gevşediğinde derin karın içine geri batıyordu. Saffron bilmiyordu - hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyordu. Ama dondurucu havanın teninde yarattığı acı ona bir ipucu verdi ve tek yapabildiği başını çevirmek oldu. "Aferin oğluma. Hadi, kalk bakalım."

Adam Saffron'u sırt üstü yatırmak için dizlerini büktü. Saffron adamın içine gömüldü, kolları omuzlarından sarktı ve başı öne eğildi. Ancak o zaman gerçek düşünceler donmuş sis perdesini araladı ve onu taşıyanın kim olduğunu anladı.

Geriye doğru sarsılarak Ryder'ın sırtından yuvarlandı ve istemeden adamı da kendisiyle birlikte aşağıya çekti. Saffron'u karın içine doğru ezdi ve ciğerlerinde yeniden kazandığı kısa süreli hava anında tekrar serbest kaldığında Saffron'un inlemesine neden oldu. Bunun yerine bacaklarını tekmelemeye ve ellerini dışarı atmaya odaklandı. Ryder karşılık olarak homurdandı ve sonunda Saffron'un kollarından birini tutarak uğuldayan rüzgârın üzerinden ona bağırdı.

"Seni kardan başka bir yere götürmüyorum, Saffron! Donarak ölmek istemiyorsan, bu kadar zor olmayı bırakmanı öneririm!"

"Çek ellerini üzerimden!" Saffron hırlayarak elini çekmeye çalıştı ama Ryder bıkkınlık içinde inledi. Tekrar öne eğildi, bu kez Saffron'u bir omzunun üzerinden attı ve ayağa kalktı. Saffron sadece bağırabiliyor, bacaklarını tekmeliyor ve yumruklarını Ryder'ın sırtına vuruyordu ama Ryder bunların hiçbirini hissetmiyor gibiydi.

Saffron ne kadar süre taşındığını bilmiyordu - Ryder'ın onu bilerek mi bir yere götürdüğünü, yoksa o karla kaplı manzarada amaçsızca mı dolaştığını bile bilmiyordu, gerçi adamın yavaş yavaş kötüleşen hareketleri ikisinden birini daha çok ima ediyordu. Sonunda Saffron bile tekme atamayacak, yumruklarını sıkamayacak kadar üşümüştü; sadece titriyor ve vücudunu olabildiğince içine çekmeye çalışıyordu. Bunu yaparken, yanında neler olduğunu ve neler olmadığını gözden geçirmeye çalıştı; pelerini Ériu'nun lütfuyla hâlâ omuzlarına sıkıca bağlıydı. Omuz çantası göğsünde ağır ağır sallanıyordu ama içinde hâlâ ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Fiachra onları takip etmiyordu. Görünüşe göre başka kimse de takip etmiyordu. Belki de hepsi onun öldüğünü düşünmüştü. Bu kadar kolay.

"Tanrılara şükürler olsun," diye inledi Ryder sonunda ve Saffron başını kaldırmayı başardı. Saçlarının buz tutmuş uçları arasından Ryder'ın ne demek istediğini anladı: Uzakta bir kulübenin silueti vardı, belki avlanmak içindi, belki de kendileri gibi kayıp yolcular için bir cadı tuzağıydı. Saffron'un umurunda değildi. O da bir cadıydı. Gerekirse yaşlı bir kocakarıyı ikna edebilirdi.

Kapıya ulaştıklarında kilitliydi ve Ryder omuzlarını kaldırarak içeri girmeye çalışsa da kilitli kalmaya devam etti. Sonunda, Saffron'u

Saffron'un hemen duvara yığılıp kara gömüldüğü yerde, kardan minimum koruma sağlayan saçakların altına indi. Ryder sıkılmış dişlerinin arasından onu azarladı ama kendini kapıya çarpmak için geri dönmeye odaklandı. Tahta önce çatlayıp sonra yarılane ve kendini içeri atıp yere çakılana kadar tekrar tekrar. Saffron gülecek kadar sıcak olmayı diledi. Kendini ayağa sürükledi, destek için kulübenin duvarını kullandı ve dizlerinin üzerine çöken adamın peşinden içeri tökezledi.

"Ne yani, kapıyı arkanızdan kapatamadınız mı, majesteleri?"

Saffron dişlerinin arasından, "Siktir git," diye geveledi ve doğruca odanın karşı tarafındaki güve yeniği yatağın bulunduğu yere gitti, yolda masaya ve sandalyeye çarptı. Üzerine çöküp bir toz bulutu toplayan şilte, yün dolgulu ketenden başka bir şey değildi, bazı yerleri diğerlerinden daha lümpen, yastığı da daha iyi durumda değildi ama ona Beantighe Köyü'nü hatırlatıyordu. Cylvan'ın talepleri herkesin uyku koşullarını iyileştirmeden önce Fern Room'daki kendi yatağını. O zamana kadar pelüş yüksek fey ipeklerine ve kalın yastıklara geçeli çok olmuştu.

Bu düşünce üzerine Saffron sert bir elini omuz çantasına gömdü ve içindeki her şeyi zihinsel olarak gözden geçirdi. Kayda değer bir şey kaybetmediğini görünce rahatladı, özellikle de parmakları hematit asanın soğuk taşının üzerinde gezinirken. Ryder fark etmeden önce asayı bir çırpıda çantadan çıkarıp kolunun içine soktu.

Bu arada, kulübenin diğer tarafında, Ryder tahta masayı kullanarak kırık kapıyı yerine sabitlemeyi , ancak ısıklık çalan rüzgârın sesi, mandalın koptuğu boşluktan içeri dolan karla birlikte sağır edici olmaya devam ediyordu. Saffron neredeyse duvardaki şömine ocağı hakkında bir şeyler söyleyecekti; ancak bacadan ısıklık seslerine ve akıntılara hiç katılmaması, onun muhtemelen işe yaramayacak kadar kalıntılarla tıkanmış olduğunu gösteriyordu. Tekrar yatağa yığıldı ve yenilgiyle gözlerini kapattı.

Ryder yataktaki Saffron'a yaklaşmak için döndüğünde, Saffron ona bakmadı bile.

"Daha fazla yaklaşma," dedi. Ryder'ın adımları durdu. "Yoksa donarak öleceğiz."

"Kendi adına konuş," diye tısladı Saffron. "Ben Kışlık Saray'da büyüdüm. Kendimi sıcak tutabilirim."

"Unutmadıysan ben de unuttum," diye cevap verdi Ryder kesin bir ifadeyle. "Ama bu sadece dışarıda soğuk bir Kış Mahkemesi gecesi olmadığını benim kadar iyi bildiğin anlamına geliyor. Sana vücut ısıyı paylaşmaktan başka bir şey yapmayacağım."

"Evet, doğru," diye mırıldandı Saffron. "İki elini de kırmadan önce benden uzak dur."

"Yapabileceğini sanmıyorum. Belki bir beantighe iken yapabilirdiniz ama artık yapamazsınız majesteleri."

Saffron onun bu unvanı kullanmaya devam etmesinin tek nedeninin bir zamanlar kullanmamakta ısrar etmesi olduğunu biliyordu ama Saffron onu düzeltmedi. Kendini Ryder Kyteler'dan ya da gerçek adı her neyse ondan daha üstün görüyordu, hatta bir uçurumdan düştükten sonra ıssız bir yerde kışını dondursa bile. Bu düşünceyle bileğinin tabanını koluna sıkıştırdığı asanın ucuna bastırdı ve bunun yerine adamı bıçaklayıp bıçaklayamayacağını merak etti.

Saffron dürtüyle savaşmak yerine onu görmezden geldi, neredeyse çürümüş battaniyeyi yataktan çekip üzerine örttü, naftalin kokusundan ve kumaştaki deliklerden pek rahatsız olmadı. Olabildiğince sıkı bir şekilde kıvrılmadan önce ıslak pelerinini çıkarmayı bile düşünmedi,

Ryder içini çekip odada volta atarken kulakları tetikte kaldı.

Hatta Saffron'un atılmış pelerinini almak için yaklaştı ve kendisi oturmadan önce onu yalnız sandalyenin arkasına örttü.

"Emin misin?" diye bir kez daha sordu. Saffron onun yüzündeki sırtışı neredeyse görebiliyordu. "Sana söz veriyorum, sıcak koşuyorum. İkimiz de daha iyi hissederiz-"

"Icarus, gel."

Taran gölgelerin arasından başını eğmiş ve kulaklarını kafasına dayamış bir şekilde belirdi. Ryder hiçbir şey söylemedi, sadece küçük bir nefes verdi, ancak Saffron bunun bir gülümseme mi yoksa sadece bıkkınlık mı olduğunu bilmiyordu.

"İsterseniz sizin için her zaman prensinizin yüzünü takabilirim. Aylinne'den sonra onunla aranınız nasıl? Daha önce orada olmadığını fark ettim-"

"Taran, öldür onu."

Taran'ın burnu bir hırıltıyla kırıştı ve Ryder yine yapmacık bir sırtıyla ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam, özür dilerim."

"Sen hiç susmaz mısın?" Saffron kollarını yüzünde kavuşturup kulaklarını tıkamaya çalışarak sordu. "Sakin yanıma yaklaşmayı aklından bile geçirme. Köpeğim seni parçalara ayırır."

"İkinizin arası iyi o zaman? Uzun zaman oldu, Taran. Bakıyorum da sonunda kemiklerine kavuşmuşsun."

Taran yine hırladı. Saffron bunu yapmak istemedi ama Ryder'ın sözleri dikkatini çekti ve adam omzunun üzerinden bakınca memnuniyetle sırttı.

"Merak mı ediyorsunuz, majesteleri? Hadi ama. Sana söylediğim hiçbir şeyi hatırlamıyor musun? Taran ve ben çocukken Fjornar'da birlikte vakit geçirmiştik, değil mi lordum? Oradaki kahinlerin gözdesiydiniz."

Saffron dinlemek istemedi. Taran'ın geçmişini öğrendikten sonra, Ryder'ın Beltane'deki o kısa dans sırasında ona anlattıklarından sonra zaten tüm bunları tahmin etmişti. Ama Saffron donarak ölmek üzereymiş gibi hissederken Ryder'ın bunu böylesine rahatça itiraf etmesi bir bakıma çileden çıkarıcıydı.

"Hafıza iplerini örmeyi orada mı öğrendin?" Açıkça sormaya karar verdi. Taran'ın kulakları dikildi ve Saffron'un kafasının arkasında, Ryder'ın cazibesine kapılmaması için onu uyaran bir ses duyuldu. Saffron gözlerini devirerek Taran'a küfretti. Hiçbir şeye kanmıyordu. Bunu bilmeye hakkı vardı - adamın parmaklarının bir zamanlar kendi zihnini deşip, Saffron'un sonuna kadar eksik olduğunu bile fark etmediği şeyleri aldığını düşünürsek.

"Bana soru sormak istiyorsanız, majesteleri, gözlerimin içine bakmanızı tercih ederim."

Saffron kaşlarını çattı ama doğrulup oturdu. Yatağın üzerinde döndü ve sırtını cereyanlı ahşap duvara yasladı. Kendisiyle sandalyedeki adam arasında, karanlıkta korkutucu bir gölgeden başka bir şey olmayan Taran oturuyordu. Ryder'ın kendisi de bundan fazlası değildi.

"Cevap ver bana."

"Evet," dedi Ryder rahatlıkla. "Ve ayrıca bazı peçe numaralarımı öğrendiğim yer, eğer bunu da merak ediyorsan."

"Bütün bunları yapmanın sebebi onlar mı?" "Neyi yapıyorum?"

"Taran-"

"Tüm bunları kendi nedenlerim için yapıyorum, sizi temin ederim," diye yanıtladı sevimli bir gülümsemeyle. "Bildiklerimi bana Fjornar'ın kahinleri öğretti ama sanırım oyunlarda yaptıklarıma onlar bile şaşırdı."

"Senin cadı avcısı arkadaşların da." "Ben de öyle demedim mi?"

Saffron dudaklarını birbirine bastırdı. Modern cadı avcıları ile Fjornar kahinleri arasında ne kadar benzerlik olduğundan hiçbir zaman tam olarak emin olamamıştı ama en azından bir miktar olduğunu varsaymıştı. Yine de Ryder'in ikisinin bir ve aynı olduğunu ima eden sözleri Saffron'ın kalbinin panikle çarpmasına neden oldu. Avren'deki Cylvan'ı, tüm kahinlerin Asche'yi bulmak için gittiği yeri düşündü.

"Bütün Fjornar kahinleri aynı zamanda cadı avcısı mı?" "Hayır; ama tüm cadı avcıları Fjornar'lıdır."

"Kraliçe Proserpina onları insanları avlamaları için eğitmeye başladığında ortaya çıktıkları yer orasıydı."

"Her şeyi bildiğin halde neden vaktimi boşa harcıyorsun?"

"Sen de cadı avcısı olarak mı eğitildin?"

"Özellikle değil, hayır."

"O zaman onlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" "Beni onlar yetiştirdi. Büyük, mutlu bir aile."

Saffron boğazındaki yumruyu yuttu. "Yani sen yetim miydin?"

"Bir çeşit."

"Sadece söyle bana."

"Beni oraya üvey babam gönderdi."

Bu itiraf Saffron'un doymak bilmez hayal kırıklığını durdurdu. Bir kaşını kaldırdı ve bir anlık gerçek bir merakla başını hafifçe yana eğdi.

"Az önce yetim olduğunu söyledin."

"Yetim *gibi* bir şey olduğumu söyledim."

"... Üvey baban seni neden kâhinler tarafından yetiştirilmen için oraya gönderdi? Bir kahin olarak eğitilmeni mi istedi?"

"Pek sayılmaz," diye iç geçirdi Ryder ama gözlerini Saffron'dan ayırmadı. Sanki Saffron'un bu kadar ilgili olması onun için bile heyecan vericiydi. Oyunlarda güvenini kaybettikten sonra Saffron'un dikkatini yeniden bu kadar kuşkusuz çekebilmek. "Babamı öldürdükten sonra annem benimle hiçbir şey yapmak istemedi. Bana ne yapmaya karar verdiklerini gerçekten umursadığını sanmıyorum."

Saffron'un nefesi kesildi. "Üvey baban babanı mı öldürdü?" "Evet."

"Neden?"

"Kim bilir," diye sırttı Ryder. "Onun yaptığını bilen tek kişi benim. Annem bile hiç öğrenmedi, sanmıyorum. Zaten umurunda olur muydu merak ediyorum - üvey babam kadar o da nefret ondan. Belki bu da onun işiydi."

"Neden seni de öldürmeyeyim?"

"Bunu ben de bilmiyorum," diye cevap verdi Ryder. Gözleri bir an için Taran'a kaydı, sonra tekrar Saffron'a döndü. "Ona sorma fırsatım hiç olmadı."

Saffron oturduğu yerde kaydı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü sen sordun."

Saffron gözlerini devirdi ve Ryder kıkırdadı.

"Daha önce hiç sormamıştın."

"Yaptığımdan eminim."

"Belki de bu gece keyfim yerindedir. Bir ejderhayı bu kadar yakından görmenin seni uzun ömürle kutsadığını biliyor musun? Belki de bu yüzden o düşüşten birlikte kurtulduk. Seninle baş başa bir gece daha geçirmek için bunu seve seve tekrar yaparım."

Saffron kaşlarını çattı, oturduğu değiştirdi ve gözlerini eski menteşelerinde takırdayan panjurlu pencerelere doğru çevirdi. Tepede gördükleri ejderha hakkında kendi kendine düşünmek için hiç zaman ayırmamıştı. Siyah pulları, kanatlarının ve burnunun ürkütücü büyüklüğü. İstese Saffron'u bütün olarak yutabilirdi ve sadece

aşağı inerken onun büyüklüğü karşısında biraz öğürdü. Başını sallayarak kendini o ana geri dönmeye zorladı.

"Yolda tek başına ne yapıyordun öyle?" Saffron zaten bildiğine karar vermeden önce devam etti. "Bir sonraki *konumunuza* gidiyordum sanırım."

"Bu doğru. At fırtınadan ürktü, beni attı. Kraliyetin seyahat grubunun buradan geçmesi ne büyük şans."

"Maeve dé Bhaldrathe'den bir at alma şansınız hiç yoktu."

"Oh, adı bu mu? Bir sídhe leydisi o zaman."

Saffron dişlerini sıkı -neden bu basit yorum sonunda onu çileden çıkarmıştı? İçgüdüsel bir hareketle ayağa fırladı ve adamın göğsüne tekme atmaya çalıştı ama Ryder ayağını havada yakaladı, döndürdü ve Saffron'u yere yuvarladı. Ryder da ayağa kalkarken Taran öne atılıp Ryder'a dişlerini tekrar geçirdi ve Ryder ellerini havaya kaldırarak yavaşça sandalyeye geri döndü.

"Senden bıktım artık!" Saffron pelerinininden kurtularak bağırdı. "*Allah* belanı versin! *Lanet olsun!* Yaptığın onca şeyden sonra seni hemen şimdi öldürmeliyim! Benden aldığın onca şeyden sonra ve hâlâ bu kadar *alaycı* olmaya vaktin var! Çok *kibirlisin!*"

"Neden beni hala öldürmedin?"

"Çünkü onları sen aldın!" Saffron bağırdı. Taran'ın yanından geçerek Ryder'ı geriye itti. Sandalye arka ayakları üzerine devrildi ama adam geriye düşmeden önce kendini tekrar düzeltti. "Çünkü arkadaşlarımı benden aldın ve ben de onları geri almak zorundayım! Hem de sen bu kadar pervasız davranırken! Diğer pek çok insanı tehlikeye atarken!"

"Ben de son maskaralıklarımda çok dikkatli olduğumu sanıyordum." "Sen-!" Saffron onu boğazlamamak için kendini zor tuttu. "Yırtarak açmak

peçe-! Kimseyi yutmasa bile, o-!! Peçe bana kendisi söyledi, eğer onu bu şekilde parçalamaya devam edersen, herkes için daha kötü olacak! Hem yüksek feyler için, hem de insanlar için!"

"Birkaç yüksek fey daha kül olmuşsa benim için ne fark eder?" Ryder sandalyesinde arkasına yaslanarak sakince sordu.

"Bu sadece-! İnsanlar da kuraklıklarını kaybedebilir!"

"İnsanlar kuraklığı sadece kendilerini zengin feylerden korumak için icat ettiler."

Saffron ona bön bön baktı. "Tanrı aşkına, ne diyorsun sen? Bunun gerçekte uzaktan yakından alakası yok -Dagda, onlar-"

"Peki sen nereden biliyorsun beantighe?" Ryder yumuşak ve çileden çıkarıcı bir sesle sordu. "Bunu sana prensin mi söyledi?"

Saffron ona vurmak istedi -bu sefer onu gerçekten öldürecek kadar sert vurmak istedi. Ayakta kalması, yumruklarını iki yanında tutması ve sımsıkı sıkması şaşılacak bir şeydi. Belki de sadece Ryder Kyteler gibi birinin, Saffron ne kadar çileden çıkmış olursa olsun, o kadar kolay ölmeyeceğini bildiği içindi.

"Beantigh'ler sizin dikkatsizliğiniz yüzünden daha çok acı çekiyor," dedi öfkeyle. "Sizin pisliğinizi temizlemek zorunda kalıyorlar! Dedikodu gazetelerinde tehdit ediliyorlar, patronları fey tarafından istismar ediliyorlar çünkü insanlar korkuyor-!"

"O zaman gelip benim kırmızı meclisime katılmaları için daha fazla motivasyon, hm?"

Saffron buna engel olamadı; eli Ryder'ın suratına bir tokat gibi indi. Ryder uzun bir süre sessizce, inanamayarak yere baktı, sonra dikkatini yavaşça tekrar ileriye çevirdi.

"Görüyorum ki... bu konuda güçlü hisleriniz var."

"Ugh!" Saffron hırladı. Parmaklarını saçlarına doladı ve geriye doğru volta attı, sonra tekrar topuklarının üzerinde döndü.

"O büyüü yaptıktan sonra neden Goblen Salonu'nu yok etmediniz? Daha sonra gelen diğerleri gibi. Bir peçe büyüüyle. Ya da Avren'in etrafına yerleştirdiğin diğer tüm sahte büyüler gibi."

"Diğerlerini yardım almadan yerleştirmedim - ya da aynı anda bu kadar çok yerde olabileceğimi gerçekten düşünüyor musun?" Ryder sırttı. "Aslında bir avuç kaçak beantigh bana yardım etti, perdeyi geçmelerine yardım etmem karşılığında. Feyleri, kahinlerini, izimden uzaklaştırmayı umuyordum ama belli ki seni değil. Seni hiç düşünmemiştim, Saffron. Sen çok zekisin. Ne aradığımı hâlâ anlayamadın mı? Şimdiye kadar anlamış olmalıydın."

Saffron neredeyse cevap verecek, önce Ryder'ın sorusuna cevap vermesini isteyecekti ama kendini duraklamaya zorladı. Sadece bir nefes almak için, onu yakalamak için

önceliklerini düşünmesi gerekir. Özellikle de bu kadar çekilmez ve kelime oyunlarına yatkın biriyle.

"Kayıp şeyleri bulmak için, değil mi?" diye kabul etti, kelimelerini dikkatle seçerek. Adelard'ın kendisiyle tam olarak ne kadarını paylaşabildiği bir yana, bildiğinden daha fazlasını bildiğini ima etmek istemiyordu. *Ölülerle iletişim kurmaya çalışıyor.*

Ryder düşünceli bir şekilde mırıldandı, Saffron'un çabasına rağmen daha iyisini biliyormuş gibi parmağıyla masaya vurdu. Sanki Saffron'un yalan söylediğini anlayabiliyordu; sanki Saffron'u gerçekten de bundan daha yüksek bir standartta tutuyordu. Saffron dudağını ısırdı ama biraz daha ekledi: "Bir anı duvar halısı arıyorsun. İlk başta Goblen Salonu'nda olduğunu düşündüğün ama olmayan bir goblen."

"kişinin tam olarak kim olduğunu bulabildiniz mi?"

Saffron dudağını ısırdı ve Ryder onun yanıt vermesinin bir dakikadan uzun üzerine mırıldandı.

"Hadi ama, yüceler yücesi - bir sonraki adımda nereye gideceğimi anladın, ama bundan daha derinini düşünmedin mi? Belki de o kadar etkileyici değilsin."

Saffron kendini tutamayarak, "Savaşla ilgili biri," diye geveledi. Ryder tekrar sırtımdan önce bir kaşını kaldırdı.

"Çok iyi, Saffron, ama bu benim sorumu yanıtlamıyor. Olayı olduğundan çok daha karmaşık hale getiriyorsun. Bana söyletme, hiç eğlenceli değil."

Saffron'un zihni dönerek kendini daha basit düşünmeye zorladı ve cevap bir çığ gibi üzerine düştü. Sarı saçları ve Taran'a benzeyen yüksek bir fey'in kucağına binme hayalleri; Morrigan'ın kötü şöhretli bir geçmişe sahip tapınağı; kraliçenin taç giyme töreni rotası.

"Kraliçe-" Saffron boğuk bir sesle konuştu, kelimeyi tam da bağlantıyı kurduğu anda ağzından kaçırdı. "Sen gerçekten de -Kraliçe Proserpina'nın hafıza mı?" "Aferin oğlum."

"Neden?" Saffron mırıldandı. Buna inanamıyordu. Adelard'la yaptığı konuşmada böyle bir fikrin Ryder Kyteler için bile çok çirkin olduğundan o kadar emindi ki. "Ne istiyor olabilirsin ki...?"

Ryder kıkırdadı. "Sana söyleyeceğim, ama sadece biraz ısınmama yardım edersen."

"Siktir git," diye tersledi Saffron. Ama Ryder ayağa kalktı, Taran'ın kulakları tehditle tekrar düzleşirken bile. Saffron hâlâ odanın kenarında volta atan adamın sadece silüetini görebiliyordu, sonunda kapının yanındaki duvarda bir sıra kancanın yanında durdu. Adam geri dönüp Saffron'a doğru birkaç adım attığında, Saffron elinde ilmiklenmiş ipi görünce homurdandı.

"Ciddi misin sen?"

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse. Hadi ama Saff, burada kırım titriyor. Senin de öyle olduğunu biliyorum. Her konuştuğunda dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum."

Saffron alay etmeden önce ağzını tekrar kapattı. Yaklaştı ve Ryder'ın elinden ipi kaptı. Adam hiçbir şey söylemedi, sadece döndü ve Saffron'un bağlaması için kollarını arkaya doğru bükte. Saffron da öyle yaptı; seve seve, isteyerek, ipi Baba Yaga'nın Mabon'da yabancı bir hindiye bağlayacağı kadar sıkı bağladı. Ryder ipin sertliğinden dolayı birkaç kez oflayıp pufladı ama hiçbir şey söylemedi, karşı koymaya kalkışmadı.

Saffron işini bitirdiğinde Ryder'ın bağlı kollarından tutup onu geri çekti ve Ryder tökezleyip yatağa düşerken keskin bir kahkaha attı.

"Sakin olun majesteleri, nişanlınız yok mu?"

"Bir kelime daha edersen seni karın içine atarım."

Ryder bunu düşündü, ağzını kapattı ama gülümsemeye devam etti. Saffron talimat vermek için duvarı işaret etti ve Ryder söyleneni yaparak yatağa uzandı ve yüzünü duvara döndü. Ancak gözleri nihayet uzaklaştığında Saffron tekrar nefes alabildi ve Taran'a huzursuz bir bakış attıktan sonra yatağa yaklaştı, pütürlü şiltenin üzerine süründü ve sessizce Ryder'ın sırtına bastırdı.

Adam iddia ettiği kadar sıcak değildi ama Tanrı yardımcısı olsun, her şey parmakları kopana kadar titremekten daha iyiydi. Saffron, Ryder'ın gömleğinin alt kısmını birkaç santim yukarı itecek kadar bile çaresizdi, ellerini doğrudan adamın tenine bastırarak kadar, onu kıvrandırıp güldürdü

rahatsızlık içinde. Saffron sessiz olması için onu bir kez daha tehdit etti.

"Şimdi cevap ver bana," diye homurdandı ikisi de oturduktan sonra. "Kraliçenin hafıza gobleninden ne istiyorsun? Hafıza iplikleri konusunda onu okuyabilecek kadar iyi misin?" Adelard'ın *dokuma kaplar* hakkında anlattığı her şey aklının bir köşesinde çalkalanmasına rağmen, bilerek aptal rolü yapıyordu. Ryder'a onu yanıltacak, yalan söyleyecek ve gümüş diliyle kandıracak herhangi bir fikir vermek istemiyordu.

"Öyle olmasam bile," diye nefes aldı Ryder, "öyle olan insanlar tanıyorum." "Asıl soruma cevap ver."

Ryder kıkırdarken vücudu hafifçe zıpladı.

"Majesteleri, Verity Holt onu alaşağı etmeden hemen önce tüm günlüklerini ve mektuplarını yok etti. Burnunuzu ait olmadığı yerlere ne kadar sık soktuğunuzu siz bile biliyorsunuzdur."

"Dikkat ."

"Basitçe bilmek istemek çok mu çirkin? Yaptığı şeyi neden yaptığını, onu en sonunda neyin bu hale getirdiğini bilmek istemek. Ne de olsa ilk sevgilisi bir insandı; hatta yıllarca insanlar arasında yaşadı, sonunda kraliçe olacağını hiç düşünmemişti. Peki fikrini ne değiştirdi?"

Saffron, Ryder'ın genişliğine, adam her nefes aldığı anda gömleğinin kumaşının nasıl hafifçe gerildiğine baktı.

"Ne işe yarayacak ki?" Saffron sessizce sordu. Ryder duymamış gibi başını kaldırdı ama Saffron tekrarlamadan devam etti. "Bunun daha iyi bir hayat bulmaya çalışan insanlara nasıl yardımcı olması bekleniyor? Sadece kendi seçimlerinizi yapın."

Ryder kesin *bir* dille, "Onun anılarında *daha iyi bir hayat bulmaya çalışan insanlara yardım etmeme yardımcı* olabilecek şeyler olabilir," dedi. "Önce onları bulmam gerekiyor. Bu kadar iyi saklanmalarının iyi bir nedeni olduğunu biliyorum ama ne kadar uğraşayım onları bulacağım. Yakında çağırma cevap biliyorum."

"Belki de başka bir büyü denemelisin," diye mırıldandı Saffron. "Gördüğün gibi bu sana işe yarar bir şey vermiyor."

"Ve ne yapar sen düşünmek Ben değil almak kayda değer bir şey var mı?" Ryder sordu. Saffron neredeyse gözlerini devirecekti, nasıl olduğunu tekrarlamak için her vizyon o şahsen alındı vardı sadece Goblenin nerede olduğundan ziyade büyüünün yapıldığı yerin anılarını yansıtıyordu ama bir şey ona önce durmasını söyledi. Bunu söylerken Ryder'ın kaslarının nasıl hafifçe gerildiğini fark etmek; adamın sesindeki en ufak bir savunmacı tonu fark etmek. Büyü Ryder'a gösterdiği imgelerin aynısını göstermiyor muydu?

Safran mı?

Nefesini tuttu. Taran bile arkalarında dikildi, kulakları Saffron'un ani ilgisini paylaşıyormuş gibi seğiriyordu.

Ryder aptal bir adam değildi; inatçıydı ama zaman kaybetmeyi sevmezdi. Özellikle de kendi zamanını. İmgelemlerin ne kadar işe yaramaz olduğunu en başından fark etseydi, özellikle de kuzeye seyahat etme zahmetine girmişken, aynı yakıştırmayı tekrar tekrar yapmazdı. Başlangıçta o kadim büyüü biliyor olması bile Saffron'a kendi lehine daha iyi çalışacak başka büyülere de erişebileceğini düşündürmüştü ama sonra peçenin bir zamanlar ona özellikle bu sıfat hakkında söylediklerini bir kez daha hatırladı. *Kendisinin bir hayaletin en değerli şeyi olduğunu düşünüyor.*

Adelard, Ryder'ın bir üvez cadısının anılarını aradığını ve yeni bir insan direnişinin yeni lideri olarak kendisine yanıt vereceklerini umduğunu varsaymıştı. Bu standarda göre, Saffron'un Ryder'ın kendisini *Kraliçe Proserpina*'nın anıları için önemli kılan şeyin tam olarak ne olduğunu bilmesinin bir yolu yoktu, özellikle de aynı bağlamda - ama yine de Saffron'un kalbi sıkışmış, sonra başını bir santim kaldırdığında güm güm atmıştı. Omzunun üzerinden, arkasında hazır bekleyen kara kurda bakacak kadar. Canavarın sıcak nefesini ensesinde hissedecek kadar yakındı.

Saffron, Ryder'ın egosunu kraliçenin duvar halısının *kendisine* bu şekilde karşılık vereceğini düşündürecek kadar ne tür kuruntulara sürüklediğini asla bilemeyebilirdi ama onun yerine neden kurt kralının gümüş kalıntılarına seslendiğini biliyordu. Büyü Saffron'a Rowan cadısı olduğu için seslenmiyordu, hatta Saffron'a hiç seslenmiyordu. Taran'a ait olan Kral Clymeus'un kemiklerinin Saffron'a ait olması için yalvardı. O kadar çaresizdi ki

Onun tarafından bulundu, o kadar yüksek sesle ağlıyordu ki, ona yalvaran sıfatın yakınında olmasa bile sesi tüm Alfidel'de yankılandı.

Ryder'ın Saffron'ın imgelemlere tanık olduğundan haberi bile yoktu. Kayıp goblenden *herhangi bir* yanıt almak için yaptığı her girişimde çaresizliğinin nasıl arttığı ortadayken, Saffron'un göğsüne bir yumruk gibi inen bu görüntülerin varlığından bile haberi olmayabilirdi.

"Gözyaşlarını açıp kapatarak peçe hakkında çok şey öğrendi, biliyorsun." Ryder, Saffron cevap vermeyince devam etti, sanki Saffron'un bu son gizem denemesinin ilgisini çektiğine inanmış gibiydi. "Onun çalışmaları peçe büyüsü anlayışını sizin gibi en deneyimli üvez cadılarının bile anladığından daha ileriye götürdü. Aslında birçok şey için ona teşekkür etmeliyiz-"

"Onun 'iş'i mi?" Saffron dudak büktü ve bir anda sisinden sıyrıldı. Bu sözler diğer tüm dikkat dağıtıcı unsurları yakıp yok etmeye yetmişti. "Yani perdeyi yırtıp açıyor ve istediği gibi dikip kapatıyor, perdeye ya da yakınlarda yaşayan insanlara verdiği zararı hiç umursamıyor."

"Bazen tarihi anlamanız gerekir, böylece tekerrür etmez-"

"Yeterince anladım!" Saffron sarsılarak doğruldu ve Ryder'ın dönüp karanlıkta ona bakmasına neden oldu. "Ben bunu yaşadım, lanet olsun! Verity ve Virtue Holt'un onu tahttan indirmesine rağmen insanların özerkliklerini tam olarak nasıl geri kazanamadıklarını görmek için Kraliçe Proserpina'nın niyetini bilmeme gerek yok. Sihirlerini bile değil, sadece *yaşama* yeteneklerini! Çünkü Kraliçe Proserpina yüksek feyleri insanlardan nefret etmeye tek başına ikna etmedi; onlar bize her zaman içerlediler. Böylece insanlar hiyerarşide bir santim bile düştüklerinde, yüksek feyler onlara bir daha tırmanma şansı vermedi. Verity'nin arkadaşı Elanyl iktidardayken bile."

"Sizce biraz daha yaşasaydı, insanlar için her şeyi yeniden iyi hale getirme şansına sahip olabilir miydi?"

"Bilmiyorum!" Saffron Ryder'ı omzundan iterek bağırdı. "Bana patronluk taslama, göt herif."

"Sizce Virtue Holt tüm bunların neresindeydi? Verity öldü, evet, ama kardeşi? Neden kralın sarayındaki bir hemen reddedip bilinmezlik içinde kayboldu?"

"Bunu nasıl bilebilirim?"

"Ve Verity'nin sevgilisi Harper, neden işleri biter bitmez insan dünyasına geri döndü? Durumu burada, feylerle birlikte daha kolay tedavi edilebilecekken."

"Onun 'durumu' mu?" Saffron yüzünü buruşturup başını sallamadan önce sordu. "Sen-! Harper *Kyteler* demek istiyorsun! Adını çaldığın kadın-!"

"Çaldığımı kim söyledi? Belki de ben onun oğluyum."

Saffron bir eliyle Ryder'ın solgun yüzünü kavrarken diğer eliyle de sarı saçlarından bir avuç alarak, "Elbette, tıpatıp ona benziyorsun," diye alay etti. "Bayan Harper Kyteler'ın tıpatıp aynısı. Gerçekten aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Azıcık bile değil."

Saffron, Ryder'ın kafa derisindeki sarı saçları koparana ya da çenesini kırına kadar sıkmak istedi; dudak bükme ve aslında Harper'ın gerçek soyunun kim olduğunu tam olarak bildiğini söylemek istedi ama ağzını kapalı tuttu. Ryder da muhtemelen bunların hepsini biliyordu ve belki de Saffron'ın öğrendiği her şeyi paylaşmaya devam etmesi tehlikeliydi. Bu sadece Günişığı'nı diğer tarafta daha fazla tehlikeye sokabilirdi.

Tabii Saffron Ryder'ın gitmesine izin verirse. Sabah olduğunda ve fırtına dindiğinde bile. Ama adamın ellerini olabildiğince sıkıca bağladığı andan itibaren Saffron'un aklına onu kendi köpeği gibi bağlayıp en yakın kasabaya sürüklemek, orada Aodhán ya da Maeve'in ya da *birilerinin* onu tutuklayıp Avren'e geri götürmek ve orada bir daha asla perdeyi yırtamayacağı bir yere götürmek gelmişti - ta ki Saffron onu buna zorlayana kadar.

SOĞUK

S Affron hiçbir zaman tam olarak uykuya dalamadı -bir parçası artık nasıl uyuyacağını bildiğinden emin değildi, en azından Baba Yaga'nın çayı olmadan- ama yine de uyuşukluk yüzeyinin altına yeterince battı.

Rüzgârın sesi değiştiğinde, bunu en son fark eden o oldu.

Taran başını kaldırdı. Ryder başını kaldırdı, sonra da rüzgâra karşı ılık çalarak tıkırdayan kırık mandallı kapıya doğru baktı. Ancak yön değiştirmeyi, ağır bir şeyin yere çarpmasıyla oluşan sarsıcı bir *gümbürtü* izlediğinde Saffron da dikleşti.

Kalbi kulaklarında çarpan Ryder bunun ne olduğunu sordu ama Saffron onu susturdu. *Güm, güm, güm, güm*, yere her ritmik düşüşte yer titriyor, geniş ve *ağır* bir şeyin altındaki kar çatırdıyordu. Ağır ama sabit nefeslerle eşleşen bu sesler karşısında Saffron'un aklına gelen tek şey bir ayı ya da geyikti; ta ki inanılmaz derecede karanlık bir gölge yavaşça kapıdaki boşluğu kapatana ve ardından kulak tırmalayan bir tıslama sesi duyulana kadar. Bunu fark ettiği anda artık çok geçti.

Uzun pençeler kulübenin sarkan çatısını deldi, ahşaba takıldı ve tavanı bir donmuş portakalın kabuğu gibi yavaşça kopardı.

Kar ve rüzgâr bir anda, Saffron'un yüzünü örtmek için ellerini havaya kaldırmak zorunda kalacağı kadar sert ve hızlı bir şekilde çarptı. İçgüdüsel bir hareketle sandalyenin arkasına asılı duran pelerinine doğru hamle yaptı ve sel onu şafak öncesi gökyüzüne savurmadan hemen önce yakaladı. Uzaktaki güneşin kalın bulutların arasından süzülen hafif ışığı dışında hâlâ karanlıktı; bu da çatıyı tam olarak neyin parçaladığını görmek için yeter de artardı bile. Çivit mavisii gözleri olan siyah pullu ejderha, çatı ve kirişler yeterince parçalandıktan sonra içeriyi aradı.

"Aman *Tanrım!*" Ryder, Saffron daha fırsat bulamadan bağırdı ve ejderha sadece *tiksinti* olarak tanımlanabilecek bir şekilde homurdandı. Sonra Ryder'ı keskin bir eliyle kavrayıp omzunun üzerinden fırlatmadan önce içeriye uzandı. Uzaklardan gelen bir uzaklardaki karın içinde kaybolmadan önce havaya fırlattı. Saffron'un tepki verecek, hatta çığlık atacak vakti bile yoktu, çünkü içgüdüleri ona *kaçmasını* söylüyordu *ama* Taran'ın hırıltılı komutu sonunda bedenini harekete geçirdi.

Masayı iterek kapının önünden çekince kapı bir anda açıldı ve rüzgâr neredeyse Saffron'un suratına çarpıyordu. Öyle olsa bile bunu hissetmezdi; boğazına dolanan pelerinle boğulmuş bir halde fırtınanın içine daldı ve bulduğu ilk yöne doğru koşmaya başladı. Kolları hâlâ arkadan bağlı olan Ryder'ın tam olarak hangi yöne savrulduğundan emin değildi; ejderhanın hangi yönden geldiğinden, uçuşunun hangi tarafta olduğundan ya da başka bir yöne doğru mu gittiğinden emin değildi - tek bildiği, devasa canavardan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmak istediğiydi, yoksa yine aynı şekilde karlı eterin içine savrulacaktı. Yoksa bir yemek ya da belki de en sakıncalı, kurbanı, eşi, onunla ne yapmak istiyorsa o olacaktı.

Saffron esen rüzgâra doğru koştu, pelerinini sımsıkı sardı ve kumaşın beyaz kara karşı parlak kırmızı rengine lanet okudu. Doğruca çıplak ağaçlara yöneldi; yaprakları çoktan dökülmüş, karanlık, cılız dallardan başka bir şey değillerdi, en azından hareketlerini açıkta dolaşmaktan daha iyi maskeleyeceklerini biliyordu.

Bir ejderha, *tanrının unuttuğu bir ejderha!* Onları bir değil iki kez bulmak! *Onları arıyorum!* Cylvan, Saffron'un bunu yaşamasına izin vermezdi.

öğrendiğinde. Saffron onların gerçek olduğundan hiç şüphe etmemişti ama aynı zamanda çoktan gitmiş olduklarını düşünmüştü. Yolda rastgele karşılaştıkları o ilk olay, ne kadar yalnız yaratıklar oldukları söylendiği düşünülürse, bu işin sonu olmalıydı ama bu seferki onu yemeye niyetli görünüyordu.

Tepesinde yine bir rüzgâr uğultusu koptu ve Saffron panik içinde eğildi, pençelerin ya da dişlerin onu yakalamasına ya da dev arka ayakların onu dümdüz etmesine hazırlandı. Hiçbir şey olmayınca nefesini tuttu ve ilerlemeye devam etti. Daha derine, karlı manzaranın içine. Ya Ryder'ı bulacağı, ya başka bir kulübe bulacağı, ya bir kasaba bulacağı, ya ejderhayı bulacağı ya da -başka ne olabileceğinden emin değildi- beyaz hiçliğin içine. Başka herhangi bir fikir onu soğuk, acı veren bir korkuyla dolduruyordu. Tek düşünebildiği, Cylvan'a gördüklerini anlatacak kadar uzun yaşamayı umduğuydu.

SABAH GELDI VE GEÇTİ, SAFFRON'UN SÖYLEYEBİLDİĞİ KADARIYLA EN KÜÇÜK baş üstü ışığında kayma. Elleri, ayakları çoktan uyuşmuştu ama bu olmadığı bir şey değildi. Luvon'un Malikânesi'nde geçirdiği sert kışlar boyunca pek çok kez çok uzaklara gitmişti. Henüz gergin değildi.

Ama sonra sabah öğleden sonraya, sonra da akşama dönüştü ve batan güneşle birlikte manzara hiç değişmezken, Saffron ilk kez paniğe kapıldığını hissetti. Bunu zihninden uzak tutmak için elinden geleni yaptı, sadece kendine odaklandı; ayaklarına, uçurumda bir kılavuz olarak önünde yürüyen Taran'a. Pelerinini sıkı tutması gerektiğini kendine sürekli hatırlatmak zorunda kaldı.

Güneş battı ve çok geçmeden Saffron saçlarında biriken ve dişlerinin takırdamasına neden olan kırağıdan başka bir şey hissedemeyecek kadar soğuktu.

Önce tek dizinin üzerine çöktüğünü fark etmedi, ta ki ileriye doğru bir adım daha atmaya çalışıp botları altındaki kalça derinliğindeki karda sürüklenene kadar. Kirpiklerinin üzerinde kalın bir kırağı birikmişti ama ilk başta bunu da fark etmemişti; sadece kar vardı. Beyazlık. Gözlerini uzun süre kapattığında yanıyordu ve bu durum onu daha da üşütüyordu. Nefesini ellerinde harcamaya devam etti, pelerininin kumaşına tutunarak onları sıcak tutmaya çalıştı, ancak örtünün kalın alt tabakası bile

ıslanmış ve üşümüştü. Önünde, Taran'ın karanlık formu odaklanabildiği tek şeydi, beyaz toprağa karşı simsiyahtı. Ağaçların arasından geçerken bile, rüzgâr ağaçların kenarlarını kırbaçlarken ve kütük bir pastanın üzerindeki beyaz krema gibi kar bırakırken canavarı kaybetmek zordu. Ama yürümeye devam ettiğinin sürekli kanıtı olan bu şeyle bile Taran fırtınadan çıkış yolunu bulamıyor gibiydi.

Belki de Saffron ejderhanın onu almasına izin vermeliydi. En azından ejderhanın tüneği sıcak olurdu. Mağarası ateşle aydınlanır ve karnı Saffron'un tutunabileceği sıcak alevlerle dönerdi. Dışarısı bu kadar soğukken bir ejderhanın eşi olarak yuvalanmak gerçekten o kadar kötü müydü?

Sonunda yorgunluktan dizlerinin bağı çözüldüğünde, yüzüstü karın içine düştü, pelerini anında rüzgâra kapıldı ve üzerine dolandı. Omuz çantası karın üzerine döküldü, hemen tozlu buz örtüsünün içinde kayboldu ve rüzgârla savruldu, eskiz defteri, peri meyveleri kesesi, yüzük zinciri, Cylvan'ın bıçağı ve diğer eşyaları beyazlığın içinde kaybolurken çaresizliğinin son çılgılığı olabilecek şeyi çağırdı. Eğer gücü olsaydı, o anda gözyaşlarına boğulabilirdi, ama bunun yerine karların üzerine yığıldı ve yenilgiyle kendi üzerine kıvrıldı.

", , " diye hayalet gibi zihninde dolaşan Taran'ın ardından karanlık bir burun yüzünün yan tarafını dürttü. Saffron'un onu itecek gücü yoktu, kolları çoktan kilitlenmiş, donmuş parmakları göğsüne gömülmüştü. Vücudunda onları daha uzun süre donmaktan koruyacak kadar ısı kalmamıştı.

"Yapamam," diye gevelemeyi başardı ama bu daha çok solmuş bir hıçkırık gibi çıktı. "Tanrım, çok soğuk."

"Bu şekilde ölmek mi istiyorsun?"

"Ah, siktir git," diye inledi Saffron. Konuşmak için ağzını her açtığı anda, ısırarak soğuk hava dilinin üzerinden geçerek boğazına doluyor, göğsüne giriyor ve içindeki sıcaklığı daha da hızlı emiyordu.

"Hadi ama beantighe. Yüzyıllardır gelmiş geçmiş en güçlü cadı ve sen bir kar fırtınasında bile topallayarak ilerleyemiyorsun öyle mi?"

"Bunun cadı olmakla ne alakası var, seni ahmak?" Gevezelik etti, sonra inledi ve kendini karda kayıp eşyalarından birine işaret eden bir izin olduğu yere doğru sürükledi. Mor elini derinlere daldırarak peri meyvelerinden oluşan keseyi aradı. Taran'ın sözleri zihninin bir köşesinde yankılanırken, rüzgâr keseyi kapatan püskülleri kamçılacak kadar güçlü esiyordu. Saffron'un titreyen eli, gözlerini kapatıp çantayı sertçe bedenine çekmeden önce çantayı sıkıca kavradı. Belki de en azından başka bir çıkış yolu olduğunu fark etti.

"T-Taran," diye mırıldandı. "Eşyalarımı bulacak mısın? Karın içinde. Karalama defterimi, Cylvan'ın bıçağını, ç-ç-ç-karakalemlerimi... çantamdan düşen herhangi bir şeyi..."

"Kendine zarar verme," diye mırıldandı Taran, ama sesindeki tona rağmen derin karda burnunu izlemeye devam etti.

Saffron nefesini toparlamak, vücudunda kalan gücü aramak için bir an daha geçirdikten sonra kendini acınası, donmuş bir sesle doğrulmaya zorladı. Pelerini çoktan donmuş, alçıdan sert bir duvar kâğıdı gibi arkasından sıyrılarak toprağa yapışmıştı.

Torbanın düğümünü çözmeyi başardı, bir kerede sadece birkaç tanesini avucuna almayı umursamadı ve bunun yerine içindekileri doğrudan ağzına attı. Birkaç tanesi yanlardan sekerek karın içinde kayboldu ama büyük lokmaların çoğu diline ulaşmayı başardı. Parlak ve meyvemsi, ağzını bir anda ısıttı ve hatta aşıya doğru daha da ısıttı.

Taran dişlerinin, burnunun ve patilerinin arasına sıkıştırdığı eşyalarını teker teker geri verdi. İlk olarak Saffron'un eskiz defteri geldi, belki de koklaması en kolay olduğu için. Taran Saffron'un diğer ıvır zıvırlarını ortaya çıkarmak için geri döndüğünde, Saffron eskiz defterinin sayfalarını çevirmek için rüzgârla savaşarak geçmişte peçe daireleri ve eşlik eden notlar çizdiği yerlere gitti.

Meyvelerin donmuş kanına bulaşması normalden daha uzun sürdü ama damarlarındaki buz kristallerinin, ısıtılı büyü içlerine sızdıkça yavaşça çözüldüğünü her an hissetti. Yavaşça karnından göğsüne, kalçalarına, kollarına doğru ilerledi, ta ki parmaklarının altındaki kâğıdın dokusunu zar zor da olsa hissedene kadar. Ta ki sayfaları teker teker çevirene kadar.

Peçe dairelerinin ve talimatların karalandığı sayfada Saffron karar vermeden önce göz gezdirebildiği kadarını gözden geçirmek için elinden geleni yaptı. İki vuruş; *geçiş için iki vuruş*.

Taran, Cylvan'ın obsidyen boynuzundan yapılmış bıçağı düşürdü ve Saffron titreyen bir elle bıçağı göğsüne bastırdı. Diğer eliyle hematit asayı kolunun manşetinden çıkardı, rüzgârda gözlerini kırıştırdı ve önündeki pürüzsüz kar örtüsünü takdir etti.

"Buraya gelip rüzgârı engeller misin?" diye sordu ve Taran itaat etti.

Dev kurt önündeki kar parçasını korurken, Saffron asasını pürüzsüz beyazlığa sapladı ve dış çemberini yavaşça çizdi. Elinden geldiğince mükemmele yakın çizmeye çalışsa da, titreyen ve rengi solmuş eli çizgileri, peçenin harabelerde etrafına çizdiği çizgiler kadar güzel yapmaktan uzaktı.

Sakıncası yok, diye mırıldandı bir ses ve Saffron telaşla arkasına döndü ama arkasında hiçbir şey bulamadı. Tüyleri diken diken oldu ve nefesini tutmak için gözlerini kapattı.

"Lütfen beni duy," dedi yüksek sesle, sesi de eli kadar titriyordu, peçe ile yaptığı son konuşmayı düşününce sormaya cesaret etmekten bile korkuyordu. Sırf onunla işi bitsin diye onu hiçliğe sürükleyeceğinden korkuyordu. "Lütfen gitmek istediğim yere gitmeme yardım et. Lütfen beni kandırmayın. Lütfen beni güvenli bir yere götür."

Şimdi de bana güvenmek mi istiyorsun? Seni korkutmuyor muyum?

"Evet, kanıtla. Lütfen. Sana güvenmek istiyorum. Müttefik olmak istiyorum."

Varlık bunu düşündü ve bir süre daha onun etrafında döndü.

Bana nereye gitmek istediğini göster, o zaman, diye cevap verdi.

Saffron dış çemberi tamamladıktan sonra gözlerini tekrar kapatarak gideceği yerin yazılışına, ardından da bunu nasıl yazıya dökene odaklandı. Amber Vadisi. Bu kelimeleri harfi harfine mi çevirmeliydi, yoksa Alvişçe kelimelerin yazılışı yeterli olacak mıydı?

Kapıyı çalmak niyetle ilgilidir. Seni tanıyacağım.

Saffron sinirlerine hakim olamadı. Elinden gelenin en iyisini yaptı ve Alvişçe kelimelerin yazılışını seçti.

Nerede, bu yerde mi?

Saffron'un eli çemberin üzerinde zayıf bir şekilde geziniyor, hâlâ asayı tutuyor, hayal kırıklığına uğramış çaresizlik onu içine çekerken gözyaşlarının eşiğine geliyordu.

"Ben..." diye etti. "L-Luvon'un ."

Nerede, bu yerde mi? Tekrarladı.

"Ben..." diye mırıldandı yine. Nasıl açıklayacağından, hatta nasıl hayal edeceğinden bile emin değildi. Ya oraya son gittiğinden beri içerisi değiştiyse? Ya dekor farklıysa, ya yeni duvar kâğıtları koymuşlarsa ya da halıları değiştirmişlerse? Hafızasının tam olmaması fark eder miydi? Ya Luvon'un her zaman yaptığı gibi misafirleri varsa - ya Saffron aniden girişte şarap içen ve yemek yiyen bir düzine yüksek fey'in önünde belirirse? O zaman ne olacaktı? Bu Luvon'u tehlikeye sokardı, değil mi? Bunu açıklamak için Saffron adına konuşmak zorunda kalırdı, değil mi?

Zihnini sakınleştir, cadı. Bana niyetini göster. Seni tanıyacağım. Bana güvenebilirsiniz. Müttefikin olarak.

Saffron gözlerini sıkıca kapattı. Tüm bu düşünceleri bir kenara itti, bunun yerine başka bir yer aramaya koyuldu. Zahmetsizce, izin verdiği anda aklına geldi. Luvon'un hizmetkârlarının odası, malikânenin arkasında yer alıyordu. Üzüm bağının ön yarısının yanında. Ana evle aynı ahşaptan inşa edilmişti ama destek kirişleri, pencereler, kapılar orijinaldi, evin içi ve dışı ise güncellenmişti.

Saffron önce çocukken, sonra da sonraki her yıl boyunca uyuduğu eski yatağını hayal etti. Avren'den uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunda Luvon'un her zaman yanında olacağına söz verdiği yatağı. Yükseklerdeki hayatından. Dokuma yün ekose battaniyeleri, sıcacık keten çarşafları, başının altındaki el dikimi yastığı hayal etti. Yatakhane de giydiği kürklü terlikleri hayal etti, çünkü açık hava ayakkabılarının giriş kapısından geçmesine izin verilmiyordu. Duvardaki şömineyi hayal etti, parlak ve sıcak yanıyordu, bağ köpeği bazen birinci kattaki salonda uyumadığı zamanlarda önündeki halıya kıvrılıyordu.

Dönüşen bir çocuk olarak ilk anılarından beri yaşadığı ve uyuduğu o yerin her ayrıntısı ona daha canlı geldi

Sanki peçenin parmakları anılarının en derin girintilerinden en küçük ayrıntıları, dokuları, kokuları, renkleri, hisleri bile çekip çıkarıyormuş gibi, mümkün olduğunu bildiğinden daha keskin ve keskin, sadece en yetenekli iplik dokumacılarının liflerini çekip çıkarabileceği kadar küçük.

Zihninin dağılmasına fırsat vermeden Saffron'un gözleri birden açıldı. Eskiz defterini sıkıca göğsüne çekerek, bir zamanlar Ryder'ın saray yatakhanelerinin dışında yaptığını izlediği gibi elini dairenin ortasına vurdu ve donmuş toprak onu karşılamak için koştu.

Düştü.

Karı ve toprağı aştı, kanını elektrik büyüğü ve ateşli, şekerli sıcaklıkla tutuşturdu, yüzünü kırbaçladı ve ondan tüm nefesi, düşünceyi ve yaşamı çekti. Düştü, düştü ve her şeyin ve hiçbir şeyin içinden düştü, göz kırpmaktan daha hızlı ve yaklaşan fırtına bulutlarından daha yavaştı - ta ki karanlığın içinden bir görüntü yarılane ve onunla çarpışana kadar. Bir homurtu ve ardından bir iniltiyle sekerek yere çakıldı.

Çantasının içindekiler, bir zamanlar çaldığı kitapları yaydığı parke zemine döküldü ve o artık evdeydi.

BEKÇİ

Luvon Saffron'u o kadar sıkı, o kadar çok battaniyeye sarmıştı ki, patronunun çalışma odasındaki şöminenin önünde felç olmuştu.

Luvon'un kızı, Agnea, Saffron'un sözlerini yazdı.

Sionnach'a göndermek istediği mektubu yazdırdı, gözlerini kapatıp uyumayı, yemek yemeyi, Luvon'a oraya nasıl geldiğiyle ilgili bir şey söylemeyi reddetti, ta ki bir kuş muhtemelen endişeden aklını kaçırmakta olan arkadaşına doğru yola çıkana kadar.

Luvon, Saffron'un Cylvan'a da bir şey göndermek isteyip istemediğini sorduğunda, Saffron sadece inledi ve başını salladı. Bu ona hem patronunun efendisinden hem de patronunun kızından meraklı bir bakış kazandırdı, sanki ikisi de neden göndermediğini sormak ister gibiydi. İkisi de sormadı. Agnea Saffron'un istediklerini yazmaya devam ederken, Luvon da masadaki sandalyesinin koluna tünedi.

Sionnach, güvendeyim. Luvon mag Shamhradhaín'in Amber Vadisi'ndeki malikanesine ulaştım. Dağ geçidini takip etmeye devam edersen, yoldaki tabelayı bulacaksın. Luvon seni karşılaması için birini gönderecek. Buraya gelir gelmez her şeyi açıklayacağım. Lütfen güvende olun ve acele etmeyin. Endişelenmeyin. Bizi yolda karşılayan o davetsiz misafir

Yol hâlâ dağlarda bir yerde. Kışını donması için orada bıraktım
(eğer zaten ejderha yemi değilse! Not: VAY CANINA!)
Yakında size her şeyi anlatacağım.

-Saffron

Sionnach, Agnea'nın girdaplı el yazısından ve her kelimenin mükemmel hecelenmesinden Saffron'un bunu kendisinin yazmadığını anlayacaktı ama arkasındaki Saffron'un sesini tanıyacaktı. Luvon'un kuşunun pencereden uçup gitmesini izlediği an, Saffron'un nihayet gözlerini kapatıp kendisini ezen battaniye yığınının içine gömülmesi için yeterli bir rahatlamaydı bu. Kendinden tamamen geçmeden hemen önce Luvon haberci jetonunu Saffron'un bohçasına sıkıştırdı ve Saffron gözlerinin ardındaki ağır karanlığa gömülmeden hemen önce yorgun bir *teşekkür* etmeyi başardı.

Ne derin ne de uzun süre uyuyabildi; ne zaman karlı yoldan gelen atları ya da koridordaki sesleri duyduğunu düşünse sürekli sarsılarak uyandı. Her seferinde, battaniye yığınının arasında kaybolmaya devam eden kurye jetonunu kontrol etti, ta ki üçüncü seferde ön yüzdeki mücevher, mektubun başarıyla teslim edildiğini göstermek için renk değiştirene kadar.

İç geçirdi, kendi kendine gülümsedi ve rahatlayarak battaniyeye gömüldü. Bu, Sionnach ve diğerlerinin de her nerederse hâlâ güvende oldukları anlamına geliyordu. Mesajı kabul edecek ve bunu belirtecek kadar güvende. Eğer kar fırtınası onları yolda bırakmazsa, en yavaş hızlarında bile sabaha kadar Amber Vadisi'ne ulaşabilirlerdi. Tanrı'ya şükür.

PENCERELERDEKİ CAMLARI TITRETECEK KADAR GÜÇLÜ BİR RÜZGAR

Saffron'u başka bir huzursuzluktan çıkardı. Neredeyse görmezden gelmek için tekrar battaniyelerin içine girecekti ama pencerenin tıkırtısı devam etti, ta ki aklının bir köşesinde bunun rüzgârdan daha fazlası olup olmadığını sorgulayana kadar. Yaptığı sıcak cepten başını kaldırıp bakmak için döndü; Fiachra'nın kanatlarını çırpıp tedirginlik içinde pencereyi tırmaladığını görünce yüksek sesle haykırdı.

Battaniyeleri üzerinden atarak pencereyi açmak için acele ederken neredeyse ayağı takılıyordu ve kuşun göğsüne çarpmasına izin verdi. Kıpırdandı, ciyakladı, adamın kollarında kendini düzeltmeye çalıştı, sonra da azarlar adamın çenesini ve ellerini durmadan ısırdı. Saffron diğer eliyle pencereyi tekrar kapatmayı başardı; ancak fırtınanın yoğun sisi içinde parke taşlı yola park etmiş karanlık bir siluet fark etti.

Topuklarının üzerinde döndü, yalınayak Luvon'un çalışma odasından dışarıdaki koridora koştu, ön kapıların açılma sesini tanıdığı anda kalbi çarpıyordu. Sonra Sionnach'ın sesi, kapıdaki hizmetkârı selamlarken tiz ve titrekti, Saffron'un adını sormasına ramak kalmıştı ki Saffron önce onlara seslendi.

Sionnach dönüp baktı ki Saffron fırtınadan yüzü kızarmış, saçları rüzgârdan savrulmuş bir halde merdivenlerden koşarak indi. Vücudu anında rahatlayarak yere yığıldı ve tanrılara şükrederek ona sarılmak için koştu.

"Çok endişelendim, tanrılar, yukarıdaki tanrılar, hepsi-! Aodhán bile seni bulamayınca seni sonsuza dek kaybettiğimizi düşündüm-!" Birden ciyakladılar ve çay tabağı kadar geniş kahverengi gözleriyle geri çekildiler. "Aman Tanrım, Saffron, Aodhán'a asla inanamayacaksın-"

Onlar daha devam edemeden, Luvon ön kapıdan içeri daldı ve bastonunu başının üzerinde sallayarak öfkeyle bağırmaya başladı.

"Bu sefer ne yaptın, seni canavar! Açıkça duyabiliyorum, lanet pençelerinin sürücümdeki gıcirtısını! Onları yine kırdın, değil mi! Hayır, onları geri sokmaya çalışma zahmetine girme! O lanet pençelerin deksterisi yok. Sana DUR dedim!"

Sionnach tiz bir ses daha çıkararak Saffron'un eline yapıştı ve onu kapıya doğru sürükledi. Saffron onların peşinden tökezledi, girişten esen ve beraberinde kar taneleri getiren keskin kış rüzgârına karşı irkildi. Diğer tarafta atların yanında Copper ve Maeve'i bulmayı umuyordu, ikisi de Sionnach kadar rüzgârlı ve üşümüş görünüyorlardı ama yerine kendisini bekleyen şey boğazının arkasından bir çığlık atmasına neden oldu.

Ejderhaydı. Yoldakinin aynısı. Avcının kulübesinin çatısını yırtan, pençesiyle uzandığı yerde

ve Ryder'ı kepçeyle alıp beyaz uçuruma fırlattı. Aynı siyah pullu ejderha Luvon'un arabasında başını eğmiş duruyordu, Luvon burnuna bir şaplak atıp ona verdiği zararı nasıl ödeyeceğini açıklarken kendini beğenmiş görünüyordu.

"Bu-!" Saffron çığlık atmamak için direndi ama Luvon'un bağırışları ve rüzgârın iniltileri arasında bile canavar onun sesini duydu. Mücevher tonlu, ametist gözleri kapı aralığında durduğu yere dikildi ve dev başını kaldırıp ona tamamen baktı. Saffron kaskatı kesilerek Sionnach'ın kolunu tuttu ve kendi korku dolu ciyaklaması kaçtı.

"Bu..." Sionnach, sanki söyleyeceklerine kendileri bile inanamıyormuş gibi homurdandı. "Bu nazik Aodhán."

"Aod-!" Saffron hırıldayarak Sionnach'a, sonra da uzun boynunu kapalı girişe doğru uzatan ejderhaya doğru döndü. Yaratığın boynuna yumruklarını vurarak protesto eden Luvon'dan daha öfkeli bağırışlar yükseldi ama ejderha Saffron'u bir aşağı bir yukarı süzmekle yetindi, derisinden yayılan ısı bir orman yangınının ardından için için yanan korlar gibiydi. Burnundan verdiği nefesler buhar kadar sıcaktı, sülfür ve yanan ağaçların kokusunu taşıyordu.

"Çek şu burnunu kapımın önünden, seni vahşı hayvan! Giriş salonumu nefesinle kokutmana izin vermeyeceğim Naoill, yoksa Cailleach pullarını diş diye yolabilir!"

"*Naoill!*" Saffron'un sesi çatladı. Altındaki toprak eğildi. "Hayır, Luvon, bu-!"

Ama ejderhanın boğazından alçak, gürleyen bir ses çıktı ve Saffron bunun kıkırdama olduğunu fark etti. Ağzını tekrar kapattı, düşünceleri inançsızlıkla yarışuyordu. Şaşkınlık içinde, emin olduğu gibi -birisi ona söylemiş olmalıydı. Eğer bunca zamandır gerçekten de Cylvan'ın atası olan annesiyle birlikte seyahat ediyor olsalardı, mutlaka birileri ona söylerdi! Ama sonra Aodhán ve Cylvan'ın birbirlerine ne kadar benzediklerini düşündü - sadece fiziksel olarak değil. Alaylar, iç çekmeler, tavırlar. Ama Aodhán'ın boynuzları yoktu, Aodhán ve Cylvan birbirlerini ima edebilecek hiçbir şakalaşmada bulunmamışlardı-

Belki de Cylvan bile başından beri onun annesi olduğunu bilmiyordu.

"Gerçekten mi?" Saffron boğuk bir sesle sordu. Ejderhanın başı tekrar yere eğildi, gözleri keyifle kısıldı, sanki sonunda gerçeği öğrendiğinde tam da umdukları gibi tepki veriyordu.

Dudağını ısırarak Saffron, ejderhanın burnunun pürüzsüz, cilalı pullarına bastırmak için yavaşça bir elini uzattı ve ejderha üzerine ateş gibi sıcak bir nefes dalgası üflediğinde tekrar geri sıçradı.

Luvon sonunda ejderhanın dikkatini tekrar çekti ve Naoill'in kendisi kadar büyük boynuzlarından birini çekmeden önce bastonuyla ona vurdu. Ejderha başını kaldırıp Luvon'u da kendisiyle birlikte havaya kaldırdığında Luvon bacaklarını çırttı. Canavar kıkırdarak bir nefes daha verdi ve ardından bunaltıcı bir hava dalgasıyla pulları, pençeleri ve kanatları yok oldu. Girişte çırılçıplak duran bir insan şeklinde eriyip gittiler.

Gerçek görünüşleriyle hâlâ Aodhán'a benziyorlardı -ya da daha doğrusu, Aodhán'ın büyüü onları Saffron'un beklediğinden daha çok benzetmişti- ama Nazik Naoill ve Fianna'nın siyah saçları Cylvan'ınkilerden daha uzundu, dümdüz sarkıyor, göğüslerine ve sırtlarına dökülüyor, uçları neredeyse kalçalarının üstünü gıdıklıyordu. Çocuklarıyla aynı kıvrık siyah boynuzlara, aynı muzip sırıtışa, parlak ametist gözlere ve Saffron'un tanıdığı çoğu yüksek feyden biraz daha uzun ve sivri kulaklara sahiptiler. Sanki Avren'de yaşayanlardan biraz daha vahşiydiler, ejderha değiştirmelerinden daha fazlası için.

En büyük oğulları gibi güçlü, köşeli yüz hatları vardı ama Asche gibi biraz daha dar bir yapıları vardı, yine de her santimi belli ki eğitilmiş bir güçle hareket ediyordu. Saffron özellikle omuzlarındaki ve sırtlarındaki güçlü kasların uçmak için kullandıkları kanatlardan kaynaklandığını düşündü.

Naoill sinsi bir gülümsemeyle, "Seni dağlarda bu kadar korkutmak istememiştim, cadı," dedi ve parmağını Saffron'un çenesinin altına doğru kıvrarak yaklaştı. Cylvan kadar uzun boyluydular ve göz göze gelmek için başını kaldırmak zorunda kalması Saffron'un kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. "Ben de seni yemeyi hiç düşünmedim, gerçi birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra oğlumun neden böyle düşündüğünü anlıyorum."

Saffron'un yanakları kızardı ve gözlerini hızla Sionnach'ın bile yanında şok içinde durduğu yere çevirdi. Naoill gülümsemeye, mırıldanmaya ve Sionnach'ı da biraz kızdırmaya devam etti ve Sionnach'ın utançtan felç olmasına neden oldu.

Saffron dilinde büyüyen sorulardan herhangi birini sormadan, Luvon hepsini tamamen içeri soktu ve en yakındaki hizmetkârdan Nazik Naoill'e giyecek bir şeyler getirmesini istedi. Sanki Naoill'in kendisinden hiç bahsetmemesi sık rastlanan bir durummuş gibi, nazik fey'in geri döndükten sonra ne kadar çıplak olduğunu zaten biliyormuş gibi. Saffron daha önce kaç kez Luvon'un evinde çırılçıplak dolaştıklarını ve sonunda birinin bundan bahsettiğini, Luvon'un ise hiç düşünmediğini merak etmekten kendini alamadı.

Saffron, Maeve ve Copper'ın ne kadar geride olduğunu sordu ve Naoill, Luvon'un habercisiyle birlikte hızla ilerlediklerini söylediğinde Luvon'un gözleri akşam yemeği planları düşüncesiyle parladı. Saffron bu düşünceyle rahatladı, güvenceyle biraz daha gevşedi ama arkadaşlarıyla ilgili tüm düşünceleri, önündeki ejderha fey hakkında bilmek istediği her şey tarafından çabucak yutuldu.

Luvon onları oturma odasında, ateşin yanında sıcak çay içmeye davet ederken, "Neden bir büyü takıyordun?" diye sordu. "Cylvan sen olduğunu biliyor muydu? Bana annesinin Avren'i ziyaret ettikten sonra Kışlık Saray'a döndüğünü söyledi-"

"Kışlık Saray'a döndüm, değil mi?" Naoill omuzlarının üzerinden sırtarak sordu. Saffron'un kalbi bu manzara karşısında küt küt atmaya başladı, Cylvan'ı o kadar çok anımsıyordu ki... Gerçi öyle olmasaydı bile, bu fey kibarının sadece gülümsemesinin bile ne kadar yakışıklı, güzel ve *heyecan verici bir şekilde korkutucu* olduğunu görmek onu şaşkına çevirirdi. "Sadece Cylvan'ın düşündüğü zaman değil."

"Neden?" Saffron'un tek yapabildiği, bu konudaki hislerini biraz daha açık bir şekilde ifade edebilmeyi dilemektir. Ama o bile emin değildi. "Ona söylemeyi hiç düşündün mü?"

"Eminim Saoirse şimdiye kadar ona haber vermiştir," diye basitçe cevap verdiler.

"Saoirse biliyor muydu?" Tereddüt eden Sionnach oldu.

"Elbette," dedi Naoill onlara gülümseyerek ve onlar bile buzcazibesine karşı bağışıklı değildi. "Saffron'un dediği gibi, Avren'de Cylvan ve kralları ziyaret ettikten sonra Kış Sarayı'na dönmem gerekiyordu; ayrılışımla aynı zamana denk gelecek başka bir peçe olayı beklemiyordum. Cylvan çoktan gittiğimi düşünürken, ben de sizinle birlikte geldim. Merak ediyorum..." gözleri Saffron'a kaydı ve uzun bir süre ona baktı. "En küçüğümü perdenin arkasından tam olarak kimin kurban ettiğini ve en büyüğümün neden intikam olarak onları yiyemeyeceğim konusunda ısrar ettiğini."

"Ah," diye hırıldadı Saffron. Ayakları altında aniden durdu ama Luvon hemen oradaydı ve Naoill'in asla böyle bir şey yapmayacağını biliyormuş gibi onu tekrar ileri doğru sürükledi. Yine de bunu söylerken Naoill'in yüzündeki keskin dişli sırıtışı göremedi.

"Merak etme cadı," diye alaycı bir şekilde devam ettiler. "Bana kendini kanıtladın. Olan biten her şeyi ve ilk tehdit ettiğimde oğlumun neden sana karşı bu kadar *acımasızca* koruyucu olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyorum. Artık seni yemek gibi bir niyetim yok. En azından intikam olarak."

"Oh," diye tekrar mırıldandı Saffron. Luvon kıkırdadı, çay hazırlanana ve ateş yakılana kadar konuşmalarını susturmadan önce onu sıktı, çünkü her şeyi duymak için tamamen rahat olmak istiyordu.

Naoill'e çıplaklıklarını örtmesi için bir bornoz getirilirken, Saffron Sionnach'a giymesi için sıcak tutacak bir şeyler bulmayı teklif etti, kendi çıplak ayakları için bir çift ayakkabıdan bahsetmeye bile gerek yoktu. Arkadaşının elini tutarak Sionnach'ı aceleyle merdivenlerden yukarı çıkardı ve satır, Saffron'un dedikoduyu seven patronunun duyamayacağı bir yerde ona gizlice her şeyi anlattı.

"Copper ve Maeve ne düşündü?" Saffron, Aodhán'ın ifşaatıyla ilgili olarak sordu; Amber Vadisi'ne vardıklarında Aodhán'ın Cylvan'ın annesi olduğu gerçeğini öğrendiklerinde orada olacaklarını düşünmek başlarını döndürüyordu.

"Copper önce çok şaşırdı, sonra da Aodhán'ın beni onların sırtına binip buraya gelmem için davet etmesini çok kışkırdı. Onun yerine."

"Peki bu bir şeydi?" Saffron kocaman gözlerle sordu. "Peki bu nasıl bir şeydi?"

"*Sence beni sırtlarında gezdirirler mi?*" diye sormadan *edemedim*,

"Eğer sorsaydım, sen de mi?"

"Soğuk. Rüzgârlı. İtiraf etmeliyim ki korkunç derecede sefil," diye cevap verdi Sionnach, sanki Saffron'un düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi. "Eminim eski ejderha binicileri benden çok daha iyi giyinmişlerdir. Fiachra bile çok heyecanlanmadı, gerçi yol boyunca pelerininin içinde güzelce sıkışıp kaldı."

Sionnach bu düşünceyle kuşun göğsündeki tüyleri okşamak için uzandı ve Fiachra hafifçe cıvılamadan önce parmaklarını sevgiyle kemirdi. Baykuş ateşin yanındaki kanepenin arkasına tünerken gözlerini zar zor açık tutabiliyordu, tüm bu heyecandan bitkin düşmüştü. Yine de Saffron ve Sionnach çalışma odasından çıkarken kanatlarını açtı ve onların peşinden süzüldü.

Salona döndüklerinde, öğleden sonranın geri kalanını dedikodu yaparak geçirdiler; bu kez çoğunlukla Saffron hakkında konuşuyorlardı. Çoğunlukla da Cylvan hakkında. Saffron'u dehşete düşüren bir şekilde, Luvon önceki haftalarda ikisinden de bahseden tüm dedikodu yazılarını toplamış, Saffron ve Sionnach döndüklerinde Naoill'in yardımıyla hepsini kronolojik sırayla sehpanın üzerine dizmişti bile. Saffron'dan her birini tek tek gözden geçirmesini ve ona bağlamı vermesini istedi. Saffron, rastgele bir köşe yazısında Copper dé Bricríu'nun prensin partisiyle seyahat ederken görülmesinin ne kadar şaşırtıcı olduğunu ya da Anysta mac Delbaith'in neden Cylvan'ın gizli sevgilisi olarak alay konusu olduğunu açıkladığında bile, her ayrıntı kendisine aktarıldığı için fey lordunun not almasına gerek kalmadı. Tüm bunlar olurken Saffron, patronunun hayalet beyazı gözlerinin ardında Kral Tross'a mektuplar karalayan tüy kalemi görebiliyordu.

Saffron dedikodu sütunlarını açıklamadığı zamanlarda arkasına yaslanıp çayını içerken Luvon ve Naoill kendi aralarında sohbet ediyor, Luvon'un Kral Tross'la olan dostluğundan farklı olarak onların da eski bir dostluğu olduğunu kanıtlıyordu. Sonunda soruyu soran Sionnach oldu ve Luvon, Kış Sarayı'ndaki Ambegun'da birlikte çalıştıklarını doğruladı.

Luvon ve Naoill kaç kez Saffrondan Hoarcliff Geçidi'nin dibinde geçirdiği zamanla ilgili bilgi almaya çalıştıysa da, Copper ve Maeve de duyana kadar hiçbir şey paylaşmak istemedi. Ne de olsa bundan sonra düşündüklerine onlar da dahil olacaktı.

Kendisiyle daha fazla seyahat edebilecek herkesin bunu ilk ondan duymasını istiyordu ama hiçbirinin bu haberi nasıl emin değildi. Saffron, özellikle de arkadaşının Kral Ailir'in gelecekteki kral olarak Saffron'a sadakatini ilan edip etmeyeceğini sorduğu ilk andaki tepkisinden sonra Copper için endişeleniyordu. Saffron Güz Sarayı'nı ziyaret ettikten ve Renard dé Bricríu'ya bizzat tanık olduktan sonra bunun nedenini daha iyi anlamıştı ama Copper'ın Saffron'un ileride sorabileceği herhangi bir soruya nasıl yanıt vereceğini bilmemekten nefret ediyordu. Neredeyse korkuyordu. En küçük parçası neredeyse tüm bunları görmezden gelmek ve Amber Vadisi'nde geçirdiği zamanın tadını çıkarmak istiyordu, çünkü ne kadar uzun bir şansı olacağını kim bilebilirdi ki-

Ama sonra Maeve ve Copper nihayet ön avluya vardılar ve Saffron'un kalbi korkularını bastırdı. Ayağa fırladı, kollarını Copper'a dolamak için yarıştı, Copper da ona omurgasını patlatacak kadar sert bir şekilde sarıldı. Maeve onun kadar sıkı sarılmadı ama onu sağ salim bulduğuna ne kadar sevindiğini ifade eden güven dolu bir iç çekişle kucakladı.

Aodhán'ın gerçek kimliğini öğrenmesi, sídhe hanımın patlamasına neden olmuş, şaşkınlıkla elini ağzına kapatmadan önce neredeyse çığlık atmıştı. Ardından, Naoill'in Cylvan'ın davranışları hakkında gördüğü her şeyi bilmek ruhani bir deneyime benziyormuş gibi, yüz ifadesini yadsınamaz bir hayranlık parıltısı kapladı. Maeve'in yıllarca üzerinde duracağı ve Cylvan'ı hayatının geri kalanında aşağılayacağı bir şey.

Yemek salonuna geçerek salondaki rahat ve gündelik enerjiyi bozmaktansa, Luvon tabakları önceden hazırlattı ve ateşin yanına getirdi. Saffron, Sionnach ve Copper masada yere bağdaş kurarak otururken, diğerleri sandalyelerinde ve kanepede kalarak biftek ve kök sebzelerden oluşan sıcak yemeğin, Luvon'un sonunda Cylvan'ın endişelenmesine gerek kalmadan servis edebilmekten heyecan duyduğu elmalı frostwine'ın ve hiçbirinin ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok tatlı ikramın tadını çıkardılar. Naoill hariç herkes tabak tabak ana yemeği, garnitürleri mideye indirdi, böylesine büyük bir canavara dönüştükten sonra açlıktan öldüğü belliydi. Bu durum Saffron'un daha önce ne kadarını sakladıklarını merak etmesine neden oldu.

Saffron özellikle elma şarabının tadını çıkarıyordu, ta ki kelimeleri hafifçe geveleyene ve içindeki sınırlar köpüklü sarhoşluğun altında boğulana kadar. Sonunda kendine güveni geldiğinde ayağa kalktı, ateşin önünde durmak ve herkesin dikkatini çekmek için ayaklarını sürüyerek ilerledi.

"Merhaba," diye duyurdu. "Söyleyecek bir şeyim var. Size bir uçurumdan nasıl düştüğümü ve neredeyse bir ejderha tarafından yenildiğimi anlatacağım."

Naoill sırtırken, diğerleri bıyık altından güldü ve Saffron başladı. Ryder'la aynı yatağı paylaştığından ve Ryder'ın ona söylediklerinden bahsetmeye başladığında sesini bile kısamayacak kadar sarhoş olan Saffron, hayatta kalma ve entrikalarla ilgili gezgin bir hikâye anlattı. Yine de kimse onu susturmadı, paylaştıklarından çok etkilenmişti. Perdenin arkasından mucizevi kaçıışından bahsederken bile, beklemekte olan sorular için hiç duraksamadı, kelimelerini akıllıca seçmek için hiç tereddüt etmedi. Bir yanı başkalarının duymasını umursamıyordu; nasıl olsa sadece Luvon'un hayranları duyacaktı. Belki de bilmeye hakları vardı.

Saffron sözlerini bitirdiğinde ilk sözü Naoill aldı: "Demek gerçekten de bir anı duvar halısı arıyor," dedi. "Profesörünüzün dediği gibi."

Saffron başını salladı ve şarap kadehinden uzun bir yudum aldı. Luvon, Saffron'un dudaklarını yüksek sesle ve bolca çırpmaya devam etmek istercesine şişeyi uzatarak ona hemen biraz daha doldurdu.

"Tanrı aşkına, Gece Kraliçesi'nden ne istiyor olabilir ki?" Luvon sonra sordu. "Bunun cadı avcılarıyla olan bağlantısıyla bir ilgisi var mı?"

"Aslında," diye başladı Saffron ve Luvon parlak, beklenti dolu gözlerle ona doğru baktı. "Cadı avcılarının şu anda Bay Kyteler'dan pek memnun olmadıklarına dair iyi bir otoriteye sahibim."

"Hangi iyi otorite?" Maeve sordu.

"Yanılmaz içgüdülerim."

"Safran," diye kıkırdadı Sionnach.

"Hayır, hayır, ciddiyim," dedi Saffron şarap kadehini biraz fazla coşkuyla sallayarak "Erelaine'e giderken treni beri bunu düşünüyorum. Bu sonuçlara nasıl vardığımı tam olarak hatırlayamıyorum -şu anda elma şarabıyla dolu bir küvetin altında gömülü durumdalar- ama sizi temin ederim ki mutlu değiller

onunla birlikte. Ayrıca nerede olduğunu da bilmiyorlar - yani bunca zamandır onlardan bir adım öndeydik. Bunu bir süre önce trende tahmin etmiştik-oh, bunu zaten , değil mi?"

"Pardon, 'biz' kim?" Luvon sordu.

"İçimdeki büyük köpek."

"... Ah. Lord Taran."

"Evet. Dediğim gibi," diye sırttı Saffron.

"Ama cadı avcılarını artık Ryder'a sadık değillerse, kraliçenin ipleriyle başka ne yapabilir ki? Onları kendisi okuyamaz, değil mi?" Sionnach sordu.

"Vefasız olup olmadıklarını bilmiyoruz," diye araya girdi Copper. "Belki de bu kadar kargaşaya neden olduğu için onlar da bizim gibi kızgındır. Cadı avcılarını, kasıtlı olmadıkça, hiçbir zaman çok fazla dikkat çeken kişiler olmamıştır."

"Ama Yaz Ortası Oyunları'nda cadı avcılarını vardı, değil mi Saffron?" Sionnach dudaklarını büzerek devam etti. "Onun ne yaptığını biliyorlardı."

"Belki bazıları," dedi Saffron bardağını biraz daha sallayarak. "Ya da belki - hiçbiri Ryder'ın ne yapmayı planladığını bilmiyordu, çünkü köpeğimi oradaki herkesin üzerine salmazsam perdeyi açması ikinci planıydı." Saffron bu hatırlatmadan uzun bir yudum aldı ve Naoill nezaketle fincanını yeniden doldururken ağzını sildi. "Ve-bir sürü cadı avcısı var, biliyor musun? Belki de *hepsi* Ryder'ın yaptıklarını sevmiyordur. Özellikle de onları tam olarak amaçları için kullanmadığını düşünürsek. Cadıları yakalamak *vesaire*."

"O Ryder Kyteler'ın kraliçenin hafıza iplerini henüz bulamadığını varsayabiliriz," diyerek Naoill konuşmayı ana geri getirdi. "Kuzeye doğru seyahat ettiğine göre, araştırmasına burada devam edeceğini varsaymalıyız."

Saffron sırtarak, "Sanırım öyle," dedi ve onaylamak için onları işaret etti. "Güzel. Güzel ve akıllı. Cylvan'ın bunu nereden aldığını anlıyorum."

Naoill sırttı.

"Sizce bundan sonra nereye bakabilir? Üstat Luvon, Nazik Naoill?" Sionnach sordu. "Kış Sarayı'nda Kraliçe Proserpina için önemli olduğu bilinen yerler nerelerdir?"

Luvon ve Naoill yüzlerini buruşturarak birbirlerine baktılar.

"Çok fazla," diye Luvon. "Kral Clymeus'un Kış Sarayı'ndan geldiğini ve Proserpina'nın taç giyme töreninin Vjallrod'dan geçtiğini düşünürsek; şehrin biraz dışında bulunan ve peçeli kraliçeyle bağlantıları olduğu bilinen Fjornaran Oralcry'den bahsetmiyorum bile."

Saffron kaşlarını çatmadan önce, "Onun- onun dokuma meclisi," dedi. "Yani onun kümesi. Onun dokuma istirdyeleri."

Naoill, Adelard'ın onlara söylediklerini aktararak, "Dokuma kaplardan oluşan manastırı," diye fısıldadı. Saffron onaylarcasına onları işaret etti. "Belki de kralın Vjallrod'daki kilisesi? Gerçi böyle bir şeye sahip olsalar bile bunu gizli tutabileceklerinden şüpheliyim... Sen bir şey duydun mu Luvon? Kış Sarayı'nın en kirlili sınırlarını bildiğini düşünürsek."

"Kral Kilisesi'ndeki kraliyet hatırası duvar halılarından bahsedilmiyor, hayır," dedi Luvon ve bunu yaparken derin bir hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Sanırım bir başka potansiyel yer de Mac Delbaith malikanesi olabilir."

Taran homurdanarak, "*Hayır,*" diye ısrar etti ama Saffron onu susturdu. "Dur , Ryder'ı mı arıyoruz yoksa bu anı goblenini mi? Şimdi mi?" Copper ağzı etle doluyken sordu, suyu çenesinden aşağı damlıyordu. "Çünkü bir anı gobleninin sümüğünü bile dökmem."

"İkisi de," dedi Saffron. "Hangisi önce gelirse. Eğer Ryder'ı önce bulursak
-Gobleni daha sonra düşünmek üzere şimdilik olduğu yerde bırakabiliriz. Gobleni önce biz bulursak Ryder'ın onu almadığından emin oluruz."

Ve -Saffron kelimeleri yüksek sesle söylemeden önce ağzından çıkmasını engelledi- eğer önce gobleni bulursak, belki Ryder'a arkadaşlarımı geri vermesi için baskı yapmak için bile kullanabiliriz.

"Bu gece bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Luvon, salonunu sadece kahkaha ve eğlenceyle patlaması gereken düşünceli bir sessizlik kaplarken. Kadehini Saffron'a doğru kaldırdı ve tek kelime etmeden onu alkışladıktan sonra geri atıp ellerini birbirine vurdu. "Bir kör adam blöfü oyununa ne dersiniz? Haydi, herkes biraz daha içsin. Bu üzücü sohbe sabah devam ederiz."

Saffron şarabının geri kalanını yuttu. Memnuniyetle. Hatta biraz daha içti, Luvon göz bağı takması için Copper'ı seçerken ve diğer oyuncular üzere odanın etrafına dağıılırken güldü. Cylvan'ın yokluğunun acısını her hissettiğinde Saffron daha fazla içti. Doğru düzgün göremez hale gelene kadar, sonunda olacıklara hazırlanmak için tek başına yatağa gireceğı hayal kırıklığını hissedemez hale gelene kadar.

En azından Avren-Cylvan'da her ne yapıyorsa onun da sıcak ve güvenli olduğunu umuyordu.

MEKTUP

S Affron bir beantighe olarak Luvon'un malikânesindeki misafir yataklarında sadece birkaç kez yatmıştı, hatta en sevdiği yatakta bile. Kendini garip hissediyordu, sanki o mükemmel yumuşaklıktaki yatağa ait değilmiş gibi.

Kalın kürk ve yün katmanları arasında, ocaktaki tılsımlı huş ağacı sayesinde hiç sönmeyen ateşin sıcak havasını soluyordu. Kendini buraya ait değilmiş gibi hissediyor ama aynı zamanda ölü gibi uyuyordu. Sanki frostapple şarabının tanıdık tadı, ateşte yanan huş ağacı kütüklerinin kokusu, pencerenin diğer tarafındaki kış rüzgarının ısılığı, dokuma yün ve kürk astarlı battaniyelerin hissi, hepsi Baba Yaga'nın uyuyan çaylarını büyülemek için yaptığı gibi aynı büyü l  etkide birleşti.

Ertesi sabah, tüm mag Shamhradha n misafirlerini kahvalt ya davet etmek için kapıları çalan ve uyanma zilini çalan beantigh'lerin sesiyle uyanmak ger ek st yd . Saffron, Sionnach'ın içeride bir yerlerde yuvaland ğı battaniye yuvasından çıktı, ancak kısa süre sonra saçları dağınık ve gözleri bir önceki gecenin şaraplı e lencesinin verdiği akşamdan kalma yorgunlukla sersemlemiş bir halde onu takip etti.

Kahvaltıda kızarmış ekmek üzerine  zgara beyaz balık, rafadan yumurta, yumurta ve domuz pastırması yahnisi, elmalı krep ve şampanya vardı.

ve buzlu meyve suyu içebiliyorlardı. Diğerlerinin çoğu sabahın bu erken saatinde, özellikle de bir önceki gece geç saatlere kadar salon oyunları oynadıktan sonra alkolden uzak durmayı tercih etti ama Saffron kendine yardım etti. Belki de Kışlık Saray'daki insanlar acı soğukta ısınmak için diğerlerinin toplamından daha fazla içiyordu.

Bir beantighe Saffron'a arkadan yaklaşıp elindeki iki mektubu uzattığında, bunun bir hata olduğunu düşündü ve onları Luvon'a götürmelerini işaret etti ama beantighe boğazını temizledi ve sessizce ısrar etti. Mektupları alan Saffron en üstteki zarfın ön yüzünde adının nasıl yazdığını gördü, mektubu kimin gönderdiğini çok iyi biliyordu ve kalbi pır pır etti. Bekleyemedi ve en yakındaki temiz tereyağı bıçağını kullanarak zarfı açtı.

HÂLÂ MORRÍGAN'DA MISIN? BUNU YAPMAYACAĞIMI SÖYLEĞİĞİMİ BILİYORUM.
LÜTFEN YAKINDA AVREN'E DÖN.

Saffron'un içi pişmanlıkla burkuldu -kanındaki alkol alevlenmeden ve hayal kırıklığı ona karışmadan önce. Göğsünde dönüp duran bu eşsiz duyguyu tam olarak nasıl tarif edeceğini bilemiyordu; prensi için endişeleniyor ve onu özölüyordu; yollarını nasıl ayırdıkları konusunda hâlâ kırgındı. Tüm arkadaşlarına Saffron'un yakın zamanda Cylvan'dan temelli ayrılmaya niyeti olmadığını açıkladıktan sonra bile, tartışmalarında hâlâ canını yakan çok şey vardı.

Özür dileyerek aceleyle yemek odasından Luvon'un yakındaki çalışma odasına geçti. En yakındaki tüy kalemi kaparak Cylvan'ın isteğinin hemen altına bir yanıt yazdı:

Henüz Avren'e dönmeye hazır değilim ama sağ salim vardığınızla sevindim. Umarım dinlenebilirsiniz.

Aynı şekilde katladı. Ön tarafa kendi adının üstünü çizdi ve altına Cylvan'inkini yazdı. Mektubu kendisine ulaştıran beantighe'yi arayan Saffron, haberci kuş biraz dinlenir dinlenmez cevabını göndermelerini istedi. Beantighe kaşlarını kaldırarak ona baktı, sanki o evde kimse yokmuş gibi

bir mektubu aldıktan birkaç dakika sonra yanıt gönderdiği hiç olmamıştı. Pişmanlık Saffron'un göğsünde hayal kırıklıklarıyla daha da karıştı ama özellikle masada kendisine uzatılan ikinci bir mektup olduğunu hatırladığında bunu bastırdı. Duygu yoğunluğu içinde unutulmuştu.

Luvon'un çalışma odasına döndüğünde, yere düşmüş olan fazladan mektubu gördü ve siyah bir zarfın ön yüzünde gümüş mürekkeple yazılmış olan adını kaşlarını kaldırarak inceledi.

Taran aniden, "Ah," diye fısıldadı ve Saffron arkasına bastırılmış balmumu mührü görmeden çok önce, bir anda anladı. Onları şehirden şehre, Avren'den Erelaine'e ve ötesine kadar takip etmiş olan aynı motif. Mac Delbaith kurdu.

Lord Saffron mag Shamhradhain,

Prens Cylvan bana Üstat mag Shamhradhain ile kaliteli zaman geçirdiğinizi söyledi; yarın akşam aile malikanemdeki bir şenlikte bana katılırsanız onur duyarım. Alfidel'de kaldığınız süre boyunca Kış Sarayı'nın yüksek sosyetesinin üyeleriyle tanışma fırsatını çok seveceğinize eminim.

Leydi Anysta mac Delbaith.

Saffron'un içi sıkıştı, sonra tekrar gevşedi.

Cylvan Anysta'ya hiçbir şey söylememişti - prens Saffron'un Beantighe Köyü'nden ayrıldığını bile bilmiyordu. Bu, Anysta'nın Saffron'un düşündüğünden çok daha fazla yerde gözü olduğu ya da belki de daha az kötü niyetli bir şekilde, Cylvan'ın Avren'e tek başına döndüğü haberi dedikodu kanallarında yayıldığında kendi sonucunu bir araya getirdiği anlamına geliyordu.

Bir gece önce Mac Delbaith malikânesi hakkında, kraliçenin duvar halısının saklanabileceği olası yerler hakkında konuşmamış olsalardı, böyle bir daveti *hevesle* reddedebilirdi bile; ama bunun yerine, el yazısıyla yazılmış güzel mektuplara bakakaldı.

Taran *bir kez daha, "Kraliçenin hatıra gobleni ailemin evinde hiçbir yerde tutulmuyor," diye tekrarladı.* Saffron bunun bir öz-bilinçlilik duygusundan mı, savunmaya geçmekten mi, yoksa Saffron'un kimsenin vaktini boşa harcamamasını istemekten mi kaynaklandığını hâlâ anlayamıyordu ama Saffron hâlâ ikna olmamıştı.

Ayrıca, ona göre kraliçenin gobleninin kendisi mac Delbaith mülkünün göbeğinde bir yerde olmasa bile, bu öğrenmek istediği başka sırlar olmadığı anlamına gelmiyordu. Kral Clymeus'la olan ilişkilerini, Anysta'nın Dagdan rahibesi olarak statüsünü ve Fjornar'daki eğitiminin bir kısmını burada geçirmiş olduğunu düşünüyordu. Saffron kesin olarak bilmiyordu, tapınma mezhebi hakkında yeterince bilgisi yoktu, sadece ilgisini çekebilecek şeyler için bolca fırsat bırakıyordu.

Kalemını eline aldı ve bir yanıt yazdı.

Sevgili Leydi Anysta,

*Davet edildiğim için gururum okşandı. Katılacağımdan emin olabilirsiniz. O zamana kadar,
Lord Saffron.*

"Herhalde yalnız gitmeye niyetin yok, en azından," diye homurdandı Taran, Saffron onaylarsa tartışmak istediği her şeyi hazırlıyormuş gibi kıpırdanarak. Ama Saffron bile o kadar umursamaz değildi - mac Delbaith malikânesindeki bir şenliğin, arkadaşları ona katılmadan o kadar eğlenceli olmayacağından bahsetmiyorum bile. Anysta onları beklese de bekleme de.

LUVON, SAFFRON'UN BİR MAC'A KATILACAĞI DÜŞÜNCESİNDEN HEYECAN DUYMUYORDU. Delbaith şenliği... Ama korkusu geçince muzip bir gülümseme onu ele geçirdi ve birden kendi kendine fısıldayarak Saffron'un ertesi gece ne giyeceğini planlamaya başladı. Birkaç saat içinde ve bir avuç kuş gönderip geri döndükten sonra, katılacak olan diğerlerinin bir konuk listesini bile hazırlamıştı. Ona göre özel bir önemi olan kimse yoktu, sadece birkaçı 'Mac Delbaith'leri selamlamak' için sabırsızlandıklarını özellikle belirtmişti.

özel konuk. Saffron'un ilk içgüdüğü bunun bir şekilde kendisine atıfta bulunduğunu düşünmekti ama Luvon'un verdiği ayrıntılara bakılırsa, akşam yemeği partisinin Saffron'un Anysta'yla buluşmasından bir gece önce planlandığı açıktı. Listesinde başka biri daha vardı ve Saffron'un düşünceleri durmaksızın dönüp duruyordu.

Taran, Saffron'un aklının bir durmadan kıpırdanıp dururken, tek düşünen o değildi. Durmadan kendi kendine mırıldanıyor ve dönüp duruyordu, bu da Saffron'un kurdun fısıltılarını sürekli olarak Luvon'un evindeki kulak misafiri olduğu seslerle karıştırmasına neden oluyordu. Ta ki Sionnach Luvon'un sandalyelerinden birine oturup kitap okurken, Copper ve Naoill kâğıt oynarken ve Maeve şöminenin üzerinde sergilenen altın kılıçlı meçle ilgilenirken Saffron kütüphanenin uzun pencerelerinin önünde bir ileri bir geri volta atana kadar.

Saffron sonunda Taran'ın tedirginliğine daha fazla , sanki kurdun ayaklarını yerden kesecekmiş gibi ellerini kafasına vurdu ve ona ihtiyacı olan olursa dışarıda olacağını haykırdı. Sionnach kitabını kapatıp onu takip etti, Copper da onu takip etti, sonra Naoill ve hatta Maeve bile iç çekerek başını arkaya attı ve arkasından yürüdü.

"*Icarus, gel,*" dedi Saffron, kalın pelerinine bürünmüş ve çizmelerini giymiş bir halde, Luvon'un karlı arka bahçesinde, ağaçların arasına sıkışmış ve hiçbir beantigh'in göremeyeceği bir yerde dururken. Canavar bir anda ortaya çıktı ve Saffron ancak o zaman birçok arkadaşının bir zamanlar fey lordu olan kurdu ilk kez gördüğünü fark etti.

"Ah, Lord Taran, ne kadar yakışıklısınız!" İlk olarak Naoill söyledi, sesi neredeyse Cylvan'inkine benziyordu ve dev kafasını başka yöne çeviren Taran'dan kıvrılmış bir dudak kazandı.

"Beni deli ediyor," dedi Saffron. "Eve gitme düşüncesi onu herkesten daha çok tedirgin ediyor-Taran, neden ormanda bir koşuya çıkıp beni volta atmaktan kurtarmıyorsun?"

"Kendini neye bulaştırdığın hakkında bir fikrin olsaydı daha tedirgin olurdun," diye homurdandı Taran, kızgınlık ve utanç karışımı bir duyguyla toprağı eşeleyerek. Özellikle de herkes

onu öyle izlerken, omurgasının arkasındaki tüyler öz-bilinçle diken diken oldu.

"Bu kadar... büyük olmasını hiç beklemiyordum," diye fısıldadı Sionnach, biraz daha yaklaştı ama Saffron'un arkasından tam olarak çıkmadı. Tam boyuna ulaştığında burnunu Saffron'un göğüs kafesine bastırabilecek devasa siyah kurt gözünü korkutmuştu. Copper bir ses çıkarınca Saffron omzunun üzerinden onlara baktı, sonra da kollarını kavuşturarak alay etti.

"O kadar da büyük değil," diye mırıldandı. "*Büyük* olması bir şey ifade etmiyor zaten, önemli olduğu yerde..."

"Sanki daha önce senin etrafında daireler çizmedim, tilki," diye hırladı Taran. Copper'ın burnu kırıştı, bir sonraki tepkisi pelerininin klipsini açmak ve kıyafetlerini çıkarmaya başlamak oldu. Saffron gülmekten kendini alamadı ve Copper karda çırılçıplak kalana kadar arkadaşının atılmış pantolonunu yakalamak için kollarını uzattı. Tilki formuna geçerek dört ayağının üzerine indi ve tekrar sıçrayarak kurdun üzerine atladı. Taran keskin bir şaşkınlık havlamasıyla doğru sendeledikten sonra ayağa kalktı ve dişlerini göstererek onu uyardı. Copper bir o yana bir bu yana zıplarken tiz bir kahkaha attı ve Taran'ın kuyruğunu ısırarak için için tekrar atağa kalktı.

Bu Taran'ın soğukkanlılığının sonuydu, geri hamle yaptı ve Copper hızla uzaklaşırken onu kovalamaya başladı. Devrilen kar ve toprak yığınları arasında ağaçların arasında kayboldular, arkalarından gelen yankılanma ve kırılan dal sesleri de onları hızla takip etti.

"Çocukluklarından bir farkı yok, değil mi Maeve?" Naoill kıkırdadı ve kollarını kavuşturarak burnunun kenarını sıkan Maeve'e baktı.

"O zamanlar çok daha az kürk ve diş vardı." "Daha az diş hakkında bir şey bilmiyorum."

"Cylvan ilk ısırarak tek kişiydi."

Naoill bir kahkaha atarak başını geriye attı ve Saffron da aynı şekilde sırtımdan kendini alamadı.

"Kışlık Saray'da hep birlikte çok zaman geçirdiniz mi?" diye sordu ve Maeve yorgun bir anne gibi tekrar iç çekti.

"Çoğunlukla tatillerde; Copper'ın tatilini evde ailesiyle geçirmek yerine Naoill'in yanına gitmesi alışılmadık bir durum değildi,

ve krallar Yule için Cylvan'ı her zaman Kış Sarayı'na getirirdi. Benim ailemin de burada bir evi var, bu yüzden annemle babam bizi de onlara katılmaya sürüklerdi. Taran'ın ailesi de zaten burada yaşıyordu, bu yüzden şenlikler sırasında hepimizin aynı odaya atılmasının ne kadar kolay olduğunu tahmin edersiniz." Kısa bir süre Sionnach'a baktı. "Sionnach da ara sıra. Gerçi çoğunlukla Leydi Étaín'in eline yapışır ya da gece boyunca eteğinin arkasına saklanırlardı."

"Geri kalanınızın bana ne yapacağını hiç bilmiyordum," dedi Sionnach yorgun bir kahkahayla, başını sallayarak.

"Copper Yules'i seninle mi geçirdi?" Saffron Naoill'e sordu, o da başıyla onayladı.

"Bazen. Annesini okul yıllarımızdan tanıyordum ve önce... benden ona göz kulak olmamı istedi."

Saffron bunun ne anlama geldiğini sormak istedi, özellikle de Copper'ın annesinden bahsedildiğini ilk kez duyduğu için; ama karlı ormandan gelen hırlama ve tiz tilki kahkahası sesleri dikkatini dağıttı.

"Bu arada Taran'ın babası onu bir saatten fazla gözünün önünden ayırmıyordu," diye devam etti Maeve düşünceli bir şekilde, Saffron gibi o da gözlerini ormana dikerken kelimelerine bir tutam hüzün karışıyordu. "Acaba... bir parçası şu anki halini mi tercih ediyor? O insanların hiçbiri artık hayatta olduğunu bile bilmiyor. Eskiden olduğu gibi onu rahatsız edemiyorlar..."

Saffron'un kalbi sıkıştı. Onun gözlerini takip ederek ağaçların arasına daldı; burada sadece oynayan hayvanların sesleri ve ara sıra ortaya çıkan gölgeler ya da parlak turuncu parıltılar birbirlerinin üzerinden yuvarlandıklarını gösteriyordu. Bunu hiç düşünmemişti ama ani ve beklenmedik bir korumacılık duygusuna kapıldı. Bir zamanlar nefret ettiği, eline geçen ilk fırsatta ölmesini dileyceği aynı canavarın üzerinde.

Ancak Taran pek çok korkunç şey yapmış olsa da - doğru anahtarlara sahip olanlara hizmet etmek için yırtılan perde gibi değil - Taran mac Delbaith yırtılmış ve hiç istemediği büyüü kabul etmeye zorlanmıştı; arkadaşlarına ve mac Delbaith'lerin engel olan herkese karşı serbest bırakılacak bir büyü. Kendi vücudunun, kemiklerinin çıkarılmasıyla,

bir yabancınkilerle yer deşiştirecekti. Ve tıpkı Saffron'un, iradesi dışında yırtıldığında bu kadar zarara neden olduğu için peçeyi sulayamadığı gibi - ilk kez, Taran'ı da yaptığı tüm yanlışlar için tam olarak sulayamayacağını düşündü.

"şey," diye fısıldadı Maeve'in yorumuna cevap verirken. "O artık bana ait. Bildiğim kadarıyla yakın zamanda kimse onu rahatsız edemeyecek."

Maeve bir süre onu izledikten sonra ağzının kenarı minik bir gülümsemeye dönüştü.

"İçinde bulunduğu ruh halini düşünürsek, sanırım o da bunu biliyor."

Saffron neredeyse ne demek istediğini soracaktı, Taran'ın hiçbir zaman *ısrırgan ve düşmanca* bir ruh hali içinde olmadığını düşünürsek - *ama* sonra Copper'ın canavarca sesi ve daha fazla kırılan dal, bir kurdun havlaması ve hırlaması, birbirini kovalayan ve birbirine çarpan ağır bedenler geldi. Bir kez bile acı çığlığı duyulmadı. Ete batan dişlerin ıslak sesi yoktu. Sadece ağaçların arasında birbirini kovalayan iki hayvanın vahşı oyunbazlığı vardı ve bu da Saffron'a tam olarak bilmesi gereken şeyi söylüyordu.

CYLVAN'IN KUşU BALOR, AşAğIDAKI OLAYLARIN ARDINDAN TEKRAR GELDI

Gün doğarken gagasını doğrudan pencerenin camına vurarak Saffron'u uykusundan uyandırdı. Tam güneş doğarken gelmesi, Cylvan'ın cevabını sabahın erken saatlerinde gnderdiğinin bir işaretiydi.

Fiachra pencere kenarına doğru kanat ırdı, kuzguna öfkeyle vurdu, dil engellerini aşan bir şekilde ona ciyakladı, karatavuk da hemen karşılık verdi ve kanatlarını ırdı. Fiachra da karşılığında kendi kanatlarını ırdı, ta ki her ikisi de etkileyici kanat açıklıklarını gösterene kadar. Gagalarını durmaksızın takırdatarak öyle bir kargaşaya neden oldular ki, Saffron sonunda kalın battaniyelerini tekmeleyerek ortalığı dağıttı. Fiachra'yı yaygaracı bir çiftlik tavuğu gibi kolunun altında tuttu ve Balor'un içeri atlaması için pencereyi açtı; kuş koyu renkli tüylerinde biriken karı silkeledi.

Saffron zarfın içinden Cylvan'ın notunu çıkardı ama ikinci bir parşömen parçası da onunla birlikte yere düştü. Eğilerek

Cylvan'ın ne yazdığını görmeden önce manşeti okudu ve kalbi durdu.

*SONBAHAR MAHKEMESİNDE RAPOR EDİLEN PEÇE OLAYI
PRENS CYLVAN'IN ZİYARETİ; Halk Dagda'nın Aracılığıyla
Konuşmaya Çalışıp Çalışmadığını Merak Etmeye Başladı.
Yüksek Konsey Üyesi, Fjornaran Kahinleri Avren'de Kalırken
Beklentilerin Öncelikli Mahkemesini Talep Ediyor...*

"Ne?" Saffron şaşkınlıkla homurdandı ve titreyen elleriyle Cylvan'ın mektubunu açmak için acele etti.

LÜTFEN GEL. SANA İHTİYACIM VAR, SAFFRON.

Saffron yatağın kenarına çöktü ve kalbi kulaklarında çarparken Cylvan'ın sözlerine baktı. Ancak bir Beklentiler Divanı, bir sonraki hükümdarın Sabah, Gündüz, Akşam veya Gece Divanı'na sahip olup olmayacağını belirleyen tören, yalnızca gelecek hükümdar Uyumlu bir Eş seçtikten sonra gerçekleşmeliydi. Sadece taç giymeye hazırlandıklarında. Çok uzakta değil. Mevcut krallar hâlâ sağlıklıyken ve daha önlerinde yüz yıllık bir saltanat süresi varken olmazdı. Bu Kral Ailir'in hayatına yönelik bir tehdit miydi? Yoksa insanlar Ryder'ın yaptığı onca şeyden dolayı gerçekten çok mu korkmuşlardı ve bunun için hâlâ Cylvan'ı mı suçluyorlardı?

Öfke, korku ve endişe onu doyururken kâğıtlar Saffron'un ellerinde buruştu. Cylvan zaten yeterince şeyle uğraşmıyor muydu? Alfidel'deki her lanet ruh için yeterince şey yapmamış mıydı?

Saffron ayağa fırladı, ayakkabılarını giyip geri dönmek için hazırlanmaya başladı ama önce aynadaki yansımasını gördü. Amber Vadisi'ne geldiğinden beri nihayet yeniden iyi beslenmeye başlamıştı. Ryder onu her zaman çığlıklarla uyandıran çağırma büyüsünü henüz yapmadığı için nihayet birkaç gece iyi bir uyku çekebilmişti.

Saffron daha iyi görünüyordu, hatta neredeyse normale dönmüştü ama gözlerinde bir boşluk vardı. Bunu kendinde fark edecek kadar derindi - açıklayamadığı, bilmediği bir boşluk

nasıl düzelterceğini bilmiyordu. Avren'e erken dönerse bir daha dolmayacağından emindi. Önce Ryder'ı son bir kez bulmalıydı. Önce kraliçenin anı goblenini bulmalıydı. En azından son bir yeri, o gece yemek yiyeceği yeri aramayı denemeliydi.

Gözlerini kapatan Saffron derin ve düzensiz bir nefes aldı. Aceleyle merdivenlerden inip gitmeye hazırlanmak yerine, sessizce duvara dayalı yazı masasına doğru yürüdü. Bu kez yepyeni bir kâğıt parçası kullandı ve düzgünce adresledi.

Cylvan, yarın sabah ilk iş yola çıkacağım. Her şey yoluna . Her zaman aklımdasın.

Eli bir an duraksadı, ucu kâğıda o kadar yakın sallanıyordu ki, başıboş bir mürekkep damlası yüzeyi öptü ve lifler arasında karanlık bir ağ gibi yayıldı. Saffron boğazındaki yumruya rağmen yutkundu ve yavaşça ekledi: *Seni seviyorum* ve kalbinin en kötü şekilde çarpmasından nefret *ediyorum*. Sanki emin gibi - bu hâlâ Cylvan'ı rahatlatacak bir şeydi.

AMBER VADISI'NDEN ARABAYLA BİR SAAT UZAKLIKTAKI BULUNAN VJALLROD, DÜNYANIN EN BÜYÜK

Kışlık Saray'da karayoluyla ulaşılabilen şehir. Yarım ay şeklindeki bir uçurumun kucağına inşa edilmiş, metal ve taştan yapılmış binalar ve kuleler, kar ve buzla kaplı dağların delici zirveleriyle buluşmak için yukarı uzanıyor ve kilometrelerce ötedeki misafirperver düzlüklerin sonunu işaret ediyordu. Saffron burayı yeterince iyi biliyordu, en azından Luvon'un mallarını satmak ya da arkadaşlarıyla buluşup bir şeyler içmek için kullandığı güzergâhı iyi biliyordu ama şehrin dış kenarından çok daha derinlerine, her yönden yayaların ve at arabalarının akın ettiği, sıkışık ve kalabalık olmayan yerlere hiç gitmemişti.

Morrigan Akademisi kendini büyük kraliçenin mütevazı ikonografisiyle süslemişti; Avren Lugh'u tanrılaştırmıştı; ve Vjallrod, Luvon bir keresinde ona Cailleach Bhéarra'ya saygı gösterdiğini söylemişti. Kış tanrıçası, don ve fırtınaların getiricisi, yılın en karanlık aylarında yaşam ve ölümün karar vericisi. Kışın ne zaman geleceğini, ne zaman biteceğini o belirlerdi;

Samhain sırasında, değerli geyiklerini kırlarda gütmediği zamanlarda, at kadar büyük kara bir kurdun sırtında gökyüzünde gezinen bir kocakarı. Ama Saffron ancak o soğuk sabahta, şehrin kapılarına yaklaştıklarında, tanrıçanın adının daha önce ziyaret ettiği ve üzerinde düşündüğü tüm zamanlara kıyasla neden bu kadar tanıdık geldiğini fark etti - *peçe* anlamına gelen Gaeilge kelimesine benziyordu.

Aynı şey, Vjallrod'un kapılarının üzerinde koruyucu olarak duran ve halkına zarar vermek isteyenleri vurmak istercesine elini yola doğru uzatan taştan oyulmuş kocakarı tarafından da resmedilmişti. Taktığı peçenin altından dökülen uzun, vahşi saçlarıyla tasvir edilen kocakarının yaşlı yüzü, getirdiği söylenen fırtınalar yıpranmış, gözleri kapalı ve görmeden görebilmek için alnına üçüncü bir resim çizilmişti.

Ayaklarının dibindeki taş kaideye kendisi kadar uzun bir asa saplanmıştı ve arkasında, Saffron'unkine biraz fazla benzeyen bir kurdun tedirgin edici formu duruyordu.

Saffron gençken, adam yoldaki diğer yolcularla sohbet ederken Luvon'un atının dizginlerini tutarak o heykelin altında dururdu. Heykelin kule gibi yükselen formuna bakar ve yüksek feylerin bu kadar korkutucu olarak tasvir ettikleri birine neden taptıklarını merak ederdi; ancak tatillerden sonra Morrigan'a döndüğünde Baba Yaga'ya sarılır ve çamurlu botlarıyla eve giren diğerlerine bağırırken bile yaşlı yanaklarını öperdi. Belki de yaşlı bir cadının iyi tarafında olmanın rahatlatıcı bir yanı vardı.

Ziyareti sırasında tanıdık gelen tek şey kocakarının adı değildi ve arabada yaşlı kadının bakışları altından geçerken Saffron'un elindeki şarap kadehini tutuşu sıkılaştı. Peçeli olan; kurtların koruyucusu; ölüm döngüsüne ve onu getiren fırtınalara karar veren kadın. Peçeli kraliçe Proserpina-Aryadna ve kurt kral Clymeus, hikâyelere göre Vjallrod'da kaderlerinin ilk buluşmasını gerçekleştirmişlerdi. Bundan sonra olacakların önemi o akşam Saffron'un gözünden kaçmamış, heykelin alnına çizilmiş gözün bakışlarıyla buluşmakta zorlanmıştı.

Önemli değil, yaşlı kocakarı için orada değildi. Kraliçeye, krala ya da başka birine saygı göstermek için orada değildi. Ryder'dan önce Proserpina'nın anı goblenini bulmak için oradaydı.

-Anysta mac Delbaith'in ona doğru yolu gösterip gösteremeyeceğini merak ediyordu. Taran ailesinin evinde böyle bir şey olmadığı konusunda ısrar etmeye devam etse de, sonunda o bile Saffron'un içgüdüsünün haklı olduğunu kabul etti. Mac Delbaith malikânesinin, ailenin kendi koşuları kadar derin sırları vardı. Ve Saffron özellikle gobleni bulamamış olsa da -Taran bile kabul ederdi ki- Anysta'yı bile istediği gibi diz çökmeye zorlayabilecek çalabileceği pek çok şey vardı.

AKŞAM YEMEĞİ

Tmac Delbaith malikânesi şehrin dışında, donmuş dağların arasından geçen, arabayı çeken Kış Sarayı atlarının bile homurdanarak itiraz ettiği dolambaçlı bir yolun üzerinde bulunuyordu

Kar gökyüzünden kalın kümeler halinde düşüyordu. Pencereleden sadece her iki yanda buz çam ağaçlarından oluşan bir duvar görünüyordu ve bu duvar, kabinin iki yanında sağa sola sallanan araba lambalarının turuncu ışığıyla aydınlanan karanlığa gömülmüştü.

İçeride her yolcu birbirine sokuldu, özellikle de Kış Sarayı'nın soğuğuna alışık olmayan Sionnach ve Copper, kalın kat kat yün ceketler ve pelerinler bile sıcaklıklarını içeride tutmaya yetmiyordu.

Saffron birkaç kez dönüp kendisi ile şoförün arkası arasındaki pencereden endişeyle baktı ve tüm bunların bir oyun olup olmadığını merak etti. Karanlık ormanın o kadar uzağında gerçekten Mac Delbaith malikânesi yoksa -ama öyle olsaydı Taran mutlaka bir şeyler söylerdi. Yine de Saffron her ihtimale karşı hem bıçağını hem de asasını pantolonunun iç cebine, kolunun manşetinin altına saklamıştı. Bir daha asla ikisi olmadan yakalanmayacaktı.

Ev nihayet görüldüğünde, Saffron bunun Luvon'un malikânesinden daha büyük ya da ihtişamlı bir şey olmadığını bildiği için garip bir şekilde cesaretlenmişti, ancak pencere camlarındaki renksiz camlardan, taş işçiliğinden, sivri çatılardaki yüzyılların buz ve karını destekleyen metal kiremit işçiliğinden evin yaşını anlayabiliyordu. Ön tarafı kış gülleri ve donmuş fıskiyelerden oluşan bir bahçe süslüyordu ve arkadaki fenerlerin parlayan ışığından Saffron bu bahçenin muhtemelen arkaya doğru daha da uzandığını biliyordu. Hatta belki de dağın eteklerine kadar uzanıyordu.

Saffron arabadan inerken Taran, *"Eğer yakından bakarsan, orada, kayalıkların kuzeybatı tarafına doğru... Fjornar'ın çan kulesinin parıltısını görebilirsin,"* diye mırıldandı ve sıcaklıkla ilgisi olmayan ürpertiler tenini öptü. Taran'ın önerdiği gibi yüzyıllardır karla kaplı karanlık dağ yamacını araştırdı, ta ki ağaçların arasında belli belirsiz bir ışık parıltısı gördüğünü düşünene kadar.

Mac Delbaith ailesinden kimse onları kapıda karşılamadı, ancak davetiye isteyen insan hizmetçi, Saffron daha resmi bir şey yerine Anysta'nın mektubunu getirdiğinde hafifçe burnunu kırıştırdı. Saffron kışına tekmeyi yiyip tekrar karlara gömülmeye hazırlanıyordu ama beantighe onları içeri buyur etti, yine de Saffron'un grubunun tamamı onun giderken yüzlerindeki pis ifade devam etti, özellikle de Copper ısınmak için ite kaka girdi. Sionnach daha kibar bir şekilde diğerlerinin yanından geçti.

Onları karşılayan beantighe, Saffron'un insanlardan bu kadar nefret eden bir aileden beklediğinden daha güzel kıyafetler giymişti ama belki de bu bir sürpriz olmamalıydı. Mac Delbaith'lerin insanlardan daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da ucuz görünmekti.

Akşam yemeği için doğruca yemek salonuna gitmeyi bekleyen Saffron, yemeğin çoktan başlamış olduğunu öğrenince bir kez daha kısmen de olsa şaşırdı; üstelik şenliğe sadece daha sonra katılmak üzere davet edilmişti. İçgüdüğü hakaret etmekti -Cylvan kesinlikle öyle yapardı- ama bunun yerine Saffron en yakındaki tepside bir kadeh şampanya aldı, geri fırlattı ve birkaç düzine başka yüksek fey'in kaynaştığı odaya girdi.

Belli ki daha fazla yarı davetli misafir vardı ve hepsi de ana yemeğe bile davet edilmemiş, dolgu malzemesi olmaktan öteye gidememiş olmalarına rağmen orada oldukları için çok heyecanlı görünüyorlardı. En güzel kıyafetlerini giymişlerdi; bazıları eski Kış Sarayı geleneksel kıyafetlerini giyerken, birçoğunun yakın zamanda kendi kıyafetlerini satın aldığı belliydi. Saffron yüksek feylerden kimin Anysta'nın teklifiyle buluşmak için bu kadar kuzeye gidebilecek kadar önemli olduğunu merak etti ve içten içe gözlerini devirip bir içki daha aldı. Herhangi biri. Yüksek feyler, kim gönderirse göndersin, herhangi bir şenlik davetinde açık denizleri ve uçsuz bucaksız çayırları aşardı.

Nihayetinde bu insanların kim olduğu, nereden geldikleri, ne kadar uzağa seyahat ettikleri, hatta tanışmak için bu kadar heyecanlandıkları kişinin tam olarak kim olduğu bile onun için önemli değildi. Ana yemek sona erdiğinde ve geri kalan konuklar balo salonunda onlara katıldığında, Saffron herkesin nerede olduğu hakkında daha iyi bir fikre sahip olacaktı. Ryder'ın kendi arama büyüsunü gerçekleştirmek üzere arayışına başlamak için kaçmanın yollarını daha iyi bulabilirdi. Bir süpürge dolabı. Arka çardak. Hiç fark etmezdi. Taran'ın onunla hiçbir şey bulamayacağına dair tekrarladığı söze yer açmak için düşüncelerini durdurdu ama kurt bu kez yorum yapmadı. Sanki sonunda kabullenmiş gibi, o bile artık neyin mümkün olduğundan emin değildi.

Akşam yemeği davetlilerinin balo salonunda diğerlerine katılma zamanı geldiğinde, Saffron ortaya çıkan yüksek fey türüne şaşırmadı, tanıdığı yüzlerin isimlerini tembelce sıralarken aklının bir köşesinde Taran tarafından onaylanan içgüdüleri vardı. Bir avuç sídhe aile üyesi, saray soyluları, yerel işadamları, Alfidel'deki en büyük dedikodu gazetelerinin patronları, Taran'ın bile kız kardeşiyle yemekten çıkarken görmekten tedirgin olduğu bir avuç yabancı diplomat. Ama Saffron'u en az şaşırtanlar, bir geyik maskesi takmış olan son konuk ortaya çıktığında, tüm odada bunu yapan tek kişiydi.

Bu sadece bir beantighe olmalıydı, bir peçeden çok daha aşağılayıcı bir şekilde sergilenmiş olmalıydı. Saffron bunu düşünmemeye çalıştı, bunun yerine bir yandan içmek için başka bir içki ararken bir yandan da odanın içinde kendi başlarına dolaşan arkadaşlarını dikkatle izledi, özellikle de akşam yemeğinin geri kalan konukları geldiğinde ve bazıları özellikle Copper ve Maeve'i tanıdığına.

"Sizi temin ederim ki akşam yemeği sarayda sunulanlardan daha iyi değildi."

Saffron'un sırtından aşağı ürperti akıyor, kalbi kulaklarında gürültüyle çarparken kaskatı kesiliyordu. Yanına yaklaşan kimseyi fark etmemişti.

-Ama onu ürküten sadece bu beklenmedik varlık değildi. Sesin sahibiydi.

Saffron zar zor, göz ucuyla görebileceği kadar döndü. Yanında bir beantighe değil, geyik maskesi takmış bir fey lordu duruyordu. Yüzünün alt yarısı acı bir şekilde tanıdık çarpık ama sıkı dudaklı bir gülümsemeye bürünmüştü, sesi zaten onu ele vermeseydi. Koyu kırmızının bu tonunda giydiği ve yakasından ön tarafa doğru dökülen siyah boncuklarla vurgulanan ince dublörüyle bile objektif olarak yakışıklıydı. Ama Saffron'un hayal edebileceğinden çok daha asil giyinmiş olsa bile o sesi, o düzensiz gülümsemeyi her yerde tanırdı.

Kemerindeki bıçağı kapmamak için kendini zor tuttu. İçgüdüsel olarak hareket edip Ryder'ın göğsüne saplamak son ve tek fırsatı olacaktı ama önce gözüne başka bir şey çarptı ve vücudu yine hareketsiz kaldı. Adamın kırmızı kol manşetlerinin altından tanıdık gümüş manşetler parlıyordu. Bir hançeri üst üste tutan iki el. Saffron'un boğazında bir yumru oluştu.

Ryder, Saffron'un gözlerinin üzerlerinde olduğunu fark etti ve elini kaldırıarak onları gösterdiğinde gülümsemesi çöktü. Işıkta çevirerek Saffron'un yaptığı gibi onları gözlemledi.

"Bir çift pranga için oldukça güzel, sence de öyle değil mi?" Saffron'un tüylerini diken diken ederek düşündü. Ryder'ın hiçbir fikri yoktu, Saffron bu prangaların ne kadar güzel olduğunu fazlasıyla biliyordu. Ryder, Saffron'un prangaların ağırlığını kendi bileklerinde nasıl hissettiğini bilmiyordu; prangalarla birlikte takılması gereken tasmaların sıklığı bir yana.

"Anysta beni tam istediği yerde tutuyor, en azından şimdilik. O kaltak," diye devam etti Ryder, kadehindeki şarabın yarısını bir kerede yutmadan önce nefesinin altından. "Bu gece benim için endişelenmenize gerek yok, majesteleri. Her ne kadar kapıyı kilitleyip her şeyi ateşe vermek istesem de, bu rahatsız edeceğim bir parti değil."

"Ne..." Saffron konuşmaya çalıştı ama konuşamadı. Boğazındaki yumru, göğsündeki sıkışma yüzünden güçlükle nefes alabiliyordu. Ensesini ovuşturmadan önce bileğinin alt tarafını hafifçe kaşıdı. Asla doğruyu söylemeyen bir adamın böyle boş bir sözüne inanmak için hiçbir nedeni yoktu ama Ryder'ın bileklerindeki gümüş kelepçeler şok ediciydi. Bunlar sahtesini yapabileceği şeyler değildi ve yapabilse bile *neden?* Yine de Saffron kanındaki büyüyü sadece kısa bir an için zorladı. Zengin prangaların etrafında beyaz bir hale parladı ve Ryder'ın yarı insan, yarı fey varlığının açık pembesine karıştı. "Burada ne arıyorsun o zaman?" diye mırıldanmayı başardı sonunda, boğazını temizleyip şarabından bir yudum almadan önce.

"Anysta beni Vjallrod'a dönerken dağlarda donmak üzereyken buldu," diye cevap verdi Ryder, bu sefer yeni bir alaycı gülümsemeyle. "Beni alıp yolun geri kalanında gezdirecek kadar nazikti."

"Seni nereden tanıyor?"

"Aptalca sorular sorma, Saffron."

Saffron şok içinde ona doğru döndü, burun delikleri alevlendi. Ryder sadece bir kaşını kaldırıp omuz silkti. En kötüsü de yanılmıyordu. Saffron tahmin edebilirdi. Ve bu tahmin kesin bir şey olmasa da, Ryder ve Anysta'nın cadı avcılarıyla olan ortak bağlantılarıyla bir ilgisi olduğunu biliyordu. Bu değilse bile, Ryder ile Fjornar ve Taran'ın Fjornar'daki ge miőı nedeniyle, Taran Ryder'ın oradaki varlığına dair özel bir anı hatırlayamasa bile. Ryder kulübede karlar altında kaldıklarında bunu kendisi de doğrulamıştı.

Eğer bu değilse, o zaman da bir önemi yoktu. Saffron'un Ryder Kyteler'in Mac Delbaith'ler tarafından ev hapsinde tutulmasının iyi mi yoksa kötü olduğunu sorgulaması için ayrıntıları bilmesine yoktu.

"Neden hâlâ yalnız seyahat ediyorsun ki?" Saffron sonra sordu. "Normal maiyetin nerede?"

"Breton ve diğerlerini mi kastediyorsun?" Ryder mırıldandı. "Diğer tarafta. Ben yokken her şeye göz kulak oluyorlar."

Saffron adrenalin patlamasının yüzüne yansımasını engelledi. Ryder'ın gözleri de onun üzerinde kaldı.

"Anysta senden ne istiyor?" Saffron sıradaki soruyu sordu. Taran'ın varlığı *zihninin* gerisinde, '*sözlerini dikkatli seç*' diye sessiz bir uyarı gibi titreşiyordu. Saffron bu kadarını biliyordu. "Yoksa seni sadece bir evcil hayvan olarak mı tutmayı planlıyor?"

"Ne planladığı önemli değil," diye cevap verdi Ryder şarap kadehinin kenarından, bir lokma daha yutkunarak. "Şimdilik sadece iyi davranıyorum. Ta ki hepsinin arasında ne haltlar döndüğünü kendim çözene kadar."

"Kimin hepsi?"

"Aptalca sorular hakkında ne demiştim?"

Saffron ters ters baktı ve hayal kırıklığı içinde tekrar arkasını döndü.

"Cadı avcılarının şu anda senden pek memnun değiller, değil mi?"

Ryder'ın gülümsemesi tedirginlikle çarpıldı. "Bunu sana söyleten ne?"

"Bu çok açık. Yalnız seyahat ediyorsun, her hareketini takip ediyorlar. Hâlâ seni bulmaya mı çalışıyorlar Ryder? Hâlâ onlardan bilerek mi kaçırıyorsun?"

Ryder ona sadece gülümsedi. Sözlerini binlerce kez tekrarlayan aynı gergin, sinirli gülümseme. *Aptalca sorular hakkında ne demiştim?* Alaycı bir gülümseme ve hamile sessizliği yeterli bir cevaptı, tıpkı Saffron'un açıkça hassas olduğu bir konuyu kurcaladıkça adamın artan sıkıntısı gibi.

Saffron şarabını yudumlayarak Ryder'a kendini toparlaması için bir an verdi. Dakikalar sessizlik içinde geçti, dans eden, şarap içen ve yolun karşısındaki ziyafet masasındaki yiyecek büfesinin tadını çıkaran yüksek fey misafir kalabalığını izliyorlardı. Kendini Cylvan'ın taliplerinin galalarından birine geri dönmüş gibi hissediyor, yakışıklı prensin salonda sosyalleşmesini, ayağa kalkıp dinleyenlerden topladığı kahkahalar kadar boş bir gülümsemeyle izliyordu. Yüz ifadeleri anında düşerek sohbetten uzaklaşan bu insanlar, elleriyle bir gün için yalvarmadıkları zamanlarda birbirlerine hızlı dedikodular fısıldıyorlardı.

Bir şey Saffron'un ensesine dokundu ve döndüğünde bunun Ryder'ın parmakları olduğunu fark etti. Ryder sessiz bir ifadeyle ona baktı.

Takdir, değerlendirme, ifadesinde Saffron'un beklemediği bir yumuşaklık.

"Bana bir daha dokunma," diye mırıldandı, temasın geręekleřtięi boynunu ovuşturarak.

"Geręekten çok güzelsin Saffron," dedi. "Cylvan'ınki olsun ya da olmasın, sen bir kralın koluna aitsin."

Saffron'ın omurgasından aşağı bir ürperti geçti ve Ryder'a bir bakış daha fırlattı. Ama Ryder onun gözlerine karşılık vermedi, onun yerine Saffron'un ağzına, sonra da boynundan aşağıya, köprücük kemiklerinin derin kesimli yakasından göründüğü yere baktı.

"Kal ile Bana." Ryder dedi, ve Safran attı onu a Bu sefer bakışları tamamen keskinleşmişti. Tanıdık, alaycı bir gülümseme sonunda Ryder'ın ağzında öfkeli olanın yerini aldı. "Yani, sadece bu gece için. Burası başka türlü ğrenemeyeceğin pek çok sır barındırıyor. Ve burada olmanın bir sebebi olduğunu biliyorum -bu sebep sadece yoluma çıkmak olsa bile. Parti sona erdiğinde belki birbirimize yardımcı olabiliriz." Bu söyledi Safran her şey o gerekli iinBiliyorum. Kraliçenin hatıra gobleni aslında o evde bir yerde olabilir ve Ryder bunu biliyordu. Neden bu kadar kibar davrandığının tek açıklaması buydu. Uslu bir köpek. Tasmalı ya da değil. Saffron, zengin kelepçelerin bile Ryder gibi birini kısırlaştıramayacağını biliyordu.

O.

"İyi misin, Saff?" Copper elinde yemek dolu bir tabakla yaklaşırken sordu, bir lokma yanaklarından birine tıklımıştı bile. Saffron onun geldiğini görünce hiç bu kadar rahatlamamıştı, tuniğinin n kırıntılarla dolu olsa bile. "Arkadaş mı ediniyorsun?"

"Ah, aslında çoktan tanışmışsınız," dedi Saffron sıkı bir gülümsemeyle, Copper'ın geyik maskeli konuğa daha yakından bakabilmesi için geri adım atarak. "Onunla Aylinne'nin kaplıcalarında tanışmıştın. Hatırlamıyor musun? O ve Sionnach küçük bir tartışmaya girmişlerdi."

Copper şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı, sonra gözleri Ryder'a kaydı ve ağzı açık kalmadan önce uzun bir süre öylece kaldı.

"Ah, *bu* pislik!" diye hırladı ve satir arkalarından zar zor yaklaşırken elindeki yemek tabağını Sionnach'ın kollarına itti. "Evet, seni *iyi* tanıyorum ama seni daha da yakından tanımak istediğimden eminim."

Ryder, "Kişisel bir şey değildi, seni vahşi," diye karşılık verdi ama de ellerini savunmak için kaldırdı. "Küçük hayvan arkadaşın sadece yoluma çıktı."

"Onlar bir satır, ahmak," dedi Copper, yükselen duygularına rağmen sesini alçak tutmayı başarak. Bunun sadece diğer misafirlerin dikkatini çekeceğini biliyor ve Ryder'ı tamamen kendine saklamak istiyordu. Gözleri kısa bir süre için Sionnach'ın ön kolunda Ryder'ın bıçağının kestiği yerdeki iyileşmiş pembe yara izine kaydı. "Hazır seni yakalamışken neden buraya gelip özür dilemiyorsun? Hadi gel. Bacaklarını kendin bükmezsen ben kırarım."

Sionnach arkasından, "Copper, lütfen," diye mırıldandı, tüm parçaları kendi başına bir araya getirmiş ve beti benzi atmıştı. "Sorun istemiyorum-"

"Sorun çıkarmayacak," diye temin etti Saffron onları. "Kraliçenin gümüş kelepçelerinden bir çift takıyor. Leydi Anysta onu iyi bir köpek gibi tasmaladı."

"Sahip olduğun arkadaşlara bakılırsa *iyi köpekler* hakkında çok şey biliyor olmalısın," diye mırıldandı Ryder, ancak Copper onu omzundan tutup kapalı yumruğunu karnına indirdiğinde homurdanarak öne doğru eğildi. Balo salonunda kimsenin fark etmeyeceği kadar yumuşak ve sessizdi ama Ryder maskesinin altından kusmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

"Evcil olduğum için şanslısın," dedi Copper alçak bir sesle. "Yoksa bu parlak zeminde bile çok daha kötüsünü yapardım. Şimdi," diyerek Ryder'ın yakasından tuttu ve onu Sionnach'la yüzleşmesi için iterek adamın maskesini düşürdü. "Özür dilemeye ne dersin?"

Ryder nedense Saffron'a sessizce merhamet dilenir gibi bir bakış fırlattı ama Saffron sadece içkisini yudumladı, sonra da başını sayısız nedenden ötürü şaşkınlıktan kıpkırmızı kesilmiş Sionnach'a doğru eğdi. Belki de her şeyden çok Copper'ın ısrarı yüzünden ve daha sonra bu konuda onlarla alay etmek için değil.

"Ailinne'de bu kadar kötü davrandığım için özür dilerim," dedi Ryder sonunda ve Copper'ın ensesini kavrayışının yara izleri bırakacak kadar sıkışması üzerine homurdandı.

"Onu henüz öldürme Copper, sohbetimiz bitmedi," dedi Saffron sonunda, eğer öldürmezse dev arkadaşının gecenin ilk kanını seve seve dökceğini biliyordu. Copper bir şeyler mırıldandı ama Ryder'ı iterek uzaklaştırdı; Ryder birkaç adım tökezledikten sonra doğruldu ve mırıldandığı hakaretlerle ensesini ovuşturdu.

"Copper, neden Sionnach'ı içecek bir şeyler almaya götürmüyorsun?" Saffron devam etti. Tilki lord ona isteksiz bir bakış attıktan sonra iç çekerek kolunu Sionnach'ın omuzlarına doladı ve Sionnach şaşkınlıkla ciyaklayarak onunla birlikte sendeleyerek uzaklaştı. Saffron onların gidişini izledi, Copper onlar için bir bardak alıp uzatırken bile Sionnach'ın hareketlerinin ne kadar sert olduğunu fark etti. Sanki her an içkiyi suratlarına fırlatacakmış gibi dikkatli hareketlerle bardağı aldılar.

"Böyle bir yerde tam olarak başka neyle ilgilenebileceğimi düşünüyorsun?" diye sordu sonunda Ryder, yakışıklı tuniğinin kırıksıklıklarını düzelterip maskesini ayarlamayı bitirdiğinde.

"Ne?"

"Burada çekebilecek sırlar olduğunu söylemişsiniz. Yolunuza çıkmaya odaklanmadığım sürece bu böyle."

"Merak etmiyor musun? Buranın müstakbel kralı olarak," diye yanıtladı Ryder, yanından geçen bir beantighe garsondan kendi içkisini kaparak.

"Kraliçe Proserpina'nın anı duvar halısını burada bir yerde sakladıklarını düşünüyorsun, değil mi?" Saffron sonunda söyledi. Ryder'ın vücudu ona doğru döndü, Saffron'ın kolunu yakaladı ve aniden yakın durduğu için neredeyse içkisini döküyordu.

"O lanet olası sesini alçalt," diye tısladı Ryder. "Yoksa gerçekten de aptal mısın?"

Saffron kolunu çekti ve içkisini Ryder'ın suratına fırlatma dürtüsüyle savaştı.

"Benimle bu şekilde konuşmaya devam edersen beni nasıl kazanacağını düşünüyorsun bilmiyorum."

"Sanki prensin sana farklı mı davranıyor? Aşağılanmaktan hoşlandığını sanıyordum."

"Cylvan benimle senin konuşmuyor."

"Aylinne'de duyduklarıma göre öyle değilmiş," diye alay etti Ryder. "Yoksa bu onun için *nadir* bir olay mıydı? Bu kadar kötü davranmana şaşmamalı."

Belki de sana karşı daha sık kendini göstermelidir."

Saffron karşılık veremeden yaşlı bir fey kadın ve karısı aniden yaklaştı. Kendisini Cylvan'ın yakın çevresinden biri olarak tanımış olabileceklerini düşünerek doğruldu, ama sürpriz bir şekilde Ryder'ın yanına gittiler. Hiçbir şey söylemediler, sadece küçük bir selam verdiler, ardından bir anlığına doğrudan göz teması kurdular ve Saffron'un yakalayamadığı birkaç fısıltılı kelime söylediler. Ryder'ın da onları yakaladığından emin değildi, ne kadar yumuşak söylenmişlerdi - sanki ayinsel bir anlamda, soyut bir gücün duyması için söylenmişlerdi. Ryder onlar gibi tepki vermedi, hatta sinirli görünüyordu, iki fey kadını tekrar uzaklaştığında içkisinden bir yudum daha içmekle yetindi.

"Neydi o?" Saffron sordu.

"Henüz maskemi de sormadın," dedi Ryder, tedirginlikle maskeyi çekştirerek. "Merak etmiyor musun?"

"Bunun seni tüm bu yüksek feylerin önünde *küçük düşürmenin* bir yolu olduğunu düşündüm. Aşağılanmak hoşuna gitmiyor mu Ryder?"

Saffron, Ryder'ın nasıl alay ettiğini tam olarak göremiyordu ama bunu hissedebiliyordu.

"Cailleach'in kurdu vardı, onun da geyiği" diye mırıldandı, bir içki daha alarak. "Anysta herkesin beni takıntı haline getirmesi için bu modası geçmiş numarayı yaparak kendini komik sanıyor."

"Demek bu da bir tür aşağılanma biçimi," diye gülmekten kendini alamadı Saffron. "Belki de Leydi mac Delbaith'in gerçekten bir espri anlayışı vardır. bir şey hiç aklıma gelmezdi."

"Eminim sizin beni aşağılama yönteminiz çok daha zevkli olacaktır, majesteleri. Gece benimle kalırsanız, belki de öğrenirim."

"Sana bir şey göstereceğim, tamam mı?" diye cevap verdi Saffron. Ryder ona doğru bir bakış attı ve Saffron maskenin altından yüzündeki ifadeyi tekrar hayal edebildi. Merakla kalkmış bir kaş.

"Yani teklifimi kabul etmeyi mi planlıyorsun?"

Saffron ona, "Seni hiçbir konuda ikna etmeye çalışmıyorum," diye güvence verdi. Taran aklının bir köşesinde yeniden kıpırdanmaya başlayınca rüzgârını döndürdü ama yine de tartışacak bir şey söylemedi. "Ama belki de bu devasa mülkte geçireceğim bir gece, dediğiniz gibi kafamdaki bazı sorulara cevap verebilir." *Eğer*

Belki de gobleni senden önce ben bulurum. Belki de seni bir yatak direğine bağlar ve gelecek yüzyıl boyunca orada bırakırım.

"Peki ya arkadaşların?" Ryder, Copper, Sionnach, Maeve ve göz kamaştırıcı bir Naoill'in açık büfe masasının yanında oyalandıkları ve Saffron'u şahin gibi izlemiyormuş gibi davranarak berbat bir iş çıkardıkları yere doğru başını sallayarak sordu. "Onlar da bize katılacak mı? Anysta'nın bu kadar çok misafirin odalarını tıka basa doldurmasından memnun olacağından şüpheliyim, diğer saray mensuplarının da kaçının gidemeyecek kadar sarhoş olacağını düşünürsek."

"O zaman belki de davet beklemem," dedi Saffron. "Belki de sadece... kalabalığa karışırım ve yatağa gittiğinde seni takip ederim."

Ryder sırtıttı. "Sonunda nereye varırsak varalım seni sıcak tutacağıma söz veriyorum."

Saffron gözlerini devirdi. İçkisinden bir yudum daha aldı ve balo salonunda Anysta'yı aradı. Anysta uzakta, az önce Ryder'a yaklaşıp o tuhaf takası teklif eden iki fey hanımıyla sohbet ediyordu. Saffron'a hiç aldırış etmedi. Aslına bakılırsa, tekrar başını kaldırdığında gözleri sadece yanındaki geyik maskesi takan adamdaydı.

HARİTA

N Saffron'un arkadaşlarından biri, Saffron geceyi malikânede geçirirken kendisine eve gitmesinin söylenmesine çok sevinmişti ama o da bunu bekliyordu. Onlara yaşayan canavarı hatırlattı iki kelimeyle çağırabildiği, o sabah Saffron onu Copper'la birlikte ormana çağırdığında hepsinin ilk elden tanık olduğu büyüklük ve vahşetten bahsetmiyorum bile.

"Sizi koruması için ona neden güvenelim ki? Özellikle de böyle bir yerde," diye karşı çıktı Copper, hepsi balo salonunun dışındaki koridorda toplanmış, içkilerini yudumlarken ve hepsi de biraz sarhoşken alçak sesle.

"Taran buradan nefret ediyor," dedi Saffron. "Ve ailesinden de nefret ediyor. Bence önce ailesini seçmeden önce Ryder'ın kığını kurtarırdı."

Taran, Saffron'un aklının bir köşesinde homurdanarak bu fikri ne doğruladı ne de reddetti.

"Haklı olduğu bir nokta var," dedi Maeve. "Dürüst olmak gerekirse Taran, Anysta'nın ya da bir başkasının bir şeyler denemesini bile isteyebilir, eğer bu onların bağırsaklarını deşeceği anlamına geliyorsa."

"Maeve anlıyor," dedi Saffron, kelimeleri hafifçe geveleyerek ama kadehindeki baharatlı şaraptan biraz dökerek. "Bu sadece

bir gece için. Ve bu elimize geçen tek şans. Ve hepinizi gizlice alabileceğimi sanmıyorum."

"Sabah Avren'e döneceğimizi sanıyordum?" Sionnach, belli ki söylediklerinden daha endişeliydi. "Cylvan'a söz verdiğini söylemiştin-"

"Hâlâ öyleyiz," diye yanıtladı Saffron. "Kahvaltıya kalacak değilim ya. Eğer bundan kurtulabilirsem, Anysta hiç gitmediğimi bile anlamayacak."

"Çünkü Ryder gece nerede kalıyorsa oraya gizlice gireceksin," dedi Copper gözlerini kısarak.

"Evet. Ama yanlış bir fikre kapılmayın."

"Yanlış bir fikre kapılıyorum," diye mırıldandı Naoill.

"Avren'de beni bekleyen bir Cylvan varken neden Ryder Kyteler ile takılayım ki?" Saffron bu düşünceyi kafasında kesti.

"İnsanlar hareket eden her şeyi becermeye meyillidir."

"Pekâlâ," diye burnunu kırıştırdı Saffron ve parmağıyla onları işaret etti. "Bu aslında bir satir klişesi."

"Hey," diye tısladı Sionnach.

"*Beantighes* o zaman," diye düzeltti Naoill.

"Ryder Kyteler'ı becermek için geceyi burada geçirmeyeceğim," dedi Saffron. "Ve biliyor musunuz, öyle bile olsam, bu beni ilgilendirir. Ama kalmıyorum, o yüzden hepinizin böyle düşünmeyi bırakmasını istiyorum. Zaten yatakta çekilmez biri olurdu. Tanrım, hayal bile edemiyorum."

"Muhtemelen o kadar bile dayanamaz," dedi Copper. "Cylvan'ın muhtemelen uzun süre dayanabileceğini biliyorum, değil mi Saffron?"

"Ew, Copper, ne sen?" Maeve tıslayarak ona dirsek attı. "Ben-" Copper kekeledi. "Ben bilmiyorum . Ben küçük bir bunalmış."

"Sadece-!" Saffron tekrar araya girdi. "Odaklanabilir miyiz, lütfen! Aslında buraya kalıp kalmayacağımı tartışmak için gelmedim. Ya da *buradayken* ne yapacağımı - hepinizin düşündüğü şekilde değil. İlk iş Avren'e gitmek için zamanında döneceğim. Vjallrod'da yakınlarda bir oda bul. Yakın olmak için. Her ihtimale karşı."

"Pekâlâ," dedi Naoill. "Bu biraz mantıklı."

"Ama ya bir şey olursa?" Sionnach sordu. "Ya yardıma ihtiyacın olursa?"

"Seni alması için Taran'ı gönderebilirim."

"Sen yanında olmadan ne kadar uzağa gidebilir?"

Saffron uzun bir süre düşünceli bir sessizlik içinde Maeve'e baktı, sonunda yüzü buruştu ve alay etti. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor!"

"Bırakın onlarla ben konuşayım," diye hırladı Taran. "Beni dışarı çağır."

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı Saffron.

"Kesinlikle ne değil?" Sionnach sordu.

"Sanırım köpekle konuşuyordu."

"Taran ne diyor? Eminim o da bu fikirden nefret ediyordur."

"Pekâlâ!" Saffron sonunda ellerini havaya kaldırarak ve bardağından biraz daha dökerek tersledi. "Hepiniz en yakın handa bir oda bulun. Benim dönmemi bekleyin. Eğer bir şey olursa Taran'ı gönderirim. Ya da, biliyor musunuz? Eminim bu Allah'ın belası evde bir yerlerde bir bülbül tüneği vardır. Neden gece yarısı bir kuş, birkaç saat sonra da başka bir kuş göndermiyorum? Hepinizi rahatlatmak için."

"Ah... bir haberci kuş. Aslında bu çok mantıklı." Copper, Sionnach'a bakmadan önce başını salladı. "Bunu sen neden düşünmedin?"

Sionnach toynaklarını yere vurdu ve Saffron içkisinin kalanını devirdi. Buna ihtiyacı olacaktı.

ŞENLİK GECENİN İLERLEYEN SAATLERİNE KADAR UZADIKÇA, KONUKLAR DA GIDEREK ARTTI.

Saffron ve kendisi de dâhil olmak üzere, zaman gece yarısına yaklaştıkça daha da sarhoş oluyorlardı. Kısım daha iyi uyum sağlamak, kısım de ortak sinirlerini yatıştırmak için, çünkü bir planı olmasına rağmen Saffron bile fırsatını bulduğunda orada tek başına kalma konusunda endişelenmeye başlamıştı. Ama sorun olmayacaktı, Taran yanında olacaktı. En azından Anysta söz konusu olduğunda, Ryder'ın başını fazla belaya sokmayacağına bile güvenebilirdi. Ve eğer Ryder kendi başına bela açmaya kalkarsa, Saffron ondan ne bekleyeceğini biliyordu. İçinden bir ses Ryder'ın herhangi bir perdeyi açma fırsatı bulamayacağını bile söylüyordu

Anysta'nın gece şenliği sırasında onu tasmaından ne kadar sıkı tuttuğu düşünölürse, evin ortasında da.

Saffron tüm bunları gerçekten de kendi lehine kullanabilirdi. Önce Ryder'ı etkisiz getirmek; Taran'ı rehber olarak kullanarak evin içinden gizlice geçmek; ya başlangıçta niyetlendiğı gibi çağırma büyüsünü yapmak ya da aramak için acele etmemek. Kraliçenin hafıza goblenini bulmak ya da geri dönüp Ryder'ı Taran'ın sırtına atarak Avren'e kadar götürmek. Öyle ya da böyle, Saffron Kışlık Saray'dan eli boş ayrılmayacaktı.

Konuklar dışarı çıkmaya başladığında, bazıları avludaki arabalarına dönerken, diğerleri oda bloklarına çekildiğinde, Saffron ön kapıdan tökezleyerek geçip arkadaşlarıyla birlikte arabaya bindiğinden emin oldu, onlarla birlikte ön tarafa geçti - sadece omuz çantasını koltuğun altına sakladığı yerden çekip çıkardı, sonra arabanın karşı kapısından geçip avlunun kenarındaki çalılıklara doğru koştu

Ryder ona kendi odasının yerini tarif etmiş, pencerenin kilitli olmadığına dair söz vermişti ve Taran da kendi evini, karanlığın içinden gizlice geçme fırsatı bulduğunda Saffron'u oraya yönlendirecek kadar iyi biliyordu.

Tüm bu süre boyunca Saffron'un dişleri takırdadı. Topuklu botları buzlu yolda kaydı ama sadece bir kez düşüp başını çatlattı. Amber Vadisi'nde büyürken aynı şeyi sayısız kez yaptığı için bunu neredeyse hiç hissetmemişti.

Neyse ki Ryder açık pencere konusunda yalan söylemiyordu ve Saffron kendini içeri atmadan önce camı iterek açmayı başardı. Diğer tarafta kendi pelerininin yığınınna yuvarlandı, pelerinininden kurtuldu ve pencereyi yeniden kilitlemek için acele etti, sonra da karanlık odayı rahat bir sıcaklıkta tutmak için kısık ateşte yanan şöminenin yanına gitti. Ellerini alevlere doğru tutarak rahat bir nefes verdi, bıçağı için cüppesinin göğsünü yokladı ve asası için kolunun manşetinin altını kontrol etti. İkisi de sakladığı yerde duruyordu.

"Icarus, *gel*," diye fısıldadı ve gölgeli yoldaşı ona katılmak için neredeyse hiç ses çıkarmadan ortaya çıktı.

"Planınız tam olarak nedir?" Taran sordu. "Ryder'a gerçekten bu kadar güvenmeye niyetli misin?"

"Pek sayılmaz," diye cevap Saffron, parmaklarındaki his yavaş yavaş geri dönerken ellerini birbirine sürterek. "En azından Anysta onun partiden ayrılmasına izin verene kadar bekleyeceğim; sanırım bu diğer tüm konukların da ayrıldığının ya da yatağa gittiğinin kanıtı olacak."

"Sonra ne olacak?"

Saffron bunu düşündü. "İtiraf ediyorum, bir yanım senden onu öldürmeni istiyor," diye mırıldandı ve Taran bile karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ama bunun yapılacak doğru şey olduğunu sanmıyorum. Hafıza duvar halısının kesinlikle burada olmadığını söylüyorsun ama Ryder'ın neden böyle düşündüğünü merak . Ona soracağım ve cevabına bağlı olarak, belki de onun fark etmediği bir şeyi sen fark edeceksin."

"Yeterince makul," dedi Taran, kendini yere bırakarak. Büyük patilerini önünde çaprazladı ama bunun dışında dik durdu ve kulaklarını dikerek tetikte bekledi. "Sence Ryder senin de duvar halısını aradığını düşünür mü? Ondan önce bulmak için."

"Bunu zaten aptal olan o," diye mırıldandı Saffron. "Dürüst olmak gerekirse, böyle düşünmesi umurumda mı bilmiyorum. Benim de arayacağımı düşünmeseydi bana ne aradığını söylemezdi, özellikle de bu kadar tehlikeli bir şeyi..."

"Belki de onu senden almak için önce senin bulacağını umuyordur. Kendini kurtarmak için."

Saffron kaşlarını çatarak, "Sorun değil," dedi. "Yine de bunu riske atmak için gerçekten çaresiz olmalı..."

"Ya da ondan bir şeyler saklama yeteneğinizi gerçekten hafife alıyor." "Öyle olduğunu biliyorum."

"Biraz hıyarın teki, değil mi?" "Ve çuval."

Taran yine kıkırdadı; Saffron'un asla alışamayacağı bu ses, kurt formunda bile en ufak bir aşinalık hissi uyandırdığından, Saffron'un tüylerini diken diken etmeye devam ediyordu.

"Beni gerçekten incinmekten koruyacaksın, değil mi?" diye sordu, duygusunun kelimelere dönüştüğünü fark etmeden önce. Taran'ın parlak kırmızı

Gözlerini ona çevirdi, uzun bir süre onu inceledikten sonra tekrar ateşe doğru baktı.

"Başka seçeneğim yok," diye yanıtladı basitçe. Patilerinin üst üste binmesini ayarlayana ve burnuyla Saffron'un omzunu dürtmek için boynunu uzatana kadar herhangi bir duygusallıktan yoksundu. "Aptalca bir şey yapma, ben de zorunda kalmayayım."

"Ben ne zaman aptalca bir şey yaptım ki?" Saffron sordu - tam o sırada yatak odasının kapısı aniden çarparak açıldı ve burnuna yanık porsuk kokusu doldu.

Ayağa fırlayan Saffron, parmağındaki yüzüğü, onu büyülenmeye yatkın hale getiren nişan yüzüğünü tırmalayan eldivenli ellerin altında sıkışıp tekrar yere itilmeden önce güçlkle dik durabildi.

"Icarus-!" diye bağırmaya çalıştı ama porsuk ağacı önce ağzına sokuldu, kurt saldıran ağacın ağırlığı altında gölgelerin içinde kaybolurken onu yaktı ve öğürmesine neden oldu.

Odadan sürüklenerek çıkarılan Saffron'un içi porsuk ağacına karşı o kadar parlak yanıyordu ki sağlıklı düşünemiyor, kendini kurtarmanın olası yollarını düşünemiyordu. Ellerini kimin tuttuğunu bilmiyordu, sadece Ryder'ın kendisi olmadığını biliyordu. Saffron'u çok kaba bir şekilde çekiyorlar, Ryder'ın onu her zaman böylesine sahiplenici bir rahatlık ve özenle idare ettiği yerde, komutlarını çok acı bir şekilde homurdanıyorlardı. Ama Mac Delbaith malikânesinin koridorlarında onu tam olarak kimin taşıdığı önemli değildi, Ryder olsun ya da olmasın, Saffron adamın bunların hiçbirinde masum olmadığını biliyordu.

Önünde bir kapı tekmelenerek açıldı ve Saffron dizlerinin üzerinde sürüklenerek halı kaplı bir zemine fırlatıldı. Odanın içi sıcaktı, yanan huş ağacı kütükleri ve mumlar, mürekkep ve kâğıt, deri ciltli kitaplar kokuyordu.

Sonunda kendini görebilecek kadar yukarı itmeyi başardığında, Saffron eski bir çalışma odasının içini deşifre etti; burada sadece iki figür teslim edilmeyi bekliyordu.

Anysta mac Delbaith odanın ortasındaki büyük masada oturmuş, bir parşömen parçasına sakince bir şeyler yazıyordu. Onun karşısındaki sandalyede oturan Ryder, bir bacağını kavuşturmuş, yüzünde okunamayan bir ifadeyle Saffron'a bakıyordu. Ama her ne ise

Saffron'a yönelik gibi görünmüyordu, daha ziyade ona ihanet etmek zorunda kaldığı için öfkeli gibiydi.

"İşte burada," dedi Ryder, Anysta'ya düz bir şekilde ama aciliyet duygusuyla hitap ederek. "Şimdi bana ne söz verdiğini söyle."

"Kraliçenin anı gobleni burada değil," diye cevap verdi Anysta, öyle bir sadelikle ki Saffron neredeyse kelimelerin ne anlama geldiğini fark etmeyecekti. "Savaşın sonunda Virtue Holt'la birlikte ortadan kayboldu. Sanırım Verity ona emanet etmişti."

"Erdem-!" Ryder ayağa fırlayarak haykırdı. Anysta'nın gözleri bir an için ona kaydı, sonra Saffron'a, ardından da onu misafir odasından oraya sürükleyen gruba kaydı. Saffron da sonunda dönüp baktı ve arkasından yaklaşan üç peçeli cadı avcısını görünce midesi bulandı. Kapıyı kapatıyorlardı.

"Efendi O'Daire'i odasına geri götürün," diye sakince devam etti Anysta, sonra da sahte bir özür dileyerek sıırttı. "Ah, benim hatam. Bay Kyteler demek istedim."

"Seni kaltak-" Ryder geriye doğru sendeleyerek yürümeye çalıştı, bir zamanlar ona itaat eden cadı avcılarını öne doğru fırlayıp onu kollarından yakalayarak dizlerinin üzerine çöktürdüler. İçlerinden biri *'zapt et' diye* tısladı ve Saffron, Ryder'ın sırtının arkasında birbirine geçen iki gümüş kelepçenin tanıdık sesiyle sıçradı.

"Birimiz burada sizinle beklesin mi leydim?" Bir başkası Ryder'ı dışarı sürüklemeyden önce sordu. Anysta onları elinin tersiyle itip mektubunu bitirmeye odaklanırken, tartışmalı grup kapıyı arkalarından kapatarak ayrıldı.

Bu sırada Saffron'a aldırış etmedi, hatta Saffron kendini dik durmaya zorlayıp dilinden ve boğazının arkasından porsuk ağacını kazıyabildiği kadar kazımak için ağzına uzanırken bile. Rahatsız edici tattan arınmış olsa bile Saffron zihninin bir köşesinde Taran'ı duyamıyordu. Hâlâ büyüündeki kopukluğu hissedebiliyordu. Geri döneceğini biliyordu, bu sadece bir zaman meselesiydi; tek yapması gereken hayatını biraz daha uzatmaktı.

"Sanırım bir nedeni var-" diye başladı, ama Anysta ona bir el kaldırdı. Yazdığı şeyi bitirirken *beklemesi* için bir işaret.

Saffron ona baktı, önce beantighe'ye özgü bir utanç duygusuna kapıldı, sonra da bu duygu hızla kızgınlığa dönüştü.

"Beni buraya getirmenin bir nedeni var!" Israr etti. "O cadı avcılarının beni öldürmesindense. Ryder'ı neden götürdün? Bence sohbetimizi çok daha eğlenceli hale getirebilirdi."

"Ryder'ın uzun süre tutulmayacağına eminim," dedi. "Başından beri sadece istediği bir şey bende olduğu için böyle davrandığını biliyordum. Şimdi ona söylediğime göre, serbest kalması an meselesi."

"Cadı avcılarının sana ihanet edebileceğinden endişelenmiyor musun? İlk başta ona sadık olduklarını düşünürsek-"

Anysta bir kahkaha atarak sandalyesinde arkasına yaslandı. Tüy kaleminin ucunu hokkaya batırarak parşömen üzerindeki yazının kurummasını bekledi ve sonunda Saffron'un gözleriyle buluşmak için döndü. Çenesini üst üste koyduğu parmaklarına dayayarak ona gülümsedi ve onu baştan aşağı süzdü. Taran'a fazlasıyla benziyordu ama fey lordunun gözlerinin altında her zaman ağır bir şekilde asılı duran aynı düşünceli sefalet yoktu.

"O cadı avcıları bu hayatta sadece tek bir kişiye sadıktır, o da kraliçeleridir. Ryder Kyteler onlara onun adına sözler verdi ama ben daha iyilerini yaptım."

"Ne gibi?" Saffron sordu ama Anysta ona gülümsemeye devam etti.

"Şu anda kimin zemininde diz çöktüğünüzü düşünürsek, gerçekten oldukça cesursunuz."

Saffron çenesini sıktı. "Senden korkmuyorum."

"Neden olasan ki?" Anysta çenesini hafifçe eğdi. "Yüzyıllardır ilk peçeli üvez cadısı... Senden daha çok korkmalıyım, değil mi Saffron de Patron de Luvon mag Shamhradhaín?"

Saffron'un kanı dondu, ciğerlerindeki hava boşalıp onu terk ederken dudakları hafifçe aralandı.

"... Ah. Benim hatam," dedi, aynı şeyi Ryder'a söylerken olduğu gibi dudağını eğlenerek kıvrarak. "Alvénya'nın Çiçeği'ni kastetmiştim. Alvénya'dan Lelfe'li Lord Saffron mag Shamhradhaín. Bu doğru mu?"

"Sen..." Saffron karşılığında bir şeyler tehdit etmek istemişti ama o tek kelimeyi yönetmek neredeyse çok fazlaydı. Ve Anysta mac Delbaith, Saffron'un yüzündeki ifade en sevdiği şarap tadıymış gibi gülümsemeye devam etti.

"Şaşırmış görünüyorsun," diye . "Gerçi Cylvan'la paylaştığımda onun kadar şaşırmamıştı. Bir an için onun bile senin tarafından kandırılmış olabileceğini düşündüm ama hayır, başından beri biliyordu, değil mi? Kardeşimi kendi nişanında öldüren vahşi, kırmızı peçeli cadı sendin, değil mi? Cylvan'ın başından beri biliyor olması ne büyük bir şok..."

Ayağa kalktı, masasından parşömeni aldı ve bir, iki, üç kez katladıktan sonra bir zarfın içine yerleştirdi. "Bu detayları prensin beklentiler sarayından sonraya gerçi - onlara gerçekten en çok ihtiyaç duyacağım zamana. Neyse ki, Cylvan'ın kendi itibarı geri kalanını olduğu gibi itiyor. Sanırım bu gidişle son çağrı yarın gece yapılacak ve bu da önümüzdeki hafta Gece Kralı'nın ilan edileceği anlamına geliyor. Hâlâ yapacak çok şey var, çok şey..."

"Sen-!" Saffron tekrar denedi. Ayağa fırladı ama uzun, ince, gümüş ve keskin bir şey Anysta'nın masasının üzerinde titreyerek havalanıp ona doğru fırlayınca tökezleyerek yere düştü.

Bunu tanımak için Anysta'nın elindeki kalem arkadaşını görmesine gerek yoktu - Elluin'in kalemi, gümüş iğnesi, Saffron'un sırtına kelimeleri kazıyan iğnenin aynısı. Kaelar'ı öldüren, Saffron'un Taran'ın gümüş kemiklerini almak için kullandığı. Ostarada yaptıklarının karmaşası içinde, onu başka birinin aldığını düşünmüştü. Cylvan, Adelard ya da başka biri, onu bir daha gün yüzü görmemek üzere bir kenara koymuştu ama bu yanlıştı. Tam önünde, ne kadar yanıldığını görebiliyordu ve Taran'ın oyun gecesini Cylvan'ın yatak odasından yaptığı uyarı kulaklarında sağır edici kilise çanları gibi çınlıyordu.

Sizi temin ederim ki, düşündüğünüz kadar izole değiller.

Galalarda neler olup bittiğini tam olarak bilmek için galalara bizzat katılmaları gerekmez.

O zamanlar bile Saffron, Mac Delbaith'lerin Ryder'ın tüm bu yıkımında onunla birlikte çalışıyor olma ihtimali olup olmadığını sormuş, Taran da bunun pek mümkün olmadığını söylemişti. *Ailem tahtta hüküm sürmek istiyor, onu devirmek değil.*

Anysta işine geri dönüp kafesli pencereyi açarak içeriye kış gecesini havasının girmesine izin verirken iğne Saffron'un gözlerinden birkaç santim uzakta duruyordu. Bir ısıklık çalarak büyük boynuzlu bir baykuşu çağırdı ve pençelerini bükerek pencerenin kenarına konmasını sağladı. Gagasının altını kaşındı ve zarfı sırtına takılı kanadın içine sokup yoluna gönderdi.

"Bu gece seni öldürmek istemiyorum Saffron," diye tekrar konuştu ve camlar arasındaki çatlaktan küçük bir kar hışırtısıyla pencereyi kapattı. "Aslında, devam için Prens Cylvan'ın kendisinden daha önemli olduğunu düşünüyorum - onun sonunu ne kadar kolay getireceğini düşünürsek. hayal edebileceğim her şeyden daha fazla. Sen Alfidel halkı için gerçekten bir armağansın ve ben de sana öyle davranmak niyetindeyim."

"Senin için hiçbir şey yapmıyorum-"

"Zorunda değilsin," dedi, sıcak el gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla ona dönerek. "Cylvan'ın seni seçmiş olması onun Gece Mahkemesi'ni çoktan güvence altına aldı, anlamıyor musun? Bir insanın kendisine kardeşimden daha uygun olduğunu düşündüğü anda lanetlenmişti. Ya da başka herhangi bir yüksek feyden."

"Ona ilk ben söyledim," diye alay etti Saffron. İğnenin ucu en ufak hareketlerini takip ediyor, kalbinin cama vuran rüzgârdan daha sert çarpmasına neden oluyordu.

"Önemli değil," dedi ve masasına geri döndü. "Cylvan'ın Beklentiler Mahkemesi gelip geçene kadar sana iyi bakacağıma söz veriyorum. Ondan sonra Avren'e dönmekte özgürsün. Senin için bir oda hazırladım bile."

"Peki sonra ne olacak?" Saffron sordu. "Cylvan'ın Mahkemesi'nden sonra ne yapacaksın?"

Neredeyse kirpiklerini ona doğru kırıştıracaktı. "Seni temin ederim ki Alvénya'nın Çiçeği, zamanı gelince öğreneceksin. Alfidel halkının doğan güneşin vaadi için başvurabilecekleri birine ihtiyaçları var.

ve ben de onlara tam olarak bunu sunmaya niyetliyim. Peçeli Kraliçe'nin kendisine benzeyen biri. Tıpkı onun gibi hırslı.

-Cylvan'ın yaklaşmakta olan karanlığını yutacak kadar da parlaklar, biraz rehberlikle her zaman olması gerektiği gibi." Bir an için arkasındaki masaya baktı. "Bekleyin ve görün, Alfidel halkına sunacağım sıcak Günü."

"*Saffron!*" Bir ses zihninin arkasını yırttı ve Saffron bir saniye bile kaybetmedi.

"*Icarus, gel!*"

Kurt gölgelerin arasından fırlayarak Anysta'nın keskin bir nefes almasına neden oldu ve Anysta masasındaki sandalyesinden geriye doğru tökezledi. İğne yere yığıldı ve Anysta ona, kardeşine, boğazının arkasından çıkan dudak bükücü bir hırıltıyla yeri eşeleleyen kurt krala baktı. Sanki Saffron'un ona kendisini öldürmekten vazgeçmesini emretmesi gerekecekmiş gibi.

Saffron kapıya doğru döndü ama kapı aniden çarparak açılınca geri çekildi ve cadı avcılarından biri peçesini savurmuş, burnu kan içinde içeri daldı. Neredeyse ayağı takılıp düşecek olan Saffron geriye doğru koşarak avcının ulaşamayacağı bir yere giderken, odanın diğer tarafında Anysta'ya ters ters bakan Lord Taran'ın görüntüsü dikkatlerini dağıttı.

Kitap sıralarının altında duvara yaslanmış geniş bir masaya doğru tökezlerken, rüzgâr çanlarının cam gibi sesi protesto için çınladı ve bakmak için döndüğünde, zaten hızlı atan kalbi kaburgalarının iç kısmına daha sert çarptı.

Alfidel'in çizilmiş bir haritası, kıvrılmış kenarları her iki tarafta gümüş bloklarla ağırlaştırılmış. Parşömenin üzerinde iki düzineden fazla küçük, gümüş nokta belirliyordu; bazıları hafifçe aşağı yukarı sallanıyor, diğerleri ise uçları haritadaki çeşitli şehirlerde küçük bir yol, bir nehir boyunca yavaşça iz sürerken yer değiştiriyordu. En büyük küme haritanın en yüksek noktasında, *Fjornar*'ın üzerinde, Saffron'un kalçaları masaya çarptığı zamanlar dışında kıpırdamadan duruyordu. Bir diken Mac Delbaith Malikânesi'nin kenarından yukarı doğru ilerledi, sonra aniden öne fırladı, Fjornar'ın üzerinde süzülen kümeye girdi ve zaten orada olan grupla çarpıştı. Saffron sormasına gerek kalmadan biliyordu.

Ryder'dı, parşömenin üzerinde gezinen iğne tarafından bir şekilde takip ediliyordu. Bu Ryder'dı ve Saffron acele etmezse yine kaçacaktı.

Taran'ın yüzleşmesi neredeyse Saffron'u geri getiriyordu ama başka bir şey dikkatini çekti. Avren'in üzerine dağılmış bir avuç dolusu küçük nokta - bunlardan biri Saffron'un Lugh'un Sunağı olduğunu bildiği yeri gösteriyordu. Cylvan'ın zamanının çoğunu kayıp kardeşinin iyileşmesi için dua ederek geçirdiği yer. Tıpkı Ryder gibi Anysta da onun her hareketini takip ediyordu.

"Cylvan-" Saffron, prensin gösterişli gümüş boynuzunu hatırlayarak boğuldu. Anysta'nın kendisi tarafından yerleştirilmişti. Kayıp boynuzun tekrar büyümesine yardımcı olduğu iddia edilmişti ama bunun yerine Anysta onu Cylvan'ın yerini tespit etmek için kullanmıştı. Gittikleri her yerde onlarla nasıl karşılaştığını açıklıyordu. Cylvan'ın çoktan Avren'e döndüğünü nasıl bildiğini, Saffron'a yaptığı davette neden Cylvan'ın adını yazmadığını açıklıyordu.

Saffron kolunu uzatarak haritanın üzerinde gezdirdi ve bir torba bozuk paranın yere dökülmesi gibi bir ses çıkararak her bir gümüş parçasını savurdu ama iğneler yuvarlandıkları yerde sadece durdular, sonra tekrar ayağa kalktılar ve koreografisi yapılmış bir dans gibi teker teker ait oldukları yere döndüler. Aynı diken bir kez daha Cylvan'ın tam olarak nerede durduğunu gösteriyordu. Kayalıkların kenarında oyalandığı yeri. Tek başına. Saffron'un dönmesini bekliyordu.

Elbette Cylvan, Anysta'nın dé Bricíu Malikânesi'nde onunla yüzleşmesinden sonra Avren'e dönmek için can atıyordu. Elbette Saffron'a karşı garip davranmıştı, bu kadar güçlü birinin Saffron'un en tehlikeli sırrını bildiğini biliyordu - lanet olsun ona, bir şeyler söylemeliydi!

"Kahretsin!" Saffron haykırarak istemeden de olsa cadı avcısının dikkatini tekrar üzerine çekti ve onu üzerine atılmaya zorladı. Saffron'un eli saldırganın göğsüne çarparken gümüş uçlar ikinci kez masanın kenarına çarparak birbirine çarptı. Onları iterek masanın üzerine geri döndü, dizini büktü ve topuklarını cadı avcısının göğsüne vurarak kitaplığa doğru uçmalarını sağladı.

Cadı avcısı kendini elleri ve dizleri üzerinde tutup dik durmaya çalışırken Saffron onun parmağındaki gümüş yüzüğü gördü; bir zamanlar Kaelar'ın Danann Evi'nde Saffron'un gümüş kelepçelerine hükmetmek için taktığı yüzüğün aynısıydı. O zamanlar Ryder'ın taktıklarını kontrol etmek için kullanılıyordu. Hatta belki de aynısı.

Saffron kanındaki üvez büyüsunü alevlenmesi için çağırıdı; damarlarını doldurup taşırdı, zenginliğin ve kuraklığın parıltısı görüşünü doldurup odadaki her canlının etrafını sarana kadar gözlerine doğru şişti. Cadı avcılarının elindeki yüzüğün etrafındaki parlak beyaz ışıltıyı görmek, masadan kalkıp onlara doğru hamle yapmadan önce ihtiyaç duyduğu son onaydı.

Saffron peçenin arkasını tutarak yırttı ve altında vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösterip hırlayan vahşi bir fey kadını ortaya çıkardı. Saffron da dişlerini göstererek kadının karnına bir diz indirdi ve onu kitapların arasına itip yere yapıştırdı. Elini pençeledi, göğsünü ve yüzünün yan tarafını bulan savunma yumruklarına karşı savaştı, ta ki parmaklarını yüzüğün etrafına dolayıp kendisi için koparana kadar. İtişip kakışırken diğer elinin beline gittiğini, kemerinden bir şey çıkardığını fark etmedi ve sıvı gümüş yüzüne fırlatıldı, derisini ateşe verdi ve bir alarm çılgılığıyla geri savrulmasına neden oldu.

Sırt üstü yere yığılan Saffron gümüşü temizlemek için ellerini havaya kaldırdı, gözlerinden silmek ve ağzından tükürmek için mücadele etti. Cadı avcısı üzerine atladığında bulanık görüşün içinden başını kaldırmayı zar zor başardı. Bu kez elindeki bıçağı Saffron'un boğazına dayamıştı ama Saffron dirsekleriyle onu tutuyordu.

Panik içinde aklına gelen tek şeyi yaptı ve tüm büyüsunü göğsünde topladı. Kollarından aşağıya, ellerine, cadı avcısının bedenine doğru zorladı. Tıpkı saraydaki beantighe yatakhanelerinin dışında olduğu gibi - ama bu sefer hazırlıklıydı. Onu öldürmeden önce onu öldürecek; yoluna çıkmaya cüret herkesi, her şeyi öldürecek.

Pembe renkli halesini kırmızıyla, taze kan kadar parlak kıpkırmızı büyüyle doldururken, bu kez içinde korku yoktu, sadece

Öfke. Pembe parıltıyı kendi acımasız, yakıcı büyüyle dolduran öfke ve yakıcı gazap, derisini dağlayan ya da onu içten dışa yakabilecek herhangi bir gümüşten daha sıcaktı. Peçe bir keresinde ona verilen büyüü kullanmaktan çok korktuğunu söylemişti ve bunun yanlış olduğunu kanıtlayacaktı. Ne pahasına olursa olsun eve dönüş yolunu açmak için ne kadar vahşi, savunulamaz ve tehlikeli olursa olsun büyüünü kullanacaktı.

Cadı avcısı ıslak soluklarla bağırdı, ağzından göğsüne kan sıçradı ve sonunda boğulurcasına bir ölüm çığlığı atarak yan tarafına yığıldı. Saffron onu tekmeleyerek ayağa kalktı ve odada Taran'ın Anysta'yı hâlâ duvara yapıştırdığı yeri aramaya başladı.

Saffron beklemedi, canavara kendisini takip etmesi için seslendi ve koşmak için kendini koridora attı.

GEÇİT

N *Ryder Kyteler'in bir daha benden kaçmasına izin vermeyeceğim.* Saffron'un düşünceleri, Taran'ın hangisini duyup hangisini yakalayamayacağını bilmeden, zihninin içinde ve dışında hızla esen rüzgârda kurdeleler gibi gidip geliyordu. Tek bir şey düşünüyordu: Ryder çoktan kaçmıştı. Zaten orada değilse bile Fjornar'a doğru yola çıkmıştı. Belki de bir kaplamadan ya da perdenin içinden atlayarak -Ama Saffron onun gitmesine izin vermeyecekti. Bir daha olmaz. Bir daha olmaz.

Koridor boyunca koşarlarken Taran, Saffron'un zihninde "*Malikânenin altında tüneller var,*" diye bilgi verdi, adrenalin Saffron'un canavara ayak uydurmasını sağlıyordu. "*Eskiler, çok az kullanılmışlar ama Fjornar'a açılıyorlar.*"

Bilmeliydim, düşündü Saffron. Beni oraya götür.

İleride, Taran bir köşeyi döndü ve ani bir duruşla geri dönüp Saffron'a çarparak onu diğer yöne doğru iterken pençeleri mermer zemini yırttı. Saffron koridorun sonunda bir grup aile muhafızı ve bir cadı avcısı görünce nedenini anlamaya fırsat bulamadı.

Göğsü ağrıdığına, kalbinin üzerindeki o eski yara zonkladığında, Saffron ayak uydurmak için Taran'ın bir avuç kürküne sarıldı -Ama bu bile yeterli olmadığında, göğsünü tutarak

Acıdan nefesi kesilen Taran sonunda durdu ve Saffron'un momentumuyla öne doğru eğilerek onu kurdun sırtına düşürdü. Kurt hemen tekrar koşmaya başlarken Saffron şaşkınlık içinde iki avuç kürkünü tutarak ona sarıldı ve ardından küçük bir kahkaha atarak "*teşekkür ederim*" dedi.

Taran cevap olarak sadece homurdandı, hızı giderek artarken tüm kasları gerildi, dolambaçlı koridorlarda bir ısıktan daha hızlı ilerledi. Merdivenlerden inip kapılardan geçtikten sonra nihayet dar bir pencereden atlayıp dört ayağını da karlı arka bahçeye çarptı ve dönüp tekrar bahçenin تنها bir bölümüne doğru yola koyuldu. Tıpkı evde olduğu gibi Taran da orada büyümüş birinin tanıdıklığıyla hareket ediyordu ve Saffron ellerini kurdun kürkünde sıkmaktan kendini alamadı. Gerçi merhametten mi, yoksa sadece dik durma hissinden mi, bilmiyordu. Kararı Taran'a bırakacaktı.

İlerlerken iki yanı karlı çam ağaçlarıyla çevrili olan Saffron, hayvanın hızından dolayı yanından geçen sert rüzgâra karşı titreyerek kendini alçakta tuttu ve yüzünü Taran'ın sırtındaki kürke bastırdı.

"*İşte,*" diye duyurdu Taran karda hızla ilerlerken ve Saffron'u tekrar başını kaldırması için çağırdı. Mütevazı bir lichgate'in diğer tarafında kümelenmiş küçük bir taş cenotaph koleksiyonu gördü, açıklık her yerde kar yüklü ağaçlarla çevriliydi. En uzak uçta, en kalın ağaç sırasının altında, toprağın içine doğru uzanan basamaklı taş bir kapı vardı. Yeraltı mezarının girişi ya da belki de bir aile mezarı -Saffron bunu öğrenmek üzere olduğunu biliyordu. Ama midesini hoplastan şey bu değildi. Önlerindeki karda aceleci ayak izleri ilerliyordu, girişin önündeki gümüş parmaklıklar açıktı ve kış rüzgârında gıcırdıyordu.

Taran girişten içeri sıçradı, diğer tarafta hemen aşağıya doğru kıvrılan taş duvara sürtündü, ancak bu yerin çocukluk evindeki kadar incelikli bir aşinalıkla hareket etti. Karanlığın onları bir anda yuttuğu dibe kadar ilerledi ve Taran sonunda durdu. Başını kaldırıp, gizlenmiş olabilecek başka birilerini aramaya başladı.

Gölgeler, sadece ağır nefeslerinin ve Saffron'un çarpan kalbinin sesi karanlıkta belirgindi.

Kimse üzerlerine atlamayınca Saffron hafifçe doğruldu ve sonunda altındaki canavar kadar sert nefes almasına izin verdi.

"Ryder burada değil," dedi Taran güvence verir gibi. Saffron başını salladı, ayaklarını yere koymak için bir bacağını Taran'ın yanından dikkatlice kaydırđı. "En azından artık değil."

"Bana bir meşale bulabilir misin? Ya da bir mum?" Saffron sordu. Taran başını kaldırıp kokladıktan sonra duvarlardan birine doğru ilerledi. Ararken parmakları duvardaki kırığıda izler bıraktı ve sonunda kalın sunak mumlarıyla dolu küçük bir raf keşfetti. Bir tanesini kendine alan Saffron esasını kolundan çıkarıp ucuyla bir zamanlar Kyteler Harabeleri'ndeki mumlarda gördüğü kurak büyü'nün aynısını balmumuna kazımak için kullandı. Son işareti koyar koymaz, fitilin üzerinde sürekli bir alev canlandı, elini anında aydınlattı ve ısıttı. Beklediğinden daha yakın duran Taran tüm bu süre boyunca onu izlemişti ve ışık canlandığında kırmızı gözlerine yansıyan merakı o bile inkâr edemeyecekti.

Ön odayı gözlemlemek için mumu kaldıran Saffron, diğer elini Taran'ın sırtında tutarak kendini sabitlemek için kurdun kürkünü kavradı. Ve sonra -tam olarak neye baktığını fark ettiğinde, kendini topraklamak için.

Gerçekten de bir aile kemikliği, Kışlık Saray ateşlerinde yakılmış kemiklerden oluşan bir mezar, kemikler uyluk ve kaburga kemiklerinden oluşan hastalıklı buketler halinde toplanmış, *parmak* ve *dişlerin* etiketlendiğı keselerle tutturulmuş, sicim üzerinde kendi omurlarından oluşan bir çelenkle sarılmıştı. Saffron önce yüzünü buruşturdu, Taran'a baktı, sonra tekrar dehşet verici sergiye döndü, ancak her kemiğın en ufak bir gümüş parıltısıyla nasıl parıldadığını fark ettiğinde kendi merakına yumuşadı. En yakındaki yığına daha yakından bakmak için adım attığında, ölen kişinin kafatasına kazınmış isim ve etiketi okudu. Daha sonra gelen her alında devam eden bir desen.

LEYDI KRYST MAC DELA, YALANLARI BİLEN.

LORD SEABH MAC DELA, CANAVARLARIN ÇAĞIRICISI.

LORD AINDREAS MAC DELA,
DOKUMACI. LADY SORCHA MAC DELA,
ASHHEN.
NAZIK MUIRE MAC DELA, ÖLÜLERİ TANIYAN.
LADY ISBEIL MAC DELA, KAYIP ŞEYLERİ BULAN KİŞİ.
LORD UALAN MAC DELA, KÜL RENGİ.
NAZIK MORA MAC DELA, YARALARIN ŞIFACISI.

"*Mezar taşlarına* komik bir bakış açısı, ha?" Saffron, Mora mac Delbaith'in göz çukurları arasındaki oymasına kısa bir dokunuşta bulunma riskini göze alarak eğlenen küçük bir gülümsemeye sordu. Taran uzun, sessiz bir süre ona baktıktan sonra gözlerini devirip arkasını döndü.

Saffron boğazını temizledikten sonra, "Bunlar... aile üyeleriniz," diye devam etti. "Onların kemikleri. Ve bunlar onların hayattaki yeteneklerini tanımlıyor, değil mi?"

"Ve gümüşleri büyülenmiş olabilir," diye mırıldandı Taran. "Tanrılar, buradan nefret ediyorum. Yaramazlık yaptığımda beni buraya kilitlerlerdi."

Saffron şaşkınlıkla ona baktı ama Taran çoktan ilerlemeye başlamış, Saffron'un o yoğun karanlıkta fark etmediği, bitmek bilmeyen bir kemik koridorunun ağzına doğru ilerliyordu. Başının üzerinde, kemerli tavanın tepesinde oyulmuş bir kurt büstü belirliyordu.

"Bu taraftan, beantighe. Tünellerin girişi bu tarafta."

"Sadece 'kül rengi' yazdığında ne anlama geliyor?" Saffron sormadan edemedi, hâlâ Taran'ı takip ediyordu. "Yani, bariz olanın dışında, sanırım."

"Verity Holt'un külden laneti yürürlükteyken doğdular ve öldüler. Henüz hiçbir kahin onların doğasında bulunan büyüün ne olduğunu gözlemleyemedi."

"Neden olmasın?"

Taran içini çekti. "Kim bilir."

"Ya birileri tüm sorunlarımızı çözebilecek bir tür ekstra benzersiz doğal büyüye sahipse? Ama kahinleriniz henüz onları gözlemleme zahmetine katlanmadı."

"Ya öyle olsaydı?"

Saffron'un bilgi açlığına rağmen Taran'ın bu konuyu daha fazla tartışmak istemediği açıktı. Bu yüzden Saffron sadece takip etti, sorularını şimdilik kendine sakladı ama yolda yanından geçtikleri sonsuz sayıdaki kafatasının üzerinde mumunun ışığını parlatmaktan kendini alamadı. Sütun sütun, en az bir düzine kemik yığını, bazıları Saffron'un durduğu yerden bile daha yüksekti. Zaten dar olan koridorun her iki tarafı da kalabalıktı, Saffron'un dümdüz yürüyebileceği kadar genişti ve sadece ara sıra pelerinine bir şey değiyordu. Taran o kadar şanslı değildi çünkü kaba kürkünün en ince uçlarına bir şey değdiğinde derisi sürekli seğiriyordu.

"Senin..." Saffron hiç düşünmeden söze başladı ve sonra sözünü kesti.

"Bu beni rahatsız edecek, değil mi?" Taran, Saffron'un aklında ne varsa açıkça ona atıfta bulunarak sordu.

"Kendi kemiklerin burada mı?" O kadar yumuşak bir sesle sordu ki kelimelerin dar duvarlardan sekme şansı . "Orijinal kemikleriniz. Değiştirilmeden önceki."

"Kim bilir."

"Onlara ne yaptıklarını bilmiyor musun?" "Kim bilir."

"Doğuştan gelen büyüünüzün ne merak ediyorum."

"*Kim bilir.*"

Saffron ilgisinin azalmasına izin vererek konuyu başka bir zamana sakladı. Taran'ın, kendi derisini kaşındıracak kadar tedirgin olmaya devam etmesini gönderdi. Yanlarından geçtikleri kemik yığınlarının isimlerini okumaya geri döndü, mac Delbaith isimleri kısa süre sonra yerini diğer sídhe aile isimlerine bıraktığında şaşırdı, ya da diğerlerinin Eski Alvish isimlerini bilmediği için olduğunu varsaydı.

"Diğer aileler sevdiklerini Mac Delbaith'lere mi bağışlıyor?" diye sordu. "Gümüş yapmak için."

"Eskiden öyleydi," diye cevap verdi Taran, diğer kişisel sorulardan ziyade bu tür soruları teşvik etmek istediği belliydi. "Bu kemiklerin çoğu çok eski, hatta Kraliçe Proserpina'dan bile eski. Kral Elanyl iktidardayken Mac Dela sídhe olmayan kemiklerden gösterişli gümüş dövölmesini yasaklamıştı."

"Ama kız kardeşin Alfidel'in her yerinde gösterişli gümüşler satıyor-"

"Çoğu sıradan fey bu konudaki gerçeği bilmiyor ve hiçbir zaman da bilmedi; sîdhe fey de dahil olmak üzere çoğu kadim fey bilmiyormuş gibi davranıyor çünkü faydaları zararlarından daha ağır basıyor. Krallar fark etmemiş gibi davranırlar. Ya da piyasadaki gümüşün yasaktan önce taklit edildiğini varsaymayı severler. En azından kendilerine böyle söylüyorlar."

"Neden?"

"Barışı korumak için. Renard dé Bricríu gibilerini nasıl idare ettiklerinden farklı değil. Yanlış bir adım , bunun olası sonuçlarına değmez. Özellikle de saltanatı zaten çok zayıf Kral Ailir için."

"Oh," diye mırıldandı Saffron. "Sanırım bu mantıklı." *Barışı korumak uğruna fark etmemiş gibi davrandıkları pek çok şey var. Ama tam olarak kimin için barış?* diye düşündü inatçı bir kaş çatmayla, kasıtlı olarak tehlikeli bir kemik yığınına sağır edici bir gürültüyle yere devirdi. Taran şaşkınlıkla başını çevirdi ama Saffron kazaymış gibi omuz silkti.

İlerlemeye devam etseler de Taran, Saffron'un düşüncelerinin sürekli döndüğünü, hatta kendi içinde nasıl bir çalkantıya dönüştüğünü hissetmiş olmalıydı ki çok geçmeden burnundan soluyarak bir öneride bulundu: "Bunun geçerliliği konusunda bazı tartışmalar var ama Kadim Mac Dela'ların burada, Kışlık Saray'da, ölenleri geleneksel olarak odun ateşinde yakan ilk kişiler olduğu söylenir; çünkü gümüş kemikleri temizlemenin en kolay yolu buydu, içlerinde zenginlik saklı olduğunu fark ettiklerinde. Bu gelenek daha sonra bildiğiniz gibi tüm Kışlık Saray'a yayıldı."

" halde aileniz Kışlık Saray'ın en yaşlıları olmalı," dedi Saffron.

"Onlardan biri. Nazik Naoill dé Fianna'nın aile soyu benim yaşıma meydan okuyan tek soy olabilir. Soyuları düşünüldüğünde şaşırtıcı değil."

"Ejderhalardan."

"Evet, ama de Dagda ve Danu'nun soyundan gelen Tuatha dé Danann kadar eski değiller." Bu fikrin yerleşmesine izin verdikten sonra kulakları sanki bir parçası sıradan bir şeyi tercih ediyormuş gibi kıpırdadı

Rahatsız edici sessizliğe gevezelik. "Bu arada, ölüleri ilk yakanların kendileri olduğunu iddia edenler dé Fianna'lardır. Bir kez daha, bir ejderhanın yakmaya olan eğilimi düşünüldüğünde..."

"Bence büyüleyici," dedi Saffron, omzunun üstündeki kurttan kısıp bir bakış aldı. "Yani tüm bunların teorisi. Sídhe kemiklerinizdeki gümüş, onları yine teorik olarak insanlara gerçekten yardımcı olabilecek nesnelere dönüştürebilmek... Keşke aileniz gibi insanların eline geçmeselerdi." Yüzünü buruşturdu. Taran gözlerini devirdi. "Üvez cadı kemiklerinin de aynı teoriyle mi yoksa tamamen kazara mı hematite dönüştüğünün keşfedildiğini merak ediyorum. Belki de aileniz bu fikri ilk üvez cadılarından almıştır, hm?"

"Pek olası değil. Ama eğlenceli bir düşünce."

Saffron kıkırdadı. Taran'ın kalçasının arkasını okşamak için uzandı ve kurdun kuyruğunun karnına çarpmasını sağladı.

"Belki de zengin gümüş doğası gereği kötü değildir," diye devam etti Saffron, yanlarından geçtikleri bir başka kafatası dizisini inceleyerek. "Tıpkı hematit kemiklerin doğası gereği *iyi* olmaması gibi, sanırım. Eğer sídhe fey -ya da üvez cadısı- kemiklerinin dövülerek faydalı aletler haline getirilmesine hayattayken rıza gösterdiyse, neden olmasın?"

"Magnin gibi konuşuyorsun," dedi Taran, sesi neredeyse eğlenmiş gibi çıkıyordu. "O da aynı şey hakkında şiirsel sözler söylerdi."

"Gümüş bacak alçımı taklit ettiğini hatırlıyorum." Saffron söyledi.

"Evet. Teyzem Leydi Murva'nın kemiklerinden. Siz Connacht'tayken gidip onları yakılan ateşten kendim topladım. Hatırlıyor musunuz?"

"Ah, evet!" Saffron gerçekten şaşırdığını söyledi. "Bu bağlantıyı hiç kurmamıştım. Sanırım bunu yaptığınız için size teşekkür etmeliyim?"

"Bunu senin için yapmadım. Anlaşmamız uğruna yaptım."

"Doğru," diye kıkırdadı Saffron. "Öyle bile olsa. Çok yardımcı oldu."

"Magnin çok yetenekli. Eğer sen ve Cylvan taç giyme töreninize kadar hayatta kalmayı başarırsanız, Magnin'i iç sarayınız için istemeyi düşünebilirsiniz."

"Oh..." Saffron ilgiyle konuştu. "Bunu hiç düşünmemiştim..."

Sessizlik geri döndü. Saffron neredeyse sonsuz gibi görünen gümüş koridorda daha ne kadar yol almaları gerektiğini soracaktı

Kemikleri, yeraltındaki kemikliğin soğuğu, gitmeleri uzadıkça neredeyse kendi üvez kemiklerine ulaşıyordu. Taran nihayet durduğunda dışlerinin takırdamasının eşğine gelmişti ve Saffron mumunu kaldırıp kurdun dikkatini çeken yere baktı.

Karlı bir manzaranın resmiydi bu, Saffron'un Vjallrod'a bakan dağlar olarak tanıdığı bir manzara. Sol alt tarafa yakın bir yerde, beyaza boyanmış karların arasında, siyah bir kurt izleyiciye bakıyordu, gözleri kıpkırmızıydı ve Saffron'un mumunun ışığını mücevherlerle işlenmiş gibi yansıtıyordu.

"Burası tünellere giden geçit. Nasıl geçeceğimi ben de bilmiyorum," diye itiraf etti Taran, Saffron ona şaşkın bir bakış attığında kulaklarını dikti. "Buradan sadece birkaç kez geçtim ve geçtiğimde de her zaman bir kehanetle gözlerim bağlıydı. Sonrasında bana dokumacı otu çayı içirirlerdi ve ben daha çocuktum-"

"Seni yargılamıyordum," diye güvence verdi Saffron, kendini haklı çıkarırken canavarın endişesinde bir artış daha hissetti. "Beni buraya kadar getirmiş olman, tek başıma elde edebileceğimden çok daha fazlası. Sana minnettarım."

Taran bir şeyler mırıldandı, burnunu tekrar resme doğrultmadan önce yeri eşeledi.

"Numara her neyse, Ryder'ın bildiğı bir şey. Kendisinin de yapabileceğı, çok fazla zaman ya da özel alet gerektirmeyen bir şey, zaten içeride çoktan gitmiş olduğunu düşünürsek..." Saffron o iğnenin Anysta'nın haritasındaki eteğini izlediğini hatırladı. Ryder'ın zengin manşetlerini takip ettiğinden emindi, eğer aynı şekilde Cylvan'ın zengin boynuzunu da izliyorlarsa.

Odaklanmak için başını sallayarak mumu resmin etrafındaki çerçeveye, sonra yere, tavana ve her iki yönde devam eden gümüş kemik raflarına bakmak için kullandı.

"Seni buradan geçirdikleri zamana dair herhangi bir şey hatırlıyor musun? Bulanık anılar bile."

". "

" değil," diye tekrarlayan Saffron, ahşap çerçevenin sadece çiçeklerle değil, figürlerle de oyulmuş olduğunu fark edince sözlerini yarıda kesti.

Yemyeşil çiçekler ve ağaçlar arasında, güneşin parlak ışınlarının boylu boyunca uzandığı tepeden grup grup periler geçiyordu; yanlardan aşağıya doğru kökler sürünerek iniyor ve ters yönde büyüyen ağaçlardan önce kemiklerle iç içe geçiyordu. Gözü en alta yönlendiren ikinci bir manzara resmedilmişti; bu manzara da en az üstteki kadar ayrıntılı ve sevgiyle oyulmuştu; ancak beyaz tepeli dağlar, kar yüklü çam ağaçları ve karmakarışık, dikenli böğürtlen çalılılarıyla karlı bir ufuk resmedilmişti.

Ayrıntılara gösterilen özen ona bir zamanlar Connacht'taki kitapçıda gördüğü benzer bir şeyi hatırlattı. Pimbry Scott'ın gizli odasına açılan o uzun ayna, Saffron onun Narcissus ve göletin hikayesini temsil ettiğini anladığında. Kyteler Okulu'nun mahzeninin kapısı bile ancak kilidi açan bilmeceyi cevaplamak için 'Cerberus' kelimesini bildiği için açılabilirdi...

Çerçeveyi bir kez daha yukarı ve aşağı doğru inceledi. Tepede güneşli, iç açıcı, sıcak bir manzara; yeryüzünden aşağıya doğru indikten sonra soğuk ama güzel bir kuzey manzarası. Burası öteki dünya mıydı? Tír na nÓg, höyüklerin altındaki ruhlar dünyası mı? Anysta, en çok ilişkilendirilen tanrı olan Dagdan rahibesi olarak eğitilmişti. Resimde doğrudan izleyiciye bakan kurt, Saffron'a bunun kurt kralı Kral Clymeus'la ilgili bir şey olması gerektiğini söyledi, Fjornar'ın aynı zamanda Kral'ın Kalesine de ev sahipliği yaptığını düşünürsek. Taran ona o yer hakkında ilk ne söylemişti? Ortak rüyalarında, Saffron ne anlama geldiklerini, kiminle konuştuğunu tam olarak anlamadan önce...

"Orta Saray'da hiç böyle kar yağar mı?"

"değil. Aryadna Fjornar'ın soğuşundan nefret ettiği için kralı ona Avren'de bir kale yaptırdı. Bu-"

"The King's Keep..." Saffron yüksek sesle yineleyerek düşüncelerin üzerine çökmesine izin verdi.

Kurt Kral; Kış Sarayı'nın soğuk ve karanlık yeri; Kraliçe Proserpina ve onun Avren'de tercih ettiği sıcaklık. Kraliçe Proserpina, avladığı insanlar tarafından bu lakapla anılır, adını Persephone'den alır; Persephone ve Hades'i; Avren ülkesinin sıcaklığı

yaşayanlar ve yılın ayları boyunca ikamet etmek zorunda kaldığı yeraltı dünyasının soğuk karanlığı...

Saffron'un aklı karıştı. Fazla mı düşünüyordu? Gözlerini sıkarak uzun bir nefes verdi ve mumunun parıltısını nefesinin soğukluğuyla buğulandırdı.

Ryder'in bileceği bir şey, yarı insan yarı fey. Ryder'in özel aletler kullanmadan ve çok fazla zaman harcamadan anında yapabileceği bir şey. Tüm yarı insan ve yarı fey kahinlerin yapabileceği bir şey. Taran çocukken içinden geçecek sesli bir tılsımı hiç duymamış olsaydı, sessiz olacak bir şey.

Hades ve Persephone; yaşayanların ülkesi, ölülerin ülkesi; Orta Avlu'da Avren'in sıcaklığı ve Kış 'da Fjornar. Güneşin sıcaklığı, ayın soğukluğu. Günün aydınlığı, gecenin karanlığı.

"Gündüz mahkemesi, Gece mahkemesi," diye fısıldadı, parmaklarını tekrar resmin kenarında .

Bir elinde mumu ve asasını tutan Saffron, diğer eliyle bir Gün mahkemesine yalvarır gibi bir hareket yaptı. Başparmağı ve parmaklarıyla bir daire oluşturdu, başının üzerinde omuzdan omuza yüksek bir kavis çizdi. Hiçbir şey olmayınca kaşlarını çattı ve tekrar denedi. Sonra, Cylvan'ın bir zamanlar ona öğrettiği gibi, eliyle hilal şekli oluşturup aynı hareketi yaparak alaycı bir şekilde bir gece mahkemesine yalvardı.

"Onlar-" diye bağırdı Taran aniden ve Saffron'un sıçrayıp ona neden oldu. Uzun bir süre resme baktı, sonra tekrar Saffron'un bir elinde hâlâ hilal şeklini tuttuğu yere döndü. "Yürüdüğümüz süre boyunca elimi tuttular - tablonun içinden geçerken bir an hariç."

Saffron bunu düşündükten sonra mumu ve asayı kurda uzattı. Taran burnunu kırıştırdı ama keskin dişlerini nazikçe ayırarak balmumu ve hematit çubuğu sıkıca kavradı, bıyıklarını sürekli alevle yakmamaya dikkat etti.

"O zaman iki el," dedi Saffron, sanki resmi bir sonraki hamlesi için uyarıyormuş gibi. İki elini kullanarak tekil bir daire oluşturdu ve kemer oluşturdu. Hiçbir şey iki hilal yaptı.

Ay şekilleri ve aynısını yaptı - ancak bu tek bir daire oluşturmaktan pek de farklı değildi.

"Ah, lanet olsun sana!" Tısladı, inatla bir eliyle hilal, diğer eliyle daire oluşturdu, onları birleştirdi ve başının üzerinde kavis çizdi - tablodan şüphesiz en hafif tahta kaydırma sesi çıktığında sıçradı. Tekrar yaptı, yine de sadece tek bir çizik tepkisi aldı - ta ki hareketin sadece yarısını yaptığını fark edene kadar. Ellerini sol omzundan tam bir daire çizerek karşı omzuna götürdü, sonra tekrar göğsünün üzerinden geçirdi; tablo taş duvara sürtünürken ağzı şaşkın bir memnuniyetle açık kaldı, sonra da içe doğru eğildi.

"Pekâlâ!" Saffron sırtarak haykırdı. "Küçük aptal bir beantighe'nin numaralarını anladığını bilseler ne düşünürlerdi acaba? Hadi ama."

Mumu çerçevenin içinden uzattı; ancak soğuk ve keskin bir şey onu ısırdığında geriye doğru sarsıldı. Mumu elinden çekip aldı ama alev diğer taraftaki zemine hiç çarpmadı. Sadece karanlık vardı, ani ışık eksikliğiyle daha da ağırlaşmıştı.

"Burası Fjornar'a kadar yürünecek başka bir tünel değil," dedi Taran'ın sesi karanlığın içinden hayalet gibi geçerek. "Seni yutuyor."

"Bu bir peçe geçidi," diye fısıldadı Saffron. Sesi, onu bir gibi çarpan anlayışla hafifçe titredi. Eğer aramayı bilseydi, birden çerçevenin etrafındaki süslü çizimlere oyulmuş bir peçe çemberi bulup bulamayacağını merak etti.

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildi ama daha fazla kaçmamak için kendini durdurdu. Peçenin Kyteler Harabeleri'nde ona söylediklerini hatırladı. Hoarcliff Geçidi'nin dibinde, ona güvenebilmek için yalvardığı yerde ne vaat ettiğini hatırladı. İlk peçe çemberini çizmesi için onu cesaretlendirdiği ve onu güvenle geçirdiği yeri. Onu tam olarak gitmek istediği yere indirdi.

"Sana güveniyorum," diye fısıldadı. Perdeye, Taran'a. Bunu yaparken sesi çatlamış olsa da. Tablonun arkasındaki duvarda olduğunu bildiği karanlığı gözden geçirmek için elini bir kez daha uzatırken eli titrese de.

"Ben değil korkuyorum." o fısıldadı içinde
kesinlik-önce adım atıyor ve geçidin onu istediği yere
götürmesine izin veriyordu.

KEEP

I Saffron'un bir zamanlar King's Keep avlusunun ortasından geçtiğini hatırlatan gerçeküstü ve tedirgin edici bir anıydı. Daha önce de Taran'ın peşinden gitmiş ve ona önderlik etmişti, Gerçi Cylvan ve Copper da onun yanındaydı. O gece Ryder önce onu alt edip götürmeye çalışmıştı ve eğer Cylvan Finnian Harabeleri'ni istila edip onu tam zamanında geri almasaydı bunu yapacaktı. O tek taş binaya sığındıkları, Taran'ın onlara arka kapıdan geçip onları Kışlık Saray'daki Kral'ın Kalesine, oradan da diğer taraftaki soğuk ormandan geçerek tekrar Avren'e götürecek kaplamayı gösterdiği yer.

Saffron bu düşünce karşısında ametist kolyesini sıktı. Sıcaklık karşılık verdi. Başka bir hatırlatma - zamanı geldiğinde, Avren'e yine aynı yolla dönebileceğini.

Peçe geçidinden donmuş bir taş koridorda, ancak ağzına ulaşabileceği bir mesafede çıktı. Bir anda ciğerlerinin içinde oluşan buz kristalleri onu nefessiz bıraktı ve Kış Sarayı'nın en soğuk dağ zirvelerinin kollarında durdu. Kendisi gibi insanların asla adım atmaması gereken Fjornar'ın kâhin manastırının.

Soğuk koridorun sonuna doğru yürüyen Saffron, Fjornar'ın kahinlerinin çoğu hâlâ Avren'e gitmiş olduğu için fırçalanmamış bir dizi karlı basamağın tepesinde durakladı. Önündeki karlı manastıra baktı, nefesini tutmaktan kendini alamadı, sanki her nefes verişindeki yoğun buhar konuşmak kadar gürültülüydü.

Önündeki binalar, bir zamanlar Taran'la birlikte içinden geçip kaplamanın içine girdiği binalar değildi ve onu bulmak için tam olarak nereye gitmesi gerektiğini merak etmeye bıraktı. En azından daha derine. Kalbi endişeyle çarpıyordu.

En azından onu bulduğunda sabaha Avren'e dönmüş olacaktı. Tıpkı Cylvan'a söz verdiği gibi. Bir anda, arkasındaki aynanın perdesinden geçmekten neredeyse hiç farkı yoktu.

Hoş karşılanmadığı bir yerde dururken onu rahatlatabilecek tek düşünce buydu. İnsan olmasaydı bile geçtiği anda idam edileceği bir yer. Bir cadı, bir rowan cadısı olmasaydı bile. Sıradan feylerin bile sadece atanmış kahinler ve onların öğrencileri için olan bu sınırları geçmesi yasaktı. Bu onu meraklandırırdı -kâhinler kralın kalesinden geçtikleri gece ayak izlerini görmüşler miydi? El değmemiş karların arasından geçip ormana doğru nasıl ilerlemişler ve oradaki kaplamaların arasında nasıl gözden kaybolmuşlardı? Onları kimin bıraktığını öğrenebilmişler miydi? Ryder onlara, Finnian Harabeleri'ndeki geçidi yok etmeden önce mi yoksa sonra mı, Saffron'un Yaz Ortası Oyunları'ndan önceki gece ondan kaçtığını söylemiş miydi?

"Önce ben," dedi Taran, Saffron bir adım atıp burnunu hâlâ yağmakta olan karın üst tabakasının üzerinden geçirip koklarken.

Saffron yürürken onlara yakın durdu, sessizce nefes aldı, sessizce yürüdü, kulaklarını dinlemek için zorladı. Orası ölüm sessizliğine bürünmüştü; Luvon'un malikânesinin üzerine çöken, yoğun bulutun sis örtüsüyle birleşerek her canlıyı boğduğu o sınır sessizliğinin aynısı. Ta ki sadece kulaklarının çınlaması ve toprağı öpen püsküllü karın sesi duyulana kadar.

"Her zaman böyle miydi?" Saffron sordu. Taran karda küçük bir krater açtı.

"Hayır," dedi. "Hiçbir zaman çok fazla gürültü olmadı, ama her zaman kulak mesafesinde birileri vardı. En azından ben buradayken."

Saffron dudağını ısırdı ama başını salladı. "Sen çocukken."

"Evet," diye kısaca cevapladı Taran, Saffron'un boğazının arkasında kabaran soru dizisine bir son vermek istediği belliydi. Saffron'un ipucunu alacağı onca zaman varken, bu olacaktı. Böylesine sessiz ve kutsal bir yerde konuşmak yanlış, garip bir şekilde küfür gibi geliyordu. Özellikle onun için hiçbir şey kutsal olmasa bile. Orayı yakıp kül etmeyi tercih ederdi.

Arazinin geri kalanı daha önceki sayısız fırtınanın altında kaldığından, karın altında zar zor görülebilen taş döşeli bir yürüyüş yolunu takip ettiler. Bazı bölgelerde kar neredeyse Saffron'un omuzlarına kadar ulaşıyordu, temizlenmiş koridorun duvarları boylu boyunca uzun, buzlu tür resimleriyle oyulmuştu. Efsane sahneleri ya da Saffron'un o yer için önemli olduğunu düşündüğü tarihin başka anları tasvir ediliyordu. Kış Sarayı'na. Peçeli kraliçeye.

Cailleach ve toprağa vuran asası; kurdunun sırtında bir Samhain festivalinin üzerinden geçen yaşlı kocakarı; bir mantar çemberinin içinde yavru bir geyiği emziren Kraliçe Proserpina olduğunu tahmin ettiği kişi; Saffron'un eski bir kilise olduğunu düşündüğü yerin dışında, kraliçe ve Kral Clymeus'un tezahürat yapan yüksek feylerden oluşan bir çemberin içinde dans ettiği tasvirler. Karşı koymaya çalıştı ama *kazara* tökezledi ve elini bu resimlerin arasında sürükledi, yüzeydeki kalın cilalı buz tabakasını yırttı ve kraliçe ile küçük yavrusunu çizmesinin altında ezdi. Taran hiçbir şey söylemedi, sadece homurdandı.

"Ryder hâlâ buradaysa nerede saklanıyor olabilir?" Saffron, karanlık, yıpranmış ve buz sarkıtlarıyla süslü bir başka taş bina topluluğunun yanından geçtikten sonra sordu.

"Şapelden başlayacağız," dedi Taran. "Çocukken beni tuttukları yerle aynı, şapelin arka tarafındaki kutsal alan. Sahte kapılar, sahte odalar var - eğer bir süreliğine ortadan kaybolacak bir yer bulmaya çalışıyorsa, orası olacaktır."

"Eias da burada okudu, değil mi? Aynı yerde mi kaldılar?"

"Hayır. Kahin çırakları için ayrı yatakhaneler vardı." Kurt onlar geçerken başını bir binaya doğru eğdi ve Saffron binanın içinde yer alan sıra sıra kafesli pencerelerden anladı

Şapeller ve diğer uygulama binalarından çok daha az süslü olsa da daha fazla taş işçiliği.

Saffron sanki Taran bilmiyormuş gibi, "Kraliçe Proserpina bu tarz mimariyi severdi," dedi. Kurt gerçekten de ona doğru baktığında şaşırdı. "Tüm binalarının bu şekilde tasarlanmış olması şaşırtıcı değil. Acaba Clymeus da onun tercihlerine uysun diye mi tasarladı?"

"Bu bir insan mimarisi tarzı, değil mi?" Yanıt olarak mırıldandı. "İronik, insanları tekrar dışarı atmadan önce insan estetiğini perdenin bu tarafına ne kadar rahat getiriyorlar."

Saffron kaşlarını çatmadan önce, "*İronik*" demek cömertlik olur," dedi. "Senin gibi birinin anında ölmeden tüm bu kelimeleri o sırayla söyleyebilmesine şaşırdım."

"Sus beantighe," diye tersledi Taran. "İnsanlardan daha fazla ya da daha az nefret etmiyorum. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi. Yaşayan her şeyden ne kadar nefret ettiğimin zenginlik ya da kuraklıkla hiçbir ilgisi yok."

"Ne kadar adil."

Kurt alay etti ama bunda komik bir şey vardı. Sanki Taran bile bunun komik olduğunu düşünüyordu.

Manastırın arka tarafında, Finnian Harabeleri'ndeki kraliçeninkine benzer yapısıyla kralın katedrali yer alıyordu. Saffron biraz daha geride, yakınlığın etrafındaki taş bariyerde bulunan metal bir lichgate'in içinden ve devasa kilisenin genişliğinin arkasına gizlenmiş bir yer daha olduğunu söyleyebilirdi -bir şey ona buranın kralın kalesinin iç mabedi olduğunu ve kaplamayı orada bulacağını söylüyordu. Yakında. Sadece ihtiyacı olduğunda.

Saffron tekrar konuşmadan Taran durdu ve katedralin büyük ön kapısının bir aralıktan sarktığı yere baktı. Saffron nefesini tuttu, sonra ayaklarının altındaki zemini araştırdı. Yarı örtülü ayak izlerinin patikadan hızla yukarı çıkıp binaya girdiğinden emindi.

"Gidelim," diye nefesinin altından ısrar etti Taran ve ilerlemeye başladı. Saffron da onu takip etti, ancak göğsündeki his artık tam olarak

umutlu kelebekler. Bunun yerine ceketinin ön tarafına uzandı ve obsidyen bıçağını çıkardı.

Bu sefer Saffron önden gitti, çünkü açık kapıyı gıcırdatmaya gerek kalmadan, olduğundan daha fazla açarak içeri girebilecekti. Önce kafasını içeri soktu, diğer taraftaki boş sıra ve sıralara baktı, dinlemek için nefesini tuttu ama kulaklarında sadece kendi kalp atışlarını duydu. Kapıdan çıkan taş zeminde, topuklu çizme şeklindeki sıkıştırılmış kar nefin ortasına doğru hızla ilerliyordu ve Saffron bunların kime ait olduğunu çok iyi biliyordu.

Saffron'un çizmeleri taş duvarlarda hafifçe yankılandı, katedralin içi bir zamanlar Finnian Harabeleri'nde olduğu kadar süslü değildi ama yine de kendi başına etkileyiciydi. Titizlikle dokunmuş duvar halıları geniş koridorun her iki tarafındaki trabzanlardan sarkıyor, Saffron'un ayak seslerini kalın bir sis duvarı kadar iyi bastırıyordu. Saffron'u hayal kırıklığına uğratacak şekilde, sadece dışarıdaki buzlu yürüyüş yollarına kazınmış olanlarla aynı sahneleri tasvir ediyorlardı; Cailleach ve asası, kurduna binmiş; Proserpina'nın bir kraliyet tablosu için poz verir gibi göğsüne bir geyik yavrusu tuttuğu bir portre; Kraliçe ve Kral Clymeus el ele, başlarına taçlarını takmış, arkalarında parlak bir ay ve yıldızlı bir manzara uzanırken; kraliçe siyah peçesiyle, kurt kralının sırtında poz vermiş, altlarında kanlı kızıl bir çember, yüzlerce küçük çiçek doğuruyor. Saffron kazara ayağının takılmasını ve her birini, tıpkı yürüyüş yolundaki karlı oymaların yüzünü yırttığı gibi kolayca parçalamayı diledi.

"Bu geyik yavrusunun kimi temsil etmesi gerekiyor?" Taran arkasındaki kapıdan içeri girdiğinde Saffron sordu. "Ryder'ın kız kardeşinin şenliğindeki maskesi de geyik şeklindeydi. Gerçi teknik olarak bir geyikti."

"Bana hep geyik yavrusunun umudun sembolü olduğu söylenirdi," dedi Taran. "Ne dersiniz deyin."

"Ne için umut," diye acı acı mırıldandı Saffron, aslında bir cevap istemiyordu. En çok da, Tanrı aşkına, Anysta'nın Ryder Kyteler'a neden peçeli kraliçeye ve onun eski efsanelerine bu kadar derin kök salmış bir şeyi açıkça sembolize eden bir maske taktığını sorgulamasına neden oldu. Ama sonra

Saffron'un zihnini başka bir şey kurcalıyordu, Taran'ın bile hissedebileceği kadar karışıktı.

"Aklında ne var?"

"Sadece..." Saffron durakladı, her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordu. "Morrígan'ın tapınağında, Proserpina'nın bulduğumuz yalvarışında özellikle *Deimne* adında birinden bahsediliyordu."

"Ve?"

"Deimne, geyik şekline girdiği için lanetlenmiş bir kadın olan Sadhbh ile evlenen Fionn mac Cumhaill'in bir diğer adıydı. Daha sonra Oisín'i doğurdular, onun adı da *geyik* yavrusu anlamına geliyordu, hatta belki de Eski Alvişçe... Proserpina'nın Morrígan'a yazdığı mektubu şimdiye kadar unutmuştum, bir şey ifade etmediğini düşünüyordum ama şimdi... kafam karıştı."

"Belki *de Deimne* sadece bir evcil hayvandı," diye mırıldandı Taran. "Ne fark eder ki? O notu yüzyıllar önce yazmış."

"O zaman bunca zaman sonra bile neden onu hâlâ bir geyik yavrusuyla tasvir ediyorlar?" Saffron cevap olarak tısladı. "Belli ki bir anlamı varmış."

"Eğer bir geyik yavrusu hakkında bir şey *ifade* , o zaman neden savunmasında *Oisín* adını kullanmadı?"

"Tanrı aşkına, bir şeyi neden yaptığını ya da yapmadığını nasıl bilebilirim?"

Taran aniden onu susturdu. Saffron onun bacağının arkasına bir tekme atınca kurt hırlayarak ona doğru döndü ve Saffron da bunu duydu. Mırıldanılan küfürler. Nefin sonundan gelen kazıma sesleri, metal şingirtıları.

Saffron nefesini tutarak kendini yeniden odakladı. Bir an Taran'ın gözlerine baktı, kurda başıyla kısa bir selam verdi ve bıçağını biraz daha sıkı kavradı. Birlikte yürüyerek koridorun geri kalan kısmını geçip en arkadaki açık kapıya vardılar; kapının üzerinde *Kutsal Emanetler* yazan bir levha vardı. Saffron yaklaştıkça Taran'ın tüylerinin nasıl diken diken olduğunu fark etti; önce kaygının, sonra öfkenin, hatta yaklaştıkça *paniğin* gelgitlerini hissetti, ama bunların her biri onlara bakan taş işçiliği kadar eski geliyordu.

Taran'ın çocukluk anılarının tadı, Saffron'un bedeninde bile yankılanacak kadar keskin bir şekilde ona çarpıyordu. Odaklanmasını zorlaştırıyor, gözlerini önüne dikmesini zorlaştırıyordu.

Uzanıp Taran'ın sırtına dokunmak için sürekli bir dürtünün üstesinden geldi. Elini kurdun kulaklarının arasına koymak için. Sanki diğer tarafta biriyle yüzleşmenin eşiğinde değillermiş gibi onu rahatlatmak için.

Saffron açık kapının kenarından bakarken bile, Ryder'ın diğer tarafta bileklerindeki kelepçelere karşı mücadele ettiği yerde -Saffron onu ilk başta zar zor gördü. Onun yerine gözleri doğrudan odanın ortasındaki sehpanın üzerinde duran gümüş kakmalı ferforjeye gitti. Hem bir canavar hem de bir fey kralı olarak kurt kralın detaylı tasvirleriyle boyanmıştı; kutsal parçaları saklamak için tabut şeklinde bir kap.

Hemen yan tarafında, çok daha az süslü, hatta tozlu ve dağınık bırakılmış bir cam kâsenin içinde, bir zamanlar içine atılmış unutulmuş bir yığın genç beyaz kemik vardı. Saffron bilmeden biliyordu -Taran'ın içgüdüleri ona anında söylemişti.

Bunlar onun kemikleriydi - gümüşten olanlarla değiştirilmeden önceki fey kemikleri.

Saffron hasta olmak istedi. Bu görüntüye kendi tepkisi olmadığını bilmesine rağmen dünyası dönüyordu. Bu Taran'ın tepkisiydi, ondan trompet, gök gürültüsü ve çığ gibi yankılanıyordu, davetsiz bir misafirin çöpü gibi cam tabakta terk edilmiş kemikler gibi sessizdi.

Ryder o sırada kapı aralığındaki Saffron'u fark etti. Tamamen döndü ve kelepçeleri zorla çıkarmak için mücadele ettiği bileklerindeki kırmızı izleri ve kanlı çizikleri ortaya çıkardı. Yanındaki sehpanın üzerinde, onları kontrol eden gümüş yüzük duruyordu; tıpkı Kaelar'ın Danann Evi'nde Saffron'a hükmetmek için taktığına benziyordu. Hatta belki de aynıydı. Ryder onu almıştı, kelepçeleri takan kişinin aynı zamanda onları çıkaramayacağını bilmiyordu.

"Biraz yardım eder misiniz, majesteleri?" Diye sordu, sesi çözülmekte olan akıl sağlığının ağırlığı altında çatlıyordu. "Nasıl çalıştıklarını merak etmiyor musun? Sana göstereceğim. Buraya gel, Saffron. Bu yüzüğü tak."

Ryder gümüş yüzüğü ağır bir el hareketiyle masadan sıyrıp uzattı. Saffron'ın onlar hakkında kendisinden daha çok şey bildiğini bilmiyordu.

"?" Saffron onun yerine sordu. "Asche. Arkadaşlarım."

"Ne?" Ryder tiz bir sesle sordu. "Tanrı aşkına bunu sana neden söyleyeyim ki?"

"Bu sana vereceğim son şans Ryder. Oyun oynamaktan ve iyi davranmaktan bıktım. *Arkadaşlarımla neredesöyle.*"

Ryder boğuk bir kahkaha atarak yüzüğü tekrar uzattı. "Al şu lanet yüzüğü Saffron, sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım!"

Saffron yaptı, ama sadece bıçağını uyarmak için uzattıktan sonra. Tek kelime etmeden yüzüğü aldı ve hemen taktı.

"Şimdi, kelepçelerin *serbest bırakılmasını* emretmeni *istiyorum*-"

"Daurae nerede?" Saffron onun sözünü keserek tekrarladı. Taran onun yanında her zamanki gibi kaskatı duruyordu. Kemiklerinin alındığı o odada dururken, duygularının çarpan dalgaları Saffron'un zihinsel tahkimatlarına çarpmaya devam etti, endişe, korku ve bastırılmış dehşet, tekrar tekrar. Kemikleri hemen elinin altındaydı.

"Lanet olası daurae!" Ryder geniş, bıkkın bir sırıtışla hırladı. "*Onları* tam olarak *bıraktığım* yerde! Anysta bile onları bulamıyor! *Şimdi* dediğimi yap, seni *değersiz* şey!"

"*Kısıtlama.*"

Kelepçeler çınlayan bir çatırtıyla birbirine çarptı. Ryder gözlerini yavaşça Saffron'a çevirmeden önce uzun, donmuş bir şaşkınlıkla onlara baktı.

"Sen-"

Saffron bıçağı tekrar uzatarak, "Bana nerede olduklarını söyle," diye emretti. Ryder'ın ışığın bıçağın içinden nasıl geçtiğini ve Saffron'ın bıçağı ne kadar ustalıkla tuttuğunu gördüğünden emin olmak istiyordu. Elinde tek bir titreme bile yoktu. "Benim arkadaşlarım da. Bana hepsinin nerede olduğunu söyle."

Ryder hamle yapmaya çalıştı ama Taran dalgınlığından sıyrılıp hırıltılı dişleriyle Saffron'ın önüne atladı. Ryder tökezleyerek geri döndü ve kralın tabutu masanın üzerinde şingirdadı.

"Burada bu şekilde tekrar karşılaşmamız ne tuhaf-" dedi bu kez Taran'a. "Bunlar senin kemiklerin, biliyor musun? İşe yaramaz ve kül rengi - yıllar önce onları çıkarıp yenilerini koyarlarken çığlık attığını duyabiliyordum. Hepimiz için gerçekten çok uzun bir geceydi, değil mi?"

Taran'ın burnu kırışarak dişlerini gösterdi. Saffron'un aramayı yapmasını bekliyordu ama Saffron her yönden üzerine gelen yıpranmış anıların dalgasına karşı savaşıyordu. Taran'ın orada geçirdiği zamanlardan, kemiklerinin değiştirildiği, çocukken alınıp Mac Delbaith'lerin ondan istediği hale getirildiği yerlerden yıpranmış görüntüler. Saffron varlığındaki sızıyı hissetti, kaslarının gerildiğini hissetti -kemiğinin alındığı ve sonra yerine konduğu anın en kısa anını hissetti. Hatırlamanın sınırlarında, bunu yapmak için peçe çemberleri kullandıklarını bile biliyordu. Her bir parça için teker teker.

"İyi ki sen Avren'e gitmeden önce tüm o anıları çıkarıp atmışım, ha? Yoksa beni hemen tanıyabilirdin," diye devam etti Ryder nefes nefese. "Nişanınızın yürümemesine üzüldüm. Yine de seni böyle tercih ederim. Prens Saffron'u da sana tercih ederim-"

Konuşmaya devam et, diye düşündü Saffron. Taran Ryder'a doğru hırıltılı bir adım daha attı, Ryder da kendini tekrar sehpa ya yasladı ve endişeyle neredeyse kurdun burnunu tekmeleyecekti.

"Sen de çok tatlı bir çocuktun, ne yazık ki bu kadar çirkin oldun. Bir Rowan cadısının fino köpeği olduğundan bahsetmiyorum bile. Annem ne düşünürdü, kralının her sözüne itaat ettiğini görse-"

"Kısıtlama!" Ryder'ın bilekleri ayrıldığı anda Saffron haykırdı. Belli ki zamanı yakmaya çalışıyordu, Saffron'un bunu tahmin etmesini beklemiyordu ve kelepçeler tekrar birbirine kilitlendiği anda adam anında öfkeyle doldu.

"Yeter, Ryder," dedi Saffron. "Bana arkadaşlarımdan nerede söyleyeceksin. Asche'nin nerede olduğunu. Yoksa Taran'ın seni parçalamasına gerçekten izin veririm."

"Bekçi köpeğiniz bir korkak, majesteleri-"

"Neler yapabildiğini gördüm," diye yanıtladı Saffron. "Yoluna çıkan birini öldürmekten hiç korkmuyor. Ya da benimkini."

Ryder'ın gözleri çılgınca Saffron ve Taran arasında gidip geldikten sonra dudaklarında en zayıf gülümseme belirdi.

"Pekâlâ, tamam. Beni yakaladınız, majesteleri. Londra'dalar. İngiltere denen bir yerde. Onlara güzel bir ortak daire ve hatta onları meşgul edecek işler buldum. Sadece birkaç gün oldu, biliyor musun? Bir şeyler yapmaktan daha kötüsünü yapmam için yeterli bir zaman değil.

Letty ağlasın. Seni ağlatmak kadar kolay, biliyorsun. İstersen seni doğruca onlara götürebilirim." Hâlâ kenetlenmiş olan ellerini uzattı. "Sana nasıl yapılacağını gösteririm. İstersen beni bu şekilde esir almana bile izin veririm. Tilki köpeğinin benden çaldığı peri yüzüğü hâlâ sende mi? Sana onu nasıl kullanacağını göstereceğim."

"Kısıtlama."

"Tanrı aşkına!" Ryder bağırdı. "Dikkat et de beni gerçekten kızdırma, yüce efendi, Hollow ve Letty'yi bağlatıp Thames Nehri'ne atıracam. O denizkızının kuyruğunu kestirip peşlerinden atıracam, tabii önce onu bir yahnide kaynatmazsam! Sevdiğin her şeyi, onları asla bulamayacağın yerlere atacağım, o tarafta ve bu tarafta - en başta sevgili prensin. Kendi kusmuğunda boğulması için kaç elma gerekecek?"

Saffron, Ryder'ın yüzüne sadece birkaç santim mesafede, gözlerini kırpmadan ona bakarken, parmaklarının üzerinden sıcak ve kalın bir şey fokurdadı. Aralarında, Saffron hâlâ obsidyen bıçağının sapını tutuyordu; bıçak Ryder'ın karnına birkaç santim gömülmüştü.

Bu tehditlerle onları nerede bulacağını biliyordu. Perdenin arkasından diğer tarafa geçtiğinde tam olarak nereye bakacağını da... Artık bunun için Ryder'a bile ihtiyacı yoktu. Bunu kendisi yapabilirdi. Artık Ryder'a hiçbir şey için ihtiyacı yoktu, asla, bir daha asla - özellikle de kuzgun prensine yönelik tehditler için.

"Ona elini bile süremeyeceksin," dedi nefes nefese. Ryder sadece ona baktı, gözleri kocaman ve şişkin. Sanki Saffron'un böyle bir şey yapabileceğine gerçekten inanmamış gibiydi ama Saffron daha önce sevdiği insanları korumak için birden fazla kez can almıştı. Ve bunu yapmaya devam edecekti, ne kadar sürerse sürsün, ta ki yaşayan herkes bir daha kendisine ait olanı alamayacağını öğrenene kadar.

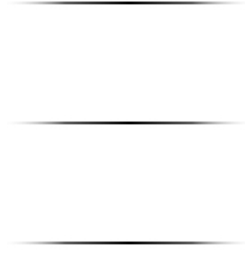
Bıçağı tekrar çekip çıkaran Ryder homurdandı ve kenetlenmiş elleri yaraya doğru uçarken öne doğru eğildi. Parmaklarının arasından hâlâ kan fışkırıyor olsa da yaraya sertçe bastırdı.

"Rowan kaltağı," diye boğazı düğümlendi ve tek dizinin üzerine çöktü. Saffron bir adım daha geri çekildi. Ryder' kanı bıçağın ucundan damlayarak arkasından geliyordu. " öldüreceğim, sonra da seni

Benim, istesen de istemesen de. Sana bir daha asla başka seçenek bırakmayacağım, seni lanet olası ay kulaklı-"

"Deneyebilirsin," dedi Saffron ona. Bu kez sesi hafifçe titredi. "Denemen için sana meydan okuyorum, Ryder Kyteler. Ryder O'Daire, adın her ne artık. Ama önce kan kaybından ölmezsen."

Döndü. Ryder pelerinini almak için uzandı ama Taran'ın dişleri kolunu kemiklerini çatırdatacak kadar sert bir şekilde sıktı. Ryder çığlık attı, kendini geriye attı ve topuğunu Taran'ın kafasının yan tarafına çarptı, onu tekmeledi, yan tarafına yığılıp kendi büyüyen kan birikintisinde kıvrılırken bile bağırdı ve küfretti. Saffron arkasına bile bakmadan gitti.

SAFFRON, MANASTIRIN ARKA TARAFINDAKİ KAPILARDAN GEÇEREK

Kurt Kral'ın özel mabedine. Tanıdık bir manzaraydı ama içini rahatlatmıyordu. Oraya daha önce de gitmişti; onu eve geri götüreceğini biliyordu. Avren'e, Cylvan'ın kollarına düşebileceği ve her şeye rağmen Asche'yi bulamadığı için ondan af dileyebileceği yere. Her şeye rağmen bir çıkış yolu bulmak için. En azından kuzgununu Ryder Kyteler'in öldüğüne ikna edebilirdi.

Fjornar'ın kahinleri bir zamanlar kralın kalesinin karları arasındaki açıklanamayan ayak izlerini görmüş olmalıydılar, çünkü ormandaki kaplamaya erişimi kapalı tutmak için bina kümesinin etrafına taş bir çit örmüşlerdi. Önemli değildi; kemerli bir taş tünele açılan başka bir metal kapıdan Saffron diğer taraftaki karlı ormanı görebiliyordu. Kapının kilidini açıp içeri adım atmak için basit bir kurak büyüden fazlası gerekmedi.

Saffron, ellerinde Ryder'ın kanı dışında hiçbir şey olmadan Avren'e geri dönecekti.

KRON

Saffron ağaçların arasında hızla ilerledi, kaslarındaki yorgunluğa rağmen hızı sabit kalırken dallar yüzünü kamçıladi ve yanaklarında acı izler bıraktı. Buz gibi parmaklar, saçlarını çekmedikleri zamanlarda, yanından geçerken pelerininini çekiştiriyordu. Düşünceleri hızla ilerliyordu, kalbi kırılmış, utanmış, ağır ve gürültülüydü, yeterli için blok dışarı herhangi bir şey Taran olabilirvar dedi içinde

Uyarı, talimat. Sadece *kaçmaya* odaklanmıştı.

Saffron yürümeye devam ederse, sonunda kaplama onu Avren'in eteklerinde bir yere fırlatacaktı. Nerede ya da ne kadar uzakta olduğu önemli değildi. Yürüye bilirdi. Luvon'un malikânesine ulaşmak için yaptığı peçe büyüsunün aynısını yapabiliirdi. Sadece yerdeki karı aşip Avren'in sıcak yeşilliğine ulaşması gerekiyordu.

Alçak dalların arasından ite kaka ilerledi, devrilmiş kütüklerin üzerinden atladı ve ayaklarının köklere için elinden geleni yaptı ve karın ağırlığı altında dikenleri düzleştirdi. Yine de birden fazla kez ayağı takıldı ve kabaca karnının üzerine düştü ama kar her seferinde hoş bir yastık görevi gördü.

Ancak üçüncü kez ayağı kayıp yüzüstü toprağa düştüğünde, ayaklarının altındaki karın inceldiğini fark etti. Kar örtüsü her yönde toprağın üzerinde kalmıştı,

Çam dalları ve sararmış eğrelti otu dalları ağırlaşıyordu ama donmuş beyazlığa çarptığında keskin kayalar avuçlarına çarptı. Sonunda kaplamanın sınırına ulaştığının kanıtıydı bu. Çok yaklaştı. Sadece biraz daha ilerlediğinde Avren'de olacaktı. Tekrar Cylvan'a yakın olacaktı.

Çam iğnelerinden oluşan yelpazeler üzerinde uzun süredir biriken ve çatallı dallar arasında beyaz yuvalar gibi yığılan kar kümeleri inceldi. Damlayan karlar iğne batması gibi başına ve ensesine çarpıyor, sonra da yüksek yakasının arkasından aşağı kayarak onu ürpertiyordu. Düşmüş bir kütüğün üzerinden bacaklarını tekmeledi, botları diğer taraftaki çamur birikintisine sıçradığında neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Topuklarının hemen dibindeki kar yer yer yamalı, dikiş yerlerinden pamuk fışkıran yıpranmış bir yorgan gibi duruyordu ama önünde Avren'in ormanının onu kucaklamak için uzandığını biliyordu.

Derin, kadifemsi bir yeşil kısa sürede her yaprağı, eğrelti otunu, uzun çimenleri boyadı; beyaz mantarlar uzun huş ve meşe ağaçlarının topuklarında buketler halinde kümelendi, hepsi de yağmur damlaları korosuyla aşağıdaki balçık toprağa damlıyordu. Bir göğüs dolusu havayı içine çektiğinde, ilk başta tanımadığı yemyeşil kokularla doluydu; havada büyüünün alçak uğultusu yoktu. Bu ona Kyteler Harabeleri'nin ya da Finnian Harabeleri'nin enerjisini hatırlattı -ki bu da hoş bir duyuydu. Finnian Harabeleri çok yakındı. Ağaçların arasından tökezleyerek çıktığı yer terk edilmiş Kraliçe'nin Kalesi olmasa bile, insanlar tarafından uzun süredir terk edilmiş ve koruyucu demirle çevrili başka bir yer olsa bile, umurunda değildi. Sadece karın çoktan yok olduğunu gördüğü için mutluydu. Avren'in ormanlarının herhangi bir yerinde olmaktan mutluydu. Yakında denizin tuzunun kokusunu alacaktı.

Olabildiğince düz bir çizgide ilerleyen Saffron, arkasından kimsenin gelmediğinden emin olmak için sürekli omzunun üzerinden kontrol ediyordu ki, aniden topraktan çıkan uzun ve sert bir şeye takıldı ve ikinci kez çamurun içine yuvarlandı. İnleyerek kendini yukarı itti, faili aramadan önce sıyrılan dizine kaşlarını çattı ve tanıdık taş tablet gözüne çarptığında nefesini tuttu.

Bu benzerliğin nereden kaynaklandığını hatırlaması sadece bir anını aldı; Mairwen'deki ilk günlerinde katıldığı bir dersten. Yapabilirdi

Amfiyi, etrafında toplanan öğrencileri, duvara yansıtılan ışıklı görüntüyü ve profesörün sesini hatırlayın.

Kelt düğümleri... Düğümlü taşlar olarak da adlandırılan bu antik epitet biçimi, tüm yüksek fey kayıtlarından daha eskidir...

"Huh..." diye mırıldandı. Ayağa kalktığında, karnından ve bacaklarından olabildiğince çok çamur sıyırdı ve gerçekten de bir tür eski insan kalıntısı boyunca kaplamadan çıkmış olması gerektiğini fark etti. Belki Finnian Harabeleri'nin bir kolu bile olabilirdi, oranın etrafına dağılmış, sadece ağaçların arasındaki dolambaçlı patikaları takip ederek ulaşılabilen kaç tane küçük kulübe olduğunu düşünürsek. Eğer harabelerin kendisini bulamazsa, Letty'nin kulübesinin olduğu gölü bulabilirse, bu en azından şehre geri dönmek için yönünü bulmasına yetecekti...

Yine de tekrar aramaya başlamadan önce Saffron'un merakı onu ele geçirdi. Oyma taş idole yaklaştı ve daha yakından bakabilmek için ayaklarının üzerine çömeldi. Yontulmuş kenarlar yıpranmış, gözenekli ve dokulu kenarlara yosun lekeleri sızmıştı; ön tarafa oyulmuş çizgiler simetrik, dairesel bir desenle üst üste biniyordu ve Saffron öfkeyle burnundan keskin bir nefes verdi. Saffron aynı üst üste binen desene sahip düğümlü hafıza iplikleri gördüğünde ısrar ettiğinde profesör onu tüm sınıfın önünde azarlamış, *'sıradan hafıza ipliği manipülasyonunun tabu olduğunu'; 'sadece Alfidel'deki en yüksek kahinlerin hafıza ipliklerini manipüle etmesine izin verildiğini'; 'gördüğünü sandığı şeyin kesinlikle bir hafıza ipliği değil, bir turist dolandırıcılığı olduğunu'* söylemişti - ama tam oradaki Kelt düğümünün önünde çömelen Saffron, başından beri haklı olduğunu biliyordu. O profesörü burnundan tutup sürükleyebilmeyi ve gelip gözleriyle görmelerini, sonra da herkesin önünde ona aptal dediği için Saffron'dan özür dilemelerini diledi.

"Anılarına burnumu sokmanın bir gün karşıma çıkacağını hiç düşünmemiştim.

Bunca zaman sonra bile," dedi yüksek sesle, aklının bir köşesinde sessizce duran kurda seslenerek. Taran hâlâ bir şey söylemeyince Saffron kaşlarını çattı ama sıkıntısını bir kenara itti. Canavarın her zaman kendine göre sebepleri vardı.

Ayağa kalkan Saffron gözlerini tekrar önüne çevirir çevirmez sadece birkaç metre ötede başka bir Kelt düğümü gördü. Meraklı bir gülümsemeyi daha bastırarak yaklaştı ve biraz farklı desenini takdir etti.

Ondan birkaç metre ötede yerden üçüncü bir totem daha çıktı. Sonra bir dördüncüsü, ardından bir beşincisi... Rüzgârdaki çan sesleri Saffron'un dikkatini çekti ve canlanmasına neden oldu. Nefesini tuttu, bir süre dinledi ve sonra dikkatle onlara doğru ilerledi. Bir gök gürültüsü ve çiseleyen yağmur, sanki onu daha yakına çağırıyormuş gibi hafif bir koro halinde birleşti ve o da memnuniyetle gitti. Diğer tarafta ne bulacağını merak ; yağmurdan kurtulup bir an önce başkente dönmek için sabırsızlanıyordu. Ne de olsa güneş çoktan doğmuş, Cylvan onu bekliyor olacaktı.

Ağaçların ve sık çalılıkların oluşturduğu perdenin arasından nihayet ormanın kenarını, diğer tarafta gerilmiş yeşil bir örtü gibi yayılan geniş bir açıklığı gördü. Adımlarını hızlandırdı, sonunda kaplamanın onu tam olarak nereye tükürdüğünü görme şansına sahip olduğu için heyecanlıydı. Kenarı geçtiğinde neler görebileceğini hayal ederken, tam ağaç sınırında kaşlarını çatarak ve kalbi huzursuzca çarparak durdu.

Önünde sadece inişli çıkışlı yamaçlar vardı. Tökezleyerek çıktığı orman gibi yeşil, bulutlu gökyüzünün altında koyu ve kadifemsi, manzarayı kaplayan kalın bir sisin içinde kaybolmuyorlardı. Geniş bir çitin içinde otlayan beyaz yünlü koyunlar, sisin biraz ötesinde bir bina silueti olduğundan emin olduğu şey dışında tek yaşam belirtisiydi. Kısmen belirsiz olan bu küçük ev, Ryder'ın bir zamanlar ona gösterdiği kulübenin tam boyutlarında olmasaydı, bu onu çıldırtmaya yeterdi. O zaman gerçekten de Finnian Harabeleri'nin kıyısında bir yerdeydi. Hatta o küçük kulübe, Letty'nin sisin altında gizlenen gölün kıyısında kaldığı kulübenin aynısı bile olabilirdi. Neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı.

Ağaçların arasından çıkarken ona daha fazla çan sesi geliyordu ve onları bulmak için ağaç hattının kenarını aradı -her daldan tam olarak kaç tane sarktığını görünce şaşırdı. İçinde

Ağaçlar her iki yöne de uzanıyor, her iki yönde de sisin içinde kayboluyor ve tüm uzunluk boyunca şingırdayan çan sesleriyle süsleniyordu.

Eve doğru ilerlemeye devam etmek için iki kalın çalının arasına girdi ama bu sefer de bir başka taş takıldı, en azından yere düşmeden önce ayağını yakalayabildi. Küfrederek pelerinini çekti ve bir diğerine takıldı ama bu sefer kalbi yine küt küt atmaya başladı.

Çıktığı yerde sayamayacağı kadar çok Kelt düğümü vardı, çoğu onları yutan sık çalılar ve eğrelti otları tarafından gizlenmişti ama gerçekten baktığında açıkça görülüyordu. Ağaçlardaki çanlar gibi, ormanın kenarında her iki yönde de daha fazla oyma taş sıralanmıştı. Aralarından çeşitli boyutlarda ahşap direkler çıkmış, aralıklarla toprağa çakılmış ve baş aşağı duran at nallarıyla süslenmiş, sarmaşıklara sarılmış ve boğumlu demir çivilerle yerlerine tutturulmuş, uzun süre önce ölmüş üvez dallarıyla kaplanmıştı.

Birkaç metre ötedeki sık otların arasında bir tabela göze çarpıyordu ve Saffron sadece kelime bildiği için meraktan tabelayı okumaya gitti.

*Facning,, /ep /o£A to
noI...*

"Acaba Ryder'ın cadılarından biri mi yerleştirdi, yoksa çok daha eski zamanlardan biri mi?" diye merak ederek, küçük bir sırtışıla nefesinin altından tekrarladı. Tekrar fırsat bulduğunda daha fazla ilgi çekici nokta aramak için geri dönmesi gerekecek, dedi kendi kendine ve elindeki konuya geri döndü.

En yakın patika çamurlu ve dağınıktı ama kaygan iniş en azından dengesini korumasına yardımcı olacak beyaz taşlarla döşenmişti. Pelerinini yerden uzak tutmak ve dengesine yardımcı olmak için iki avucuyla yavaşça aşağıya inerek yolun ağzına doğru . Prensine dönmeden önce bir kat daha çamura bulanmak istemiyordu.

Neyse ki göl kenarındaki kulübeye ulaşmak için fazla uzağa gitmesine gerek kalmamıştı, soluk gölge her düzine adımda biraz daha belirginleşirken gözlerini kısarak yağmura bakıyordu. Yağmur nihayet saçlarını ıslattığında Saffron aniden durdu. Çamurlu patikanın ortasında durmuş, yanaklarından ve ensesinden aşağı sular dökülürken sinirlerinin bir kez daha gerildiğini fark etti

-Ev, Letty'nin bir zamanlar kaldığı ev değildi.

Boğazındaki yumruyu yutkunarak ona doğru birkaç adım daha attı ve ilerledikçe daha da emin oldu. Yine de bu bir şey ifade etmiyordu. Her halükârda Finnian Harabeleri'nin dışındaki dağınık kulübelere biri olduğundan emindi. Ağacların kenarındaki taş düğümlerin ve işaretlerin başka bir açıklaması yoktu. Bunları sadece başka insanlar yerleştirmiş olabilirdi. Yaşları düşünüldüğünde, savaş sırasında isyancılar bile yapmış olabilirdi. Saffron Finnian harabelerinin uzak tarafında ve yürümeye devam etmek zorundaydı. Eninde sonunda gideceği yeri bulacaktı. Kendisine eve dönmesi için rehberlik edecek tanıdık bir işaret bulacaktı.

Kulübeye ayakları tekrar durdu ve ciğerlerini sıkarak kulübenin bacasından dumanlar yükseldiğini fark etti. İçeride biri vardı.

Sen ne düşünüyorsun? Taran'a soruyor, içten içe bir nebze de olsa yol göstermesi için çırpınıyordu. Kurt hâlâ cevap vermeyince Saffron bu kadar inatçı olduğu için sessizce ona lanet okudu ama en azından bunu Taran'ın yakınlarda *tehlikeli* bir şey hissetmediğine dair bir işaret olarak kabul etti. Belki de Ryder'in cadılarından bazıları sadece geride kalmıştı. Belki de yağmurdan korunmak için sığınan kayıp bir gezgindi, Ryder'la birlikte kardan korunmak için avcının kulübesine sığınmalarından farklı değildi. En azından kaplamanın onu nereye tükürdüğü konusunda ona bir fikir verebilirlerdi.

Tek soru, cazibesini takarken yaklaşıp yaklaşmayacağıydı. İçindeki ateşi tam olarak kimin körüklediğine bağlı olarak, hangisinin ona daha sıcak bir karşılama kazandıracığı belirlenecekti. Bu arada ıslak kapüşonunu yukarı çekerek, daha iyi bir karar verene kadar kulaklarını gizledi.

Harabelerin dışındaki kulübelerin hiçbirini özellikle süslü ya da gösterişli inşa edilmemişti, ama bu özellikle neredeyse kemiklerine kadar yıpranmıştı. Dış cephenin ahşap kirişlerindeki süslü oymalar yüzyıllardır yağan yağmurun altında çoktan aşınmıştı; sazdan yapılmış çatının değiştirilmeye ihtiyaçı vardı, çamurlu sudaki bir sünger gibi yağmuru ve küfü emdiği yerler kararmış ve rengi solmuştu. Her şey bir tarafa doğru hafifçe eğilmiş, çökmeyi engellemek için ahşap kirişlerle desteklenmişti. Bu kirişler bile Saffron'dan daha yaşlı görünüyordu, neredeyse aşınmışlardı ve evin ölümünün kaçınılmazlığı altında yavaşça eğildikleri toprakta çukurlar bırakmışlardı.

Dışarıda, kapı girişine daha fazla nal çakılıyordu. Dış duvarların dibinde bırakılmış ya da tekmelenmiş ekşi süt ve bal kaseleri vardı ve eğer yağmur, katılaşmış beyaz sıvının içine sıçrayıp onu sulandırmasaydı, pis koku Safran'ın öğürmesine neden olabilirdi. Kısa bir an için bacadan çıkan dumanı sadece daha fazla sis olarak hayal edip etmediğini, evi gerçekten terk edilmiş olarak bırakıp bırakmadığını merak etti - ama sonra panjurlu pencerelerden biri aniden çarparak açıldı ve neredeyse derisinden sıçradı. Kaynağını ararken, onu daralmış, şüpheli gözlerle aşağı yukarı süzen vahşi saçlı bir kocakarının parlak yeşil gözleriyle karşılaştı.

"Nereden geliyorsun o zaman?" Son konuşmasının üzerinden birkaç gün geçmiş gibi sert bir sesle sordu.

"Hımm," dedi Saffron, nasıl cevap vereceğinden emin olamadan. Omzunun üzerinden rüzgâr çanlarının esintide parıldamaya devam ettiği uzaktaki ağaçlara doğru baktı. Kocakarı gözleriyle onu takip etti, da başını o tarafa doğru salladı.

"Bana kulaklarını göster delikanlı," dedi bir uyarı gibi, yabancı bir aksanla kalın bir sesle ve Saffron'un ilk başta anlamasını zorlaştıran, Alvish'in aynı derecede garip bir biçimiyle konuşuyordu. Birdenbire zor durumda kalınca aklı karıştı, ona bir kez daha baktı ve hangi rolü oynaması gerektiğine karar vermeye çalıştı. İnsan olduğunun ortaya çıkma riskini her şeye tercih edeceğine karar verdi. Kukuletasını indirirken elini cüppesinin içine soktu, kukuletasını kurnazca çıkardı ve kulaklarının yuvarlaklığını gösterdi. şaşkınlıkla -ve

Vücudu eriten bir rahatlama... Kocakarı sararmış dişleriyle ona kocaman sırttı.

"Anlıyorum!" diye haykırdı. "Ne taraftan geliyorsun, delikanlı?"

"Erm-" Saffron dudağını ısırıldı. Bir şans daha denemeye karar verdi. "Kaplama, ağaçların arasından."

Sırtışı yumuşayarak açık bir şaşkınlığa dönüştü ve kaşlarını kaldırdı.

"Kralın kalesi mi?" Sanki bir sırmış gibi fısıltıyla söyledi. Saffron başını salladı. Gözlerini tekrar kısmadan önce ona bir süre daha baktı.

"Ayın arpının müziğini duydunuz mu?" Sıradaki soruyu o sordu. Saffron'un kalbi küt küt atıyordu.

"Ah, evet!" Adelard'ın ona bu cümle hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışarak biraz fazla hevesle söyledi. "Bunu yakından duydum ve şarkıyı kendim öğrendim."

"Peçe bu sıkı dikilmişken bunu nasıl duydun?"

Saffron neredeyse tekrar kaplamadan bahsedecekti - farkına varmadan önce, zaten cevap bu olsaydı sormazdı. Bir an ona baktıktan sonra zihni döndü. Eli yavaşça hareket ederek çantasına uzandı. Erişim halkaları zincirini çıkardı ve peri yüzüğünü diğerlerinden ayırdı.

"Ben... bir peri kadar hafif oldum," dedi. Adelard'ın ona yüzükler, periler ve peçenin sırları hakkında anlattığı her şey bir tahmindir. Sırtından boncuk boncuk soğuk ter damladı.

"Oh, *bir chara!*" Kocakarı aniden haykırdı, her zamankinden daha geniş gülümseyerek. "Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum!"

Panjuru açık bırakarak kapıya doğru aceleyle ilerledi ve Saffron yüz yüze gelmeden çok önce içeride onu neyin beklediğine dair kısa bir fikir edindi. Işıl ışıl yanan toprak bir şömine, alevlerin arasına gömülmüş bir kazan; şöminenin örtüsünü kaplayan ışıltılı kristaller; bacadan sarkan bir koç kafatası; sarkık duvarlara ve destek kirişlerine çakılmış akıl almaz sayıda nal ve diğer demir totemler. Zihni bir anda kocakarının ne tür bir vahşi fey olabileceği konusunda dönüp durdu ama kapı panjur kadar güçlü bir şekilde açılmadan önce hiçbir sonuca varamadı.

Yüzük zincirini çantasına geri koymayı düşünmeden Saffron kolundan tutularak içeri çekildi. Bir çılgık atarak ayaklarının üzerinde tökezledi ve doğrudan kocakarının mutfak masasının düzensiz sandalyelerinden birine düştü. Yere devrilmeden önce kendini zorlukla toparlayan Saffron nihayet başını kaldırdığında kadın kapıyı hızla kapatmış, ardından da yan taraftaki en az dört farklı kilidi kilitlemeye başlamıştı. Saffron kadına durması için bağırma isteğini bastırdı, vahşi bir şeyin akşam yemeği olmaktan korkuyordu; sesi ancak evin her tarafına dağılmış, çok yıpranmış olmalarına rağmen bir süredir aktif olmadıkları belli olan kurak stelleri ve daireleri fark ettiği anda duyuldu. Kendini rahatlamaya zorladı, koluna sıkıştırdığı hematit asayı mıncıklarken sandalyeye hafifçe geri yerleşti.

Evin içi otlar, tereyağı, sodalı ekmek, bira ve hatta biraz da nemli turba kokuyordu. Tek bir ana oda vardı ve tek bir kapı karşı taraftaki küçük bir yatak odasına açılıyordu. İçerisi, ister zemin ister duvarlar olsun, mevcut her alan ağzına kadar doluydu. Sarkık kirişler boyunca tellerden sarkan çalı çırpı, ot ve çiçek yığınları; Safran'ın oturduğu yerin yanındaki masanın üzerinde tuz ve dağınık yapraklar, şöminenin yanındaki köşede ise devam etmekte olan bir projenin üzerine örtülmüş bir dokuma tezgâhı vardı.

Yaşlı kadın bile ayak taburelerini ve dokuma sepetleri tekmeleyerek yolundan çekildi ve doğruca dolapların ve rafların köşesine giderek onlardan birinin üzerindeki ezik bakır çaydanlığa göz attı. Burnunu kırıştırdı, kapağını açıp içine gevşek çay koydu, sonra da suyla doldurdu. Kazanı şöminenin üzerinde asılı duran çubuğa asıp burnundaki yuvarlak gözlüğü ayarlarken sonunda Saffron'a döndü. Ancak o zaman Saffron onun kır saçlarının arasından yuvarlak kulaklarını fark etti ve gergin kasları biraz daha gevşedi. O yaşlı kadının ne kadar zamandır orada tek başına hayal etmekten kendini alamadı, Baba Yaga kadar yaşlı olup olmadığını merak etti, hatta belki de harabelerin kenarında yaşadığı yeri ve kaplama bilgisini göz önünde bulundurarak Adeldar kadar. Savaşın beri orada mıydı? Ryder onu biliyor muydu? Belki de tüm bu süre boyunca kendini saklamıştı.

"Elinde değil de antanda o yzkle kapımı çalman ne kadar tehlikeli, biliyor musun? Nereye takman gerekiyorsa oraya tak ki içinden ıkamayacağın bir belaya bulaşmayasın," diyerek göz kırptı ve Saffron'un elini uyarmadan yakaladı. Saffron beceriksizce gülümseyerek başını salladı ve diğer eliyle yüzük zincirinin klipslerini açtı. Hepsi gevşek bir şekilde çantasına yuvarlanınca içten içe homurdanmaya başladı ama yüzükleri değiştirmek ona hâlâ taktığı gösterişli yüzüğü de çıkarma şansı verdi. Küçük bir sesle yere izin verdi. Artık onu hatırlamak istemiyordu.

Daha sonra titreyerek peri yüzüğünü çıkardı ama yüzüğü parmağına takarken boğazından safra yükseldi. Kocakarı yüzüğü takmasını izlemeye kararlı görünüyordu. Ancak o taktıktan sonra gülümseyip elinin tersini okşadı ve ateşin üstündeki tenceresine geri döndü.

"Burada olmanız bana Efendi Deimne'nin yakın zamanda tekrar gelmeyeceğini söylüyor, değil mi? Lanet olsun ona, ne kadar oldu?" ayı hazırlarken samalıyordu ve Saffron bir sonraki söylediğini zar zor duydu. O ismi duyunca kulakları çınladı.

"Ona abuk gelmesini söyle, onu çok özledim," diye devam etti kocakarı. Saffron'un ayaklarının altındaki toprağın nasıl telaşla döndüğünden habersiz olduğu, sıcak gözyaşını toprak bir kaba doldurup her zamanki gibi rahatça ona uzatmasından belliydi. ıldırımış olmalıydı, değil mi? Gerçekten kızgın? "Etrafta onu sormaya gelenler hakkında da ona söyleyecek çok şeyim var. Özellikle de başıma sardığı bu veletle, şüphe çekmeden hepsini bir kenara itmek beni daha erken mezara koyacak. Çok düşündüğümde bana kendisinin küçüklüğünü hatırlatıyor."

Saffron bir şeyler söylemek istiyordu ama ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ağzını açtı, kuru ve uyuşmuş bir halde, bir şeyler umuyordu.

"Peki Efendi *Deimne* sizi en son ne zaman görmeye geldi?" diye sordu. Kadının cevabı ona bilmesi gerekenleri söyleyecekti -Kocakarının zihninin uzun süreli izolasyonunda yağmur ve siste kaybolup kaybolmadığını. Tam olarak ne duymayı umduğunu bilmiyordu. "ocuğu getirdiği zaman mıydı?"

"Evet," diye çekti, kazanın kenarlarını ateşin üzerine sıyırdı ve odayı et yahnisinin zengin kokusuyla doldurdu. "Bu şeyin buraya getirildiğinden beri bir kaseden fazla yediğini sanmıyorum. Denediğimde hep parmaklarıma saldırıyor tabii... Genç efendi o çirkin boynuzları çıkaracak kadar yaklaşmadığımı duyunca pek sevinmeyecek..."

Saffron kaskatı kesildi. Kuru ağzı kendi üzerine kapandı, boğazı sıkıştı ve güçlükle hırıltılı bir nefes verebildi.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi gergin çıkıyordu. Toprak kabı kavrayan eli, parmak eklemlerini beyazlatacak ve parmaklarını karıncalandıracak kadar sert sıkı. Ocaktaki ateş aniden kulaklarını sağır etti; kaşığının kazanın kenarına sürtünmesi kemiklerini titretmeye yetti. Kadının, Galya dilinin üzerinde yuvarlanan modern Alvish'e benzeyen tuhaf aksanından sadece yanlışı duymuştu. "Onların *boynuzları*, ha?" Duraklamak zorunda kaldı, fincandaki çaydan biraz içmeye çalıştı, neredeyse boğuluyordu.

"Evet, çirkin küçük büyümeler. Ona başka birini bulmasını, annesi geldiğinde bunlar için endişelenmekten hoşlanmayacağını söylemeye çalıştım ama o ısrar ediyor. Her zaman ısrar eder, daha iyisini bildiğimi bilsem bile. Kendisi de annesini çok az tanıyordu. Belki de en iyisi, onu kızdıran her şeyi görmek... Endişelenecek boynuzlara sahip olmak onu daha da kızdıracak, biliyorum..."

Kocakarı saçmaladı. Sığ bir kâseye et yahnisinden bir parça dökerek Safran'a uzattı. Saffron hiç düşünmeden aldı, uyuşuk bir şekilde ona ne verdiyse kabul etmek için hareket etti.

"Hadi, biraz ye o zaman," dedi ve Saffron itaat ederek sıcak yahniyi ağzına götürdü. "Son zamanlarda sürekli gelen o insanlara bir şey ikram etme zahmetine girmediğim için çoğu çöpe gidiyor. O korkunç peçelerden birinin altında saklanmayan bir yüz gördüğüme sevindim. Gerçekten *çirkin* olan şeyden bahsetmek istiyorsan, bu peçelerdir."

Saffron kendini çiğnemeye zorlamadan önce boğuldu. Sıcak patates parçası ağzında eridi ve aşağıya doğru yandı.

"Efendi Deimne'yi aramak için gelip duran insanlar cadı avcıları mı?" Mırıldandı. Elleri titremeye başladı. düşünceleri birbirine tıkladı, önce çılgınca oldu

bir anda tekrar parçalandı. Onları bir araya getirmek istemiyordu. Birbiri ardına, sonra bir başkası, sonra bir başkası, kısa süre sonra ayak uyduramayacağı uzun ve hızlı hareket eden bir zincir gibi yerlerine kayarken bu bağlantıları takip etmek istemiyordu.

"Son zamanlarda kendilerine yine *rahibe* diyorlar," diye mırıldandı acı acı. "Sevgili prensesimin onları manastırına ilk ne zaman çağırdığını hatırlamayan eski bir şey olduğumu sanıyorlar. Benim de onlardan ilki olduğumu bilmekten rahatsız değiller. Artık hiçbir şey gibi değil. Sadece bir zamanlar oldukları şeyin kabukları. Yenileri de çok aptal, o pis insan kaşıntısını kullanıp yüzüme karşı yalan söylediklerinde anlayamayacağımı sanıyorlar. Ama çocuğu onlardan bile sakladım. Tıpkı Efendi Deimne'nin bana söylediği gibi. Burada, annesinin kulübesinde olduklarını biliyorlar mı bilmiyorum. Yeni cadı avcılar hep genç efendiyi soruyor, nerede olduğunu bilip bilmediğimi soruyorlar. Yeni ismini kullandığını bilmeden, güvenebileceğim insanlar olmadıklarını hemen söyleyebilirim."

"Doğru," dedi Saffron tiz bir sesle, boğazını kesen bir bıçak gibi keskin. Kalbi olması gerekenden daha hızlı çarpıyor, vücudunu sıcaktan karıncalandırıyor, basınçla sandalyesinin koltuğundan kalkmak üzereydi. Aceleyle konuşuyordu, ağzından dökülen her bir kelimenin farkında bile değildi. "Bundan kurtulabileceklerini düşünmeleri aptallık, özellikle de seni böyle kandırmaya çalışmaları... Şimdi ona hangi isimle hitap ediyorlar? Seçtiği isimler konusunda çok zeki, değil mi? Avren halkını kuyruğundan uzak tutmak için." Saffron dişlerinin arasından mırıldandı. Ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir fikri vardı. Zihninin, ensesine vurulan sıcak beyaz bir damga gibi ona dayattığı sürekli ve aşılmaz farkındalıkların altında ezilen korkunç, korkunç bir fikir.

Cadı avcıları onu soruyor. Yeni ismini kullanarak. Efendi Deimne. Sevgili prenses. Rahibeler, manastır.

Sevgili Adone ve Deimne ve onlara göz kulak olanlar...

"Bazıları ona *Efendi Finn O'Daire* diyor, öyle yapınca da kendini beğenmiş gibi davranıyor," diye alay etti. Saffron'un kulakları daha yüksek sesle çınladı, sanki uzaktaki çanlar hemen arkasında çalışıyormuş gibi sağırlandı. "Ama asıl yeniler, daha iyisini bilmeyenler, peçelerini takip

Sanki bir Őenlik aksesuarı gibi parlak biblolarla sűslenmiŐ saçlarla -" diye alay etti, "- *'Ryder Kyteler'* demenin onlara her Őeyi anlatmamı saęlayacaęını dűŐűnerek kapımı çalıyorlar. Neden bu ismi sűyledięimde onlara hırlayıp tűkűrdűęűmű merak ediyorlar. O ay tutkunu kaltaęın tatlı Arya'ya yaptıklarından sonra kapımın eŐięinde Kyteler ismini sűyleme cűreti. Efendi Deimne bile geldięinde bu ismi tekrarlamaması gerektięini iyi biliyor."

Finn O'Daire. Ryder Kyteler.

Hepimizin tahmin edebileceğinden çok ama çok daha yaşlı.

Deimne. Efendi Deimne. *Proserpina'nın Deimne'si.*

Saffron'un kulakları uęuladı; akan kanın sesiyle çınıladılar, her Őey dimdik ayakta kalmaya çalıŐırken zihnine doldu. Vűcudunda kalabilmek, dűŐűncelerini tek parça halinde dizebilmek için. Yűksek, saęır edici, iniltili sesler kalbiyle aynı ritimde ilerliyordu. O kadar sert çarpıyordu ki elindeki fincandaki çay dalgalanıyordu.

Ryder Kyteler, Kraliçe Proserpina'nın oğluydu. Yarı insan, yarı fey. Hatta belki de onun ve Adone'un. Onun insan sevgilisi.

"Bu kadar gevezelik yeter, size kűçűk çocuęu gűstereyim, çűnkű gerçekten bu yűzden buradasınız, deęil mi?" Kocakarı mutfakta bir sűre daha oyalandı, sesi sanki su altında konuŐuyormuŐ gibi donuk ve bulanıktı. Belki de yűzeyin altında olan Saffron'du. Derinlere gűműlműŐ, kar ve buzun, çamur ve likenlerin altında, solunabilecek herhangi bir hava yűzeyinin çok altında. Sessizce boęuluyor, dűŐűnemiyor, sadece kendi kalbinin sesini ve anlamanın çınlayan tizlięini duyuyordu.

"... Yine de sadece sűrgűden bakmak zorunda kalacak, çűnkű hala çok uzun gűrűnen gűzleri pençeyle çıkarmaya çalıŐıyorlar. Geçenlerde onları baęlamak zorunda kaldım çűnkű gűzel saçlarını kesmekle tehdit edip durdular ve kraliçenin boynuzlarla ve kesilmiŐ yeni saçlarıyla uyandıęında ne kadar hayal kırıklıęına uęrayacaęını biliyorsunuz."

Kocakarı kahkaha attı, sesi Saffron'un zihin katmanının altında yatan kalın tepecikte yankılandı. Sesi duymak için kendini zorladı. Kemiklerini yukarı doğru zorladı, sesin etrafından dolanmak ve kendini yukarı çekmek için. Tekrar havaya doğru. Orada olmak, tam olarak, tamamen, kocakarının o kadar sahiplenerek bahsettiği bu boynuzlu çocuğa tanık olmak. Sanki

onlar zaten Prenses Aryadna'ya aitti. Kraliçe Proserpina'ya.

Yine de Saffron ayağa kalkmaya çalıştığında neredeyse yere yuvarlanıyordu. Yaşlı kadın fark etmedi, mutfağın arka tarafındaki kapıya doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi ve giderken bir fener aldı. Keskin yağmur kokusu, o kısa konuşma sırasında içine iğne batırılmış her delikten geçerek, obsidyen bıçağının ucu kadar parlak bir berraklık nefesiyle ona çarptı. Hala kolunun manşetinin altında duran asasının ucu kadar emindi.

Başka soru sormadan onu takip etti. Sadece kocakarının eşsiz sesiyle tekrar tekrar söylenen o ismi duydu: *Deimne, Deimne, Deimne*. Taran'ın bir şeyler söylemesini diledi. Taran'ın, Saffron'un Alfidel'de peşine düştüğü adamla ilgili az önce fark ettiği korkunç, şaşırtıcı, imkânsız şeyi doğrulamasını ya da inkâr etmesini diledi. Bir zamanlar büyüüne yardım etmesi için güvendiği adam. Saffron'un kendisine ancak kimseye söylemeden yarı inançlı olmak kadar derin bir ihanet edebileceğini düşündüğü adam. Açıklama yapmadan her zaman çok şey bilen adam. Peçenin birlikte yemin etmeyi reddettiği kişi.

Kocakarı endişelenmeden sisin içine doğru ilerledi. Saffron onun peşinden gitti. Tam olarak nereye gittiklerini açıklamak için başka bir şey söylemedi, sadece Saffron'un bilmediği bir şarkı mırıldandı, gerçi bu da atmosferi daha hoş bir hale getirmiyordu.

Eğer yoğun sis yeterince tedirgin edici değilse, sisin içindeki uzak ağaçlıktan gelen çan sesleri sinirlerinin kızarmasına ve gergin bir şekilde titremesine neden oldu. Yaşlı kadının saçmalıkları arasında kaplamanın onu tam olarak nereye götürdüğünü soramamıştı ama Ryder hakkında bildiklerini ve onun Ryder'la olan ilişkisini öğrenen Saffron, gerçekten de Finnian Harabeleri'ne yakın bir yerde tökezlediğinden emindi. Ryder onun gibi birinin yaşamasına başka nerede izin verebilirdi ki? Cadı avcıları başka nereye gidip Ryder'ın nerede olduğunu ona sorabilirlerdi ki? Deimne'nin nerede olduğu hakkında. Kraliçe Proserpina'nın ilk oğlunun nerede olduğunu.

Saffron hastalanacaktı.

Sonunda sislerin arasından ikinci bir kulübe göründü ve Saffron tuttuğu gergin nefesini dışarı verdi. Daha fazla çan sesi

Evin saçaklarından sarkan çapraz demir parçaları ve çanlar, birbiri içine örülmüş koruyucu bitki ve çiçek çelenkleri, daha fazla demir nal ve sert çamur dış cepheye çakılmış çiviler. Demirin arasına serpiştirilmiş birkaç parlak gümüş tılsım fener ışığında parlarken elini ağzına götürten Saffron'un burnu ve boğazı yandı. Alfidel'deki tüm gümüşler gibi bunların da zengin kemik külünden yapıldığını gösteren hiçbir şey yoktu ve Saffron, Anysta'nın haritasında Finnian Harabeleri üzerinde yüzen dikenler görmediğinden emindi. *Nedenini* düşünmeye bile tenezzül etmedi. Böyle meraklara ayıracak gücü kalmamıştı.

"Önce bir göz atayım, bakalım gereken yerde mi?" dedi kocakarı, Saffron'un beklemesi için elini kaldırdı, sonra bir kez daha tekrarladı: "Son birkaç seferde sürgüyü hareket ettirdiğimde gözlerimi çıkarmaya çalıştılar."

Kocakarı yolun geri kalanında kapıya doğru düzensiz bir şekilde yürürken Saffron ayaklarını olduğu yerde sabitledi. Fenerini taşıdığı asayı kapıya vurdu ve kabaca seslendiğinde Saffron'un sıçramasına neden oldu: "Pençelerini bir daha üzerimde denemezsen iyi edersin, şeytan! Bana biraz saygı göstermezsen bu sefer tırnaklarından fazlasını keserim, duydun mu? Yapman gerektiği gibi iyi ve nazik davran."

Yanıt gelmedi ama Saffron yine nefesini tutmaya başlamıştı. Yaşlı kadın bir süre daha bekledikten sonra kapıdaki işaretler ve çiviler arasına gizlenmiş bir vizörün kolunu tuttu ve onaylayan bir baş hareketiyle Saffron'a dönmeden önce içeriye baktı. "Arka tarafta olmaları gereken yerdeler, gel de bak. kendin. Belki de sonunda bir daha kırbaç yememek için uslu durmayı öğrenmişlerdir."

Saffron hiçbir şey söylemedi. Sert adımlarla ilerledi, kendisini tuzağa düşürme ihtimaline karşı gözlerini önce kocakarıdan ayırmadı, sadece kapı geçmesine engel olduğunda bakışlarını vizöre doğru kaydırды.

Kulübenin içi karanlıktı, tüm pencereler bitki çelenklerinin ve koruyucu demir jetonların ağırlığı altında kapalıydı. Aradaki hafif aralıktan bile nemli ter ve küf kokusu geliyordu ve neredeyse ağzını tekrar kapatacaktı. Koştu

Gözlerini içerideki karanlık gölgelerin üzerinde gezdirerek yaşlı kadının 'arkada olmaları gereken yer' olarak bahsettiği şeyi bulmaya çalıştı.

Gözleri 'çocuk' dediği kişiyi buldu ve ciğerleri taze porsuk ağacından uzun bir nefes almak kadar derin ve yakıcı bir acıyla doldu.

Uzaktan bile olsa, Daurae Asche'nin uzun, mısır ipeği saçlarını; kıvrık boynuzlarını; hatta kapıdaki yarıktan kendisine bakan gözlerinin viski altın rengini bile tanıyordu. Nefret dolu, küçümseyen, karanlıkta saklandıkları yere yaklaşmaya cüret eden herkes için bir tehdit.

"Bu haldeyken ve o iğrenç boynuzlarıyla bile Prenses Aryadna'ya çok benziyorlar, değil mi?" Kocakarı yumuşak ama hoppa bir sesle sordu. "Efendi Deimne'nin onun ipliklerini geri getirmesi an meselesi. Bekle ve gör, ne kadar iyi uyacaklarını biliyorum."

Saffron'un zihninde son, anlaşılmaz bir farkındalık yerine oturdu. Tanımaktan, kabul etmekten başka bir şey istemediği son şey. Ama kapıdaki boşluktan Asche'ye bakarken biliyordu. Ryder Kyteler-Deimne-annesinin anı goblenini arıyordu, Daurae Asche de onun dokuma teknesiydi.

GEMİ

S Affron orada ne kadar durup baktığını bilmiyordu. Ta ki tepesindeki yağmur biraz daha şiddetlenip saçlarını ve omurgasını yeniden ıslatana kadar. Bir kez daha nefes alıyor, ama dauranın saklandığı hapishanenin güve yeniği ve küf kokan her yerini kokluyordu.

Bir anda çok fazla şeyi kavramak, onu sadece belirsizliğin daha da derinlerine gömüyordu. Çok fazla sayıda tiz, çarpıcı uyarı ve anlayış bir anda üzerine çöktü, sırtına çarptı, doğrudan yüzüne feryat etti. Onu, çılgılık atan bir hayaleti keser gibi her bir parçayı itmeye zorluyor ve sadece tek bir mutlak gerçeğin çınlamasına izin veriyordu.

Saffron, yanında Daurae Asche olmadan hiçbir yere gitmiyordu.

Kadına dönüp baktığında, düşünceleri yeniden hızlandı ve bir anda, geldiğinden beri söylediği her tuhaf şeyi yeniden gözden geçirdi. İhtiyacı olan tam yalanı bir araya getirdi.

"Çocuğun sürekli saçlarını yolmaya çalıştığını söylediniz, değil mi?" Yeni bir otoriteyle sordu, sesi pürüzsüz ve kendinden emindi, içi bir tenceredeki su gibi çalkalanmaya devam etse bile. Kocakarı kaşlarını çatarak başını salladı. "İzin ver de onlara yaklaşayım."

Kendilerine başka bir zarar verdiler. Efendi Deimne'ye vereceğim raporun eksiksiz olmasını istiyorum." Bu ismi telaffuz etmek Saffron'un dişlerinin neredeyse dilini koparacak şekilde kenetlenmesine neden .

"Oh, gerçekten tavsiye , efendim-"

"İsrar ediyorum," diye yanıtladı Saffron, bu kez yüksek bir fey'in pratik otoritesiyle. Bir Rowan cadısının. Hangisi önce ikna ederse. "O kişi bana zarar vermemesi gerektiğini çok iyi bilecek. Sizi temin ederim."

Kocakarı ona vahşi ve tereddütlü bir bakış attıktan sonra dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı ve geniş beline bağlı kemeri karıştırarak yırtık pırtık şalının altından Kral Ailir'in kendisinden bile eski bir anahtar çıkardı.

"Sen içerideyken kapıyı arkandan kilitleyeceğim, sadece bir uyarı," dedi anahtarı mandalın içine sokarken. "Seni öldürüp sonra da kaçmaları riskini almak istemem."

"Sorun değil," diye yanıtladı Saffron. Lanet bir kapının kilidini açmaya yetecek kadar kurak sıfat biliyordu. Umurunda değildi, sadece o lanet kulübenin içine girmek istiyordu ve yaşlı kadın bir kış gününde şurup gibi hareket ediyordu.

Sonunda içeri adımını atan Saffron, kapıyı neredeyse arkasından çarparak kapattı. Kapının kilitlenme sesi hemen ardından geldiği için kocakarı itiraz etmedi.

Kapalı hapishanenin yoğun sis bulutu kapının diğer tarafına geçtiğinde daha da kötüleşti ve Saffron ağzını kapatmamak için kendini zor tuttu. Kalbi göğsünde acımasızca çarpmaya devam ediyor, kulaklarında çınılıyordu; ancak arka köşede çömelmiş olan fey'in alçak, hayvani hırıltısıyla kesildi. Bir zamanlar ağırbaşlı ve düzgün olan, hayatta kalmak için en doğal içgüdülerine, neredeyse en vahşi köklerine geri dönen bir şeyin alçak, gürleyen uyarısı. Bir zamanlar tüm feylerin doğduğu toprak tepeciklerden pençeleriyle sürünerek çıkan bir yaratık.

Saffron bir elini kaldırarak yaşlı kocakarının izlemesini engellemek için görüntü parçasını kapattı. Bir kez daha Asche'ye döndü, yoğun havayı derin derin kendini Asche'nin günlerdir maruz kaldığı şeye katlanmaya zorladı. Saffron, daurae'nin gerçekte ne kadar uzun bir süre burada kaldığını düşünmek istemiyordu.

Finnian Harabeleri'ne geri getirilmeden önce insan dünyasında zaman Saffron için olduğu kadar uzayacaktı. Yukarıdaki Ériu, Finnian Harabeleri'ni bir hafta ve birkaç gün önce ararken, Saffron'un daurların tüm bu süre boyunca orada olduğu düşüncesini zorlukla hazmedebildiğini söyledi.

"Asche," dedi sonunda alçak ve sakın bir sesle. Ellerini hafifçe uzattı. "Benim, Asche. Ben Saffron."

Asche tısladı, sonra alay etti, birbirine karışmış sarı saçları yüzüne döküldü.

"Bu numarayı bir daha yutmayacağım, seni piç kurusu. Yaşlı kadının uyarılarına kulak vermeni ve yiyecek bir şeyler için o lanet olası gözlerini almadan önce buradan gitmeni öneririm."

Saffron kendini sakın kalmaya ve durduğu yerde kalmaya zorladı. İsteyeceği son şey, zaten yeterince korktukları ortadayken onları korkutmaktı.

"Gerçekten benim," dedi Saffron. "Bunu kanıtlamama izin ver, tamam mı? Bana benzemesi için büyülenmiş biri benimle aynı anılara sahip olamaz."

"Dene beni."

Saffron boğazındaki gergin yumruyu yuttu. Zihninde sadece kendisinin bilebileceği herhangi bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalıştı. "Beni Avren'den kaçırdıkları sabah, kardeşinin Ostara'daki nişan partisinde yaptığım şeyden sonra - tam kalkarken arabanın penceresinden boncuklu bir kitap ayracı saktun."

Asche gözle görülür şekilde .

"Boncuklu ve beyaz bir tek boynuzlu at vardı."

"Bu beni hiçbir şeye ikna etmiyor," diye ısrar etti Asche, ama kararlılıklarında bir titreşim yumuşamıştı.

"O..." Saffron omzunun üzerinden geriye baktı, bir sonraki sözlerini düşünürken sinirleri iyice gerilmişti. Onları fısıltıyla paylaştı. "Yaz Ortası Oyunları'nda seni tutan Güneş Işını'ydı, değil mi? Bir cadı avcısı gibi giyinmişti. Seni taşıyan , değil mi?"

"Ne?" Asche sordu ama şaşkınlıktan değil, birinin bunu bilebileceğine gerçekten şaşırdığından. Saffron sadece başını salladı.

"Aurasını gördüm. Kırmızı halesi, hemen öncesinde üvez meyvesi yediği için büyüyle zenginleştiği anlamına geliyor. Tek sebebi buydu.

müdahale etmedi. Sen de onu tanıdın, değil mi? Bir an için gözlerime baktın, sanki beni rahatlatmaya çalışıyordun."

"Cylvan'ı seçmeni istemiştim," dedi Asche'nin sesi çatlayarak ve Saffron'un kalbi de onunla birlikte parçalandı. Birkaç adım daha atarak başını salladı.

"Evet ve Cylvan iyi. Herkes, Cylvan, babalarınız, herkes peçe olayından sağ salim çıktı. Ve hepsi senin için çok endişeleniyor. Cylvan boş zamanlarının çoğunu denize bakan uçurumun kenarındaki aile sunağında Lugh'a dua ederek geçiriyor. Alfidel'deki tüm kahinler seni bulmaya çalışıyor. Ryder'ı da haftalardır ülkenin dört bir yanında takip ediyoruz-"

"Ama beni nasıl buldun?" Asche dik oturarak umutsuzca sordu. Omuzlarına örtülen battaniye kaymış, iple kabaca birbirine bağlanmış dar bilekleri ortaya çıkmıştı. Saffron'un boğazının arkasına bir safra kaçtı.

"Buraya nasıl geldiğimi ya da o kadının neden sizi görmeye geldiğimi düşündüğünü tam olarak bilmiyorum ama-" Saffron nefesini tutmak zorunda kaldı, ciğerleri tam olarak nefes alamayacak kadar sıkıydı. "-ama önemli değil, çünkü buradan çıkacağız. Seni eve geri götüreceğim. Yakınlarda, ormanın hemen içinde, Kışlık Saray'a bir kaplama var."

"Ne?" Asche yine mırıldandı. Saffron o sırada yüzlerini görebilecek kadar yaklaşmıştı ama bu durum soğukkanlılığını korumasını daha da zorlaştırıyordu. Asche bitkin görünüyordu, gözlerinin altındaki torbalar o kadar koyu renkteydi ki aslında morluk olup olmadıklarını anlamak imkânsızdı. Parlak altın rengi gözleri soluk tenine ve çökmüş yanaklarına rağmen her zamankinden daha yuvarlaktı. Sanki dünyada tek istedikleri orada duranın gerçekten o olduğuna inanmış gibi Saffron'a çılgınca bakıyorlardı.

Saffron neredeyse onları kucaklayacak kadar yaklaşmıştı ama onlar aniden bağlı ellerini uzattılar, gözleri bir kez daha kararmış ve soğumuştı. Asche kirli zeminde bir şeyler ararken Saffron şaşkınlıkla geri döndü. Keskin bir taş alıp Saffron'un ayaklarının dibine fırlattılar.

"Görmem için biraz kurak büyü yap. Benim tanıdığım Saffron üvez kanlıydı. İlkbaharda peçe ile yemin etmişti.

Mahkeme."

Saffron sorgusuz sualsiz itaat etti. Tek dizinin üzerine eğildi ama Asche'nin taşını almak yerine kolunun altından hematit esasını çıkardı.

"Bunu bana Morrigan'dan Profesör Adelard verdi," diye açıkladı Asche gözlerini kısarken. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Saffron asanın ucunu yıpranmış döşeme tahtalarına bastırdı.

Asche bir an için bunu düşündü. "Bir çiçek

çağır," dediler. "Bir iris."

Saffron küçük bir gülümsemeye karşı koyamadı. "Cylvan'ın favorisi."

Bu iki kelime Asche'nin gergin vücudunun yeniden hafifçe gevşemesini sağladı ve Saffron'un da aynı şeyi yapmasına izin verdi.

Kolaylıkla, hareketleri aceleye getirmemek için eline odaklanarak, '*büyü/çiçek/iris/mor*' yazan ogham işaretleriyle çevrili basit, kurak bir daire çizdi. Saffron asayı koluna geri koyduktan sonra elini dairenin temas noktasına yerleştirdi, gözlerini kapattı ve enerjisini büyüü yapmak üzere yönlendirdi. Çok basit bir şeydi, fazla zaman almazdı.

Ama içinden geçen büyü hissi hemen gelmeyince gözlerini araladı, belki de görev o kadar küçüktü ki fark etmemişti diye düşündü ama önündeki daire boş kalınca sinirleri gerildi. Belki yeterince odaklanamıyordu, belki de o anın stresi bu kadar basit bir şeyi yapmasını engelliyordu ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, büyüü ona itaat etmeyi reddediyordu. Tıpkı bir zamanlar zihninin arkasına sıkışmış olan kurdun, onu ne kadar uyandırmaya çalışırsa çalışsın kıpırdamayı reddetmesi gibi.

"Anlamıyorum-" Hayal kırıklığı kaçtı, Asche aniden bulundukları yerden fırlayıp Saffron'u yere çarpınca kısa kesildi. Parmaklarının gözlerine girmesi için hazırlandı ama dauralar ona saldırmadı. Onu kucakladılar, bağlı elleri başının üzerinde dolandı ve onu kavradı. Nefes nefese hıçkırıklara boğulmadan ve yüzlerini Saffron'un göğsüne gömmeden önce sıkı bir çaresizlikle sarıldılar.

"Tanrılara şükürler olsun!" Ağladılar. "Geleceğini biliyordum, biliyordum! Ama ne zaman geleceğini bilmiyordum, bilip bilmediğini bilmiyordum."

benimle ne yapmak istiyordu! Tanrım, çok korkmuştum! Sonsuza kadar burada kalacağımın çok korktum Saffron...! Tüm anılarımı çözecekler ve her şey için çok geç olacak sandım..." Asche sözleri anlamını yitirene kadar ağladı, pençeli ellerinin teninde morluklar bıraktığından emin olana kadar Saffron'a sarıldı

Saffron onları da aynı sıklıkla geride tuttu, kollarını Asche'nin ince bedenine doladı ve kirli gömleğinin içinden omurgasının çıkıntılarını hissettiğinde onları daha da yakınına çekti. Onları Cylvan'ı tuttuğu kadar sıkı tutuyordu, onları ilk bulan kendisi olsaydı Cylvan'ın tutacağı kadar sıkı.

"Her şey yolunda Asche," diye fısıldadı Saffron, daurae'nin hıçkırıkları onu boğarken sesi çatlıyordu. "Her şey . Artık güvendesin. Bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm. Yemin ederim seni kaçırdıkları ilk andan beri seni bulmaya çalışıyorduk. Seni eve geri götüreceğim, tamam mı? Ben buradayım. Buradayım."

"Eve nasıl döneceğiz?" Asche ıslak bir şekilde Saffron'un gömleğine doğru kekeledi. "Özellikle de büyü yapamıyorsan."

"Ne?" Saffron zayıf bir kıkırdamayla sordu. "Neden yapamayacağımı söylüyorsun... Çağırmadığım irisi mi kastediyorsun? Önemli bir şey değil, muhtemelen sadece-"

"Hayır!" Asche yeni bir panik ifadesiyle geri çekilerek haykırdı. "Bir keresinde bana peçenin insan dünyasında büyü yapmana izin vermeyeceğini söylemiştin!"

Saffron onlara baktı. Kulakları bu sözlerle çınladı, yüksek, parlak ve sağır edici.

"Ne?" Diye sordu. Sesi binlerce kilometre öteden geliyordu. Asche ona öylece baktı ve nerede oldukları hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti.

"Sen... insan dünyasındasın, Saffron," diye fısıldadı Asche, birkaç hecede boğulurcasına. "*Ire-land* denilen bir yerde. *Daire*, sanırım kasabanın adı..."

"İnsan-" Saffron boğuldu, iri gözlerle Asche'nin kolunu yakaladı. Zihni tekrar hızlandı, yüksek sesle konuşmak için bir düşüncüyü fırtınadan zar zor kurtarmayı başardı. "Finnian Harabeleri'nin dışında değil miyiz?"

Asche başını salladı, gözleri panikle kenetlenmiş kaşlarla onu arıyordu.

"O zaman diğerleri," diye ağzından kaçırdı Saffron. "Letty ve diğerleri, yakınlar mı-!?"

"Sanmıyorum," diye başını salladı Asche, alçak sesle konuşuyordu ama yine de Saffron'un göğsündeki rüzgârı dağıtmaya yetmişti. Arkalarına yaslandılar ve gözlerini ayırmadan kollarını Saffron'un başının arkasından çektiler. "Beni buraya getirdikleri süre boyunca gözlerimi bağladılar. Sanırım bizi ilk getirdikleri yerden itibaren birkaç saat sürdü. Belki de bütün bir gün. Sanırım yol boyunca bazı sınırları da aştık, çünkü sanırım dil değişti - ama sadece fısıltılarla. Sanki herkes birdenbire alışılmadık bir tür Eski Alvişçe konuşmaya başladı, ama asla yüksek sesle değil. Belki denizi bile geçtik, bilmiyorum, bilmiyorum, Saffron-"

"Her şey yolunda," diye ısrar etti Saffron. Adrenalini bastırdı ve kendini içinde bulunduğu ana dönmeye zorladı. Hayal kırıklığını, içini yakıp kavuran bir zehir gibi yutmaya zorladı kendini. Eğer Asche haklıysa, yabancı olduğunu düşündükleri, fısıltıyla söylenen Eski Alvece daha çok insan diliydi. Eğer Asche haklıysa, o zaman kaplama Saffron'u gerçekten de Ryder'ın bir zamanlar yaşadığı insan dünyasına taşımıştı. Kraliçe Proserpina'nın bir zamanlar yaşadığı yere. O kaplama sayesinde Fjornar'a bağlanmıştı. Saffron gerçekten de Avren'e ya da Finnian Harabeleri'ne yakın bir yerde ortaya çıkmamıştı.

Gözlerini kapatarak, bu gerçeklerin her birini dikenli düğümler gibi yuttu. Arkadaşlarını bulup eve götüremese bile en azından dauraları kurtarabileceğini anlamak ve kabul etmek zorundaydı. Ona yardım edecek üvez büyüsü olmasa bile, Asche'yi kaplamanın içinden geri getirebilirdi. Çürümüş eski bir evden çıkmak, kapının diğer tarafında nöbet tutan yaşlı kocakarıyı alt etmek, gerekirse Asche'yi yol boyunca sırtında taşımak için büyüye ihtiyacı yoktu. Tek yapması gereken kaplamadan geçip Kışlık Saray'a geri dönmekti. O zaman Taran onu duyabilirdi. Onu görmezden gelmeyen Taran, Saffron bilmeden perdenin arkasına geçtiği için ulaşamayacağı bir yerdeydi. *İnsan dünyasına.*

Varlığı, kendi varlığı, hasta oluncaya kadar döndü. "Sorun , sorun yok," diye tekrarladı, bir elini yüzüne bastırarak ve yönünü bulmaya çalışıyordu. Tekrar nefesini tuttuktan sonra, Asche'nin yüzüne dolanmış saçlarından bir tutam kopararak iç çekti. Gözlerini kapattı ve evin bulanık, ılık havasını içine çekti.

"Seni Alfidel'e geri götüreceğim. Cylvan'a, tamam mı?" Tekrar söz verdi. "Geri döndüğümüzde, tüm yolu trenle gideceğiz. Sana yiyebileceğin kadar çok ikram alacağım. Fiachra'yı Cylvan'a ve krallara geldiğinizi haber vermesi için göndereceğim. Her şey yoluna girecek; iyi olacaksın."

Asche'nin ayağa kalkmasına yardım eden Saffron'un için için kaynayan öfkesi, daurae'nin orada mahsur kaldığından beri ne kadar zayıfladığını hatırlayınca biraz daha . En azından Alfidel'deki kadar uzun bir süre olmamıştı. Sadece bir kısmı. Yine de Saffron daha fazla bekleseydi neler olabileceğini düşünmek istemiyordu.

Ardından en güven verici düşünce geldi; daurae güvende olduğunda, Saffron nasıl geri döneceğini bile biliyordu. Asche'yi Avren'de güvende bırakacak ve hemen geri dönecekti. Kışlık Saray'a, Fjornar'a dönecek, ormandaki kaplamadan geçecekti. *İrlanda'da Daire'ye* giden yolu bulacaktı; ne pahasına olursa olsun Londra'ya giden yolu bulacaktı. Arkadaşlarını bulacaktı, Sunbeam'i bulacaktı. Hepsini eve getirecek ve ancak o zaman, Saffron ona hayatlarını emanet etmişken, Sunbeam' Asche'nin böylesine tehlikeli bir çıkmaza düşmesine nasıl izin verdiğini tam olarak öğrenmek isteyecekti.

O zamana kadar Asche'nin elini tutacak ve onları eve götürecekti.

'U ARACILIĞIYLA KARIŞTIRMAK DAĞINIKLIK 'UN ANNESİNİN YAZLIK-KRALIÇE

Proserpina'nın kulübesi-Saffron kendini sakın kalmaya zorladı. Kapının diğer tarafındaki kocakarı sürekli seslenip iyi olup olmadığını ya da içerideki şeytanın serbest kalıp bağırsaklarını deşip deşmediğini sorarken bile. Saffron her seferinde iyi olduğunu ve çocuğa bakmayı neredeyse bitirdiğini söylemekle yetindi.

Sonunda kocakarı ona inanmaktan vazgeçecek ve sürgüyü sürükleyerek açıp kendine bakacaktı ve Saffron bunu bilerek geçen her dakikayı hissetti. Ama Asche'nin üzerinde sadece ince bir gömlek ve pantolon vardı, belki de koşmaya çalışmaktan vazgeçirmek için ayaklarında bir çift ayakkabı bile yoktu. Özellikle Kışlık Saray'a döndüklerinde giymeleri için daha sıcak tutacak bir şeyler bulmalıydı.

Eski püskü bir pelerin üzerinde karar kılan Saffron, onu duvardaki bir kancadan çekip çıkardı ve diğer tozlu eşyalarından oluşan bir kule hareketle parçalanınca yüzünü buruşturdu. Kocakarının tekrar seslenmesi için hazırlandı, çılgınca inandırıcı bir yalan uydurmaya çalıştı; seslenmeyince şaşırdı. Sadece sessizlik olduğunda şaşırdı, öyle ki kapıya doğru süründü ve sürgüyü iterek uzaklaştırdı. Yaşlı kadın diğer taraftan gitmişti, kapıyı arkasından kilitlediği için hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Önemli değildi, kapıyı açmak için kurak büyü kullanamazdı belki ama bir kapıyı kırmanın büyü dışı pek çok yolu vardı. Özellikle de kraliçenin kendisi kadar eski, çürümüş tahtadan yapılmış bir kapıyı.

Eski pelerini Asche'nin başına örterken, naftalinin ağır kokusuna karşı burunlarını kırıştırdılar ama şikâyet etmediler.

"Sanırım onu yakmak için ateşini kullanamazsın, yoksa çoktan denemiş olurdun, değil mi?" Saffron kapıya dönüp ellerini tahtanın, tokmağın, kilidin ve menteşelerin üzerinde gezdirerek sordu.

"Çok fazla üvez-" Asche cevap verdi, "-ve buradaki diğer anti-fey saçmalıkları. Tanrım, yeniden nefes alabilmeyi dört gözle bekliyorum."

"Seni suçlayamam," dedi Saffron, kırık bir metal kazık bulana kadar yeri aradı, onu kilit sürgüsünün kenarıyla hizaladı ve donuk bir sesle eski tahtaya çarptı. "Biliyorsun

-Annenle tanıştım, Naoill. Birden aklıma neden senin ateş büyüyle, Cylvan'ın ise rüzgâr büyüyle doğduğu geldi-" *Thud*. "İkiniz de gerçekten ejderha soyundan geldiğinize göre."

Asche yine burnunu . "Bunun bir yalan olduğunu mu düşündün?"

"Hayır, sadece Cylvan her şeyi abartır, bu yüzden bu iddia için de aynı şeyi varsaydım. Beni kandırılmış olarak kabul edin."

"Annemin seni yememesine şaşırdım."

"Neredeyse yapıyorlardı. Ben bu uçurumdan düştükten sonra yapacaklarını düşündüm..."

"Ne?"

"Hiçbir şey, eve dönerken sana her şeyi anlatacağım."

Asche zayıf bir kahkaha attı, sesi Saffron'un yüreğini burktu. "Seni özledim, Saffron."

Thud. Thud. Güm. Saffron metal çivinin ucunu tahtaya sapladı ve donmuş bir elmadan ısırık alır gibi kilidin kenarını yavaşça parçaladı. Ama bir sonraki vuruş için geri çekilirken, bunun sonunda kilidi kıracak vuruş olabileceğini düşünürken, yaklaşan sesleri duyduğu anda Saffron'un bedeni taş kesildi. İki kişi.

"Tanrı aşkına ne düşünüyordun, Fidelma, lanet *olsun!*"

"*Kahretsin,*" diye tısladı Saffron, önce Asche'ye, sonra da kapıya baktı. Sürgüyü bir santim kadar açtı ama başka bir şey yapacak zamanı yoktu. Ryder sadece birkaç metre ötedeydi ve hızla yaklaşıyordu. Vahşi, öfkeli, kırmızı suratlı görünüyor ve bir hayvan gibi kulübeye doğru ilerliyordu.

Saffron elini uzatarak Asche'yi yakaladı ve onları kapının yanına itti. Asche ona arkadan yapıştı, sürgü itilerek açılırken nefeslerini tuttular ve Ryder içeriye baktığında boş olduğunu gördü. Saffron adamın ne kadar ağır, öfkeli ve çaresiz nefes aldığını duyabiliyordu. Metal çubuğu daha sıkı kavradı.

Kapıya yapılan saldırı kilidi sıkıştırmış olmalıydı, çünkü Ryder geri çekilip omzunu tahtaya çarpmadan önce anahtarla kilidi açmayı iki kez denedi. Sağır edici bir sesle çürümüş lifleri kırdı ve tökezleyerek kulübeye girdi.

"Neredesin, küçük fare-!" diye hırladı karanlığa doğru. Belindeki siyah cadı avcısı peçesi Saffron'un bıraktığı bıçak yarasının üzerine sıkıca kapatılmıştı ama kan kumaşa çoktan işlemişti. Bileklerindeki kelepçeler de gitmiş, geriye sadece şişmiş morluklar kalmıştı; muhtemelen Saffron, kocakarının mutfağındaki gösterişli yüzüğü düşürmeyi hiç düşünmediği için bu şansı elde etmişti.

Ryder kulübeyi ararken döndü, gözleri Saffron'unkilerle karşılaştığı anda dondu, aralarındaki metal çubuk kalktı.

"Sanırım bu annenizin kapısıydı, Efendi Deimne," dedi Saffron, sesi titreyerek. "Size kızgın olduğunu söyleyebilirim ama sanırım onunla tekrar konuşabilmeniz için daha uzun bir süre geçmesi gerekecek."

"Sen-!"

Saffron metal çubuğu Ryder'ın çenesinin yan tarafına vurarak onu bir küfür yığını halinde yere düşürdü. Arkasından Asche kapıya doğru fırladı, diğer taraftaki kocakarıya çarptı ve küçük bir alarm çığlığıyla onu aşağı itti. Saffron daha fazla vakit kaybetmedi, adam bacağına uzanırken çubuğu Ryder'ın koluna savurdu, metal parçayı ona fırlatmadan önce geriye doğru tökezledi, sonra daurae'nin peşinden gitmek için döndü.

"Asche, bu taraftan!" diye bağırdı, ellerine ulaştığında onları yakaladı ve bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı koştu. Doğruca kraliçenin kulübesinden yüz adım ötedeki kalın ağaç duvarına girdi. Hemen arkasından Ryder seslendi, sesi öfkeyle patlıyordu. Saffron arkasına bakmadı. Sadece Asche'nin eline yapıştı ve koşturaya başladı.

KUŞ

C Ağaçların arasından ilerleyen Saffron, bir eliyle alçak dalları ve uzun eğreli otlarını yolundan çekerken diğeri eliyle de onu takip eden Asche'yi sıkıca kavradı

hemen arkasından. Belirgin bedensel yorgunluklarına rağmen dauralar hızlı hareket etti; nefes nefese kalmalarına rağmen ona ayak uydurmayı başardılar, ta ki Kış Sarayı'nın soğukluğu kaplamadan geçip tenlerini ısırana ve Saffron feyleri nazikçe sırtına almak için kısa bir süre durana kadar. Ayakkabıları olmadan karda yürümek zorunda kalmalarını istemiyordu. Asche bir kez bile nereye gittiklerini ya da eve nasıl döneceklerini sormadı; karşılığında sadece Saffron'a sarıldı. Sahip oldukları her şeyle ona güveniyorlardı. Onları bir daha bırakmayacaktı.

Sanki kanı, yakalayabileceği ilk büyüünün tadına varmak için ileriye uzanmış gibi, Saffron tam o anda damarlarında karıncalanma hissetti. Tanınma duygusu ona zorla çarptı ve neredeyse kadim bir meşe ağacının altında ezilmiş gibi ayakları yerden kesildi. Ağrıyan göğsünü tutarak ilk şoku atlattı, Asche'yi yeniden kavradı ve ilerlemeye başladı ama bir dakika geçmeden arkalarından bir şey fırladı.

O kadar hızlı döndü ki Asche'ye olan hakimiyetini kaybetti, Saffron ellerini dışarı doğru iterken daurae soğuk toprağa yuvarlandı. Kocakarı ellerine çarparak neredeyse bileklerinden birini koparacaktı ki elleri sekerek topuklarının üzerine düştü. Bu güç Saffron'u da geriye, çamura doğru savurdu ve daurae inleyip kaçışırken Asche neredeyse altında eziliyordu.

Kocakarı onlara doğru tırmanırken zar zor sıçradılar. Saffron onu önce bir tutam vahşi saçından yakaladı, ancak kadın kendini toparlayıp saldırısını ona yöneltti. Adamı pençeleyip kirli tırnaklarını yanağından aşağı geçirerek hırladı ve dişlerini adamın yanağına, gözlerine bir santim kadar yaklaştırdı.

Dişlerini sıkkan Saffron sadece ulaşabildiği ince büyü şeritlerini çağırmaya çalışabildi ama hiçbir şey bulamadı, çekip ona karşı kullanabileceği hiçbir şey. Kısa süre sonra fark etmedi -Asche omzunun üzerinden belirip ağır bir dalı sallayarak başının arkasına indirdiğinde. Kocakarının Saffron'un göğsünün üzerine yığılmasına yetecek kadar.

"Hadi," dedi hemen, Asche'nin nefes alış verişlerinden anlamıştı zaten. Asche'nin oyalanmasını, görmesini istemiyordu. Tartışmalarına fırsat vermeden onları sırtına aldı ve nefes almak için kendine bir saniye bile fırsat tanımadı. Tek yapması gereken Asche'yi eve geri götürmekti.

SAFFRON'UN ZİHNİNİN ARKASINDA BİR VARLIK KIPIRDANDIĞI ANDA

Taran'ı Ire-land'in yosunlu orman zemininin yerini alan ince kar halısına çağıran kelimeler ağzından çıkmaya başlamıştı bile. Saffron çoktan Asche'ye pelerinini vermiş, daurayı hâlâ sırtında taşıyor ve havanın giderek soğuyan soğuğuna karşı boğazı ağrırken ağır ağır nefes alıyordu.

Neredeyse Taran'ın *gelmesini* haykıracaktı ve kurt öyle bir güçle yere çarptı ki burnu neredeyse buz tutmuş toprağa çarpacaktı. Sonra o kadar hızlı döndü ki arka ayakları karın altındaki toprağı yırttı, tanrılar aşkına ne olduğunu sormak için Saffron'a dişlerini gösterdi ama Saffron'un sırtındaki Asche'yi görünce taş kesildi. Parlak kırmızı gözleri hiç kırpmadan

daurae'ye baktı, sonra da şaşkınlıkla Saffron'a döndü. Saffron ona küçük bir baş hareketiyle söz verdi. Onaylama. *Bunlar onlar.*

Taran başını hafifçe eğdi, hâlâ şoktaydı ve geniş gözlerle yavaşça yaklaştı. Ayak ayak üstüne atarak Saffron'un sırtındaki genç yüksek fey'i usulca kokladı.

"Merhaba, Taran..." Asche belirsizlik içinde söylenirken Taran'ın kulakları yassılaştı ve ardından sesli bir şekilde sızlanmaya başladı. Bunalmış bir köpek gibi geriye doğru tepindi, sonra tekrar ileri atıldı, sızlanıp Asche'nin bacağını ısırды, ardından çamurlu patilerini havaya kaldırıp Saffron'un omzuna yerleştirdi ve Asche'nin yüzünü baştan aşağı yaladı. Saffron canavarın ağırlığı altında tökezledi, ona küfretti ama içinden kaçan zayıf kıkırdamaya karşı koyamadı.

"Onları taşımama yardım eder misin?" diye sordu ve Taran hemen ayaklarını tekrar karın içine dikti. Saffron dauraları dikkatle Taran'ın sırtına aktardı, Asche sırtarak parmaklarını Taran'ın kalın siyah kürkünde gezdirdi. Taran'ın dev kafası iki omzunun üzerinden geriye doğru dönmeye devam ediyor, sanki hâlâ inanamıyormuş gibi Asche'ye daha iyi bakmaya çalışıyordu. Her denemesinde boynunu bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Hatta bunun bir hile olmadığından emin olduğunda dönüp tekrar Safran'ın üzerine atladı, sevinçle uluyup bir daire çizmeden önce minnettarlıkla yüzünü yaladı. Bu Asche'yi güldürdü, bu da Saffron'u güldürdü, bu da Taran'ın tekrar tekrar bağırıp havlamasına neden oldu.

Kaplamanın son izlerine doğru ilerlerken hava daha da soğudu, kar daha da derinleşti ve Saffron kapalı gökyüzünün ötesinde güneşin olması gerekenden daha hızlı yükseldiğini fark etti. Taran onaylamak için konuştuğunda nedenini hatırladı.

"Saatlerdir yoksun. Arkadaşların muhtemelen endişelenmiştir."

Elbette, o kadar bir süre için bile olsa insanların dünyasında bulunmuştu. En azından onun için küçük bir miktar. Asche'yi iyileştirmek için harcadığı süre bir ya da iki saatten fazla olamazdı ama Alfidel'de bu süre neredeyse beş saatti. Gün doğumu çoktan gelip geçmişti. Saffron'un saatler önce arkadaşlarının yanına dönmüş olması gerekiyordu. Çoktan Avren'e giden bir trende olması gerekiyordu ve Cylvan'ı düşündükçe midesi bulanıyordu. Saffron söz vermişti.

İçindeki burkulmayı bir kenara iterek kendini tekrar Asche'ye bakmaya zorladı. Cylvan'ın, Saffron'un ona kimi iade ettiğini görünce anlayacağını biliyordu.

"İnsanların dünyasındaydım," diye cevap verdi ve Asche'nin sırtına dokunmak için uzandı. Taran'ın kafası o kadar hızlı döndü ki, Asche neredeyse onun ensesindeki tutuşunu kaybediyordu. "Biliyorum, sadece sonra açıklayacağım. Önce daurayı güvenli bir yere götürelim."

Taran başka soru sormadı ama Saffron onun ortak zihinlerini kurcaladığını hissedebiliyordu. Saffron'un anılarına girmeye çalışıyor, tam olarak nereye gittiğini, oraya nasıl geldiğini, Tanrılar aşkına tüm bunların ortasında Asche'ye nasıl rastladığını öğrenmeye çalışıyordu. Konuşacak zaman olsa bile Saffron nereden başlayacağını bilemezdi. Düşünmek için fazladan zamanı olsa bile daha iyi bir fikri olacağından emin değildi. Saffron öğrendiği diğer her şeyi anlattığında Taran'ın da soğukkanlılığını koruyabileceğinden emin değildi. Yine de hayalet gibi düşüncelerin, gerçek açıklamalardan çok hisler olarak zihninden geçmesine engel olamıyordu. Çok fazla detaya girmeden Taran'ın da tadına bakmasına izin verdi. Üzerinden geçerken kurt gözlerini dikip önüne baktı.

Ryder Kyteler aynı zamanda Finn O'Daire'dir, aynı zamanda Deimne'dir, aynı zamanda Kraliçe Proserpina ve insan sevgilisi Adone'nin ilk oğludur...

Bence - hayır, Asche'yi kraliçenin anıları için dokuma bir kap olarak kullanmayı ve onu hayata döndürmeyi amaçladığından eminim...

Eğer Saffron o cep kaplamasından geçip insanların dünyasına girmemiş olsaydı, eğer Ryder herhangi bir noktada kraliçenin hafıza duvar halısını daha önce bulmuş olsaydı, bu düşüncüyü aklından bile geçiremedi. Sadece elini tekrar Asche'nin sırtına bastırdı. En az onları taşıyan kurt kadar koruyucuydu.

"Ah," diye fark etti, kısa bir süre durdu ve döndü. "kaplamayı kullanabiliriz. Kralın kalesinden Avren'e giden yolu. Sence de öyle değil mi? Fjornar ne tarafta, Taran?"

Taran burnunu havaya kaldırıp koklamaya başladı ama ağaçların arasından aniden fırlayan metal bir çubuk başının yan tarafına çarparak onu . Asche neredeyse kurdun sırtından yere düşüyordu.

Saffron onları yakalamak için ellerini uzatmasaydı canavar tökezleyecekti. Telaşla arkasına döndü; tam o sırada Ryder'ın bir kar ve buz telaşıyla ağaçların arasından fırladığını gördü.

Çenesinin yan tarafında, Saffron'un kulübede aynı metal kırıla vurduğu yerde şişen bir yarık alevlendi; karnındaki bıçak yarası açık kaldı ve parlak kırmızı ve tedirgin edici bir şekilde gömleğinin içine sızdı. Dikkati Saffron, kurt ve daurae arasında gidip gelirken adamın gözleri geniş ve arıyordu, saçları kar ve çam iğneleriyle karışmıştı. Bir elini kaldırıp onları işaret etti.

"O benim," dedi. "Adil ve dürüstçe aldım, majesteleri. Beni soydun. Ve geri alacağım." "Cesedimi çiğnemedi," diye cevap verdi Saffron. "Beni kışkırtma."

"*Bırak beni,*" diye hırladı Taran ama Saffron onu durdurmak için elini uzattı. "Asche'ye iyi bak," diye fısıldadı, aynı hareketle asayı kolunun altından çıkardı. içine yerleşti, uzunluğu iki parmağının arasına tam oturdu ve hâlâ taktığı peri yüzüğünün kayışıyla hafifçe şingırdadı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Gözleri Ryder'a döndü, adamın kendi parmaklarında da bir dizi yüzük vardı. Bir elinde iki, diğerinde dört tane.

"Git," diye fısıldadı Saffron. Taran itiraz edercesine hırladı ama Saffron bir sonraki komut olarak aynı şeyi fısıldadı. Taran hırlayarak, dönüp kolları yırtmadan önce direnebildiği kadar direniyormuş gibi başını eğdi. Saffron, Taran'ın kaplamayı tek başına geçemeyeceğini, aralarında çok fazla mesafe kalır kalmaz ortadan kaybolacağını biliyordu ama Ryder bunu bilmiyordu. Burun deliklerinin bu manzara karşısında alevlenmesinden belliydi.

Taran'ın izini daha iyi görebilmek için hareket etti ama Saffron onu takip etti. Ryder'ın duraklamasına neden olacak şekilde asasını kaldırdı.

"Bu kadar yeter," dedi Saffron. Her kelimenin ardından nefesinden bir buhar püskürüyordu. Tepesinde yine kalın kar demetleri yağmaya başlamış, onu sıcak tutacak bir pelerin olmadan yağmurdan ıslanmış tuniğinin altında tenini buruşturmuştu. "Kötü yaralanmışsın. Asche'yi geri aldım. Arkadaşlarımı nerede bulacağımı ve onlara nasıl ulaşacağımı biliyorum.

senin yardımın olmadan. Senin gerçekte kim olduğunu biliyorum ve yakında herkes de öğrenecek."

"Hiçbir şey bilmiyorsunuz, majesteleri," dedi Ryder, ama açıkça kastettiği korkutucu zehirden yoksundu. Ryder da bunu biliyordu, çünkü dişleri gözle görülür bir şekilde sıkılmıştı.

"Onu geri getirmenin amacı ne?" Saffron bir anlık samimiyet riskini göze alarak sordu. Gözleri Ryder'ın titreyen eline kaydı. Saffron'un sırtının arkasında, ensesine doğru nefes alıp veren, ısıltılı ve sıcak, soyut bir varlık dönüyordu. "Kulübede, sadece onu daha iyi anlamak için onu bulmaya çalıştığını söylemiştin. Bunu Asche'yi bir araç olarak kullanmadan da yapabilirdin. Masum bir insanı öldürmeden. Bir çocuğu, Ryder-"

"Annemle ilgili bazı şeyleri ancak onunla yüz yüze konuşarak anlayabiliyorum," diye cevap verdi Ryder, başını öne eğmiş, bir hayvan gibi Saffron'u izliyordu. Karda bir tavşana bakan bir kurt gibi... Saffron'un çoktan kurtlar üzerinde bir efendi haline gelmiş olması önemli değildi.

Yüzüğün bandı kendi içinde bir vuruş görevi görür. Bir peçe sıfatını bildirmek için.

Saffron sıçradı. Neredeyse dönecekti ama önce kaslarını kilitledi. Bu kendi sesiydi. Sanki arkasında saklanan bir şey tarafından net bir fısıltıyla söyleniyordu. Kanını karıncalandırıyor ve peri şarabı gibi parıltıyordu. Peçe ona yalvarıyordu.

Sadece bir tanesiyle, geçerken nereye gideceğine benim karar vermeme izin veriyorsun.

"Yapma-" diye fısıldadı, bu kadar ani bir şekilde uzaklaştırılmak istemiyordu.

İsteklerine itaat edeceğim. Seni tanıyacağım.

Safran yuttum karşı ve yumru içinde onun Boğaz.
Onun Gözleri Ryder'ın parmaklarındaki altı yüzüğe döndü. Yaz Ortası Oyunları'nda, o korkunç gösteride toprağı kiralamadan önce taktığı altı yüzüğü hatırladı. Orada, karda taktığı aynı numarayı.

Sana dokunmasına izin verme, diye uyardı peçe ve bir şey Saffron'un gözlerini Ryder'ın sol eline, özellikle de yüzüklerden dördünü taktığı eline çevirmesine neden oldu. *O halde sana yardım edemeyeceğim.*

Saffron sormak istedi ama zamanı yoktu. Bunun yerine titrek bir nefes verdi ve elini asasının dar uzunluğunun etrafında sıkı. Peri bandı derisine bastırđı ve Adelard'ın ona böyle zalim yüzüklerin nasıl dövüldüğüne dair anlattıklarını hatırladı.

"Özür dilerim," diye devam etti usulca. "Seni incitmek istememiştim."

Benim rızamı aldın, Rowan Cadısı. Ben senin müttefikinim; sen de benim. Hayalet gibi parmaklar Saffron'un ensesinden omzuna, kolundan aşağıya, elindeki asanın yüzüğün bandına vurduğu yere doğru ilerledi. *Parmaklarınla bir daire oluştur. Bana nereye gitmek istediğini göster. Unutma, bu niyetle ilgili.*

Saffron burnundan derin bir nefes aldı. Zihni hızla çalışarak Ryder'ın durduğu yeri aradı ama o hareket edemedi Ryder harekete geçti. *Tak, tak;* adam durduğu yerden kayboldu ve Saffron zar zor eğilerek yolundan çekilirken bir an sonra adam arkasında belirdi.

Ryder ona doğru pençelerini savurdu, Saffron'ın atletinin arkasından zar zor bir avuç yakaladı ama Saffron döndü, Ryder'ın göğsüne bir çizme çarpıp onu savurdu ve aynı anda parmaklarını perdenin söylediğı gibi bir daire şeklinde kıvırdı. Anında toprak altından çekildi, onu düşme, sıkışma, uçma hissiyle boğdu ve Ryder'ın az önce durduğu küçük açıklığın diğer tarafında tekrar cisimlendi. Ryder onu şaşırtmadan hemen önce, tam olarak görünmeyi hayal ettiği yerde.

"Pekâlâ," diye hırıltılı bir sesle göğsünü tuttu, *bir kez vurmanın* ne demek olduğunu hemen anladı ve perdenin onu dilediğı gibi hareket ettirmesine izin verdi. Boğucu, kaotik ve sinir bozucuydu ama aynı zamanda onu sıcak bir adrenalinle dolduruyordu; ayaklarını yere basmasını sağlayan tüm kurallardan vahşi, bağısız bir kurtuluş hissiyle.

Ryder kapıyı iki kez daha çaldı ama bu sefer Saffron hazırlıklıydı. Adamın bir kez daha yanında belireceğini bildiğı için yuvarlanarak yoldan çekildi; Ryder bunu yaptığı anda Saffron bir kez daha vurdu ve onun yerine arkasında belirdi. Kemerinden çıkardığı obsidyen bıçağı uzun bir kavis çizerek salladı ve Ryder'ın sırtını boydan boya kesti.

Ryder bağırdı, ayağı takılıp öne düştü, sonra döndü ama Saffron tekrar vurup kendini adamın ulaşamayacağı bir yere atmadan önce değil. Bu kez, kırbaç darbesiyle ayakları yerden kesildi ve karda yuvarlandı, Ryder havada süzülerek geri gelip bir ayağını Saffron'un bileğine çarparak bıçağı savurduktan sonra çenesine tekme atarken başını zar zor kaldıracı. Saffron'un dişleri birbirine çarparak kırıldı ve kara kan tükürdü ama Ryder'ın eli onu boğazından yakalamadan hemen önce tekrar vurdu.

Bir düzine metre yeniden ortaya çıkan Saffron, elleri ve dizleri üzerine çöktü, beyazlıkta bıçağını aramadan önce yere daha fazla kan tükürdü. Geniş alanda kaybolmuş, kar üzerlerine düştükçe daha da derinleşen soğuk örtünün yüzeyinin altında kaybolmuştu ama sonra örtü gözlerinin arkasını gıcıkladı ve görüşünde sayısız ağ benzeri çatlak parıldı. O ya da Ryder her geçtiklerinde örtüde taze ve çiğ gözyaşları kalıyordu. Yırtılmış ve kişinin geçtiği yöne doğru uzanıyor ve Saffron'a tam olarak nerede olduğunu ve Ryder'ın bıçağı nereye attığını söylüyordu.

Ryder onun aradığını gördü, kendi kafası da aynı şeyi yapmak için döndü. Saffron bir kez daha vurup adamın ulaşabileceği bir yere yığılırken, Ryder ellerini uzattı ve aramak için karları yırttı. Tozun içinde bıraktığı kraterde zar zor görünen bıçağı almak için çabalıyordu. Bir saniye içinde Saffron bir yüz metre daha uzaklaştı ama bu sefer dizlerinin üzerine çöktü ve Ryder'ın çizmesiyle ilgisi olmayan kanı ağzına tükürdü. İçinin derinliklerinden gelen kan burnunun arkasını doldurarak şişti ve görüşü dönerken gözlerinin yanmasına neden oldu.

Hâlâ zayıfsın! Peçe ağladı.

"Siktir git!" Saffron, saygısızlık ettiği için peçenin kendisine pençe attığını hissederek karşılık verdi. Sadece ağzını ve burnundan damlayan taze kanı sildi, ayağa kalktı ve açıklığı bir kez daha aradı ama Ryder'ı hiçbir yerde bulamadı.

"Nereye gitti?" Her yöne dönerek sordu; ta ki ağaçların arasından uzaktan gelen iki vuruş sesi yankılanana ve kar kümeleri yankılardan yere düşene kadar.

Saffron onu takip etmek için arkasına döndü, Taran'ın koşan ayak izlerinin geldiği yönden geldiklerini fark edince midesi bulandı.

"Beni oraya götür!" Talep etti. Peçe bir uyarıda bulundu

-Ama Saffron çoktan parmaklarının etrafında dönmeye başlamış, bir anda yutkunmuştu.

En az bir mil ötedeki karın içine düştü, hırlayan ve ayağını kaybeden bir şey tarafından çiğnendi, sırtının üzerinden karın içine fırlatıldı. Dişleriyle kolunu kavrayıp havaya kaldırdı ve Taran'ı iterek uzaklaştırdı; kurt panik içinde özür dileyen bir iniltiyle hemen geri çekildi. Canavar daha sonra dönüp Asche'nin karda kendini topladığı yere doğru koştu ve Saffron'un adını haykırmadan önce Taran'ın sırtına geri süründü.

Saffron ayağa kalkmayı başardı, ancak giderek artan güçsüzlüğünün ağırlığı altında sallanıyordu. Burnundan serbestçe kan akıyor, damlalar gözünün kenarında toplanıyor ve kulaklarını kısmen tıkıyordu. Taran'ın büyüünün etkisini hafifletmek için yanında olması bile yeterli değildi. Travmanın bir kısmını absorbe edecek bir tanıdığa sahip olsa bile, Saffron hâlâ Baba'nın bir zamanlar tarif ettiği gibi bir vadi cadısıydı. Onu düzgün bir şekilde dengeleyecek bir köprü ortağı olmadan. Bunu biliyordu ve Ryder'ın da bildiğinden emindi, çünkü adam durdukları yerden birkaç metre ötede birdenbire ortaya çıkmıştı. Kamburlaşan ve kan tüküren Saffron, obsidyen bıçağını önünde çaprazladı.

Ryder kibirli bir sırıtışla, "Kendini öldürüyorsun," dedi. "Bütün bunlara değer mi Saffron? Sen ölürsen köpeğinin de öleceğini biliyorsun. Ve sonra burada sadece ben ve daurae kalırız."

"Bok ye!" Asche bağırdı ve Ryder'ın gülümsemesi daha da genişledi.

"Neden daha yakına gelip bunu söylemiyorsun, seni küçük sıçan?" Elini tekrar vuracakmış gibi hareket ettirerek sertçe konuştu ama aniden gökyüzünden gelen büyük bir fırtına ağaçları yırttı, buz ve karı bir kasırgayla savurarak etraflarındaki her santimi kör etti. Saffron geriye doğru tökezledi, Taran'ın sadece birkaç adım gerisinde olduğunu biliyordu. Asche'yi yakalamaya çalıştı, kaosun içinde peçenin varlığını arıyordu, ikisinin de aynı anda geçmesi için bir yol bulmaya çalışacak kadar çaresizdi.

Bekle! Taran, Saffron'un parmaklarıyla çemberi oluşturmasından sadece bir an önce Saffron'un zihninde havladı. Başını kaldıran Saffron

Sebebini arařtırdı ve devasa bir gölge gökyüzünden dalıřa geçip üzerlerinden geçerek daha fazla kar ve sisi çalkaladıktan sonra yere dūřup neredeyse Saffron'un dengesini nefesi kesildi.

"Naoill-!"

"Anne!" Asche haykırdı ve bir anda sisin içinden bir ateř sūtunu yırtıldı. Saffron'un ayaklarının dibindeki karı yırtarak etraflarındaki havayı temizledi. Gölgenin dūřtūğū yerden biri fırladı ve Saffron hemen onun Maeve olduğunu fark etti.

"Saffron!" Önce seslendi, ardından Safran'ın sarıldığı kişiye görüncce kısa bir süre durdu. "Oh-oh *tanrılar! Ne-!*"

"Zaman yok!" Saffron bağırarak karşılık verdi. Taran'ın sırtından Asche'yi kaptı ve kollarını dauraya saran Maeve'in üzerine itti. "Alın onları! Sen ve Naoill, onları Avren'e geri götürün! Hemen!"

"Ama-!" Maeve denedi ama Saffron onu itti. "Acele et, o-!"

*Tak, tak-Ryder'*ın geçişi sisin içinde çınladı. Saffron aramak için etrafına bakındı ama onları henüz bulamamıştı. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Havadaki kar ve buz ancak bir süre daha havada kalarak Ryder'ın avını körleştirebilirdi. Maeve de o anda bunu anlamış gibiydi; yine de tereddüt etti, sonra aceleyle kolunu Saffron'a doladı. Onu sıkıca kucakladı ve bunu yaparken titredi.

"Eve geri dön," dedi. "Bizi bırakma."

"Ben-" Maeve geri çekilince Saffron söze başladı, Asche'nin gözleri yaşardı. "Seninle... Seninle orada buluşacağım," dedi ve elinden gelen en güven verici gülümsemeyi sundu. "Söz veriyorum."

Maeve daha fazla vakit kaybetmeden karda ömelmış ejderhaya doğru dönen sisin içinde koşmaya başladı. Saffron, Naoill'in kayıp çocuklarıyla birlikte ortaya çıkan feyli kadına verdiğı tepkiyi görebilmeyi diledi ama bunu bekleyip daha sonra duyacaktı. Ryder'ın ulaşamayacağı bir yere, gökyüzüne ulaştıkları sürece onun için önemli olan tek şey buydu. Sadece gitmeleri için zaman kazanıyordu. Onlarla Avren'de buluşacaktı. Bundan emin olacaktı.

Naoill'in kanatlarının yeryüzünden kalkma gücü, kar üzerinde bir başka rüzgâr fırtınası yarattı ve bu kez sisi dümdüz etti

ve manzaranın üzerinde geniş bir boşluk bıraktı. Saffron, Ryder'ın yaklaştığını, bir anda başka bir parmak çemberi oluşturduğunu ve başladığı yerden birkaç metre ötede kara çakıldığını görmek için ellerini yüzünden güçlükle ayırdı. Bu sefer neredeyse hiç hareket etmiyordu.

-Kan boğazının arkasına doldu ve ejderhanın ateşinin yaktığı kömürleşmiş zemine kıpkırmızı kusmak için eğildi. Sanki daurae nihayet Ryder'ın ulaşamayacağı bir yerdeyken, artık perdeyi bir seferde birkaç metreden fazla aşacak güce sahipmiş gibi davranamazdı.

Taran bile artık onun arkasında oyalanmıyordu ve Saffron'un nereye gittiğini sormasına gerek kalmamıştı, ayağı kalkmaya çalıştığı anda sadece bir dizinin üzerine çökmüştü. Kulakları sağır edici rüzgârdan  ınıyor, ağaçlardan, uzaktaki dağlardan yankılanan sürekli vuruşlar, yerinden oynattığı karlar, asırlık  am ağaçlarının dallarında toplandığı toprağı düşüyordu.

Peçenin uyarısı Saffron'ın zihninin gerisinde yinelendi ve Ryder ona doğıu yaklaştığında geriye doğıu tökezledi. Bu sefer yavaşça yürüyordu. Artık kovalamasına gerek kalmayan tavşanı bitkin ve titreyerek ayaklarının dibinde kalmıştı.

"Bana hâlâ ihtiyacın var, sandığından daha fazla," dedi Ryder. Saffron başını salladı, kolunu uzatıp kendini sürükleyerek uzaklaştı. "Annemden daha eski kurak numaralar biliyorum; bir zamanlar perde ilk oluştuğunda Dagda'nın kendisi tarafından insanlara sunulan sırlar. Benimle konuşmayı reddetse bile, onu kendi isteğıme nasıl zorlayabileceğimi kendi gözlerinle gördün. Yoksa sana bir kez daha göstereyim mi, Saffron?"

"Hayır," diye  ks rd  Saffron, yere daha fazla kan tükürerek Ryder'ın dizlerini tekmeledi. Bu sefer adam yavaşlayarak durdu. Saffron'un yere yığılmadan önce kendini biraz daha sürüklemesini sessizce izledi.

Ayağı kalk! Peçe  ığılık attı, yalvardı. , lanet olası!

Saffron inledi.  nce yan tarafına, sonra da dizlerinin üzerine yuvarlandı. Dünya altında dönüyordu ve mide bulandırıcı safra onu boğan yoğun kanla karıştı.

Saffron bir şekilde ayağı kalktı. Dengesi sarsıldı ama dik durmayı başardı - tam zamanında

Ryder ona yorgun bir şekilde gülümsedi ve iki elini kaldırarak göğsünün üzerinde bir daire oluşturdu; her boyutta halkadan oluşan bir daire.

Tıpkı Yaz Ortası Oyunları'nda olduğu gibi altı kez vuruldu. Hava değişti, sonra alçaldı.

Toprak Saffron'un ayaklarının altında çatırdadı. Peçe kulağına feryat ederek ona yalvardı ve Saffron ellerini uzattı.

Geriye kalan her şeyiyle ellerini kaldırdı. Ryder'ın varlığını parmaklarının arasında kavradı, onu tuttu. Tıpkı Hoarcliff Geçidi'nin kıyısında olduğu gibi; tıpkı bir zamanlar Fiachra'yı boğan sarmaşıkları kopardığı gibi.

Ryder karşılık vermedi. Ryder kıvranmadı, küfretmedi, hatta hınzırca sırıtmadı bile; sadece Saffron'u dikkatle izledi. Bunun uzun sürmeyeceğini en az Saffron kadar iyi biliyordu. Saffron, diğer tarafta onu dengeleyecek kimse olmadan, sadece bir insan bedeninin yapabileceklerinin, bir vadi cadısının yapabileceklerinin sınırına ulaşmıştı. Yine de Saffron denedi. Elleri titrerken ve görüşü gidip gelirken bile büyüsunü Ryder'inkine bağladı ve onu sahiplendi. *Sakin ol, sakin ol.*

Saffron, Ryder Kyteler'ı fiziksel olarak asla alt edemeyebilirdi; Ryder büyü konusunda daha deneyimli olabilirdi ama Saffron'ın başka seçeneği yoktu ve Cylvan'a onunla birlikte olacağına dair söz vermişti. Avren'e döndüğünde. Cylvan'ın yanından asla ayrılmayacağına söz vermişti. Onu en başta yemin etmeye iten şey buydu ve her seferinde onun yanına sağ salım dönmek için savaşmasının nedeni de bu olmaya devam edecekti.

Bırak, cadı.

Saffron çenesini sıktı ve gözlerini kapattı. Kulaklarındaki çınlamanın arasından kendi sesi onu çağırıyordu. Parıldayan bir kurdele gibi zihninin etrafını sarıyordu. Peçe, ne kadar zayıf ve zavallı olsa da ona hâlâ yalvarıyordu.

"*Hayır,*" diye homurdandı başını sallayarak. Ryder aniden kendini kurtarmaya çalışırken sarsıldı. Saffron geriye doğru yuvarlanmamak için bir ayağını geri attı. Görüşü bulanıklaştı, gözlerinin kenarlarında renkler belirdi. Gözlerini kırıştırmayı denedi ama bir şey fark etmedi. "Seni tekrar parçalayacak."

Onu durdurmak için yapabileceğiniz başka bir şey yok.

"Yapabilirim-"

Eğer burada ölürsen, hiç şansım olmaz.

Saffron usulca inledi.

"Eğer bırakırsam, beni yutar."

Olmayacak. Seni güvenli bir yere taşıyacağım.

"Yeterince uzak olmayacak-"

Tam olarak nereye gidip huzur içinde dinlenebileceğini biliyorum.

"Bu beni de öldürmez mi?" Sefilce sordu. Ağzında sadece kan tadı vardı.

Bu yükü taşıyacağım.

"Ama-"

Ben senin müttefikimim, adeta yalvardı. Onu sonsuza kadar tutamazsın.

Bu kaçınılmaz. Sen zayıfsın. Bunu kabul et ve sana yardım etmeme izin ver.

Evet, Saffron zayıftı. Bunu o da biliyordu. İster korksun ister nasıl öğreneceğinden emin olmasın, üvez büyüünden kaçınarak çok uzun zaman geçirmişti ve bu onu zayıf bırakmıştı. Bunu biliyordu, inkâr edemezdi ama bunu perdenin arkasından kendi sesinden bir kez daha duymak karnına bir bıçak gibi saplandı. Çünkü Ryder gibi birini durduramayacaksa kim durdurabilirdi ki? Ryder'ı doğruca saraya gitmekten ne alıkoyabilirdi ki? İçeride uyuyan herkesin yatağının altında bir perde açmasını? Nerede olacaklarını bilerek Asche'yi ikinci kez almasına ne engel olabilirdi? Bu sefer, çok geç olana kadar kimsenin onları bir daha bulamayacağından emin mi olacaktı? Tabii Saffron bir şeyler *yapamazsa*. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey yapmak zorundaydı.

Eğer oyalanırsan, gerginlik seni daha önce öldürecek-

"O zaman bana yardım et!" Saffron ağzından kan sıçrarken boğulacak gibi oldu. "Öğrenene kadar işe yaramaz olduğumda ısrar ediyorsun, o zaman *öğret bana*, lanet olası!"

Peçe bir an için hiçbir şey söylemedi ama Saffron bunu hissedebiliyordu. Sanki onu düşünüyordu, sanki tartışmasını beklemiyordu. Ellerini bırakıp onu alıp götürmesine izin vermek ne kadar kolay olurdu, böylece Ryder istediği şeye devam edebilirdi ama Saffron hiçbir şeyi kolayca yapmamıştı. Kendi başına okumayı öğrenmek kolay olmamıştı; Cylvan'la geis yapmak kolay olmamıştı; Danann Evi'nde sözsüz ve aracısız gezinmek kolay olmamıştı; bu

bir Rowan cadısı olmak kolay değildi. Biri ona öğretilene kadar da imkânsız olmaya devam edecekti ve peçenin kendisi gibi bir öğretmen yoktu.

Vücudunun ortasına bak.

Saffron gözlerini bulanıklaştıran gerginliğe rağmen gözlerini kırptırdı. Görececek bir şey kalmayınca gözlerini sıkarak kapattı, tekrar göz kırptı ve geriye kalan gücünü toplayarak kullanabileceği herhangi bir büyü bulmaya çalıştı. Ryder'ın varlığının etrafında pembe ve donuk, soluk bir parıltı parlayana kadar, ondan geriye kalanları tekrar tekrar çalkaladı. Yarı kurak, yarı bereketli. Saffron onu da diğer cadı avcılarına yaptığı gibi alt edebilir miydi? Onu öldürüp bir önemi var mıydı, altı vuruşluk perde yırtığı zaten ayaklarının altında kilitlenmişken?

Yavaşla, peçe teşvik etti. Bırak büyün yerleşsin. Bırak arayışına devam etsin.

"Neyi?" Saffron mırıldandı ama ses yanıt vermedi. Saffron ellerine, Ryder'ın varlığına tutunmaya, onun hareket etmesini engellemeye odaklandı; adamı çevreleyen parıltıya odaklandı, durağan ve tanıdıktı - parıltı hafifçe zonklamadan önce. Yavaş atan bir kalp gibi gümbürdüyor, daha parlak yanıp sönüyor, sonra soğuyor, yukarı doğru süzülüyor ve Ryder'ın başının arkasında toplanıyordu. Bir taç gibi. Parlayan bir hale gibi. Saffron'un Cylvan ve Taran'ın Ostara'daki nişan partisinde tüm saray mensuplarının üzerinde gördükleri gibi. Ama o haleleri tekrar görebiliyorsa, bu belki de-

Nefesi kesildi; odak noktası titredi ve Ryder'ın ayaklarının altındaki toprak, yıkımına devam etmesi için çok kısa bir süre tanınırken eğildi.

Ryder'ın göğsünün ortasında, önce soluk, ama yavaş yavaş parlaklaşan -Saffron tarama işaretlerinin soluk şeklini gördü. Kırmızı bir ogham steli üzerindeki feda çizgileri. Gerçek bir isim.

"Icarus-gel."

Dengesini bozuldu, neredeyse tek dizinin üzerine çöküyordu ki büyüsünden aldığı ilave güç göğsüne bir bıçak gibi saplandı. Dilinde, ciğerlerinde kan tadı vardı.

"Sana ihtiyacım var... ona yaklaşman için," diye yalvardı Saffron kısık sesle. Onu zorlayacak gücü bile kalmamıştı. "Bana göğsünde ne olduğunu göster."

Taran hızla uzaklaştı. Bir açıklama beklemeden, Saffron'u geri itmeye çalışma zahmetine girmeden. Saffron'un Ryder'ı zar zor zapt ettiği yere doğru olabildiğince hızlı koşarken, varlığının her zerresi çok ince bir şekilde yayılmışken daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Taran'ın düşünceleri Saffron'un zihninde önce anlaşılmaz sesler, sonra da çarpık bir zihinsel görüntü olarak somutlaştı. Parlayan isim tanıdığının gözlerinde daha soluktu, zar zor seçilebiliyordu ama bu kadarı yeterliydi.

"Eoghan," diye mırıldandı Saffron. Parmakları seğirdi, elleri ürpertici bir uyuşuklukla karıncalandı. Göz kapakları çöktü, kanının geri kalanı buz gibi olurken ağırlaştı. "Eoghan sakın ol."

Kendini daha fazla dik tutamadı. Görüşü kayboldu, vücudu dizlerinin üzerine çöktü, sonra da karnının üstüne düştü. Toprak altında döndü, yanmış şeker, kar ve toprak kokuyordu. Altı çınlayan peçe darbesinin yankısı uzaktaki dağlara çarptığında buzlar çatladı, asırlık kar cephelerini bozdu ve kaymalarına neden oldu. Saffron yeterince hızlı davranmamıştı. Ryder'ı, saldırısını kısa kesecek kadar çabuk durdurmayı başaramamıştı.

Ama Taran ona geri dönerken bunların hiçbirinin önemi yoktu. Kurt ortadan kaybolurken görünmez eller onu kucakladı, Saffron'un bedeninin etrafına dolandı ve onu bütünüyle yutmadan hemen önce topraktan kaldırdı. Onu eterin içine, dünyalar ve gerçeklikler arasındaki boşluğa çekti, yüzünü tuttu ve güvence fısıldadı. *İyi iş başardın. İyi iş çıkardın, benim cesur cadım.*

Saffron süzülüyordu, ta ki düşene kadar. Gökyüzünden düşer gibi -Hava aniden ılıklaştı ve denizin tuzlu kokusuyla zenginleşti.

Ağırlığının sadece yarısıyla yere çarptı ve taş bir sunağın üzerine düştü. Altın şarap kâseleri, yanan mumlar, tütsü kapları, yemek tepsileri ile çarpışarak, vücudunun ağır *gürültüsü* altında düzleşmeyen her sunağı yere saçtı. Kendini tutamayacak, hareket edemeyecek, hatta yakınlardan bir çığlık yükselirken başını bile kaldıramayacak kadar güçsüzdü.

"Saffron! Safran, Tanrım-!" diye bağırdı, eller birbirini yakalamadan önce

Onun için. Çaresizlik içinde ona saldıran peçelilerden farklıydı. Tırnaklarının keskinliğinde güçlü ve tanıdık. Onu arıyor, yüzünü alıyor ve çeviriyor.

Burnundan ve ağızından hâlâ kan akıyordu. Titreyen bir el kıpkırmızı kanı özensizce sildi, adına yalvardı, sonra onu sunaktan sürüklemek için omzunun altından tuttu. Onu daha yakına çekerken nasıl da gevşekçe yere yığıldığına hazırlıklı değildi.

"Saffron, púca-tanrılar, oh tanrılar, ne oldu? Ne yaptın sen? Lütfen aşkım, uyan, bana bak-"

Saffron gözlerini aradı, arkalarındaki karanlığı kalan tüm gücüyle kazıyarak. İki taş parçasından daha ağır olan gözlerini birbirinden ayırarak diğer taraftaki gökyüzünün bulutlu ve yağmurlu ışığını aradı. Sonunda Cylvan'ın gözleriyle karşılaşınca, Saffron'un hızla çarpan kalbi hafifçe gevşedi. Kulaklarındaki çınlama azaldı, ta ki uzaktaki dalgaları duyana kadar. Ağaçlardaki rüzgârı. Prensini çaresiz nefesleri üzerinde asılı duruyordu. Dehşete kapılmış, gözleri kocaman açılmış ve yüzünün mükemmel derisi kırışmış prensi. Hayır- bunların hepsi yanlıştı. Saffron eve döndükten sonra onu ilk kez böyle görmek istemiyordu.

Kuzgunu her santimini titretirken, en küçük, en zayıf gülümsemeyi başardı. Bir elini kaldırıp Cylvan'ın yüzünün yan tarafını kavradı, Cylvan da onu tutup sıktı.

"Özür dilerim," dedi Saffron, acınası bir kıkırdamayı başardıktan sonra inledi. "Bok gibi görünüyor olmalıyım."

"Púca-"

"Ben iyiyim Cylvan, bana güven," dedi yüzünü buruşturmadan önce, halini düşününce bu sözlerin en sakın insanları bile ikna etmeyeceğini biliyordu. "Sana her şeyi anlattığımda çok etkileneceksin."

"Ne oldu, Saffron? Lütfen, lütfen, tanrılar, bana ne olduğunu söyleyin-"

"Sanırım bayılacağım," diye devam etti Saffron, Cylvan'a son bir titrek gülümseme sunarak. Cylvan onu daha yakına çekerek Saffron'un gözlerini açık tutmasını istedi ama Saffron bunun geldiğini hissetti. Parmaklarındaki soğuk karıncalanma hissini. Cylvan'yanağını hafifçe okşadı, başını salladı ve gözlerini kapattı.

"Asche yakında burada olacak," diye fısıldadı. "Eminim, ben önce sana her şeyi anlatacaklardır. Söz ... , o yüzden

Endişelen. Sadece yorgunum. Ama buradayım. Geri döneceğim. Beni kaybetmedin."

Cylvan'ın hızlı, keskin ve dehşet dolu nefesleri bir kez kesildi, sonra hafifçe yavaşladı.

"Tamam..." dedi, sanki yapabileceği tek şey buymuş gibi. "Pekâlâ Saffron, söz vermiştin. Bana söz verdin. Yakında uyanacaksın. O zamana kadar seni güvende tutacağım. Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim."

Saffron gülümsedi. Cylvan'ın göğsüne gömüldü, uzun bir nefes bıraktı ve yorgunluğunun yüzeyinin altına daldı. Güvende, huzur içinde dinlenebileceği bir yerde. Tıpkı peçenin vaat ettiği gibi.

PRENS

N Rüyalar onu rahatsız etmiyordu. Daurae Asche'nin ona musallat olan yalvaran feryatları yoktu. Kurtarılması için yalvaran ıglıklar yok. Saffron'un onu bulmasını isteyen peçeli kraliçeler yoktu.

Belki de bir asır boyunca Saffron'u hiçbir şey kıpırdatmadı. Ama Saffron dinlenirken yüzlerce yıl geçmiş olsa bile, Cylvan bir kez bile Saffron'un prensin kendi yatağında uyuduğı yanından ayrılmadı. Kendisinininki kadar iyi bildiğı o siyah arşıaflarda; sayısız tatlı ve keskin parfümün sürekli koktuğı, Saffron'un tavandan yüksek pencereler açıkken uzaktaki okyanusu duyabildiğı o odada. Yaz sonu havasının içeri dolmasına izin veriyordu.

Arada sırada sivri uçlu tırnakları gözlerinden bir tutam saçı hafifçe çeker ve Saffron seğıirirdi. Yaşadığını kanıtlamaya yetecek kadar mırıldanır ve Cylvan, Saffronun yorgun bir gülümsemenin eşlik ettiğini hayal edebileceğı bir şekilde usulca iç çekerdi. Cylvan Saffron'un alnına hafifçe bir öpücük kondurur, her seferinde *'seni seviyorum'* ve *'ihtiyacın olursa biraz daha dinlen'* diye fısıldardı. Ve Saffron da öyle yapardı. Her seferinde, Saffron sonunda uyanmayı ne kadar çok istese de, Cylvan'ın varlığıyla sakinleşmiş gibi sürekli olarak tekrar yere çöküyordu. Yakışıklı bir leanan sídhe'nin şarkısı, Saffron'un düşüncelerini uğultuya geri döndürmek için şarkı söylüyordu

Huzur, uyanıklığın iplerine tutunmayı kaybettiği ve yüzeyin altına geri döndüğü yer.

Arada sırada da olsa Saffron odaya başka birinin girdiğini fark edebiliyordu. Ya yiyecek bir şeyler getirmek, ya bir mesaj iletmek ya da Saffron'un uyanıp uyanmadığını kontrol etmek için.

"Vjallrod'daki çığa bir örtü olayının neden olduğu teyit edildi. Kaç kişinin hayatını kaybettiği hâlâ belirsiz. Fjornar'ın manastırı karın altında kaldı; krallar ziyarete gelen kahinlere şimdilik Avren'de kalmaları için teklifte bulundu."

"Onlara selamlarımı ileteceğim." Cylvan cevap verdi.

"Anysta mac Delbaith'ten bir mektup daha aldınız. Onu da diğerlerinin yanına koymamı ister misiniz?"

"Evet, diğerleriyle birlikte." Cylvan onlara söyledi.

"Alvénya'nın Danae'leri bir kuş göndererek Daurae Asche'nin sağ salim eve getirilmesinden duydukları memnuniyeti dile getirdiler."

"Onlara yakında cevap vereceğim." Cylvan söyledi.

"Daha fazla çiçek ve hediye teslim edildi."

"Onları daurae'nin hastane yatağına götürebilirsiniz-

" "Oh-bunlar daurae değil, ama..."

"SAFFRON?" CYLVAN MIRILDANDI, SAFFRON'UN SALINDIĞI YERE YAKIN AMA UZAKTI

Ağır uykusunda, göldeki çam kozalağı gibi. Ona sesleniyor. Ortaya çıkmasını istiyordu, belki de bu sefer iyiliği için. Yaşayanlar diyarına dönmesi için onu çağıran bu sesin ciddiyeti Saffron'u çenesinin altından yakalamış ve yukarı kaldırmıştı. Rahat, karanlık uyku havuzundan, onu bu kadar hararetle çağıran ağzı tanımak istiyordu.

Burnundan uzun bir nefes veren Cylvan, karşılık olarak hafifçe soludu. Sıcak bir el bir kez daha Saffron'un gözlerinden saçlarını çekip yanağını hafifçe okşadı. Nefes nefese, müzikal bir kahkaha yükseldi ve Saffron'un kulaklarında dans ederek onu daha da yakınına çekti. Uzuvarını, kaslarını, tenini buldu, yorgun şekilde tekrar iç çekti ve yanındaki yastıklara uzanmış olan Cylvan'bedenine biraz daha yaklaşmak için kaydı. Parmakları bir kez daha saçlarını taradı.

Kaşının üzerinden geçip burnundan aşağı iniyor, alt dudağının üzerinde geziniyor.

"Bana geri dön, púca. Hazinem olmadan daha fazla duramam."

"Bana başka seçenek bırakmadın," diye mırıldandı Saffron sisin içinden. Düşünmeden, gerçek bir niyeti olmadan, ama Cylvan'ın elini Saffron'un ensesine, sonra da sırtına kaydırıp onu daha yakına çekmesini sağladı. Ta ki Saffron, Cylvan'ın vücudunun şekline mükemmel bir şekilde girene, yüzü tatlı bir şekilde Cylvan'ın omzunun kıvrımına sıkışana kadar. Saffron'un onu, saçlarının tatlı yağlarını, tenini, hafif tuniğinin kumaşını içine çekmesine izin veriyordu.

"Kastettiğim bu değildi," diye fısıldadı, dudaklarını çıplak tenine değdirmeden önce yüzünü Cylvan'ın boynunun yanına bastırdı. Cylvan onu hâlâ yakınında tutuyor, elini Saffron'un sırtında bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu.

"Ne demek istediğini biliyorum," diye cevap verdi aynı yumuşaklıkla. "Ancak sana ne kadar korkunç davrandığımı düşününce bunu kastetmeni hak ediyorum."

Saffron nihayet yeterince uyandığında bu yakınlığın, neredeyse sonsuza dek kaybettiğine kendini inandırdığı bu sessiz yakınlığın tadını çıkarmıştı. Bu onu neredeyse gözyaşlarına boğuyordu, duygularını yuttu ve karşılığında Cylvan'a sarılmak için kollarını buldu. Cylvan, Saffron'un onu tekrar kucaklamasından rahatlamış gibi, Saffron'a daha sıkı sarılarak karşılık verdi. Belki de bunun yerine Saffron'un kendisini geri çekmiş olabileceğinden endişelenmişti.

"Seni özledim," dedi iç çekerek, sonunda gözlerini açmaya zorlamadan önce. Kirpikleri, Cylvan'ın onu ne kadar sıkı ve şefkatli bir şekilde tuttuğuna bakarak Cylvan'ın boynunun kenarına değdi.

"Seni özledim," diye cevap verdi Cylvan. Saffron'u saran kolları hafifçe büküldü, sonra başı öne ve alnını Saffron'un omzuna yasladı. "Tanrılar, seni o şekilde terk ettiğim için ne kadar pişman olduğumu anlatacak kelime bulamıyorum ve Beantighe Köyü'nde benim yaptığım gibi kalacağını düşündüğüm için beni lanetliyorum. Lugh, Danu ve Ériu, bu yerde sensiz geçirdiğim her acı dolu anı hissetmemi sağlamak için komplo kurdular."

"Ériu bile mi?" Saffron küçük bir gülümsemeyle fısıldadı. Cylvan yüzünü buruşturdu, Saffron'un gözleriyle buluşmak için başını zar zor eğdi.

Sabahın erken saatlerinde açık pencerelerden süzülen mavi ışıktaki zengin ve derin renklere bürünmüşlerdi. Saffron'un kalbi çırpındı ve bir gülümsemeye daha karşı koyamadı.

"Özellikle de o," diye fısıldadı Cylvan. "Beni suçluluk duygusuyla boğuyor, her gece uyuyana kadar içmeye katlanabildiğim uzun bir arpin kâbuslarıyla beni boğuyordu. Ne alkol, ne yapay meyveler, ne tütün, ne de kahinlerin demlediği çaylar hiçbir şeyi değiştirmiyordu, sanki tanrıçanız beni hiçbir şeyin sakinleştiremeyeceğinden emin olmak için perdeyle işbirliği yapıyordu. Onları alt ettiğimde bile - nereye gidersem gideyim beni takip eden azarlayıcı seslerle yanıma geldi."

"Ériu azarlayıcı seslerden oluşan lejyonlar göndermesiyle tanınmaz." "Belki de sadece çünkü hiçbir kimse şimdiye kadar onu kadar kızdırmamıştır. gibi haklı olarak." Saffron'un alnından bir tutam saçı çekip aldı, gözleri sanki ayrı kaldıkları birkaç gün değil de yıllar geçmiş gibi yüzünün her santimetresinde geziniyordu. "Benim hakkımda ne düşündüğünü ve nasıl davrandığımı bilmiyorum," diye yumuşak bir sesle devam etti. "Ama -inanması ne kadar imkânsız olsa da, özellikle de senin duyman için dudaklarımdan dökülen onca söze rağmen- bu kadar hor gördüğüm kişi asla *sen değildin*. O..."

Gözlerini kapatıp kaşlarını çatmadan önce dudaklarını birbirine bastırdı. Sanki Ériu, söylediği ve yaptığı her şeyi hatırlatan arpinin tellerini hâlâ kulaklarında çınlatıyormuş gibi.

"O gece, dé Bricríu yemeğinden sonra Anysta beni kendisiyle özel bir tatlıyı paylaşmaya davet etti. Ya bunu yapacaktım ya da Renard'ın sigara içme odasında, adam kendisi ve oğulları hakkında gevezelik ederken sonsuza kadar ona eşlik edecektim - bu yüzden onun arkadaşlığının neden tercih edildiğini anlayabilirsiniz. Ya da beni tehdit etmeye devam ederken ben öyle düşünmüştüm. Senden bahsedene kadar beni bu kadar tedirgin etmeyecek bir şeydi. Ama *sen* değil, benim göz kamaştırıcı yüksek fey Alvényan çiçeğim, sen, benim hazinem. Şimdiye kadar bencilce kendime saklayabildiğim *sen*. Sen, birlikte geis yaptığım beantighe; Taran'la nişan partimi bozan ve onu uzaklaştıran; sen, üvez kanına dönüşen insan cadı. Yüzyıllar sonra bir ilk. O *her şeyi* biliyordu Saffron ve ben... Ben sadece..."

Sesi çatallaştı, boğuklaştı. Saffron'un elini tuttu, çatık kaşları ve sıkılmış çenesiyle parmak eklemlerinin arkasını öptü. Sanki yeniden çözülmek için her şeyini ortaya koyması gerekiyormuş gibiydi.

"Biz onu durdurmaya fırsat bulamadan seni tüm Alfidel'e ifşa etmekle tehdit etti. Seni herkesin önünde nişanlım yapmadan önce, ki bu skandalın yükünü ikimize de . Ama beni bu kadar *korkutan* skandal değil, kendi sarayımda bu kadar nüfuzlu birinin seni benden nasıl alacağını çok iyi bildiğinin anlaşılmasıydı. Zaten çok şey kaybetmişken ve elimde bir tek sen kalmışken, bir de seni kaybetme tehdidiyle karşı karşıya kalınca, tanımadığım bir şeye dönüştüm. Tek istediğim eve dönmektir. Avren'e dönmek. Seni ondan, *onlardan* saklayabileceğim bir yer. Ama sen..."

Cylvan sonunda gözlerini açtı, onları ne kadar o kadar kızarmıştı. Hayranlık ve kuşku karışımı bir duyguyla tekrar Saffron'un yüzüne baktı. Sanki Saffron'un gerçek olduğuna inanamıyordu; sanki bir üvez cadısı kadar vahşi birini zapt edebileceğini düşündüğüne inanamıyordu.

"Ama sen korkmadın. Bunların hiçbirinden, hiçbir şeyden korkmuyordun. Bir peçe yırtığından düşmekten korkmadın; gazetelerde senin hakkında yayılan yalanlardan korkmadın; hepimizin en korkunç sîdhe'sine cevap vermekten korkmadın. Ne yapabileceğini bilmenize rağmen Yaz Ortası Oyunları'nı yırtıp açan adamın peşine düştünüz. *Mac Delbaith ailesinin malikanesindeki bir şenliğe katıldın*, sonra da *Anysta'nın öz kardeşine sahip olduğunu ona karşı gösterdin*. Tanrım! Ve hepsi ben *saklanırken oldu*. Ben bir korkaktım ve seni de benimle birlikte korkak olmaya zorlayabileceğimi düşündüm- ama bilmeliydim, *bilmeliydim*, senin üzerinde hiçbir zaman otorite kurmayı başaramamış Alfidel Prensi olarak benimle birlikte dünyadan saklanmayacağını *bilmeliydim*.

"Sen ki benim gibi ayrıcalıklı, kendini beğenmiş bir yüksek fey'in maruz kalabileceği tehditlerden çok daha kötü şeyler atlattın. Dedikodu makaleleri, skandallar, *şantaj-Ériu*, ben pırıl pırıl sarayımda sinerken, sen bizden alınanlar için dişinle tırnağınla savaşırken geçen her saniyenin acısını hissettiğimden emin oldu. Kardeşimi eve getirmek için

Ben. Ryder Kyteler'ı bir kar dağının altına gömmek için. Fjornaran kahinleri bile tek bir çatlak bulamazken, insan dünyasına el ele, sınıfa girer gibi kolayca adım atabilmemiz için perdeyle ittifak kurmak.

"Senin benim hazinem olduğunu söylediğimde, Saffron, uzun günlerimin her birini takdir ederek geçirmek istediğim, sonsuza kadar daha fazla delice aşık olduğum, bunu tüm kadim varlığımla kastediyorum. Ruhumun öfkesi serbest kaldığında bile, seni kırbaçlıyor -Kontrol edemediğim şeylerden, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir feyden çok daha fazla korkmamın sebebi sizsiniz. Ama sen, her şeyini kaybetmesine rağmen ısrar sen, bugünden itibaren gazabım alevlenmek istediği her gün ayaklarına kapanacak. Eğer bir daha seninle bu şekilde konuşacak olursam, kalbim soğuk ve ölü bir şekilde dursun. Çünkü eğer seni kontrol edebildiğim bir şey yüzünden kaybedersem, kendi , aksi takdirde sana değer vermeme izin verildiği sürece tümseklerin altındaki toprakta boğulmayı hak etmiş olurum."

Saffron ona hayranlıkla bakmaktan başka bir şey yapamadı, kuzgunun sözleri karşısında erimişti, Saffron'a *kalması* için yalvarır gibi konuşuyordu. Sanki Saffron'un gücünü geri kazandığı anda yine de gideceğine inanıyordu ve bu onun açıklamak için son şansıydı. Fikrini değiştirmek için.

Saffron gözlerini ayırmadan dikkatlice doğrulup oturdu. Cylvan ona yer açmak için önünden çekildi ama Saffron bir elini kulağının arkasına götürdü ve onu geri çekti. Dudaklarının kuruluşuna, dilinden dökülenler yüzünden ağzında kalan bayat demir kanının tadına rağmen onu öptü. Ve Cylvan da her şeye rağmen onu öptü. Safran'ı, dudaklarını kardan yapılmış birine bastırmanın tüm inceliğiyle öptü, çok sert davranırsa parçalanabileceklerinden korkuyordu.

"Geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diye fısıldadı Saffron ve Cylvan'ın hafifçe bastırdığı eli birden sertleşti. "Anysta bana dé Bricríu malikânesinde olanları anlattı ama o zamandan önce bile seni asla suçlamadım. Benden nefret etmene neden olsa bile sadece seni de korumak istedim."

"Hayır," dedi Cylvan, alınlarını birbirine bastırıp başını sallayarak. "Hayır, bana bu sözleri söylemeye cüret edemezsin."

Benim için yaptıklarıyla. Bana geri getirdiğin şeyle değil, Saffron. Hepimize. Ama yapmamış olsaydın bile, her şeye rağmen bana eli boş dönmüş olsaydın bile, tüm varlığımda sana bağlılıktan başka bir şey bulamazdım."

Saffron onu tekrar öptü. Bu sözleri ve kalbinde açtıkları parlak ışığı alarak; rahatlama ve sevinci alıp tek başına en karanlık anlarına geri göndermenin bu kadar kolay olmasını diledi.

"Asche eve varmış," diye tekrarladı burnundan mutlu bir iç çekişle. "Ériu'ya teşekkürler."

Cylvan'ın ensesindeki eli titreyerek başını salladı. "Yaptılar, sen Lugh'un sunağının üzerinden düştükten sadece birkaç saat sonra. Annemin sırtında. Bir ejderha - annem, *ejderha*."

"Oh, evet-!" Saffron tekrar canlandı ve Cylvan'ın şaşkınlıkla hafifçe geri çekilmesine neden oldu. "Nazik Naoill bir ejderha! Her zaman söylediğinde yalan söylemiyormuşsun-!"

"Ben onların soyundan geliyorum," diye bitirdi Cylvan gergin bir kahkahayla. "Tanrılar, ama annemin bir tanesinin alabileceğini hiç düşünmemiştim! Sırtında küçük kardeşimle birlikte gökten bir fırtına gibi inecekleri aklıma bile gelmezdi!"

Saffron onu tekrar öptü, Cylvan sonunda daha içten gülerken dudaklarının arasından sıırttı. Bir daha asla duyamayacağından korktuğu Cylvan'ın sesindeki zengin neşeden tekrar etkilenmişti. Tüm bunlar olurken Cylvan Saffron'un yüzünü tuttu ve onu tekrar öptü; sonra kendini tekrar geri çekilmeye zorladı.

"Biraz daha sürünmeme izin verirsin diye ummuştum-" diye girişimde bulundu ama Saffron onu tekrar yakalayıp öptü, tekrar, tekrar.

"Daha sonra yalvarabilirsin," dedi. "Affımı kazanmak için dizlerin kanayana kadar sürünmeni istiyorum ama bunu daha sonra yap. Şu anda sadece sana tekrar sahip olmak istiyorum. Kuzgunum, Cylvan-şimdi sana sahip olmama izin ver, bir süreliğine daha. Hâlâ rol yapabiliyorsun."

Cylvan da onu öptü; Saffron yastıklara gömüldü, Cylvan onun üstünde, bacaklarının arasındaydı ve Saffron ona sarıldı, ağızlarını birbirine yapıştırdı, göğüslerini birbirine bastırdı ve Saffron'un prensinin her santimini üzerinde hissetmesine izin verdi. Ellerin altında çarpan kalbini hissediyor, nefesini tadıyordu.

parmaklarını saçlarına doladı ve boynuzlarını çekti. Kırık olanın üzerinde hâlâ duran gümüş şapkayı çekip çıkardı ve hiçbir açıklama yapmadan Cylvan'ı geri istemeden önce odanın diğer ucuna fırlattı. Cylvan'ı yeniden tanımaya çalışıyordu - sadece birkaç gün sonra bile kendini fazlasıyla yabancı hissediyordu. İçindeki çarpışan duygulardan başka nasıl kurtulacağını bilememek, uğruna her şeyi affedebileceği ve yapabileceği daemonla, Gece Prensi'yle ten tene temas etmekten başka.

SAFFRON MASAYA OTURANA KADAR NE KADAR AÇ OLDUĞUNU FARK ETMEMİŞTİ.

Saray mutfağındaki masaya oturmuş, sıcak patates ve et yahnisini ağzına tıktırırıyordu. Bunu, sıkışık küçük hizmetkâr masasının etrafındaki arkadaşları tarafından çevrelenerek yaptı, hepsi de önce bir şeyler yemesi için bir saat daha beklemek yerine ona katılmakta ısrar ediyordu. Cylvan karşı tarafındaki Copper tarafından ezilmekten hiç de hoşnut değildi, Saffron yemeğini yerken Copper Saffron'ı soru yağmuruna tutarken Cylvan sürekli olarak tilki-fey'in kaburgalarına dirsek atıyordu.

Olayları Asche'nin bakış açısından dinlemişlerdi ama Saffron'un paylaşacağı daha heyecan verici, daha çileden çıkarıcı ayrıntılar vardı. Sadece Ryder ve onca zamandır onlardan sakladığı kimliği hakkında değil, bulduğu takdirde Proserpina'nın hafıza duvar halısıyla ne yapmayı planladığı hakkında da. Saffron bu bilgi dizisini, peri yüzüğünü kullanarak peçeye nasıl girip çıktığını, Ryder'a nasıl tutunduğunu ve peçe olayını peçe parçalanırken nasıl durdurduğunu ve en önemlisi, peçe onu alıp götürmeden hemen önce Saffron'un adamın en savunmasız sırrına nasıl tanık olduğunu anlatarak hızla takip etti. Göğsündeki kurak bir stelde parlayan gerçek ismine.

"İnsanların gerçek isimlerini görebiliyor musun?" Copper sordu.

"Göğüs kafesinde mi?" Maeve hemen ardından kaşlarını merakla kaldırarak sordu. "Kuraklık büyüler de mi?"

Saffron başını salladı. "Taran'a onu kontrol eden yeni bir isim vermem gibi bir şey. Kahinler siz yüksek feylere bebekken aynı şeyi yapar, bu yüzden sadece bu ismi bilen insanlar tarafından zorlanabilirsiniz. Bu teknik olarak bedeninizden ziyade zenginliğinize verilen bir isim,

ama aynı kavram. Bu yüzden kül rengi insanlar insanlar kadar özgürce zorlanabilirler, çünkü onları koruyacak gerçek bir isim diyecek herhangi bir zenginlikleri yoktur."

"Taran'ın AİLE halka kullanılmış için olmak büyülenmiş ile bir Büyü karşıtı bir büyü," diye ekledi Cylvan, yanında üvez cadısıyla birleşik bir cephe gibi görünmeye hevesli olduğu belliydi. "Morrígan'a katıldığımızda bile. Bunun da bir çeşit kurak büyü olduğunu eklemeliyim." "Neden saçmalamadan önce Saffron'un bitirmesine izin vermiyorsun?"

ha, Cylvan?" Copper sordu ama ağzı dolu olan Saffron başını salladı.

"Haklı," dedi, neredeyse dişlerinin arasındaki et parçasıyla boğulacaktı. "Patron yüzüklerinin üzerinde kurak daireler vardır. Ne aradığınızı bilmiyorsanız görmeniz zor ama doğru. Al bakalım." Nişan yüzüğünü çıkarıp Cylvan'a uzattı, böylece prens yüzüğün üst üste binen yaprakları arasında kurak izlerin nerede saklı olduğunu gösterme şerefine nail oldu. Tüm bu süre boyunca kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

Prens ve Copper hızla tartışacak başka bir konu bulurken, Saffron'un dikkati arka bahçenin bir bölümüne bakan dar mutfak penceresine takıldı. Tamamen siyahlara bürünmüş üç yabancı yanından geçiyordu, sert hareketleri ve birbirlerine dönmeleriyle odaklanmış bir sohbe kapıldıkları belliydi. Saffron konuşmadan önce kalbindeki ilk panik dalgasının boşalmasına izin verdi, hatırlatıcıların onu ne kadar telaşlandırdığını göstermek istemiyordu.

"Bunlar Fjornar'dan gelen kâhinler, değil mi?" diye sordu ağzındaki yemek bittikten sonra. Cylvan başını sallamadan önce kendine baktı.

"Görünüşe göre onlardan birkaçı, evet. Sanırım şu anda sarayda yaşayan toplam yirmi kişi var, çünkü manastırları şu anda bir kar dağının altında. Diğer nedenlerin yanı sıra..." diye devam etti dişlerinin arasından ve kahvesini acı acı yudumladı.

Saffron yüzünü buruşturdu. Sadece Fjornar gömülmekle kalmamıştı, insan dünyasına geri dönmek için eninde sonunda dönmeyi umduğu kaplama da gömülmüştü. Ire-land'e, arkadaşlarını düzgün bir şekilde aramaya başlamak için. En azından Alfidel'de seyahat ettiği süre boyunca çok daha etkili yollar öğrenmişti.

"Beklenti mahkemeniz için mi oyalanıyorsunuz...?" Ağzına bir kaşık daha yahni tıktırarak aynı kinle sordu "Asche'yi geri getirmenin insanların bu fikirden vazgeçmesini sağlayacağını umuyordum. Acaba o kahinler, küçük yavrularının kralın malikanesinin yarısını yutan ve boklarını yirmi fit karın altına gömen olduğunu biliyorlar mı?"

"Eminim farkındadırlar," diye mırıldandı Cylvan. "Belki de bizi zahmetten kurtarıp Ryder'ı kendileri ortadan kaldırırlar."

"Onun da karın altında olmadığından emin miyiz?" Maeve sordu.

"Onun için oldukça şiirsel bir ölüm şekli olurdu," dedi Sionnach, fincanlarına şeker karıştırırken. Hareketler kısa sürede yavaşladı ve neşeli sohbet yeniden alevlendi. Sanki herkes bu sorunun cevabını ya da en azından en olası cevabı zaten biliyordu.

"Tekrar geleceğini düşünüyor musun?" Sionnach bu kez daha sessiz bir şekilde sordu. Masa sessizliğini koruyordu, etraflarındaki tek ses tencere ve tava sesleri ve sarayın geri kalanı için öğle yemeği hazırlayan beantigheler arasındaki konuşmalardı.

"Evet," diye cevap verdi sonunda Saffron. "Verecek."

Herkes oturduğu yerde kıpırdandı ama kimse tartışmaya kalkmadı. Bunun bir anlamı yoktu; hepsi de en az onun kadar biliyordu. Saffron yahnisine baktı, yanağının içini çiğnedikten sonra burnundan sert bir nefes verdi.

"Onun gerçek adı '*Eoghan*'."

Herkesin kafası dönüp ona baktı. Masanın üzerine bir ürperti yayıldı ama kimse tepki vermedi. Saffron sadece bir nefes daha çekti.

"Onun gerçek adı Eoghan," diye tekrarladı Saffron nefes alarak. "Onu bir daha gördüğünüzde bu ismi kullanın. Tereddüt etmeyin. Sanırım yoluna ne kadar sık çıkarsak o kadar öngörülemez olacak. Onunla yollarımızın her kesişmesi bizim ya da onun için son olacakmış gibi davranmaya başlamalıyız. Ve artık ona ihtiyacım yok. Karın altından gerçekten çıktığını varsayarsak, yaşamasına izin vermenin de bir anlamı yok..."

Cylvan'ın eli masanın altında Saffron'un bacağını buldu ve güven verici bir şekilde sıktı. Saffron bu neşeli havayı bozduğu için pişman olmuştu ama bunu başka nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Kaybetmek istemiyordu.

başka kimseyi. Tüm arkadaşları kendisiyle aynı avantaja sahip olmadan Ryder'a deneme şansı vermek istemiyordu.

Sırada ne olursa olsun Ryder Kyteler'in gerçek adı Saffron'ın dilinde hazır ve nazırdı. Kendini tekrar gösterdiğinde, Saffron'un onu ortadan kaldırmak için bir bıçaktan daha fazlasını kullanmaya hazır olacağı an için hazırdı. Temelli olarak.

SAFFRON ÖĞLEDEN SONRASININ GERİ KALANINI KRALIYET REVİRİNDE

Bazı çürükler ve çizikler, biraz yetersiz beslenme ve ihtiyaç duydukları gibi dinlenememe dışında sağlık durumları iyi olan Asche, can sıkıntısından çıldırmak üzere oldukları için Saffron'a onları dışarı çıkarması için yalvarsa da Saffron duymamış gibi yaptı. Sadece kucaklarında yapılmakta olan boncuk işini işaret etti ve ne olduğunu sordu.

Asche'nin perdenin arkasından mucizevi kurtuluşu Alfidel'in dört bir yanına duyurulmuş ve yayılmıştı; bunun sonucunda sokaklarda şöenler düzenlenmiş, danslar edilmiş, hastane yatağına sayılamayacak kadar çok hediye gönderilmiş ve daha da fazlası ülkenin dört bir yanındaki Lugh sunaklarına gönderilmişti. Altın çocuklarının dönüşü için güneş tanrısına şükrediyorlardı.

Bunların hiçbirisi kendi başına şaşırtıcı değildi; Saffron'u en çok şok eden şey, onları kurtaranın *kendisi* olduğunun bu kadar yaygın bir şekilde paylaşılmasıydı. Alvénya'nın Çiçeği Lord Saffron mag Shamhradhaín, dauraları insan isyancıların elinde bilinmeyen bir kaderden bir şekilde kurtarmıştı. Saray, Saffron'un bunu tam olarak *nasıl* başardığına dair hiçbir ayrıntı vermemiş olsa da, bu onun en büyük endişesi bile değildi.

"Danu'nun lütfu altında, insanların bir sonraki krallarının bir insan cadı olacağı haberine istedikleri gibi tepki vermelerini engellemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok," diye açıklamıştı Tross sakince, Saffron sarayın ne paylaşacağına karar veren kişinin kendisi olduğunu öğrendikten sonra ona gittiğinde. "Ama yaptıklarınla kazandığın iyi niyet, kaçınılmaz son geldiğinde en azından darbeyi yumuşatacaktır. Bahsetmiyorum bile..." diye göz kırptı. "Nişanlısı olarak ilan edildiğinizde iyi niyetiniz Cylvan'a da iyi yansıyacaktır."

Saffron, Asche'yle hastanede otururken, dauralar ona nasıl tığ işi boncuk yapılacağını öğretirken bu sözler üzerinde durmadan düşündü. Saray Prens Cylvan'ın Beklentiler Sarayı için hazırlanırken taht odasından, balo salonundan, arka bahçelerden, koridordaki Fjornaran kahinlerinin kümelerinden her geçişinde bunları düşündü. Neredeyse hiç şüphesiz Alfidel'in bir sonraki Gece Kralı ilan edileceği yer. Zamanının çok ötesinde ilan edildi. Önceki krallar hâlâ hüküm sürerken saraylarına kabul edilen ilk kişi.

Ve tüm Saffron ne olacağını bilmek istiyordu, sonra ne olacaktı? İnsanlar öğrendiğinde ne olacaktı? Daha iyi hissedecekler miydi? Bunu korkularını haklı çıkarmak için kullanacaklar mıydı? Nefretlerini? Gerçekten bilmek istiyorlar mıydı yoksa sadece yüzyıllar boyunca diledikleri her şey ve her şey için suçlayacakları ve suiistimal edecekleri birini mi istiyorlardı?

Yoksa Anysta mac Delbaith'in dalga geçtiği gibi, Cylvan gelecek Gece Kralı ilan edilir edilmez, onun ya da Renard dé Bricríu gibi güçlü sídhe'lerin öne çıkıp kralın yerine daha iyi birini mi önerecekti? İlk tercihi gitmişti, muhtemelen bir kar dağının altına gömülmüştü ama Saffron Taran'ın ona daha önce söylediklerini unutmamıştı. Cylvan'ın daha önce korktuğu şeyi. Asche'nin her zaman Alfidel'de güç kazanmak isteyenler tarafından kullanılacak bir yedek olması gerekiyordu. O kadar genç olan, en başından beri övülen ve sevilen Asche, aynı insanların tahtı kendi kardeşlerinden gasp etmek için kolayca manipüle edebileceklerini düşündükleri kişiydi.

Saffron bundan sonra ne olacağını bilmiyordu ama tüm bunlar olurken tam olarak nerede olacağını biliyordu. Gelebilecek en boğucu karanlıkta bile Cylvan'ın, prensinin, kuzgununun yanında yürüyecekti.

"Nişanımızı Beklentiler Sarayı'nda ilan etmeni istiyorum. Nasıl olursa olsun," dedi Saffron o gece, Cylvan'ın yatağında yüz yüze yatarken ve onları aydınlatan tek bir mumun seyrek ışığı varken. "Anysta bir şey yapmadan . Ryder bizi tekrar ayırmaya çalışmadan önce." Cylvan'ın yüzünün yan tarafını kavradı, akla gelebilecek her türlü duyguyla boğulmuştu. Endişe, korku, kafa karışıklığı, kırılğanlık... Ama hepsinin ötesinde bir şey daha yüksek sesle bağıırıyordu. Her şey boyunca Cylvan'ın yanında olmak istedi. Hayır

Yollarına ne çıkarsa çıksın. Saffron tüm günlerini karşısındaki yastıkta yatan o fey prensine adayacaktı. Ve bunu herkesin bilmesini istiyordu. Alfidel'deki her bir fey'in, Cylvan dé Tuatha dé Danann'ın her zaman onu önemseyen en az bir kişiye sahip olacağını sorgusuz sualsiz görmesini ve bilmesini istiyordu.

Cylvan Saffron'un elini tuttu, avucuna bir öpücük kondurdu, sonra gözlerini kapatıp onu içine çekti.

"Ne olursa olsun," dedi dudakları Saffron'un tenini okşayarak. "Sana her zaman sahip olacağım. Asla bensiz olmayacaksın. Gece ya da gündüz."

Saffron onu öpmek için eğilmeden önce gülümseyerek "Gündüz ya da Gece" diye tekrarladı. Dudakları arasında bir geis daha, uzun bir sonsuzlukta bir geis daha.

ASİ

"S *Affron... Púca, ."*

Saffron kıpırdandı, Cylvan'ın yumuşak dokunuşuyla uyandı. elini yanağına dayadı. Prens tek bir mum tutuyordu; yakası ve düğme dikişleri buğday sapı şeklinde altın iplik ve boncuklarla süslenmiş koyu yeşil bir tunik giymişti.

"Sorun nedir?" Saffron yorgun bir şekilde sordu, Cylvan'ın elleri omzunda kalıp dengesini sağlamasına yardımcı olurken ayağa kalktı.

"Yaşlı krala yalvarma vakti geldi. Orada benimle olmanı istiyorum."

Saffron, Cylvan'ın isteğini yerine getirerek sessizce yataktan kalkıp ona katıldı. Cylvan'inkine benzeyen koyu yeşil bir ceket giymişti, sadece altın işlemesi eksikti. Kolalı ve orman yeşili bir brokarla ince bir şekilde parıldayan düğmeler, insan Ire-land'da ağaçların kenarında geçtiği Kelt düğümleri gibi şekillendirilmiş cilalı gümüşten yapılmıştı. Pantolonu bile yeni ve sertti, belini sarıyor ve bir çift yeni ayakkabının üzerine alttan kelepçeleniyordu.

Birden fazla kez, gecenin bir yarısı, giyinmelerine yardım edecek hizmetkârları olmadan, hareketlerine rehberlik edecek tek bir mumun ışığıyla tam olarak ne yaptıklarını soracak oldu ama her seferinde sözlerini kendine sakladı. Havadaki bir şey ciddiydi, ne sinir bozucu ne de güven verici bir şeydi. Cylvan

Niyetle hareket ediyordu ama panik yoktu. Saffron'un tuniğinin önünü her beantighe'nin yapacağı gibi iliklerken, ellerini yakasından geçirip omuzlarına yerleştirmeden önce ellerine soğukkanlı bir kesinlik rehberlik etti. Saffron'un alnına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğilmeden önce karanlıkta gözleri uzun bir süre Saffron'un gözlerinde oyalandı.

"Gel," diye fısıldadı. "Bizi bekliyor olacaklar, eminim." "Kim?"

Saffron usulca sordu ama Cylvan sadece mumu eline aldı.

Bir eliyle Saffron'un diğer elini tutarak onu yatak odasından diğer taraftaki karanlık koridora götürdü.

Saffron sarayın sıcaklığından ayrılır ayrılmaz izledikleri yolu biliyordu ve arka bahçeden geçip, tek bir muhafızın beklediği altın bir kapıdan geçerek, tepeye çıkan basamakları oluşturmak için toprağa taşlarla döşenmiş dolambaçlı bir patikadan yukarı çıktılar. Fenerlerle zar zor aydınlatılan ağaçların arasında, Cylvan'ın hâlâ önlerinde taşıdığı mumla biraz daha aydınlandılar. Saffron, Lugh'un denize bakan sunağının onları beklediğini bildiği tepeye kadar onun elini hiç bırakmadı.

Cylvan'ın bahsettiği 'diğerleri' krallar, nazik Naoill ve pelerininin koruyucu sıcaklığı altında Naoill'in yanına sokulmuş duran Asche'ydi. Cylvan ve Saffron göründüklerinde, Asche ayaklarının topları üzerinde biraz zıpladı, ama Naoill onları geri tuttu. Lugh'un sunağında bir dizi mum, taze meyveler ve şarap kaseleri, yeni hasat edilmiş kalın bir buğday demeti, sarkıtıldıkları tabaklardan tembelce duman saçan tütsü çubuklarının altın ışığını yansıtan bir dizi sunu vardı. Sunağın kendisi uzun zamandır Saffron'un dönüşü sırasında yaşanan katliamdan temizlenmiş, saygıdeğer totemler değiştirilmiş ve kutsanmıştı; böylece kraliyet ailesinin üyeleri normal bir şekilde orada dua etmeye devam edebilecekti. Ama o gece, buğdaydan sunak örtüsüne kadar her nesne Saffron'un hatırladığından biraz farklıydı ve her birinin Lugh'un ayaklarının dibinde duranların elleriyle yeni getirilip oraya serildiğini fark etti. Asche'nin kollarına yapışan buğday taneleri, Tross ve Ailir'in ince giysilerindeki yoğun tütsü kokusu, sunağın kenarına yerleştirilmiş taşıma sepeti bunu kanıtlıyordu.

Cylvan, Saffron'u Asche ve Naoill'in kralların birkaç adım gerisinde durduğu yere götürdü ve sunağa bakan babalarına katılmak için dönmeden önce uzun bir süre duraklayarak elinin arkasını öptü. Asche'nin eli ilk fırsatta Saffron'un elinin içine kaydı ve Saffron sözsüz bir şekilde onlara gülümsedi. Kral Ailir yanlarında duran Cylvan'ın ensesini okşamak için uzandı, onu kendine çekti ve sessiz bir sevgi anında alınlarını birbirine bastırdı. Saffron'un kalbi hızla çarptı, içinde kabaran duygularla dudağını ısırdı.

Prens ve Birincil Kral öne çıktılar, ardından Lugh'un ayaklarının dibinde birlikte diz çöktüler. Ardından Kral Tross diz çöktü ve Naoill ile Asche en son diz çökerken Saffron da onları takip etti. Bir şey Saffron'un ensesini gıdıkladı ve yakasına bir yaprak düşmüş olabileceğini düşünerek dönüp baktı ama kanında beliren küçük bir parıltı dışında hiçbir şey yoktu. Peçe bile tanıklık etmeye gelmişti.

"Sevgili Lugh Lámhfada'mız, kralların kralı ve biz Tuatha dé Danann'ların kralı, senden sonra gelen birinin, oğlunun iyiliği için yalvarışını duymak için sana yalvarıyoruz-" Ailir'in güçlü sesi bir anlığına kesildi. Saffron gözlerini aralayıp dizinin altındaki çimenlere baktı. "Oğlum, Veliaht Prens Cylvan dé Tuatha Danann. Halkı, saltanatının getirebileceği kaderi tahmin etmek için bir Beklentiler Divanı talep ediyor - gençliğinin tüm acımasızlığı içinde ve hatta şimdi daha yeni reşit olmuşken ona uzun zamandır dayatılan bir kader. Kralım-" Ailir yine durakladı. Tross bir elini uzatarak Ailir'in sırtına hafifçe dokunup onu rahatlattı.

"İlk doğan oğlum, kalbinin iyiliğine rağmen, onu paylaşma şansına asla izin vermeyen bir Gece Divanı ile karşı karşıya." Ailir, sözlerinin sonunda sesindeki hafif kıpırdanma dışında soğukkanlılığını koruyarak konuştu.

Yanındaki Cylvan başını eğmeye devam etti ama Saffron onun nasıl titremeye başladığını fark etti. Yumruk şeklinde sıkılmış ve bükülmüş dizinin yanında toprağa bastırılmış olan eli, giderek artan bir sinirle bir içeri bir dışarı esneyip duruyordu. Belki de sadece, sözlerini toparlamak için bir an daha duraklamak zorunda kalan, normalde sarsılmamış babasının titrek sesiyle kırıldı. Başka kimse fark etmemiş gibiydi ya da belki de tepki vermemeleri gerektiğini biliyorlardı ama Saffron fark . Saffron bilmiyordu

Bu tanrıyı, bu töreni bilmiyordu, sadece Cylvan'ın kraliyet ailesinin krallar kralının önünde diz çöktüğünü biliyordu, titriyordu, endişeliydi, savunmasızdı. Başu utanç içinde eğikti, sanki rehberlik etmesi için yalvardığı aynı krala gözlerini kaldırmaya cesaret edemiyordu.

Saffron o kralı tanımiyordu, sadece Cylvan'ın yanından asla ayrılmayacağına dair verdiği tüm sözleri biliyordu. Ve onlarla birlikte Asche'nin elini bıraktı ve ayağı kalktı.

Ailir'in hemen arkasında diz çökmüş olan Kral Tross'un yanından geçti. Bakışlarını tekrar aşağı çevirip kuzgunuyla birlikte iki dizinin üzerine çökmeden önce, üzerlerinde yükselen Lugh'la kısa bir süre -ve kasıtlı olarak- göz göze geldi. Cylvan'ın elini tuttu, Cylvan'ın kafası bir anlık inançsızlıkla ona döndü, sonra eli Saffron'un elini sıkıca kavradı ve sıkıca tuttuğu nefesini bıraktı. Tekrar rahatladı. Onun yanında, Kral Ailir'in altın gözleri de Saffron'a bakmak için kalkmış, sonra tekrar krala dönmüştü. Sanki o da Saffron'la aynı şeyi düşünüyordu; Cylvan'ın gizliden gizliye iyiliksever olan kalbini en azından bir kez paylaşmasına izin vermişti. Saffron'un onun yanında diz çökmesinin nedeni de buydu.

Karşılığında Cylvan'ın elini sıkarak başını eğdi ve Kral Ailir rehberlik, açıklık ve koruma için alçakgönüllü yakarışına devam ederken gözlerini bir kez daha kapattı. Tüm bunlar olurken Saffron, gelecek geceki beklentiler mahkemesinden ne çıkarsa çıksın, gece ya da gündüz Cylvan'ın Uyumlu Kralı olacağını biliyordu. Ve Kral Lugh Lámhfada bunu, herhangi bir kahin Alfidel'in geri kalanının duyması için ilan etmeden çok önce bilecekti.

GÜNÜN GERİ KALANI, HEM TÜRKİYE'DE HEM DE DÜNYADA YAPILACAK HAZIRLIKLAR TELAŞIYLA GEÇTİ.

sarayın kendisi ve onu çevreleyen ziyafet ve kutlamalar için. Saffron, kaderlerinden erken bir mahkeme çağrısı yapacak kadar korkan aynı insanların tüm bunların ortasında bir şenliğı nasıl hazmedebildiklerini ironik buluyordu ama aynı zamanda feylerin herhangi bir olayı kutlama fırsatını kaçırdıklarını da hiç bilmiyordu. Yıkımlarını ilan edenleri bile.

Cylvan, kraliyet kahinleri tarafından ruhsal ve fiziksel olarak temizlenmek üzere gönderilmişti ve Saffron ancak kendisine güvence verildikten sonra gitmesine izin verdi

sürecin bu kısmında elleri olan Fjornaran kahinleri olmayacaktı. Bu onu Cylvan'ın odasında yalnız bıraktı, giyinip hazırlanmak için zamanını beklemesi gerekiyordu. Başka bir durumda Saffron oturup hiçbir şey *beklemezdi* ama için hazırladıkları kıyafet her neyse ulaşamayacağı bir yerde saklanmıştı. Onu bulamayacağı, vaktinden önce giyinemeyeceği bir yerde. Kral Tross bunu bilerek planlamış olabilirdi. Sadece ellerini, zihnini meşgul edecek, sonsuz, endişeli daireler içinde dönüp durmasını engelleyecek bir şey, herhangi bir şey olmasını diledi.

Gece ya da Gündüz. Gece ya da Gündüz. Saffron, Cylvan'ı ne olarak ilan ettiklerini umursamıyordu. Yıldızları okumanın ya da bir leğen şarap kehanetinde bulunmanın ya da her ne yapacaklarsa bunun Alfidel'deki yaşamın önümüzdeki birkaç yüzyılını belirleyeceğine inanmıyordu. Ama Alfidel halkı buna inanıyordu, o yüzden öyle davranmak zorundaydı. Saygı duymasa bile bu konuda düzgün davranmak zorundaydı. Hepsinin aptal olduğunu düşünse bile; çok sevdiği bir insana böylesine arkaik inançlar uğruna çektirdikleri işkenceden dolayı her birinden nefret etse bile. Zaten onu en başından beri bir beantighe yapan da aynı arkaik inançlardı.

"Ekselansları?"

Saffron tanıdık sese dönerek sıçradı. Yüzüne bir sırıtma yayıldı ama bunun heyecandan mı yoksa bedenini eriten bir rahatlamadan mı kaynaklandığından emin değildi. Profesör Adelard kapı aralığından uysalca başını içeri uzattı, Saffron oturduğu taburenin ayaklarını sıkıştıran yerdeki giysi yığınlarıyla mücadele ederken gülümseyerek kendisini içeri davet etti. Neredeyse onu Cylvan'ın makyaj masasına hapsediyordu, sonunda profesörü düzgün bir şekilde selamlamak için kendini kurtardı.

Kapının yanındaki adama takıldı ve Adelard gülerek onu tekrar düzeltti. Arkasında Profesör Dullahan duruyordu ve Saffron her ikisinin de ne kadar güzel giyindiğini fark etti; görünüşe göre hem kederli dönemlerde hem de Beklenti Sarayı'nın konukları için geleneksel olduğu üzere, her ikisi *de* tamamen siyah giyinmişti. Adelard'ın normalde sert bir şekilde yağlanmış saçları bile alnının üzerinde güzelce toplanmıştı ve yanaklarına gözlerinin sıcak kahverengi rengini ortaya çıkaran küçük bir far ve allık sürmüştü. Saffron adamın gözlüklerini için hemen özür diledi ve Cormac'a başını sallayarak

Geri çekilip kapıyı açık tutarak ikisini de içeri davet etmeden önce selamladı.

"Dağınıklık için özür dilerim," dedi ve öylece oturup yerine ortalığı toplaması gerektiğini fark edince yüzünü buruşturdu. Yine de, yığınlar halinde bırakılmış ve oturma koltuklarının arkasına sarkan sonsuz giysi, battaniye ve şallarda bir rahatlık duygusu bulmayı öğrenmişti. O zaman, Cylvan'ın o sabah Lugh'un sunağındaki dua ile resmi tören için giyineceği zaman arasındaki sürede sahip olduğu her kıyafeti çılgınca değiştirmesinden kaynaklanıyordu. Ancak Adelard, gözlüklerini düzeltmek ve Saffron'un kıyafetini incelemek yerine bunu umursayacak son kişi olabilirdi. Her şey düşünüldüğünde özel bir şey değildi ama profesörün onu en son gördüğü yıpranmış seyahat kıyafetleriyle karşılaştırıldığında, ondan önce yıllarca giydiği beantighe üniformalarından bahsetmiyorum bile, Saffron bile parıldayan küçük bir bebek gibi giyindiğini biliyordu. "Ben hâlâ tören için giyinmeyi bekliyorum," dedi, neşeli görünmeye çalışarak. "İlk fırsatta her şeyi kendim yapacağımı biliyorlar, bu yüzden onlar benim için hazır olana kadar burada hapsedildim. Görünüşe bakılırsa bu, sarayın yüzyıllardır gördüğü en büyük parti, ama insan personelin çoğu Ryder'la birlikte iltica ettiği için biraz dağılmış durumdalar, o yüzden ben

sıramı beklemek zorundayım..."

"Çok güzel görüneceksin Saffron," dedi Adelard içten bir gülümsemeyle ve Saffron'un kızarmasına neden oldu. "Şimdi bile öyle düşünüyorum. Hafta içi dersten sonra yanıma gelip eskiz defterine karaladığı resimleri teşhis etmem için yalvaran Morrigan beantighe'den çok farklı. Çoğu zaman yüzünde kir ve saçında dallar ."

"Teşekkür ederim," dedi Saffron güçsüzce gülerek. Oturma koltuğunda yer açmak için acele etti ve bir saat önce kendisine getirilen çay ve atıştırmalık arabasını aradı. Demlikteki çay ısınmıştı, omzunun üzerinden şöyle bir baktı, sonra başını salladı ve bluzunun cebinden hematit esasını çıkarıp demliğin tabanına üzerinde '*dumanı tüten sıcak*' yazan bir daire çizdi. Tencerenin seramik kapağı küçük bir ısı pufuyla tıkırdadı.

Adelard ve Cormac için fincanları dolduran bu iki adam, hem prensin koltuğuna aitmiş gibi görünüyorlardı, hem de çılgınca kendi alanlarının dışındaydılar. Cormac bile tüm soğukkanlılığıyla çay fincanının çemberini, viskiyi sadece mataradan içmeyi bilen biri gibi tutuyordu.

"Bu gerçekten de senin için sadece pasif bir kıyafet mi? Bütün o boncuklar ve manşetlerindeki küçük  anlarla saraydaki herkes her an tam olarak nerede olduğunu bilebilir." Adelard  ayını yudumlayıp, zengin tadı Morr gan'da kendi demlediğinden çok daha fazla olan  ayına gülümseyerek alay etmeye devam etti. "Yine de büyüleyici, kabul ediyorum."

"Topukluları unutmayın," diye nefes verdi Saffron, karşılarındaki koltuğa oturup bir bacağını uzatarak bluzunun altın yakası ve kulaklarının ucundaki sivri kulak manşetleri kadar süslü topuklu çizmelerini gösterdi. "Kral Tross bir partiden önce oyalanırken bile zaman daha şık g r nmemiz konusunda ısrar ediyor... Bugün geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim, sanırım sizi Cylvan davet etti?"

Adelard başını salladı, ceketinin i  cebinden koyu yeşil bir zarf çıkardı ve arkasına Cylvan'ın kişisel balmumu mührünü bastı. Adelard alaycı bir gülümsemeyle, "Evet, hatta onun kişisel antetli kağıdıyla," dedi. " ok fazla kelime kullanmadan, reddetmeme izin verilmediğini bildiriyor."

"Oh-"

"Varlığımın sinirlerinizi yatıştırmaya yardımcı olabileceği konusunda ısrar etti," diye devam etti, zarfı ceketine geri koyarken. Saffron yine utanç içinde kızardı ve bunun için zihninden Cylvan'a küfretti ama Adelard  z r dilemesine fırsat vermeden devam etti. "Ve itiraf etmeliyim ki Saffron, ben... son görüşmemizin nasıl konusunda hayal kırıklığına uğradım. kendi adıma hayal kırıklığına uğradım." Cormac'a kısa bir bakış attı, Cormac da onun gözlerine baktı ve küçük bir baş sallamasıyla bu duyguya karşılık verdi. Adelard nefesini içine çekti ve tuttu. Saffron, profesörün derisinin altında büyüyen sinirlerin onu zorladığını hissedebiliyordu.

Adelard, "Bu gece prensin huzuruna çıkıp sizinle konuşmam için beni ikna eden kişi aslında Cormac'tır," diye devam etti. Bunu yaparken, Cormac'ın eli sessizce uzanıp Adelard'ın bacağına dokundu ve

Adelard'ın eli onu buldu ve sıktı. Parmak eklemlerinin arkasındaki deriyi gelecek ve gerçek sinirlerini ele verecek kadar sert. "Görüyorsun ya, sen Morrigan'dayken sana karşı tamamen dürüst değildim. Kendim hakkında. Bildiğim şeyler hakkında."

Saffron nefesini tuttu. Sözünü kesmemek için kendini zor tuttu.

"Eminim kendi başınıza çoktan çözdüğünüz şeyler vardır.

-Her zaman çok zeki oldun, hatta hatalıydın, eminim kendini bu konumda bulmanda bunun da etkisi vardır." Kıkırdadı, başını salladı, sonra yavaş bir nefes daha aldı. "Ama

-Örneğin peri yüzükleri ve bunların Peçe Savaşı sırasında isyancılar arasında kullanımı hakkında bu kadar çok şey paylaşabilmemin nedenleri var."

Saffron başını salladı ve haykırmamak için çenesini sıktı. Böyle şeyleri merak ederdi. Tahmin etmişti ama sorma fırsatını bulacağını hiç düşünmemişti. İçindeki ayağa fırlama isteğini bastırmak için her şeyini ortaya koyması gerekti.

"Yüzünde görüyorum - ne söyleyeceğimi biliyorsun," dedi, bu kez gülümsemesi yorgun düşmüştü. Cormac'ın eli Adelard'ın elini gözle görülür bir şekilde sıktı ve profesör iç çekti. "Biliyorum, oyalanıyorum, Tanrı yardımcım olsun, uzun zaman oldu. Yüzyıllardır sırlarımı iyi sakladım, bana bir dakika verin."

"Acele etme," diye mırıldandı Saffron, sanki içten dışa doğru sıkıştırılıyormuş gibi hissediyordu. Sonra bir sonraki kelimelerin gelmesini engelleyemedi, sabır bulamadı: "Savaş sırasında bir asiydin, değil mi?"

Adelard yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Evet. Bir asiden daha fazlası, hatta ben... ben..." Ağız açıldı, sonra kapandı, boğazının arkasından boğuk bir ses çıktı. "Ben... Verity Holt'u şahsen tanıyordum, diyebilirim sanırım. Şu anda tek paylaşabileceğim şey bu. Ah, sanırım bilmeliyim ki, size verdiğim o hematit asa aslında onun asasıydı."

Saffron ona baktı, midesi bulandı, sonra boğazının arkası öyle hızlı şişti ki, tiz *bir "oh, kahretsın!"* sesi çıktı.

Neyse ki, Adelard cevap olarak güldü - her ne kadar sesi hırıltı gibi çıksa da - Saffron içgüdüsel olarak ellerini kaldırdı

aydanlığı ısıtmak için h    elinde tuttuğu asaya baktı.

"Bu kadar gergin görünme Saffron, bunun dışında özel bir şey yok-endişelenecek bir şey yok, sadece standart bir kurak asa-"

"Ama Verity Holt-! O kim-! Kim-!" Saffron tıkandı ve Adelard ne dediğinin farkında değilmiş gibi asasını uzattı. "O-Kraliçe Proserpina'yı-öldürdü!"

"Evet,  yleydi," diye kıkırdamayı başardı Adelard yine. "O öldükten sonra asayı kendime aldım, duygusal nedenlerle, ama, ah... bir  vez cadı için daha uygun, görüyorsunuz, ve savaş sona erdiğinde artık böyle bir şeye kalmamıştı..."

Saffron bunun özellikle ne anlama geldiğini sormak istedi - *artık ihtiyaç* yok. Ama bunun yerine sessiz kaldı ve titreyen elindeki asaya baktı. İnsan cadı,  vez cadı Verity Holt'un bir zamanlar savaş boyunca taşıdığı asanın aynısıydı bu. Hatta muhtemelen Kraliçe Proserpina'ya son darbeyi indirip savaşı sona erdirirken taşıdığı asanın aynısıydı.

"Fazilet..." diye nefes aldı, düşüncelerini toparlayamadan konuşmaya başladı. Karşısındaki Adelard hafifçe soldu. Gergin bir tik gibi gözlüklerini düzeltti, sanki bu isim onda farklı duyguları çağrıştırıyordu. "şey, Verity'nin kardeşi, Virtue, o-" Saffron nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Acaba kendini mi açıyordu? "Erm-! Alfidel'in üzerindeki perdeleri açan adam, Ryder Kyteler, meğer bunca zamandır Kraliçe Proserpina'nın hafıza goblenini arıyormuş! İplikleri Daurae Asche'ye yerleştirecekti, bir zamanlar bana bahsettiğin gibi dokunmuş bir kap olarak, ama Asche'yi ondan önce buldum-"

"Ve bunun için Tanrı'ya şükür-" Adelard bunu denedi ama Saffron onun sözlerinin hızını kesemedi.

"Ama biz Kış Sarayı'nda, Mac Delbaith malik nesindeyken, Anysta ona Verity öldükten sonra Virtue Holt'un kraliçenin anı goblenini aldığını söyledi. Eğer Verity'yi tanıyorsan, o zaman sen de biliyor muydun-"

"şu Fazilet Holt hakkında konuşmak istemiyorum," diye araya girdi Adelard, yüzüne ince bir gülümseme yayılmıştı, solgun

bir hayalet gibi. Cormac'ın bacağındaki eli tekrar büküldü ama bu sefer Adelard onu görmezden geldi. "Ama sana Ryder Kyteler hakkında bildiklerimi anlatacağım."

"O Kraliçe Proserpina'nın oğlu," dedi önce Saffron ve Adelard sertçe başını salladı. "Onun ve insan sevgilisi Adone'nin oğlu."

"Bu doğru," dedi Adelard. "İlk başta bağlantıyı kuramadım ve bunun için özür dilerim. Onu tanıdığımda kendisine Finn O'Daire diyordu."

Saffron'un midesi altüst oldu. Bu sözler onu derinden sarsmıştı ama hiç de şaşırtıcı değildi. Ne de olsa kocakarı cadı avcılarının Ryder'ın nerede olduğunu söylemesi için onu kandırmak amacıyla bu ismi kullanmaya çalıştıklarından bahsetmişti. Belki de bu sözleri Saffron'un hiç beklemediği son kişiden duymak tüylerini diken diken etmişti.

"Kendini çok zeki sanıyor olmalı," diye mırıldandı kendi kendine. *Ne de olsa* Ryder'ın doğum adı *Deimne*'ydi ve Finn mac Cumhaill'in efsanedeki bir diğer adıydı. Savaş sırasında başka biri gibi davranırken *Finn* adını kullanması acı verici derecede ironikti ama Saffron bunun tamamen kasıtlı olduğunu da biliyordu. Kendini gerçekten çok *kurnaz* sanıyor olmalıydı. Saffron kendini bu isimle tanıttığı zamanki sırtışını hayal edebiliyordu; geçmişe uzanıp bu sırtışı suratından silip atmak istiyordu.

"Savaş sırasında Proserpina'nın oğlu olduğunu biliyor muydun?" Saffron sordu.

"Hayır," diye ısrar etti Adelard. "Hayır, ben onu tanırken kendini insan gibi gösterdi. Bana yalan söyledi. Hepimize yalan söyledi. Verity'ye de yalan söyledi. Neredeyse Proserpina'nın onu bulmasının nedeni oydu, sonlara doğru, o mutlak piç..." Adelard'ın dizlerinin üzerindeki yumrukları daha da sıkılaştı, titreyerek sesinin artan şiddetiyle eşleşti. "Bunu daha önce fark etmediğim için çok üzgünüm Saffron, ben... şimdi düşünüyorum da, çok açık ama ben... savaş sırasında geçirdiğim zamanın ayrıntılarını hatırlamaktan bilinçli olarak kaçındım, hem kendi akıl sağlığım için, hem de kendimi ve Morrígan'da kendime kurabildiğim basit hayatı korumak için-"

"Anlıyorum," dedi Saffron hemen. "Profesör, özür dilemenize gerek yok. Anlıyorum."

Adelard daha fazlasını paylaşmak ister gibi görünüyordu, sanki varlığının derinliklerinde gömülü bir şey konuşmak için boğazının arkasında sürünüyordu. Başka bir sır, hayatının paylaşmak istediği ama saklamak için savaştığı başka bir gizli parçası. Bunu kendi güvenliği için mi yoksa Saffron'un güvenliği için mi paylaşmaktan korktuğunu Saffron asla bilemeyecekti ve bu onu iliklerine kadar sinirlendirse de anlayabiliyordu. Kendisini ve değer verdiği insanları korumak için gerçek kimliğini gizli tutmanın önemini herkesten çok o biliyordu.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diye ekledi Saffron, elindeki asayı sıkarak ve Adelard'a güven verici bir gülümseme göndererek. "Sırlarınızı güvende tutacağımı söylediğimde lütfen bana inanın. Kendi sırlarımı saklayan ilk insanlardan biri olarak, şu anki mutluluğumun büyük bir kısmını size ve sağduyunuza borçluyum profesör. Odanızda okumama yardım ettiğiniz ya da vahşi feyler hakkında benimle bilgi paylaştığınız tüm o zamanlar - üvez ruhu olarak geçerken beni nasıl sakladığınızdan bahsetmiyorum bile."

Adelard nazik bir gülümsemeyle, "Sanırım senin için büyük şeyler olduğunu hep biliyordum, Saffron," dedi, nihayet gerginlikten kurtulmuştu. "Umarım o zamanlar sana öğretemediğim her şeyi ve beni sessiz tutan korkaklığımı telafi edebilirim. Eğer izin verirseniz, şimdilik burada, Avren'de sizinle kalmak istiyorum. Sana üvez büyü, peçe büyü hakkında bildiğim her şeyi öğretmek için."

"Oh!" Saffron bu kez heyecanla yerinden sıçrayarak haykırdı. "Tabii ki! Elbette, lütfen!"

Adelard tekrar güldü, ayağa kalktı ve başını sallayarak Saffron'a uzun, sessiz bir düşünceyle baktı. Bir elini kaldırdı, Saffron'un yanağına dokundu, hâlâ küçük bir gülümseme vardı yüzünde, parmakları Saffron'un aromatik yağlarla taranmış saçlarının üzerinde nazikçe gezindi, sonra kulaklarındaki altın uçlara kadar indi ve utanç içinde elini çekti.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı. "Haklı bir kral gibi."

"Henüz değil," diye kıkırdadı Saffron. "Umarım bir gün yine de, eğer bu yüksek feyler izin verirse."

"Bundan eminim," dedi Adelard, bir söz verir gibi. Kadim bir yaratığın önsezisini açıklaması gibi. "Birçok kez kralların ve kraliçelerin gelip gittiğini gördüm; neredeyse peçenin çözöldüğünü, sonra da zayıf bir dengeyi yeniden sağlamak uğruna gelişigüzel bir şekilde tekrar dikildiğini gördüm. Ancak bu dikişler hiçbir zaman kalıcı olmadı ve gerçek dengenin geri dönmesi için hepsinin tekrar yırtılması gerekiyor. Senin ve Prens Cylvan'ın sarayının kahinleri ne söylerse söylesin, bu gece ufukta çok uzaktayız..." diye devam etti, gözleri Saffron'un boynuna taktığı ametist kolyeye takıldı, mücevherden sarkan gümüş ay tılsımına kadar parlaktı. "Ama sen ve Cylvan bunu benim kadar iyi biliyorsunuz, bu da bana uzun zamandır sahip olmadığım kadar umut veriyor. Yakında Alfidel'de gerçek bir değişim görebileceğimize dair umut. Her iki taraf için de daha iyiye doğru bir değişim. Bu yüksek feyler henüz dinlemeyecekler ama onlar bile bir gün boyun eğip teşekkür ederek ayaklarını öpecekler, Saffron. Bunu biliyorum."

Saffron kollarını Adelard'a dolamadan önce gözyaşlarını geri kırıştırdı. Ona, profesörüne, akıl hocasına, Morrigan'da yerleri silen peçeli bir beantighe'den başka bir şey değilken onu cesaretlendirmek için yanında olan *arkadaşına* sarılıyordu. Saffron, Adelard'ın yaşadığı zamanın sadece küçük bir kısmını yaşamıştı ama o yaşlı adam yine de Saffron'a zayıf bir gülümseme vermiş ve onu ofisine davet ederek Saffron'un o sabah ormanda gördüğü tüm vahşi şeyler hakkında konuşup durmuştu. Kırmızı üvez meyveleriyle sırlıklam olmuş bir halde kampüste dolaşırken Saffron'a uyuyabileceği bir yer teklif etmiş; çok yakından koruduğu sade ve sakin hayatının bozulmasına yol açabilecek olmasına rağmen Saffron'u bir kez bile geri çevirmemişti.

"Teşekkür ," diye fısıldadı. "Teşekkür , Profesör. Bundan sonra ne olursa olsun nezaketinizi unutmayacağım."

Adelard da Saffron'a sarıldı, sanki Saffron değerli bir şeymiş gibi onu sıkıca kucakladı. Sanki Saffron'un uzun zamandır ona umut veren ilk şey olduğunu söylerken ciddiydi. Saffron böylesine hassas bir şeyi hafife almayacağına yemin etti.

MAHKEME

S Affron tamamen beyaz giyerdi; kollarının hizasında, kare omuzlarında ve omurgasının arkasından aşağıya doğru dökülüp kumaş boyunca iz bırakan altın boncuklar ve dikişli telkari vardı.

Topuklular. Sadece ince, şeffaf bir panel sırtını kaplıyor, tenini sergiliyor ve her hareketinde ışıldayan boncuklu takımyıldızlar gibi iz bırakıyordu; omuzlarının tepe noktalarından, benzer şekilde narin bir pelerin arkasından sarkıyor, eteği oluşturan şifon katmanlarıyla karışıyordu. Görünüşe göre, beklentilerin olduğu bir mahkemede beyaz giymek adettendi, boş bir tuval, her türlü olasılığı davet etmek için soluk bir boşluk. Ne olacağını zaten bilseler bile. Başka bir olasılık olmasa bile. Çoğunlukla, elbise her gibi güzel olsa da, ona Morrigan'da yüzünü gizlemek için taktığı peçeyi hatırlatıyordu. Boş bir tuval olmak bir boyun eğme gücüydü, olasılıkların onları bulması için bir çağrı değil.

Saffron kumaşı sıkarak balo salonunun arkasındaki loş koridorda durdu ve saray mensuplarının diğer taraftaki yerlerini almalarını bekledi. Hava bir dağ gölü gibi nemli ve tatlı kokuyor, meşe-sap mumları ve tütsü olduğunu hayal ettiği şeylerin hafif dumanıyla karışıyordu. Ona tam olarak ne yapması gerektiği söylenmemişti.

Sarayın ayini sırasında beklediğinden, nihayet diğer tarafa adım atabildiğinde ne göreceğini bilmiyordu ama tek hayal edebildiği, kapıyı açıp şık balo salonu yerine doğrudan ormanın ortasına adım atmaktı. Belki de tüm konukları Avren'in ormanının kalbinde bir yere götürmek için saraya geçici bir kaplama yerleştirmişlerdi. Sırıttı, yüzünü buruşturdu, artık bir peçe ustası olduğunu düşününce neden kimsenin ondan yardım istemeyi akıl etmediğini alaycı bir şekilde merak etti.

"Ah, affedersiniz, beantighe, öyle görünüyorum-oh, canım, benim hatam~" Cylvan'ın sesi Saffron'un sıçramasına neden oldu ve hızla döndü, bir ağız aniden kendisine doğru bastırdığında keskin bir kahkaha attı. Saffron içgüdüsel olarak kollarını tekrar prensine doladı, adeta ondan yayılan korkunun tadını alıyordu. Cylvan onu uzun bir süre öptü, elleri Saffron'un belini buldu ve onu orada tuttu, sonunda çekip alınlarını birbirine bastırmadan önce zamanın neredeyse duracak kadar yavaşlamasına izin verdi.

"Sizi korkutmak istememiştım," dedi nefes verirken. "Aslında benim de burada olmamam gerekiyor-"

Saffron onun yüzüne dokundu ve gözleriyle buluşabilecek kadar geri çekildi. Onu rahatlatmak istiyordu ama Cylvan'ın görünüşü onu şaşırtmıştı. Karanlık, düşünceli, perili kuzgun, tıpkı kendisinininki gibi bembeyaz kıyafetler giymişti ve koyu renk saçları ve mücevher tonlarındaki gözleriyle güzel bir tezat oluştuyordu.

"Oh," dedi Saffron, sanki nefesi kesilmiş gibi. "Görünüyorsun..."

"Küçük bir oyuncak bebek gibi," diye sıırıttı Cylvan. Saffron da kıkırdarak onun yüzünü avuçladı.

"Evet, ama yakışıklı bir tane. Beyaz sana yakışıyor. Kalbimi hızlandırıyor."

"Şimdiye kadar yarış yapılmadı mı?" Cylvan, gergin olan tek kişinin kendisi olabileceği düşüncesiyle biraz sarsılmış bir halde sordu. Saffron onu tekrar öptü ve sinirlerini ellerinin arasında nazikçe tutabileceği bir yere çekti.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. "Eğer bir şey olursa, sürpriz olmayacak. Nişanlandığımızı duyurduğumuzda yanında olacağım; sonrasında da, eğer istersen

kararsızlık hissedersen, dön ve beni bul. Tanrı biliyor ki bu kıyafetle de bir spot ışığı gibi göze çarpacağım."

"Seni arayacağım," dedi Cylvan, Saffron'un elini tutarak. Ağzını avucunun içine bastırdı, ortasına bir öpücük bırakmadan önce bir an onu soludu. "Her şey biter bitmez seni tekrar bulacağım. Her şey bittiğinde seninle ayrılmaktan başka bir şey düşünmeyeceğim."

"Temelli mi gidiyorsun?" Saffron alay etti. "Hâlâ birlikte kaçabiliriz, bir daha asla görülmemek üzere."

"Tanrılar, böyle şeyler söyleme. Az önce seğirdiğimi mi hissettin? Neredeyse elini tutup kaçacaktım."

Saffron yine güldü. Cylvan'ın uzun saçlarından bir parçayı gözünün ucuyla tuttu; saçlar uzun, lüks dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. İlk tanışmalarından bu yana ne kadar uzadığını fark etmemişti. Başka birinin fark edeceği kadar değil.

-Ama Saffron kuzgunuyla ilgili her şeyi biliyordu; gözlerinin ardındaki değişken duygulara, endişeyle çenesini sıktığı için dudaklarının nasıl daha az dolgun olduğuna kadar.

"Seni seviyorum," dedi Saffron. "Gece Mahkemesi'nden önce de, sonra da seni hep sevdim. Ne olursa olsun."

"Gündüz ya da gece."

"Gündüz ya da Gece," diye tekrarladı Saffron. Alnını son bir kez Cylvan'inkine dokundurdu ve gözlerini kapattı. "Seni seviyorum, Cylvan."

Cylvan uzun bir nefes verdi, sanki bu sözleri rahatlatıcı bir battaniye gibi üzerine sarmak için içine çekiyordu.

"Seni seviyorum Saffron," diye fısıldadı. "Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi senden daha fazla sevmeyeceğim ve değer vermeyeceğim. Ve nihayet, bu gece -tüm Alfidel de sonunda bunu bilecek."

Saffron'un kalbi ilk kez yerinden fırladı ama bunun sinirden mi yoksa şefkatten mi olduğunu bilmiyordu. Sadece başını salladı. O hazırdı. Elleri Cylvan'ın ellerinde kenetlenmiş bir halde, bundan sonra olacaklarla cesurca yüzleşecekti. Şüphe duyan herkese Alfidel'in Gece Prensi'ni önemseyen en az bir kişi olduğunu kanıtlamak için. Onu korumak için hiçbirinin tahmin edemeyeceği bir güce sahip olan biri.

BALO SALONUNA ÖNCE KRALLAR GİRECEK, SONRA CYLVAN ONLARI TAKIP EDECEKTİ. Sonra Saffron resmen prensin nişanlısı olarak tanıtılacak ve en son onları takip edecekti. Ama o zamana kadar Saffron, Saoirse gelip Cylvan'ı uzaklaştırdığında ona katılan Sionnach'la birlikte arka koridordan onları izledi. Saffron Cylvan'ın elini bırakmak zorunda kaldığı anda, Sionnach elini kendisi için tutmak üzere oradaydı ve güven verici bir şekilde gülümsüyordu.

Arkalarından Naoill de Aodhán ihtişamıyla yaklaştı, Saffron'a gösterişli bir selam ve iltifat sunduktan sonra lambri üzerinde uzanan oymalı çiçek deseninin bir parçasının yana kaydırılıp balo salonuna bir bakış sunabileceği yeri gösterdi. Naoill, Sionnach'ın görebilmesi için bir ikincisini işaret ederken Saffron hemen yaklaştı ve zar zor duydu, sonra da kendisi için bir üçüncüsünü aldı.

Duvarın diğer tarafında ilk başta sadece karanlık vardı. Normalde kristal avizelerin ve şamdanların sıcak, parlak ışığı ve biraz da büyülü bir sihir olduğunu düşündüğü şeylerle kaplı balo salonu, aysız bir gece gibi neredeyse zifiri karanlıktı. Ancak gözleri iyice alıştığında, Avren'in en yüksek rütbeli saray mensupları olan dalgalı gölge gruplarını seçebildi. Kıyafetlerinden baş örtülerine kadar tamamen siyah giyinmişlerdi ve ayini yöneten Fjornaran kahinlerinden hiçbir farkları yoktu. Bu da Adelard ve Cormac'ın neden aynı şekilde giyindiklerini açıklıyordu.

Sionnach sanki Saffron'un zihnini okuyormuş gibi, "Geleneksel olarak Beklenti Mahkemeleri dört saraydan birinin en eski ormanında yapılır," diye fısıldadı. Sanki onlar bile giyinip saraya varmadan önce bu konuyla ilgili bir ders kitabını yeni bitirmişlerdi. "Kral Ailir'inki sanırım Yazlık Saray'da yapıldı. Belki de Cylvan ile karar vermek için zaman yoktu..."

Naoill duvarın biraz ilerisinde, "Belki de süet çizmelerini çamurlamak istemediler," diye mırıldandı.

Saffron hiçbir şey söylemedi, sadece karanlığın içinde gözlerini kırıştırdı. Daha detaylı bir görüntü elde etmeye çalışıyor, ancak insan gözleri ona hiçbir fayda sağlamayınca hayal kırıklığına uğruyordu.

"Icarus, *gel*," diye fısıldadı ve Sionnach bile Saffron'un gözünün köşesindeki izleme noktasından geri çekildi. Kurt yanında belirene kadar Saffron hâlâ bir şey söylememişti. "Git bana daha iyi bir bakış sun. Seni görmelerine izin verme."

Taran bir şeyler homurdandı ama görev ilgisini çekmiş gibiydi, koridorda koşar adımlarla ilerledi. Tıpkı dağlarda olduğu gibi, Saffron Ryder'ın gerçek adına tanıklık etmesi için kurdu çağırdığında, Taran'ın zihninin arkasındaki görüşüne erişebilmişti - görüşünü engellemeden algılayabiliyordu.

Bu kez Taran balo salonunun kapısından içeri süzülürken Saffron zemini kaplayan birkaç santimlik suyu bile hissetti; değişen göl suyunun ve meşe odunu tütsüsünün zengin kokusunu aldı; tüm pencereler ardına kadar açıldığından ve gece esintisi hafifçe içeriye dolduğundan havadaki serinliği hissedebiliyordu. Kendi aralarında kümelenmiş olan konuklardan hiçbiri, eteklerine ya da kuyruk paltolarına hafifçe sürtünmesi dışında, canavarın sessiz bir gölge gibi geçip gittiğini fark etmedi. Aralarında Saffron, Cylvan'ın talip galalarından ya da Saffron'un sarayda geçirdiği zamanlardan ara sıra katılanları tanıdı - ama onlardan daha tanıdık başka konuklar karanlıkta belirdi ve Taran bile mesafesini korumadan önce tereddüt etti.

Renard dé Bricríu yedi oğluyla birlikte ayakta durmuş, simsiyah giysileri içinde her zamankinden daha sert görünürken, en ufak fısıldaşmalar geçiyordu. Sessiz kalan biri hariç, o da biraz kenarda durmuş, pek çok benzerliği paylaşmasına rağmen aile üyeleri arasında çok yersiz görünen Bakır'. Hepsinin tilkiye benzeyen gözleri balo salonunun ortasındaki sunağa odaklanmış, Cylvan'ın gelmesini bekliyordu.

Onların yanında, ama herhangi bir yakınlığı ima edecek kadar yakın olmayan, zarif, buz sarısı bir fey kümesini fark etti Saffron, ikisi ortada Maeve'in ellerini tutuyordu. Ailesi, dé Bhaldraithes, hem endişeli hem de gururla mırıldanıyor gibi görünüyordu, kızlarının son haftalarda prensle ne kadar yakın olduğunun açıkça . Cylvan'ın o balo salonundan Gece'nin lanetinden başka bir şeyle ayrılması beklenmese de, Maeve'in bir zamanlar düşünüldüğü gibi onun Uyumlu Kraliçesi olması amaçlanmasa da, onlar bile gururla dimdik durmayı içlerinde buldular.

Anysta Mac Delbaith kalabalığın arka tarafında, karşı tarafta, sessiz ve dimdik duruyordu. Gözlerindeki belli belirsiz ışık heyecanını gösteriyordu; bu da Saffron'un boğazının arkasını doldurmak için ateşli, öfkeli bir kan hücumunu çağırmaya yetti. Bunu tekrar bastırdı, onun yerine birkaç metre ötede, Étaín'i kollarının arasına almış, sırtı göğsüne dönük duran Carce'nin inkar edilemez silüetine odaklandı. Koruyucu, savunmacı, bir zamanlar onu reddeden tüm o yüksek feylelele çevrili. Simsiyah kıyafetleri içinde göz korkutucu bir vahşî gibi görünüyordu.

Etrafta toplanan diğler saray mensuplarından hiçbirî tek kelime etmedi. Belki de tüm fey tarihinde ilk kez Avren'in sarayının balo salonu insanlarla doluydu ama tek bir kelime bile edilmedi. Sadece yerdeki suyun hafifçe sıçrayıp dalgalanması ve Taran'ın yanından geçerken çıkardığı, neredeyse algılanamayan pençe sesleri duyuluyordu.

Ortada, çamurlu, çimenli otlardan oluşan geniş bir halkaya vuran su, Saffron'un oldukça gelişigüzel bir şekilde bir araya getirildiğini düşündüğü, kabaca soyulmuş direklerden yapılmış bir sehpanın üzerindeki sığ bir çanağı çevreliyordu. Anysta'nın çalışma odasında söylediklerini hatırlayarak hayal kırıklığı içinde bir şeyler mırıldanmamak için kendini zor tuttu. Diğler tüm yönlerinin ne kadar önceden planlanmış olduğı düşünöldüğünde, bu ritüelin herhangi bir bölümünün gerçek olma ihtimalinin zayıf olduğunu kendine hatırlatmak zorundaydı.

Islanmış çimenlerin dış kenarında duran Fjornaran kahinlerinden alçak, ilahi bir uğultu yükseldiğı anda, başlarındaki kişî tahta bir arpın tellerini hafifçe koparıırken, Saffron Taran'a geri dönmesini fısıldadı. Kurt gizlice geri dönmek yerine çoktan onu sarmış olan gölgelerin içinde kayboldu ve Saffron onun elle tutulamayan ağırlığının zihnine tekrar yerleştiğı anı hissetti.

Sen ne düşünüyorsun? diye sordu Saffron. Nedenini bilmiyordu ama kabul ettiğinden çok daha huzursuz olduğunu biliyordu.

"Sanırım umdukları mahkemeyi alacaklar," dedi Taran zehirli bir sesle. Saffron da bu kadarını biliyordu. Buna hiç şüphe yoktu.

Balo salonunun başındaki kapılar açıldı ve Saffron bulunduğı noktadan ilk kimin girdiğini göremese de

selamlayan saray mensuplarının dalgası, krallar olduğunu düşündürüyordu. Birbirlerinin yanında o kadar zarif bir şekilde yürüyen Ailir ve Tross, balo salonunun zeminini kaplayan suyu zar zor bozarak çok geçmeden Saffron'un görüş alanına girdiler. Asche de onların topuklarında yürüyor, ayaklarının suyun içinden geçişini izlerken bembeyaz giyiniyordu. Krallar tahtlarına ulaşmış, Asche Ailir'in görüş alanının dışında, yan tarafa yerleşmişti ki Kral Tross'un gözleri iğne deliğinden Saffron'unkilerle buluştu ve Saffron'un kalbi küt küt atmaya başladı. Gözlerini ayırmadan , kralın ona bir şey söylemeye çalıştığı hissinden kurtulamıyordu.

"... Tüm bunlar olurken nişanımızı ne zaman paylaşmayı düşünüyorlar?" Saffron sordu. "Cylvan tören başlamadan önce duyurulacağını söyledi."

Naoill yüzünü buruşturmadan önce ona bir bakış attı.

"Son anda, Fjornar'ın baş kahini beklemenin daha iyi olacağını *düşündü-ah*, güzel, ben de senin aynı fikirde olmayacağını umuyordum," Saffron duvardaki boşluktan hemen uzaklaşırken sırttılar. Hatta Naoill, Saffron'un tutması için elini uzattı ve Sionnach şaşkınlıkla arkasından koşarken onu koridorun dışına sürükledi.

Balo salonunun ana girişinin daha fazla siyah giyimli muhafız, kâhin ve alt kademe saray mensubuyla dolu olduğu yere çok uzak değildi ama görüş alanının çoğunu kapatan küçük kalabalığa rağmen Saffron, hepsinin arasından Saoirse'yi fark etti. Cylvan'ın boynuzlarını gördü, kırık olanın yerine yeni siyah bir başlık takılmıştı ve bu başlıkta hiç de gösterişli bir gümüş izi yoktu.

"Ekselansları," dedi Saffron onlar yaklaşırken ve etrafta toplanan herkesi şaşkınlıkla dönmeye zorladı. Baş kahinin yüzündeki ifadeyi peçesinin altından göremiyordu ama Saffron onun kızgınlıkla buruşmuş olması gerektiğini biliyordu. Bu arada Cylvan, Saffron'a solgun bir rahatlamayla baktı, sanki ona bile planlarda bir değişiklik olduğu bir an önce söylenmişti.

Saffron bunun olmasına izin vermeyecekti ve bundan emin olmak için Naoill'den uzaklaşıp doğruca Cylvan'ın durduğu yere gitti ve bir kolunu onunkine doladı. Cylvan'ın kolu da onun kolunu sıkıca kavradı. Gitmesine izin vermeyi reddediyor. Alfidel halkı nişanlandıklarını duyurmak için uzun bir konuşmaya ihtiyaç duymayacaktı.

Saffron'un prensin sarayına kollarını birbirlerine sımsıkı sararak girdiği anı anlayacaktı.

Cylvan'ın öteki elinde, zorlukla bastırılmış sinirlerini gösteren titrek bir alevle yanan tek bir mum tutuyordu. Saffron hala Cylvan'inkine sarılı olan elini uzattı ve Cylvan mumu uzattı. Aynı anda mumu aralarında tuttular. Dans eden ışığın yerleşmesine izin verdi, alev, ikisi arasında desteklenen sarsılmaz temeli üzerinde uzun ve uzun boylu uzanıyordu. Birlikte.

Balo salonuna kol kola, karanlık bir denizin içine girdiler. Sığ su gölü anında Saffron'un ayakkabılarını ıslattı ve elbisesinin kuyruğunu çekti. Fısıltıyla söylenen bir şarkı ve koparılan bir arptan oluşan rüya gibi bir alana girdiler, kısa süre sonra saray mensuplarının Saffron'un uzun boylu ve prensle kol kola yürüdüğünü fark ettiklerinde şaşkın, sessiz soluklarına katıldılar. Saffron ortaya çıkmanın ağırlığını omuzlarında hissetti. Kahinlerin Saffron'u biraz daha gizleme çabalarına rağmen, Cylvan'la birlikte ertesi sabah dedikodu sütunlarında ne yazılacağına kendilerinin karar vermiş olmasından duyduğu memnuniyetin keskin, canlandırıcı sıkıntısını hissetti. Bunu bilmeleri gerekirdi. Artık ilişkili olmadıklarını iddia ettikleri cadı avcılarıyla onun hakkında tek bir kelime bile paylaşmış olsalardı, bunu daha iyi bilmeleri gerekirdi. Saffron küçümsenecek bir cadı değildi; Saffron Gece Prensi'ni karanlıkla tek başına yüzleşmeye terk edecek bir Rowan Cadısı değildi.

Kalabalığın arasından geçerken, Cylvan bu durumda asla başını eğmez ya da yüzünü saklamazdı ama Saffron onun bile nasıl hızlı bir güvenle, yenilenmiş bir otorite duygusuyla hareket ettiğini hissetti, mumu aralarında şaşmaz bir alevle taşırlarken kolları Saffron'un kiyle iç içe geçmişti.

Saraylılar, başlangıçta sessizliğe başvurmalarına rağmen, başladılar ve hatta bazıları Saffron'un sırtındaki beyaz şifon pelerini parmaklarıyla hafifçe okşamak için uzandılar. Sanki onun gerçek olduğundan emin değilmiş gibi; onu hissedip hissedemediklerini ya da sadece bir hayalet olup olmadığını görmek istercesine. *Daurae Asche'yi korkunç kaderinden kurtaran Lord Saffron, Alfidel Prensi Cylvan'ın seçilmiş nişanlısıdır.*

Saffron, ıslak çimenlerden oluşan çemberde Cylvan'ın izinden gitti. Ortadaki sunak kâsesine doğru eğildi ve baş kahinin alıp kâsenin kenarındaki küçük bir kaba yerleştirmesi için mumu bıraktı. Ardından Cylvan döndü ve Saffron'a doğru eğilerek kalabalığın bir kez daha sessiz bir nefes almasını sağladı. Prens eğildi, sonra Saffron'un elini tutup arkasından öptü ve Saffron'un gözleriyle buluştu.

Zaman son bir kez etraflarında dondu, karanlıkta el ele tutuştular, gözlerinin arasından binlerce kelime geçti, bilinmesi için asla söylenmesine gerek yoktu. Morrigan Akademisi'nin Aon Adharcach süitinde yapılan tek bir geis'ten kaynaklanan binlerce vaat, gelecek için binlerce kesinlik.

Saffron'un duyguları kıpırdandı. Gözlerinin arkası yandı ve onca insanın önünde metanetli ve korkutucu kalmak istemesine rağmen Cylvan'a küçük, güven verici bir gülümseme sunmaktan kendini alamadı. *Her şey yoluna girecek. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım. Sadece dönüp bak.*

Cylvan bunu biliyordu. Sadece Saffron'un fark edebileceği kadar küçük bir gülümsemeye karşılık verirken Saffron bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Tekrar doğruldu ve Saffron'a dönüp tahtlarının yanındaki krallara katılması için bir kol uzatırken bile Saffron, Cylvan'ın tavrındaki değişimi görebiliyordu. Kendinden emindi; tereddütsüz varlığıyla neredeyse iyimserdi. Alfidel'in bir sonraki kralı Saffron'un ve karanlığa bürünmüş olsalar bile tüm o insanların önünde duruyordu ve hepsi bunu biliyordu.

Saffron tahtlarının başında krallara katıldı, gülümseyerek ve başını sallayarak Ailir'in yanında Asche'ye de selam verdi ve Tross'un karşısındaki yerini almadan önce üçüne de derin bir selam sundu. Binlerce göz onun her hareketini takip etti, yani Kral Tross'un uzanıp Saffron'un elini kısa bir an için nasıl sıktığını da gördüler. Sanki bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettiği için ona iltifat etmek ister gibiydi. Saffron elini bırakmadan önce geri sıktı, ipucu için sessiz bir teşekkürdü bu.

Odanın ortasında, baş kahin çim çemberi geçerek merkeze geldi. Sığ kaseyi ellerine aldılar ve ritmik ilahiler devam ederken başlarının üzerine kaldırdılar. Onlar

Saffron'un, seçilen kelimelerden birkaçını tanısa bile, Gaeilge'a benzerliği nedeniyle Eski Alvişçe olduğunu fark ettiği bir dilde Dagda'ya yalvardı. *Tanrı, hoş geldin, kutsa, koru*, ilahiler kesilmeden ve arp müziği yavaşlamadan önce höyüklerin tanrısını kendilerine katılmaya davet ettiler.

Cylvan da onlarla birlikte çemberin içine girdi. İçinde koyu renkli bir sıvı bulunan kâsenin yüzeyine eğildi ve tekrar doğrulmadan önce uzun bir süre sıvıyı içine çeker gibi yaptı.

"Dagda yıldızları bizim onları okumamız gerektiği gibi çizsin," diye yüksek sesle konuştu kahin. "Görüşlerimizi yönlendirsinler ve eksikliklerimizi gidersinler. Veliaht Prens Cylvan dé Tuatha dé Danann'ın, Gündüz Kralı Ailir ve Uyumlu Kral Tross'un ve Ata Ana Naoill dé Fianna dé Tuatha dé Danann'ın yaklaşan hükümdarlığı için Dagda'ya bildiklerini kabul etmesi için yalvarıyoruz."

Baş kahin sıg kâsenin içindekileri başlarının üzerinden bir yay çizerek fırlattı. Ama görevlilerin üzerine yağmak yerine -Mürekkep yayılmadan önce opak bir çiçek açarak havada asılı kaldı. Aysız bir gece gökyüzünden bile daha karanlık, geniş, siyah bir hiçlik bulutu oluşturana kadar her yöne sürünüyordu.

Saffron nefesini tuttu. Neredeyse bir adım öne çıkacak, bir şeylerin gelmesini, tanrıların ne diyeceğini bekleyecekti ki, karanlıktaki bir yarıktan derin, kızıl bir ay görüldüğü anda kalbi durdu.

BOUGH

C *Ayın ağlayacağı kızıl gözyaşları.*

Saffron sadece bakabildi. Kıpırdamadan, nefes almadan, balo salonunun çınlayan sessizliği aniden şişmiş bir fırtına gibi yarıldı, çatırdayarak açıldı ve yankılanan gürültüyle havayı yırttı. Çığlıklar ve ağlamalar, felaket ve yıkım sözleri, tanrıların gazabı, kötülerin cezalandırılması

Alfidel halkının tahta çıkmasına izin vereceği bir şey.

Kalabalık, saray mensuplarının birbirlerine çarpmasıyla salındı; bazıları serbest bırakılmayı talep etmek için kapalı kapılara tırmanırken, diğerleri Cylvan'ın donmuş halde durduğu çim çembere koşmak için birbirlerini itti. Başını arkaya eğmiş, tepesinde süzülen inkar edilemez, parlak kırmızı aya doğru çevirmişti. Bir kanlı ay. Üvez kırmızısı bir kan ayı, yaklaşmakta olan sarayının üzerinde ilan edilmişti.

Sonunda tekrar hareket ettiğinde Saffron'a doğru baktı. Saffron, bir anda onun gözleriyle buluştu. Kral Tross'un eli bileğini kavrayıp onu geride tutmak için uzanmasaydı, neredeyse suya atlayıp ona doğru koşacaktı. Saffron ona bakmak, bırakılmasını talep etmek dönmedi. Zorlukla düşünebiliyordu. Sadece kızıl ay vardı, kalabalık giderek artıyordu, ama en tedirgin edici olanı

-Cylvan'ın ifadesindeki sakın inançsızlıktı. Saffron'a bakarak

Durduğu yerden bakıldığında, kendi tavrında panik belirtisi yoktu. Gözleri hareketsizdi, hatta sanki hayaletinden sıyrılmış gibi bir kat daha donuktu. Sanki olduğu yerde sadece bedeni kalmış, sanki son umutları da kemiklerinden sökülüp alınmış ve onu bomboş bırakmıştı. Saffron, onun Saffron'un okuması için bir şeyler mırıldandığına yemin etti ama göremeyecek kadar karanlıktı. Saffron'un insan gözleri, tepesinde beliren kanlı ayın doğal olmayan kırmızı ışığında bile yeterince keskin değildi ama bir önemi yoktu. Tuatha dé Danann'ın ilk ortaya çıktığı höyükler kadar eski bir ses, Saffron'un zihninin gerisinde, Cylvan'ın dudaklarıyla eşleşen bir ses konuştu.

Peçeyi terk edenler, benim tarafımdan terk edilmişlerdir.

Cylvan göz temasını kestiği anda ciğerlerine bir hava hücumu oldu, hatta bir adım geri çekilip elini başına bastırdı. Onun hemen arkasında, kalabalığın en önünde, kızıl ışıkla aydınlanmış Adelard görünüyordu ve gözlerini dikmiş Saffron'a bakıyordu. Kanlı ayın sembolizmini, Ryder'ın cadılarının dağıttığı kırmızı kartlardaki şiiri okuyan herkes kadar iyi biliyordu. Savaş sırasında Verity ve Virtue Holt'un yolunda yürümüş ya da ona karşı durmuş herkes gibi.

Profesörün hemen arkasında tanıdık bir yüz daha durmuş, gözlerini kocaman açmış ve şaşkınlıkla boşlukta parlayan kızıl aya bakıyordu. Anysta mac Delbaith-sanki o bile Alfidel Prensi'ne nasıl bir Gece Mahkemesi vaat edildiğini tahmin edemezmiş gibi.

Görüntü solmaya başladığında, ayın kızıllığı kısa bir anlık berrak, parlak beyaz ışığın içinde eriyip giderken, havada asılı duran mürekkep damlayan bir yağmura dönüştü, önce sadece çiseledi, sonra neredeyse bir sağanağa dönüştü. Balo salonunun zeminini halı gibi kaplayan suyun üzerinde dalgalanarak Cylvan'ın bembeyaz tunik ve pantolonunun omuzlarını lekeledi. Siyah mürekkep kollardan ve yüzlerden aşağıya doğru kayarak Cylvan'ın koyu renk saçlarını ıslatana kadar, çok yakın duran her saray mensubunu kirletti.

Bulut tamamen dağıldığında, kaos sadece daha yüksek sesle ve daha çılgınca çaldı. Saoirse ve diğer saray muhafızları kalabalığı uzak tutmak için mücadele ediyor, tükürüyor, küfrediyor ve sarayın ortasında hareketsiz duran prensi yakalamak için ellerini uzatıyorlardı.

embere. Sığ kâsenin düştüğü yere bakıyor, suyun içinde yüzüyordu; ta ki baş kahin kâseyi kaldırıp Cylvan'ın yüzünün yan tarafına bir aşağılama çığlığıyla arpına kadar.

Saffron ileri atıldı ama Tross onu hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Bu kez kraldan kendisini serbest bırakmasını istemek için arkasını döndü ama Tross ona bakmıyordu. Ailir de bakmıyordu, ikisi de tahtlarında kaskatı ve hareketsiz oturuyor, önlerindeki sarayın özölüşünü seyretmekten başka bir şey yapamıyorlardı. Saffron loş ışıktaki bile Ailir'gözlerinin dolduğuna ve yanaklarından aşağı, sakallarına doğru süzülen sessiz yaşlara tanık oldu.

"Nazik Aodhán," dedi Tross, gürültüden zar zor duyuluyordu. "Saffron'u bundan uzak tut."

"Hayır!" Saffron hırılayarak bileğini Tross'un elinden kurtardı. Kral tepki vermedi; odanın ortasında, Saoirse'nin çoktan yardımına Cylvan'ı izlemekten başını çevirmedi. Tross elini, Saffron'un bulunduğu havayı yeni kavradığı yerden indirmedik bile. Naoill bile gözlerini ayırmakta zorlanıyordu, yapmak istedikleri ile en iyisinin ne olacağını bildikleri arasında kararsız kaldıkları belliydi; sonunda dönüp bir elini sertçe Saffron'un sırtına koydu.

"Gitmelisin," dediler. Sesleri titriyordu. "Cylvan bunu görmeni istemezdi."

"Yardım edebilirim-" Saffron bunu denedi ama Naoill kadar o da *hayır*, yapamayacağını anladığı için kısa kesti. Tüm bu insanlara sihrini göstermenin zamanı değildi. Ne Cylvan'ın nişanlısı olduğu ortaya çıkmışken, ne de prens tanrılardan eşi benzeri görölmemiş bir mesaj almışken. Cylvan'ın o anda Saffron'un yardımına koşmasına, her şeyi daha da kötüleştirme riskine girmesine ihtiyacı yoktu. Önünde yaşananlardan daha *kötü* bir şey olabileceğinden nefret ediyordu.

Ama Saoirse odanın ortasında onunla birlikteydi; diğer muhafızlar kalabalığın geri kalanını uzakta tutuyordu. Ailir sonunda dönüp Tross'la hızlı ve kısık fısıltılarla konuşmaya başlamıştı; ayağa kalkıp sarayının sessiz olmasını emredeceği bir sonraki anda söylemek istediklerini hazırlıyordu. Saffron gitmek zorundaydı.

"Onunla kal," dedi Saffron, Naoill'in kolunu nazikçe kenara çekerek. "Ona beni yatak odasında bulabileceğini söyle. Onu bekliyor olacağım, tamam mı?"

"Yalnız gitmene izin veremem-"

"Tüm gizli geçitleri biliyorum," dedi Saffron zayıf bir gülümsemeyle, gözleri Asche'nin Ailir'in yanında durduğu yere kaydı, gözlerinden akan yaşlara karşı gözle görülür bir mücadele verirken kralın elini sıkıyordu. Kardeşlerine yönelik acımasız tepkiye tanıklık etmek zorunda kalırken yüz ifadelerini düz ve soğukkanlı tutmak için mücadele ediyorlardı. "Daurae bir süre önce bana göstermeyi başardı. Beni kimse görmeyecek."

Naoill, Saffron'un yüzüne baktı ama istediğini yapmayı ne kadar çok istedikleri belliydi. Saffron bunu biliyordu. Onlara başıyla selam verdi, sonra kralların tahtlarının arkasına, lambri kaplamaların arasında bir beantighe geçidi olduğunu bildiği yere doğru kaymak için döndü. Doğruca Cylvan'ın yatak odasına gidecekti. Onu orada bekleyecekti. Ve Cylvan bunu bilecekti.

Saffron gitmek istemiyordu, Cylvan'ı o halde bırakmak istemiyordu. Onunla buluşmak, elini tutmak ve yaklaştırmaya cüret eden herkesi tehdit etmek için acele etmek istedi ama gözler onun üzerindeydi. Ve Cylvan soğukkanlılığını koruyordu. Kendi iradesi dışında bile olsa, ertesi sabah kimsenin söyleyecek bir şeyi olmaması için kendini sakın kalmaya zorluyordu. Tanrılardan gelen bir uyarı karşısında gösterdiği şaşırtıcı sakinlik dışında yazılacak hiçbir şey olmayacaktı.

Kendini çok yalnız hissetmiş olmalıydı, o kalabalık odanın ortasında dururken, etrafı onu ısırmak için herhangi bir neden bekleyen aç kurtlarla çevriliydi. Çok yalnız olmalıydı ve Saffron onu orada bırakmalı, sessizce acı çekmesini sağlamalıydı. Buna mecburdu.

Saffron, Cylvan'ı odasında bekleyecek, döndüğü anda orada olacaktı. Ona sarılmak için. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyecekti, tıpkı geçen seferki gibi. Yüzündeki, kıyafetlerindeki ve saçlarındaki mürekkebi yıkamak ve ona sıkıca sarılmak için. Her santimini öpmek ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek için. Onu ne kadar sevdiğini, bundan sonra ne olursa olsun Saffron'un yanında olacağını söylemek için. Gece ne kadar karanlık olursa olsun onun elini hiç bırakmadan tutmak.

Kralların tahtlarının arkasına gizlenmiş lambri kaplamaların arasından kayan Saffron, bir şey kolunu yakalayıp geriye doğru bükerek onu kabaca duvara doğru ittiğinde arkasındaki paneli zar zor kapattı. Homurdanarak kendini itmeye çalıştı ama soğuk ve metalik bir şey boğazını sıktı. İki keskin çatal derisini ısırıldı.

"Sakin olun majesteleri," diye hırladı Ryder, öfkeli olduğu kadar eğleniyordu da. "Ben sadece nişanınız için sizi tebrik etmeye geldim."

Saffron'un ön kolunu kavrayıp sırtına bastırırken tuttuğu yer çelikten daha sertti, çenesini Saffron'un omzunun kıvrımına dayarken ağır ağır nefes alıyordu. Burnunu Saffron'un boynunun yan tarafına bastırıyor ve onu içine çekiyordu.

"Sana hediyeni vermek istedim. Sadece senin için bir şey. Arka bahçeye koydum. Hadi, başka bir şey zavallı şeyi bulup saldırmadan önce."

Saffron ağırlığını geriye doğru vererek Ryder'ın pençesinden kurtulmayı başardı ve adamın çenesine bir dirsek indirdi. Ryder Saffron'ın yüzüne kan tükürdü ve onu yakalayıp ikinci kez duvara çarptı. Bu sefer Saffron'un ciğerlerindeki havayı boşalttı ve gümüş tasma boğazını sıkarken dünyasının dönmesine neden oldu. Onu anlaşılmaz bir korkuyla doldurdu; Danann Evi'nin tavan arasına geri gönderdi ve orada sessizce oturdu. Bir hayaletten başka bir şey değildi.

Hayır, , hayır. Hayalet olmayacaktı. Bir daha olmaz. Cylvan için orada olmalıydı, Cylvan sonunda mücadeleden çıktığında orada olmalıydı. Ryder'ın yine istediğini yapmasına izin vermeyecekti, vermeyecekti- "Bu sefer yardım edecek tilki fey olmayacak," diye tısladı Ryder. "Ve ikimiz de biliyoruz ki, eğer benim gibi davranmazsan o satiri öldüreceğim.

beklerdim."

Saffron'un kanı damarlarında dondu. Geniş ve panik dolu gözlerle Ryder'a baktı ama adam sadece sırıttı.

"Doğru," diye fısıldadı, bir eliyle Saffron'un çenesinin altını kavrayarak sanki onu kısaca değerlendirmiş gibi. "Hadi o zaman."

Saffron, koridorda yürümeye razı olduğunda Ryder'ın onu kavramaktan vazgeçeceğini düşündü ama Ryder otoriter tavrını sürdürdü. Hatta

yanlarından aceleyle geçen, nefes alıp geri sıçrayan ama sessiz kalan Beantigh'lerin yanından geçtiler. Saffron'a bakıyor, Ryder'a göz atıyor, sonra Ryder *ilerlemeleri* için tısladığında yollarından çekiliyorlardı.

"Çağır beni," diye fısıldadı Taran. Sesi bile paniklemiş, sıkıntılı geliyordu, sanki yapamayacağını Saffron kadar o da biliyordu. Saffron sesli bir komut olmadan nasıl yapacağını bilmiyordu. Sadece dik durmaya odaklandığı için kurumuş olan dilini ağzında çevirebiliyordu. Sakin kalmak için verdiği umutsuz mücadele.

Elimden geldiğince çabuk, diye karşılık verdi.

Taran, sanki gidebileceği başka bir yer varmış gibi, *"Burada olacağım," diye karşılık verdi. "Sen gelebildiğin anda ben buradayım."*

Saffron zorlukla nefes alabiliyordu, boğazının arkasında tükürük birikiyor ve her keskin nefeste onu boğuyordu. Göğsünde yükselip alçalan sıcak, buz gibi panikle savaşıyordu. Onu geri çekilmeye zorluyor, aklını koruması için kendine bağıırıyordu. Soğukkanlılığını korumak zorundaydı. Sionnach'ın iyi olduğundan emin olmalıydı. Cylvan'a geri dönmek zorundaydı. Bir şeyler yapmalıydı.

Saray bahçelerinin balo salonundan ne kadar uzakta olduğunu tam olarak biliyordu. Oraya varmak için kaç adım atması gerektiğini de hemen hemen biliyordu ama onlar gittikçe mesafe sonsuzluğa uzanıyordu. Ryder'ın eli Saffron'ın bileğinin derisini morartırken, boğazındaki gümüş tasmanın çatallarından taze kan damlaları süzülüyordu.

Arka kapıdan bahçeye çıkıldığında dışarıdaki hava buz gibiydi. Uzaktaki denizin üzerinde bir fırtına kopmuş, sanki Prens Cylvan'ın Beklentiler Sarayı'nın sonucunu herkesin bilmesi için çınılıyordu. Fırtına beraberinde soğuk bir rüzgâr getirmiş, salkım söğüt ağaçlarını kırbaçlamış ve Ryder'ın Saffron'ı takip etmeye zorladığı patıkaya yapraklar saçmıştı.

Yolun sonunda, ağaçların arasında ve ortasından geçen derenin hemen yanında, Sionnach'ı yerde görünce Saffron'un boğazı düğümlendi. Kolları ve bacakları arkadan bağlanmış, kanlı bir yara solgun saçlarını ıslatıyordu. Yarı kapalı, bulanık gözlerle ona bakıyorlardı, dudakları sanki birinden yardım istemek için çaresizce aralanmış gibiydi.

Saffron bir öfke seliyle sarsıldı, kendini geriye Ryder'a çarptı ve adamın kolları ona sarılırken ayaklarını dışarı fırlattı. Onu neredeyse koparacak kadar güçlü bir şekilde kavradı.

Saffron'un kaburgalarına vurarak onu sakinleştirmeye çalıştı ve sonunda Saffron'un ayaklarını altından çekerek onu yere düşürdü. Saffron ağır bir gümbürtüyle yere düştü, hemen karnının üzerine yuvarlandı ve Sionnach'ın yanlarında kıpırdamadan durduğu yere doğru koşmaya başladı. Sionnach'ın yüzüne doğru uzandı ama tam uzanacakken yakasından tutularak geri çekildi.

Ryder ona bir teneke kömür fırlatarak, "Daireyi çiz," dedi. Çimenlere çarparak seken tenekenin kapağı açıldı ve siyah bir toz bulutu Saffron'un ince giysilerinin önünü lekeledi. "Çağırma büyüsü. Asanla da değil, tam olarak ne yaptığını bilmek istiyorum. O zaman bana ne gördüğünü , tam burada yaptığında. Ne zaman duymak istediğimi söyle, biz de arkadaşını bırakalım. Ama her iki durumda da benimle geliyorsun."

Saffron kömürü ona geri fırlattı. Ryder kömürü havaya savurduktan sonra pantolonunun arkasına uzandı ve fırtınalı ay ışığını yansıtan ve Saffron'un sinirlerini ateşleyen bir tabanca çıkardı. Kalbinin farklı bir şekilde, tıpkı insan dünyasına ilk götürüldüğünde olduğu gibi sert çarpmasına neden oldu. Luvon'la birlikte, ailesiyle yeniden tanışması gereken yerde. Babası tıpkı bunun gibi bir silah çekip, Luvon Saffron'u tekrar geri getirmeye kalkarsa onu vurmakla tehdit ettiğinde.

Saffron içgüdüsel olarak ellerini hafifçe kaldırdı. Elleri titredi, zihni hızla ilerlerken siyah kömürle kaplandı. Bir an için işaretleri . Aklında soğuk, felç edici bir korkudan başka bir şey yoktu. Bunun sadece bir rüya olması için yalvarıyordu; yakında uyanacağı, Cylvan'ın yatağında güvende olacağı korkunç bir rüya. Onun kollarında.

"Bu kadar yeter, Finn."

Ryder arkasına döndü ve Saffron ellerinin arkasıyla irkildi. Karanlığın içinden biri ellerini kaldırarak patikadan çıktı ve Saffron Adelard'ı tanıdı, tam o sırada birkaç metre ötedeki derenin diğer tarafında ikinci bir çift ayak toprağa çarptı. Saffron zar zor dönüp baktığında sadece Cormac'ın silüetini gördü. Uzun boylu ve korkutucu bir şekilde ayakta duruyordu, gözleri soluk sarı renkte parlıyordu ve arkasında yarasalar gibi geniş kanatları vardı.

Ryder silahı sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Adelard'a doğrulttu ve insan profesörü açıkça aşağı yukarı süzdü. Saffron, Ryder'ın istediği her şey için ne kadar önemsiz olsa da, Ryder'ın onu öldürmekte tereddüt etmeyeceğini bildiği için Adelard'a *kaçmasını* söylemek istedi ama sonra Ryder, Adelard'la daha iyi yüzleşmek için biraz daha döndü. Silahını hiç indirmede ama başını hafifçe eğdi. Meraklıydı.

"Bu ismi uzun zamandır duymamıştım," dedi ve rüzgâr etraflarında ısıklık çalarken konuşmasını sonlandırdı. Düşünüyordu. "Eskiden sadece bir avuç insan beni bu isimle tanırdı. Neden biraz daha yaklaşıyorsun? Seni daha net göreyim. Hafızamı tazeleyeyim."

Saffron'u dehşete düşüren Adelard itaat etti. Ellerini havaya kaldırarak ona bağırmaya çalıştı ama tasma onu sıkıp boğdu. Ryder neredeyse hiç kıpırdamadı, sadece yakındaki bir fenerin Adelard'ın alçakgönüllü tavrını daha iyi aydınlatmasını izledi. Sadece birkaç saniye olmasına rağmen işkence gibi uzun bir an daha geçti. Saffron tekrar Cormac'a baktı ve sessizce Adelard böylesine tehlikedeyken neden hiçbir şey yapmadığını öğrenmek istedi-

Ryder dilini şaklattı. Saffron yavaşça geri döndü ve bu kez Ryder'ın silahı tutuşunun nasıl hafifçe titrediğini fark etti.

"şu cazibeyi dostum. Seni dürüstçe görmeme izin ver."

"Kim olduğumu zaten biliyorsun," diye karşılık verdi Adelard, sesi kararlıydı. Alçak ışıktaki, onda bir şeyler ters gidiyordu; uysal ve utangaç bir hali yoktu. Neredeyse Saffron'un tüylerini diken diken edecekti. "Pişman olacağın bir şey yapmadan önce dediğimi yap Finn."

"Zaten pişman olduğum pek çok şey yaptım. Biraz daha nedir ki?" diye sordu Ryder. Saffron bunu şaka olsun diye söylediğini biliyordu ama sözlerinde bile en ufak bir titreme vardı. Başparmağı tabancanın üzerinde hareket ederek namlunun ucundaki bir metal parçasını tıklattı. Saffron sıçradı; arkasında Cormac ayaklarını kaydırды. Ama Adelard de elini kaldırdı. "Bana kim olduğunuzu söyleyin, yoksa tetiği çekerim."

"Beni gerçekten tanımadın mı Finn? Cazibem o kadar da özenli değil," diye ısrar etti Adelard. Bu sefer sırtıttı. Saffron'un tüyleri diken diken oldu. "Hadi ama. Bunca zaman sonra bile hâlâ bir utanç kaynağısın."

"Kapa çeneni," dedi Ryder ama yine de cevap vermedi. Tabancayı kavrayışı esnedi, parmak eklemleri derisinin altındaki bir damarın patlamasıyla bembeyaz oldu.

"Harper'ın sırrını en son öğrenen kişi; benimkini öğrenemeyecek kadar aptal. Duyduğuma göre sen de senden aldığım bir şeyi her yerde arıyormuşsun, tıpkı peçeli sürtük gibi peçeyi yırtıyormuşsun," diye devam etti Adelard. Saffron onun sesini artık tanıyamıyordu. Öfkeli, tehditkâr ve tamamen tereddütsüzdü. "Anne gibi, oğul gibi. Ah, keşke Verity burada olup seni görebilseydi. Söyleyeceği şeyler seni ağlatırdı, tıpkı daha önce olduğu gibi."

"Çıkar şu lanet cazibeni!" Ryder haykırdı. Parmağı tetikte irkildi ve Adelard'ın omzunun üzerinden ağaçlara doğru bir el ateş etti. Saffron'un gözleri yaşlarla doldu, bunalmıştı, kafası karışmıştı, Adelard'ın geri dönmesi için çaresizdi-

Ama Adelard olduğu yerde kaldı. Başka bir şey söylemedi, sadece uzanıp gözlüğünü çıkardı. Zinciri kafasından tamamen çekti, kulak parçalarını katladı ve yakındaki bir dala astı.

Saffron karanlıkta bile adamın büyüünün nasıl kaybolduğunu gördü. Morrigan Akademisi'nde antropoloji veren kısa boylu, ürkek, gergin insan Profesör Adelard'ın boyu birdenbire birkaç santim uzamıştı. Yüzündeki yuvarlaklığı kaybetti ve yanaklarını süsleyen çiller kazandı. Kahverengi gözleri soluk bir maviye dönüştü, sarı saçları koyulaştı ve kıvrıldı, boynunun dibinde kısa bir at kuyruğu şeklinde uzadı. Yakışıklıydı ama her yönden sıradandı; gözlerinde Saffron'un kanını donduran bir bakış dışında. Ryder'ı sanki pirinç kâğıdından yapılmış gibi kesip geçen eski, korkunç bir bakış. Rüzgâr bile ağaçların arasından daha yüksek sesle ısılık çalarak dalları savurdu; peçe bile düşen salkım söğüt yaprakları arasında aniden canlandı, toprakta dönerek Adelard'ın izini kaybettiği eski bir arkadaşymış gibi etrafında döndü.

Ryder tiz, kırık bir kahkaha attı, cam kırılmasından daha gürültülüydü. "Sen gerçekten yapmadım değişti a biraz!"
o ağladı ile çatırdayan bir eğlenceyle tabancanın horozunu geri çekti. "Tıpkı seni hatırladığım gibi, Virtue. Saçların o kadar uzunken, neredeyse

Seni kız kardeşinle karıştırdım, bu arada onun için çok üzgünüm. Özür dileme şansım olduğunu hiç sanmıyorum."

Soğuk eller Saffron'un ciğerlerini, kraliçenin gümüşünün boğazını sıkı sıkı kavradı; çatallar nefes borusunda daha da derinleşerek yakasına daha fazla kan damlattı.

Profesör Adelard, Saffron onu tanıdığı süre boyunca Virtue Holt, Verity'nin kardeşi ve Peçe Savaşı sırasında insanların kurtarıcısı olmuştu. Morrigan Akademisi'nde bir insan profesör olarak sade bir hayat sürüyor, her gün kendini korumak ve sakin bir hayat sürmek için Saffron'un bilgi taleplerini geri çeviriyordu. Saffron içini ağzına kadar dolduran şeyin sıcak bir ihanet mi yoksa adamın kendini ifşa ederek tüm bunları bir anda kaybetmesinin kendi suçu olduğunu düşünmenin verdiği umutsuzluk mu olduğunu bilmiyordu.

"Benim alınacak biri olmadığımı biliyorsun Finn," dedi Adelard-Virtue -Cevap verdi, sesi de bakışları kadar deliciydi. "Silahını . Bu zavallı insanları rahat bırak."

Ryder, "Tuhaf, herkes uyuduktan sonra benimle dalga geçmeye *bayılırdın*," diye mırıldandı. "Yeni erkek arkadaşın bunu biliyor mu? Eskiden yaptığımız onca şeyi biliyor mu? Diğerleri nasıl inlediğini duymasın diye ağzını kapatmak zorunda onca zamanı?"

Virtue'nun ifadesi ilk kez seğirdi. Ryder sırtarak silahın ucunu Saffron'un arkasında çimlerin üzerinde durduğu yere doğru itti.

Ryder, "Annemin hatıra duvar halısını nereye koyduğunuzu söyleyin, ben de bu işin peşini bırakmayı düşüneyim," dedi.

"Onun sana söyleyip de benim söyleyemeyeceğim hiçbir şey yok," diye cevap verdi Erdem. "Bunca zaman sonra bile *hâlâ* seninle bir şey yapmak istemiyor - yoksa neden senin çabalarını görmezden gelip onun yerine bir beantighe'ye seslensin ki? Umarım ruhu aşağılanmışlık içinde kıvranıyordur, attığı her çığlığı bir Rowan cadısının duyduğunu biliyordur."

Ryder omzunun üzerinden Saffron'a baktı. Saffron ona ters baktı, keşke konuşabilseydi. Keşke Adelard'ın söylediği her şeyi doğrulayabilseydi - kraliçenin gobleninin tam olarak nasıl

Gerçekten de kendi oğlu yerine ona seslenmeyi tercih etti. O, sevgili kralının kemiklerine sahip olan kişi.

"Şey... işleri değiştirir, değil mi?" Ryder söyledi. Bunu yaparken gözlerini Saffron'dan ayırmadı; bu kez sesindeki sakinlik Saffron'un nefesinin kesilmesine neden oldu. "Görünüşe göre gerçekten de her zaman düşündüğüm kadar özelsin Saffron. Seni en iyi şekilde nasıl kullanacağı hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen prensinin sana bu kadar takıntılı olmasına şaşmamalı. Ama ben biliyorum. Şu anda bile senin için kullanabileceğim çok şey var. Reddetsen bile, seni zorlamak zorunda kalsam bile..."

Sözlerini yarıda keserek Adelard'a döndü. Virtue Holt'a. Ryder'ın öteki eli, sanki bir tırnağı kurcalıyormuş gibi, yan tarafında esnedi. Parmaklarının arasında bir şey çeviriyordu ama Ryder silahı indirirken Saffron'ın gözleri hızla başka yöne, silaha kaydı.

"Virtue, prensin yüzüne karşı, istediğimi vermeyi reddetmenin bunu yapmamın nedeni olduğunu söylediğinden emin ol. Ona benim ve Saffron'un selamlarını ilet."

"*Adelard!*" Cormac bağırdı ve kanatlarını açarak çimlerin üzerinden fırladı. Virtue'ya çarpıp onu iterek uzaklaştırdı; tam da Ryder topuklarının üzerinde dönüp Saffron'un anında Sionnach'ın üzerine atılıp onlara yapıştığı yere doğru hamle yaptığı sırada.

Işıқта Ryder'ın parmaklarında dört peri yüzüğü parıldıyordu. Peçenin Kış Mahkemesi'nde savaşırken dokunulmaması için onu uyardığı sayı kadar.

Tak, tak, tak, tak - peçe onları bütünüyle yuttu. Onunla birlikte, geriye kalan her şey, Alfidel'in derisindeki bir lezyon gibi alevlendi. Saffron'un varlığının her santimetrekaresinde çınlayan bu ses ona tam olarak ne anlama geldiğini söylüyordu; diğer taraftaki ahşap zemine çarptığı anda, kendi büyüü onu terk etmeden bir an önce.

Ryder sonunda son dikişi de koparmış, Saffron'u iradesi dışında içeri çalmıştı ve onunla birlikte peçe de artık yoktu.

EPILOG

T Kilitli bir kapının ardında üç gün. Yatağın kenarına oturup ağlayan Sionnach dışında kimsenin varlığından haberdar olmadığı bir hayalet, sadece bir tuğla ile pencereden dışarı boş boş bakmadıklarında

duvar diğer tarafta görülebilir.

Omzunu kapıya çarparak geçen üç gün. Biri yakasını çekip çıkardığı andan itibaren çığlık atıyor; tahtayı tırmalıyor, geçen her saniyeyi hissediyordu.

İnsanların dünyasında üç gün, Alfidel'de neredeyse bir buçuk haftaydı - tabii zaman eskiden olduğu gibi geçtiyse. Arada örülecek bir perde olmadığı için bunu bilmenin bir yolu yoktu. Yıllar olabilirdi. On yıllar. Yüzyıllar.

Saffron balo salonunda kalmalıydı. Olay çıkarmalıydı. Naoill onu ne kadar cesaretlendirirse cesaretlendirsın ya da Ryder onu duvarın diğer tarafından ne kadar sert bir şekilde tutarsa tutsun, asla ayrılmamalıydı. Cylvan'ın elini tutmak için orada olmalıydı. Onu tutmak için. Muhalefet çığlıklarına ve açıklama taleplerine rağmen ayaklarının tam olarak nereye basacağını göstermek için. Orada olmalıydı. Cylvan'ın ona en çok ihtiyacı olduğu anda Saffron hiçbir yerde bulunamamıştı. Tıpkı Cylvan'ın bir zamanlar ona çok korktuğunu söylediği gibi.

Çığlık attı, ağladı, kapıyı tırmaladı ve sonra saçlarını, yüzünü, kıyafetlerini, acı içinde çığlık atarak ve bu konuda hiçbir şey yapamayarak. Zamanın geçmesini engelleyemedi, geri dönüp kendini durduramadı, çığlık atıp gözyaşı dökmekten ve merhamet dilemekten başka bir şey yapamadı, ta ki Sionnach'ın elleri onu bulup kendine çekene ve konuşamaları bile saçlarını okşayana kadar. Verecek bir teselli yoktu. Olsa bile Saffron bunu istemiyordu.

Saffron Cylvan'ın yanında değildi. Onunla değildi. Orada değildi. Orada olmalıydı. *Orada olmalıydı.*

Verilen onca söze rağmen, ne olursa olsun Cylvan'ın elini tutmaya yemin etmelerine rağmen, onları yutan gece ne kadar karanlık olursa olsun, karanlık sonunda onları bulduğunda-

Saffron orada değildi. Cylvan'ı tek başına dolaşması için bırakmıştı. Bir kurt kalabalığının içinde yalnız ve sessiz. Karşılık verecek hiçbir şeyi olmadan parçalanmaya hazırlanıyordu. Tek tesellisi, Saffron'un her şey bittiğinde onu kucaklamak için beklediğini bilmek olabilirdi. Güneş doğacak ve saray yeniden sessizliğe bürünecekti. Ama Cylvan sonunda dönüp baktığında Saffron orada değildi. Tekrar, tekrar, tekrar, Cylvan onu aramak için kaç kez döndü ve Saffron bir daha hiç görünmedi?

Ve geçen her gün, Cylvan'ı tek başına dolaşması için bıraktığı o karanlıkta üç gün daha geçmiş olacaktı.

Saffron çığlıklar atarak, çaresizlik içinde çılgın ve dengesiz bir şekilde, güneşin ve karanlığın olduğu her saat boyunca kendini kapıya fırlattı. Ta ki yabancılar diğer taraftan kapıyı yumruklayıp ona tanıdık ve yabancı dillerde *çenesini kapatması* için bağırana kadar. Hatta bir keresinde, biri onu yüzüne karşı tehdit etmeye kalkıştığında kapı açıldı ama Saffron'un tırnakları yanaklarını tırmalayıp kaçmaya çalışırken parmak dolusu derisini koparmadan önce bir adımdan fazla ilerleyemediler. Kan kapıyı lekeledi ve kapı tekrar önüne kapandığında tokmağın üzerine bulaştı.

İkinci bir ceset kapıyı açıp onu zapt etmeye çalışana kadar iki gün daha geçti ve Saffron kim olduğunu anlamadan önce dişlerini adamın koluna kan tadacak kadar batırdı. Hollow,

Ona öylesine acıyarak, öylesine ağır bir yürekle bakıyordu ki, o bile gözyaşlarının eşğine gelmişti.

"Saffron," dedi zayıf bir sesle, sesi çatlayarak. Saffron'un arkadaşının ağzından duymuş olduğu en zayıf sestir bu. "Lütfen, Saffron."

Saffron geri çekildi. Arkadaşı ona bakarken ağzının kenarlarında kan lekeleri vardı. Arkasında, koridorda bir tutam kıvrıcık sarı saç sallanıyordu ve Saffron ona da hamle yaptı. Saldırmak için mi yoksa başka bir şey için mi olduğunu bilmiyordu -o anda başka bir şey bilmiyordu- ama Hollow'un iri, güçlü kolu Saffron'u karnından kavradı ve onu odaya geri götürdü.

Saffron' itip kakmak ve aceleyle geri dönmek yerine -İçeri girdi. Arkasından Letty de içeri girdi, solgun görünüyordu. Saffron'un gözlerinden kaçırıyordu. Ancak Sionnach'ın gözleriyle karşılaştı; Sionnach gözlerini kaçırdı ve utanç içinde boynuzlarını, kulaklarını kapatmaya çalıştı. Letty onlara nazikçe gülümsedi, Hollow Saffron'u yatağın kenarına iterken dikkatle yaklaştı.

"Saffron, *sana DUR dedim!*" Hollow duvarları sarsacak kadar yüksek bir sesle gürledi. Saffron sonunda hareketsiz kaldı. Önünde diz çökmüş olan arkadaşına bakan Hollow, her iki elinde birer tane olmak üzere bileklerini kavramıştı. Saffron'un parmakları güçten seğiriyor, tırnaklarının altı eski kan ve kıymıklarla lekeleniyordu.

Hollow ona baktı, ağır ağır nefes alıyordu, yüz ifadesi öfke ve okunamayan başka bir şeyle çarpılmıştı, her şey yıkıldı ve Saffron'un bileklerini bırakarak onu kucakladı. Kollarını Saffron'un kıvranan bedenine doladı, kendi bedeni titrerken onu kendi çaresizliğiyle sıktı. Hollow ağlıyordu.

Odanın diğer tarafında Letty, Sionnach'ın yatağının ayak ucunda oturmuş, gözlerini yere dikmiş ellerini birbirine kenetlemişti. O da sessizce ağlarken giydiği kanvas önlüğün üzerinde koyu, ıslak noktalar belirdi.

Saffron nefes alamıyordu ve bunun nedeni Hollow'un onu saran pençesi değildi. Saffron daha fazla çığlık atmak istiyordu, Hollow'u tırmalamak ve kapıya doğru koşmak, kendini dışarı atmak istiyordu. Geri dönmek zorundaydı, geri dönmek zorundaydı, Cylvan'ın ona ihtiyacı vardı, Cylvan yapayalnız bırakılmıştı-

Ama tanıdık biri tarafından kucaklandığı anda, bu kadar çabuk teselli bulunduğu biri tarafından kucaklandığı anda, Saffron'un kararlılığı kırıldı. Hollow'un kollarına yığıldı ve yüzünü arkadaşının boynuna bastırarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Daha önce her an ağladığı gibi ağlıyordu ama bu kez farklı hissediyordu. Daha önce Hollow'un omzuna o kadar çok ağlamıştı ki, konuşacak tek bir kelime bile bulamayan Saffron bir anlığına kontrolü bırakabileceğini hissetti. Sadece bir anlığına işe yaramaz, çaresiz, zavallı olabilirdi, hiçbir şey gelip ona zarar veremezdi. Kendini zamanın durduğunu düşünerek kandırabileceği, ona tek bir an için izin verebileceği bir yer.

Hollow'un sırtını pençeleyerek gömleğinin kumaşını zorladı. Hiçbir şey kalmayana, her santimi titreyene ve kapıya durmaksızın saldırmaktan cildinde kalan her çürük ve yarayı hissedene kadar ağladı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Hollow, Saffron'un başının arkasını kavrayarak onu kendine yaklaştırdı. "O piç, o kötü piç, belki de sadece an meselesiydi..."

Uzaklaştı ve nasırlı başparmaklarını Saffron'un şişmiş gözlerine sürerek gözyaşlarını sildi. Bir işe yaramadı, çünkü gözyaşlarının yerini bir anda daha fazlası aldı. Saffron sadece Hollow'un ellerine yapıştı ve kendini oraya sabitledi.

"Bu dünyada eve dönüş yolunu bulabilecek biri varsa o da sensin, Saffron," dedi Hollow. Saffron başını sallayarak karşı çıkmaya çalıştı ama Hollow yine onun yüzüne baktı. "Bu dünyada seni Prens Cylvan'dan daha çok seven kimse yok," diye devam etti ve Saffron'un içi bu sözler karşısında mide bulandırıcı şeritlere ayrıldı. Ama Hollow onun yüzünü tutmaya devam etti. "Ve yüzyıllar sonra gelen ilk Rowan cadısı ile onun için dünyayı parçalayacak bir fey Gece Prensi arasında, burada uzun süre kalmayacağını biliyorum."

Saffron başını sallayarak, "," diye hıçkırdı. "Yapamam, burada hiç sihrim yok Hollow, hiçbir şey yapamam, hiçbir şey yapamam..."

"Hayatının büyük bir bölümünü sihirsiz geçirdin."
"dedi Hollow ona, gözlerinden daha fazla yaş silerek. "Sen büyüden daha fazlasısın, Saffron. Bunu biliyorum. Ben de gördüm. Prens Cylvan bile

Sen kendi sihrine sahip olmadan çok önce kendini sana ve seni geri almak için her şeyi yapacağını biliyorum."

Hollow yamalı ceketinin cebine uzandı, Saffron'un elini tuttu ve içine bir şey bastırdı. Beyaz, kızgın bir metal gibi, Saffron elini çekmeye çalıştı ama Hollow onu olduğu yerde tuttu. Ancak Hollow elini yavaşça çektiğinde Saffron onu böylesine yakan şeyin ne olduğunu görebildi. Bu onun ametist kolyesiydi.

Peçeye onarılamaz bir hasar verdiğinden emin olmasına rağmen, ısı elini öptü. Diğer taraftan biri ona sesleniyordu.

Saffron ürpertici bir nefes vererek parmaklarını kristalin üzerine kapattı. Onu göğsüne çekti, öne doğru eğildi ve taşa sahip olduğu her şeyi verdi. Sıcaklığını, nefesini, kalbinin ağır atışını. Cylvan onu hissedecekti. Cylvan, Saffron'un geri çağırdığını duyacaktı.

"Buradayım, buradayım," diye bağırdı usulca. "Beni kaybetmedin, ben buradayım-..."

Kolye ucu daha parlak, daha sıcak ve daha sıcak yandı, ta ki camın kırılma sesi kadar. Nefesini tutan Saffron bakmak için titreyerek ellerini açtı. Kılcal bir çatlak kristalin ortasına doğru uzanıyor, akan büyü sihrin etkisiyle boğuluyordu. Yine de ellerinde şeklini korudu. Parçalanmamıştı. Cildinde kırmızı, kızarmış öpücükler bırakacak kadar sıcak kaldı.

Saffron gözlerini tekrar kapattı. Kolyeyi ellerinin arasına alıp tekrar sıktı. Nefes almak için kendini zorladı ve oraya vardığından beri ilk kez bir ciğer dolusu hava soludu.

Gözlerini tekrar kendisini endişeyle izleyen Hollow'a çevirdi. Bakışları daha sonra Letty'ye gitti, o da sonunda ona baktı, yeşil gözleri duyguyla ıslanmıştı. Son olarak, kendi üzerine sıkıca kıvrılmış halde duran ve varlığının her santimi titrerken onu izleyen Sionnach'a baktı.

Saffron tuttuğu zehirli nefesi bıraktı ve Hollow'a döndü.

"Neredeyiz?" diye sordu sesi kısık bir şekilde.

"Londra diye bir yer," diye cevapladı Hollow. Onay midesi bulandı ama Saffron başını salladı. Titrek bir nefes daha aldı

nefes aldı, sonra .

"Güneş ışını burada mı?"

Hollow omzunun üzerinden hafifçe doğrulup oturan Letty'ye baktı.

"Evet," dedi. "Hâlâ cadı avcısıymış gibi davranıyor. Ryder herkesi meşgul için onunla fazla konuşmak zor, özellikle de diğerleri... Şey, diğer cadı avcıları, onlar..."

Nefes al. Nefes ver.

"Biliyorum," diye fısıldadı Saffron. "Nimue nerede? O iyi mi?"

"Evet," Letty biraz daha doğruldu. "Evet, o iyi. Zamanının çoğunu ortak dairemizdeki küvette geçiriyor. Çok kolay yürüyemiyor çünkü ona tılsım yapmak için daha fazla deniz yosunu bulamadım."

Saffron bir sonraki sorusunu sormadan, Sionnach'ın yatakta oturduğu yerden küçük bir ses yükseldi.

"Siz de cadı mısınız hanımefendi?" diye sordular. Letty gülümseyerek onlara döndü.

"Birazcık," dedi. "Saffron gibi değil ama. İnsan büyüsü burada fey dünyasındakinden biraz daha farklı işliyor, bu yüzden belki de şu anda ondan daha iyiyimdir... Adın ne?"

"Bu... Sionnach."

Nefes al. Nefes ver. Safran kolyeyi tekrar sıktı. İlk kez, ısı hafifçe azaldı ama sonra tekrar yükseldi. Bu ona umduğu şeyi, Cylvan'ın gerçekten de diğer tarafta olduğunu söylüyordu. Tılsım sadece perdenin yanlış tarafında olduğu için aşırı ısınmıyordu.

Peçenin yanlış tarafı. Saffron'un midesi bulandı. Nefes al, nefes ver. Kolyeye tekrar baktı, başparmağını ortasındaki çatlağın mor kalbinin derinliklerine gömülü olduğu yere sürttü.

"Beni kaybetmedin," diye fısıldadı, kolyenin pürüzsüz yüzünü dudaklarına bastırdı ve doğrudan içine konuştu. Kelimelere olabildiğince güç etti, tıpkı kanında büyüyü alevlendirdiği zamanlardaki gibi. *"Ben buradayım. Beni kaybetmedin."*

Nefes al, nefes ver. Ama bu sefer burun delikleri açıldı. Dişlerini sıktı. Sıcak, acı bir öfke onu doldurdu, damarlarında bir zamanlar büyü'nün bulunduğu boşlukları doldurdu.

Saffron ışığı bükmeyi öğrenecekti. Gölgeyi bükmeyi öğrenecekti. Ne yapması gerekiyorsa yapsın, Cylvan'ın tutacak bir eli olmadan karanlıkta yalnız yürümesine izin vermeyecekti.

Ryder Kyteler, Saffron'u perdenin arkasından çalmanın onu savunmasız bırakacağını düşündü ama Saffron tüm hayatını savunmasız geçirmişti ve bu onu bir kez bile zayıflatmamıştı. Ryder, Saffron'u Cylvan'dan almanın onun ruhunu kıracağını düşünmüştü ama bunun Saffron'u Cylvan'ın yanındaki haklı yerini tehdit eden her türlü engelle sahip çıkmak için her zamankinden daha kararlı hale getireceğini hiç düşünmemişti. Yüzyıllardır ilk Rowan cadısıydı. Peçeye yemin etmişti. Alfidel'in gelecekteki Uyumlu Kralı'ydı. Ama Ryder, Saffron'u perdenin insan tarafına çalarak en büyük hatasını yapmıştı. Saffron'ın bildiği her şeyi elinden alarak, birden kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Ryder onu çaresiz bırakmıştı bu aptalca bir şeydi.

Ben buradayım.

"Pekâlâ," dedi ve kelimeyi titreyerek ağzından çıkardı. Bir kez daha Letty'ye baktı, midesindeki ateş alevlenirken bakışlarını ondan ayırmadı, ulaşamasa bile içinde hâlâ üvez büyüü barındırdığını bildiği kana karşı kıvılcımlandı. Bunun bir önemi yoktu. Rowan büyüü olsun ya da olmasın, damarlarındaki kan hâlâ sıcak ve canlıydı. "Bu taraftaki insan büyüünün biraz farklı çalıştığını söylemiştin?"

Letty başını salladı. Saffron da başıyla onayladı. "Öğret bana."

YAZAR HAKKINDA

Kellen Graves (they/them) Kuzeybatı Pasifik'te yaşayan, partneri, iki kedisi ve kristal koleksiyonuyla yaşayan queer bir bağımsız yazar ve sanatçı. Ayrıca dijital illüstrasyon, fotoğrafçılık, planlayıcı koleksiyonu yapmak ve okyanusta kaybolmaktan hoşlanıyorlar.

Bu albüm ve gelecek albümler hakkında daha fazla bilgi edinebilir, sanatlarını görebilir ve Kellen'i sosyal medyada takip ederek veya web sitesine göz atarak bağlantı kurabilirsiniz.

[SKELLYGRAVES.COM](https://skellygraves.com)

[SKELLYGRAVES.CARRD.CO](https://skellygraves.carrd.co)

AYRICA KELLEN GRAVES TARAFINDAN

ROWAN KAN

ACILARIN PRENSİ (CİLT) GÜMÜŞ KÜLLERİN
EFENDİSİ (İKİNCİ CİLT)
CADININ İŞARETİNİN HABERCİSİ (ÜÇÜNCÜ CİLT)
TİLKİ VE KURBAĞA

DIŞLERİNDE BİR KEMİK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

